

Giới thiệu Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật

Hán Việt: Đại lý tự thiếu khanh đích sủng vật sinh nhai

Editor: Linhh1811

Số chương: 656 + 2 phiên ngoại

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Huyền huyền, Xuyên việt, Dưỡng thành, Cận thủy lâu đài, Trâu già gặm cỏ non, Linh dị thần quái

Nàng đã từng đọc qua nhiều bộ truyện xuyên không, lúc nào nữ chính cũng được tới một thế giới tốt đẹp, được nhiều điều phúc lợi.

Vậy mà tới khi nàng xuyên không thì lại không được ăn hương uống lạt, mà cả ngày phải ăn chuột chết?

Người ta xuyên qua đều có nữ nam làm bạn bên người, vì sao nàng phải làm thuốc dẫn cho nam nhân ngoài lạnh trong nóng này?

Toàn thân đều bị hấn vuốt lông không nói, chính yếu là thuốc dẫn của hấn cư nhiên sinh trưởng ở...

Đại ca, có thể hay không thương lượng một chút, ta tốt xấu gì cũng là một con mèo hương bé bỏng ngốc manh vô địch vũ trụ, người vì sao đối với ta có thể làm ra cái loại sự tình đến cảm thù cũng không bằng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đêm đen Hạ Quốc, thời điểm hoàng gia đi săn.

Như Tiểu Lam ngồi xổm trong lồng sắt, lấy tay đỡ đỡ chán, ánh mắt như không muốn sống tiếp nhìn chăm chăm con chuột chết ở trước mặt.

"Người nói vì sao nó còn chưa chịu ăn, đây chính là vừa mới bắt được, vẫn còn rất tươi ngon...." Đứng bên ngoài lồng sắt là hai nam nhân, đang cúi đầu nói thầm.

Tươi ngon cái muội muội người a!

Nếu không phải bị ngăn cách bởi lồng sắt, nàng thật sự muốn đem con chuột này ném lên trên mặt bọn họ.

Dù tươi đến đâu cũng vẫn là chuột! Nàng thà bị đói chết cũng tuyệt đối không đi ăn cái thứ này, càng không nói đến bây giờ nàng không thể hiểu được tại sao mình lại bị biến thành một con mèo.

Ba ngày trước, nàng vẫn còn là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đang chuẩn bị về quê kế thừa sự nghiệp của ông nội, cũng không biết tại sao sau khi đeo vào vòng tay đá ngũ sắc mà ông nội lưu lại, nàng tập tức bị một loạt ánh sáng bao phủ, chờ đến khi nàng tỉnh lại liền phát hiện ra chính mình đang ở một quốc gia cổ đại chưa từng được nghe nói qua, hơn nữa còn bị nhốt vào lồng sắt, biến thành một con mèo hương màu đen.

"Đã ba ngày rồi, cái gì nó cũng không chịu ăn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chưa đợi đến lúc Hoàng Thượng bắt đầu săn thú thì nó đã bị chết đói rồi a!" Bên ngoài hai nam nhân bất an nghị luận.

"Hay là do không hợp khẩu vị?"

"Từ trước đến giờ loài mèo không phải là toàn ăn mấy thứ này sao?"

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam nhìn không được dựa đầu vào lồng sắt bắt đầu nôn khan.

Phản phát như coi tất cả thức ăn từ trước đến nay đều giống như cái thứ kia mà nôn ra hết.

Hai nam nhân nói thầm một lúc sau đó liền rời đi.

Như Tiểu Lam dựa vào một góc của lồng sắt không nhúc nhích, mắt nhìn thấy con chuột chết kia vẫn còn đang được đặt ở nơi đó, nàng liền nhắm mắt lại cố gắng quên đi sự tồn tại của nó.

Bên ngoài lồng sắt, đột nhiên xẹt qua một đạo bóng dáng màu trắng.

Không biết có phải hay không mà sau khi biến thành động vật phản ứng của nàng càng thêm nhạy bén, lỗ tai nàng dựng đứng lên, mở to mắt cảnh giác.

Cái bóng trắng đã biến mất, nhưng bất quá trong không khí vẫn còn lưu lại mùi vị khả nghi.

Khi nàng đang dùng sức nghĩ nghĩ, thì hai nam nhân lúc nãy đã quay lại.

"Lần này nó sẽ ăn đi." Một người mở lồng sắt ra, ném vào trong một con chuột sống.

Má ơi, chuột sống!

Tất cả lồng trên người Như Tiểu Lam đều dựng cả lên.

Các người có phải người hay không, như thế nào có thể đối xử với một thực nữ như vậy!

Chuột sống bị bỏ vào trong lồng sợ hãi chạy tán loạn khắp nơi, đồng thời cũng dọa tán loạn Như Tiểu Lam.

Lúc này nàng chỉ có duy nhất một ý niệm: Chạy trốn! Nếu thật sự còn ở chỗ này nữa nàng sẽ bị bức đến điên mất.

Hai gã nam tử thấy mèo hương bị con chuột dọa đến nổi điên đâm đầu về phía trên lồng sắt, thì liền cảm thấy hoảng sợ.

"Mau...không được để nó bị thương, bằng không để Hoàng Thượng phát hiện..."

Hai người mở cửa lồng đang định đem con chuột sống lấy ra, Như Tiểu Lam liền như mũi tên vọt đến, cắn lên trên mu bàn tay người đang mở lồng.

Người nọ bị đau kinh hô một tiếng rồi rút tay về.

Cửa lồng mở rộng, Như Tiểu Lam không có ngăn trở vọt ra ngoài.

"Mau bắt lấy nó!"

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam sớm đã quan sát cẩn thận xung quanh, sau khi nhảy đến trên mặt đất nàng cũng không quay đầu lại mà lao về phía lều trại.

Đợi đến khi nàng đến gần lều trại mới phát hiện ra nơi nơi đều có rất nhiều binh lính trong tay cầm binh khí.

Cũng may hiện tại nàng chỉ là một con mèo hương, thân hình linh hoạt, động vài cái liền có thể chui qua dưới chân bọn họ.

Sau lưng là một loạt tiếng gào thét: "Bắt lấy nó, mau bắt lấy!"

"Đó là linh thú cống phẩm của Tề Quốc...đừng để cho nó chạy thoát..."

Linh thú là cái gì, chẳng lẽ nó là chủng loại hiếm sao?

Như Tiểu Lam bò lên một cái cây, ẩn thân dưới những tán lá, nhẹ nhàng thở ra.

Quân lính trong tay cầm cây đuốc, đi tìm dấu chân mèo khắp nơi.

Ban đêm tối như vậy, mà lồng trên người nàng lại màu đen, cho nên bọn họ sẽ không dễ dàng tìm được.

Một đội binh lính tìm qua dưới tàng cây nàng đang ẩn thân, quả nhiên họ không nhìn thấy nàng.

Liền ở thời điểm nàng đang thở ra nhẹ nhõm, trên cây đột nhiên xuất hiện một đạo bóng dáng màu trắng như mũi tên lao về hướng nàng.

Sau cổ chui đến một trận đau nhức, một con chồn trắng chặt chẽ đè nàng ở dưới thân, không ngừng cắn xé cổ nàng.

Đây lại là cái quỷ gì a!

Như Tiểu Lam kêu lên đau đớn, nhưng âm thanh phát ra lại là mấy tiếng "chít chít" mang theo chút non nớt.

Nàng đột nhiên ý thức được một sự thật tàn khốc: Nàng là một con mèo hương nhỏ, nanh vuốt sắc bén còn chưa trưởng thành, đâu không lại con chồn trắng kia.

Móng vuốt buông lỏng, nàng từ trên cây rơi xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nàng là động vật quý hiếm?

Như Tiểu Lam từ trên cây rơi xuống đất.

Thanh âm của quân lính càng ngày càng gần.

Xong rồi, lần này xong thật rồi! Như Tiểu Lam tuyệt vọng nhắm mắt lại...

Sau cổ đau xót, ở trước khi rơi xuống đất, nàng liền bị con chồn trắng ngậm lên, thoáng cái thả người lên trên cây một lần nữa.

Chồn trắng kéo nàng đi trên những nhánh cây, nhánh cây quệt qua thân thể của nàng, rất đau.

Không phải đâu, chẳng lẽ kết cục của nàng là bị con chồn trắng này ăn hết? Đây đúng là bị ai a!

Chồn trắng kéo nàng hướng tới một cái cây khác nhảy đến, thì bị vướng phải một cành cây.

Sau cổ truyền đến cảm giác đau rất.

Như Tiểu Lam nhìn không được nghĩ, nếu như bị con súc sinh này ăn thì không bằng ngã xuống chết còn tốt hơn!

Nàng liền liều mạng tránh, thân mình theo đó văng ra, một lần nữa rơi xuống.

Lá cây xẹt qua bên người, lần này rơi xuống phá lệ lâu hơn.

"Bùm!"

Nàng ngã xuống đầu bay đầy sao, nhưng lại không cảm thấy đau như trong tưởng tượng, hơn nữa dưới thân còn có loại cảm giác mềm mại..

Đây là loại tình huống quý quý gì?

Cúi đầu, lại đối diện với một đôi mắt màu đỏ.

Quý a!

Nàng đột nhiên nhảy dựng lên, nhưng bên hông lại cảm thấy căng thẳng, bị người kia đè lại.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, đó là một nam nhân đang nằm ngửa ở trong bụi cỏ, toàn thân tái nhợt không có chút huyết sắc, trên mặt là một đôi mắt tràn đầy màu đỏ tựa như hai khối ngọc, trong bóng tối nhìn qua như là ánh mắt của dã thú, khiến người nhìn vào mà kinh sợ.

Thân mình Như Tiểu Lam cứng lại, nàng chưa bao giờ gặp qua đôi mắt đáng sợ như vậy.

Ông trời ơi, thật vất vả mới thoát ra khỏi miệng của con chồn trắng, chẳng lẽ giờ lại bị dã nam nhân này ăn luôn sao?

Nàng kêu to lên, nhưng khi vào tai người khác lại là những thanh âm "chít chít" mềm mại, nhìn qua rất đáng thương.

Bên hông căng thẳng, nàng bị nam nhân nhấc lên đến ngang mặt.

Uy, đừng ăn ta a, ta một chút cũng không thể ăn, ta nhỏ như thế, gầy như thế... Mỗi ngày đều là ăn chuột chết... Người ăn ta vào nhất định sẽ bị trúng độc.

Trước mắt là một tiểu động vật không ngừng kêu "chít chít", như là đang cất lực muốn giải thích gì đó với hắn.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí, chỗ ngực vừa rồi còn đau đến mức không thở nổi, giờ không biết tại sao đã khôi phục lại như bình thường.

Không thể tưởng tượng nổi, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi cổ độc phát tác, vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống như thế này.

Chẳng lẽ những loại dược liệu hắn dùng nhiều năm qua bây giờ mới có hiệu lực?

"Thế tử? Ngài có sao không?" Đúng lúc này, một hộ vệ từ trong bóng đêm chạy ra, vẻ mặt nôn nóng.

"Huyền Ngọc, đỡ ta dậy..." Thanh âm trầm thấp vang lên, Như Tiểu Lam đang bị hắn nắm trên tay cũng ngăn người.

Có thể nói chuyện bình thường, vậy chứng minh hắn không phải dã nhân?

Hộ vệ đỡ nam nhân kia ngồi dậy.

Ánh trăng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, Như Tiểu Lam bây giờ mới thấy rõ bộ dáng của hắn.

Con người vừa rồi còn đỏ như máu giờ đã phai nhạt đi rất nhiều, khôi phục lại sự trong suốt, nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt.

"Vật nhỏ này... Giống như có thể áp chế cổ độc phát tác."

"A?" Huyền Ngọc gãi gãi đầu "Sao lại có khả năng này được?"

Kỳ thực đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng không tin là có loại sự tình này.

Hắn chậm rãi buông con mèo trong tay ra.

Thoát ly được khống chế của đối phương, Như Tiểu Lam liền bước lùi về phía sau.

Nàng vừa mới lùi lại hai bước, chợt thấy thân thể nam nhân kia cứng lại, suy sụp ngã trên mặt đất.

Không phải đâu, chẳng lẽ đây là cổ độc phát tác mà bọn họ vừa nói?

Như Tiểu Lam mở to đôi mắt mèo màu xanh, kính hồn táng đảm nhìn chăm chăm nam nhân ngã trên mặt đất.

Đây là cái quý gì? Chẳng lẽ thật sự vì nàng là động vật quý hiếm, cho nên mới có loại khả năng này?

Người nọ vươn tay về phía nàng, tựa hồ là muốn nắm lấy nàng một lần nữa.

Như Tiểu Lam lui về phía sau mấy bước, thật vất vả mới thoát ra được, nàng mới không ngốc đến nỗi để người ta bắt lại một lần nữa đâu.

"Thế tử, người muốn thuộc hạ bắt nó sao?" Hộ vệ vội vàng lên tiếng, đồng thời rút bội kiếm từ bên hông ra.

Như Tiểu Lam xoay người vèo một tiếng bò lên cái cây ở gần đó, nghe ra tiểu răng nanh hướng về phía thị vệ.

Nhìn liền biết bọn họ không phải là người tốt, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Xoay người đang chuẩn bị đào tẩu, chợt thấy phía đối diện xuất hiện một bóng dáng màu trắng, dọa cho chân nàng mềm nhũn.

Con chồn trắng kia còn đang chờ nàng a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Loạn y phục, xuống nhâm vùng cấm

Trong giây phút nhìn thấy con chồn trắng, cẳng chân Như Tiểu Lam lập tức nổi gân lên.

Cách đó không xa truyền đến tiếng người ồn ào, hiển nhiên những binh lính đi bắt nàng đã tìm tới.

Này thật đúng là trước có sai lang, sau có hổ báo mà.

Hai chân ôm lấy đầu, nàng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Không tính đến nguy hiểm ở trước mắt, chỉ riêng những vết thương do chồn trắng gây ra thôi cũng đã đủ làm cho nàng mất mạng rồi, cũng không biết có thể hay không sẽ bị con súc sinh này truyền bệnh đại lên trên người...

Trong thời gian ngắn cân nhắc giữa được và mất, nàng quyết định làm ra một hành động lớn mật.

Nàng nhảy từ trên cây xuống, nhanh chóng chạy đến bên nam nhân đang ngã trên mặt đất kia.

Vừa đúng lúc này hắc cũng đang nhìn về phía nàng, ánh mắt nhuốm một màu đỏ tươi.

Như Tiểu Lam cố gắng bình ổn trái tim đang run lên: Ánh mắt hạo quái dị a, hắc thật sự sẽ không ăn nàng chứ?

Hộ vệ đứng ở một bên vừa định ra tay bắt lấy nàng, thì người nọ đã gian nan phun ra hai chữ: "Dừng tay..."

Hắn thoáng do dự một chút, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam to gan chạy qua, móng vuốt dừng ở trên người hắn.

Một trận gió đêm thổi tới, Thanh Mặc Nhan ngửi được mùi vị của xạ hương nhàn nhạt.

Cỏ độc vừa rồi còn ở trong người hắn tàn sát bừa bãi lập tức được bình ổn lại, cứ cách mười ngày nó lại tái phát đột ngột một lần, bây giờ lại biến mất đi cực kỳ nhanh chóng, thật giống như độc này chưa từng tồn tại vậy.

Thanh Mặc Nhan thở phào một hơi, màu đỏ trên mắt một lần nữa rút đi.

Quả nhiên, suy đoán của hắn là đúng, vật nhỏ này có thể khắc chế cỏ độc ở trong người hắn, hơn nữa nhìn nó bây giờ đang cực kì cảnh giác, tựa hồ đối với hắn không hề có một chút tín nhiệm nào.

Thanh Mặc Nhan thả chậm động tác trên tay, tóm lấy con mèo hương kia.

Lúc này đây, vật nhỏ kia không hề động đậy qua, tuy rằng toàn thân căng thẳng, giống như đang phi thường khẩn trương, nhưng mà nàng cũng không có ý muốn đào tẩu.

Thanh Mặc Nhan đem nó đặt ở trong lòng bàn tay, nhìn qua giống như là một đám lông xù, ở trong bàn tay to của hắn, mới thấy rõ hình dạng hóa ra chỉ là một con mèo con.

Ánh mắt tròn xoe màu xanh biếc chừng lớn lên, nhìn chăm chăm vào hắn.

"Bộ dạng có chút ngốc." Thanh Mặc Nhan lẩm bẩm nói.

Người mới ngốc, cả nhà người đều ngốc!

Như Tiểu Lam nhìn không được muốn cào lên trên mặt hắn.

Xem hắn còn dám bảo nàng ngốc nữa không.

Hộ vệ đứng ở một bên liền tròn mắt há hốc mồm: "Thế từ...ngài...ngài không sao chứ?"

"Ân, chúng ta về thôi." Thanh Mặc Nhan đem mào hương ôm vào trong ngực, xoay người đi về phía doanh trại.

"Người nào? Đứng lại!" Phía trước chuyển đến thanh âm tra hỏi của binh lính.

Thanh Mặc Nhan muốn mở miệng nói gì đó, liền cảm giác được vật nhỏ ở trong lòng đang không ngừng ngo ngoáy.

Cúi đầu xuống nhìn, thì thấy con mèo kia đang trèo lên trên ngực hắn, mở ra áo bên ngoài, chui vào trong y phục hắn..

Móng vuốt nhỏ nhắn xẹt qua làn da hắn, làm cho hắn có một loại cảm xúc nói không lên lời không biết là đau hay là ngứa.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay chuẩn bị đem nó tóm ra, nhưng nó lại chui xuống càng sâu hơn, toàn bộ người đều nằm trong y phục hắn.

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện mấy chục người trên tay cầm theo cây đuốc: "Người nào!"

Thanh Mặc Nhan không nói gì, Huyền Ngọc liền mở miệng quát khê: "Lớn mật, Đại Lý Tự Thiếu Khanh đang ở đây, đừng có vô lễ!"

Binh lính ngăn người, thối lui hết về phía sau.

Tuy rằng bọn họ không biết Đại Lý Tự Thiếu Khanh trông như thế nào, nhưng quan phục ở trên người đối phương họ lại nhận ra được.

Áo bào thêu vân hạc, trên eo đeo ngọc bội lưu li, chi thêu màu vàng, xanh, đỏ, tím dệt thành hoa cảm vân hạc...kia chính là trang phục mà quan tứ phẩm mới có.

Quân lính yên tĩnh nhường ra một con đường, Thanh Mặc Nhan sắc mặt lạnh lùng, mang theo Huyền Ngọc đi vào trong doanh trại.

"Không biết Thiếu Khanh đại nhân có gặp qua một con mèo hương màu đen hay không?" Một người thủ lĩnh ở sau lưng nhìn không được hỏi một câu.

Bước chân Thanh Mặc Nhan hơi khựng lại, đúng lúc này, hắn cảm giác được ở trong y phục tiểu gia hỏa kia đang liều mạng bám lấy thân thể hắn, mục đích để ngăn cho bản thân không bị trượt xuống.

"Không có." Hắn nhàn nhạt nói, đồng thời bước chân cũng nhanh hơn, không hề quay đầu lại.

Lúc này Như Tiểu Lam đang hối hận muốn chết, nàng chỉ lo đến việc đem chính mình giấu đi, ai ngờ đầu lại chui nhầm vào tầng xiêm y ở trong cùng của hắn.

Lớn bằng từng này, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với thân thể nam nhân ở cự ly gần đến thế.

Hơn nữa điều khiến nàng phát điên chính là, làn da hắn thế nhưng lại phi thường bóng loáng, nàng căn bản là bám không được, thân thể càng không chịu khống chế mà trượt xuống phía dưới.

Không cần a...xuống thêm chút nữa...xuống thêm chút nữa thì sẽ đến "vùng cấm địa" kia a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trước tìm một chủ nhân cho ăn no rồi tính sau

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào trong lều trại.

Một đường này hắn đi cực kỳ vội vàng, ngay cả hơi thở cũng có chút gấp gáp.

Huyền Ngọc phi thường lo lắng, vừa định tiến lên dò hỏi thì nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan: "Đến chỗ thái y lấy một ít thuốc trị thương về đây."

Huyền Ngọc đành phải nghe lệnh rời đi.

Màn trướng lều trại vừa rũ xuống, gương mặt bình tĩnh thông dong của Thanh Mặc Nhan liền biến mất không thấy đâu, hắn hoang mang rối loạn kéo y phục ra, duỗi tay vào trong muốn lôi vật nhỏ đang làm loạn trong quần áo hắn kéo ra ngoài.

Lúc này đầu óc Như Tiểu Lam đã bắt đầu choáng váng, thân mình không ngừng trượt xuống, mắt nhìn đã trượt tới bên hông hắn, xuống thêm chút nữa sẽ đến cái

vùng cấm địa nguy hiểm kia.

Thanh Mặc Nhan vì muốn cỡi áo ngoài, cho nên trước tiên chỉ có thể tháo đai lưng ra trước.

Ai ngờ hần vừa mới cỡi đai lưng xuống thì ngay lập tức cảm thấy hối hận.

Vật nhỏ trong xiêm y không hề có chút cản trở liền tiếp tục trượt xuống dưới, móng vuốt nho nhỏ vô tình xẹt qua bụng hần...

Thanh Mặc Nhan hít vào một hơi, trực tiếp thò tay vào lưng quần muốn bắt con mèo hương ra.

"Thế từ, được tới..." Huyền Ngọc cảm được chạy chậm tiến vào, kết quả là vào thời điểm nhìn thấy Thanh Mặc Nhan, cả người hần ngay lập tức bị hóa đá.

Đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, thế từ phủ hầu gia... Lại một tay lôi kéo quần, một tay khác thì thò vào trong lưng quần...

"Thuộc hạ cái gì cũng không nhìn thấy!" Huyền Ngọc cứng đờ người cúi đầu đi ra ngoài.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan hết xanh lại chuyển sang tím "Quay lại đây!"

Thời điểm Huyền Ngọc quay vào trong một lần nữa, Thanh Mặc Nhan đã bắt được đầu sỏ gây chuyện kia.

Như Tiểu Lam mờ to đôi mắt vô tội, đôi mắt mèo màu xanh ngắt lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Chuyện gì ta cũng không biết, ta chỉ là một con mèo vô tội thôi.

Thanh Mặc Nhan nhìn vào mèo hương đang ngồi xồm ở trên đùi hần, khóe miệng ngăn không được mà run rẩy: "Ta thật đúng là không biết, nguyên lai loài mèo hương cư nhiên lại háo sắc đến như thế."

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt che mặt lại.

Xong rồi xong rồi, cả một đời anh minh của nàng, tất cả đều bị tròn vùi rồi.

Bởi vì vết thương sau cổ nàng rất nghiêm trọng, cho nên Thanh Mặc Nhan giúp nàng bôi qua được liệu sau đó dùng một mảnh vải băng bó lại, cuối cùng còn nhìn nàng với ánh mắt như nhìn tặc khẩu.

Nhìn vẻ mặt của mèo hương mang theo sự ghét bỏ, trong ánh mắt của Thanh Mặc Nhan liền hiện lên một tia quang mang.

Khó tránh những người bên ngoài tìm kiếm nó khắp nơi như thế, động vật có linh tính như này chắc là có thể nghe hiểu tiếng người đi?

Nó vốn là công phẩm dùng để dâng lên cho hoàng đế, nhưng mà xem ra hiện tại, hần phải đem nó lưu lại rồi.

Chỉ cần nghĩ tới có nó ở đây, sau này hần sẽ không phải chịu khổ mỗi khi cổ độc phát tác nữa, tâm tình hần liền tốt lên rất nhiều.

Bên ngoài lều trại vẫn truyền đến thanh âm đi lại của binh lính.

Như Tiểu Lam kinh hồn vểnh tai lên nghe, sợ bọn họ sẽ tìm ra được nàng.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy bộ mặt sợ hãi của nàng, liền thấp giọng nói: "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, ta đảm bảo sẽ không đem ngươi ra giao cho bọn họ."

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn về phía hần, sao hần có thể chắc chắn là nàng có thể nghe hiểu những gì hần nói?

Thanh Mặc Nhan không để ý đến ánh mắt của nàng, quay sang phân phó Huyền Ngọc: "Ngươi đi kiếm chút thức ăn cho vật nhỏ này đi."

Nhìn màu lông của nó u ám, bụng thì xẹp lép, hần là đã lâu rồi chưa được ăn gì.

Vừa nghe đến có đồ ăn, ánh mắt Như Tiểu Lam liền sáng lên.

Chủ nhân, ngươi đúng là người tốt, đây chính là tình nghĩa chủ tớ trong truyền thuyết đi?

Đám lông xù xù ở trên đầu liền cọ vào tay hần một cái.

Mặc kệ như thế nào, trước mắt tìm được một chủ nhân cho nàng ăn no là được rồi, còn những chuyện sau này thì từ từ tính sau.

Mắt trông mong nhìn, rốt cuộc Huyền Ngọc đã quay trở lại.

Như Tiểu Lam đứng ở trên Đùi Thanh Mặc Nhan, kích động đến nỗi bốn chân đều run cả lên.

Ba ngày, nàng đã bị bỏ đói những ba ngày.

Huyền Ngọc lấy ra một cái mâm đặt ở trên mặt đất.

Như Tiểu Lam không thể nhẫn lại thêm được nữa, nàng thò người ra nhìn về phía cái mâm, liền thấy Huyền Ngọc bỏ vào mâm một đồ vật: Chuột chết.

Hóa đá!

Gương mặt Như Tiểu Lam lập tức đen lại.

Đây là tình nghĩa chủ tớ vừa nói sao?

Vì cái gì tất cả mọi người đều nghĩ là ta thích ăn cái thứ này, mệnh ta sao lại khổ đến như vậy a...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thiếu chút nữa chết đuối ở trong chén

Huyền Ngọc khó hiểu trừng mắt nhìn mèo hương.

"Người cảm thấy nó thích ăn thứ này?" Thanh âm của Thanh Mặc Nhan có chút lạnh.

Huyền Ngọc trung thực gãi gãi đầu: "Thuộc hạ cảm thấy nó rất thích mà, ngài xem nó còn đang kích động a."

Kích động cái muội muội người, ta đây là đang tức chết có được hay không!

Như Tiểu Lam tức giận thở phì phò.

Cho ta ăn cái thứ này, ta liền cào hồng mắt người.

Nàng hướng về phía Huyền Ngọc nghe răng trợn mắt rít gào, nhưng thanh âm nàng phát ra lại cực kỳ non nớt, một chút uy hiếp cũng không có.

Đột nhiên có một bàn tay to chặn mắt tầm mắt của nàng.

Trong khi Như Tiểu Lam còn đang ngây người, cái tay kia đã duỗi đến chỗ nàng, cường ghênh đem miệng nàng mở ra.

Ngón tay có chút thô ở trong miệng nàng tùy ý khuấy đảo, nàng liền không ngừng trốn tránh, muốn đem ngón tay đối phương đẩy ra ngoài.

"Vẫn là răng sữa." Thanh Mặc Nhan đánh giá qua hàm răng của nàng.

"Huyền Ngọc, người đến nhà bếp lấy một ít sữa dê đến đây."

Sữa dê!

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Tuy cũng không phải là thứ nàng thích, nhưng tốt xấu gì cũng được tính là đồ ăn của con người, nàng nhin.

Chỉ một lúc sau, đã thấy Huyền Ngọc bưng một cái chén nhỏ bước vào.

Lần này Thanh Mặc Nhan không để Huyền Ngọc đặt cái chén nhỏ lên trên mặt đất, mà lại duỗi tay trực tiếp nhận lấy.

"Thế tử." Huyền Ngọc có chút do dự. "Đề thuộc hạ làm cho."

Hắn thấy, chủ tử nhà hắn tay chỉ lên cầm bút, hoặc rút kiếm, sao có thể để chủ tử tay hầu hạ cho một con mèo hương ăn được.

"Không cần, người đi ra ngoài đi." Thanh Mặc Nhan đem chén sữa ầm áp cầm ở trên tay.

Như Tiểu Lam cuối cùng cũng bất chấp cái gì mà thực nữ ưu nhã rụt rè, đưa hân đầu chui vào trong chén.

"Lộc cộc lộc cộc....."

Gặp quý a, cái chén này sao lại sâu đến như thế, nàng sẽ chết đuối mất.

Như Tiểu Lam giãy giụa không ngừng, muốn rút đầu từ trong sữa dê ra.

Nhưng mà tình cảnh hiện giờ của nàng rất nguy hiểm, chén này quá sâu, chân sau của nàng đã vung lên loạn xạ ở trên không khí.

Chẳng lẽ...kết cục cuối cùng của nàng là bị chết đuối ở trong một chén sữa sao, trong giây phút này nàng như đã nhìn thấy qua các đời tổ phụ đang hiện về.

Kia có một cụ ông đang vuốt cằm, cười tủm tỉm nói với nàng: "Bé con, cứ lỗ lự cho tốt, rồi sớm một chút đi theo ta nha."

A a a, cái quý gì!

Vào thời khắc mấu chốt, Thanh Mặc Nhan đem nạng kéo ra.

Gương mặt Như Tiểu Lam dính đầy sữa dê, thật quá đáng sợ, nạng còn tưởng sẽ bị ông lão tổ phụ kia đem xuống địa ngục luôn chứ.

Thanh Mặc Nhan mày nhíu chặt lại, lấy khăn lau mặt cho nạng: "Chưa từng thấy qua loài động vật nào ngốc như ngươi."

Như Tiểu Lam mang về mặt vô tội.

Thanh Mặc Nhan hơi để nghiêng chén lại, Như Tiểu Lam cuối cùng cũng thuận lợi uống đến lo lê, xong xuôi còn vuốt bụng nhỏ tròn vo rồi ngáp một cái.

Bên ngoài lều trại vẫn còn những âm thanh ồn ào.

Thanh Mặc Nhan phát tay áo tắt đi ngọn đèn, đây là lần đầu tiên hắn không bị cỏ độc phát tác mà có thể an an ổn ổn ngủ ngon, việc này trước kia có nằm mơ hắn cũng không dám nghĩ đến.

Trong đêm tối, hắn nhìn vào cái thứ đã cuộn thành một đoàn, quả cầu toàn là lông đang ghé vào ngủ ở bên người hắn, trong con người đen trắng rõ ràng bắt đầu hiện ra sóng ngầm cuộn cuộn.

Đây gọi là ý trời sao?

Có vật nhỏ này ở đây, hắn rốt cuộc sẽ có cơ hội tìm ra phương pháp giải cỏ độc, có một số sự việc cũng đã tới lúc sáng tỏ rồi.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Nạng bị tiếng trống ở ngoài làm cho bừng tỉnh, phát hiện trong lều chỉ còn lại mỗi mình nạng, Thanh Mặc Nhan không biết đã đi đâu.

Nạng trở mình, chợt thấy trên đùi có chút khác thường, quay đầu liền thấy, có một dải lụa một đầu buộc ở trên đùi nạng, còn đầu kia thì bị buộc lên trên mép giường.

Người kia...cư nhiên lại coi nạng là động vật mà buộc lại!

Nạng dùng sức lôi kéo dải lụa.

Hỗn đản, người với người quan trọng nhất là phải tín nhiệm nhau, đây là hấn sợ nạng chạy trốn sao.

Ở lúc nạng đang dùng toàn lực xé rách dải lụa, có một bóng dáng màu trắng đang lặng yên đi vào trong trại...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Gặp lại chồn trắng

Như Tiểu Lam tròn tròn đôi mắt.

Lại là cái con chồn trắng kia! Rốt cuộc là nó muốn như thế nào, tại sao cứ đuổi theo nạng không chịu buông tha?

Bởi vì trên đùi bị dải lụa buộc lại, Như Tiểu Lam căn bản là không chạy trốn được, đành phải chui cả người vào trong chăn.

Lều trại vô cùng im ắng, đến nửa ngày cũng không nghe thấy được một chút động tĩnh gì.

Như Tiểu Lam nhịn không được vươn đầu ra nhìn trộm tình hình bên ngoài.

Đột nhiên một cái mồm rộng với đầy những chiếc răng bén nhọn hiện lên ở trước mặt nạng, dọa cho lông trên người nạng đều dựng hết cả lên.

Móng vuốt của chồn trắng chụp tới, đánh cho nạng mất bay đầy sao.

Sau cổ tê rần, ngay sau đó cả thân thể đều bị kéo ra khỏi ổ chăn.

Chồn trắng kéo Như Tiểu Lam nhảy xuống giường, bởi vì trên đùi nạng bị dải lụa buộc lại, cho nên nó không thể đem nạng kéo ra bên ngoài được, cuối cùng nó đành phải bỏ Như Tiểu Lam ra, rồi quay đầu lại đi cắn dải lụa kia.

Như Tiểu Lam an tĩnh cuộn tròn ở một bên, giống như hoàn toàn mất đi sức chống cự.

Ở thời điểm chồn trắng thuận lợi cắn đứt dải lụa, Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy dựng lên, trực tiếp nhảy lên trên cái bàn.

Trên mặt bàn có để một ấm trà, kích thước của nó vừa lúc so với thân thể nạng lớn hơn một chút, nhưng miệng ấm lại rất hẹp.

Vốn dĩ với thân thể của nạng thì tuyệt đối sẽ không qua được miệng ấm, nhưng trong thời khắc sinh tử, nạng cũng không biết bản thân đã là lấy sức lực ở đâu ra, cố

gắng hết sức chui vào bên trong.

Chờ đến thời điểm chồn trắng chạy lên đây, thì nàng đã thành công đem toàn bộ thân thể chui vào trong ấm trà.

Ấm trà bị chồn trắng đụng ngã, lộc cộc lộc cộc lăn xuống trên mặt đất, bất quá cuối cùng cái ấm vẫn không bị vỡ.

Như Tiểu Lam mừng thầm trong lòng.

Hình thể chồn trắng so ra lớn hơn nàng, móng vuốt căn bản là với không tới trong ấm được, nó vẫn cứ không ngừng nắm lấy miệng ấm trà.

"Tiểu bạch, có bản lĩnh thì vào đây đi." Như Tiểu Lam cảm thấy vô cùng đắc ý.

Chồn trắng đi qua đi lại xung quanh ấm trà, trong cổ họng phát ra thanh âm uy hiếp.

Ấm trà bị nó lăn tới lăn lui, dần dần, Như Tiểu Lam có cảm giác như bị say xe.

Mau dừng lại, ta muốn nôn ra.....

Đúng lúc này, bên ngoài lều trại truyền đến thanh âm của binh lính: "Có người nhìn thấy linh thú chạy trốn vào trong cái lều này, thỉnh nhường đường cho, chúng ta đang phụng mệnh điều tra."

Như Tiểu Lam nghe thấy thanh âm của Huyền Ngọc, tựa hồ là muốn ngăn cản đám binh lính kia.

Bất quá đến cuối cùng, những người đó vẫn vọt vào được.

Chồn trắng thấy thế liền vứt bỏ ấm trà, "vèo" một cái chui ra ngoài.

"Nó ở đó!" Có người kêu lên sợ hãi.

Chồn trắng chạy xuyên qua dưới chân binh lính.

"Không phải là..."

Huyền Ngọc tiến vào thấy cảnh tượng ở trong lều trại thì ngay lập tức kinh sợ.

Buổi sáng khi thể tử rời đi đã dặn dò hần phải bảo vệ cho con mèo hương kia vậy mà bây giờ lại không thấy nó đâu, bất quá hiện nay còn có nhiều binh lính đang ở đây nên hần không thể để lộ ra quá nhiều điểm khác thường.

Bởi vì con mèo hương kia là cống phẩm tiến cống, đáng lẽ ra bọn họ phải đem nó giao ra.

Nhưng mà nó lại có thể khắc chế cổ độc ở trong người thể tử, thể nên dù có phạm phải tội khi quân, thì hần cũng sẽ không đem việc này nói ra ngoài.

Binh lính tìm kiếm khắp nơi.

Như Tiểu Lam trốn ở trong ấm trà, đều bị những người đó đi qua đi lại đá phải, khiến cho ấm trà không ngừng lăn qua lăn lại.

Nàng ôm đầu cảm giác choáng váng, trong lòng không ngừng khẩn cầu những người này mau rời đi.

"Ai cho các ngươi vào đây." Ngoài cửa truyền đến một giọng nam lạnh lùng.

"Thiếu Khanh đại nhân." Thống lĩnh binh lính đi lên hành lễ, "Ta đang phụng mệnh đi tra xét tung tích của linh thú trốn thoát."

Ánh mắt sắc bén của Thanh Mặc Nhan đảo quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng ở dải lụa buộc trên mép giường đang lặng yên rơi trên mặt đất, lông mày hần chột nhủu chặt lại.

"Đây là ý chỉ của Hoàng Thượng?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Là ý chỉ của thái tử điện hạ." Người nọ giải thích.

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng: "Tất cả đều đi ra ngoài."

"Nhưng mà..."

"Đi ra ngoài!" Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh lại: "Nơi ở của quan tứ phẩm không có thánh chỉ là không được vào, quy củ này chẳng lẽ các ngươi không hiểu sao?"

Một binh lính thấy thế thì trộm lói kéo thống lĩnh của bọn họ.

"Một khi đã như vậy...ta không quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi nữa." Đầu óc bọn lính rối tinh rối mù đi ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt một cái nhìn Huyền Ngọc đang đứng bên cạnh.

Mặt Huyền Ngọc liền đỏ lên: "Đều là lỗi của thuộc hạ...không ngăn cản được bọn họ..."

"Đi ra ngoài." Thanh Mặc

Nhan hiển nhiên không có thời gian đi sinh khí với hắn.

Huyền Ngọc ù rù cụp đuôi đi ra ngoài.

Đợi đến khi ở trong chỉ còn mỗi mình Thanh Mặc Nhan, hắn mới đi đến đem nửa dải lụa đang bị rơi trên mặt đất nhặt lên.

Trên mặt lụa có dấu vết bị găm cán, nhưng mà việc này tuyệt đối không phải là do vật nhỏ mới có mấy cái răng sữa kia có thể làm ra được.

"Vật nhỏ, ra đây." Thanh Mặc Nhan thấp giọng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ném lá trà vào mặt hắn

Như Tiểu Lam ở trong ấm trà bị xoay đến trời đất u ám, sau khi nghe thấy thanh âm của Thanh Mặc Nhan nàng rất muốn đem đầu vuron ra khỏi ấm.

Đang ở trong bóng tối nàng cảm giác được ấm trà có chút chấn động, phát ra một tiếng trầm vang.

Trên thân ấm trà xuất hiện một cái khe hở.

Thanh Mặc Nhan đem từng mảnh nhỏ của ấm trà tách ra, lúc này mới thấy được một con mèo hương màu đen đang chọt vật bò ra ngoài.

Bởi vì ở bên trong vẫn đang còn một nửa ấm nước trà, cho nên toàn thân Như Tiểu Lam đều bị ướt sũng.

Theo bản năng của động vật sau khi chui ra ngoài nàng liền giẫy hết nước trên người đi.

"Phác lạp lạp." Một trận nước trà bay ra, nàng đang chuẩn bị "nhiệt tình" quay về phía "chủ nhân" vừa mới cứu mình để bày tỏ sự cảm tạ.

Vừa ngẩng đầu lên, nàng kinh ngạc khi nhìn thấy cả gương mặt Thanh Mặc Nhan toàn là nước trà, ở trên còn dính thêm mấy lá trà nữa...

"Không muốn chết thì an tĩnh cho ta." Thanh Mặc Nhan đi ra lấy khăn lau mặt, rồi đi đến lau qua bộ lông cho nàng, không màng đến người nàng vẫn đang còn ướt, trực tiếp nhấc nàng lên cho vào trong cổ áo.

Bất quá bây giờ hắn đã chú ý hơn, không để cho vật nhỏ này đi vào lớp trong cùng của y phục.

"Nghe đây, từ giờ trở đi, lúc nào ngươi cũng phải ở chỗ này, không được phép nhúc nhích, cũng không được gây ra tiếng động." Hắn ra mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn gật đầu.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng sửa sang lại y phục, rồi sau đó gọi Huyền Ngọc ở bên ngoài tiến vào.

"Thu dọn đồ đạc, chúng ta đi."

"Đi? Đi đâu?" Về mặt Huyền Ngọc mang theo khó hiểu.

"Hồi đô thành." Thanh Mặc Nhan đội lên mũ có rèm, dùng màn che của mũ che đầy đi khuôn mặt.

Dù cho vẫn đầy một bụng nghi vấn, nhưng mà Huyền Ngọc vẫn rất thành thật đi theo.

Hai người đi một đường ra khỏi doanh trại, ở đó sớm có người đã chuẩn bị sẵn ngựa đang chờ ở bên ngoài.

"Thiếu Khanh đại nhân, đây là ngựa ngài cần." Người nọ tiến lên đưa dây cương cho hắn.

Thanh Mặc Nhan tay cầm lấy dây cương đang chuẩn bị lên ngựa, thì chợt nghe thấy sau lưng có người nói: "Thanh thế tử xin dừng bước."

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy từ trong doanh trại đi ra một công tử tuổi còn trẻ mặc trên người một bộ y phục màu trắng.

"Bái kiến Thái Tử điện hạ." Thanh Mặc Nhan đem dây cương đưa cho Huyền Ngọc, sau cho chấp tay lại thi lễ.

"Thanh thế tử đây là muốn đi đâu?" Thái Tử thái độ ôn hòa, không có một chút gì gọi là kiêu căng, nhìn qua như một vị công tử nho nhã nhẹ nhàng.

"Thần thể thần không được khỏe, cho nên thần đã tâu lên với Hoàng Thượng, xin cho phép thần được về trước." Thanh Mặc Nhan nói.

"Nga, kia thật là đáng tiếc." Thái Tử dùng ống tay áo che khuất đi đôi môi, ho nhẹ một cái "Sớm nghe nói qua thần thể Thanh thế tử từ nhỏ đã không tốt, bỗng điện hạ cũng vậy nên trong lòng cảm thấy vô cùng đồng cảm, vốn tới đây để bồi phụ vương đi săn, nhưng chỉ tiếc là một cơ hội tự mình ngồi lên lưng ngựa để săn bắn cũng

không có..."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, tiếp tục nghe Thái Tử điện hạ không ngừng "oán giận", đôi lông mày liền hơi nhíu chặt lại.

Hắn với Thái Tử cũng không tính là thân thiết, vì sao đối phương lại cố tình nói cho hắn nghe những lời này?

"Điện hạ, thời gian không còn sớm, thần còn phải lên đường, xin cáo từ trước." Thanh Mặc Nhan vội vàng thi lễ, cũng không đợi Thái Tử mở miệng đã cầm lấy dây cương rồi xoay người lên ngựa.

Huyền Ngọc cũng lên ngựa, đi theo phía sau Thanh Mặc Nhan, hai người giục ngựa như bay mà đi.

Thái Tử đứng ở cửa doanh trại, nhìn theo bóng dáng hai con chiến mã đã đi xa, ánh mắt mang theo khác thường.

Đúng lúc này, một con chồn trắng từ trong bụi cỏ nhảy ra, linh hoạt nhảy lên đứng trên vai Thái Tử.

"Người có phát hiện ra linh thú kia không?" Thái Tử hỏi.

Chồn trắng kêu chi chi hai tiếng, thân sắc có chút mất mát.

"Đáng tiếc, không bắt được linh thú kia." Thái Tử sâu kín buông tiếng thở dài, sau đó khôi phục lại bộ dáng tươi cười vô hại, không chút để ý đến chồn trắng ở trên vai "Không vội, tương lai chúng ta còn dài..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Nội tâm ta không hề dao động

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan, dùng thời gian chín ngày mới về đến đô thành.

Đến khi vào thành, nàng liền cảm thấy dù có nhìn nhiều đến đâu cũng vẫn không đủ.

Đối với nàng mà nói, nhìn đâu đâu cũng toàn là những điều mới lạ, phải biết rằng đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt nhìn thấy thành trì ở cổ đại.

Trên đường rộn ràng nhộn nhạo, tiếng rao bán của những hàng dọc ven đường, trong không khí toàn là mùi hương của mỹ thực.

Những mùi hương kia không có lúc nào là không câu lấy tâm nàng, mấy ngày vừa qua, mỗi bữa nàng cũng chỉ được uống một chút sữa dê, trong miệng đã sớm thấy nhạt lăm rồi.

Dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng, nàng ngẩng đầu lên dùng ánh mắt trông mong nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Vị này chính là một chủ tử có tiền, nàng biết chỉ cần hắn mở miệng thôi thì nàng sẽ được ăn uống thỏa thích.

Thanh Mặc Nhan cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của vật nhỏ đang nằm trong lòng ngực.

"Nhìn cái gì, người mới chỉ có mấy cái răng sữa, ngay cả miếng thịt cũng cắn không được, vậy mà còn muốn ăn cái khác?"

Trực tiếp đưa ra lời nói đã kích người.

Như Tiểu Lam hung hăng cắn chặt hàm răng lại, quay đầu đi không thèm để ý đến hắn nữa.

"Tức giận?" Trải qua mấy ngày ở chung, Thanh Mặc Nhan càng lúc càng thấy con mèo hương này rất thú vị.

Nó chẳng những có thể nghe hiểu lời hắn nói, hơn nữa có lúc còn thể hiện nhiều cảm xúc rất phong phú, đối với những thứ ăn vào trong miệng, nó đặc biệt rất để ý, ở mỗi thời điểm hắn ăn cơm, hắn phát hiện ra ánh mắt nó đều đang sáng long lanh, kia bộ dáng vạn phần chờ mong của nó thực sự làm cho người ta phải mềm lòng.

Chỉ đáng tiếc, nó vẫn còn quá nhỏ, đến cả miếng thịt cũng cắn không được.

"Huyền Ngọc, đi mua hai cái về đây." Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang uể oải ỉu xiu trong lòng ngực nói.

"Vâng." Huyền Ngọc nhảy xuống ngựa, đi đến một cửa hàng ở ven đường.

Lỗi tai Như Tiểu Lam lập tức dựng lên.

Không tốn quá nhiều công phu, Huyền Ngọc đã trở lại.

Như Tiểu Lam nhìn Thanh Mặc Nhan đem bao giấy dầu mở ra, bên trong lộ ra hai cái bánh rán trái cây giống y hệt nhau.

Cái gì đây a, còn tưởng là thứ gì ăn ngon, sao lại là loại đồ vật này...

Thanh Mặc Nhan cầm một cái lên, thông thả ung dung cắn một miếng.

Gạch cua ở bên trong lộ ra ngoài, bên cạnh còn có rất nhiều loại nhân khác. (#Linh: Đoạn này ta chịu, cầu mọi người thông cảm =_=)

A a a, nhìn không nổi nữa.

Như Tiểu Lam mắt sáng đứng dậy, hai cái móng vuốt nhỏ gắp gao túm lấy quần áo của Thanh Mặc Nhan.

Chủ nhân tốt, chủ nhân soái, ta đây cũng muốn ăn.

Vì ăn, nàng đúng là đã mang hết mặt mũi đem đi bán.

Dù sao hiện tại nàng đã bị biến thành động vật, không bằng bây giờ cố gắng để tồn tại, so với việc chạy trốn rồi phải ăn chuột chết, thì thà rằng trước mắt lấy lòng vị thể tử hầu gia này còn hơn, ít nhất hắn sẽ không đem nàng nhốt vào trong lồng.

Hon nữa tên này nhìn qua cũng rất soái nha.

Thanh Mặc Nhan lại cắn một miếng, cười như không cười nhìn Như Tiểu Lam liếc mắt một cái.

"Muốn ăn?"

Muốn ăn muốn ăn.

Nàng gật đầu lia lịa.

Thanh Mặc Nhan để ý đến động tác của nàng, càng thêm cảm thấy thú vị.

Nó quả nhiên là hiểu hắn đang nói gì, hon nữa cặp mắt màu xanh biếc kia còn tỏa ra tràn đầy khát vọng với đồ ăn.

Thật là một vật nhỏ dễ thỏa mãn.

Không giống với những người hắn biết...trước mặt thì thể này, nhưng sau lưng lại thể khác.

"Chính là người có thể cắn được sao?" Thanh Mặc Nhan lấy cái còn lại đưa cho nàng.

Như Tiểu Lam dùng chân gắp gao ôm lấy bạch giấy dầu, mở to miệng cắn xuống.

Tiếp theo...

Không có tiếp theo.

Răng sữa của nàng cắn sâu vào lớp xốp mềm bên ngoài, toàn bộ miệng bị lấp đầy, không cử động được.

Như Tiểu Lam mặt không biểu tình ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Nội tâm nàng không hề dao động, thậm chí còn cảm thấy buồn cười.

Đến ăn mỹ thực cũng gặp phải chuyện như thế này, ông trời mau xuống đây lôi kiếp, rồi đánh chết ta luôn đi.

"Ầm vang" Một tiếng, trên không trung thật sự vang lên tiếng sét.

Dọa lòng to trên người nàng đều dựng đứng cả lên.

Ta chỉ nói chơi thôi mà, ai biết được chết ở đây xong còn có thể trở về thế giới của ta hay không, ta tuổi trẻ mĩ mạo như thế, mới không nghĩ là sẽ đi đầu thai sớm đâu.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan đưa bàn tay lại đây, đem bánh ở trên miệng nàng lấy ra.

"Cái gì cũng không ăn được, người thật may mắn khi gặp được ta, bằng không người sớm đã bị chết đói rồi." Thanh Mặc Nhan cắn một cái, nhưng hắn lại không ăn luôn, mà là phun ra ở trong tay "Này, ăn đi."

Như Tiểu Lam trực tiếp hóa đá.

Này ngữ khí sao lại kiêu căng đến như vậy? Bảo nàng ăn đồ từ trong miệng hắn nhỏ ra...mặt trên còn đang dính nước miếng của hắn...

Tự tôn của nàng tuyệt đối không cho phép!

Nàng muốn xoay đầu đi chỗ khác, nhưng mà bản năng động vật lại phản bội nàng.

Miệng đưa lại gần...

Thơm quá!

Nước mắt chảy dòng, trong miệng lại nhai không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Gặp rắc rối, bị mê hoặc bởi cô bạc hà mèo (*)

*) Cô bạc hà mèo là một loài thực vật, nó có thể kích thích loài mèo khiến cho chúng có một vài hành động đặc biệt, vì vậy được gọi là cô bạc hà mèo (còn gọi là Catnip cho mèo).

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan tiến vào một tòa phủ đệ.

Bên ngoài phủ có treo một tấm biển ở trên có viết hai chữ vàng thật lớn: Thanh phủ.

"Thế tử ngài đã trở về!" Đám hạ nhân trong phủ đồng loạt hành lễ.

Thanh Mặc Nhan bước xuống ngựa, đi nhanh vào trong phủ, Như Tiểu Lam trốn ở sau áo choàng của hắn, chỉ để lộ ra một nhúm lông xù ở trên đầu, đôi mắt tò mò nhìn xung quanh.

Quả nhiên là một chủ nhân có tiền có thế.

"Hầu gia đang ở trong phủ, thế tử có cần đi qua đó không?" Quản gia cẩn thận hỏi.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc có vẻ có chút âm đạm.

Mặt trời lặn về hướng Tây, đợi đến khi mặt trời lặn xuống hẳn chính là lúc cổ độc trong người hắn phát tác, mỗi lần độc phát tác hắn đều đóng cửa lại không dám ra ngoài, hoặc là tìm một cái địa phương không ai biết, hắn tuyệt đối không muốn để cho người khác thấy được một mặt yếu ớt nhất của hắn.

"Đề ngày mai nói sau." Thanh Mặc Nhan xoay người đi vào sân, cũng theo bản năng giờ tay ra sờ sờ đầu nhỏ của Như Tiểu Lam.

Lần trước nó thành công khắc chế cổ độc ở trong người hắn, không biết bây giờ có còn hiệu quả hay không.

Thừa dịp sắc trời còn sớm, Thanh Mặc Nhan cời y phục ra, sai người chuẩn bị nước để tắm gội.

Ai ngờ trong lúc hắn đang tắm rửa, tiểu gia hòa không an phận nào đó liền nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam vẫn luôn đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, ngoài đi đường ra vẫn là đi đường, làm nằng nhảm chán muốn chết, nghĩ vậy nằng liền nhảy ra bên ngoài bằng đường cửa sổ.

Bên ngoài chính là hoa viên, bởi vì thân hình nằng nhỏ xinh, cho nên chui vào trong bụi hoa mà cứ ngỡ như là đang tiến vào rừng rậm, không đến mấy phút sau nằng thật sự đã bị lạc đường.

Nằng đi tới đi lui, cảm thấy mấy gian nhà ở đây đều rất giống nhau, dù đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không biết đâu mới là gian nhà vừa nãy.

Đột nhiên, nằng ngửi thấy được một mùi hương thơm mát.

Ngay sau đó, thân thể nằng liền không nghe theo khống chế mà chạy về hướng có mùi hương kia, nhảy vào một mảnh đất trong bụi cỏ, điên cuồng quay cuồng ở trong đó, miệng không ngừng kêu chít chít, dùng chân trước ôm những lá cây kia, không ngừng dùng đầu cọ đi cọ lại..

Mẹ ơi, ta đây là bị làm sao vậy!

Như Tiểu Lam cảm giác như chính mình đang say, cảnh tượng trước mắt bắt đầu lay động, rồi lại như thấy được tổ phụ đang đứng ở trước mặt nằng.

"Bé con, tất cả những bảo bối của ta đều giao hết cho ngươi, ngàn vạn lần đừng để cho tam thúc ngươi biết, bằng không cái gia tử bại hoại kia nhất định sẽ đem hết tất cả đi bán a!"

Như Tiểu Lam bấu môi.

Nằng rất muốn nói cho lão nhân gia biết: Đã quá muộn rồi, hiện giờ nằng đã bị biến thành động vật, muốn quay về cũng không được, không thể giúp hắn đi bảo vệ mấy món bảo bối kia...

Nằng ngửa đầu kêu chít chít vào hư không, liền bị hai nha hoàn đi qua phát hiện.

"Trời ạ, cô bạc hà mèo của Liên cô nương..tất cả đều bị phá hỏng hết rồi!" Hai nha hoàn kia kêu lên sợ hãi rồi sau đó lao nhanh tới, bắt được vật nhỏ đang bị cô bạc hà ảnh hưởng, mới nhìn ra được là một con mèo hương màu đen.

"Đây không phải là con mèo hoang mà thế tử mang về sao?" Có người nhận ra vội vàng nói.

"Thật khó nhìn, lớn lên sao lại gầy đến như thế."

Bởi vì sau cô còn có vết thương, thế nên mấy ngày nay Như Tiểu Lam vẫn chưa được tắm rửa, vừa rồi còn ở trong vườn chui tới chui lui, trên người thì dính đầy bùn đất cùng cọng cỏ, nhìn qua xác thực không có điểm nào đẹp.

Lỗi tại bị người ta nắm, Như Tiểu Lam dùng sức lắc lắc đầu, ý muốn thoát ra khỏi tay người nọ.

Nhưng mà nàng vẫn đang bị vây trong ảo giác của cô bạc hà, tựa như một người uống say, căn bản không thể tự khống chế thân thể của chính mình.

"Tiểu súc sinh từ đâu tới?" Đúng lúc này, từ trong viện đi ra một nữ tử trẻ tuổi mặc trên người y phục hoa lệ, đến khi nàng nhìn thấy bụi hoa bị Như Tiểu Lam phá hỏng thì sắc mặt hoàn toàn bị biến đổi "Đây là ai làm?"

"Liên cô nương, là con mèo hoang này làm."

"Các ngươi trông coi vườn như thế sao, thế nhưng lại để cho con súc sinh hoang dã này đi vào trong, thật vất vả thế tử mới hồi phủ một lần, trong vườn lại bị loạn thành như vậy... Nếu mà chọc giận đến người, ta xem các ngươi ai có thể đứng ra để chịu trách nhiệm!" Liên cô nương vừa to tiếng vừa chỉ tay vào từng người một.

Bọn nha hoàn đồng loạt cúi thấp đầu xuống.

Như Tiểu Lam mờ mịt mở to mắt, nhìn cái nữ tử đang khoa tay múa chân kia.

Liên cô nương đang mắng hăng say, đột nhiên phát hiện ra con "mèo hoang" kia đang dùng một đôi mắt xanh mon mon nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt sâu kín, ngay cả nửa điểm sợ hãi cũng không có.

"Lá gan của tiểu súc sinh này cũng không nhỏ, gây ra chuyện lớn như thế mà còn tưởng rằng sẽ sống sót?" Liên cô nương tỏ ra chán ghét nói "Đi mang chó dắt lại đây, đem con mèo hoang này dứt cho nó ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ngao ô ngao ô thế tử tha mạng!

Như Tiểu Lam nghe thấy một trận tiếng kêu "gâu gâu".

Nàng lắc lắc đầu.

Trước mắt có thứ gì đó đang kêu về phía nàng.

"Kêu cái gì mà kêu, còn kêu nữa tỷ sẽ làm thịt ngươi!" Đây gọi là rượu mạnh làm tăng sự can đảm của con người, bởi vì bị cô bạc hà làm cho ảnh hưởng, nên hiện tại Như Tiểu Lam chẳng khác gì người đang uống say.

Bọn nha hoàn đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhìn về phía "mèo hoang" đang không ngừng kêu "chít chít" về phía con chó, con chó kia ban đầu còn rất oai phong lắm liệt, vậy mà bây giờ lại đứng im một chỗ không dám tiến lên một bước.

Đây là tại sao a?

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau.

Liên cô nương liền cả giận nói: "Ngươi là cái đồ súc sinh vô dụng, ngày thường cho ngươi ăn ngon uống ngon, vậy mà bây giờ đến một con mèo hoang ngươi cũng đánh không lại!" Nói xong nàng lại phân phó cho nha hoàn: "Mang gậy gộc tới đây, đem con mèo hoang kia đánh chết rồi chôn dưới vườn hoa làm phân bón."

Như Tiểu Lam đang "nói chuyện" cùng với con chó kia, không biết có phải do bị biến thành động vật hay không, mà hiện tại nàng lại có thể nghe hiểu tiếng của động vật.

Nàng lên giọng uy hiếp: "Ta chính là có hậu thuẫn, nếu ngươi dám động đến ta...thế tử nhất định sẽ đem đầu chó của ngươi chặt bỏ xuống!"

Con chó kia cũng biết ai mới là chủ nhân chân chính ở đây, cho nên chỉ đứng im một chỗ kêu, chứ không dám đi lên để cắn.

Có người mang gậy gộc đến, Liên cô nương đang định sai người ra tay, thì đúng lúc này, có một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới: "Liên cô nương, Liên cô nương, Thế tử, Thế tử tới!"

"A?" Liên cô nương vừa mừng vừa lo: "Thật sự?"

"Thật sự thật sự, thế tử vừa đi vào vườn rồi."

Liên cô nương vội vàng duỗi tay ra sửa soạn lại đầu tóc, rồi lại phát phát góc áo.

Lúc này, ở phía Tây bị che kín bởi ánh nắng chiều tuyệt mỹ, đường nhỏ bị hoàng hôn chiếu rọi một mảnh đỏ ửng.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đang bước đến đây.

"Thế tử!"

"Bái kiến thế tử!"

Mọi người đồng loạt hành lễ.

Thanh Mặc Nhan một đầu tóc ướt có chút rối, ở dưới ánh nắng chiều tạo lên những điểm kim quang tuyệt đẹp.

Liên cô nương mới chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua thôi mà mặt đã ửng đỏ, sau đó liền vội vàng cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Thế tử đi qua sao không sai người thông báo trước, để nô tỳ có thể chuẩn bị thật tốt."

Thanh Mặc Nhan không hề nhìn đến Liên cô nương, trực tiếp đi qua bên người nàng.

Liên cô nương nghe thấy được hô hấp hần có chút dồn dập, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Thanh Mặc Nhan từ trước đến nay hành sự trầm ổn, thần sắc vội vàng như vậy cũng là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy.

"Vật nhỏ, lại đây."

Liên cô nương nghe được Thanh Mặc Nhan nhẹ giọng kêu một tiếng.

"Chít chít" Con mèo hoang kia xiêu xiêu vẹo vẹo bước đến gần.

Ở trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, Thanh Mặc Nhan cúi thấp người xuống, đem con mèo hoang vừa dơ vừa gầy kia ôm vào trong ngực.

Mấy nha hoàn đứng cạnh Liên cô nương đều lặng lẽ lùi về sau mấy bước, ý đồ muốn kéo ra chút khoảng cách với nàng ta.

Liên cô nương kinh sợ trợn mắt há hốc mồm: "Thế...thế tử, tiểu súc sinh này rất bẩn, y phục của ngài..."

Trong nháy mắt khi Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương vào trong lòng, hoàng hôn tắt dần, chiều hôm lặng yên khép lại.

Như Tiểu Lam rõ ràng cảm nhận được chỗ ngực của hắn đang kịch liệt đập phồng.

Trên người hắn tỏa ra mùi hương rất dễ ngửi.

Ách...sao lại như thế này, sao sắc mặt Thanh Mặc Nhan lại kém đến vậy?

Mê hoặc của cô bạc hà đi qua, nàng cảm thấy thanh tĩnh không ít.

Bất luận như thế nào, sắc mặt hắn bây giờ đều rất đen.

"Súc sinh?" Thanh Mặc Nhan nhìn bốn phía xung quanh, ngữ khí lãnh đạm: "Các người muốn nói là ai?"

Liên cô nương vừa định mở miệng, chợt thấy mấy nha hoàn chón ở góc phòng đang hướng về phía nàng nháy mắt mấy cái.

"Huyền Ngọc." Thanh Mặc Nhan phân phó với hộ vệ ở sau lưng: "Đi gọi quản gia đến đây, đem cái vườn này khóa lại, tất cả hạ nhân đều bán ra ngoài phủ, còn con chó kia...trực tiếp giết chết đi."

"Tuân mệnh!" Huyền Ngọc lên tiếng.

Liên cô nương nhìn đám người mang theo gương mặt xám như tro tàn, ngay cả con chó cũng rên lên vài tiếng cho hợp với tình hình.

"Thế tử, thế tử tha mạng!"

"Ngao ô!"

"Thế tử, nô tỳ biết lỗi, thỉnh thế tử khai ân."

"Ngao ô ngao ô!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thay chó cầu tình

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình, ngữ khí lạnh nhạt, giống như những người ở trước mắt này đều là những người xa lạ không có một chút liên quan.

Liên cô nương quỳ trên mặt đất cùng với đám nha hoàn, sợ hãi tuôn ra một trận mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan rất ít khi hồi phủ, nhưng bất quá ngày thường hẳn đối xử với các nàng đều rất khoan dung, tình cảnh lửa giận ngập trời như thế này vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Liên cô nương thấp giọng nức nở, những nha hoàn đi theo nàng cũng khóc sụt sùi theo, toàn bộ không gian đều tràn ngập một mảnh không khí áp lực.

"Ngao ô ngao ô!" Con chó trông cửa bị buộc lại bằng dây thừng, nó kẹp chặt cái đuôi lại miệng thì kêu rên, móng vuốt không ngừng cào lên trên mặt đất.

Như Tiểu Lam nhô đầu ra khỏi lồng ngực Thanh Mặc Nhan, kêu "chít chít" hai tiếng.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Chít chít chít!" Như Tiểu Lam sợ hãi không hiểu ý của mình, liền liều mạng huy động hai chân trước, chỉ liên tục về phía con chó kia.

"Ngươi muốn ta tha cho nó?" Ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, hẳn có thể hiểu được ý tứ muốn biểu đạt của vật nhỏ này.

Mèo con lập tức dùng sức gật gật đầu.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn con chó kia.

Bình thường chó trông cửa cũng không phải là chủng loại ưu tú gì, thấy ánh mắt hắn nhìn qua, con chó kia dùng hết sức lực làm ra một bộ dạng lấy lòng, kích động đến nổi nước mắt nước mũi đều tuôn ra.

Thanh Mặc Nhan mang theo gương mặt ghét bỏ.

Thừa dịp hắn tắm rửa để chạy ra đây chơi, thiếu chút nữa làm mất mạng nhỏ không nói, hiện tại lại còn dám làm ra bộ dạng rộng lượng.

Phải biết rằng vừa rồi chỉ cần kém một bước nữa thôi là cổ độc trên người hắn sẽ phát tác, nếu trước khi trời tối không tìm được nó về, thì hắn sẽ lại ngã xuống đất không dậy nổi, hai mắt sung huyết...

"Chít chít." Như Tiểu Lam thấy sắc mặt của hắn không được tốt, liền ngẩng đầu lên lấy lòng, ở trên người hắn cọ cọ.

Thấy hắn vẫn tức giận không chịu để ý đến nàng, nàng ngay lập tức vươn đầu lưỡi ra...liếm một chút lên mặt hắn.

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng đờ lại, chậm rãi cúi đầu xuống.

Như Tiểu Lam nhắm chặt hai mắt, dù phải dùng bất cứ giá nào, nàng cũng phải lấy lòng được hắn.

Lại liếm!

Ách? Vì sao xúc cảm ở như đầu lưỡi lại có cảm giác không đúng?

Nàng mở mắt ra.

Thanh Mặc Nhan đang trừng to mắt nhìn nàng, đầu lưỡi nàng chuẩn xác liếm qua bờ môi cùng cái mũi của hắn.

Trên mặt hắn một mảnh ẩm ướt.

Ta phi phi phi phi!

Như Tiểu Lam hoàn toàn bị rơi vào trạng thái cứng đờ.

Đuôi lông mày Thanh Mặc Nhan không khỏi hơi nhú lại, tựa hồ có một cảm xúc không rõ ràng nào đó đang làm loạn ở trong lòng hắn.

Tất cả hạ nhân xung quanh đều cúi thấp đầu.

Xem ra con mèo hoang này sẽ lãnh ít dư nhiều đi? Dù cho thể tử có sủng nó, nhưng nó lại dám đi liếm môi thể tử, này không phải là đi tìm chết sao?

Trầm mặc một lúc lâu, Thanh Mặc Nhan từ trong ống tay áo rút ra một cái khăn, ưu nhã mà tự lau mặt chính mình.

"Lần sau còn để cho nó bắt nạt thì đừng trách không có ai giúp ngươi." Hắn nhàn nhạt nói, cũng sai người đi thả con chó kia ra.

Con chó kia quỳ rạp trên mặt đất, cái đuôi không còn sức như sắp rơi xuống.

Liên cô nương thấy Thanh Mặc Nhan muốn đi, vội vàng gục đầu xuống cầu xin: "Thế tử khai ân, nô tỳ không biết nó là sủng vật của ngài, còn tưởng là đã súc sinh từ bên ngoài chạy vào..."

Như Tiểu Lam nghe thấy lời này thì vô cùng tức giận.

Ngươi mới là súc sinh! Cả nhà ngươi đều là súc sinh!

Liên cô nương thấy mùi hương không ngừng kêu chít chít về phía nàng, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc chờ đợi.

Vừa rồi thứ động vật kia cũng là kêu vài tiếng đối với thể tử, thể tử liền tha cho con chó...

Chính vào lúc này, bước chân Thanh Mặc Nhan không có một chút ngập ngừng, trực tiếp ôm mùi hương đi qua trước mặt nàng.

Quán gia lúc này đã dẫn người chạy đến, vội vàng liêm phong vườn, cũng kiểm kê nhân số nha hoàn.

Liên cô nương ngây ngốc quỳ trên mặt đất, dù có thể nào cũng không dám tin tất cả là sự thật.

Phải biết rằng lúc trước chính hầu gia đã đưa nàng đến đây để làm nha hoàn thông phòng cho thể tử.

Nhưng ai biết được từ trước đến nay thể tử chưa một lần gọi nàng qua hầu hạ, từ sau khi hán mười lăm tuổi, đã mệnh lệnh cho nàng phải dọn đến ở đây, liền ngay cả đến cửa của thư phòng cũng không cho nàng được phép đến gần.

"Ta muốn gặp hầu gia!" Liên cô nương khóc lóc không ngừng nói: "Ta là người do hầu gia đưa đến, các người không thể mang ta bán đi..."

Quán gia cũng biết thân phận của Liên cô nương, cho nên đành tự mình đến thư phòng bên kia dò hỏi.

Kết quả là Huyền Ngọc đi ra truyền lời: "Thể tử nói, mặc kệ trước kia nàng ta là người của ai, chỉ cần đã vào vườn này, thì phải theo quy củ mà làm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Con đường sủng vật này càng đi càng xa

Ban đêm, Như Tiểu Lam trở mình.

Chợt nàng cảm thấy bị một vật rất nặng đè lên người.

Nàng động động mí mắt, kỳ thật không cần mở mắt ra nàng cũng biết được thứ đang đè lên người nàng là cái gì.

Tay Thanh Mặc Nhan trước sau đều không có rời khỏi người nàng.

Sau khi trở về nàng đã bị Thanh Mặc Nhan mang ra mạnh mẽ tắm rửa một phen, đem hết bùn đất trên người nàng gội rửa đi, tuy rằng nàng thực không tình nguyện để cho người khác sờ tới sờ lui, nhưng mà tối hôm nay lại chính là thời khắc mà cô độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác, vì vậy nên nàng không thể rời khỏi hắn dù chỉ một bước.

Mới xoay người một cái, đã thấy tay hắn nắm chặt lấy chân nàng lại.

Như vậy ai mà ngủ được a.

Như Tiểu Lam tức giận mở mắt ra.

Vốn định cầu nhàu mấy câu, kết quả khi nàng ngẩng đầu lên, đã thấy gương mặt u ám của Thanh Mặc Nhan đang nhìn chăm chăm lên xà nhà, khiến cho nàng không khỏi cảm thấy ngáy người.

Nguyên lai hắn chưa hề ngủ.

Nàng đi chuyển thân thể một chút.

Quả nhiên Thanh Mặc Nhan cúi đầu cảnh giác nhìn về phía nàng, lực đạo trên tay lại ra tăng thêm.

Gia hỏa này là sợ khi hắn đang ngủ nàng sẽ chạy trốn đi.

Thật ra nàng không hề muốn bỏ trốn, vì nàng biết chỉ cần nàng thoáng rời đi khỏi hắn, liền sẽ làm cho cô độc ở trong cơ thể hắn phát tác.

Hồi tưởng lại ngày đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cặp mắt đáng sợ kia hắn là do cô độc gây ra, bộ dáng tràn đầy huyết sắc tựa như dã thú.

Đáng về kia... Hắn là rất đau đi?

Tuy rằng không biết tại sao nàng lại có thể khắc chế cô độc của hắn, nhưng mà hiện tại nàng đang sống dựa vào hắn, cho nên nàng sẽ không bủn xỉn mà làm anh hùng cứu thế một lần.

Nàng dựa vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, loay hoay nửa ngày mới tìm thấy được một vị trí thoải mái nhất, rồi cuộn tròn lại yên tâm ngủ.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy ngoài ý muốn.

Phải biết rằng mỗi lần đi ngủ vật nhỏ này đều cực kỳ không muốn nằm cạnh hân.

Đặc biệt là trải qua sự việc phát sinh hôm nay, hân vừa rồi còn nghĩ có nên đem nó nhốt vào trong lồng hay không, hoặc là đem xích lại cũng tốt.

Như Tiểu Lam hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng Thanh Mặc Nhan, nếu mà biết nàng nhất định sẽ huy trao biến mất hân thành khoai tây lát mỏng.

Cảm giác được vật nhỏ trong lòng an ổn ngủ, theo hô hấp của nó, một cỗ xạ hương nhàn nhạt từ trên người nó phát ra.

Thanh Mặc Nhan nghiêng đầu, đem mặt áp vào đám lông xù ở trên lưng nó, lo lắng trong lòng dần dần tan đi.

Sáng sớm khi Huyền Ngọc bước vào trong phòng, đã bị hình ảnh ngủ yên ổn của một người một thú trên giường làm cho kinh ngạc.

Đáy mắt hân không khỏi nóng lên.

Đã bao nhiêu năm rồi, cỗ độc trong cơ thể thế tử cứ mười ngày lại phát tác một lần, đều là vào lúc mặt trời nặn mà tái phát, phải đến tận sáng sớm ngày hôm sau mới bình phục.

Việc hưởng thụ giấc ngủ bình yên tới tận bình minh như thế này quả là một ước vọng quá xa vời.

"Thế tử..." Huyền Ngọc thấp giọng gọi một tiếng.

Con người Thanh Mặc Nhan lập tức mở ra, tròng mắt đen trắng rõ ràng tỉnh táo vô cùng, căn bản không giống với người vừa mới tỉnh ngủ.

"Có việc gì?" Hân ngồi dậy, nhìn về phía con mèo hương vẫn đang hô hô ngủ kia.

"Người ở Đại Lý Tự tới." Thần sắc Huyền Ngọc có chút do dự nói tiếp: "Còn có...Hầu gia phái người qua đây, nói là muốn ngài qua đó một chuyến."

Hân là sự việc ngày hôm qua hầu gia đã biết.

Thanh Mặc Nhan ung dung thông thả mặc quần áo rồi nói: "Bên phía phụ thân cứ đề từ từ, nếu hân có hỏi cứ bảo là ta đang bận rộn nhiều công vụ."

Huyền Ngọc nghe lệnh đi xuống an bài.

"Đứng rồi." Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc quay lại, ngoắc ngoắc tay ý bảo hân lại gần bên người, hai người nói nhỏ một lúc.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Nàng ngửi được một mùi hương bạc hà thanh nhẹ thoải mái.

"Đây là...cô bạc hà mèo!"

Bản năng động vật khiến nàng ngửi theo mùi hương rồi nhảy đến trên bàn.

Trên bàn có để một chậu hoa, bên trong trồng là một gốc cây bạc hà mèo.

Như Tiểu Lam dùng đầu cọ cọ, mắt hí hờ lại, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan mang theo mấy người xa lạ đi vào.

Mọi người mới từ cửa bước vào đã nhìn thấy một con mèo hương nhỏ đang vui vẻ ở trên bàn, bộ dáng ngây thơ chất phác đáng yêu cực kỳ.

Mấy người đi theo bên người Thanh Mặc Nhan đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía hân mang theo kinh ngạc cùng quái dị.

Bọn họ nhớ rõ vị Đại Lý Tự Thiệu Khanh này trước nay đều không thích mèo a, hơn nữa bởi vì hân rất thích nuôi Cẩm Lý (cá chép gấm), cho nên đối với người và động vật thích ăn cá hân đều tỏ ra rất chán ghét.

Như Tiểu Lam ôm trấu hoa ngồi ở nơi đó, giờ phút này, nội tâm nàng đã rơi xuống đáy cốc.

Nàng vừa mới làm cái gì!

Động tác kia, tiếng kêu kia... Chẳng lẽ trong lúc bất tri bất giác, nàng đã đi trên con đường làm sủng vật hơn nữa còn là một đi không trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tại sao lại mê muội mất hết cả lý trí đây?

Như Tiểu Lam gian nan đưa đầu ra khỏi chậu bạc hà mèo, cố gắng tự trấn định chính mình.

Bình tĩnh bình tĩnh, ở trong mắt bọn họ, nàng bất quá chỉ là một loài động vật hết sức bình thường mà thôi, dù có làm ra chuyện gì mất mặt thì mọi người cũng sẽ không để ý.

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng một cái, sau đó ngồi xuống đầu tiên, hai người đứng bên cạnh hắn cũng theo quy củ mà lần lượt ngồi xuống.

"Huyền Ngọc, mang sữa dê vào đây." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt phân phó cho Huyền Ngọc đang đứng ở ngoài cửa.

Ngay lập tức, tất cả ánh mắt mọi người lại dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Lỗi tai Như Tiểu Lam run lên, ngồi xổm im lặng không động đậy.

Rất nhanh Huyền Ngọc đã đem vào một chén sữa dê nhỏ.

Như Tiểu Lam có chút do dự, không biết có nên đi qua hay không, ngày thường thời điểm nàng ăn cũng chỉ có mỗi mình Thanh Mặc Nhan ở bên người, nhưng mà bây giờ lại xuất hiện thêm hai người xa lạ...

Cho dù nàng đã bị biến thành động vật, nhưng nội tâm vẫn là một thiếu nữ ngưng ngưng cùng rụt rè.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn về phía nàng, miệng nói: "Lại đây."

Bụng Như Tiểu Lam kêu lộc cộc một tiếng.

Sao phải khổ cực như vậy a, ở thời điểm này mặt mũi bán được mấy đồng chứ.

Nghĩ đến đây nàng liền vèo một cái chạy qua, ngửi ngửi chén sữa dê, rồi cúi đầu xuống uống.

Đầu lưỡi liếm láp sữa dê khiến trong phòng vang lên tiếng: Bẹp...bẹp...

"Cổ tiên sinh, nói tiếp đi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Cổ tiên sinh ngăn người, thật vất vả mới đem được ánh mắt rời khỏi trên người Như Tiểu Lam: "Đêm qua phòng tư vụ của Đại Lý Tự bị cháy, có một ít văn kiện đã bị thiêu đốt mất, nhưng mà lại không thấy bóng dáng người trông coi đâu, ta đã phái người tới nhà hắn tìm, mới biết đã ba ngày rồi hắn không về nhà."

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày: "Có điều tra rõ văn kiện nào bị cháy không?"

Cổ tiên sinh nhìn về phía đồng liêu ở bên cạnh: "Ta cùng với chủ bộ Canh tiên sinh đã kiểm tra qua, cũng không có khuyết thiếu cái gì... Chỉ là chỗ phòng tư vụ bị cháy, còn phải kiểm kê thêm các văn kiện ở bên dưới mới biết được."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng gật đầu: "Các người tiếp tục tra đi, vậy người mất tích kia là ai?"

"Là người mới tới nhậm chức." Cổ tiên sinh nói.

Thanh Mặc Nhan trầm tư, tiện tay cầm một khối điểm tâm lên, đem nó bẻ nát rồi cho vào trong chén nhỏ trước mặt Như Tiểu Lam.

Trong miệng Như Tiểu Lam ăn uống không ngừng, nhưng đôi tai lại dựng đứng lên lên nghe bọn họ nói chuyện, chợt thấy Thanh Mặc Nhan đưa điểm tâm cho nàng, nàng liền ra sức mà ăn.

Cổ tiên sinh là lục sư ở Đại Lý Tự, cùng với chủ bộ Canh tiên sinh đều là nguyên lão của Đại Lý Tự, từ khi Thanh Mặc Nhan nhậm chức Thiếu Khanh đến nay, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy hắn chú tâm đến việc khác ngoài việc phá án.

"Đại Lý Tự Chính Khanh theo Hoàng Thượng đi săn thú vẫn chưa về, việc này chỉ có thể thỉnh Thiếu Khanh đại nhân làm chủ."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Ta sẽ cùng các người đi một chuyến."

Cổ tiên sinh cùng Canh tiên sinh đứng dậy chuẩn bị lui ra ngoài, trước khi đi, hai người lại nhìn thật sâu về phía mèo hương đang vui đùa vào ăn ở trên bàn.

"Thế tử!" Huyền Ngọc đột nhiên xuất hiện ở cửa, hạ giọng nói: "Hầu gia phái người tới..."

Cổ tiên sinh cùng Canh tiên sinh đã làm quan ở Đại Lý Tự nhiều năm, đều là những người rất tinh tường, vừa nghe thấy lời của Huyền Ngọc liền vội vàng nói: "Vậy chúng ta xin cáo từ trước."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Ta sẽ qua đó sau."

Như Tiểu Lam vừa mới ăn no nê đã thấy quản gia từ bên ngoài tiến vào: "Thế tử, hầu gia có lệnh, muốn ngài xử lý con mèo hoang gây chuyện kia."

Cái gì?

Lông trên cổ Như Tiểu Lam đều dựng cả lên.

Nàng đây là chọc phải ai, mà người ta lại muốn xử lý nàng.

Quản gia vừa nói xong, nàng lập tức nhảy dựng lên, trực tiếp chạy về phía Thanh Mặc Nhan.

Mắt mèo màu xanh biếc mang theo không khí hoảng hốt cùng bất an.

Thanh Mặc Nhan lại bị ánh mắt của nó làm cho kinh ngạc, nhìn nó không chút do dự chạy đến trước mặt hắn, sau đó nhảy lên trên người hắn, liều mạng dính vào lòng ngực hắn.

Nó như thế nào xác định chính mình nhất định sẽ cứu nó, sự tin nhiệm đến tận cùng này rốt cuộc là xuất phát từ đâu..

Nàng như quả cầu lông dựa vào trong lòng ngực hắn, bộ dáng run bần bật làm một góc nào đó trong đáy lòng hắn lặng lẽ sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nàng là thuốc dẫn?

Toàn bộ cơ thể Như Tiểu Lam đều chui vào trong y phục Thanh Mặc Nhan, chỉ có mỗi cái đuôi lông xù là lộ ra bên ngoài, nhìn qua có chút buồn cười.

Bất quá khi thấy một màn này lại không có ai dám cười ra tiếng.

Bởi vì giây phút này, sắc Thanh Mặc Nhan cực kỳ lạnh lẽo: "Xử lý?"

"Hầu gia phân phó như vậy." Quản gia khấn trương nói thêm: "Thế tử không thể mê muội mất đi cả ý chí."

Thanh Mặc Nhan xụ mặt lại: "Việc này không cần phụ thân phải lo lắng, tất cả ta đều đã có chủ trương, tất nhiên sẽ không làm mất đi mặt mũi của phụ thân" Nói xong hắn lúi Như Tiểu Lam từ trong lòng ngực ra ngoài.

Như Tiểu Lam trộm nhìn phía sau lưng hắn, chỉ thấy Huyền Ngọc đang ôm trong tay cây bạc hà mèo đứng đó, còn quản gia thì sắc mặt lúc trắng lúc đen, tựa hồ như không biết phải làm sao.

"Chít chít." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Như vậy thật sự sẽ ổn sao? Bởi vì nàng mà chống đối với phụ thân của hắn..

Thanh Mặc Nhan cảm giác được bất an trong ánh mắt nàng, liền duỗi tay ra nhéo nhéo lỗ tai lông xù của nàng: "Vẫn là tự lo lắng cho chính mình đi, sau này đừng có mà tự tiện chạy loạn nữa."

"Chít chít!" Nhất định nhất định! Như Tiểu Lam gật đầu liên tục.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi ra khỏi phủ, đến Đại Lý Tự.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn tám biển được treo ở trên cao bên ngoài Đại Lý Tự, miệng không khỏi mở lớn.

Hào khí khái a, đây là tòa án ở cổ đại, quả nhiên là nàng đã theo đúng chủ nhân rồi.

Thanh Mặc Nhan mang nàng đi vào Đại Lý Tự, tiến vào trong phòng, Huyền Ngọc lập tức mang cây bạc hà mèo để lên trên cửa sổ.

Thanh Mặc Nhan phân phó: "Đi thỉnh y quan đến đây."

Huyền Ngọc đi một lúc đã thấy từ ngoài cửa bước vào một y quan gương mặt thanh tú.

"Thiếu Khanh đại nhân." Y quan hành lễ: "Ngài lại không thoải mái sao?"

"Không phải." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Trưởng Hận, người tới bắt mạch giúp ta, thử xem cổ độc có còn hay không."

Y quan ngồi vào đối diện, Thanh Mặc Nhan liền đưa cánh tay qua.

Như Tiểu Lam ngồi xổm ở trên bàn mở to mắt ra nhìn bọn họ.

Ngón tay y quan kia nhìn rất tinh tế và thon dài.

Nàng nhảy bèn cảm giác được hắn có chỗ nào đó không đúng, vì vậy liền dịch người qua thêm vài bước, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào y quan.

Bởi vì trên người hắn mặc y phục to rộng, cho nên nàng nhìn không ra được cái gì.

Chỉ là cảm thấy...ngón tay người này căn bản là không giống nam nhân.

Mới nghĩ đến đây, nàng lập tức vươn móng vuốt ra, chuẩn xác ấn tới trước ngực đối phương..

Hào mềm.

Như Tiểu Lam nheo mắt lại, lại lần nữa ấn xuống.

Không sai, là mềm.

A a a xúc cảm này... Quả nhiên nàng đoán không sai, y quan này là nữ giả nam trang.

Nàng đang say mê ở trong xúc giác mềm mại, chợt cảm thấy không khí hình như có chút gì đó không thích hợp.

Ngẩng đầu lên, thì thấy Thanh Mặc Nhan cùng y quan đều đang nhìn chăm chăm vào nàng, mà móng vuốt của nàng vẫn còn đang để ở trên ngực y quan.

"Thiếu Khanh đại nhân..." Thần sắc y quan xấu hổ.

Thanh Mặc Nhan bắt lấy cổ Như Tiểu Lam, lập tức đem nàng nhấc lên.

"Vật nhỏ này có chút háo sắc." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Người không cần để ý."

Ài háo sắc! Ta đây chỉ là đang kiểm chứng xem vị y quan này có phải là nữ nhân hay không thôi!

Như Tiểu Lam bắt mắt kêu chút chút.

Thanh Mặc Nhan lại không để ý đến nàng, tiếp tục nói chuyện với y quan.

"Cổ độc trong cơ thể ta có dấu hiệu bị yếu bớt đi không?"

Y quan lắc đầu: "Lần trước ta đã nói qua, muốn hoàn toàn thanh trừ cổ độc thì việc tất yếu là phải gom đủ mấy loại thuốc dẫn, bằng không sớm muộn gì tâm mạch cũng sẽ bạo liệt mà chết."

Như Tiểu Lam kinh hãi trừng lớn mắt.

Cổ độc này lại lợi hại như thế! Xem ra tùy thời Thanh Mặc Nhan đều có thể bị bỏ mạng, cũng không biết hắn có thể sống thêm được bao lâu nữa.

Trong lòng nàng đang nghĩ ngợi, chợt nghe y quan "Dì" một tiếng: "Đây chẳng phải là mè� hương sao?"

"Đúng vậy." Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam lên trên bàn: "Nó là do Tề Quốc tiến cống tới, lại chạy trốn trong lúc săn thú, cuối cùng bị ta nhặt được."

Y quan cúi tay ôm Như Tiểu Lam lên.

Không hiểu vì sao, trong lòng Như Tiểu Lam dâng lên một dự cảm không tốt.

Nàng liều mạng giãy chân sau, ý đồ muốn tránh thoát.

Nhưng mà sức lực của nàng quá yếu, căn bản là tránh không được.

"Không sai không sai, chính là mè� hương này." Y quan hưng phấn nói: "Mùi xạ hương này có thể khắc chế cổ độc ở trên người ngài mặt khác nó cũng là một loại thuốc dẫn, chỉ cần đem mè� hương này tinh luyện ra chế thành túi thơm mang theo bên người, tuy rằng không thể giải độc, nhưng lại có thể khắc chế cổ độc cứ mười ngày lại tái phát một lần của Thiếu Khanh đại nhân."

Như Tiểu Lam hoàn toàn bị cứng đờ lại rồi.

Chế thành túi thơm..

Trong đầu hoàn toàn là cảnh tượng chính nàng bị đồ tể xử lý đến máu chảy đầm đìa.

Không quan trọng, bình tĩnh, bình tĩnh...

Nàng không ngừng tự an ủi chính mình.

Chỉ cần trở về thì sẽ không có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thiếu Khanh đại nhân đe dọa

Y quan Trường Hận ôm mè� hương lên về mặt mang theo hưng phấn: "Thiếu Khanh đại nhân, việc này không nên chậm trễ, hiện tại ngài cứ giao nó cho ta đi, nếu mà

mọi việc thuận lợi, thì ba ngày sau ta nhất định sẽ chế thành công túi thơm."

Mèo hương nhỏ liền cuộn tròn người lại thành một đoàn.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu lật xem hồ sơ vụ án, nhưng ánh mắt lại thường xuyên đảo qua tiểu gia hỏa đang ngồi xổm ở trên bàn.

Nếu so sánh với ngày thường, bây giờ nó có vẻ an tĩnh hơn rất nhiều, uể oải ỉu xù gục đầu xuống, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Quả nhiên linh thú không hề giống với chủng loại bình thường, nó hoàn toàn hiểu lời y quan Trường Hận nói là có ý gì.

Chẳng qua...có một chuyện hắc sẽ không nói cho nó biết.

Dù cho phải dùng nó làm thuốc dẫn, thì hắc cũng sẽ không gây tổn thương đến tính mạng của nó.

"Người đang sợ cái gì?" Thanh Mặc Nhan sâu kín hỏi một câu.

Như Tiểu Lam hoảng sợ, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hắc, trong phòng trừ bỏ hắc và nàng ra, thì không có một người nào khác.

Hắc là đang...nói chuyện với nàng?

Thanh Mặc Nhan vươn tay trái ra nhéo nhéo lỗ tai nàng.

Như Tiểu Lam không vui né tránh bàn tay hắc, thân mình hơi run rẩy.

"Người là sợ ta đem người đi làm thành thuốc dẫn sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn chăm chăm vào nàng, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo vẻ nhu hòa.

Như Tiểu Lam không hề chú ý đến, khi nàng nhìn chăm chăm vào mắt hắc, cư nhiên lại nhìn đến ngây dại.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy hắc, cặp mắt huyết khí kia vẫn còn lưu lại trong đầu nàng đến tận bây giờ, nhìn thẳng vào mắt hắc giống như bây giờ, vẫn là lần đầu tiên.

Nàng không có một chút cô kỵ nào nhìn vào hắc, từ đáy mắt hắc nàng thấy được hình dáng của chính mình, tựa như ảnh ngược đang hiện lên rõ ràng trên mặt hồ.

Bộ dáng ngu si của nàng hiển nhiên đã lấy lòng được hắc.

"Chỉ cần người ngoan ngoãn ở lại bên người ta, thì ta sẽ không lấy đi mạng nhỏ của người." Hắc uy hiếp nói.

Như Tiểu Lam run lên một chút, "chít chít" kêu hai tiếng, đầu nhỏ khẽ gật.

"Chính là nếu người dám có can đảm chạy trốn...đến lúc đó cũng đừng trách ta không khách khí." Hắc vòng tay qua cổ nàng, chỉ cần hắc thoáng dùng sức là có thể bẻ gãy cái cổ của nàng ngay tức khắc.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam lập tức làm ra bộ mặt ngoan ngoãn, còn lấy lòng cọ cọ vào tay hắc.

Thanh Mặc Nhan thấy vật nhỏ này hoàn toàn bị hắc dọa sợ, trong lòng cực kỳ đắc ý, cúi đầu tiếp tục xem hồ sơ vụ án, không chú ý đến trong đáy mắt mèo hương chọt lóe lên một tia ánh sáng nhạt.

Hắc không biết là, sự đe dọa vừa rồi của hắc, đã làm mất đi sự tín nhiệm mà nàng dành cho hắc.

"Thiếu Khanh đại nhân, tìm được một chút tin tức của Cát Phú bị mất tích." Cô tiên sinh tiến vào nói.

"Như thế nào?" Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu.

"Bốn hôm trước, có người nhìn thấy hắc đi vào Thiên Nhạc Phưởng (kỹ viện)."

Sau đó Cát Phú liền biến mất, nói cách khác đó là lần cuối cùng hắc xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan ngưng trọng: "Có hỏi thăm được gì nữa không?"

Cô tiên sinh bất đắc dĩ lắc đầu: "Bà chủ Thiên Nhạc Phưởng cũng không phải là một người dễ nói chuyện, nàng ta nói là không nhớ gì hết."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát, đột nhiên đóng lại hồ sơ trên tay rồi đứng dậy: "Huyền Ngọc." Hắc gọi ra phía ngoài cửa: "Chuẩn bị ngựa."

Không đợi Như Tiểu Lam kịp phản ứng, cổ nàng đã bị người ta nhấc lên.

Thanh Mặc Nhan đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Đây là muốn đi đâu?

Như Tiểu Lam hồ nghi nhìn mọi người.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng đi ra khỏi cửa Đại Lý Tự, Huyền Ngọc giắt ngựa cung kính đứng ở một bên.

"Thế từ, chúng ta đây là muốn đi đâu?" Huyền Ngọc hỏi.

"Hong phố, Thiên Nhạc Phường." Thanh Mặc Nhan trả lời lưu loát dứt khoát.

Nghe xong lời này, lỗ tai Như Tiểu Lam lập tức dựng đứng lên.

Nghe qua tên thôi cũng đã biết là loại địa phương gì, nơi phồn hoa của cổ đại, nơi mà tràn ngập mùi phấn son...

Có thể tận mắt nhìn thấy nơi đó, thật là quá kích thích!

Nhìn mèo con trong lòng ngực hưng phấn đến dị thường, khoe miệng Thanh Mặc Nhan không khỏi câu lên: Quả nhiên là một con mèo hương hâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Bà chủ Thiên Nhạc Phường

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan ôm vào trong ngực, một đường đi vào trong Hồng phố.

Trong không khí nồng nặc mùi phấn son.

Như Tiểu Lam nhin không được hắt xì một cái.

Háo sắc người.

Nàng dùng móng vuốt che cái mũi lại.

Sau khi biến thành động vật, khứu giác của nàng nhạy bén hơn trước kia rất nhiều, loại mùi hương này thật sự khiến nàng không thể chịu được.

Thanh Mặc Nhan dùng ống tay áo che chò cho nàng.

Có tầng che đây này, mùi hương nồng nặc kia giảm bớt đi rất nhiều, nhưng mà nó lại khiến cho nàng không thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài, sao nàng có thể cam tâm.

Nhìn vật nhỏ trong lòng hắt xì liên tục, ánh mắt lảo lảo lại đang nhìn loạn khắp nơi, đôi lông mày Thanh Mặc Nhan liền nhíu lại.

"Không cho nhìn." Hắn lại dùng ống tay áo che khuất tầm mắt của nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam oán giận kêu lên hai tiếng, nhiều mỹ nhân như vậy, không ngắm quá lãng phí.

"Nhìn nhiều sẽ bị đau mắt hột." Thanh Mặc Nhan nói.

Như Tiểu Lam ở trong tay áo hắn lần tới lần lui, miệng không ngừng kêu hừ hừ.

Lừa người, có quỷ mới tin người.

Bên tai truyền đến tiếng cười yêu kiều của nữ tử: "Vị công tử này, xin mời vào."

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc bước vào bên trong Thiên Nhạc Phường.

Như Tiểu Lam ở trong ống tay hắn lỗ lự cả nửa ngày cũng không vươn đầu ra được, mệt mỏi nằm xuống thở hồng hộc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thanh Mặc Nhan để tay lên bàn, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội thò đầu ra ngoài, chuẩn bị tinh thần để ngắm nhóm "mùi tử" mỹ lệ ở xung quanh.

"..." Phía đối diện truyền đến thanh âm không mấy tốt lành.

Một con bạch xà to lớn đang bò trườn ở trên bàn, nó ngẩng đầu lên đối diện với bọn họ rồi thè cái lưỡi đỏ chót ra.

Rắn!

Cả người Như Tiểu Lam lập tức bị nổ tung, nàng vèo một cái chạy lên trên vai Thanh Mặc Nhan, trốn ở phía sau hắn.

Thanh Mặc Nhan yên lặng ngồi ngay ngắn ở trên ghế, bạch xà kia liền đuổi người bò qua, lưỡi đỏ tươi cứ thò ra lại cho vào liên tục.

"Thiên Nhạc Phường xảy ra chuyện, sao có thể tránh thoát được ánh mắt của Nhuận Nhi tỷ." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói, căn bản không thèm chú ý tới bạch xà ở trước mặt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười khanh khách của nữ tử.

"Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, chúng muội muội mau đi chuẩn bị trà ngon lại đây."

Như Tiểu Lam từ phía sau Thanh Mặc Nhan vươn đầu ra nhìn, chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một nữ tử trang điểm điểm lệ, nhìn qua hần là mới hơn hai mươi tuổi, dáng người đầy đặn, xiêm y trước ngực bị căng ra giống như sắp nổ tung đến nơi.

Như Tiểu Lam theo bản năng nhìn lại ngực mình.

Vùng đất bằng phẳng.

Đáng chết, nàng như thế nào lại quên, hiện tại nàng cũng chỉ là một con mèo hương mà thôi, làm gì có bộ ngực chứ.

Thanh Mặc Nhan cũng không chú ý tới sự mất mát của tiểu gia hỏa đang trốn ở phía sau hần, nhưng ngược lại nữ tử ở đối diện đã nhìn thấy hết một màn thú vị vừa rồi.

"Nha, thật là một tiểu gia hỏa đáng yêu." Nhuận Nhi tỷ tiến tới muốn xoa đầu Như Tiểu Lam.

Trong miệng Như Tiểu Lam lẩm bẩm, trực tiếp né tránh tay nàng.

"Ai? Còn nhỏ như thế mà đã biết cự tuyệt người." Nhuận Nhi tỷ ngoài ý muốn nói: "Vật nhỏ đáng yêu như thế, không bằng Thiếu Khanh đại nhân hãy tặng nó cho ta đi."

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra phía sau đem Như Tiểu Lam kéo ra, lại đặt lên trên đùi.

"Những thứ khác đều có thể, nhưng chỉ có cái này là không được, vụ việc Cát Phú người cứ nói ra một cái giá đi."

Nhuận Nhi tỷ che miệng cười: "Ta cũng không thiếu bạc, ta chỉ cảm thấy Tiểu Ngoan rất cô đơn, cho nên muốn tìm một người bạn cho nó mà thôi."

Nàng vừa mới nói xong, bạch xà trên bàn kia liền bò về phía nàng, quần quanh ở trên cánh tay nàng.

Con rắn này tên là Tiểu Ngoan?

Như Tiểu Lam thoáng cái rung mình, muốn lưu lại nàng làm bạn với nó?... Nói đùa gì vậy, nói không chừng nàng sẽ bị nó nuốt chừng lúc nào không biết mất.

"Ta nhớ rõ tháng trước ở phụ cận Hồng phổ có xảy ra một số án mạng, vẫn luôn bị động lại ở trong nha môn, tháng này có lẽ phải xử lý cho xong." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam cảm thấy lời này mang theo mười phần áp lực.

Nhuận Nhi tỷ ánh mắt lưu chuyển, trên mặt lộ ra tươi cười sáng lạn: "Thiếu Khanh đại nhân muốn biết những gì, cứ việc nói."

Như thế đã thỏa hiệp? Trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi nổi lên kinh ngạc, quả nhiên trong lúc tra án còn có những chỗ trắng đen lẫn lộn.

"Từ vụ Cát Phú Đại Lý Tự bốn ngày trước đã từng đến chỗ người, lúc đó bên người hần có ai khác không? Hần rời đi vào thời điểm nào?"

Thanh Mặc Nhan liên tiếp hỏi ra mấy câu, Nhuận Nhi tỷ lại không một chút hoang mang, gọi một muội tử Thiên Nhạc Phường khác vào trả lời.

Như Tiểu Lam không có tâm tư nghe bọn họ nói chuyện, lực chú ý của nàng đều dồn hết vào mấy món điểm tâm ở trên bàn.

Có một đĩa hoa quế đường, nàng rất muốn nếm thử qua, nhưng mà con bạch xà kia lại ở gần đó, hại nàng không dám đi qua ăn vụng.

Liền ở lúc nàng đang bực bội đến nghiêng răng nghiêng lợi, thì chợt thấy bên ngoài cửa sổ hiện lên một đạo thân ảnh.

Nàng nhìn qua thử thăm dò, thì thấy bên ngoài cửa sổ lộ ra nửa gương mặt xanh trắng không có một chút huyết sắc...

Đây là thứ quái quỷ gì!

Như Tiểu Lam toàn thân căng thẳng, như gặp đại địch.

"Người nào!" Nhuận Nhi tỷ kêu lên một tiếng, bạch xà Tiểu Ngoan bị nàng vớt ra, xông thẳng ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Dấu chân kỳ quái, con rối mặt ngọc

Bạch xà bị bà chủ Thiên Nhạc Phường ném ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, Thanh Mặc Nhan cũng ôm theo Như Tiểu Lam xông ra ngoài.

Như Tiểu Lam khẩn trương trừng lớn mắt, nhưng mà ở phía dưới cửa sổ cũng chỉ có mỗi mình bạch xà đang nằm ở đó, trừ nó ra, cũng không thấy xuất hiện bất cứ người khả nghi nào.

"Sao lại như thế này...chẳng lẽ là do ta nhìn nhầm?" Nhuận Nhi tỷ vươn tay ra, bạch xà liền thuận thế leo lên cổ tay nàng.

"Không phải." Thanh Mặc Nhan một tay ôm Như Tiểu Lam ngồi xồm xuống.

Trên mặt đất ngoài cửa sổ còn lưu lại một dấu vết mờ mờ.

Như Tiểu Lam nhớ tới vừa rồi nhìn thấy một gương mặt xanh trắng không có chút máu ở bên ngoài cửa sổ, liền kêu chút chút ảm lên.

Đây thật sự không phải ảo giác, ta cũng nhìn thấy!

Chính là không có ai hiểu nàng đang nói gì.

Nhuận Nhi tỷ thò người qua nhìn kỹ, kỳ quái hỏi: "Đây là cái gì?"

Kìa như là một đôi dấu chân nho nhỏ, chẳng qua là nó quá nhỏ, nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không phát hiện ra.

"Vẫn là ta nhìn nhầm đi." Nhuận Nhi tỷ nói.

Thanh Mặc Nhan nhủ mảy lại: "Vừa rồi người nói Cát Phú là tự mình rời khỏi Thiên Nhạc Phường?"

"Đương nhiên là tự hắn rời đi, nơi này của chúng ta cũng không thu dưỡng người rảnh rỗi." Nhuận Nhi tỷ cười duyên nói: "Hơn nữa hắn cũng không tính là đến để mua vui... Hắn chỉ gọi Hồng Lăng cô nương lên bồi rượu, ước chừng một canh giờ sau đã đi rồi."

Hồng Lăng đứng ở bên người Nhuận Nhi tỷ, gật đầu nói: "Hôm đó Cát Phú chỉ gọi lên hai vò rượu, khi nô gia đánh đàn thì thấy hắn có chút thất thần, sau đó có người gõ cửa ở bên ngoài, Cát Phú tự mình đi ra mở cửa, họ đứng ở ngoài không biết là đã nói những gì, sau khi quay lại nhìn hắn như người say, vẫn luôn nằm ghé ở trên bàn, nô gia thấy hắn như vậy liền đi lấy canh giải rượu cho hắn, nhưng mà khi quay lại thì đã không thấy hắn đâu nữa."

Manh mối cứ như thế bị chặt đứt?

Như Tiểu Lam nhìn thấy trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan lộ ra tia thất vọng, vì thế dùng móng vuốt xoa nhẹ lên trên mu bàn tay hắn.

Cảm giác được sự ấm áp từ mu bàn tay truyền đến, Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn qua.

Mắt mèo màu xanh biếc sáng lấp lánh, mang theo lo lắng không chút nào che giấu.

Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo lỗ tai nó, xúc cảm thật tốt, cũng không biết tại sao, áp lực trong lòng hắn đã vơi đi một chút.

"Đừng rồi!" Hồng Lăng cô nương như là nhớ tới cái gì: "Thời điểm Cát Phú rời đi, từng làm rơi lại một thứ, nó vẫn luôn ở chỗ ta, nếu hôm nay Thiếu Khanh đại nhân đã tới, thì hãy mang nó đem đi đi."

"Là đồ vật gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Chỉ là một con rối thôi." Một lúc sau, Hồng Lăng cô nương đã đem vật kia giao cho Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người.

Đó là đồ chơi của tiểu hài tử, trên người nó mặc y phục bằng vải bông, thân thể chỉ cao hơn Như Tiểu Lam một chút.

Chỉ là một con rối bình thường như vậy, nhưng gương mặt lại được điêu khắc từ bạch ngọc, nhìn qua làm cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Thanh Mặc Nhan cầm con rối lên xoay đi xoay lại, mảy mảy hơi nhủ lại.

Theo hắn biết, nhà họ Cát tuy khá giả nhưng lại không có con nối dõi.

"Đây thật là do hắn để lại?" Thanh Mặc Nhan có chút không thể tin được.

"Không sai." Hồng Lăng gật đầu.

Nhuận Nhi tỷ khinh thường nói: "Chỉ cần là đồ vật mà khách nhân làm rơi, các muội tử trong phường các đều sẽ giữ gìn cẩn thận giúp họ, các nàng tuyệt đối sẽ không có sai sót."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Một khi đã như vậy, ta sẽ đem nó về trước."

Thanh Mặc Nhan một tay cầm rối gỗ, một tay ôm Như Tiểu Lam rời khỏi Thiên Nhạc Phường.

Thời điểm muốn lên ngựa, hắn đưa con rối sang tay bên kia, khiến nó đứng phải người Như Tiểu Lam.

Tức thì, Như Tiểu Lam cảm thấy được có một cổ âm phong đang đánh úp về phía nàng, khiến cho toàn bộ lông trên người nàng đều dựng cả lên.

Chương 18: Là tranh sủng hay là muốn đổi chủ?

Thanh Mặc Nhan đang muốn lên ngựa, chợt thấy vật nhỏ ở trong lòng liễu mạng dây dựa.

Quả cầu lông huu một cái nhảy ra khỏi ngực hắn.

"Vật nhỏ?"

Như Tiểu Lam nhảy từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra ngoài, bốn chân chạm đất, lông trên người đều dựng cả lên.

"Lại đây." Thanh Mặc Nhan gọi nàng, thần sắc có chút không vui.

Trong cổ họng mèo hương phát ra tiếng gầm gừ, thanh âm mang theo sự uy hiếp, nhất quyết không chịu đến gần Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đành phải xuống ngựa, vốn định tiến tới ôm vật nhỏ kia lên, kết quả động tác của mèo hương còn nhanh hơn, nó nhảy đi tránh khỏi tay hắn.

Thanh Mặc Nhan bắt phải không khí, thấy tiểu gia hỏa một lần nữa lùi về phía sau, trong lòng liền nổi lên một trận bức bối không biết lý do.

"Đứng ở đó không được nhúc nhích." Thanh âm hắn có chút lạnh.

Đây vẫn là lần đầu tiên, vật nhỏ đối với việc đến gần của hắn sinh ra sự bài xích, làm trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Kỳ thật không phải Như Tiểu Lam không muốn đến gần hắn, mà là bởi vì trên tay hắn đang cầm con rối kia, từ trên người nó tản mát ra một loại âm khí vô hình, khiến cho nàng sồn cả tóc gáy.

Nếu mà đổi lại là người bình thường thì sẽ không để ý, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên cùng ông nội, đã sớm học được cách phân biệt thứ gì là tốt thứ gì là xấu, ngay cả ông nội cũng thường khoe khoang trước mặt người khác, nói nàng cực kỳ thông minh, tương lai có thể kế thừa sự nghiệp của ông..

Loại hơi thở âm lãnh kiểu này khiến cho nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng nhìn khắp bốn phía, trừ nàng ra cũng không có ai khác chú ý tới điểm này.

Ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng không cảm nhận được bất luận cái gì khác thường.

Lúc này, bên cạnh truyền đến thanh âm cười duyên của nữ tử: "Mèo con hảo đáng yêu, cứ nhiên lại đi tranh sủng cùng một con rối."

"Bé ngoan, không bằng ngươi đi theo chúng ta đi, chúng ta nhất định sẽ sủng ngươi hết mực." Các cô nương Thiên Nhạc Phưởng cười hi hi nói ra những lời khiêu khích về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam ngăn người.

Ý tưởng đổi chủ nhân không phải nàng chưa bao giờ nghĩ qua, tuy rằng Thanh Mặc Nhan đối xử với nàng rất tốt, nhưng chính là sau khi nghe thấy lời nói của y quan ở Đại Lý Tự, thì trong lòng nàng đã bắt đầu sinh ra bất an.

Nàng không muốn bị biến thành thuốc dẫn của Thanh Mặc Nhan.

Vốn dĩ bị biến thành mèo đã đủ bị thảm rồi, nếu còn trở thành vật tế cho người khác nữa, thì thật sự nàng sẽ chết không nhắm mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy sự do dự trong đôi mắt vật nhỏ, nó thật sự có ý nghĩ đi theo người khác ư?

Giờ tay ném con rối cho Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan trực tiếp bước về phía nàng.

Như Tiểu Lam đang đặt hết lực chú ý trên người các cô nương Thiên Nhạc Phưởng, đột nhiên nàng thấy trước mắt mình tối sầm lại, ngẩng lên liền thấy thân ảnh to lớn của Thanh Mặc Nhan đang chặn hết tầm mắt nàng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống quả cầu lông nhỏ trên mặt đất: "Như thế nào, đã chán ở bên cạnh ta?"

Ngữ khí mang theo hàn băng, làm thân mình Như Tiểu Lam khẽ run.

"Chít chít..." Nàng vô lực giải thích, đồng thời nhìn về phía con rối trong tay Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan không cho phép nàng phân trần, trực tiếp nắm lấy cổ nàng nâng lên đến trước mặt hắn.

"Chẳng lẽ ngươi thực sự đang tranh sủng cùng với cái vật vô tri vô giác kia?"

Ta tranh sủng mới lạ!

Trong lòng Như Tiểu Lam khê chửi thầm, đồ vật kia trên người chứa đến mười phần âm khí, nàng mới không muốn chạm vào nó đâu.

"Chít chít." Dù sao cũng không giải thích cho hẳn hiểu được, chỉ bằng cứ đơn giản cho qua đi.

Thanh Mặc Nhan nheo mắt đánh giá nàng, trong con ngươi đen trắng rõ ràng tràn đầy băng hàn.

Như Tiểu Lam bị hán nhìn đến trong lòng phát hoảng.

"Nhớ cho rõ ngươi là sủng vật của ai, nếu dám phản bội thì đừng trách ta không khách khí." Thanh Mặc Nhan cảnh cáo nói.

Như Tiểu Lam gục đầu xuống, một bộ dáng nhận sẵn vận mệnh.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng nhảy lên ngựa, mang theo Huyền Ngọc trở về Đại Lý Tự.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam thường quay đầu lại nhìn trộm Huyền Ngọc đang đi phía sau Thanh Mặc Nhan.

Con rối kia vẫn đang nằm trong tay Huyền Ngọc, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc không mang theo chút biểu tình gì.

Như Tiểu Lam híп mắt lại cảnh giác, nàng nhìn chăm chăm vào nó cả nửa ngày trời cũng không thấy bất luận dị thường nào, vì thế liền hậm hực quay đầu đi.

Ở thời điểm nàng vừa quay đầu đi, đôi mắt con rối dần dần cong lên thành một đường vòng cung...

Nhìn qua hết sức quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Làm một con mèo hương thật quá mức ưu thương

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam trở về Đại Lý Tự.

Việc đầu tiên hẳn làm là gọi chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sư Cố tiên sinh đến, đem con rối kia ra cho bọn họ xem qua.

"Đây là vật mà Cát Phú lưu lại Thiên Nhạc Phường?" Cố tiên sinh kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, các ngươi đã bao giờ nhìn thấy nó chưa?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Con rối kia nằm ở trên bàn, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc phỉếm lên chút ánh sáng nhàn nhạt.

Cố tiên sinh lắc đầu: "Cát Phú là một người thật thà, từ khi nhậm chức ở Đại Lý Tự đến nay chưa gây ra bất kỳ tai họa gì, cũng chưa từng nghe nói qua hẳn có ham mê không đúng nào."

Canh tiên sinh nhìn qua con rối rồi liên tục nhủ mảy: "Có phải là do Thiên Nhạc Phường nhầm rồi không?"

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan vô cùng quả quyết.

Thấy mấy người ở trong phòng nói chuyện, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội nhảy ra ngoài.

Đối với nàng mà nói, không khí ở trong phòng quá mức nặng nề, hơn nữa con rối kỳ quái kia cũng đang ở đó, khiến cho nàng cảm thấy không được thoải mái.

Sau khi đám người Cố tiên sinh rời đi, sắc trời bên ngoài cũng đã tối xuống.

Thanh Mặc Nhan xong hết việc mới phát hiện ra không thấy mèo hương đâu.

"Vật nhỏ đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc đang đứng ở cửa, ngữ khí mang theo lo lắng.

"Ở bên ngoài hậu viện." Huyền Ngọc thành thật nói.

Mấy ngày nay, hẳn cảm thấy con mèo hương này càng ngày càng chiếm vị trí quan trọng trong lòng thế tử, cho nên vào thời điểm mèo hương nhảy ra ngoài cửa sổ, hẳn liền nhìn chăm chăm vào, sợ là nếu để lạc nó, sẽ khiến cho thế tử tức giận.

Thanh Mặc Nhan đứng dậy đi ra khỏi cửa, lúc này sắc trời đã gần tối, đáng ra bọn họ đã sớm hồi hầu phủ rồi, nhưng hẳn lại chậm chạp không muốn trở về.

Bởi vì đối với hẳn, buổi tối ở nơi nào cũng như nhau mà thôi.

Nếu trở về hầu phủ sẽ khó tránh khỏi việc phải đi gặp phụ thân, mấy năm nay phụ thân đối với hẳn càng thêm nghiêm khắc, cho nên bây giờ dù bọn họ có gặp nhau thì cũng đã không còn lời gì dễ nói với nhau.

Huyền Ngọc giờ tay chỉ lên mái hiên.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới phát hiện, trên mái hiên có một quả cầu lông màu đen, đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm lên không trung không chớp mắt, nhìn bộ dáng kia của nó, giống như đang tự hỏi về một vấn đề khó giải quyết nào đó.

Một con mèo hương trong đầu có thể chứa đựng rất nhiều vấn đề?

Bất quá vào lúc này, bất kể là ai nhìn thấy một màn này cũng đều sẽ tâm sinh nghi hoặc.

Bởi vì con mèo hương ở trên mái hiên kia, ánh mắt của nó đang tỏa ra thần sắc quá mức đau thương.

Như Tiểu Lam nhìn chiều hôm dần dần tắt trong không chung, trong lòng liền khẽ thở dài: Những ngày như vậy nàng còn được trải qua bao lâu?

Tuổi thọ của một con mèo hương nhiều nhất cũng chỉ được mười mấy năm, cũng không biết sau khi nàng chết có thể trở lại thế giới hiện đại hay không, thân thể của nàng không biết còn ở đó hay không.

Chỉ sợ gia sản của lão gia tử đã sớm bị tam thúc lấy đi.

Ông nội, thật xin lỗi người, con đã không thể giúp người bảo vệ những bảo bối đó...

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy thương tâm, đôi mắt màu xanh không khỏi nổi lên một tầng hơi nước.

Ô ô ô...ta phải làm sao bây giờ, phải như thế nào mới có thể rời đi khỏi cái nơi quái quỷ này đây...

"Vật nhỏ." Một thanh âm quen thuộc vang lên đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở dưới mái hiên, ánh chiều tà hoàng hôn chiếu xuống, y phục thêu đồ án vân hạc trên người hắn như được tô thêm một tầng kim phấn nhàn nhạt, rực rỡ lấp lánh.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngây người, tròng mắt quên cả chớp động thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hắn, bộ dáng ngu ngơ đáng yêu cực kỳ.

Thanh Mặc Nhan tình tường nhận thấy được trong ánh mắt vật nhỏ mang theo sự si mê.

"Quả nhiên là tiểu gia hỏa háu sắc." Thanh Mặc Nhan cười khẽ lên tiếng.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, không nghĩ tới Thiếu Khanh đại nhân thường ngày mặt không mang theo chút biểu tình khi cười lên lại đẹp đến thế.

Trong lòng nàng không khỏi than thở: Nếu không phải gia hỏa này muốn mang ta đi làm thuốc dẫn, thì thật đáng giá để ta yêu mến hắn một phen.

Bất quá rất nhanh tâm tình của nàng đã bị hiện tại tàn khốc tạt cho một gáo nước lạnh.

Thân thể nàng bây giờ là động vật, với cái bộ dáng này nàng căn bản không thể đi đùa giỡn nam tử nhà người ta được a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hắn sẽ tin tưởng nàng sao?

Đêm hôm đó, Thanh Mặc Nhan không hỏi hầu phu, mà là trực tiếp nghỉ ngơi ở Đại Lý Tự.

Như Tiểu Lam đi theo ăn cơm chiều với hắn, rồi mới cuộn tròn người hồ hồ ngủ ở trên bàn.

Có lẽ bởi vì tuổi tác thân thể này còn quá nhỏ, cho nên thời gian ngủ của nàng thường ngày đều rất dài, Thanh Mặc Nhan đã sớm nhìn mỏi thành quen, nên cứ tùy ý để cho nàng ngủ, hắn lại bận rộn xử lý hồ sơ vụ án, thẳng đến đêm khuya hắn mới bế Như Tiểu Lam vào trên giường bên trong thư phòng ngủ tạm.

Ngủ đến nửa đêm, Như Tiểu Lam lại đột ngột tỉnh giấc.

Lỡ tai gật gật, nàng nghe được thanh âm sà sạt rất nhỏ ngoài cửa sổ.

Không giống với tiếng gió thổi vào lá cây...

Từ trong lòng Thanh Mặc Nhan lặng yên chui ra, nàng nhảy cái xuống giường, đi thẳng về hướng cửa sổ.

Bên ngoài tối đen như mực, tuy rằng trong vườn có treo nhiều đèn lồng, nhưng ánh sáng hiện ra vẫn rất lờ mờ.

Cũng may mắt nàng có thể thích ứng với bóng tối, đôi mắt màu xanh biếc mang theo rực rỡ cùng lấp lánh.

Trong bóng đêm u ám, một thân ảnh thấp bé đang chậm rãi di chuyển, hướng về phía đông đi đến.

Như Tiểu Lam không khỏi mở to mắt.

Đó là cái gì?

Nàng cong sống lưng lại, thả người nhảy ra ngoài, vững vàng rơi xuống mặt đất.

Tuy rằng nàng không thấy rõ đồ vật kia, nhưng bất quá nàng lại có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở âm lạnh.

Nó tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì!

Như Tiểu Lam bước chân nhẹ nhàng, đi về hướng đông theo cỗ hơi thở kia.

Nàng vừa mới nhảy ra khỏi cửa sổ, Thanh Mặc Nhan ở trên giường đột nhiên mở bừng mắt ra.

Kỳ thật từ lúc mèo hương nhảy xuống giường thì hắn đã tỉnh, chẳng qua là hắn muốn biết vật nhỏ này rốt cuộc là đang tính toán cái gì, cho nên hắn mới giả bộ ngủ.

Ngồi dậy, Thanh Mặc Nhan khoác thêm một kiện áo choàng, lặng yên ra khỏi cửa.

Ban đêm ở Đại Lý Tự rất an tĩnh, trừ bỏ quan sai gác đêm ra, thì nơi nơi đều là tối đen và yên tĩnh.

Hắn theo sau mèo hương một đường đi vào sân phía đông.

Nơi này là thư phòng của Đại Lý Tự Chính Khanh, thời điểm Thanh Mặc Nhan nhìn thấy Như Tiểu Lam nhảy vào trong phòng qua đường cửa sổ, ánh mắt liền hơi ngưng trọng.

"Người nào!" Phía xa truyền đến ánh sáng của đèn lồng.

Thanh Mặc Nhan đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Ánh sáng đèn lồng càng ngày càng gần, hai gã gác đêm đến trước mặt xem xét, khi thấy rõ là Thanh Mặc Nhan thì đều trở nên hoảng sợ.

"Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân... đã muộn như vậy rồi, ngài tới đây là có việc gì?"

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn về phía thư phòng của Chính Khanh, buồn bã nói: "Các người có phát hiện ra dị thường gì không?"

Hai gã gác đêm mờ mịt lắc đầu.

Đúng lúc này, trong thư phòng truyền ra một tiếng kêu to bén nhọn, nghe giống như là đã thú đang cắn xé lẫn nhau.

Hai gã gác đêm chưa kịp phản ứng, Thanh Mặc Nhan đã như một con gió vọt vào trong phòng.

Một trận gió âm lạnh ập đến trước mặt.

Thanh Mặc Nhan nhện không được rung mình một cái.

Hai gã gác đêm theo sát sau lưng hắn, cũng bị cỗ âm phong này thổi cho toàn thân run rẩy.

"Thiếu Khanh đại nhân, đây là..."

Nurong theo ánh sáng đèn lồng, ba người mới thấy rõ tình hình trong phòng.

Trên thư án một mảnh hỗn độn, một đôi mắt màu xanh biếc lóe lên ánh sáng.

"Thiếu Khanh cẩn thận!" Hai gã gác đêm rút đao trên eo ra.

"Dừng tay." Thanh Mặc Nhan quát bảo bọn họ dừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh kia rồi đi qua.

"Chít chít?" Một tiếng kêu non nớt phát ra trong đêm tối.

"Lại đây." Thanh Mặc Nhan vươn tay ra.

"Chít chít!" Nàng lùi về phía sau, tránh đi hắn.

"Ta bảo người lại đây, không nghe thấy sao?" Ngữ khí hắn lạnh đi ba phần.

Hai người gác đêm giờ cao đèn lồng lên, thì thấy trên bàn có một con mèo hương nhỏ màu đen, ở dưới chân nó, đang dẫm lên một con ròi, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc gục hẳn sang một bên, nhìn qua có chút chật vật.

Trên mặt đất rơi lung tung toàn là hồ sơ, trong phòng hỗn độn đến không chịu nổi.

"Mèo hoang ở đâu tới!" Người gác đêm cả kinh nói: "Nó dám làm loạn hết hồ sơ của Chính Khanh đại nhân."

Như Tiểu Lam đứng ở nơi đó, đại não trống rỗng.

Mấy thứ này không phải do nàng làm, chẳng qua...Thanh Mặc Nhan sẽ tin tưởng nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Sẽ không phải là gặp quỷ đi?

Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống Như Tiểu Lam, con ngươi đen trắng rõ ràng lạnh toát giống như mặt hồ bị đóng băng, không hề mang theo bất cứ biểu tình gì.

"Ta không muốn nói lại thêm một lần nữa, mau lại đây." Hắn ra mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam không tình nguyện buông con rối dưới chân ra.

Con rối gỗ gục đầu xuống, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc mang theo biểu tình cứng đờ.

"Là người mang nó tới nơi này?" Thanh Mặc Nhan chất vấn.

"Chít chít!" Trong lòng nàng dâng lên một trận hốt hoảng.

Nàng có chút hối hận, đáng ra vừa rồi nàng không nên tới đây một mình, hiện tại dù nàng có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ được, bởi vì sẽ không có ai tin tưởng tất cả những việc xấu xa này đều là do con rối kia gây ra.

"Thiếu Khanh đại nhân, hồ sơ bị hủy, đến khi Chính Khanh đại nhân trở về chúng ta biết ăn nói như thế nào đây?" Một người gác đêm lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan làm lơ bọn họ, lạnh lùng liếc mắt nhìn đồng hồ sơ trên mặt đất.

"Là người làm sao?" Hắn nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam dùng sức lắc đầu.

"Nếu nó đã nói không phải, thì chắc chắn không phải là do nó làm." Thanh Mặc Nhan tiến đến đem nàng bế lên.

"Thiếu Khanh đại nhân...này..." Hai gã gác đêm mang theo vẻ mặt khó xử.

Thư phòng của Chính Khanh đại nhân bị biến thành cái bộ dạng này, bọn họ cũng có trách nhiệm, nhưng mà đầu sỏ gây chuyện lại bị Thanh Mặc Nhan mang đi.

Hai chân trước của Như Tiểu Lam bám trên đầu vai Thanh Mặc Nhan, ánh mắt không dám tin nhìn vào gương mặt hắn.

Hắn tin tưởng nàng đến thế sao? Thư phòng loạn thành như vậy, mà nàng lại là vật sống duy nhất ở trong đó, dù có là ai đi chăng nữa, thì cũng sẽ không tin tưởng tất cả những việc này không có chút liên quan nào đến nàng.

"Chít chít..." Quả nhiên tình chủ tớ trong truyền thuyết vẫn còn tồn tại.

Nàng chủ động dùng đầu cọ cọ vào cằm hắn.

Vật nhỏ vì được hắn tín nhiệm mà tâm sinh cảm kích, rất tốt.

Thời gian bọn họ ở chung với nhau mặc dù không nhiều, nhưng hắn tin tưởng một con mèo hương tràn đầy linh tính như vậy, sẽ không vô duyên vô cớ làm ra những chuyện như thế.

Sau khi trở lại thư phòng, hắn lập tức gọi chủ bộ Canh tiên sinh tới, phái hắn đi điều tra thực hư sự việc về những hồ sơ bị tổn hại ở thư phòng Chính Khanh.

Canh tiên sinh ngáp một cái rồi chạy đi làm nhiệm vụ, đến tận hừng đông mới kiểm kê xong một lượt đồng hồ sơ kia.

"Hồ sơ đều đủ cả, có bốn bộ bị tổn hại nghiêm trọng, bất quá vấn đề này cũng không tính là lớn, có lục sự Cố tiên sinh ở đây, nói hắn bắt trước bút tích trong hồ sơ, sao chép ra phần khác là được." Canh tiên sinh hồi bẩm tình hình.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan nhìn chăm chăm lên bàn, con rối kia đang nằm ở nơi đó.

"Canh tiên sinh, ta nhớ rõ hôm qua con rối này đã bị cho vào nhà kho."

"Vâng..." Canh tiên sinh ngẩn người, bởi vì muốn tìm kiếm Cát Phú bị mất tích, cho nên con rối này đã được coi là vật chứng cho vào nhà kho, lúc đấy chính tay hắn và Huyền Ngọc đã bỏ nó vào đấy.

"Vậy tại sao nó lại xuất hiện ở trong thư phòng của Chính Khanh đại nhân đây." Thanh Mặc Nhan nhủ mảy.

Canh tiên sinh hiển nhiên không thể trả lời được vấn đề này: "Bên phía nhà kho đã tra rõ, tối hôm qua không hề có một ai tự tiện tiến vào, chìa khóa cũng đang ở... Bất quá đêm qua bọn họ nói là nhìn thấy con mèo hương của đại nhân xuất hiện trong thư phòng..."

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Người nghĩ là nó trộm con rối kia ra sao?"

Một con mèo hương có bao nhiêu bản lĩnh mà có thể trộm được đồ vật từ trong nhà kho Đại Lý Tự?

Canh tiên sinh lập tức không biết nói gì.

Xác thực, nhà kho ở Đại Lý Tự rất đặc biệt, nếu mà không có chìa khóa, căn bản sẽ không có khả năng đi vào được.

"Đêm qua những quan sai gác đêm đều có mặt đầy đủ, nhưng ai cũng không phát hiện ra điều gì dị thường." Canh tiên sinh bất đắc dĩ nói: "Sẽ không phải là gặp quỷ đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hành tung của con rối

Sau khi Thanh Mặc Nhan cùng Canh tiên sinh bàn bạc chính sự xong, ngoài trời đã là buổi trưa.

Như Tiểu Lam ghé vào trên cửa sổ ngáp liên tục.

Thanh Mặc Nhan cũng bận rộn cả đêm không ngủ, bất quá hắn đã quá quen với việc này, vì thế sau khi tiễn Canh tiên sinh đi thì hắn lại đắm đầu vào làm việc.

Như Tiểu Lam lại ngáp một cái, nước mắt lưng tròng.

Nàng rất muốn ngủ, nhưng cái bụng lại kêu lên không ngừng.

Ngước mắt lên nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn đang nghiêm túc xem xét hồ sơ, giống như hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng.

"Ọc ọc..." Bụng lại vô tình kháng nghị.

Như Tiểu Lam liếm liếm miệng, không có biện pháp, chủ nhân đã không cho đồ ăn, thì nàng chỉ có thể tự mình đi tìm.

Xoay người, nhảy nhanh ra ngoài cửa sổ.

Huyền Ngọc đi đến cửa, bỗng thấy một đạo hắc ảnh chọt lóe qua, chờ đến khi hắn ổn định lại khay com trên tay, thì đạo hắc ảnh kia đã không thấy đâu.

"Thế tử, dùng com đi." Huyền Ngọc khuyên nhủ.

Thanh Mặc Nhan buông bút xuống, đột nhiên phát hiện cửa sổ ở đối diện trống không.

"Vật nhỏ đâu?"

Huyền Ngọc để khay com xuống: "Vừa rồi đã chạy ra ngoài."

Đôi mày Thanh Mặc Nhan nhăn lại.

Ăn com đối với tiểu gia hỏa kia là một việc vô cùng quan trọng, nó như thế nào đến ăn cũng không màng mà chạy đi?

"Tìm nó trở về." Thanh Mặc Nhan nói, không biết tại sao khi không nhìn thấy vật nhỏ, hắn liền có cảm giác không muốn ăn.

Huyền Ngọc ngoài miệng đáp lời, nhưng trong lòng lại nói thầm: Thế tử cũng quá để ý đến mèo hương đi, nếu người sủng nó chỉ là để khắc chế cổ độc, thì không phải chế thành túi thơm sẽ thuận tiện hơn sao? Còn hơn mỗi ngày cứ phải nhìn chăm chăm vào nó, còn lo lắng là nó sẽ chạy trốn...

Hắn mãi nghĩ, khiến bước chân đi ra cũng chậm mất nửa nhịp.

Thanh Mặc Nhan lập tức trầm mặt lại.

Huyền Ngọc thấy thế thì vội vàng đẩy nhanh bước chân, dường như là phi thẳng ra cửa.

Như Tiểu Lam lúc này đã sớm chạy đến trong vườn.

Nàng xoay người vài vòng, ngửi ngửi trong không khí, trong gió ả ả bay tới mùi hương của đồ ăn.

Mắt nàng lập tức sáng ngời, đi về phía trước theo mùi hương kia, nhảy qua vài bức tường, đi vào một nơi xa lạ trong viện.

Đứng trên đầu tường, nàng nhìn thấy một tạp dịch của Đại Lý Tự đang đẩy một thùng gỗ com đi vào trong phòng đối diện.

Như Tiểu Lam nhìn xung quanh, cảm thấy nơi này như là một cái nhà kho.

Từ trên tường nhảy xuống, mới đi đến góc tường, chợt nghe ở cửa đối diện truyền đến thanh âm nói chuyện: "Ai? Sao người lại lấy con rối kia ra khỏi kho? Đây chính là Thiếu Khanh đại nhân buổi sáng nay mới mang về..."

Động tác Như Tiểu Lam cứng lại, đứng im một chỗ.

Bởi vì lông trên người nàng màu đen, cho nên trốn ở chỗ khuất của góc tường cũng không bị ai phát hiện.

Ở phía cửa đối diện đi ra một nam tử tạp dịch, bước chân hần cứng đờ đi ra ngoài, trên tay còn cầm theo con rối âm khí dày đặc mà nàng ghét nhất.

"Người muốn đi đâu?" Có một tạp dịch khác từ bên trong chạy ra theo.

Nam tử tay cầm con rối kia lại giống như là không nghe thấy, mơ mơ màng màng tiếp tục đi về phía trước.

Như Tiểu Lam lập tức cảnh giác dựng đứng lỗ tai lên, toàn thân căng thẳng, tất cả móng vuốt đều lộ hết ra ngoài.

Nàng còn nhớ rõ ông nội đã từng nói qua, loại âm khí như thế này đều là do dính vô số máu tươi mà có, là vật tà ác đến đáng sợ.

Chỉ tiếc là khi còn ở cùng ông nội, nàng đều không đem việc này để ở trong lòng, bây giờ nhớ lại mới thấy vô cùng hối hận.

Nàng đuổi theo nam tử đang cầm con rối kia, nhưng đến khi ra bên ngoài lại không thấy bóng dáng hần đâu.

Không phải chứ, nàng ở khoảng cách gần như thế vậy mà bây giờ lại không thấy hần nữa?

Như Tiểu Lam thoáng ngây người, chợt thấy từ trên đỉnh đầu có một đạo bóng đen chụp xuống.

Nàng ngẩng đầu, sợ hãi nhìn thấy thân thể nam nhân kia đang ngã xuống, trực tiếp đè lên người nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam không ngừng giãy giụa, chính là sức lực bé nhỏ của nàng không thấm vào đâu, căn bản là không thể đẩy được nam nhân kia ra.

Nàng khua loạn hai chân trước, trên mặt đất cào ra mấy đạo dấu vết.

Nam nhân kia giống như đã mất đi hết ý thức, té xỉu trên mặt đất, thân thể nặng như một tòa núi.

Ở thời điểm Như Tiểu Lam tính toán từ dưới thân người nọ chui ra ngoài, nàng nghe được tiếng bước chân đang đến gần.

Con rối kia thế nhưng đang tự mình bước đi những bước chân tập tễnh về phía nàng, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc dưới ánh nắng mặt trời phiếm lên những ánh sáng màu xanh trắng, khỏe mắt hơi hơi cong lên tựa như mang theo ý cười ghê người.

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ run lên.

Xong rồi!

Miệng con rối đột nhiên mở lớn, một đạo ánh sáng trắng từ trong bắn ra, lập tức bắn trúng phía sau ót Như Tiểu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu được

Như Tiểu Lam bị ánh sáng trắng bắn trúng, chỉ cảm thấy một cỗ âm hàn đang xâm nhập vào trong cơ thể, tứ chi không nghe theo khống chế, giống như có một lực lượng vô hình nào đó đang điều khiển thân thể nàng..

Không xong!

Như Tiểu Lam thảm kêu không ổn.

Nàng quơ quơ đầu nhỏ, cực lực bảo trì thanh tỉnh.

Muốn khống chế thân thể của nàng? Nằm mơ!

Cái thứ vật tà ác không ra gì này nghĩ là có thể chiếm lấy cơ thể nàng, khống chế nàng làm việc cho nó?

Thật là quá coi thường nàng.

Những thứ ông nội đã dạy cho nàng cũng không phải là để giỡn chơi.

Như Tiểu Lam ở trên mặt đất lăn qua lăn lại, đối kháng với cỗ âm hàn trong cơ thể, bất quá nàng đã xem nhẹ một chuyện quan trọng.

Đó là, thân thể nàng bây giờ đã không phải nhân loại, nàng chỉ là một con mèo hương nho nhỏ, hơn nữa còn là một con mèo non nớt không có sức lực...

"Chít chít!" Nàng không ngừng kêu to, thân thể cuộn lại thành một đoàn.

Hào lạnh!

Nhiệt độ trong cơ thể nàng giảm mạnh, cỗ âm khí kia quá cường đại, nàng đã không chế cô đem nó đẩy ra bên ngoài, không muốn bị nó điều khiển.

Hai lực lượng cứ thế mà đối đầu, chúng liên lụy lẫn nhau, rơi vào trạng thái giằng co.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên người truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

"Tìm được rồi! Tìm được rồi!"

Đã xảy ra việc gì?

Nàng nỗ lực mở mắt ra, thấy bốn phía xung quanh đứng rất nhiều người, tất cả đều đang nhìn về phía nàng.

Thân ảnh bọn họ như một bức tường, che hết cả ánh nắng mặt trời lại.

"Chít chít." Các người thương xót ta đi, mau lên tránh hết ra.

Chính là lời nàng nói ra lại không ai hiểu được.

Hàn khí trong cơ thể đột nhiên tụ họp lại ở một chỗ, xông thẳng đến đan điền Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cố tránh thoát, nàng còn nhớ rõ những gì ông nội dạy, miễn cưỡng bảo vệ cho tinh thần tỉnh táo, nhưng mà nhiệt độ trong cơ thể đã bị tiêu hao gần hết, tuy rằng ý thức nàng vẫn còn, nhưng tứ chi đã cứng đờ lại, giống như là gần chết.

"Thiếu Khanh đại nhân!"

Nàng nghe thấy có người vội la lên: "Mèo hương hình như đã không xong rồi."

Ai nói, ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu được.

Mắt mèo màu xanh biếc khẽ mở to, nhưng lại không phát ra được một chút thanh âm nào.

Đám người tách ra, nàng thấy gương mặt Thanh Mặc Nhan.

Hắn hạ lưng xuống, đem nàng ôm lên.

Thân thể tiếp xúc với nhau làm nàng cảm nhận được ấm áp từ hắn.

Cỗ âm khí kia thế nhưng tản ra hết về phía tứ chi nàng, giống như đang sợ hãi lui về phía sâu trong cơ thể...

"Chít chít." Hào khổ sở.

Tiếng kêu nàng tuy rằng mỏng manh, nhưng Thanh Mặc Nhan vẫn nghe thấy: "Mau đi gọi Trường Hận đến đây." Hắn vội vàng phân phó.

Khi hắn cúi đầu xuống một lần nữa, thì phát hiện nàng đã nhắm hai mắt lại.

Nếu không phải trên chóp mũi nàng còn mang theo một chút hô hấp ấm áp, hắn quả thật sẽ cho rằng nàng đã tắt thở.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam trở về thư phòng, hắn đi rất nhanh về phía trước, vạt áo quan phục tung bay trong gió, hình tượng trầm ổn hàng ngày đã không thấy đâu, không ít người ở trên đường nhìn thấy đều kinh ngạc không thôi.

"Trường Hận đâu, sao còn chưa tới?" Một lần nữa hắn thúc giục Huyền Ngọc.

"Đã phái người đi gọi." Huyền Ngọc giải thích, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy thế tử nóng vội đến vậy, dù cho y quan Đại Lý Tự có dùng tốc độ nhanh nhất đến đây, thì cũng phải mất chút thời gian.

Thanh Mặc Nhan dùng tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên đầu mèo hương, lúc trước mỗi lần hắn làm như thế, tiểu gia hỏa sẽ thỏa mãn mà nheo đôi mắt lại, bộ dáng phi thường hưởng thụ.

Chính là hiện tại nó lại không hề nhúc nhích nằm ở đó, thân thể lạnh băng.

Vừa rồi trong thư phòng là do hắn không chú ý để cho nó chạy ra ngoài, đã sớm biết nó là vật nhỏ chuyên gây họa, nhưng không nghĩ tới lúc này đây nó lại bị biến

thành cái bộ dạng này.

Nửa sống nửa chết...

Trong lòng hắn không hiểu sao lại thấy khó chịu, còn mang theo một tia sợ hãi.

Nếu vật nhỏ cứ như thế chết đi...

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu đã bị hắn mạnh mẽ đuổi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đại Lý Tự không có thú y

Khi y quan Trường Hận bước vào phòng, chỉ cảm thấy không khí bên trong có chút trầm trọng.

Thanh Mặc Nhan đang ôm mèo hương vào trong lòng, mặt như băng sương ngồi im một chỗ.

Huyền Ngọc nôn nóng chạy ra đón hắn: "Y quan, phiền toái ngài xem giúp, kia mèo hương giống như sắp không xong..."

Trường Hận kinh ngạc nói: "Ta đâu phải là thú y."

"Chúng ta cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể thỉnh ngài giúp đỡ." Về mặt Huyền Ngọc mang theo khó xử.

Trường Hận đành phải đi qua, cúi tay sờ vào quả cầu lông đen trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Trong nháy mắt khi tay chạm đến, Trường Hận liền ngây người.

"Rốt cuộc chuyện này là sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn ra được sắc mặt Trường Hận có chút quái dị.

"Nhiệt độ trong cơ thể quá thấp." Trường Hận lắc đầu.

Tinh tế kiểm tra một lần nữa, không phát hiện ra bất cứ ngoại thương nào trên người Như Tiểu Lam.

"Chính là bị thương đến bên trong nội tạng?" Thanh Mặc Nhan hỏi, trong thanh âm mang theo một tia lo lắng.

"Tại sao nó lại bị biến thành cái dạng này?" Trường Hận hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Huyền Ngọc, Huyền Ngọc liền đem sự việc phát sinh ở nhà kho kể ra hết.

"Con rối gỗ?" Trường Hận kinh ngạc.

"Đúng...giống như là có người không chế tạo dịch bên trong Đại Lý Tự, để hắn mang con rối ra khỏi kho, thứ này có tà thuật, vậy nên thể tử đã sai người đem con rối kia đi thiêu."

"Nghe nói Cát Phú mất tích, đây là vật chứng duy nhất hắn lưu lại đi?" Trường Hận tuy thân là y quan, nhưng những sự tình ở trong Đại Lý Tự hắn cũng nghe được không ít.

"Những việc đó để sau này nói." Thanh Mặc Nhan đánh gãy lời nói của hắn: "Trước tiên ngươi hãy chữa khỏi cho vật nhỏ đi."

Trường Hận khó xử nhíu mày liên tục: "Vừa không phải ngoại thương, cũng không phải nội thương, nhưng nhiệt độ trong cơ thể nó lại vô duyên vô cớ thấp đến dọa người, nếu không thể bảo trì nhiệt độ cơ thể, nó sẽ vì lạnh quá mà chết."

"Có được để trị không?"

Trường Hận lắc đầu: "Ta không phải thú y, thật sự không giúp được, bất quá có chuyện này ta nhất định phải nói cho ngài biết, nếu ngài muốn chế nó làm túi thơm để khác chế cổ độc thì phải làm khi nó còn sống, nếu để nó chết, mùi xạ hương trên người nó sẽ bị thay đổi, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan rơi xuống trên người quả cầu lông trong lòng hắn.

"Đã biết." Hắn lạnh lùng nói, ngữ khí không chút do dự.

Trường Hận thấy thế liền bất đắc dĩ liếc nhìn Huyền Ngọc, sau đó cáo từ lui ra ngoài.

Huyền Ngọc mang theo vẻ mặt đau khổ đứng ở nơi đó, trong lòng lại sốt ruột hơn ai hết.

"Thế tử, Trường y quan vừa nói..."

"Cầm miệng." Trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan mang theo sát khí.

Huyền Ngọc không dám nói thêm gì nữa, cúi thấp đầu.

"Tất cả đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan bế mèo hương lên đi vào phòng trong của thư phòng.

Nếu Trường Hận đã nói nó biến thành bộ dạng này không phải là do bị thương, thì chắc chắn vẫn còn nguyên nhân khác nữa, việc hắn có thể làm được bây giờ chỉ là khiến cho nó cảm thấy thoải mái hơn.

Ngón tay lướt qua bộ lông nó, vẫn mượt mà như vậy, chỉ khác là cảm xúc khi sờ qua hoàn toàn là lạnh băng.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay cời đai lưng quan phục, đem cổ áo mở ra, rồi thật cẩn thận đem mèo hương đặt vào bên trong.

Cảm nhận được ấm áp, Như Tiểu Lam vô ý thức kêu rầm rì hai tiếng, đầu cọ cọ vào lòng ngực hắn.

Thanh Mặc Nhan vẫn không nhúc nhích ngồi im một chỗ, suốt cả một buổi chiều hắn đều dùng nhiệt độ cơ thể mình để bảo vệ vật nhỏ, thẳng đến khi ánh hoàng hôn chiếu vào trong phòng qua cửa sổ.

Dần dần, nhiệt độ trên cơ thể mèo hương đã bắt đầu ấm lại, tuy rằng nó vẫn nhắm mắt như cũ, bất quá Thanh Mặc Nhan có thể cảm nhận được hô hấp của nó đã vững vàng và hữu lực hơn.

"Thế tử..." Ngoài cửa vang lên thanh âm của Huyền Ngọc.

"Có việc gì?"

"Con rồi kia...đã xử lý theo mệnh lệnh của ngài, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Chúng ta đã nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng vẫn không thể thiêu hủy được nó."

Không thể thiêu hủy?

Thanh Mặc Nhan lôi Như Tiểu Lam từ trong lòng ngực ra đặt ở trên giường, sau đó kéo một góc chăn đắp lên trên người nó, rồi sờ sờ qua đầu nhỏ, xong xuôi mới xoay người đi theo Huyền Ngọc ra bên ngoài.

Trong phòng không còn người, Như Tiểu Lam ngủ ngon giấc.

Ánh hoàng hôn chiếu vào, một đạo ánh sáng như có như không bao phủ trên người nàng, ần ần có thể thấy được nhân ảnh của một tiểu nữ hài...lúc sáng lúc tối...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không thiêu được rồi gỗ

Thanh Mặc Nhan đi theo Huyền Ngọc ra bên ngoài, xung quanh thư phòng đã tụ họp không ít người, ngay cả chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sư Cố tiên sinh cũng đều có mặt.

Huyền Ngọc chỉ vào cái hộp gỗ trên mặt đất: "Vừa rồi ta thử sai người thiêu con rồi kia đi, nhưng mà khi củi đã cháy hết, thì thấy con rồi vẫn hoàn hảo không bị tổn hao gì."

Thanh Mặc Nhan nhàu nhàu mày, phun ra hai chữ: "Thử lại."

Huyền Ngọc phân phó tạp dịch mang đến đây một cái chậu than, ở trước mặt mọi người châm lửa vào, cũng đem hộp gỗ đựng con rồi ném vào trong.

Hộp gỗ gặp phải lửa phát ra thanh âm bạch bạch, không bao lâu liền bốc cháy lên.

Tất cả ánh mắt mọi người đều tụ họp ở chậu than, mắt trông mong nhìn hộp gỗ bị lửa thiêu dần hóa thành tro tàn.

Thân ảnh con rồi dần dần lộ ra, sáng lên trong đồng lửa, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc mang theo vẻ dữ tợn trừng mắt nhìn bọn họ, khóe mắt sau đó lại cong cong lên, quý dị đến nói không nên lời.

"Đúng là tà môn, vì sao nó lại không bị lửa thiêu cháy?" Trong đám đông có người thấp giọng thờ dài.

"Đâu chỉ là tà môn, người không phát hiện... y phục ở trên người nó cũng không bị dính lửa hay sao?"

"Thứ này...chẳng nhẽ là bị quỷ ám..."

"Không có khả năng, ở đây là Đại Lý Tự, nếu trên đời thật sự có quỷ tồn tại, chúng nó cũng tuyệt đối không dám tìm đến nơi này."

Nha môn tràn đầy sát khí, ngay cả quỷ sợ là cũng không dám bước vào.

Thanh Mặc Nhan nhìn ngọn lửa trong chậu than dần dần tắt, con rối kia lại hoàn hảo không bị tổn hại gì, khóe miệng còn gợi lên giống như đang cười nhạo bọn họ vô năng.

"Mang ít dầu tới." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Rất nhanh, có người mang một ít dầu đến, dội lên trên người con rối kia.

"Tiếp tục đốt." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Lúc này đây, toàn thân con rối đều bị ngọn lửa bao bọc lấy.

"Kèo kẹt...kèo kẹt..." Từ chi nó vang lên âm thanh quái dị, giống như đang hợp lực gãy giữa trong đồng lửa.

Mọi người ở đây hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào nó, đột nhiên "Phanh" một tiếng vang lớn, ngọn lửa bị nổ tung.

"Thế tử cẩn thận!" Huyền Ngọc nhanh chóng che ở trước người Thanh Mặc Nhan.

Tia lửa vung ra khắp nơi khiến mọi người phải nhanh chóng lùi lại phía sau, thẳng đến khi cách xa khoảng mười bước thì mới ổn định tâm thần được, tất cả lại đồng loạt nhìn về phía chậu than.

Con rối vẫn êm đẹp nằm ở nơi đó, gương mặt bạch ngọc không bị dính dù chỉ là một điểm màu đen, ngay cả y phục cũng hoàn hảo không bị tổn hao gì, dầu vừa rồi đổ lên cũng không còn lưu lại một chút dấu vết nào.

"Thiếu...Thiếu Khanh đại nhân, hay là chúng ta tìm hòa thượng đến xem đi..." Có người khấn trương nói.

Tìm hòa thượng tới chính là phải làm pháp sự.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh băng, ai cũng đoán không ra rốt cuộc là hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Thế tử." Huyền Ngọc thử gọi: "Chúng ta phải xử trí như thế nào?"

Thieu cũng không được, cái này thật sự làm cho người ta hết đường xoay xở.

"Tìm cái rương sắt đến đây, đem nó bỏ vào trong rồi khóa lại, không có lệnh của ta, không kẻ nào được đến gần nửa bước." Thanh Mặc Nhan ra mệnh lệnh.

Huyền Ngọc vội vàng phái người đi chuẩn bị rương sắt.

"Tập dịch bị nó khống chế hôm nay đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Hắn đã tỉnh, nhưng bản thân lại suy yếu đến mức không thể xuống giường được." Huyền Ngọc bẩm báo: "Thuộc hạ đã hỏi qua hắn, nhưng hắn lại không nhớ nổi những gì đã xảy ra, tìm y quan đến khám, thì biết bây giờ hắn đã bị ngu dại, cũng không biết sau này có thể hồi phục lại hay không..."

Tay đang xoa cằm của Thanh Mặc Nhan có chút cứng đờ.

Ngu dại...chẳng lẽ cứ bị cái thứ quái dị này bám vào thì đều sẽ trở nên như vậy?

Hắn không dám tưởng tượng đến cảnh vật nhỏ sau khi tỉnh dậy sẽ bị biến thành ngu dại.

Trong đầu hiện lên một đôi mắt tròn xoe, tràn ngập linh tính đang nhìn vào hắn, lúc thì lấy lòng, lúc lại làm nũng...

Hắn cảm thấy bất an khi nghĩ đến vật nhỏ của hắn cũng sẽ bị biến thành như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Dụ dỗ lẫn nhau

Con rối gỗ bị cho vào rương sắt rồi khóa lại.

Thanh Mặc Nhan xoay người trở về thư phòng, lúc này mới có người đến rửa sạch chậu than, rồi bắt đầu quét tước sân ngoài.

Huyền Ngọc tự mình đem rương sắt cho vào một gian nhà kho riêng biệt.

Thời điểm xoay người khóa cửa lại, hắn nghe thấy trong buồng sắt phát ra thanh âm đập vào mặt rung nặng nề.

Tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng hắn lại nghe thấy rõ ràng vô cùng.

Mấy tạp dịch đứng ở một bên bị dọa cho hoảng sợ: "Như vậy...thật sự có ổn không?"

Huyền Ngọc hừ một tiếng: "Sợ cái gì, chỉ cần làm theo phân phó của thế tử là được, ai cũng không được tới gần nơi này."

Mọi người gật đầu tuân mệnh.

Huyền Ngọc động tác khóa lại cửa nhà kho.

Cách một cánh cửa, mọi người vẫn còn nghe được thanh âm đập mạnh từ bên trong.

"Đông...đông..."

Thanh âm này vẫn tiếp diễn liên tục tới khi hoàng hôn buông xuống, lúc này mới thấy ngừng lại.

Cùng lúc đó, trong một biệt viện ở trong thành.

"Xem ra vật kia không thể sử dụng nữa rồi." Trong phòng u ám, một nam tử buồn bã nói.

"Vì sao không thể sử dụng?" Ở phía sau nam tử vừa nói có ngồi một nam tử khác, trong phòng tối tăm không đốt đèn, cho nên không thấy rõ được mặt hắn, ở trên đầu vai hắn có một con chồn trắng đang nằm bò lên, da lông tuyết trắng hết sức bắt mắt, nam tử vừa hỏi lại, vừa ôn nhu chơi đùa lông trên người nó.

"Ta đã không còn cảm nhận được sự tồn tại của nhiếp hồn đan trong cơ thể súc sinh kia...thật không nghĩ tới, vật nhỏ đó lại có loại năng lực này."

Nam tử đang vỗ về chơi đùa chồn trắng cười khê: "Nó chính là linh thú được tiến cống đến đây, tự nhiên là không phải vật tầm thường, chờ làm xong chuyện này ta rất muốn đem vật nhỏ kia lấy về đây làm của riêng."

"Nhưng mà...nhiếp hồn đan đã bị phá hủy."

"Phá hủy thì phá hủy đi, dù sao những hồ sơ kia cũng đã bị hủy hết." Nam tử vỗ về chơi đùa trên cổ chồn trắng: "Trên đời này thứ không đáng giá nhất chính là mạng người, vấn đề chỉ là...ít hay nhiều mà thôi." Hắn cười rộ lên, độ cong trên môi đẹp mê người.

Đại Lý Tự.

Thanh Mặc Nhan ngồi sau bàn phê duyệt hồ sơ, ở trên đùi hắn có một quả cầu lông đen đang nằm.

"Thế tử, đêm nay cũng không trở về hầu phủ sao?" Huyền Ngọc bê khay đồ ăn tiến vào mở miệng hỏi.

"Không về." Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên nói.

Huyền Ngọc buông khay đồ ăn xuống, do dự nói: "Nghe nói gần đây hầu gia đang giúp ngài thu xếp chuyện hôn sự, nếu ngài không quay về..."

Thanh Mặc Nhan hạ bút lông xuống: "Ông ấy là phụ thân ta, nếu ông ấy đã muốn tìm việc thì cứ kệ ông ấy đi."

Huyền Ngọc vội vàng nói: "Kia không được, chính thể của ngài cũng là chủ mẫu ta chờ đợi lâu nay, ta đâu thể nào trơ mắt nhìn hầu gia lựa chọn nhằm người làm liên lụy đến ngài đây."

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Trong mắt ông ấy, người gây liên lụy cho người khác phải là ta mới đúng, mỗi lần cổ độc phát tác ta đều như nửa sống nửa chết, nghĩ đến thời điểm ông ấy cầu hôn nhất định phải nói qua cho bọn họ biết, mệnh của ta không còn sống được bao lâu nữa."

"Thế tử ngài đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ tìm được đủ loại thuốc dẫn." Vành mắt Huyền Ngọc đã đỏ cả lên.

"Có thể tìm được đủ thuốc dẫn hay không còn phải xem ý trời." Thanh Mặc Nhan lại không hề để ý, tay trái sờ lên người mèo hương đang nằm ở trên đùi, bụng nó có chút xẹp lép, nhớ tới từ trưa đến giờ nó còn chưa ăn gì liền mở miệng phân phó: "Người đi đem sữa dê đến đây."

Huyền Ngọc vốn định tiếp tục khuyên nhủ vài câu, nhưng khi thấy Thanh Mặc Nhan không có chút hứng thú gì với việc này, hắn đành phải nghe lệnh đi ra ngoài.

Thành thân?

Thời điểm trong phòng không còn ai Thanh Mặc Nhan liền cười lạnh một tiếng.

Dù không quay về hắn cũng có thể đoán ra được phụ thân sẽ chọn những dạng nữ nhân nào cho hắn, mềm yếu vô năng, nhu nhược biết nghe lời, đúng là xứng đôi với người mang độc trên người như hắn.

Huyền Ngọc mang sữa dê đến, Thanh Mặc Nhan cầm cái thìa nhỏ chậm rãi đem sữa dê đút vào trong miệng Như Tiểu Lam.

"Ta nhất định là điên rồi, cư nhiên lại đi để ý đến vật nhỏ nhà người như thế." Thanh Mặc Nhan lẩm bẩm, Như Tiểu Lam còn đang hôn mê, không thể tự nuốt được, cho nên sữa vào trong miệng thì ít, mà tràn ra ngoài thì nhiều.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn nhẹ nhàng lau miệng cho nó.

"Người là sủng vật của ta, sinh tử đều phải do ta quyết định, nếu ta không cho phép, thì người không được chết, có nghe thấy không?"

Hắn dùng ngón tay điểm điểm lên đầu nó.

Không thể không thừa nhận, hắn đã sinh ra một loại tình cảm không rõ ràng với vật nhỏ này.

Hắn cần nó ở bên cạnh, mà nó cũng ý lại vào hắn để sinh tồn.

Loại cảm giác dựa dẫm lẫn nhau này khiến cho hắn cảm thấy phi thường thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chủ nhân, người biến thành ngôi sao nhỏ rồi sao?

Sau sự việc bị con rối gỗ tấn công, Như Tiểu Lam đã liên tiếp hôn mê trong vòng nhiều ngày.

Mặc dù như vậy, nhưng Thanh Mặc Nhan vẫn mặc kệ đi đến đâu cũng mang theo nó, ngay đến cả Huyền Ngọc cũng cảm thấy không nhìn tiếp được nữa.

"Vừa rồi Trường y quan lại tới dò hỏi...thế từ có muốn chế túi thơm nữa hay không?"

Muốn chế thành túi thơm phải nhân thời điểm mèo hương còn sống, nếu để nó chết đi rồi thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Thanh Mặc Nhan hạ bút xuống viết cái gì đó, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Không cần."

Khóe miệng Huyền Ngọc giật giật: "Thế từ, đây không phải là biện pháp tốt nhất, nếu mà nó đã chưa tỉnh lại thì..."

"A ế!" Một thanh âm không hài hòa vang lên đánh gãy lời nói của Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan ngừng lại động tác cầm bút, nhìn về phía mèo hương đang ngủ ở trên đùi hắn, đôi mắt đen trắng rõ ràng lộ ra ánh sáng nhàn nhạt lóng lánh.

Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

"Ngủ lâu như thế, cuối cùng cũng tỉnh." Không nhìn ra được một chút biểu cảm dư thừa nào từ trên mặt Thanh Mặc Nhan, thật giống như hắn đã sớm đoán ra được là nàng sẽ tỉnh lại.

Như Tiểu Lam muốn đứng lên, nhưng bốn chân lại mềm nhũn không chút sức lực.

Ta đây là bị làm sao...

Nàng dùng sức quơ quơ đầu, kết quả thiếu chút nữa khiến bản thân bị ngã, cũng may Thanh Mặc Nhan nhanh tay bắt được nàng, bằng không nàng sẽ ngã từ trên đùi hắn xuống mặt đất đi.

Thiên a, bụng hào đói, trước mắt như là có đầy những ngôi sao nhỏ bay tới bay lui.

Chủ nhân, người biến thành ngôi sao nhỏ rồi sao...

Như Tiểu Lam phảng phất như thấy được một cây giảm bông (*) rất to đang xuất hiện ở trước mắt.

(*) Giảm bông, còn được viết là dăm bông, còn gọi là thịt nguội là một món ăn làm từ đuôi heo có nguồn gốc từ các nước châu Âu.

Ta ăn!

Nàng nhào lên, mở mồm to ra cắn.

Ta cắn, cắn...

Thanh Mặc Nhan bắt đắc dĩ nhìn tiểu gia hỏa đang cắn ngón tay hắn không chịu buông, liền quay sang phân phó Huyền Ngọc: "Đi mang chút cháo thịt băm đến đây."

Không lâu sau đã thấy Huyền Ngọc quay lại.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới rút được ngón tay ra khỏi miệng mèo hương.

Người được mùi hương của cháo thịt, Như Tiểu Lam liền vùi đầu vào cái bát, cuồng ăn trong một hồi.

Dần dần, đầu óc nàng đã khôi phục thanh tỉnh.

Nghĩ đến lúc trước nàng bị một đạo ánh sáng trắng bắn trúng...Nếu nàng đoán không sai, ánh sáng trắng kia được luyện thành từ tà pháp, thuộc về một loại thuật nhiếp hồn.

"Chít chít?" Nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, muốn hỏi thăm một chút tình hình.

Thanh Mặc Nhan bắt động thanh sắc nhìn gương mặt dính đầy hạt cháo của nàng: "Tập trung vào ăn đi, những việc khác không cần ngươi phải lo."

"Chít chít!" Như Tiểu Lam bắt mẫn hừ hừ, một lần nữa vùi đầu vào cuồng ăn.

Đang ăn bỗng nhiên nàng cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu kỳ quái dâng lên trong cơ thể, không giống với cảm giác lạnh băng lúc trước nàng gặp phải, mà cỗ nhiệt lưu này lại giống như muốn đốt cháy toàn thân nàng.

Sao lại thế này?

Nàng còn chưa kịp nghĩ, cảnh vật trước mắt đã trở lên mơ hồ.

Hào mệt...hào muốn ngủ...

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn mèo hương gục đầu xuống khay đồ ăn ngủ gật, đầu nhỏ gục xuống từng chút từng chút một, cuối cùng ngã quy xuống cái khay, hô ngủ.

"Tiểu gia hỏa này cũng quá lợi hại đi, đang ăn mà còn có thể ngủ được." Huyền Ngọc ở bên cạnh kinh ngạc nói.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên.

Trên người nàng dính toàn là cháo, dơ hề hề, bất luận hắn có dùng khăn lau đi lau lại đến như thế nào cũng không thấy nàng tỉnh lại.

Thanh Mặc Nhan hơi nhàu mày, bảo Huyền Ngọc lại đi gọi y quan Đại Lý Tự tới.

Trường Hận kiểm tra một phen, cuối cùng mới nói: "Nó chỉ là đang ngủ thôi."

Huyền Ngọc không thể tin được: "Sao lại như thế, ngủ gì mà nhìn giống như là đã chết vậy a."

Trường Hận về mặt bắt đắc dĩ: "Thật sự là nó chỉ đang ngủ mà thôi, tuy nhiệt độ cơ thể có chút cao, nhưng nhìn qua cũng không phải bị bệnh tật gì, Thiếu Khanh đại nhân không cần phải lo lắng."

Nghe thấy vật nhỏ không có gì đáng ngại, Thanh Mặc Nhan mới thoáng thả lỏng tâm trạng ra.

Từ hôm đó về sau Như Tiểu Lam có biểu hiện rất khác thường.

Có lúc đang ngủ đột nhiên tỉnh lại, sau khi ăn uống no nê xong lại không có bất kỳ dấu hiệu nào năn ra ngủ tiếp.

Chớp mắt đã đi qua mười ngày, lại đến ngày cổ độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác.

"Chính Khanh đại nhân đã trở về, muốn mời ngài qua đó." Huyền Ngọc đi vào truyền lời.

Lúc này ngoài trời đã gần vào hoàng hôn, nguyên bản Thanh Mặc Nhan đang chuẩn bị dừng mọi công việc để nghỉ ngơi, nghe xong lời này đành phải một lần nữa sửa sang lại quan phục rồi đi ra ngoài.

Ánh chiều tà hoàng hôn chiếu lên trên đường nhỏ, Thanh Mặc Nhan cảm lòng không được thả chậm bước chân.

Theo bản năng, thân thể của hắn lại phải chuẩn bị nghênh đón đau đớn sắp đến.

Đã bao nhiêu năm rồi, hắn sớm đã hình thành thói quen, dù cho vào giờ phút này trong ngực hắn đang ôm theo mèo hương nhỏ, thì thân thể vẫn theo bản năng phản ứng lại.

Hoàng hôn dần dần tắt, thân thể hắn cũng trở nên căng chặt hơn.

Nhưng mà, cũng không thấy đau đớn.

Quả nhiên, vật nhỏ này chính là phúc tinh của hắn.

Ở lúc hắn cúi đầu nhìn về phía mèo hương đang ngủ say trong lòng ngực, đột nhiên thấy cơ thể nó vận vẹo kịch liệt lên, hai mắt nó nhắm chặt lại, trong miệng phát ra tiếng thét chói tai tê lương.

"Chít chít chít chít..."

#Linh: Mọi người đoán thử xem là có chuyện gì xảy ra:"))))) Thời khắc ta mong chờ nhất cuối cùng cũng đến a:")))))

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Biển ảo, Thiếu Khanh đại nhân chờ mong

Như Tiểu Lam kêu chít chít, không ngừng giãy giụa.

"Người chờ ta ở đây." Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương, vội vàng đi về phía sau những cây cối ở cạnh đó.

Hôm nay là ngày đặc biệt, cho nên hắn không thể để nó rời khỏi người hắn.

Thân thể Như Tiểu Lam không ngừng vặn vẹo, giống như một con rắn.

Thanh Mặc Nhan không có biện pháp, chỉ có thể ôm thật chặt lấy nó, tay lại không ngừng vuốt ve đầu nó, hy vọng động tác của hắn có thể làm nó cảm thấy thoải mái hơn.

Dần dần, giầy giụa của mèo hương cũng trở nên yếu ớt đi, một đạo ánh sáng như có như không từ trên người nó phát ra, hơn nữa ánh sáng kia càng ngày càng nồng đậm, tựa như một ngọn lửa vô hình bao vây lấy nó.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan chứa đầy kinh ngạc, thân thể mèo hương bắt đầu có biến hóa, trong chớp mắt, mèo hương màu đen ở trong ngực hắn dần dần biến ảo thành một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi.

Thanh Mặc Nhan cứng đờ tại chỗ.

Nữ hài tử khuôn mặt nhỏ béo tròn, thân mình tròn bóng cuộn tròn ở trong ngực hắn.

Hết thảy những việc này khiến hắn cảm thấy như là đang nằm mơ!

Thanh Mặc Nhan đứng ngốc lảng nửa ngày, động tác cứng đờ vuron tay ra, khẽ sờ sờ lên mặt nữ hài.

Xúc cảm mềm ẩm tinh tế.

Nữ hài chu cái miệng nhỏ lên, lăm bắm cái gì đó rồi cọ cọ đầu vào ngực hắn, hình như là muốn tránh né tay hắn.

Động tác của nàng giống hệt với vật nhỏ.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan không nhịn được nổi lên một trận đánh trống reo hò, loại cảm giác kinh hi cùng khẩn trương này khiến hắn không nói lên lời.

Không nghĩ tới sủng vật cư nhiên sẽ mang đến cho hắn một kinh hi lớn đến như thế.

Ở thời điểm hắn yêu thương vuốt ve khuôn mặt nàng, thì lại có một đạo ánh sáng từ trên người nàng phát ra, thân thể nữ hài dần dần biến ảo về với hình dáng mèo hương.

Thanh Mặc Nhan đem Như Tiểu Lam đặt ở trong bàn tay, nhìn nàng đang hô hô ngủ say.

Thậm chí hắn còn chưa kịp nghĩ ra vì sao lại có loại biến hóa này, cả trái tim đều bị một loại cảm xúc chờ mong mãnh liệt chiếm cứ.

Hiện tại vật nhỏ vẫn còn non nớt, có phải hay không chờ khi nó lớn lên, thì nữ hài tử kia cũng sẽ lớn lên theo?

Trong đầu hắn hiện lên một khuôn mặt nhỏ béo tròn, mắt to tròn xoe, với một đôi con ngươi màu xanh ngắt.

Thật là khiến cho người khác phải chờ mong, muốn nhìn một chút hình dáng của nàng khi lớn lên.

Thanh Mặc Nhan giờ mèo hương lên, gương mặt lộ ra tươi cười vui sướng.

Đúng lúc này, Như Tiểu Lam tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, thứ đầu tiên nàng thấy là gương mặt đang mỉm cười của Thanh Mặc Nhan.

Thiên a!

Nàng bị dọa cho giật mình, lông trên người đều dựng cả lên.

Đang nhiên hắn lại nhìn nàng rồi cười đến sáng lạn như thế làm cái gì, chẳng lẽ hắn chuẩn bị mang nàng đi làm thuốc dẫn nên mới cảm thấy cao hứng?

"Chít chít!" Sát nhân, mau thả ta ra, người nà làm như vậy thì sẽ dễ mất đi một sủng vật hết sức dễ thương đấy...

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy biểu tình của Thanh Mặc Nhan hết sức quý dị, nghĩ vậy nàng lại liều mạng giãy giụa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Rối gỗ vỡ vụn

Thanh Mặc Nhan giữ chặt Như Tiểu Lam ở trong tay, mặt mang theo mỉm cười.

Vật nhỏ hiển nhiên cũng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nó đang ở trong tay hắn kêu to chít chít, giống như bị hắn làm cho sợ hãi.

Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của nó, càng ngày càng cảm thấy vật nhỏ này thật đáng yêu.

Dù cho nó không nói được, thì ánh mắt màu xanh biếc kia cũng đã biểu đạt ra ngoài rất nhiều cảm xúc.

Hắn sẽ không nói cho nó biết vừa rồi đã xảy ra việc gì, dù cho nó có biến thành một nữ hài tử, thì nó vẫn mãi là sủng vật của riêng mình hắn.

Thanh Mặc Nhan ôm nó rời khỏi cái cây, cùng Huyền Ngọc đi đến thư phòng của Đại Lý Tự Chính Khanh.

Sau khi Như Tiểu Lam tỉnh dậy cảm thấy tinh thần phi thường tỉnh táo, không biết có phải là do đã ngủ quá lâu hay không, nàng mở to đôi mắt tròn xoe nhìn xung quanh nơi này, ngay cả Chính Khanh đại nhân khi nhìn thấy nàng cũng không khỏi ngáy người một chút.

"Nghe nói công phẩm mà Tề Quốc mang đến tặng tặng Hoàng Thượng là một con mèo hương màu đen, nhưng lại để nó chạy thoát ở lúc săn thú." Chính Khanh nhìn chăm chăm vào Thanh Mặc Nhan rồi buồn bã nói: "Chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói với ta?"

Thanh Mặc Nhan thanh đạm cười: "Ta không còn gì để nói, nó là do ta nhặt được ở trên đường."

Chính Khanh híp mắt lại, ánh mắt đánh giá dừng trên người Như Tiểu Lam, bị nhìn chăm chăm khiến lông trên toàn thân nàng khẽ run.

"Thôi, ngươi tự giải quyết cho tốt đi." Chính Khanh cầm một phần hồ sơ ở trên bàn đưa cho Thanh Mặc Nhan: "Đây là bản hồ sơ do Cố tiên sinh đã sao chép ra, ngươi nhìn qua chút đi."

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mở hồ sơ ra Như Tiểu Lam cũng tò mò thò đầu qua xem, vẫn tự ở nơi này không giống với ở hiện đại, nhưng mà nàng vẫn có thể hiểu được đại khái.

"Là vụ án có liên quan đến Binh Bộ." Thanh Mặc Nhan hơi chau mày: "Tham ô tư quân?"

"Theo Cố tiên sinh tìm hiểu được, tất cả hồ sơ bị phá hoại đều liên quan đến Binh Bộ." Chính Khanh trầm ngâm nói: "Đến bây giờ vẫn còn chưa tìm thấy Cát Phú, nghe nói tất cả những việc này đều liên quan đến một con rối gỗ?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Đại nhân đã thấy qua nó chưa?"

"Nghe nói là một thứ tà môn." Chính Khanh nói: "Ta vừa mới trở về, còn chưa được nhìn thấy, ngươi phải người đem nó đến đây đi, ta rất muốn xem, rốt cuộc là nó có cái loại năng lực gì."

Thanh Mặc Nhan có chút do dự: "Đại nhân vẫn là nên tự mình đi đến nhà kho sẽ tốt hơn."

Chính Khanh nghĩ ngợi, sau đó gật đầu đồng ý.

Đoàn người lại đi thẳng đến nhà kho.

Huyền Ngọc thân thủ mở cửa nhà kho ra.

Như Tiểu Lam dựng đứng lỗ tai lên, ngay cả lông ở trên cổ cũng khẽ run.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng vuốt ve trên cổ nàng.

Như Tiểu Lam bị sự ôn nhu bất thành tình này làm cho không thích ứng được.

Hắn đây là đang an ủi nàng sao?

Huyền Ngọc cầm cây đèn đi phía trước, ở phía sau Thanh Mặc Nhan bởi Chính Khanh đi vào bên trong.

Một cái rương sắt lằng lằng nằm trên mặt đất, ba đầu trên mặt rương đều bị khóa lại cẩn thận.

"Mở ra." Thanh Mặc Nhan nói.

Huyền Ngọc đặt đèn lên trên mặt đất, lấy chìa khóa từ bên hông mở rương sắt ra.

Toàn thân Như Tiểu Lam căng thẳng, trong cổ họng phát ra thanh âm lộc cộc lộc cộc.

Đối với con rồi quý dị kia, nàng không có dù chỉ là một điểm hảo cảm.

Thời điểm Huyền Ngọc mở cái rương ra thì lại "Đi" một tiếng.

"Sao vậy?" Thanh Mặc Nhan hỏi, đồng thời tiến lên một bước.

Về mặt Huyền Ngọc mờ mờ: "Con rồi gỗ...vỡ vụn..."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan cầm lấy đèn chiếu sáng vào trong rương.

Một mùi tanh hôi ập đến trước mặt.

Khứu giác Như Tiểu Lam rất nhanh nhạy, vậy nên sau khi ngửi phải thứ mùi kia xong liền khiến nàng nhin không được mà phải lấy chân liễu mạng bịt mũi lại.

Chính Khanh đi đến, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy dưới đáy rương rơi rụng một đồng linh kiện bằng gỗ, thân mình con rồi đã bị phân ra, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc bị vỡ ra thành hai phần, từ trong thân thể của nó chảy ra một chất lỏng màu đen khá nhớt, thứ mùi kia giống như cái gì đó đã bị hư thối, mang theo nồng đậm mùi rỉ sắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Người muốn những thứ người ăn sau này đều bị đổi thành đồ Sùng sao?

Rương sắt tản mát ra mùi vị huyết tinh nồng đậm.

Chính Khanh liền phái người đi gọi y quan Trường Hận tới.

Trường Hận đi lên cẩn thận xem xét: "Chính Khanh đại nhân, đây là trái tim người, nhìn tình trạng hư thối chắc là đã để ở đây hơn nửa tháng..." Hắn lấy ra một thanh đao nhỏ sắc bén, nương theo ánh sáng khảm khảm vào trái tim kia, đột nhiên hắn "Đi" lên một tiếng: "Ồ đây hình như có thứ gì đó."

Mọi người đi lên xúm lại xem xét, chỉ thấy khi Trường Hận dùng thanh đao khảm, thì từ trong trái tim rơi ra một đồ vật.

Huyền Ngọc mang đến một cái khay, Trường Hận liền đem đồ vật kia đặt lên trên cái khay đó.

Như Tiểu Lam cúi đầu ra xem, chỉ thấy đó là một cuộn giấy nhỏ, ở trên dính đầy máu màu đen.

Trường Hận động tác cẩn thận mở cuộn giấy kia ra.

Như Tiểu Lam nhìn thấy chữ viết trên tờ giấy thì thân mình liền run lên, thân thể theo bản năng dựa sát vào người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng liếc mắt một cái.

Đôi mắt màu xanh biếc tràn đầy hoảng sợ.

Hắn không khỏi âm thầm suy nghĩ: Trên người vật nhỏ này rốt cuộc là đang cất giấu bí mật gì, nhìn bộ dáng hiện giờ của nó giống như là đã hiểu rõ tất cả mọi thứ.

"Thứ viết trên mặt giấy là...sinh thần bát tự.(*)"

(*) Năm, tháng, ngày, giờ sinh của một người.

Chính Khanh lập tức nói: "Gọi lục sư Cổ tiên sinh đến đây, để hắn đi kiểm tra sinh thần bát tự của Cát Phú thử xem."

Mỗi người làm việc ở Đại Lý Tự đều phải lưu lại thông tin về bản thân, mà Cát Phú khi còn ở đây đã làm việc dưới quyền của Cổ tiên sinh.

Rất nhanh Cổ tiên sinh đã mang sinh thần bát tự của Cát Phú tới, thế nhưng nó lại giống như đúc với những gì ghi trên cuộn giấy kia.

"Cái này rút ra từ trái tim của vật kia...chẳng lẽ lại là Cát Phú giờ trò?" Không biết là ai đột nhiên nói ra một câu.

Gió đêm thổi đến, đèn lồng lúc sáng lúc tối, mọi người ở phía sau đều cảm thấy lạnh run.

Như Tiểu Lam càng lúc càng cuộn tròn người lại, toàn bộ thân mình đều chui vào áo choàng của Thanh Mặc Nhan.

Người khác chỉ là đang nghi ngờ đối với việc này, chỉ có nàng là biết rõ nhất, trái tim kia là của Cát Phú không thể nghi ngờ.

Muốn dùng thuật nhiếp hồn, quan trọng nhất là phải lấy đi trái tim khi người đó còn sống, dùng tà pháp đem sinh thần bát tự cho vào trong, rồi mới điều khiển tùy ý

mình sử dụng.

Trước kia nàng từng nghe ông nội nói qua về loại tà thuật này, mỗi lần đề cập đến nó gương mặt ông đều mang theo vẻ căm thù đến tận xương tủy, nguyên lai nàng còn tưởng là ông chỉ đang muốn hù dọa nàng, nhưng bây giờ được tận mắt nhìn thấy quả đúng là một loại tà thuật rất đáng sợ.

Chính Khanh phái người xử lý việc này, Thanh Mặc Nhan lấy có thân thể không khỏe xin cáo lui trước, hấn mang theo Như Tiểu Lam rời đi.

"Hầu gia lại phái người đến mời ngài trở về." Huyền Ngọc nói: "Cũng sắp đến sinh thần của hầu gia, ngài không thể cứ tiếp tục không lộ mặt như vậy được."

Thanh Mặc Nhan trầm tĩnh một hồi: "Đã biết, ta sẽ tự sắp xếp." Hấn ôm theo Như Tiểu Lam đi vào bên trong thư phòng.

Như Tiểu Lam từ trong áo choàng hấn lộ ra nửa cái đầu, thần sắc khác lạ.

"Đến tốt cùng là người đã biết những gì?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói, chuyển ánh mắt nhìn thẳng vào nàng.

Như Tiểu Lam mở ra nửa miệng, một bộ dáng ngốc nghếch vô cùng: Chủ nhân, người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi tối lại: "Ta không cho phép sùng vật do ta nuôi lại mang theo nhiều bí mật...hay là người muốn những thứ người ăn sau này đều bị đổi hết thành đồ sống?"

Miệng Như Tiểu Lam mở lớn hơn nữa.

Thiên a, sao trước kia nàng lại không hề phát hiện ra, tên này thực ra là một người phúc hắc đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Cái bộ dáng kiêu ngạo này là như thế nào a

Miệng Như Tiểu Lam mở lớn, giống như là chuẩn bị rót xuống đất đến nơi.

Sau này thức ăn...đều bị đổi thành đồ sống?

Trong đầu hiện lên đầy những hình ảnh chuột chết...

Như Tiểu Lam quay đầu, phun...

Thanh Mặc Nhan ngồi ngay ngắn nhìn bộ dáng của nàng.

Trong lòng Như Tiểu Lam dâng lên một trận bức bối, tất cả là tại cái thân thể này, tỷ đây muốn rời nhà bỏ trốn a!

Nàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đôi mắt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan đang đánh giá nàng, khiến cho nàng không khỏi rung mình một cái.

"Chít chít..." Nàng ngửa đầu, không ngừng kêu to về phía Thanh Mặc Nhan.

Từ trước đến nay những thứ nàng muốn biểu đạt cho hấn biết thường rất ngắn gọn, như là "Ta đói bụng", "Ta muốn ăn cái này", "Ta muốn ăn cái kia", "Ta còn muốn ăn nữa" vân vân.

Lấy chân đỡ chán, nàng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Nàng thì thầm cả nửa ngày, làm cho sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng ngày càng đen đi.

Không có biện pháp a, nàng biết có cố thế nào thì hấn cũng sẽ không hiểu được.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ suy sụp ngồi xồm ở trên đùi hấn, bộ dáng ủ rũ cụp đuôi ngược lại làm cho người ta cảm thấy buồn cười và yêu thương.

Hấn liền nheo nheo tai nhọn của nàng: "Hay là như vậy đi, ta sẽ hỏi người, nếu thấy ta nói đúng, thì người hãy gật đầu một cái."

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gật đầu liên tục, nàng cảm thấy rất may mắn vì bản thân gặp được một người thông minh như hấn, hấn là người luôn hiểu được hết tâm tư của nàng một cách dễ dàng.

"Từ khi ta mang con rồi kia từ Thiên Nhạc Phưong về, người liền biết là nó có vấn đề?"

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Sao người biết được nó có vấn đề?"

Như Tiểu Lam trừng đôi mắt mèo xanh biếc, biểu tình có chút bất đắc dĩ.

Vấn đề này nàng phải trả lời như thế nào? Việc này căn bản không phải một hai câu có thể nói rõ.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra sự khó xử của nàng, liền thay đổi câu hỏi khác: "Nếu loại việc như thế này xảy ra một lần nữa, ngươi còn có thể nhìn ra được nữa không?"

Đương nhiên!

Như Tiểu Lam tự hào hất cằm lên.

Quang hoa trong trong mắt Thanh Mặc Nhan càng ngày càng sáng lên.

Có ý tứ, những điều hần vừa biết, càng làm cho hần cảm thấy động tâm với vật nhỏ này.

Đây hần là ý trời đi, để cho hần nhặt được một tiểu bảo bối.

"Lần sau nếu gặp phải việc tương tự, ngươi phải nhắc nhở ta." Thanh Mặc Nhan nghiêm mặt nói.

Như Tiểu Lam nháy mắt.

Nhắc nhở hần? Hần thật sự chịu tin nàng?

"Tất nhiên là ta tin ngươi." Thanh Mặc Nhan đánh nhẹ ngón tay lên trên trán nàng.

Ai u...

Như Tiểu Lam dùng chân che cái trán lại, đúng là một lời bất hòa liền động thủ.

Thả người nhảy lên trên bàn, nàng muốn được yên tĩnh một chút.

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu rên.

Như Tiểu Lam kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch ra, hai tay để ở hai bên nắm đến nổi cả gân xanh, con ngươi đen trắng rõ ràng dần hiện lên màu đỏ.

Chẳng lẽ đây là cổ độc phát tác?

Không kịp suy nghĩ, nàng trực tiếp nhảy một cái vào trong lòng hần.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng thờ dốc dồn dập của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam sợ hãi tuôn ra một trận mồ hôi lạnh.

Mấy ngày nay nàng ngủ nhiều đến hồ đồ rồi, cho nên mới không nhớ ra được hôm nay là ngày cổ độc của Thanh Mặc Nhan phát tác, hơn nữa từ trước đến nay mỗi khi cổ độc phát tác hần đều chủ động tránh đi ánh mắt mọi người, ngay cả trong Đại Lý Tự cũng không có bao nhiêu người biết việc này.

"Ai cho phép ngươi tự tiện rời khỏi người ta." Tiếng nói trầm thấp của Thanh Mặc Nhan vang lên, bên trong cơ hồ mang theo chút ngạo khí.

Ta đâu có biết hôm nay là ngày thứ mười, mấy ngày nay ta đều ngủ rất nhiều...

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng kinh hoàng thất thố của nàng mà trong lòng khẽ cười trộm.

Kỳ thật vừa rồi hần đã cố tình không nói cho nàng biết, tuy rằng đau đớn mà cổ độc gây ra là rất lớn, nhưng mà nếu có thể sử dụng loại đau đớn này để mang về lợi ích lớn hơn, thì hần vẫn là nguyện ý nếm thử.

Thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh lại, Như Tiểu Lam liền vội vàng dùng mười tám loại võ nghệ nện nọt ra để lấy lòng hần, ngay cả tiếng kêu mềm mại của nàng cũng đều làm cho tâm người ta phát ngứa.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới nhìn được ý cười trên môi: "Nếu đã biết sai, thì phải lấy ra một chút thành ý mới phải."

Thành ý? Nàng có rất nhiều thành ý a, không thấy lông trên người nàng vì cọ nhiều quá mà sắp rụng hết sao.

Thanh Mặc Nhan nghiêng mặt, buồn bã nói: "Lại đây, hôn một cái ở chỗ này, ta sẽ suy xét xem có nên tha thứ cho ngươi hay không."

Hôn một cái...

Như Tiểu Lam lập tức đứng hình.

Thiếu Khanh đại nhân, ngươi có thể đừng phúc hắc như thế được không? Cái bộ dáng kiêu ngạo này là như thế nào a, từ đầu rõ ràng là ngươi muốn người ta lấy lòng mình, vậy mà bây giờ ngươi lại còn đòi thêm thành ý nữa?

Trong lòng nàng không ngừng rít gào bất bình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hôn một cái, người là sủng vật của riêng ta

Nhìn mero hương đang trừng mắt lên nhìn hắn, khiến cho khóe miệng của hắn không khỏi cau lên một chút.

"Như thế nào? Hay là ngươi vẫn cảm thấy ăn đồ sống sẽ tốt hơn?"

Tốt cái quỷ nhà ngươi!

Như Tiểu Lam tức giận, hận không thể cào mấy đường lên trên mặt hắn.

Thanh Mặc Nhan hơi nghiêng mặt, cực kỳ có kiên nhẫn chờ nàng lại gần đây.

Như Tiểu Lam ngồi xổm ở trên đùi hắn, ánh mắt đột nhiên xẹt qua tay hắn...mặt trên có những vết cắn rất nhỏ, tuy nó không chảy ra máu, nhưng mà vừa nhìn qua thì liền biết là do cái gì gây ra.

Là nàng làm sao?

Như Tiểu Lam ngốc lăng nhìn chăm chăm vào tay hắn, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Nàng không nhớ rõ ở thời điểm nào nàng đã cắn hắn bị thương.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được sự yên tĩnh của vật nhỏ, vì thế liền cúi đầu nhìn về phía nó.

Đầu lưỡi phàn hồng duỗi ra bên ngoài, liếm láp trên ngón tay hắn, mang theo một tia ẩm ướt ươn ướt, còn có chút cảm giác hơi ngứa ngứa, ngứa đến tận trong tâm của hắn.

"Không phải nơi đó." Thanh Mặc Nhan cố nhịn cười: "Là ở đây."

Một chút xin lỗi trong lòng Như Tiểu Lam liền biến mất không thấy đâu.

Gia hỏa này rốt cuộc là muốn làm cái gì, cứ nhiên lại muốn nàng hôn lên mặt hắn.

Bực bội mà cắn móng vuốt, trong lòng Như Tiểu Lam hết sức rối rắm.

Lần trước nàng vô ý liếm vào miệng hắn, bất quá cũng không phải là do nàng cố ý, bây giờ hắn lại tự mình đưa ra yêu cầu này với nàng.

"Như thế nào, không muốn?" Thanh âm của hắn có chút lạnh.

Được rồi, ai bảo hắn là chủ nhân của nàng đây, hiện tại cũng không thể đắc tội với hắn được.

Như Tiểu Lam suy xét một phen, rồi hạ quyết tâm: Dù sao hiện tại nàng cũng chỉ là một tiểu động vật, cứ coi như là đang hôn một miếng thịt đi.

Nàng bò lên từ trên cánh tay hắn, lại linh hoạt ngồi vững vàng trên đầu vai hắn.

Thanh Mặc Nhan dùng ngón trỏ gõ gõ vào gò má của chính mình.

Như Tiểu Lam cắn răng sửa nhỏ, bộ dáng xù lông làm trong lòng Thanh Mặc Nhan càng thêm thỏa mãn.

Mặc kệ nó có nguyện ý hay không, nó cũng phải thuộc về hắn, dù cho nó là đồ vật dùng để tiến cống cho Hoàng Thượng, thì hắn cũng sẽ không bao giờ buông tay.

Hắn muốn nó ở bên mình.

Đồng dạng, hắn hy vọng nó cũng có thể dựa vào hắn, tin nhiệm hắn.

Trừ bỏ hắn ra, hắn không muốn nó bị người khác chạm vào, hay là bị người ta vuốt ve, nó cũng chỉ được ăn những thứ do hắn đút cho, đổi lại là người khác nó cũng không được ăn.

Hắn nhìn chăm chăm vào vật nhỏ lông xù xù đang ngồi ở trên đầu vai mình, thấy nó tức giận đưa cái miệng nhỏ lại đây, xúc cảm ngứa ngứa dừng ở trên mặt hắn.

Độ cong trên khóe môi Thanh Mặc Nhan càng được mở rộng.

"Phải nhớ, ngươi là sủng vật của ta, mặc kệ sau này ngươi có biến thành bộ dạng gì, thì ngươi vẫn mãi mãi thuộc về ta." Thanh Mặc Nhan vừa lòng miết nhẹ tai nó, chờ đến khi nó biến thành nữ hài tử, nụ hôn này sẽ càng làm cho người ta động lòng đi.

Mèo hương ở trong tay hân hân chít chít, ý đồ tránh đi mà trào đang gầy vò tai nàng.

Sau khi Thanh Mặc Nhan đùa giỡn xong, lúc này mới bế theo Như Tiểu Lam ra khỏi thư phòng, rời khỏi Đại Lý Tự, hồi hâu phủ.

Ngồi trên lưng ngựa, Thanh Mặc Nhan bỏ mèo hương vào trong ngực, thường thường duỗi tay ra vuốt ve đầu nhỏ thò ra ngoài của nó.

Huyền Ngọc cười ngựa đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Thanh Mặc Nhan một cái.

Không thể phủ nhận, hôm nay tâm tình thế tử rất tốt.

Lúc trước mỗi khi hồi hâu phủ, thế tử luôn mang theo một bộ mặt lạnh lùng, thế nhưng hôm nay Huyền Ngọc hân hân lại thấy, khóe miệng thế tử thế nhưng lại đang mang theo ý cười.

Nhìn về phía mèo hương trong lòng thế tử, thấy gương mặt nó có chút bức bối, như muốn há mồm ra cắn vào tay thế tử, một bộ dáng hung ác cực điểm.

Tuy là như vậy, nhưng thế tử lại không hề tức giận, một tay nắm lấy dây cương, một tay còn lại không ngừng vuốt ve trên người nó.

"Quà tặng trong lễ mừng thọ của phụ thân đã chuẩn bị tốt chưa?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan vẫn lạnh nhạt như cũ, không nghe ra được bất cứ cảm tình gì.

"Đã sớm chuẩn bị tốt." Huyền Ngọc trả lời: "Bất quá lần này lại là thuộc hạ thay ngài đưa đến có chút không hay đi...mấy năm nay sinh thần hầu gia ngài cũng chưa bao giờ lộ diện a."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Đã biết."

Như Tiểu Lam ở một bên vừa cắn ngón tay Thanh Mặc Nhan vừa chú ý nghe bọn họ nói chuyện.

Nàng không để ý đến ngữ khí không vui của Thanh Mặc Nhan, trong đầu nàng hoàn toàn là ý tưởng: Sinh thần hầu gia, nhất định sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tuyệt kỹ lấy lòng

Sinh thần của hầu gia, mới sáng sớm mà trong phủ đã rất náo nhiệt.

Như Tiểu Lam ngồi xổm trên mái hiên, ngắm nhìn đám hạ nhân đang bận rộn ở trong viện, cái mũi không ngừng ngửi ngửi.

Làn gió thổi đến bao nhiêu mùi hương của mỹ thực, khiến cho nước miếng của nàng không ngăn được mà chảy xuống.

"Thế tử, hầu gia muốn người đi đến tiền viện để đón khách." Hạ nhân trong phủ đứng ngoài cửa bẩm báo.

"Đã biết." Thanh âm Thanh Mặc Nhan từ trong phòng truyền ra.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên mái hiên xuống, vài bước đã đi vào cửa, sau đó liền dán ở trên đùi Thanh Mặc Nhan rồi cọ cọ.

Thanh Mặc Nhan đang thay y phục, mắt bỗng nhìn vào mèo hương nhỏ ở dưới chân: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo." (*)

(*) Khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp.

Như Tiểu Lam trừng mắt nhìn hân.

Cái gì mà phi gian tức đạo? Ta đây chỉ là muốn đi cùng người thôi a.

"Người muốn đi cùng?" Thanh Mặc Nhan hạ mắt.

Mỗi lần nhìn thấy vật nhỏ này làm ra hành động lấy lòng hân, hân liền muốn trêu đùa nó một chút.

"Hôm nay ở tiền viện sẽ có rất nhiều khách nhân, nếu người mà chạy loạn không biết chừng sẽ gây ra rắc rối nào đó, vì vậy người vẫn là nên thành thật ngồi yên ở trong phòng này đi."

Như Tiểu Lam ngáy người.

Nàng mới không cần ở yên chỗ này, thật vất vả mới có cơ hội tham gia náo nhiệt...lại còn có rất nhiều đồ ăn ngon...điểm tâm, thịt...

Liếm liếm miệng, nàng đáng thương nhìn hân.

Cầu xin người, cho ta đi cùng đi.

Mắt to tròn chớp động ánh sáng vô tội, nháy mắt bọn nha hoàn trong phòng đều bị đôi mắt nó hạ gục.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan không có một chút dao động.

"Không được, tiền viện quá nguy hiểm, ta còn phải đi tiếp đãi khách nhân, sẽ không có thời gian để ý đến ngươi."

"Chít chít." Nàng dùng móng vuốt khều khều góc áo hắn.

"Không được." Thanh Mặc Nhan quả quyết cự tuyệt.

Không đáp ứng ta liền không buông ra.

Vì sự nghiệp được ăn uống thỏa thích, Như Tiểu Lam sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Da mặt đáng giá mấy đồng tiền?

Cái gì mà thẹn thùng? Ném!

Cả người Như Tiểu Lam đều treo ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, dù hắn có di chuyển mấy bước cũng không thể nào ném nàng ra được.

Chít chít, cho ta đi theo.

Dùng tuyệt kỹ lấy lòng: Đôi mắt nhỏ cầu xin, con ngươi lấp lóe những ngôi sao nhỏ.

Ngay cả Huyền Ngọc cũng không nhìn tiếp được nữa: "Thế tử, hay là mang nó đi theo..."

"Không được." Thanh Mặc Nhan cúi người tóm lấy nàng, hai tay nâng nàng lên: "Hôm nay không thể cho ngươi đi cùng, ngươi muốn ăn cái gì thì chờ đến giữa trưa ta sẽ sai người đem đến."

Hắn xoay người lại phân phó với hai nha hoàn: "Các ngươi trông coi nó cẩn thận, mặc kệ nó đi đến đâu các ngươi cũng không được rời mắt khỏi nó."

Nha hoàn đồng loạt gật đầu, mùi hương nhỏ đáng yêu như thế vẫn là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy, nếu không phải e ngại thế tử còn ở đây, thì các nàng đã sớm đi lên ôm nó một cái rồi.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc rời đi.

Như Tiểu Lam ủ rũ cụp đuôi ngồi xổm ở một chỗ, tâm tình cực không tốt.

Đám nha hoàn sôi nổi xúm lại gần đánh giá nàng.

"Tiểu gia hóa hảo đáng yêu, mau cho ta ôm một cái."

"Không được, thế tử sẽ tức giận..."

"Vậy sờ qua một chút thôi, dù sao thế tử cũng sẽ không biết."

Như Tiểu Lam cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác khi mấy mình tinh ở hiện đại bị người ta truy lùng.

Tuy rằng các nàng rất yêu thích nàng, nhưng mà loại yêu thích này quả thật làm cho nàng vô pháp tiếp thu, nếu không phải nàng chạy nhanh, thì chỉ sợ đã bị các nàng sờ đến rớt nguyên một tầng da.

Thiên a, thật là đáng sợ.

Như Tiểu Lam chui vào trong một bụi hoa.

Sau lưng thỉnh thoảng truyền đến tiếng kinh hô của đám nha hoàn: "Không thấy nó!"

"Mau tìm! Nếu để thế tử biết được chúng ta sẽ không giữ được mạng..."

Như Tiểu Lam chạy trốn ở trong bụi hoa.

Đột nhiên ở phía cây đối diện nhảy ra một đạo hắc ảnh, nó trực tiếp đẩy ngã nàng, đè nàng ở dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Vật nhỏ ăn vụng, Thiếu Khanh đau đầu

Như Tiểu Lam bị đạo hắc ảnh kia đè lên trên mặt đất, một cái đầu lưỡi ướt nhẹp thò ra ngoài, liềm mạng liềm trên người nàng.

Cách đó không xa truyền đến thanh âm của đám nha hoàn: "Vừa rồi nghe thấy tiếng chó trông cửa kêu, chẳng lẽ mèo hương đã bị nó cắn?"

Như Tiểu Lam đồng tình nhìn con chó ngây ngốc liếc mắt một cái: "Người thật đúng là biết gây rắc rối a."

Con chó ha hả thờ phỉ phò, trong mắt vẫn còn mang theo rất nhiều nhiệt tình.

Thật là một con chó ngốc nghếch, chỉ bởi vì lần trước nàng cầu tình giúp nó, mà bây giờ nó đã nhớ rõ nàng mãi không quên.

Như Tiểu Lam nhảy lên trên lưng nó: "Chạy mau, đừng để cho các nàng bắt được ta."

Con chó vui sướng kêu lên một tiếng, mang theo Như Tiểu Lam chạy một mạch biến mất ở trong bụi hoa.

Tiền viện hầu phủ.

Tiệc mừng thọ chính thức bắt đầu, các khách khứa đến chúc mừng đều tề tựu hết ở trong vườn.

Thanh Mặc Nhan đi tiếp đãi nói mấy câu xã giao với khách nhân, gương mặt không mang theo chút cảm xúc gì.

Hôm nay là sinh thần hầu gia, cho nên hẳn phải uống không ít rượu, hai gò má đều ửng đỏ cả lên, đang đứng nói chuyện cùng với những bằng hữu có chút quen biết.

"Đó chính là trưởng tử của hầu gia...Đại Lý Tự Thiếu Khanh đi." Trong đám nữ quyến thỉnh thoảng có người nhìn trộm về phía Thanh Mặc Nhan.

"Nghe nói gần đây hầu gia đang vội vàng thu xếp hôn sự cho hắn."

"Thiếu Khanh thì như thế nào, hắn cũng không kế thừa tước vị của hầu gia, cũng chỉ là về đẹp bên ngoài mà thôi."

Theo quy củ của Hạ Quốc, thì con nối dõi không thể trực tiếp kế thừa tước vị của phụ thân, phải để cho đích thân Hoàng Thượng đến ban tước, cho nên mặc dù Thanh Mặc Nhan là thế tử, thì cũng chỉ là cái hư danh mà thôi, cuối cùng là ai kế thừa tước vị của hầu gia thì phải chờ xem ý chỉ của Hoàng Thượng nữa.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt xuống, những âm thanh bàn luận ở chung quanh hắn đều nghe thấy hết, nếu đổi lại là lúc trước, hắn đã sớm bỏ chén rượu xuống rồi bỏ đi, nhưng mà hôm nay lại là sinh thần phụ thân hắn, cho nên hắn không thể...

Lúc này, đám nha hoàn đã bắt đầu bê đồ ăn lên.

Thanh Mặc Nhan trong lúc vô tình ngẩng đầu lên nhìn lướt qua bốn phía, ánh mắt đột nhiên ngưng trệ ở một chỗ.

Trong một bụi hoa sau bàn tiệc, lộ ra ngoài một đầu chó cùng một đầu mèo hương.

Bữa tiệc phi thường náo nhiệt, mọi người đối rượu liên tục, cho nên căn bản không có ai để ý đến hai tiểu gia hỏa đang lén lút kia.

Đầu chó duỗi ra, dịch đến một chỗ bên cạnh bàn, đột nhiên vèo một cái chui vào phía dưới bàn.

Khách khứa trên bàn cảm thấy chân đụng phải thứ gì đó lông lá xù xì, liền đồng loạt nhìn xuống phía dưới.

Mèo hương nhân cơ hội nhảy lên bàn, bay nhanh về phía mâm thức ăn, sau đó lại thoát một cái nhảy về phía sau bụi hoa.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy một màn này, cả người lập tức hóa đá.

Hắn không nhìn nhầm, vừa rồi thứ vừa nhảy lên bàn "trộm" ăn vụng kia, chính là sủng vật của hắn.

Thẳng đến khi thân ảnh của Như Tiểu Lam biến mất ở trong tầm mắt hắn, Thanh Mặc Nhan mới vô lực ngồi dựa lên trên ghế, tay vịn chặt lại.

Là hắn sai rồi, đã sớm biết vật nhỏ này không bao giờ biết an phận, hắn nên mang nó đem theo bên người.

"Huyền Ngọc..." Hắn thấp giọng kêu một tiếng.

"Thế tử?"

"Lấy một cái mâm đến đây."

"Cái gì?" Huyền Ngọc cho rằng mình đã nghe lầm.

"Nhanh đi, đừng để nó gây ra tai họa...mang theo chút đồ ăn đưa tới bụi hoa ở đối diện." Thanh Mặc Nhan đau đầu xoa huyệt Thái Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Không thích của ăn xin, đệ đệ của Thanh Mặc Nhan?

Huyền Ngọc bung theo mâm đầy thức ăn về phía Thanh Mặc Nhan phân phó, sau đó đem mâm đặt ở trong bụi hoa.

Như Tiểu Lam và con chó nhỏ đang chón ở nơi đó.

Chó con ngửi thấy được mùi đồ ăn, đầu lưỡi duỗi ra không ngừng chảy nước miếng.

Như Tiểu Lam khinh thường nhìn nó liếc mắt một cái: "Muốn ăn sao?"

Con chó gật đầu.

"Vậy thì ăn đi." Như Tiểu Lam rất là thanh cao nói.

Con chó hồng hồng chạy qua, vùi đầu vào ăn.

Huyền Ngọc kinh ngạc nhìn mèo hương ở phía xa, không ngờ được hoàn cảnh lúc này.

"Thế tử, nó không chịu ăn, thuộc hạ không có biện pháp nhân cơ hội để bắt lấy nó." Huyền Ngọc bất đắc dĩ nói.

Thanh Mặc Nhan khẽ nhíu mày, hẳn có chút không hiểu được, vật nhỏ rất tham ăn, tại sao có đồ ngon để trước mặt mà nó lại không ăn?

Như Tiểu Lam ở sau bụi hoa gầm gừ: Bọn họ đây rõ ràng là không có ý tốt, nghĩ là đem mâm đặt ở đây cho ta ăn no xong thì ta sẽ tự động bỏ đi?

Con chó kêu lên, như là đang phụ họa.

Như thế này có khác gì là của ăn xin, ta mới không thèm ăn đâu.

Như Tiểu Lam múa may móng vuốt nhỏ: "Chó nhỏ, ngươi đã ăn no chưa?"

"Uông!"

"Vậy chúng ta đi!"

Hai con động vật lại một lần nữa lên vào trong bữa tiệc.

Vẫn như cũ chó con hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Như Tiểu Lam tùy thời ra tay.

"Con mèo hoang từ nơi nào tới?" Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một giọng nam tử, không đợi Như Tiểu Lam ngậm chiến lợi phẩm rồi đào tẩu, thì cỗ sau đã bị người ta túm lại rồi nhấc lên.

Buông ta ra!

Như Tiểu Lam lắc lư thân mình, gần đây Thanh Mặc Nhan cho nàng ăn rất nhiều đồ ăn ngon, cho nên nàng đã béo lên không ít.

"Chắc chắn, dơ như thế...mau vứt ra bên ngoài." Nữ quyền bên cạnh nói, mấy thiếu nữ mặc trên người hoa phục còn lấy khăn che cái mũi lại, những mùi phấn son nồng nặc khiến Như Tiểu Lam đánh cái hắt xì.

"Mèo hoang này sao lại nhìn quen mắt đến như thế?" Một nha hoàn rót rượu cả kinh hỏi.

"Nó không phải là sủng vật của thế tử sao!" Có nha hoàn nhận ra Như Tiểu Lam nói.

"Đây là do thế tử ca ca nuôi?" Giọng nói nam tử đang túm lấy Như Tiểu Lam có chút kinh ngạc.

Hắn gọi Thanh Mặc Nhan...là ca ca?

Như Tiểu Lam giật mình quay đầu lại, chỉ thấy đang túm lấy nàng là một nam hài tử khoảng mười năm, mười sáu tuổi, bộ dáng diện mạo đều rất bình thường, đến nửa phần khí thế của Thanh Mặc Nhan cũng không bằng, nếu không phải trên người hắn ăn mặc y phục quý giá đẹp đẽ, thì nàng thậm chí còn không dám nghĩ tới là hắn có bất kỳ quan hệ gì đó với Thanh Mặc Nhan.

"Nhị thiếu gia, đây là sủng vật của thế tử, không thể ném a." Bọn nha hoàn lúc trước đã chứng kiến sự việc của Liên cô nương liền la lên.

"Ca ca sao lại nuôi cái thứ dơ hề hề này." Thiếu niên khinh thường nói.

"Đúng vậy, nhất định là các người nhìn nhầm rồi." Nữ quyền đứng một bên phụ họa.

Như Tiểu Lam khua bốn cái chân nhỏ, không ngừng kêu chít chít.

Mau thả ta ra, bằng không để Thanh Mặc Nhan biết sẽ đánh cho mông các người nở hoa!

Đúng lúc này, có một con chó không biết là từ đâu vụt tới, đột nhiên chạy đâm vào người nhị thiếu gia.

Thiếu gia hoảng sợ, khiến cho Như Tiểu Lam bị rơi xuống đất.

"Chó nhỏ, chạy mau!" Như Tiểu Lam chút chút kêu.

Con chó lập tức quay đầu chạy về phía đám cây cối, động tác nó thể nhưng còn nhanh hơn cả nàng.

Như Tiểu Lam chạy chậm mất nửa nhịp, thời điểm chạy không thấy rõ đường, lập tức đụng phải chân người nào đó.

Thân mình nàng vừa nhỏ vừa nhẹ, đâm chúng lần này khiến cho đầu óc nàng trở nên choáng váng, nàng ngã ngồi trên mặt đất đến nửa ngày cũng không bò dậy được.

Nhị thiếu gia tức giận nói: "Con chó hoang kia từ nơi nào tới, hạ nhân trong phủ chỉ là để trang trí thôi sao, để cho nhiều súc sinh chạy vào như thế mà cũng không biết!"

Đám nha hoàn nơm nớp lo sợ, ai cũng cúi đầu không dám nói một câu.

Thiếu niên duỗi tay ra bắt lấy Như Tiểu Lam, khiến nàng liên tục phải lùi về phía sau vài bước.

Ngươi dám lại gần đây, ta sẽ cắn chết ngươi!

Nàng nhe ra hàm răng nhỏ thị uy.

Nhưng mà, mấy cái răng sữa của nàng đến nửa điểm sắc bén cũng không có, căn bản là sẽ không dọa được ai, cho nên nàng chỉ có thể không ngừng né tránh ở dưới chân mọi người.

Liền ở lúc thiếu niên kia bắt được nàng, một giọng nam quen thuộc bỗng truyền đến: "Dừng tay."

Thiếu niên ngừng tay, kinh ngạc nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đi về phía hắn.

"Ca ca?"

"Ân." Thanh Mặc Nhan tùy ý đáp lại, xuyên qua đám người đi đến trước mặt bọn họ.

"Đại ca không phải là ở bên người phụ thân để tiếp khách sao, như thế nào lại rảnh rỗi đến nơi này đây." Thiếu niên hỏi.

Những người đến dự lễ mừng thọ hôm nay đều là những nhân vật có uy tín và quyền cao trọng triều, cho nên Thanh Mặc Nhan phải ở đây để tiếp đãi bọn họ.

Ánh mắt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Đôi mắt Như Tiểu Lam mở to ra, con ngươi sáng long lanh, ở trong chứa đầy những ngôi sao nhỏ.

Chủ nhân, mau cứu ta...

Thế giới này thật đáng sợ, nơi nơi đều là nguy hiểm, chỉ có ở trong lòng người mới là an toàn nhất...

Nàng phải cố bám lấy "cái dây thừng cứu mạng" này, trong nháy mắt dùng đáng về đáng thương đã hạ gục được hết tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Việc hôn nhân cứ như thế mà đáp ứng?

Như Tiểu Lam dùng tuyệt chiêu giả bộ đáng thương trong nháy mắt đã lấy lòng được tất cả mọi người.

Những nữ quyến vừa rồi còn tỏ ra ghét bỏ bây giờ lại hô to khen nàng đáng yêu.

"Thế tử, nó thật sự là sủng vật người nuôi sao?"

"Nó lớn lên hào nhoáng...hắn là chưa cai sữa đi."

Như Tiểu Lam liếc mắt, người mới là đồ chưa cai sữa!

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía nàng: "Lại đây."

Như Tiểu Lam vắn vẹo thân mình, tránh thoát khỏi tay thiếu niên, phi một cái nhào về phía Thanh Mặc Nhan.

Người thấy mùi hương quen thuộc trên người đối phương, Như Tiểu Lam liền liên tục thở dài: Thế giới này quá nguy hiểm, quả nhiên chỉ có ở bên cạnh người mới là an toàn nhất.

Thanh Mặc Nhan không coi ai ra gì đem nó ôm vào trong lòng, tâm tình không vui hừ một tiếng: "Hồi muốn chết."

Như Tiểu Lam tự mình nhìn qua, cảm giác thật đau khổ, lông trên người nàng dính toàn là nước miếng của chó nhỏ.

Bất quá dù ngoài miệng hần tỏ ra ghét bỏ, nhưng lại không hề buông nàng ra, mà lại ôm chặt vào lòng rồi đứng nói chuyện cùng vị thiếu niên kia.

"Nó thật sự là sủng vật của ca ca?" Thiếu niên kinh ngạc nói: "Vừa rồi ta không biết nên nói..."

"Không sao, vật nhỏ rất nghịch ngợm, lúc nào cũng chạy loạn khắp nơi." Thanh Mặc Nhan nhún nhát nói.

Như Tiểu Lam đương đầu ra nghe bọn họ nói chuyện, từ thái độ của hần nàng ẩn ẩn cảm giác được hần cũng không chán ghét người đệ đệ này cho lắm, không những thế hần lại còn lộ ra chút tư thái của huynh trưởng nữa.

Hai người mới nói được mấy câu, đã có nha hoàn lại đây thông tri: "Thế tử, hầu gia tìm ngài có việc."

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới rời khỏi chỗ nhị thiếu gia, ôm Như Tiểu Lam đi về phía sảnh chính.

Như Tiểu Lam mở to mắt đánh giá xung quanh.

Oa, bên chính sảnh này đồ ăn quả thật là bất đồng, ngay cả điểm tâm cũng tinh xảo như vậy...

Theo bản năng, nàng dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng.

Thanh Mặc Nhan gõ nhẹ ngón tay lên trên đầu nàng: "Con mèo ham ăn."

Như Tiểu Lam bị đau thì rụt cổ lại.

Đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy phụ thân của Thanh Mặc Nhan.

Tuổi tác của lão hầu gia chắc khoảng bốn, năm mươi tuổi, bộ dáng không sai biệt lắm với nhị thiếu gia.

Đi? Thoạt nhìn chắc có nội tình gì đây a.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt nhỏ vuốt cằm.

Thanh Mặc Nhan thế nhưng lại không có một điểm nào giống với phụ thân hần, chẳng lẽ là do hần và nhị thiếu gia không phải cùng một mẫu thân sinh ra? Cho nên Thanh Mặc Nhan lớn lên mới giống với mẫu thân hần...

Như Tiểu Lam vuốt cằm suy nghĩ miên man.

Lão hầu gia bày ra bộ mặt nghiêm túc: "Mặc Nhan, đây là Trương đại nhân quản lý kho phòng của Binh Bộ."

Thanh Mặc Nhan gật gù đầu: "Trương đại nhân."

Sắc mặt lão hầu gia đột nhiên thay đổi, quát lớn lên: "Thật là không có quy củ, Trương đại nhân là bạn cũ của ta, ngươi lại chào hỏi như thế?"

Trương đại nhân lộ ra thần sắc xấu hổ, kỳ thật luận về chức vị quan phẩm, thì hần còn phải thi lễ với Thanh Mặc Nhan trước nữa: "Hầu gia, bỏ qua thôi...bất quá chỉ là một cái chào hỏi."

Thanh Mặc Nhan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Không biết hôm nay Trương đại nhân là thay mặt quan viên Binh Bộ đến mừng thọ, hay là lấy danh nghĩa bạn hữu của phụ thân đến đây để uống ly rượu nhạt?"

"Tất nhiên là bạn hữu." Trương đại nhân mở miệng trả lời.

Thanh Mặc Nhan chấp tay, nhún nhát nói: "Gặp qua Trương bá." Trực tiếp gọi hần là Trương bá.

Trương đại nhân há miệng thờ đốc, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Lão hầu gia không vui nói: "Khó mới được Trương đại nhân đề mắt đến ngươi, vừa hay thiên kim trong phủ ngài ấy vừa tròn mười lăm tuổi, qua mấy ngày nữa ngươi đem sinh lễ đến phủ của ngài ấy đi."

"Đã biết." Thanh Mặc Nhan thuận miệng đáp, không có bất cứ nghi vấn nào, cũng không hỏi Trương đại nhân xem thiên kim nhà hần là người ra sao, tất cả mọi việc đều giống như không có bất kỳ quan hệ nào với hần.

Như Tiểu Lam kinh ngạc trừng lớn mắt.

Nguyên lai hôn sự ở cô đại phải nghe theo lời của phụ mẫu, lời người mai mối, mối đơn giản như thế mà đã coi như là định xong rồi?

Sợ là Thanh Mặc Nhan còn không biết người hần sẽ cưới là ai nữa, cái này không phải cũng quá tùy tiện đi.

Không được, nếu hần mà thành thân, thì nàng phải làm sao bây giờ.

"Chít chít." Dùng móng vuốt kéo kéo ống tay áo hần, ngẩng mặt lên hướng về phía hần lắc đầu.

Không cần! Không cần đáp ứng tùy tiện như thế a.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng, khoe môi hơi cong lên: "Người không muốn ta thành thân?"

"Chít chít!" Người mà thành thân thì ta phải làm sao bây giờ, lão bà người nếu biết ta là thuốc dẫn của người, nhất định sẽ sai người giết ta đi, nàng sẽ chịu sủng ta như người sao? Nếu như nàng coi ta là bóng đèn thì phải làm sao, nàng sẽ hạ độc ta thì phải làm sao...

Như Tiểu Lam gấp đến độ kêu liên tục về phía hấn.

Trên mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra nhàn nhạt ý cười: "Nguyên lai vật nhỏ lại không muốn ta thành thân a."

Lúc này Trương đại nhân liền sai người mang quà mừng đến, rồi quay sang nói với lão hầu gia: "Kê hèn có chút lễ mọn, mong hầu gia vui lòng nhận cho."

Trong nháy mắt khi hộp quà kia được đưa lên, Như Tiểu Lam bỗng cảm nhận được một cỗ âm khí đang phát ra từ nó, khiến cho nàng không khỏi lạnh run.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thu lại thọ lễ, mời đến Đại Lý Tự uống trà

Hạ nhân trong phủ đem thọ lễ trình lên.

Lông trên cổ Như Tiểu Lam bỗng run lên, nàng liếc mạng cào vào ống tay áo Thanh Mặc Nhan.

Lại là cái loại âm khí tà ác này... cảm giác của nàng tuyệt đối không sai, chính là từ trong cái hộp kia phát ra.

Thanh Mặc Nhan thấy phản ứng của vật nhỏ có chút dị thường, liền nhìn về phía hộp quà đang được trình lên kia.

"Đây là cái gì?" Hấn hỏi.

Biểu cảm của Trương đại nhân có chút đặc ý, tự tay mở nắp hộp ra, rồi dâng đến trước mặt hầu gia.

Lão hầu gia nhìn thấy đồ vật bên trong thì không khỏi sùng sốt.

"Trương đại nhân, ngài đang đùa sao, tặng loại đồ vật này..."

Trong hộp là một con rối mặt ngọc, được trang điểm thành một nữ hài tử, trên người mặc một bộ váy hoa lệ.

"Hầu gia chớ có coi thường con rối này." Trương đại nhân thần bí nói: "Nó đã được cao nhân làm phép, chỉ cần thành tâm cung phụng thì nó có thể thực hiện được tâm nguyện của chủ nhân sở hữu nó."

"Chỉ là một con rối mà thôi, cũng không phải là tượng Phật gì... làm sao lại có thể thực hiện được tâm nguyện?" Lão hầu gia kinh ngạc nhận thọ lễ.

Trong đám khách nhân có người nhìn thấy nói: "Ta cũng đã từng nghe nói qua về truyện của con rối mặt ngọc này, không ít gia đình cũng đã cung phụng nó a."

Lão hầu gia khinh thường đem hộp quà giao cho người hầu đứng ở phía sau, mặc kệ hấn tin hay không tin, thì đây cũng là thọ lễ mà người khác tặng cho hấn, dù cho hấn có thấy chướng mắt đi chăng nữa, thì cũng không thể đem nó vứt đi được.

"Trước cứ nhận đi." Lão hầu gia phân phó.

Người hầu đang chuẩn bị mang theo hộp quà đi xuống, thì chợt nghe thấy Thanh Mặc Nhan cất cao giọng nói: "Chờ một chút!"

Ngay sau đó, Huyền Ngọc tiến lên đoạt lại hộp quà từ trong tay người hầu.

"Thế từ đây là có ý gì?" Trương đại nhân có chút khó hiểu hỏi.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh băng hỏi lại: "Không biết Trương đại nhân lấy vật này ở đâu ra?"

Không đợi Trương đại nhân kịp trả lời, lão hầu gia đã cá giận nói: "Không được vô lễ với Trương đại nhân!"

Nếu việc hôn nhân này mà thành, thì Trương đại nhân chính là nhạc phụ của hấn, mà hấn lại đi ăn nói với đối phương như vậy thì chẳng khác nào là không biết trên dưới.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến phụ thân hấn, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía Trương đại nhân: "Nếu Trương đại nhân đã không thể nói rõ, vậy thì thỉnh ngài cùng ta đến Đại Lý Tự một chuyến."

Mọi người có mặt ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Thật không hổ danh là Đại Lý Tự Thiếu Khanh a, một lời bất hòa liền trở mặt, lại trực tiếp mời lão nhân gia đến Đại Lý Tự "uống trà", chỉ bằng điểm này cũng đã giúp cho mọi người được mở mang tầm mắt.

"Thế từ...này...có chuyện gì cứ từ từ... " Trương đại nhân có chút gấp gáp.

"Hoang đường." Lão hầu gia cả giận nói: "Trương đại nhân là khách quý mà ta mời đến!"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình chấp tay thi lễ về phía phụ thân: "Hôm nay là sinh thần của phụ thân nên ta sẽ rời vào ngày mai, cũng mong Trương đại nhân đừng có quên là được, miễn cho đến lúc đó ta lại phải phải người của Đại Lý Tự đến để mời ngài về nói chuyện."

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Huyền Ngọc trong tay cầm theo hộp quà đi theo phía sau hắn.

Lão hầu gia tức đến đen mặt: "Nghịch tử này càng ngày càng không coi ai ra gì."

Trương đại nhân vẫn còn sợ hãi, nhưng bất quá vẫn quay sang khuyên đối phương: "Thế từ tuổi trẻ khí thịnh, qua mấy năm nữa sẽ tốt thôi..."

Mọi người xung quanh đều ồn ào bàn luận, có không ít người mang theo tâm tình vui sướng khi thấy người gặp họa.

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam trở về sân của mình.

Như Tiểu Lam thường thường thò đầu ra khỏi y phục hắn, lo lắng nhìn về phía Huyền Ngọc.

"Người thấy con rồi này có vấn đề?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan từ trên đầu nàng truyền đến.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam ra sức gạt đầu.

"Người lo lắng Huyền Ngọc sẽ bị nó khống chế?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam nhìn Huyền Ngọc đang đoan chính đi ở phía sau, tên hộ vệ này tinh thần tương đối vững, không chỉ có một thân võ nghệ bất phàm, đôi lúc những chú ý hắn đưa ra cũng rất hay được mọi người khen tặng, nhưng mà chuyện lúc trước hắn giết chuột chết đưa cho nàng ăn, nàng vẫn luôn ghi hận trong lòng chưa bao giờ quên.

"Chít chít." Nàng liên tục lắc đầu, nàng mới không thêm lo lắng cho Huyền Ngọc đâu, người nàng lo nhất chính là Thanh Mặc Nhan.

Dùng móng vuốt chỉ về phía Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam kêu lên hai tiếng mềm mại.

Thanh Mặc Nhan nhàu mày, sờ sờ đầu nàng: "Trên người ngươi bản như thế, hời muốn chết."

Mới vừa vào sân, chỉ thấy tất cả nha hoàn đều đang quỳ trên mặt đất, đồng loạt cúi đầu.

Như Tiểu Lam lúc này mới nhớ tới việc nàng chạy trốn khỏi bọn họ, bây giờ các nàng ở đây là để thỉnh tội vì đã làm mất nàng đi.

Nàng đang định cầu tình với Thanh Mặc Nhan, nhưng hắn lại hoàn toàn không thèm để ý đến những người đó, trực tiếp ôm nàng đi vào trong phòng, rồi sai người chuẩn bị nước ấm cho nàng tắm rửa.

Như Tiểu Lam thoải mái ngâm mình trong nước ấm, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng hét chói tai của nữ tử: "Cứu mạng a! Giết người!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Hóa giải con rối, tà vật rít gào

Như Tiểu Lam nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên ngoài, liền sợ hãi nhảy dựng lên, làm nước trên người nàng bắn hết vào gương mặt của Thanh Mặc Nhan.

"Sợ cái gì." Thanh Mặc Nhan lấy khăn ra lau mặt, ngữ khí hết sức bình tĩnh.

"Chít chít tức!" Như Tiểu Lam vừa kêu to vừa khoa tay múa chân, nhất định là con rối kia lại làm ra chuyện ác nào đó.

Thanh Mặc Nhan thay y phục, sau đó lau khô lông cho Như Tiểu Lam, xong xuôi mới thông dong bình tĩnh ôm nàng đi ra ngoài.

Trong viện đã loạn thành một đoàn, đám nha hoàn bị dọa cho hoa dung thất sắc, tất cả đều trốn ở trong góc tường.

Huyền Ngọc mang theo nhóm thị vệ canh giữ ở cửa, giữa sân có một nha hoàn đang nằm sấp xuống, tóc mai tán loạn, cánh tay bị hai gã hộ vệ bẻ ra sau giữ chặt lại, nhưng mà thân thể nàng ta vẫn không ngừng giãy dụa.

"Thế tử, người này không biết bị làm sao, đột nhiên lại nổi điên lên..." Huyền Ngọc tiến lên bấm bảo.

Thanh Mặc Nhan quét mắt nhìn xung quanh: "Có ai bị thương không?"

"Có vài nha hoàn bị thương, nhưng bất quá cũng chỉ là mấy vết thương nhỏ."

"Con rồi mặt ngọc kia đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Đã bị khóa vào một gian phòng, thuộc hạ đã dùng đến ba ổ khóa, lệnh cho bất kỳ kẻ nào cũng không được phép đến gần." Huyền Ngọc nói.

"Nàng ta bị sao vậy?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía nha hoàn điên kia rồi hỏi.

"Thuộc hạ cũng không biết."

Thanh Mặc Nhan lại nhìn về phía mấy người còn lại, đến nửa ngày mới có một tiểu nha hoàn nom nóp lo sợ nói: "Lúc trước nàng vẫn rất bình thường, sau đó nàng nói là thấy đau đầu...còn nói là có người đang nói chuyện ở trong đầu nàng ấy, rồi sau đó...nàng tựa như bị điên muốn lao vào căn phòng kia, còn dùng trăm cái đầu khiến không ít người bị thương..."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống.

Như Tiểu Lam lắc đầu liên tục.

Loại tà vật này người thường không thể nào chống lại, dù sau khi bị khống chế được cứu chữa kịp thời, thì đến khi tỉnh lại cũng vẫn sẽ bị si ngốc, cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện sẽ khôi phục lại bình thường được.

Thanh Mặc Nhan trầm mặc đứng ở nơi đó.

Con rồi mặt ngọc này đã như là một củ khoai lang nóng, hần không thể vứt đi nhưng cũng không có cách nào cầm nó ở trong tay, mặc kệ vứt đến đâu cũng sẽ gây ra chuyện.

"Thế tử, hay là mời một vị hòa thượng đến?" Huyền Ngọc thấp giọng hỏi, những thứ tà môn như thế này bọn họ chưa từng được tiếp xúc qua.

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát, mở miệng nói: "Chuẩn bị ngựa, đến Đại Lý Tự."

Nha môn nhiều sát khí chắc có thể khắc chế thứ tà vật này.

Huyền Ngọc vội vàng lên tiếng trả lời, rồi tự mình đi vào trong phòng lấy cái hộp chứa con rồi gỗ mang ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan phái người coi chừng nha hoàn bị nổi điên kia, sau đó mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi hậu phủ.

Đại Lý Tự Chính Khanh đứng lúc cũng đang ở đây, nghe nói Thanh Mặc Nhan lại cầm một con rồi mặt ngọc tới, thì ngay lập tức đã sai người đi gọi y quan Trường Hận đến.

"Có thể nghĩ ra biện pháp phá hủy nó đi hay không?" Chính Khanh hỏi.

Trường Hận không ngừng đánh giá con rồi đang lẳng lặng nằm ở trên bàn: "Sợ là có chút khó khăn." Lần trước Huyền Ngọc đã thử đốt nó nhưng lại không có tác dụng, cũng không biết thứ này có khó xử lý giống như cái lúc trước không.

"Phải nghĩ ra biện pháp, nếu như nó thật sự quý dị như lời Thiếu Khanh nói, thì trong thân thể nó nhất định cũng đang cất giấu một trái tim người nào đó."

Nói đến việc này, độ ẩm trong phòng bỗng giảm đi ba phần.

Như Tiểu Lam mở to mắt gắt gao nhìn mọi người.

Trường Hận khó xử nói: "Để ta thử xem"

Có người mang một cái cửa tới, Trường Hận liền gọi mấy người tạp dịch đến thử dùng cửa để cửa thân thể con rồi ra.

Theo thanh âm kéo kẹt gằng co, Như Tiểu Lam cảm thấy độ ẩm trong phòng càng ngày càng giảm.

Nàng không tự chủ được co rút thân mình lại, dùng móng vuốt mở cổ áo Thanh Mặc Nhan ra để chui vào bên trong.

Thanh Mặc Nhan nào dám để vật nhỏ này chui vào y phục của hần, ở trước mắt nhiều người như thế, hần cũng không muốn phải diễn lại tiết mục vật nhỏ tụt xuống phía bên dưới nữa.

Ở thời điểm hần đang dùng toàn lực phân cao thấp với vật nhỏ ở trong lòng, thì phía chiếc cửa đột nhiên phát ra một thanh âm chói tai, nghe rất giống với thanh âm đang thét lên của một người, cường độ âm thanh cao đến mức khiến tai mọi người sinh đau.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt che đi lỗ tai ở trên đầu.

Người khác nghe thấy thì giống như là đang hét chói tai, nhưng mà nàng nghe ra được, đây là thanh âm do thứ tà vật kia đang cuồng vọng rít gào.

Cái cửa "phanh" một cái bị đứt thành nhiều đoạn, mảnh sắt mỏng bay vút đi tựa như là ám khí xẹt qua đỉnh đầu mọi người..

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Ta đây không phát uy, người liền cho ta là con mèo bệnh?

Cái cửa đứt đoạn, mảnh sắt mỏng bắn mạnh ra bốn phía.

Huyền Ngọc bất chấp nguy hiểm, đứng ra che chắn ở trước người Thanh Mặc Nhan, chặn mảnh nhỏ đang bay tới lại.

Như Tiểu Lam đưa mắt nhìn thì thấy con rối mặt ngọc đang hé miệng ra, một đạo bạch quang liền bắn ra ngoài.

Cẩn thận!

Nàng kêu to lên, muốn nhắc nhở mọi người.

Nhưng mà thanh âm nàng phát ra lại là tiếng "chít chít" mềm mại, ở trong hoàn cảnh hỗn loạn hoàn toàn không có ai chú ý đến một tiểu động vật như nàng.

Bạch quang bay tới, vèo một cái tiến vào thân thể của một tên tạp dịch.

Như Tiểu Lam khẩn trương nắm lấy y phục của Thanh Mặc Nhan, toàn thân căng thẳng như gặp phải đại địch.

"Bảo vệ Chính Khanh đại nhân!" Thanh Mặc Nhan quát lớn.

Huyền Ngọc có chút do dự, nhưng vẫn nghe theo lời Thanh Mặc Nhan, rời khỏi bên người hắn, đi đến bảo vệ Chính Khanh.

Tên tạp dịch bị bạch quang bắn trúng toàn thân co rút mạnh, mấy người bên cạnh muốn đi đến dè hấn lại, kết quả là đều bị hấn hất ra.

"Bắt lấy hắn!" Thanh Mặc Nhan trực tiếp hạ lệnh.

Khí lực của người nọ lại mạnh lên một cách kỳ lạ, cuối cùng vẫn vùng vẫy thoát ra được khỏi tay mọi người, sau đó liền chạy về phía Chính Khanh đại nhân.

Huyền Ngọc rút bội kiếm ra, không chút do dự đâm về phía hắn.

Trường Hận vội vàng la lên: "Không được giết hắn!"

Kiểm phong Huyền Ngọc nghiêng đi, tránh đâm phải yếu điểm của hắn.

Tên tạp dịch phun ra một ngụm máu tươi, gục đầu ở trên bàn rồi bất tỉnh.

Không khí ở trong phòng thập phần dị thường, tất cả mọi người đều đứng im một chỗ, không một ai dám đến gần tên tạp dịch kia.

"Chuyện này là sao?" Chính Khanh mở miệng hỏi, đạo bạch quang vừa rồi hắn cũng nhìn thấy.

"Là con rối...hắn là nó đang muốn khống chế người khác." Trường Hận suy đoán nói.

Huyền Ngọc lớn mật tiến lên xem tình trạng của hắn.

"Không phải là chết rồi ư?" Trường Hận lo lắng nói.

"Vẫn còn hơi thở." Đang lúc Huyền Ngọc ngồi xổm xuống thăm dò mạch đập của người nọ, thì thân thể hắn lại đột nhiên run rẩy kịch liệt rồi sau đó còn tự mình đứng dậy.

"Cẩn thận!" Trường Hận vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo bạch quang từ trong miệng của tên tạp dịch kia bay ra, khiến cho cả căn phòng bắt đầu tán loạn.

"Bảo vệ Chính Khanh đại nhân!"

Trong phòng đã loạn thành một đoàn.

Như Tiểu Lam chợt thấy trước mắt tối sầm lại, cẩn thận nhìn kỹ thì phát hiện ra đó là bàn tay của Thanh Mặc Nhan, hắn đang giang hai tay ra ấn chặt nàng vào trong lòng hắn.

Nhìn xuyên qua khe hở, Như Tiểu Lam cả kinh khi thấy đạo bạch quang kia đang bay về phía Thanh Mặc Nhan.

Không được!

Nàng không dám tưởng tượng, nếu Thanh Mặc Nhan bị cái thứ tà vật này khống chế... Nàng cũng không muốn có một chủ nhân si ngốc a!

Chân sau Như Tiểu Lam đẩy mạnh, không chút nghĩ ngợi nhảy ra khỏi trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Dù cho nàng đã bị biến thành động vật, móng vuốt không thể kết ấn, nhưng mà những câu thần chú ông nội dạy cho nàng vẫn còn nhớ rất rõ, lần trước chẳng qua là do nàng không chú ý đến, cho nên mới không có phòng bị mà bị trúng chiêu của tà vật này.

Trước kia nàng luôn cảm thấy đi theo ông nội học mấy thứ này quả thật là rất mất mặt, những nữ sinh khác ở trong trường đại học mỗi ngày đều là đuổi theo mấy thứ thời thượng, chỉ có mỗi nàng hàng ngày phải đi theo ông nội để học mấy quyển sách kỳ quái, đã thế còn phải đọc trộm sau lưng người khác, bằng không sẽ bị mấy chị em ngu cùng phòng cười cho đến chết...

Nhưng mà hiện tại, nàng lại cảm thấy vô cùng cảm tạ ông nội đã dạy cho nàng những điều đó.

Nhìn quả cầu lông từ trong lòng nhảy ra, trái tim Thanh Mặc Nhan thiếu chút nữa cũng nhảy ra theo.

Bạch quang bắn tới với tốc độ cực nhanh, mọi việc xảy ra trong nháy mắt, khiến cho tất cả những người trong phòng không kịp có phản ứng, chỉ thấy có một con mèo hương màu đen nhảy dựng lên, bay tới giữa không trung, móng vuốt giơ lên cản lại khiến cho đạo bạch quang kia bị rơi xuống đất.

"Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán... Bát phương uy thần, sử ta tự nhiên..."

Giờ phút này, trong lòng Như Tiểu Lam vô cùng hiểu rõ.

Trước đây ông nội vẫn luôn răn dạy nàng lúc nào cũng phải giữ cho tâm tình tĩnh lặng, không mang tạp niệm.

Mọi người từng mắt đứng nhìn đạo bạch quang bị mèo hương đánh rớt, tất cả đều cảm thấy kinh sợ.

Thứ tà môn đáng sợ như thế cứ nhiên lại bị một con mèo nhỏ hóa giải một cách dễ dàng.

Trường Hận kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, đúng lúc này, bạch quang lại nhảy lên một lần nữa, vèo một cái chui vào trong miệng Như Tiểu Lam.

Ta phi! Phi phi phi!

Như Tiểu Lam đuổi cô, cảm nhận được thứ kia đang đi xuống từ yết hầu nàng.

"Vật nhỏ?" Phía sau truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan, nghe ra giống như là hấn đang rất khẩn trương.

Không có khả năng, nhất định là do nàng nghe lầm, làm gì có chuyện cái tên Thanh Mặc Nhan này lại khẩn trương cơ chứ.

Đột nhiên có một luồng nhiệt lưu dâng lên trong cơ thể, Như Tiểu Lam cảm giác như toàn thân đang bị một ngọn lửa bao vây lấy.

Đau quá!

Nước...ở đâu có nước...

Như Tiểu Lam không để ý đến tiếng gọi của Thanh Mặc Nhan ở phía sau, trực tiếp chạy ra khỏi cửa.

Nóng...nóng quá...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Không phải là quá nhỏ tuổi đi?

Như Tiểu Lam chạy như điên ra ngoài, giống như là bị lửa cháy đến móng vuốt.

Nóng quá...nóng quá...

Khi chạy đến cửa, có bản năng động vật chỉ dẫn phương hướng cho nàng, nàng liền không chút do dự chạy về hướng tây.

Ở phía tây không xa có một cái hồ, trong hồ nuôi hơn mười con cá Cẩm Lý (cá chép gấm).

Như Tiểu Lam đi đến bên cạnh hồ rồi trực tiếp nhảy xuống.

A a a, nóng như thế, thứ tà vật đáng chết, muốn không chế tỳ? Nằm mơ!

Một lần nữa Như Tiểu Lam lại nhắm câu bùa chú, từng đạo quang hoa như ẩn như hiện lại phát ra từ trên người nàng.

Lúc mới đầu cũng chỉ là một chút ánh sáng nhạt, sau lúc đó, ánh sáng càng ngày càng nồng đậm, cả thân thể nàng như là bị một cái kén sáng chói bao vây lấy.

Bên trong ánh sáng, thân thể mèo hương dần dần biến hóa, cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn như củ sen dần hiện ra, ngay sau đó đến lượt thân thể, rồi cả chân...

Như Tiểu Lam bị dọa đến ngất người.

Đây là sự tình gì...biến thành người?

Nàng không dám tin giờ hai tay ra.

Không sai, đúng là tay, không còn là móng vuốt động vật nữa!

Vạn tuế! Cuối cùng nàng cũng thoát khỏi được kiếp sống của sùng vật.

Mới đứng lên đã thấy không đúng, nàng lại một lần nữa ngã vào trong hồ nước, bên cạnh có một con Cẩm Lý bơi qua, nó khinh thường vẩy đuôi quăng nước lên trên mặt nàng.

Không đúng a.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, tuy rằng nàng đã khôi phục lại hình người, nhưng mà hai cái tay này...cũng quá nhỏ đi!

Cúi xuống nhìn lại thân thể, trước ngực là hân một cái sân bay.

Thật sự là một vùng đất bằng phẳng.

Không phải đâu.

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Nhìn hình ảnh bản thân thông qua nước hồ, nàng mới nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của chính mình hiện tại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trắng trẻo, mang theo nét trẻ con ngây ngô, nhìn chiều cao thì cũng lấm mới được bốn, năm tuổi.

Khó khăn lắm mới khôi phục lại được hình người, không nghĩ tới lại bị biến thành một hài tử miệng còn hôi sữa, như vậy thì nàng phải sống thế nào a?

Dù cho bây giờ nàng có thể nói chuyện, có thể tự mình đi lại, nhưng mà với cái hình dạng này thì làm sao nàng có thể sống sót ở cái xã hội cổ đại này đây, còn không nói đến nếu nàng chạy trốn thì tuyệt đối sẽ bị bọn buôn người bắt mang đi bán nữa.

Phía sau cây cối, thân ảnh của Thanh Mặc Nhan đang ẩn nấp ở nơi đó, hân lẳng lẳng nhìn thân ảnh bé nhỏ đang ở dưới hồ, nhìn nàng mang về mặt uể oải miệng thì lẩm bẩm cái gì đó với mặt nước.

"Thiếu Khanh đại nhân?" Vài hộ vệ đứng ở phía sau lên tiếng.

"Lui xuống." Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói: "Ai cũng không được qua đó."

Nhóm hộ vệ không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, nhưng mà vẫn nghe theo lệnh lui xuống.

Một mình Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn vào bé con đang ở trong nước bước đi lảo đảo đến bên cạnh hồ, thân thể thì muốn trèo lên bờ, nhưng cho dù nàng có cố gắng cả nửa ngày trời thì cũng không thể nào trèo lên được.

Hai cái tay nhỏ bé dính toàn là bùn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan nhin không được khê cong lên.

Hắn vốn là lo lắng vật nhỏ sẽ bị thứ tà vật kia làm cho thương tổn, không nghĩ tới khi đuổi đến đây lại được nhìn thấy một màn thú vị như thế này.

Giờ phút này Như Tiểu Lam thật sự rất muốn khóc.

Nàng không nghĩ tới thành hồ lại cao đến như thế, ở thời điểm còn là mèo hương thì nàng còn có thể linh hoạt trèo lên được, nhưng bây giờ nàng đã bị biến thành một tiểu hài tử, hai tay nhỏ bé căn bản là không có chút sức lực.

"Bùm." Nàng lại bị ngã vào trong hồ một lần nữa.

Cô lổ cô lổ...

Nàng muốn đứng lên, nhưng mà không biết vì sao, hai chân lại không chạm được đến đáy hồ.

Đây là làm sao?

Nàng ở dưới nước mở to mắt, chỉ thấy hai cánh tay một lần nữa bị biến thành hai tiểu móng vuốt.

Lại bị biến quay lại?

Nàng liều mạng bơi muốn ngoi đầu lên trên mặt nước.

Đúng lúc này, có người bắt được nàng, lôi nàng từ trong hồ nước ra.

"Vẫn ngốc như vậy." Giọng nam quen thuộc vang lên bên tai nàng.

Là Thanh Mặc Nhan.

Cả người Như Tiểu Lam ướt đầm nằm ở trong lòng bàn tay hắn.

Không biết tại sao, nàng lại cảm thấy đặc biệt buồn ngủ.

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì vừa rồi nàng đã bị biến thành hình người, ở giây phút ý thức cuối cùng, nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu nhìn nàng, con ngươi đen trắng rõ ràng còn ần ần mang theo ý cười.

Nàng còn chưa kịp nghĩ nhiều, thì đã bị lâm vào bên trong mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Đeo lên vòng cổ đá ngũ sắc

Thanh Mặc Nhan tựa vào giường nệm trong thư phòng để nghỉ ngơi, một bên cánh tay còn đang ôm lấy quả cầu lông nhỏ màu đen.

Từ sau cái hôm nhìn thấy nàng biến thành hình người, thì hắn càng chờ mong kinh hi mà ngày sau nàng sẽ mang lại cho hắn.

Có thể biến thành hình người...nàng là yêu quái sao?

Hắn liền dùng ngón tay chọc chọc vào da lông trên bụng nàng.

Có yêu quái tham ăn như thế sao, lại còn ngốc muốn chết, nếu không phải là hắn cố ý đem hết cây bạc hà mèo để vào trong phòng, thì cho dù là ở trong vườn thôi nàng cũng dễ dàng đi lạc đường.

Thân là một con mèo hương, lại không chịu ăn thức ăn sống, đừng nói đến chuột chết, có lần nhìn thấy con chuột sống ở trong vườn, thế nhưng nàng lại bị nó dọa cho chạy trốn chết.

Nàng có nơi nào là giống với động vật, nàng rõ ràng chính là một hài tử tham ăn tham ngủ mà.

Nhớ tới bộ dáng nàng khi biến thành một nữ hài tử, hắn liền giờ tay đem người nàng lật lại, ngón tay sau đó sờ loạn lên bụng nàng.

Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng ngủ, chợt thấy ở trên bụng có chút ngứa, nàng liền mở to mắt ra, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang cúi người dựa vào gần nàng, bàn tay to ở "vùng cấm" của nàng sờ tới sờ lui.

Lưu manh!

Như Tiểu Lam kinh hoàng trừng lớn mắt, móng vuốt theo bản năng giờ ra cào loạn.

Một tay Thanh Mặc Nhan bắt lấy móng vuốt của nàng, âm thanh lạnh lùng nói: "Ai cho ngươi cái dũng khí dám vùng móng vuốt về phía chủ nhân?"

Như Tiểu Lam bị ngữ khí lạnh lùng của hắn dọa cho sợ hãi.

"Ta không cần một sủng vật không biết nghe lời." Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại: "Lúc trước ta còn tưởng rằng ngươi là một con mèo ngoan ngoãn, không nghĩ đến càng ngày ngươi lại càng ương bướng, nếu mà đã như vậy, hay là ta đi tìm y quan đến..." (#Linh: Lưu manh!:V)

Như Tiểu Lam thoáng cái giật mình.

Tìm y quan đến...chẳng lẽ muốn đem nàng chế thành thuốc dẫn?

"Chít chít." Ánh mắt ai oán nhìn về phía hắn, lỗ tai còn run run trông rất đáng thương.

Vừa rồi ta không phải cố ý!

Thanh Mặc Nhan cố tình giả vờ không hiểu ý của nàng, ngón tay vẫn không ngừng lần mò ở trên bụng nàng, hơn nữa càng ngày càng đi xuống

Không được!

Trong lòng Như Tiểu Lam khẩn trương.

Dù cho thân thể nàng bây giờ chỉ là động vật, nhưng linh hồn nàng vẫn là của nhân loại, nơi đó của nữ hài tử làm sao có thể để cho người khác tùy tiện đụng vào được.

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan thấy nàng cứ xoay tới xoay lui thì liền kiên nhẫn: "Ta đang kiểm tra xem ngươi là đực hay là cái."

Như Tiểu Lam lập tức hóa đá.

Là đực...là cái...

Câu nói của hắn như sét đánh ngang tai, rồi nó lại trực tiếp đánh trúng nàng đến hóa thành bột phấn.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan sờ tới sờ lui trên bụng nàng, cuối cùng còn nhìn thoáng qua cái nơi ở chỗ đuôi nàng, ngữ khí ảm ảm mang theo ý cười: "Nguyên lai là giống cái."

Ngươi mới là giống cái! Cả nhà ngươi đều là giống cái!

Về mặt Như Tiểu Lam mang theo tuyệt vọng, nếu không phải do lông của nàng toàn là màu đen, thì nhất định sẽ thấy mặt nàng bây giờ đã đỏ lên như con tôm chín.

Thanh Mặc Nhan có chút đắc ý, thời điểm tay rời khỏi còn cố ý kéo kéo cái đuôi nàng.

Như Tiểu Lam cả người căng thẳng, răng đã nhe đến khoe miệng nhưng lại không dám tiến lên cắn hắn.

"Vật nhỏ cũng biết thẹn thùng?" Thanh Mặc Nhan tỏ vẻ kinh ngạc: "Ngươi phải biết rằng ngươi là sủng vật của ta, từ trên xuống dưới, mỗi một cọng lông trên người ngươi cũng đều thuộc về ta."

Như Tiểu Lam trở mặt nhìn Thanh Mặc Nhan lấy ra một vật ở trong lòng, sau đó lại đeo lên cổ nàng.

Trước ngực nặng trĩu.

Là cái gì?

Vừa cúi đầu nhìn, thì thấy trên cổ chính mình đang đeo một cái vòng cổ.

Vòng cổ! Ngươi coi ta là chó sao, còn muốn ta phải mang theo cái loại đồ vật này, hơn nữa mặt trên của nó còn khắc đá quý...

A? Đá quý?

Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy dựng lên, kinh hãi mở to hai mắt.

Không sai, nàng không nhìn nhầm, ở trên cái vòng cổ kia có khắc một viên đá quý...chính là vật mà lúc trước ông nội cho nàng, nó giống hệt với viên đá ngũ sắc trên cái vòng tay đã hại nàng xuyên không đến đây.

Hình dạng của viên đá này, dù có hóa thành tro nàng cũng nhận ra.

Trong nháy mắt, cảm giác mừng như điên chiếm cứ nội tâm nàng.

Có phải nàng chỉ cần gom đủ đá ngũ sắc là có thể trở về hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tuổi còn nhỏ đã biết học theo cái xấu

Như Tiểu Lam lôi kéo vòng cổ, không ngừng đánh giá viên đá ngũ sắc được khắc ở trên.

Thanh Mặc Nhan thấy nó cũng không bài xích cái vòng kia, lúc này mới thấy yên lòng.

Viên đá ngũ sắc kia cực kỳ có linh tính, lúc trước nó còn từng được một vị cao tăng khai quang qua, toàn bộ nước Hạ Quốc này tổng cộng chỉ có bốn viên.

"Thế tử, hầu gia phái người tới." Bên ngoài truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

"Biết rồi." Thanh Mặc Nhan thông dong đứng dậy, đi ra gian phòng ngoài.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên giường xuống, lặng lẽ đi đến bên cửa nghe lén.

"Hầu gia đang rất tức giận...nói là muốn ngài về chuẩn bị sinh lễ mang đến Trương phủ..."

Nhanh như thế Thanh Mặc Nhan đã muốn thành hôn?

Không biết vì sao, khi nghe thấy việc này trong lòng Như Tiểu Lam liền cảm thấy rất khó chịu.

Tránh ở sau cánh cửa nghe lên được một lúc, bụng nàng đã thăm thì kêu lên, lúc này nàng mới nhớ đến là từ tối hôm qua nàng vẫn chưa bỏ được cái gì vào bụng.

Nhưng nhìn qua sắc mặt Thanh Mặc Nhan, nàng cảm thấy lúc này không nên đi quá rầy hấn sẽ tốt hơn, cho nên nàng liền xoay người nhảy ra ngoài theo đường cửa sổ.

Nàng đã đi đến phòng bếp của Đại Lý Tự vài lần, cho nên một đường đi này hoàn toàn là dựa theo trí nhớ để tìm.

Đột nhiên có một mùi hương bay tới từ trong gió.

Đi theo bản năng động vật, nàng nhảy xuống mái hiên, đi đến trước một cái cửa sổ.

Nàng nhìn thấy trên bàn có một cái đĩa trang trí hình hoa lan và một mâm đầy bánh đậu, lục sự Cố tiên sinh một tay cầm quyền sách, tay còn lại nhàn nhả đưa bánh lên miệng ăn.

"Chít chít." Như Tiểu Lam kêu lên vài tiếng lấy lòng.

Cố tiên sinh rời mắt khỏi quyền sách nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một con mèo màu đen đang đứng ở ngoài cửa sổ, ánh mắt xanh biếc mang theo chờ mong tha thiết nhìn chăm chăm vào hấn.

Hấn nhìn xung quanh viện, nhưng lại không hề thấy thân ảnh của Thanh Mặc Nhan: "Chẳng lẽ Thiếu Khanh không sai người chuẩn bị đồ ăn cho người sao?" Cố tiên sinh nói thăm.

Hấn còn đang chuẩn bị đi xem mắt, làm gì có chuyện còn lo lắng được cho ta.

Như Tiểu Lam mặt dày, trực tiếp nhảy vào trong, cọt cọt vào người Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh cảm thấy khó chịu bánh đậu lên cho nàng ăn.

Như Tiểu Lam cúi đầu cuồng nhai, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn thấy quyền sách ở trong tay Cố tiên sinh, liền khiến cho cái miệng đang ăn của nàng đơ ngay tại chỗ, miếng bánh cứ thế mà "lạch cạch" rơi trên mặt bàn.

Không phải đâu, đây là xuân cung đồ trong truyền thuyết sao?

Tròng mắt Như Tiểu Lam như sắp rớt ra ngoài.

Ban ngày ban mặt như thế mà lại dám công khai xem loại sách này sao? Người chính là lục sự của Đại Lý Tự a, bộ dáng nho nhã như thế mà lại đi xem cái thứ đó...chẳng lẽ không sợ người khác nhìn thấy sao?

Cố tiên sinh cảm giác được ánh mắt khác thường của Như Tiểu Lam, liền cố ý đem quyền sách đến trước mặt nàng: "Quả cầu nhỏ nhà người cũng xem hiểu quyền sách này sao?"

Ta mới không thèm xem cái thứ đấy đâu! Hừ, thô tục.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc tìm tới nơi, nhìn thấy một màn này khiến gần xanh trên trán hấn nổi cả lên.

Cố tiên sinh cùng sủng vật của hấn đang ghé vào người nhau, một bên thì nhai bánh đậu, một bên thì hai mắt đang phóng lớn mà bàn luận về xuân cung đồ.

Đợi đến khi bọn họ cảm nhận được một mảnh u ám bao phủ ở trên đầu, thì một người một sủng vật mới hồi phục lại tinh thần.

Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

"Xem xong rồi?"

Cố tiên sinh vèo một cái đem quyền sách nhét vào phía dưới bàn, rồi ho nhẹ hai tiếng: "Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân...thuộc hạ chỉ là đang nghiên cứu ít cáo thị."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh băng dừng ở trên người quả cầu nhỏ.

Như Tiểu Lam theo bản năng rút cổ lại, nàng vốn tưởng rằng Thanh Mặc Nhan sẽ nhân cơ hội này dạy dỗ nàng một trận, không nghĩ tới hấn chỉ trầm mặc một hồi, rồi đem nàng ôm lên, sau đó xoay người rời đi.

Đây là muốn đi đâu?

Nàng mở to mắt tròn xoe màu xanh biếc.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng ra khỏi Đại Lý Tự, lên trên ngựa.

Như Tiểu Lam nhìn thấy Huyền Ngọc cũng đang cười ngượng đi theo phía sau.

Chẳng lẽ...Thanh Mặc Nhan muốn đi cầu thân?

Nàng bất an ở trong lòng hấn xoay tới xoay lui, mỗi lần nghĩ đến chuyện Thanh Mặc Nhan sẽ đi cầu thân là nàng liền cảm thấy không thoải mái.

Đúng rồi, không biết sự việc con rối mặt ngọc hôm qua đã giải quyết xong chưa, Thanh Mặc Nhan sao ngươi có thể buông bỏ chính sự không thèm quan tâm đây, đi cầu thân là việc nhỏ, vụ án mới là việc lớn a!

Thanh Mặc Nhan, ngươi không được làm như vậy, không nên đem việc tư ra đặt ở phía trước, ngươi chính là một nam tử rất tốt, vì vậy ngươi phải lấy sự nghiệp ra làm trọng mới đúng.

Trong miệng Như Tiểu Lam thì thầm không ngừng, Thanh Mặc Nhan nhin không được gõ lên đầu nàng một cái.

"Ngươi đang nghĩ cái gì, tuổi còn nhỏ đã biết học theo cái xấu, thật không nghĩ tới con mèo hương nhà ngươi lại háu sắc đến thế."

Như Tiểu Lam ôm đầu, vẻ mặt tuyệt vọng.

Xem ra muốn rửa sạch danh dự của nàng rất là khó.

Thanh Mặc Nhan cười ngửa đưa nàng đến bên ngoài một tòa phủ đệ.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn tám biển, ở trên có viết hai chữ "Trương phủ".

Quả nhiên là tới cầu thân, nàng nghĩ như thế, nhưng mà khi thấy Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi vào trong phủ, nàng lại phát hiện ra không khí có chút không thích hợp.

Trong Trương phủ có rất nhiều nô dịch, bọn họ nhìn thấy Thanh Mặc Nhan thì đều dừng lại chào hỏi.

"Thi thê Trương đại nhân đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi một nô dịch trong số đó.

Như Tiểu Lam kinh sợ cả nửa ngày không hồi phục lại tinh thần được.

Không phải là đến để cầu thân sao, như thế nào lại...còn chưa kịp thành thân, thì nhạc phụ đã bị biến thành thi thê?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mèo đen cùng xác chết sống lại

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan vào bên trong Trương phủ.

Trong phủ khắp nơi đều là nô dịch, tất cả đều chạy tới chạy lui rất vội vàng.

Như Tiểu Lam đuổi cổ ra cánh gác nhìn bốn phía.

"Gặp qua Thiệu Khanh đại nhân." Người khám nghiệm tử thi đi lên chào hỏi.

Thanh Mặc Nhan khẽ gật đầu: "Tra được gì rồi?"

"Trương đại nhân chính là chết vào đêm qua, ngay cả hạ nhân trong phủ, Trương phu nhân và Trương tiểu thư, cũng đều chết vào cùng một canh giờ."

"Nguyên nhân dẫn đến cái chết là gì?" Thanh Mặc Nhan mặt không chút biểu cảm hỏi.

"Ngực vỡ nát, kỳ quái là trái tim của bọn họ đều không thấy đâu."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Đưa ta đi xem thi thê của Trương đại nhân."

Người khám nghiệm tử thi đi trước dẫn đường, Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi theo ở phía sau.

Từ trong phòng tản mát ra mùi máu tươi nồng đậm, Như Tiểu Lam nhin không được hắt xì một cái.

Bước chân Thanh Mặc Nhan đột nhiên dừng lại, hắn túm lấy Như Tiểu Lam ra đặt xuống dưới đất: "Bên trong rất loạn, ngươi không cần phải đi vào."

Huyền Ngọc cũng phải đứng ở ngoài cửa, một mình Thanh Mặc Nhan đi theo người khám nghiệm vào bên trong.

Như Tiểu Lam nhìn theo bóng lưng hắn đến xuất thân.

Hắn cảm thấy nàng đang sợ hãi nên mới để nàng ở bên ngoài đi...nhưng mà ở trong mắt hắn nàng cũng chỉ là một sủng vật, mà chưa bao giờ nghe nói qua sủng vật sẽ biết sợ hãi trước người chết.

Bất quá có một chủ nhân biết săn sóc như thế thật là tốt.

Trong lúc lòng nàng đang tràn đầy cảm kích, thì chợt nghe thấy phía sau chuyển đến tiếng nói chuyện của nha dịch.

"May mà Thiếu Khanh đại nhân không đem con mèo kia vào."

"Nó là mèo đen a...nếu để nó đi vào thì không biết chừng thi thể của Trương đại nhân sẽ sống lại luôn đi." (*)

(*) Người ta đồn, nếu mèo đen bắt ngờ nhảy qua một thi hài đang khâm liệm trong nhà, thì người chết ấy sẽ từ từ ngồi dậy thành quỷ nhập tràng.

Như Tiểu Lam cứng ngắc quay đầu lại.

Sự thật luôn tàn khốc đến như thế.

Nguyên lai Thanh Mặc Nhan là vì lý do này mới không mang theo nàng đi vào.

Ta không tin cái điều mê tín ấy!

Như Tiểu Lam thả người nhảy lên cửa sổ, dùng móng vuốt chọc thủng mặt giấy của cửa rồi nhìn vào bên trong.

Thời điểm nhìn thấy tình hình ở trong phòng, ngay lập tức nàng liền cảm thấy hối hận, nàng chạy như điên nhảy xuống từ cửa sổ, rồi vọt tới trong viện ngồi nôn khan một hồi.

Quá nhiều máu tươi, đúng là trẻ nhỏ không nên nhìn mà. Tại sao Thanh Mặc Nhan có thể đứng nhìn mà sắc mặt không đổi thì không đập loạn được a?

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi, thì bên ngoài cửa viện lại truyền đến nhiều tiếng bước chân hỗn độn.

"Thiếu Khanh đại nhân đang ở đây sao?" Vài tên nha dịch mang theo bốn nữ nha hoàn đi vào sân.

"Thế tử đang bàn luận với người khám nghiệm tử thi ở trong phòng, các nàng là..." Huyền Ngọc tiến lên nói chuyện.

"Đây là nha hoàn may mắn còn sống sót của Trương phủ, đợi cho Thiếu Khanh đại nhân hỏi chuyện các nàng xong chúng ta sẽ đem về nha môn để thẩm vấn."

Huyền Ngọc gật gật đầu.

Đại Lý Tự không trực tiếp phụ trách án tử, lần này nếu không phải là do sự việc có liên quan đến con rối mặt ngọc, thì bọn họ cũng không được phép đến Trương phủ để điều tra.

"Để ta đi gọi thế tử." Huyền Ngọc xoay người đi vào trong phòng.

Như Tiểu Lam bước đến gần, đánh giá bốn nha hoàn vừa được nha dịch mang tới, các nàng nhìn qua giống như là rất sợ hãi, tất cả đều đang cúi thấp đầu, rụt vai lại.

Như Tiểu Lam giờ lên cái mũi ngửi ngửi, kỳ quái, mùi vị có chút không đúng.

Nàng thả người trốn lên một cái cây ở trong viện, từ trên cao nhìn xuống đánh giá các nàng.

Không đúng, mùi vị trên người các nàng rất không đúng!

Lúc này Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc đã đi ra tới, nha dịch liền tiến lên chào hỏi, cũng nói với hắn về chuyện của mấy nha hoàn này.

"Toàn bộ Trương phủ chỉ có các nàng là may mắn sống sót." Nha dịch nói.

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, ánh mắt đánh giá các nàng: "Ngẩng đầu lên."

Bốn nha hoàn nghe được lời này cũng không thấy ngẩng đầu, ngược lại còn lui xuống càng nhanh hơn.

"Các nàng bị sợ hãi quá độ, có lẽ sẽ không hỏi ra được cái gì..." Nha dịch lên tiếng giải thích.

Thanh Mặc Nhan đi lên phía trước hai bước, đang định mở miệng nói, thì chợt thấy ở trên đỉnh đầu hiện lên một đạo bóng đen.

Như Tiểu Lam vọt người từ trên cây xuống, lập tức rơi trúng vào đầu một nha hoàn, móng vuốt dùng sức cào...

Ở trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, tóc của nha hoàn kia thế nhưng bị Như Tiểu Lam hất xuống dưới đất, để lộ ra ngoài một cái đầu tron bóng, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng của bạch ngọc...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Cổ độc phát tác, không thể khống chế được nữa?

Như Tiểu Lam hất bay tóc của một nha hoàn, cái đầu tron bóng ở dưới ánh mặt trời lộ ra ánh sáng bạch ngọc.

Mọi người lập tức sợ hãi.

Huyền Ngọc là người đầu tiên rút kiếm ra, rồi hô to: "Thế tử cẩn thận!"

Phản ứng của Thanh Mặc Nhan cũng không chậm, nhưng mà bốn nha hoàn kia lại đồng loạt tấn công về phía hắn.

Các nàng bỏ hết tóc trên đầu ra, để lộ ra gương mặt khiến người ta nhìn mà phát lạnh: Bốn nha hoàn này chắc chắn được chế thành tử con rối, tuy rằng đều mang theo khuôn mặt của con người, nhưng khi nhìn qua cái đầu bạch ngọc kia, thì rõ ràng chính là dùng da người để dán lên đi.

Một thanh chùy thủ phá không mà đến, mang theo tiếng gió chói tai.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng nghiêng người tránh thoát, lúc này Huyền Ngọc mới xông lên thay hắn cản phá đạo công kích thứ hai.

Đám nha dịch ở xung quanh cuối cùng cũng có phản ứng, tất cả đều rút đao từ bên hông ra rồi tiến lên phía trước.

Lực đạo của mấy con rối này rất lớn, hơn nữa chúng còn không biết đau đớn là gì, mới chỉ trong nháy mắt mà chúng đã đánh cho hai tên nha dịch phải nằm trên mặt đất, ngay cả cây đao trên tay cũng bị đứt thành hai đoạn.

Như Tiểu Lam lòng đầy gấp gáp tránh ở một bên, lúc này nàng căn bản là không giúp được gì, mới nhìn đã thấy có thêm mấy nha dịch nữa cũng bị thương ngã xuống đất, không biết sinh tử ra sao.

Nếu như cứ tiếp tục như thế này thì sẽ không giết chết được chúng nó!

Như Tiểu Lam gấp đến độ kêu to lên, nhưng mà vào trong tai mọi người, chỉ là những tiếng kêu chít chít mà thôi.

Lại thêm một tên nha dịch bị cây chùy thủ trong tay con rối đâm trúng, Như Tiểu Lam liền nắm bắt cơ hội, nhảy dựng lên, nhảy lên trên người một con rối, móng vuốt dùng sức một cái, bắm thật chặt lấy y phục trên người đối phương, rồi cứ treo lơ lửng ở đó.

Nơi này, nơi này, phải đánh vào nơi này mới có tác dụng!

Nàng vùng tiểu móng vuốt đâm thẳng vào chỗ trái tim của con rối.

Hiện trường loạn thành một đoàn, căn bản không có ai chú ý đến ý đồ của nàng, chỉ có mỗi mình Thanh Mặc Nhan đứng ngăn người ở đó.

Đúng lúc này, một con rối tránh thoát được ngăn cản của Huyền Ngọc, lập tức đâm về phía Thanh Mặc Nhan, nhưng Thanh Mặc Nhan lại giơ một chưởng ra đánh trúng ngực con rối.

Huyền Ngọc kinh hãi: "Thế tử, không thể!"

Như Tiểu Lam nhân cơ hội chạy đến khu vực an toàn, về mặt khó hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Chuyện này là sao, tại sao Huyền Ngọc lại phải khẩn trương như thế?

Một chưởng này của Thanh Mặc Nhan dùng không ít nội lực, con rối bị hắn đánh trúng động tác lập tức chậm lại.

"Ngực..." Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch như tờ giấy, hắn gian nan nói: "Lệnh cho bọn họ công kích ở nơi đó..."

Huyền Ngọc một bên hô to cho mọi người biết nhược điểm của đám rối kia, còn một bên thì nâng đỡ Thanh Mặc Nhan không ngừng thối lui về phía sau.

Như Tiểu Lam chạy nhanh đến gần, lo lắng nhìn vào Thanh Mặc Nhan.

Đám nha dịch nghe thấy nhắc nhở của Huyền Ngọc thì rất nhanh đã ổn định lại được trận tuyến, tuy rằng không thể thắng một cách nhanh chóng, nhưng mà không còn đánh loạn như lúc này nữa.

Huyền Ngọc đỡ Thanh Mặc Nhan vào một gian phòng trống.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng lúc càng không ổn.

"Thế tử, ngài sao rồi?" Huyền Ngọc gấp gáp hỏi.

Thanh Mặc Nhan khẽ nâng môi, thật vất vả mới nói ra được một câu: "Người đi ra ngoài...tiếp tục thủ."

Chiến đấu bên ngoài còn chưa kết thúc, Huyền Ngọc chỉ có thể lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam thấy Thanh Mặc Nhan bước chân lao đảo, thân mình đứng không vững trực tiếp ngã xuống đất.

"Ô ô..." Như Tiểu Lam vội vàng đi qua muốn giúp hắn, nhưng bây giờ nàng bất quá cũng chỉ là một con mèo hương nhỏ, căn bản không có đủ sức lực đỡ hắn được.

Thanh Mặc Nhan ngã trên mặt đất, ngực kịch liệt phập phồng, con người dần dần biến thành màu đỏ.

Đây là cổ độc phát tác?

Như Tiểu Lam kinh hãi, rõ ràng là chưa đến mười ngày mà, hơn nữa bây giờ vẫn còn là ban ngày...chuyện này là như thế nào a.

Nàng vội vã bỏ nhào vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không hề chuyển mắt nhìn nàng, con ngươi đỏ thẫm mang theo ánh sáng làm cho người ta phải sợ hãi.

Cổ độc vẫn cứ phát tác không có dấu hiệu dừng lại.

Trong lòng Như Tiểu Lam một trận khủng hoảng, không phải nói thân thể nàng có thể khắc chế cổ độc trong người hắn sao? Tại sao bây giờ lại không được...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ông trời muốn mạng của hắn?

Như Tiểu Lam dùng sức lay động y phục Thanh Mặc Nhan.

Làm sao bây giờ, vì sao lại không khắc chế được cổ độc của hắn, là sai lầm ở đâu a?

Thanh Mặc Nhan ngã ở nơi đó, màu đỏ ở hai tròng mắt dần dần tản ra, nhưng mà ý thức của hắn vẫn còn rất thanh tỉnh.

"Không liên quan đến người...bởi vì ta sử dụng nội lực." Thanh Mặc Nhan gian nan nói, nhìn vật nhỏ khăn trương túm lấy y phục của hắn, khiến nơi nào đó trong đáy lòng hắn đang lặng yên sụp đổ.

Trong đôi mắt to tròn tràn đầy hoảng sợ, tựa như sắp bị người ta vứt bỏ không biết phải làm sao.

Sử dụng nội lực sẽ bị biến thành như thế này sao?

Như Tiểu Lam rúc người vào trong lòng hắn, nhưng mà bây giờ hiển nhiên, dù cho nàng có đến gần hắn thì cũng không có một chút tác dụng nào nữa, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gấp đến độ không biết phải làm sao.

Không phải đâu, đây là biểu hiện hắn sắp chết sao, nếu hắn chết thì nàng phải làm sao bây giờ, sau này ai lo cho việc ăn uống của nàng, sau khi gây họa ai sẽ chống lưng cho nàng...dù cho hắn luôm miệng nói muốn mang nàng ra làm thuốc dẫn, nhưng nàng biết đó chỉ là những lời ngoài miệng mà thôi, ở chung với nhau trong thời gian dài, nàng cũng có thể cảm nhận được, hắn đúng là một người rất không tệ.

Thanh Mặc Nhan vẫn nhắm hai mắt lại không hề nhúc nhích.

Như Tiểu Lam nóng nảy, nhảy lên trên người dùng sức xé rách cổ áo hắn.

Chiến đấu ở bên ngoài vẫn chưa kết thúc, nàng cũng không biết Huyền Ngọc cùng đám người đó có thể đánh bại mấy con rôi kia hay không, nếu để chúng nó xông vào đây...đến lúc đó Thanh Mặc Nhan đúng là chỉ còn một con đường chết.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi tỉnh mau, ngươi không được từ bỏ dễ dàng như thế!" Như Tiểu Lam dùng móng vuốt vồ vào mặt hắn, miệng thì kêu chít chít không ngừng.

Cổ áo Thanh Mặc Nhan mở rộng ra tán loạn, nàng bỗng phát hiện ở trong y phục hắn tựa hồ như có thứ gì đó đang động đậy.

Nàng cắn góc áo hắn, dùng sức lôi mạnh ra, chỉ thấy trên làn da vùng ngực của Thanh Mặc Nhan tựa hồ như đang cất giấu vật gì đó còn sống, chúng thường thường xông ra nhô lên, rồi sau đó lại lặn biến mất rất nhanh.

Như Tiểu Lam kinh sợ, thật là một cổ cổ độc lợi hại!

Tuy rằng trước giờ chưa từng nhìn thấy qua, nhưng mà trước đây nàng đã từng được nghe ông nội nói, loại cổ độc này trên thực tế chính là cổ trùng đang sống ở trong cơ thể, nếu không thể giải độc trong thời gian nhanh nhất, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị chúng làm cho tâm mạch nổ tung, đến lúc đó cho dù là thần tiên giáng thế cũng cứu không được.

Có biện pháp...nhất định là có biện pháp...

Như Tiểu Lam nôn nóng đến vùng đùi, đúng rồi, tịnh tâm chú, nàng có thể dùng ở trên người hắn, tuy rằng không thể giải quyết gốc rễ vấn đề, nhưng có thể làm cho cổ độc tạm thời an tĩnh lại.

Nhưng mà, muốn thi triển bùa chú thì phải dùng tay để kết ấn.

Như Tiểu Lam ưỡn oải rũ lỗ tai xuống, nhìn đôi móng vuốt toàn lông lá của mình.

"Vật nhỏ..." Trên đầu truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam vui mừng ngược mắt lên nhìn hắn, lại thấy hai mắt hắn vẫn đang nhắm chặt.

Vừa rồi chẳng lẽ là do nàng nghe lầm?

"Nếu Huyền Ngọc không thủ tiếp được nữa...thì ngươi cứ bỏ chạy đi thôi..."

Như Tiểu Lam ngây người, đây rõ ràng là thanh âm mà nàng nghe được, Thanh Mặc Nhan vẫn không hoàn toàn mất đi ý thức.

"Trốn đi, trốn càng xa càng tốt..."

Nhìn nghiêng qua, sẽ thấy khóe miệng hắn thế nhưng lại đang mang theo ý cười.

Như Tiểu Lam không nhìn được rõ ràng một hồi: Thanh Mặc Nhan, ngươi cũng đừng quá coi thường ta, ta là cái loại người gặp nguy hiểm thì bỏ chạy một mình thoát thân sao, ít nhất cũng phải chờ đến khi ngươi thật sự tắc thở ta mới...

Theo tiếng gầm gừ non nớt của Như Tiểu Lam, một luồng nhiệt lưu bỗng nhiên trào dâng trong cơ thể nàng.

Bởi vì lúc trước đã trải qua vài lần, cho nên bây giờ nàng cảm thấy rất trấn định.

Loại cảm giác này...chính là dấu hiệu chuẩn bị biến hóa của nàng, đúng rồi, nếu biến thành hình người, nàng có thể dùng hai tay để kết ấn.

Lúc này nàng dần thả lỏng thân thể, thuận theo biến hóa của cỗ nhiệt lưu kia, quanh thân bị ánh sáng nhàn nhạt bao bọc...

Thanh Mặc Nhan vẫn còn tồn tại một chút ý thức, nhưng hắn lại không có cách nào nhúc nhích được.

Bình thường vì áp chế cỗ độc trong cơ thể, mà hắn không dám dùng nửa điểm nội lực nào, vừa rồi vì để đánh lui con rối mà hắn đã phải dùng đến năm phần nội lực, không nghĩ tới nó lại trực tiếp dẫn đến cỗ độc phát tác.

Đến ngay cả mùi hương trên người vật nhỏ cũng không thể nào áp chế được cỗ độc phát tác lần này.

Đây có lẽ chính là ý trời đi, ông trời hẳn là muốn lấy đi mạng sống của hắn rồi.

Ở người khác nhìn vào, hắn chính là đang an tĩnh nằm ở nơi đó, bất kể ai cũng không thể hiểu được nỗi đau đến tận xương tủy của hắn, tựa như chúng đang muốn cắn nuốt cả trái tim hắn, nhưng mà hắn lại không có cách nào phản ứng lại được.

Hắn không thể gầy gù, không thể hét lên, chỉ có thể nằm im tùy ý cho cỗ độc tàn xác bừa bãi trong cơ thể.

Từng sợi dấu vết màu xanh xuyên thấu hiện lên trên làn da hắn, tựa như có vô số con rắn đang bò ở dưới lớp da.

Lúc này, hắn là sắp không xong rồi.

Hắn nghĩ như vậy.

Chỉ là đáng tiếc có rất nhiều chuyện hắn vẫn chưa được biết rõ...có chút đáp án có lẽ sẽ bị chôn vùi mãi mãi trong lòng đất.

Còn có...tiếc nuối vì không được tận mắt nhìn thấy vật nhỏ lớn lên.

Tuổi thọ của động vật phi thường ngắn, nhiều lắm cũng chỉ kéo dài được mười mấy năm, chỉ chớp mắt một cái vật nhỏ sẽ lớn lên đi, đáng tiếc...

Trong đầu không hiểu vì sao lại hiện ra bộ dáng của một tiểu nha đầu mũm mĩm.

"Vật nhỏ..."

"Câm miệng!" Một thanh âm non nớt tựa như một đạo ánh sáng đâm vào thế giới toàn là màu đen của hắn: "Linh Bảo thiên tôn, an ủi thân hình... Đệ tử hồn phách, ngũ tạng huyền minh..."

Thanh Mặc Nhan cảm giác được có một đôi tay nhỏ bé đang đặt ở trên ngực hắn, theo thanh âm non nớt kia vang lên, đau đớn như bị cắn nuốt bỗng lui xuống giống như thủy triều, khiến cho toàn thân hắn chấn động.

"Đừng động." Giọng trẻ con vang lên mang theo oán giận: "Thật vất vả mới áp chế được nó xuống, ngươi mà cứ lộn xộn thì chẳng khác nào là đi tìm cái chết."

Thanh Mặc Nhan không dám lộn xộn nữa, hắn nỗ lực muốn mở mắt ra, nhưng mà mí mắt như một tòa núi lớn đè xuống khiến hắn không cách nào mở ra được.

Dù cho như vậy, hắn vẫn nỗ lực mở mắt ra một chút.

"Thế nào, còn đau không?" Trong thanh âm hài từ không giấu được đặc ý.

Cảnh vật trước mắt Thanh Mặc Nhan có chút mơ hồ không rõ, nhưng mà tất cả đều đang dần dần chuyển biến tốt đẹp, hắn có thể cảm giác được, cỗ độc trong cơ thể đã bị áp chế đi xuống, tuy rằng hắn vẫn không biết rốt cuộc đối phương đã dùng cái biện pháp gì.

Một nữ hài từ bốn, năm tuổi đang ngồi dựa vào bên người hắn, một đầu tóc dài đen nhánh kéo dài tới trên mặt đất, đặc biệt nhất là, nàng có một đôi mắt màu xanh biếc, tựa như đá phi thủy thượng đẳng, mang theo chút ánh sáng bên trong, câu hồn đoạt phách.

Nhìn thấy hần mở to mắt, nữ hài khẽ rút bả vai lại, một bộ dáng mang theo khiếp sợ.

Thanh Mặc Nhan thậm chí còn cho rằng nàng muốn bỏ trốn.

Nhưng mà hần đoán sai rồi, nàng chỉ ngồi đó cúi đầu xuống, đem cả khuôn mặt vùi vào trong tóc hần.

"Vật nhỏ...là người sao?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan cong lên, dù cho hần không động đậy được, nhưng mà hần lại có thể nhận ra mùi hương trên người nàng, đó là một cỗ xạ hương nhân nhạ, giống hệt với lúc nàng vẫn đang còn là một con mèo hương nhỏ.

Xem ra mùi hương này cũng không hề mất đi khi nàng biến thành người.

Điều khiến hần tiếc nuối nhất chính là, không có ai đáp lại câu hỏi của hần.

Đợi đến lúc thân thể hần được thả lỏng, có thể tự mình ngồi dậy, thì nữ hài từ bên người đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó chính là quả cầu lông nhỏ màu đen, đang cuộn tròn thân mình lại, hô hô ngủ ngon giấc ở trên người hần.

Thanh Mặc Nhan nhìn chăm chăm vào vật nhỏ, con người cong cong lên toát ra ánh sáng đẹp mê người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cào lên mặt, nể tình người đã bảo vệ chủ nhân

Trong gian phòng, Thanh Mặc Nhan ngồi dậy, kéo y phục ra rồi cúi đầu nhìn vào vùng ngực của chính mình.

Nơi đó có một đồ án kỳ quái màu đỏ, nhìn qua thập phần dễ thấy.

Nghĩ lại tiểu cô nương vừa nãy làm cho lòng hần khẽ động.

Ôm lấy quả cầu lông nhỏ, hần xoa nhẹ lên móng vuốt của nó.

Quả nhiên, dấu vết đầy là do mèo hương gây ra.

Vật nhỏ này cuối cùng đã làm cái gì? Vốn dĩ nó có thể biến thành người đã đủ làm cho người ta ngạc nhiên rồi, hiện tại hần lại phát hiện ra, bí mật trên người nó càng ngày càng nhiều.

Rốt cuộc nó còn cất giấu dạng bí mật gì còn chưa nói cho hần biết?

Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của nó.

Trong lúc mê man, lỗ tai Như Tiểu Lam theo bản năng run rẩy lên.

Bên ngoài, đám nha dịch cuối cùng cũng xử lý xong bốn con rối kia, mọi người đều đứng ở nơi đó, toàn thân tuôn ra mồ hôi lạnh.

Bọn rối ngã ở trong sân, xung quanh đều đứng toàn là người, nhưng lại không có một ai dám đi lên xem xét.

"Thứ này cuối cùng là loại đồ vật gì..."

"Quá tà môn."

Đám nha dịch nói nhỏ.

Huyền Ngọc đứng canh giữ ngoài cửa mà trong lòng vô cùng sốt ruột.

Hần biết là thế tử không thể sử dụng nội lực, bằng không hằng ngày hần cũng không cần dè dặt cẩn trọng đi theo bên cạnh thế tử như thế.

Chẳng qua thế tử không muốn để bất cứ một ai nhìn thấy bộ dạng của hần khi cổ độc phát tác, cho nên đến ngay cả hần cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài mà lo lắng sốt ruột.

Đúng lúc này, cửa phòng mở rộng, Thanh Mặc Nhan ôm theo mèo hương đi ra.

Huyền Ngọc liền hoảng sợ.

"Thế tử, ngài...ngài sao rồi?"

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan tuy rằng không được tốt cho lắm, nhưng động tác hần vẫn rất thông dong, cho nên căn bản không nhìn ra được hần không khỏe ở chỗ nào.

Thanh Mặc Nhan không trả lời câu hỏi của Huyền Ngọc, mà lại nhìn về phía trong viện.

"Vụ án này sẽ do Đại Lý Tự tiếp nhận, sau khi các người xử lý xong mọi chuyện ở Trương phủ thì đem hết tất cả các vật chứng đang có mang đến Đại Lý Tự đi." Thanh Mặc Nhan phân phó nói.

Đám nha dịch người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng người đứng đầu trong đám nha dịch cũng bước lên phía trước lĩnh mệnh.

Vụ án tà môn thế này, bọn họ còn đang ước có thể vút đi nhanh hơn mà không được.

Thanh Mặc Nhan phân phó xong thì mang theo Huyền Ngọc rời khỏi Trương phủ.

Huyền Ngọc dè dặt cẩn thận đi theo phía sau, thấp giọng nói: "Thế tử, ngài thật sự không sao chứ?"

Một đường đi này, hần thấy Thanh Mặc Nhan vẫn bước đi như thường, hần nhin không được mang theo cả bụng nghi hoặc.

Trước kia hần cũng đã từng được chứng kiến thế tử vì sử dụng nội lực mà bộc phát cổ độc, mỗi lần như thế ngài ấy đều bị ép đến nửa sống nửa chết, nào có khỏe mạnh bình thường như bây giờ.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vật nhỏ ở trong lòng, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Huyền Ngọc không hiểu gì cả, thế tử không để ý đến hần, hần cũng không dám đi lên hỏi một lần nữa, chỉ có thể rối rắm ở trong lòng mà đi theo ngài ấy về Đại Lý Tự.

Việc trước tiên Thanh Mặc Nhan làm là đi tìm Chính Khanh, đem sự tình ở Trương phủ nói cho hần biết.

Chính Khanh nghe xong thì phi thường kinh ngạc, bởi vì án này bắt nguồn từ việc người của bọn họ mất tích, không tưởng tượng ra được bây giờ bọn rồi lại thường xuyên xuất hiện như thế.

"Điều tra trong thành một chút, tìm hiểu xem sự việc có liên quan đến hành động cung phụng con rối này là từ đâu mà ra."

Bình thường Đại Lý Tự cũng không phụ trách điều tra phá án, nhưng mà hiệu suất làm việc của bọn họ lại cao hơn cả Thuận Thiên Phủ ở trên, cho nên khi mệnh lệnh vừa được truyền xuống, thì rất nhanh đã có tin tức hồi báo.

"Trong thành có một cửa hàng rối gỗ, việc buôn bán vô cùng tốt, không ít phú hộ đều đến đó mua hàng." Người tìm hiểu tin tức trở về bẩm báo.

"Cửa hàng rối gỗ?" Thanh Mặc Nhan nhíu mày, hần ở trong thành lâu như vậy, cũng chưa bao giờ được nghe nói qua về loại cửa hàng này.

"Thiếu Khanh đại nhân không biết cũng không có gì lạ, cửa hàng này cũng không buôn bán ở bên ngoài, chỉ tiếp nhận đơn hàng đặt trước, nghe nói đến ngay cả nhị hoàng tử cũng từng đến đó, đặt làm một con rối mặt ngọc để tặng cho sủng phi của hần..."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Gần đây nhị hoàng tử không phải mang binh ra biên cảnh sao? Thánh chỉ hần là cũng đã ban xuống rồi."

Hạ Quốc thường xuyên phải chịu sự quấy nhiễu của nước láng giềng, vì vậy lúc này hoàng đế phải phái nhị hoàng tử đi đến biên cảnh để trấn giữ.

Chính Khanh cúi đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Lần trước những hồ sơ bị phá hỏng đều liên quan đến những vụ án tham ô của quan sai, Trương đại nhân lại là người cai quản kho phòng, này...chẳng lẽ có liên hệ gì đó?" Chủ bộ Canh tiên sinh ở một bên nói.

Ánh mắt Chính Khanh lóe sáng: "Mau đi kiểm tra xem cửa hàng đó ở đâu, sau đó dẫn người đến niêm phong ngay lập tức."

"Rõ."

Tùng đạo mệnh lệnh ban xuống, đợi đến khi Thanh Mặc Nhan rời khỏi chỗ của Chính Khanh, thì trời cũng đã sập tối.

Như Tiểu Lam ngáp một cái, mở to mắt ra.

Chung quanh im ắng.

Nàng đứng dậy lắc lắc đầu, đột nhiên có một gương mặt phóng đại thình lình xuất hiện ở trước mắt nàng.

Quý a!

Nàng gio móng vuốt lên chụp tới.

Ác linh lui tán!

"Lá gan không nhỏ, đến cả chủ nhân cũng dám cào?" Thanh âm quen thuộc khiến cho Như Tiểu Lam sợ run cả người.

Má ơi, như thế nào lại cào lên trên mặt hần a.

Thanh Mặc Nhan cúi người tiến đến trước mặt nàng, ở một bên má vẫn còn lưu lại dấu vết vừa mới bị nàng cào xong.

Nhưng dù là như thế, thì cũng không làm tổn hại đến uy phong của hắn được.

Chít chít... Là do ta ngủ đến hồ đồ rồi, cái gì ta cũng không biết...

Như Tiểu Lam cực lực làm ra bộ dáng vô tội, mắt mèo long lanh giống như những ngôi sao trên trời, đang không ngừng lóe lóe sáng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng, vô hình trung, toát ra bên ngoài một cỗ cường đại áp bách, khiến cho nàng hít thở không thông.

Người ta nói ánh mắt có thể giết người, chẳng lẽ chính là chỉ cái này?

Như Tiểu Lam chợt dạ cuộn trang người lại.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ kéo móng vuốt của nàng ra, dùng ngón tay miết nhẹ lên trên đó.

Như Tiểu Lam giờ lên mũi người người, là mùi vị của thuốc.

"Lúc này nể tình người đã biết đường báo hộ chủ tử, nên ta tạm tha cho người." Hắn ở một bên vừa bôi thuốc cho nàng vừa nói.

Bảo vệ chủ...

Như Tiểu Lam ngốc lảng tại chỗ.

Nàng vì cứu hắn mà cắn nát cả ngón tay để sử dụng bùa chú... Hắn cư nhiên lại nói hành vi của nàng là đang bảo vệ chủ tử... Nàng chính là ân nhân cứu mạng của hắn a.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang thì thầm gì đó trong miệng: "Như thế nào? Cào lên mặt chủ nhân, người cho rằng việc này tính xong rồi sao?"

Như Tiểu Lam vèo một cái nhảy cách xa hắn ra, ánh mắt cảnh giác gắt gao nhìn hắn.

Bằng không người còn muốn như thế nào nữa, lại muốn phạt bắt ta ăn đồ ăn sống sao.

Thanh Mặc Nhan hơi nheo lại đôi mắt, tựa hồ là đang cố ý cười.

"Những bản lĩnh đó của người học được từ đâu?"

Như Tiểu Lam tròn mắt mèo lên: Giả ngu, ta nghe không hiểu.

"Đừng có mà giả ngu với ta." Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay gõ vào trán nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam bị đau trực tiếp kêu to.

"Đừng giả vờ nữa, biến trở lại đi." Hắn nói.

Biến trở lại đi? Biến cái gì a?

Nàng chợt dạ lùi về phía sau.

"Đương nhiên là biến lại thành hình người." Hắn nghiêm túc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam bị dọa đến phát run.

Lúc đó nàng cho rằng hắn đang ở trong trạng thái hôn mê, dù sau này tỉnh lại cũng sẽ không thể nào nhớ rõ hết mọi chuyện được, hiện tại xem ra, nàng đã sai hoàn toàn rồi.

Gia hỏa này tinh táo hơn ai hết.

Biến thành người ở trước mặt hắn? Nàng mới không làm đâu!

Nàng cũng không muốn bị người ta cho là yêu quái, nghe nói yêu quái ở thời cổ đại đều bị mang đi thiêu hết, nàng không thể đi tìm chết a.

Suy đi nghĩ lại, tốt nhất là giả ngu đến cùng.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ cắn răng một hồi, sau đó lại sâu kín thở dài, bộ dáng sợ hãi rụt rè càng làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Xem ra vật nhỏ vẫn chưa hoàn toàn tin nhiệm hắn.

Này không thể được, làm sủng vật của hắn, tất nhiên sẽ phải toàn tâm toàn ý nghĩ đến hắn, tin tưởng hắn.

Ngay tại Lúc Như Tiểu Lam căng da đầu, chuẩn bị nghênh đón sự "uy hiếp" của hắn, thì lại nghe hắn nói: "Không muốn biến cũng được, ta sẽ chờ, chờ đến một ngày người nguyện ý nói hết tất cả cho ta biết."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Thanh Mặc Nhan còn có một mặt sẵn sóc như thế?

Tâm tình của nàng mới vừa bình ổn lại được một chút, thì lại thấy Thanh Mặc Nhan chỉ vào một bên mặt vừa bị nàng cào: "Đường đường là mặt của Thiếu Khanh mà người cũng dám làm cho bị thương, còn không mau lại đây, việc bôi thuốc này liền giao cho người."

Trong nháy mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn bị rơi vào hỗn độn.

Nhìn đôi móng vuốt của chính mình: Thiếu Khanh đại nhân, ngài thật sự muốn kiêu ngạo như thế sao, hay là ngài đang muốn ta cào lên trên thêm vài vết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Trời sinh không giống hai cha con

Thanh Mặc Nhan chỉ vào lọ thuốc ở trên bàn.

Như Tiểu Lam nhìn móng vuốt của chính mình, xong lại nhìn vào lọ thuốc, vẻ mặt như đưa đám.

Móng vuốt của nàng căn bản không chạm vào thuốc ở trong lọ được, này không phải là đang làm khó người ta sao... À không, là làm khó cho một con mèo hương mới đứng.

Thanh Mặc Nhan thông dong ngồi im một chỗ, thuận tiện cầm một quyển sách lên xem, hắn có rất nhiều tính kiên nhẫn, hắn phải đợi đến khi nó chủ động đến gần hắn, đây mới là điều hắn muốn.

Như Tiểu Lam nhe răng với lọ thuốc, đúng lúc này, Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào: "Thế tử, không hay rồi, có tin tức bên hầu phủ nói sau khi hầu gia nghe xong chuyện của Trương đại nhân thì đã vô cùng tức giận, muốn ngài lập tức trở về."

Thanh Mặc Nhan khép quyển sách lại, nhíu mày nói: "Phụ thân lại tức giận cái gì?"

Huyền Ngọc nhìn trộm đánh giá sắc mặt Thanh Mặc Nhan, cẩn thận dè dặt nói: "Hầu gia nói là ngài không vừa ý với cuộc hôn nhân này, cho nên mới có ý... Mới có ý hại một nhà Trương đại nhân..."

Nghe xong những lời này, Như Tiểu Lam không khỏi tròn tròn mắt.

Lão hầu gia này tư duy cũng quá khác người đi, dù cho Thanh Mặc Nhan thật sự không muốn kết hôn, thì cũng tuyệt đối không có khả năng sẽ động thủ giết người a.

Thanh Mặc Nhan cười khổ, đem quyển sách ném lên trên bàn: "Lại đổ lên trên đầu ta, ta cảm thấy thật kỳ quái, ông ấy cho là ta có khả năng thông thiên hay chỉ đang một lòng muốn gây khó xử cho ta đây."

"Thế tử ngài đừng nghĩ nhiều quá, tuy hầu gia có đôi chút nghiêm khắc với ngài, nhưng chung quy ngài vẫn là con ruột của hầu gia a."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan cong lên: "Theo ta thấy, ngược lại ông ấy đối với ta như là kẻ thù mới đúng."

Như Tiểu Lam trở mặt nhìn sắc mặt vừa rồi còn nhu hòa của Thanh Mặc Nhan bây giờ đã trở nên lạnh lùng, khiến cho trong lòng nàng cũng bị nhấc lên theo.

Mặc kệ là ai, ở vào vị trí này của hắn thì nhất định cũng không thể nào chịu được, là một phụ thân không những không giúp gì cho nhi tử của mình, mà lại còn đi khắp nơi phá đám, này thật sự là tình cảm phụ tử sao?

Đến ngay cả nàng cũng không khỏi hoài nghi về việc này.

Ma xui quỷ khiến, nàng vươn móng vuốt ra, giống như muốn an ủi nhẹ nhàng vỗ lên trên cánh tay hắn.

Thanh Mặc Nhan sùng sốt, sau đó lộ ra nụ cười.

"Vật nhỏ, người cảm thấy ta cần người khác an ủi sao?" Hắn cười nheo nheo móng vuốt của nàng, vùng đệm thịt mềm yếu nóng hôi hổi, sờ vào cảm giác cực kỳ tốt, làm hắn không khỏi có chút nghiện, miết mãi không ngừng.

Như Tiểu Lam bị hắn làm cho móng vuốt ngứa đến đòi mạng, nghĩ muốn rút chân về lại bị hắn gắt gao nắm lại, nàng vốn là có ý tốt, không nghĩ tới lại rơi vào kết cục bị hắn trêu đùa, khiến cho nàng phải kêu to lên chút chút.

Lần sau nàng sẽ không làm người tốt nữa!

Thanh Mặc Nhan thay vào một bộ quan phục, rồi khoác lên một thân áo choàng bình thường, mang theo Huyền Ngọc đi về hầu phủ.

Lão hầu gia ngồi ở trên viện, vừa mới tiến vào sân đã nghe thấy thanh âm của ông đang răn dạy đám hạ nhân.

Thanh Mặc Nhan tiến lên chào hỏi.

Như Tiểu Lam trốn ở trong y phục hần, chỉ để lộ ra nửa cái đầu.

Nàng đối với lão hầu gia đến nửa điểm hảo cảm cũng không có, tuy rằng đây mới là lần thứ hai nàng gặp mặt hần, nhưng nàng sẽ không quên lần trước hần đã phái quân gia đến đòi ném nàng ra ngoài đường.

Còn nói Thanh Mặc Nhan mê muội mất đi ý chí... Ta phi! Những nha hoàn như hoa như ngọc bên người lão nhân nhà ngươi đều là để trang trí thôi sao?

Lão sắc quý! Vô si!

Vật nhỏ ở trong lòng hần nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dáng xù lông thật khiến cho hần hài lòng.

Thật không hổ danh là sủng vật của hần, người hần không thích, thì nó cũng sẽ không thích.

Đã nhìn quen với những bộ mặt giả nhân giả nghĩa, bây giờ lại được nhìn thấy bộ dáng trần đầy cảm phần của vật nhỏ, làm hần cảm thấy vô cùng trân quý.

Hần chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn ra được nó đang suy nghĩ cái gì, tất cả cảm xúc của nó đều biểu hiện hết ở trên mặt, đến ngay cả khi nó nói dối cùng giả ngu ngốc cũng đều thoát không được ánh mắt hần.

Đơn thuần như thế, sẽ không thích hợp để sinh tồn ở trong cái thế giới này.

Một tay Thanh Mặc Nhan đề lại đầu nhỏ của Như Tiểu Lam, ấn nàng vào trong lòng ngực.

Lão hầu gia ngẩng đầu lên thấy Thanh Mặc Nhan đang tiến vào, thì lập tức ném chén trà trong tay về phía hần.

Thanh Mặc Nhan nghiêng người tránh đi.

Lão Hầu gia giận tím mặt: "Nghịch tử nhà ngươi, còn dám tránh!"

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Ngày mai ta còn phải về Đại Lý Tự làm việc, nếu ngài đánh vỡ đầu nhi tử, thì khi trở về sẽ khó tránh khỏi bị người ta hỏi chuyện, người bên ngoài đều biết ta chưa thành thân, đến một tiểu thiếp ở trong phủ cũng không có, tự nhiên sẽ nghĩ đến là do ngài gây ra, nếu việc này truyền ra ngoài thì sẽ gây bất lợi cho thanh danh của ngài, ta cũng chỉ là đang lo nghĩ cho phụ thân..."

Miệng lão hầu gia không tránh khỏi run rẩy.

Cứ nói về việc liên quan đến quan trường, thì hần luôn nói không lại Thanh Mặc Nhan.

Hầu phủ đã sớm trên đà xuống dốc, hần bắt quá cũng chỉ còn lại cái quan hàm mà thôi, đến ngay cả tiền cung cũng phải chờ hoàng đế triệu kiến, không giống như con trai hần, có cái chức quan Đại Lý Tự Thiệu Khanh không nói, mà tiền cung đối với hần cũng dễ dàng như tiến vào hậu viện nhà mình, hơn nữa Chính Khanh đại nhân cũng rất coi trọng hần, đến ngay cả lão gia tử như hần cũng phải nể mặt Chính Khanh vài phần.

"Ta hỏi ngươi, trong phủ Trương đại nhân xảy ra án mạng chết người?" Lão hầu gia giận dữ hỏi.

Thanh Mặc Nhan cũng không trực tiếp trả lời: "Vụ án này đã giao cho Đại Lý Tự tiếp nhận, không tiện nói cho người ngoài biết được."

Lão hầu gia ghen hờn tại chỗ.

Thanh Mặc Nhan nói không sai, vụ án do Đại Lý Tự điều tra người ngoài thật sự không có quyền hỏi đến.

Lão hầu gia cắn răng: "Ngươi dám nói vụ án Trương phủ không có liên quan đến người?"

Thanh Mặc Nhan khẽ cup mi xuống: "Phụ thân nói vậy là có ý gì?"

"Ngươi không muốn kết thân với Trương phủ, cho nên mới phái sát thủ đi ám hại bọn họ!"

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Phụ thân cũng quá coi trọng ta rồi, Trương đại nhân chính là mệnh quan triều đình, ta làm sao dám đụng vào hần."

"Ngươi dám nói không có một chút liên quan nào đến người?" Rõ ràng lão hầu gia vẫn không tin hần.

Thanh Mặc Nhan cười khổ: "Phụ thân tại sao lại không tin ta?"

Lão Hầu gia trầm mặc.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục nói: "Ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, vì sao phụ thân người luôn luôn nhắm vào ta, ta đã làm sai việc gì sao?"

Lão hầu gia cười gượng: "Nếu chuyện của Trương phủ không có liên quan đến người, vậy thôi, qua mấy ngày nữa ta lại làm mai cho người một nhà khác."

Rõ ràng hần không muốn trả lời nghi vấn của Thanh Mặc Nhan.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại: "Vậy ta không quấy rầy phụ thân nghỉ ngơi nữa." Nói xong xoay người ra khỏi cửa.

Phía sau ả ả truyền đến tiếng nói nhỏ căm giận của lão hầu gia: "Tiểu tử này trời sinh phản nghịch, sớm muộn gì cũng sẽ giống với mẫu thân hần... Lúc trước ta không nên giữ nó lại..."

Như Tiểu Lam thính tai, nghe được rất rõ ràng.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan, nàng không biết hắn có nghe được hay không.

Nàng không rõ đến tột cùng thân thể của hắn là gì, nhưng mà nàng tin tưởng, thân là con cái, nếu nghe được những lời này thì đều sẽ rất bi ai.

Cuối cùng là Thanh Mặc Nhan đã làm sai cái gì, vì sao phụ thân lại đối xử với hắn như thế.

Như Tiểu Lam khẩn trương nhìn chăm chăm sắc mặt hắn.

Bước chân Thanh Mặc Nhan không ngừng nghỉ, vẫn luôn đi thẳng ra sân khiến nàng nhẹ nhàng thở ra, xem ra hắn không hề nghe thấy những lời lão hầu gia nói ở trong phòng.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan mím chặt lại, trong con ngươi đen trắng rõ ràng lộ ra phần hận.

Những lời phụ thân nói ở trong phòng hắn đều nghe được rõ ràng mạch, nhưng mà hắn lại không thể biểu lộ ra bên ngoài quá nhiều.

Nếu ngay cả lớp mặt nạ này cũng kéo xuống, thì hắn không biết quan hệ phụ tử giữa bọn họ sẽ còn sót lại cái gì nữa.

"Ca ca!" Từ trên đường nhỏ chạy đến một thiếu niên.

Như Tiểu Lam vươn đầu ra nhìn, thấy là nhị thiếu gia hầu phủ.

"Đại ca đi gặp phụ thân rồi sao?" Nhị thiếu gia hỏi: "Phụ thân có phải hay không lại gây khó xử cho đại ca?"

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan hòa hoãn một chút: "Không có, ngươi đây là muốn đi đâu?"

"Đi tới chăm bệnh cho phụ thân." Nhị thiếu gia cúi đầu xuống.

Thân là con cái, nếu trường bối sinh bệnh, thì văn bối phải tỏ vẻ hiếu tâm đến trước mặt hầu hạ.

Thanh Mặc Nhan nhủ thầm: "Ta thường xuyên không ở nhà, ngươi phải cẩn thận một chút."

Tính khí lão hầu gia không tốt, thường xuyên chửi giận lên người ở bên cạnh, đến ngay cả nhị thiếu gia cũng không tránh thoát được vận rủi này.

Nhị thiếu gia ánh mắt trông mong nhìn Thanh Mặc Nhan: "Đại ca có thể giúp ta tìm một công việc hay không, dù là công việc chạy vặt cũng được...ta không muốn ở trong phủ nữa."

Thanh Mặc Nhan thờ dãi: "Ta sẽ suy nghĩ giúp ngươi."

Nhị thiếu gia bái tạ nhìn theo bóng dáng Thanh Mặc Nhan rồi đi.

Như Tiểu Lam từ trong lòng Thanh Mặc Nhan chui ra ngoài, bám lên đầu vai của hắn nhìn về phía sau.

Nhị thiếu gia vẫn đứng ở đó, tận sâu trong ánh mắt có mang theo chút âm lãnh.

Như Tiểu Lam không khỏi rung mình một cái, trong ánh mắt kia rõ ràng mang theo nồng đậm đồ kỵ, cũng ngấm mang theo cả ý ghen tuông.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Huynh đệ đừng thương tâm, có ta ở đây

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam trở về sân của hắn.

Vừa vào đến cửa hắn đã sai người pha nước ấm tắm rửa, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội này vụng trộm nhảy ra ngoài.

Thừa dịp thời gian hắn phải tắm gội, nàng muốn đi tìm chó ngọc để hỏi thăm về sự tình ở trong phủ, tốt xấu gì nó cũng ở đây từ rất lâu rồi, nhất định có thể từ chỗ nó hỏi ra được không ít tin tức.

Như Tiểu Lam vừa mới chuẩn bị nhảy ra ngoài cửa sổ, thì sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nam nghiêm khắc: "Ngươi định đi đâu?"

Nàng quay đầu lại nhìn Thanh Mặc Nhan, miệng cứ thì thầm, ý bảo là mình muốn đi ra ngoài.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan khế trầm xuống, tiến lên phía trước bắt được nàng: "Chạy loạn cái gì, trên người ngươi bản muốn chết."

Như Tiểu Lam nghe vậy thì liền nhìn lại chính mình, đâu có bản a.

Thanh Mặc Nhan không muốn nói nhiều, túm cổ nàng mang đi.

Buông ta ra, ta mới không cần tắm cùng người đầu... Người là người xấu, tên lưu manh buông ta ra... Như Tiểu Lam liều mạng giãy giụa.

Nhưng mà chút sức lực này của nàng ở trong mắt Thanh Mặc Nhan cũng không thấm vào đâu, bản không chút chậm trễ đi đến bên bể tắm, bùm một cái trực tiếp ném nàng vào trong nước.

Như Tiểu Lam phải bơi chó một lúc mới vớt và ngoi đầu lên trên mặt nước được, miệng nàng không ngừng kêu to rồi thở phì phò.

Người có biết thương hương tiếc ngọc hay không, sao lại thô lỗ đến như thế!

Lông trên toàn thân đều ướt hết, phẳng phất như nàng đã nhỏ hơn một vòng so với hàng ngày, bộ lông ướt sũng nhìn qua phi thường buồn cười.

Thanh Mặc Nhan cao ngạo liếc nó một cái, sau đó mới bắt đầu cời y phục ra.

Móng vuốt nhỏ của Như Tiểu Lam bám vào thành bồn tắm, theo từng lớp y phục mà hất cởi ra, khiến cho nàng nhịn không được phải trừng lớn mắt.

Dáng người này... Cũng quá yêu nghiệt đi.

Bình thường chỉ thấy hấn mặc quan phục, nàng cũng không nhìn ra được cái gì, hiện giờ khi không có lớp y phục nàng mới phát hiện ra, dáng người của hấn rất cân đối, cơ bắp chỗ bả vai nhìn qua rắn chắc hữu lực, nhìn xuống thêm chút nữa...

Miệng Như Tiểu Lam mở rộng ra, bộ dáng ngơ ngác không khỏi làm cho Thanh Mặc Nhan phải thấp giọng cười ra tiếng.

"Quả nhiên là vật nhỏ háu sắc."

Như Tiểu Lam lặn cả đầu vào trong nước.

Trời ạ, vừa rồi nàng đã nhìn thấy cái gì, tất cả đều do ngày đó đã nhìn qua xuân cung đồ của Cố tiên sinh sao.

Trong lòng nàng không ngừng nhắc đi nhắc lại phi lễ chó nhìn (*), tâm tình thật vất vả mới có thể bình tĩnh trở lại.

(*) Phi lễ chó nhìn: không nhìn điều sai, trái lễ nghi.

Từ trong nước ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy cánh Thanh Mặc Nhan đang bước chân vào bồn.

Thân thể nàng vẫn còn rất nhỏ, tầm mắt lại thấp, vừa ngẩng đầu lên đã vừa vịn thấy được...

Trong lúc bất tri bất giác, móng vuốt đang bám vào thành bồn tắm của nàng buông lỏng ra, thân thể nàng bỗng chốc chìm xuống dưới nước.

Cô lỗ cô lỗ.

Cứu mạng a!

Như Tiểu Lam liều mạng vùng bốn cái chân.

Thanh Mặc Nhan đúng lúc vớt nàng ra khỏi mặt nước.

"Đến đi tắm mà cũng bị chết đuối, trên đời này có sủng vật ngoan như thế sao?"

Khụ khụ khụ!

Như Tiểu Lam nắm chặt lấy cánh tay hấn, đem hết nước ở trong miệng phun ra.

Thật quá đáng sợ, vừa rồi nàng đã nhìn thấy cái gì, là một thiếu nữ vô cùng thuần khiết, tại sao nàng lại phải tận mắt trông thấy thứ kia, như thế sẽ bị đau mất hột a.

Thanh Mặc Nhan thấy vật nhỏ dùng móng vuốt che mặt lại, bộ dáng vừa thẹn vừa giận càng làm hấn cảm thấy thú vị.

Bất quá hấn cũng không muốn tiếp tục trêu đùa nàng nữa, hấn đem nàng đặt bên cạnh bồn tắm, còn hấn thì dựa vào phía đối diện, cánh tay khoác lên hai bên thành, thoải mái hưởng thụ dòng nước ấm.

Như Tiểu Lam khần trương không dám nhìn vào hấn, sợ hấn lại lấy nàng ra để giễu cợt, nhưng mà qua cả nửa ngày nàng vẫn không thấy hấn mở miệng ra để nói chuyện, vì thế liền lặng lẽ quay đầu lại nhìn xem.

Thanh Mặc Nhan đang tựa ở thành bồn tắm nhắm hai mắt lại, giống như là đang chợp mắt một chút.

Lúc này Như Tiểu Lam mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngủ rất đúng lúc, tắm cùng với hấn là một việc hết sức áp lực, nói không chừng ánh mắt lại nhìn thấy cái gì đó không nên nhìn.

Móng vuốt bám lấy thành bồn tắm, liều mạng bò lên trên.

Thành bồn vừa tròn vừa cao, làm nàng bị rơi xuống nước mấy lần.

"Cổ độc trong cơ thể ta... Là có từ lúc ở trong bụng mẹ." Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nam trầm thấp.

Như Tiểu Lam cả kinh, quay đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, nhưng thấy hắn vẫn đang nhắm hai mắt lại dưỡng thần, nghe qua cứ như là người ở trong mộng nói mơ.

"Người trong phủ đều nói trước khi sinh ta ra thì trong thân thể mẫu thân đã có độc, sau khi sinh hạ ta xong thì bà đã mất, vì thế cổ độc này vẫn tiếp tục lưu ở trong người ta... Nhưng đến nay ta vẫn không tìm ra được nơi chôn cất mẫu thân, mỗi lần hồi phụ thân về việc này, thì ông ấy đều giận tím mặt, cuối cùng đều kết thúc cuộc nói chuyện trong bất hòa."

Như Tiểu Lam sững sờ ở nơi đó, nàng biết Thanh Mặc Nhan không hề ngủ, giờ phút này ở đây trừ bỏ nàng ra cũng không có một ai khác, chẳng lẽ những lời đó là đang muốn nói với nàng?

Thời điểm hắn lên tiếng nàng vẫn còn dè dặt cẩn trọng, nhưng khi nghe hắn kể rõ mọi chuyện, thì hô hấp nàng bỗng dần dần ngừng lại.

Tuy rằng lúc trước nàng cũng đoán được quan hệ giữa hắn và lão hầu gia không được tốt cho lắm, nhưng lại chưa từng nghĩ đến loại tình huống như vậy.

Thanh Mặc Nhan cùng nhị thiếu gia không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng cả hai bọn họ đều mất đi mẹ đẻ của mình, ngày thường lão hầu gia chỉ cần có điều không hài lòng là sẽ đem hai đứa con ra để chửi giận, Thanh Mặc Nhan tự mình làm ra được tiền đồ riêng, cho nên mới tạm thời thoát ly được sự khống chế của phụ thân hắn, nhưng mà nhị thiếu gia lại không thể, cho nên Thanh Mặc Nhan đối với người đệ đệ này mới mang theo vài phần thương hại.

Mấy năm nay Thanh Mặc Nhan đều không ngừng điều tra về sự việc liên quan đến mẫu thân hắn, cũng cố gắng tìm ra thuốc dẫn để giải độc.

Muốn giải được cổ độc là một điều rất khó, đến ngay cả thuốc dẫn cũng không dưới mấy chục loại, hắn đời này khả năng là sẽ chết sớm không phải nghi ngờ.

"Cho nên mới nói, ở lúc trước khi gặp được ngươi, ta đã muốn từ bỏ việc đi tìm thuốc dẫn." Thanh Mặc Nhan mở mắt ra, nhìn vào vật nhỏ đang bắt tri bắt giác dựa về phía hắn.

"Chít chít." Huỳnh đệ, không nghĩ tới ngươi lại đáng thương như vậy.

Như Tiểu Lam đồng tình vờn móng vuốt ra, vốn định khoát lên bờ vai hắn, nhưng lại phát hiện ra chân nàng quá ngắn căn bản là với không tới được, cho nên nàng chỉ có thể đổi lại thành khoát lên trên cánh tay hắn.

Đừng khờ sờ, có ta ở đây, ngươi sẽ không có việc gì.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng của vật nhỏ thì không khỏi lộ ra mỉm cười, hắn liền duỗi tay tóm lấy nàng, đặt ở trên người hắn.

Trong miệng mèo hương thì thầm không biết là đang nói cái gì, nhưng mà dù cho hắn nghe không hiểu, thì hắn vẫn cảm nhận được thiện ý của nàng.

Này vật nhỏ hắn là đang muốn an ủi hắn đi.

Kỳ thật đến ngay cả hắn cũng không thể hiểu nổi, tại sao lại đem hết chuyện trong lòng ra nói cho nó nghe, đưa tay ra sờ vào chân mèo mềm mại, trong đáy lòng hắn đang có nơi nào đó lặng yên sụp đổ.

Thanh Mặc Nhan chỉ ở lại trong phủ có một đêm, ngày thứ hai hắn đã mang theo Như Tiểu Lam trở về Đại Lý Tự.

Vụ án con rối mặt ngọc đã đến ngày phải trình lên trên, bởi vì án mạng của Trương phủ đã kinh động đến cả hoàng đế, khiến cho Chính Khanh bị triệu vào cung để hoàng đế hỏi chuyện.

Mệnh quan triều đình chết không minh bạch, hoàng đế tự nhiên phải làm cho đúng phong thái, hạ lệnh xuống phải dốc toàn lực điều tra.

Chưa quá hai ngày, người được phái đi cuối cùng cũng truyền về được tin tức: Bọn họ đã tìm ra được nơi chuyên buôn bán rối gỗ ở trong thành.

Chính Khanh lại phái thêm người, hợp tác cùng với nha dịch mà Thuận Thiên Phủ phái đến tiếp tục điều tra.

Nhưng mà chờ đến trời tối, vẫn không thấy những người này trở về.

Chính Khanh lại phái người đi tìm kiếm, nhưng ngay cả những người hắn phái đi lần này cũng bật vô âm tín.

Hắn giận dữ: "Bất quá chỉ là một cửa hàng nho nhỏ, như thế nào lại không tìm thấy người, tiếp tục phái người đi!"

Thời điểm Thanh Mặc Nhan nhận được mệnh lệnh, là lúc hắn đang ở trong thư phòng của mình ở hầu phủ để đọc sách, Như Tiểu Lam thì nằm bên cạnh cuộn thành một đoàn hồ hồ ngủ.

Thanh Mặc Nhan thay một thân y phục, mang theo Huyền Ngọc rời khỏi phủ.

Chẳng qua lúc này, hắn không hề mang Như Tiểu Lam theo, mà là bắt nó ở lại trong thư phòng, cũng dặn dò những tâm phúc ở trong viện phải chăm sóc bảo vệ nó.

Như Tiểu Lam ở trong phòng ngủ đến không biết trời đất, chờ đến khi nàng tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Chó ngốc, mau tới cứu ta!

Như Tiểu Lam đuổi thân mình ra, lúc này mới phát hiện ở trong thư phòng không có lấy một bóng người.

Thanh Mặc Nhan thế nhưng không có ở đây?

Nàng nhảy xuống giường, chạy thẳng ra ngoài cửa.

Cái này quá không đúng, làm gì có chuyện Thanh Mặc Nhan bỏ mặc một mình nàng rồi rời đi đây, từ trước đến giờ dù đi đến đâu thì hắn cũng sẽ ôm nàng đi theo a.

Chạy ra ngoài cửa, chỉ thấy mỗi hai nha hoàn đang đứng ở nơi đó, gương mặt mang theo cười tủm tỉm nhìn về phía nàng.

"Bé ngoan tỉnh ngủ rồi?"

Ngửi khí ngọt ngào không khỏi làm cho nàng sợ run cả người.

Ta cũng không phải là súc vật, các người muốn làm gì?

"Điểm tâm đã chuẩn bị xong." Một nha hoàn bưng tới một khay thức ăn.

Bụng Như Tiểu Lam lập tức kêu lên sùng sục.

Quên đi, vì bụng nhỏ, phải ăn cho no cái đã.

Như Tiểu Lam lập tức đổi thành bộ dáng ngoan ngoãn, còn kêu lên hai tiếng với các nàng.

Quả nhiên, những nha hoàn đó liền đem đồ ăn đặt hết xuống dưới.

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ thở dài: Ở dưới mái hiên nhà người ta, thì đành phải biết cúi đầu thôi.

Ăn no bụng xong, Như Tiểu Lam bắt đầu đi lại ở trong sân: Thư phòng, chính phòng, toàn bộ sân của Thanh Mặc Nhan đều đã bị nàng đi qua vài lượt, nhưng mà vẫn không hề thấy bóng dáng của hắn đâu.

Tên này rốt cuộc là đi nơi nào?

Như Tiểu Lam ghé vào cành cây trên cao, cầm chống vào chân trước, phiền muộn đến ngẩn người.

Tổng cảm thấy... Có chút tịch mịch đi.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, nàng thế nhưng đã có thói quen ở lại bên người hắn, tuy rằng hắn rất hay đùa cợt nàng, nhưng bất quá đây vẫn là lần đầu tiên nàng rời khỏi người gần lâu như thế.

Nàng nằm sấp trên cành cây đến khi sắc trời đã tối vẫn không thấy Thanh Mặc Nhan trở về.

Dưới tàng cây lúc nào cũng có nha hoàn canh giữ, mặc kệ nàng đi đến đâu thì phía sau cũng có người đi theo.

Hào nhàm chán a.

Thời điểm nha hoàn chuẩn bị xong cơm chiều, Như Tiểu Lam mới nhảy xuống cây, kêu về phía các nàng vài tiếng, nhưng mà lại không có một ai hiểu ra được ý tứ của nàng.

Nàng rất muốn biết Thanh Mặc Nhan đã đi đâu, cả ngày đều không có nhìn thấy hắn, cũng không nhìn thấy cả Huyền Ngọc.

Dựa theo phán đoán của nàng, bọn họ hẳn là đã đến Đại Lý Tự làm việc, nhưng mà trước kia dù có đi đến Đại Lý Tự thì Thanh Mặc Nhan cũng sẽ mang theo nàng..

Không đúng, việc này tuyệt đối có vấn đề.

Đối với cơm chiều nàng cũng không muốn ăn.

Vội vàng ăn vài miếng cho có lệ sau đó liền trở về thư phòng Thanh Mặc Nhan, nhảy lên giường cuộn tròn thành một đoàn.

"Mèo con hôm nay rất ngoan a." Ngoài cửa ả ả chuyển đến tiếng nói chuyện của đám nha hoàn.

"Các người đừng buông lỏng cảnh giác, phải trông coi thật cẩn thận cho ta, đừng để đến lúc thế tử về lại không thấy nó đâu."

Lỗi tai Như Tiểu Lam run lên.

Xem ra Thanh Mặc Nhan thật sự không có ở trong phủ.

Nàng nằm sấp ở trên giường không hề nhúc nhích, cố lắng tai nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài.

Ước chừng qua một canh giờ, nha hoàn bên ngoài đều cho rằng nàng đã ngủ, mới lặng lẽ đóng cửa lại.

Cửa lớn vừa đóng, Như Tiểu Lam liền nhảy dựng lên, lập tức chạy vội đến bên cửa sổ, dùng móng vuốt đẩy khung cửa sổ ra, lặng yên không một tiếng động nhảy ra bên ngoài.

Như Tiểu Lam lợi dụng trời tối chạy vào trong bụi cỏ.

Hạ nhân gác đêm trong phủ hoàn toàn không phát hiện ra nàng.

Nàng lặng lẽ trốn vào góc tường trong vườn.

"Uy, chó ngốc, người ở đâu?"

Đột nhiên trong bóng đêm nhảy ra một con quái vật to lớn, nó chạy đến đè nàng lên trên mặt đất, đầu lưỡi ướt nhẹp không ngừng liếm lên đầu nàng.

"Ngừng!" Như Tiểu Lam liều mạng giãy dụa.

Chó ngốc chỗ nào cũng tốt, nhưng mà cái tính nhiệt tình này của nó nàng thật sự không chịu nổi.

"Tránh ra!" Như Tiểu Lam dùng chân đánh vào mũi nó.

Chó nhỏ ủa khuất thối lui sang một bên.

Như Tiểu Lam thở hổn hển bò dậy, lông trên người đều bị ướt hết.

"Hôi muốn chết." Như Tiểu Lam tức giận nói.

Chó nhỏ mang theo vẻ mặt vô tội.

"Người lại gần đây, ta có việc muốn hỏi người." Như Tiểu Lam giẫy hết nước trên người, cùng với chó nhỏ đi vào chỗ góc tường âm u.

Chó ngốc phụ trách việc trông coi vườn, cho nên việc ở trong viện chắc nó cũng nghe được không ít, Như Tiểu Lam liền hỏi thăm nó về chuyện của Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan đã đi Đại Lý Tự?" Như Tiểu Lam nghe được đáp án thì không thể tin được.

Chó ngốc gật đầu liên tục.

"Không đúng a..." Như Tiểu Lam suy nghĩ, nàng cảm giác được sự việc không hề đơn giản như vậy, nếu chỉ là đến Đại Lý Tự thì hẳn sẽ không để nàng ở lại hầu phủ một mình như vậy.

Trông mắt Như Tiểu Lam xoay chuyển, lại quay sang hỏi chó ngốc: "Người biết đường đến Đại Lý Tự không?"

Chó ngốc ngậy ngẩn nhìn nàng, vẻ mặt không hiểu gì cả, khiến cho Như Tiểu Lam có loại xúc động muốn đập cho nó một trận.

"Người có nghe hiểu ta đang nói gì không?" Như Tiểu Lam nghiêng răng nghiêng lợi.

Chó ngốc gật đầu.

"Ta muốn đến Đại Lý Tự, người có thể dẫn đường không?"

Về mặt chó nhỏ mang theo sợ hãi, từ nhỏ nó đã lớn lên ở trong phủ, căn bản chưa bao giờ đi ra ngoài qua.

Như Tiểu Lam bực bội cắn móng vuốt, không được, nàng nhất định phải tra rõ xem Thanh Mặc Nhan đã đi đâu.

Mỗi lần đến Đại Lý Tự, nàng đều bị hấn ôm vào trong lòng, lại còn cười trên lưng ngựa, nàng căn bản là không thể nhớ rõ đường đi được, nếu bây giờ mà lỡ mãng hấp tấp chạy ra ngoài, thì khó đảm bảo nàng sẽ không bị lạc đường.

Lại nói dáng người của nàng quá nhỏ, cho dù chạy cũng phải mất đến nửa ngày, còn không phải là mài mòn hết móng vuốt của nàng sao?

Nàng đang suy tính tới lui, chợt nghe thấy thư phòng bên kia truyền đến thanh âm của đám nha hoàn.

"Trong thư phòng hình như có động tĩnh."

"Chẳng lẽ bé ngoan đã tỉnh?"

Ai là bé ngoan của các người!

Như Tiểu Lam vụng trộm chạy quay lại, nếu như bị họ phát hiện nàng lén lút chạy ra ngoài, thì lần sau muốn trốn sẽ không dễ dàng như thế nữa.

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng chạy trở về, muốn vào trong thư phòng trước đám nha hoàn để không bị lộ tẩy.

Nhưng mà nàng vẫn chậm mất một bước, một nha hoàn đã đẩy cửa ra bước vào bên trong thư phòng.

Xong rồi.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt bịt kín mặt.

"A!" Nha hoàn phát ra một tiếng hét kinh hãi, từ bên trong thư phòng vụt ra ngoài một đạo bóng dáng màu trắng.

"Đây là cái gì?" Đám nha hoàn gác đêm kêu lên sợ hãi.

Cái bóng màu trắng vừa xuất hiện, trong lòng Như Tiểu Lam liền lộp bộp rơi xuống.

Là con chồn trắng!

Như Tiểu Lam xoay người bỏ chạy: "Chó ngốc! Mau tới cứu ta!"

Chồn trắng phảng phất như đã phát hiện ra nàng, lao thẳng về phía bụi cỏ.

Nháy mắt, trong bụi cỏ loạn thành một đoàn.

Tuy khí lực của chồn trắng rất lớn, nhưng mà bây giờ Như Tiểu Lam cũng không phải chỉ có một mình, đứng nhìn chó nhỏ ngày thường ngốc nghếch ngây ngô, lúc này nó lộ ra răng nanh bén nhọn, thấp giọng gầm gừ, khiến cho chồn trắng cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám tự tiện tấn công.

Như Tiểu Lam lăn một cái trên mặt đất, né tránh phát cán của chồn trắng, lui người về phía sau chó ngốc.

Chó ngốc dừng mãi, nhưng lại không linh hoạt bằng chồn trắng, nó chỉ miễn cưỡng bảo vệ được Như Tiểu Lam, nhưng lại không thể làm cho chồn trắng bị thương.

Trong viện loạn lên, nha hoàn gác đêm gấp gấp cầm đèn lồng chạy tới.

Nơi nơi đều là bóng người, nơi nơi đều là tiếng người.

Bên ngoài viện nơi u ám nhất, có một thiếu niên đang đứng ở đó, trong tay hắn cầm theo cái lồng sắt trống trơn, ánh mắt thường thường nhìn vào trong viện.

Ánh trăng ló đầu ra khỏi đám mây, chiếu sáng lên khuôn mặt hắn.

Lúc này nếu đám hạ nhân có mặt ở đây, thì bọn họ chắc chắn sẽ nhận ra người này chính là nhị thiếu gia trong hầu phủ.

Thần sắc nhị thiếu gia khảm trương, gần như ngừng thở nghe ngóng động tĩnh ở trong viện, trên mặt lộ ra thần sắc sốt ruột.

Qua một lúc sau, tiếng người trong viện không những không hề giảm đi, mà lại càng ngày càng ồn ào lên.

"Không tốt, không thấy sủng vật của thế tử đâu!"

"Mau đi tìm!"

"Dĩ? Con chó trông cửa tại sao cũng không thấy..."

Bên ngoài viện nhị thiếu gia đã ngồi xổm xuống, hắn nhìn thấy một cái bóng màu trắng treo ra ngoài từ phía trên tường viện, thì liền vội vàng mở cái lồng sắt trên tay ra.

Bóng trắng đi đến trước mặt hắn, bước chân tự mình chui vào lồng sắt.

Nhị thiếu gia vội vàng đóng cửa lồng lại, thân hình giống như trốn chạy mà rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Con đường tìm chủ quá gian nan

Bên ngoài Đại Lý Tự.

Một con chó màu đen đang cúi đầu ngồi ở góc tường thờ dốc.

Ở phía đối diện, có một con mèo hương nhỏ cũng đang ngồi đồng dạng như thế, về mặt nàng mang theo chút ngạo khí.

"Người quá vô dụng." Mèo hương vẩy vẩy móng vuốt.

Chó đen uể oải rũ lỗ tai xuống.

"Bất quá ta biết người cũng đã cố gắng hết sức." Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn bức tường ở Đại Lý Tự.

May mắn chó ngốc biết lỗ chó của hầu phủ nằm ở đâu, cho nên mới có thể mang theo nàng trốn thoát khỏi đó, nó lại cõng nàng vòng vèo ở trong thành cả một đêm mới tìm thấy được Đại Lý Tự, trong lúc đó có rất nhiều lần bị lạc đường, cuối cùng không thể không hỏi thăm mấy con mèo hoang mới biết được đường đi đến đây.

Như Tiểu Lam nhảy lên lưng chó ngốc, sau đó lại nhảy lên bám vào một cái cây nhỏ, rồi linh hoạt bò theo nhánh cây lên đến đầu tường.

"Người có thể đi lên không?" Đứng ở trên đầu tường, Như Tiểu Lam cúi đầu xuống nhìn chó ngốc ở phía dưới.

Chó ngốc đuôi đầu lười về mặt khổ cực.

Đã là chó thì làm sao mà leo tường được đây?

"Vậy người chờ ta ở đây đi." Như Tiểu Lam nói, xong mới thả người nhảy xuống, đi vào Đại Lý Tự.

Dựa theo trí nhớ, nàng trực tiếp đi thẳng đến chỗ Thanh Mặc Nhan làm việc.

Trong phòng trống rỗng, đến một bóng người cũng không có.

Không ở đây?

Như Tiểu Lam ngẩn người ngồi trên cửa sổ.

Đến tốt cùng hắn đã đi đâu?

Tìm vài vòng xung quanh cũng không thấy gì cả, Như Tiểu Lam liền thay đổi tuyến đường đi đến nơi ở của lục sự Cố tiên sinh.

"Chít chít."

Cố tiên sinh đang vui đầu vào sao chép hồ sơ, chợt nghe thấy bên ngoài cửa truyền đến tiếng kêu mềm mại.

"Tiểu gia hóa?" Cố tiên sinh ngừng bút.

Như Tiểu Lam thả người nhảy lên trên bàn, mắt mèo xanh biếc chứa đầy những ngôi sao nhỏ.

Người biết Thanh Mặc Nhan đi đâu rồi không?

Nàng nghiêng đầu nhìn vào Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh đẩy đĩa hạt đậu về phía nàng: "Người muốn cái này sao?"

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt đẩy đĩa đồ ăn vật ra, nàng quả quyết cự tuyệt sự dụ hoặc của mỹ thực

Ta muốn biết Thanh Mặc Nhan đã đi đâu a!

Cố tiên sinh gãi gãi đầu: "Người không muốn ăn cái này... Chẳng lẽ là đang muốn ăn bánh đậu sao?"

Không phải!

Như Tiểu Lam hết sức nhẫn nại, ta là muốn tìm Thanh Mặc Nhan! Nhìn thấy ta ở đây một mình, chẳng lẽ người không nghĩ đến chút nguyên nhân nào sao?

Cố tiên sinh nghi hoặc nhìn nàng, đột nhiên ánh mắt sáng ngời lên.

"Ta biết rồi!"

Như Tiểu Lam lộ ra biểu cảm chờ mong.

Cố tiên sinh bỏ bút xuống, đứng dậy đi đến phía sau kệ sách rút ra một quyển sách, rồi mở ra đưa tới trước mặt nàng.

"Người là muốn xem cái này đi."

Xuân cung đồ.

Xem cái muội muội nhà người! Nàng giơ móng vuốt cào lên trên tay Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh hô lên một tiếng, làm rơi xuân cung đồ xuống, ôm lấy tay chính mình.

Như Tiểu Lam tức đến toàn thân run rẩy.

Người cảm thấy ta háo sắc đến mức nào mà lại đến tìm người để xem cái thứ sách đấy a! Chẳng lẽ ta lại là một con mèo hương rảnh rồi đến mức đó sao!

Như Tiểu Lam thấp giọng rít gào.

Nhưng mà thanh âm của nàng vẫn còn quá non nớt, cho lên tiếng rít gào nghe ra cũng chẳng có chút nào giống đang uy hiếp.

Cổ tiên sinh mang theo vẻ mặt vô tội: "Rốt cuộc là ngươi muốn cái gì?"

Như Tiểu Lam hằm hằm xoay người nhảy xuống đất.

Trái tim đã chịu một vạn điểm thương tổn, đến mức chẳng còn thiết nói gì nữa...

Nàng chạy thẳng ra bên ngoài không hề quay đầu lại.

Lục sự quá không đáng tin, nàng nên tìm ai giúp đỡ đây?

Đang đi lại ở trong vườn, đột nhiên nàng nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

"Chính Khanh đại nhân, hôm nay là ngày Thiệu Khanh phát tác cổ độc, nếu hấn vẫn không chờ về...e là sẽ có nguy hiểm..."

Như Tiểu Lam giật mình, suýt nữa ngã từ trên đầu tường xuống.

Hôm nay là ngày cổ độc của Thanh Mặc Nhan phát tác?

Nàng giờ móng vuốt lên tính, có thể nào cũng không đếm được mười con số.

Trời ạ, tại sao nàng lại quên mất việc này đây.

Đi về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy y quan Trường Hận đang ngồi dựa lưng về phía cửa sổ, nói chuyện cùng với Chính Khanh.

"Vẫn chưa có tin tức của Thanh Mặc Nhan sao?" Sắc mặt Chính Khanh có chút khó coi, quay sang hỏi chủ bộ Canh tiên sinh đang ngồi ở một bên.

Chủ bộ Canh tiên sinh lắc đầu: "Đã liên tiếp phái đi rất nhiều người, nhưng mà đều không có hồi âm lại, không chỉ có mỗi mình người của chúng ta, mà ngay cả người của Thuận Thiên Phủ cũng đều không có tin tức."

"Cùng lắm cũng chỉ là một cái cửa hàng nhỏ, nhưng tại sao lại khó giải quyết đến thế?" Chính Khanh tức giận vỗ lên bàn: "Hoàng Thượng chỉ cho chúng ta thời hạn năm ngày... Lại phải thêm người đi, liên hệ với cả người của Thuận Thiên Phủ, nếu vẫn không được thì điều động thêm nhân lực bên Cửu Môn Đề Đốc, bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt chúng giao nộp người ra cho ta!"

Canh tiên sinh lĩnh mệnh đi an bài mọi việc, thời điểm đi ra đến cửa thì phát hiện một đạo bóng dáng màu đen chọt lóe lên sau những hàng cây.

Nhìn như thế, giống như chỉ là một con mèo hoang.

Bất quá hấn cũng không suy nghĩ gì nhiều, vội vàng rời khỏi.

Như Tiểu Lam thấy Canh tiên sinh đã rời đi, thì liền chạy như điên đến nơi làm việc của Thanh Mặc Nhan, rồi tìm kiếm một trận ở trong phòng, cuối cùng cũng tìm thấy một cái khăn mà Thanh Mặc Nhan đã từng dùng qua.

Chính là nó!

Nàng ngậm khăn, lại một lần nữa trèo tường ra khỏi Đại Lý Tự.

Chó ngốc vẫn ngoan ngoãn ghé vào gốc cây ngủ gật.

Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy lên trên người nó: "Chó ngốc, mau đứng dậy! Chúng ta có việc đại sự cần phải làm!"

Chó ngốc bừng tỉnh, mở mắt to mắt.

Như Tiểu Lam vứt cái khăn xuống dưới đất.

"Mau ngủ xem, rồi đi theo mùi này tìm đến chỗ Thanh Mặc Nhan."

Chó ngốc nhìn chằm chằm về phía cái khăn, rồi cúi đầu xuống ngủ người.

"Thế nào, nhớ kỹ mùi này chưa?"

Chó ngốc tựa như bị mộng du đứng lên, Như Tiểu Lam vội vàng nhảy lên lưng nó.

Chó ngốc rời khỏi Đại Lý Tự, hướng trên đường đi đến.

Thật tốt quá, chỉ cần đi theo mùi hương mà Thanh Mặc Nhan lưu lại là có thể tìm được hấn rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, còn một lúc lâu nữa thì mặt trời mới xuống núi hấn.

Thời gian hẳn là vẫn còn kịp.

Như Tiểu Lam suy nghĩ, bỗng nhiên nàng ngửi được một cỗ mùi hương của bánh bao hấp

Ngay sau đó trên đỉnh đầu truyền đến tiếng của một người xa lạ đang gầm lên: "Đã súc sinh ở đâu tới, mau rút đi!"

Chó ngốc kêu thảm bị người ta đuổi đi, Như Tiểu Lam nắm chặt vào đám lông của nó, cho nên mới không bị ném xuống dưới đất.

"Ta bảo ngươi đi tìm Thanh Mặc Nhan, không phải bảo ngươi đi ăn bánh bao." Như Tiểu Lam nổi nóng dùng móng vuốt đánh lên trên mũi chó ngốc.

Chó ngốc bị ăn đánh, liền một lần nữa thành thật ngửi ngửi mùi hương trên mặt đất.

Vốn tưởng rằng rất nhanh sẽ tìm được cửa hàng rồi gỡ, kết quả là một đường đi chó ngốc luôn bị mùi hương của mỹ thực hấp dẫn, làm hại bọn họ bị mấy người bán hàng rong truy đánh, có một lần còn suýt nữa bị người ta hắt nước sôi vào người.

Lăn lộn mất vài canh giờ, đợi đến khi họ tìm được cửa hàng rồi gỡ, thì trời cũng đã chạng vạng tối.

Cửa hàng rồi gỡ nằm ở một góc hẻo lánh trong thành, cũng không phải chỗ thu hút cho lắm.

Bên ngoài cửa tụ tập không ít người của Thuận Thiên Phủ, họ đều cài trang đứng ở nơi đó, nhưng bất quá tất cả bọn họ đều không một ai dám bước vào đến nửa bước, chỉ có thể đứng vây quanh ở bên ngoài.

Như Tiểu Lam cùng chó ngốc lặng lẽ chón vào một góc tối, thừa dịp những người đó không chú ý tới, liền chui vào trong từ dưới chân bọn họ.

Có người phát hiện ra các nàng, nhưng thời điểm muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa, Như Tiểu Lam mang theo chó ngốc thuận lợi tiến vào bên trong cửa hàng.

Từ bên ngoài nhìn vào, đây giống như chỉ là một cái sân bình thường.

Trong viện cũ kỹ, tường viện cũng không cao lắm.

Nhưng mà khi Như Tiểu Lam bước vào sân mới phát hiện ra, mọi chuyện không hề đơn giản như thế.

Trong không khí có giao động một loại hơi thở âm trầm, ngay cả ánh sáng cũng đen hơn bên ngoài đến ba phần.

Hơn nữa bầu trời trong viện nhìn qua rất tối tăm.

Như Tiểu Lam dừng lại bước chân, cúi đầu nhìn xuống dưới đất.

"Chó ngốc, lại đây giúp ta một chút." Nàng gọi chó ngốc đến, bảo nó đào một trận trên mặt đất.

Mặt đất bị chó ngốc đào lên, Như Tiểu Lam nhìn thấy dưới tầng đất ẩn ẩn lộ ra một hoa văn kỳ quái màu đỏ.

Có trận pháp?

Như Tiểu Lam liên tục chỉ vào ba chỗ, chó ngốc đều làm theo đào lên, dưới mặt đất đều xuất hiện những hoa văn như vậy.

Cái này càng chứng thực phán đoán của nàng.

Ở giữa cửa hàng rồi gỡ, mỗi bên đều có một chỗ đã được bày sẵn trận pháp, khó trách người của Đại Lý Tự phải đi đều mất tích không thấy trở về, nếu người thường không hiểu về pháp trận mà đi vào nơi này, thì căn bản là sẽ không thể tìm được đường để ra ngoài.

Một lần nữa nhìn lên sắc trời, trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi sốt ruột.

Trước khi mặt trời xuống núi, nàng phải nhanh chóng tìm ra Thanh Mặc Nhan mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lén vào cửa hàng rồi gỡ, tử vong đến gần

Như Tiểu Lam mang theo chó ngốc đi vào trong cửa hàng.

Trong viện im ắng, nếu không phải biết được Đại Lý Tự đã phái rất nhiều người vào đây, thì nàng cũng không thể tin được trong phòng này lại có thể cất giấu được nhiều người như vậy.

Ba gian phòng, tính sơ sơ chắc cũng đã có không dưới mấy trăm người không chống đỡ được mà chết ở trong đó.

Nhưng mà hiện tại trong phòng lại tĩnh lặng đến đáng sợ, Như Tiểu Lam đi đến chỗ cửa sổ ở phía dưới, cùng chó ngốc thò đầu qua, nhìn quanh trong phòng.

Trong phòng trống rỗng, đến một bóng người cũng không có.

Như Tiểu Lam cắn chặt móng vuốt, hết sức rối rắm.

Nàng cũng không có nghĩa vụ phải vào đó cứu người, nếu Thanh Mặc Nhan xảy ra chuyện, thì nàng sẽ được tự do.

Nhưng mà sự tình đã đến nước này, đột nhiên nàng lại phát hiện ra, trong lòng nàng rất sợ việc Thanh Mặc Nhan sẽ gặp phải chuyện không may.

Đi vào trong phòng, Như Tiểu Lam phóng nhẹ bước chân.

Trong phòng di động mùi vật liệu bằng gỗ, trên vách tường treo một loạt rổ gỗ đã được chế tác xong, chỉ có điều bọn chúng đều không có đầu, có mỗi phần thân thể được chế tạo từ gỗ, không có một chút sinh khí nào.

Trên bàn, để không ít vật liệu gỗ, còn có một ít linh kiện trên thân thể rổ gỗ, phân tán lung tung ở đó.

Lại đi vào bên trong, phòng trong bày đầy đầu rổ gỗ được điêu khắc từ bạch ngọc, một đám đều mang theo gương mặt lạnh như băng.

Như Tiểu Lam không khỏi rung mình một cái.

Oán khí quá nặng.

Không nghĩ tới ở nơi này nàng lại gặp được thuật nhiếp hồn.

Không ổn a.

Như Tiểu Lam do dự đứng lên.

Hiện tại trong tay nàng đến nửa điểm chuẩn bị cũng không có, tuy rằng ông nội đã dạy cho nàng không ít, nhưng mà hiện tại trên tay nàng không có gì cả, càng đừng nói đến lá bùa đề thi pháp.

Nàng suy nghĩ một hồi, ánh mắt đột nhiên dừng ở trên người chó ngốc.

Đúng rồi!? Chó!

Khóe miệng Như Tiểu Lam lộ ra răng sữa nhỏ, hắc hắc hắc, chó ngốc, thành thật xin lỗi a.

Cửa hàng rổ gỗ, hậu viện.

Sương mù màu xám vây quanh bốn phía, không có điểm cuối.

Đầu Thanh Mặc Nhan đau như muốn nứt ra, hấn dùng sức quơ quơ đầu, muốn kéo lại chút thanh tỉnh.

Trước mắt có bóng người lay động, bóng dáng đó có chút xa lạ.

Thanh Mặc Nhan nhắm chặt mắt lại, thời điểm mờ mắt ra một lần nữa, tầm mắt đã rõ ràng hơn không ít.

"Thiếu Khanh đại nhân tình rồi sao?" Một nam tử xa lạ xuất hiện ở trước mặt hấn.

Quay đầu nhìn, cả kinh khi thấy hai tay chính mình đang bị khóa lại.

Nam tử xa lạ trên người khoác kiện áo choàng cũ kỹ, mũ choàng đội lên trên đầu, gương mặt bị giấu ở trong đó.

"Thiếu Khanh đại nhân vẫn nên giữ sức cho tốt đi, một lúc nữa mặt trời sẽ xuống núi, nếu mà không chói ngời lại, đến lúc đó cổ độc phát tác, thì sẽ gây ảnh hưởng đến ta a."

Thanh Mặc Nhan cố gắng nhớ lại mọi chuyện phát sinh lúc trước, sau khi hấn dẫn theo người đi vào bên trong cửa hàng rổ gỗ, thì rất giống như là đang đi vào một mảnh sương mù, tìm mãi mà không thấy đường, cũng vô pháp tìm ra đường cũ để quay về.

Sau đó cũng không biết tại sao lại mất đi ý thức.

Cổ độc phát tác?

Nếu nói như thế hấn đã bị nhốt ở đây những hai ngày một đêm.

"Người muốn gì?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan có chút khàn hỏi.

Nam tử xa lạ cười khanh khách đứng dậy: "Trái tim của Thiếu Khanh đại nhân là trân phẩm khó mà có được, bị cổ trùng cắn nuốt nhiều năm như thế mà vẫn không chết... Nhất định có thể chế thành tác phẩm khiến ta hài lòng."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi co lại.

"Những con rối đó... Đều do người tạo ra?"

Tầm mắt dần dần rõ ràng, nhìn xung quanh toàn là phụ kiện của rối gỗ.

Nam tử xa lạ cầm một con rối ở trên bàn lên, tình tế vuốt ve mặt nó: "Chúng nó cũng không phải là món đồ chơi của trẻ con."

Trước ánh mắt kinh hãi của Thanh Mặc Nhan, nam tử buông con rối xuống, từ cái bình bên cạnh lấy ra một thứ máu chảy đầm đìa.

"Thiếu Khanh đại nhân có biết đây là cái gì không?"

Một cổ mùi vị huyết tinh xông thẳng tới mũi.

Hầm răng Thanh Mặc Nhan nghiêng lại.

Hắn đương nhiên biết đây là cái gì.

Trái tim, nó được móc ra từ trong thân thể người sống.

Nam tử không hề để ý đến máu tươi làm bẩn áo choàng hắn, hắn đưa đầu lưỡi ra, liếm vết máu ở trên tay.

"Chỉ cần có ngày sinh tháng đẻ nữa thôi, là hài tử đáng yêu của ta sẽ rất hoàn mỹ."

Hắn cẩn thận dè dặt đem thứ máu me kia bỏ vào trong thân thể rối gỗ, Thanh Mặc Nhan nhìn thấy hắn đang vẽ thứ gì đó rất kỳ quái lên trên người nó, ngay sau đó trên người rối gỗ hiện ra một đồ án màu đen, lướt qua trong giây lát.

"Khởi." Nam tử giật giật ngón tay nhẹ nhàng.

Con rối trên bàn ngồi dậy.

Thanh Mặc Nhan cả kinh.

Nam tử cười khanh khách ra tiếng, hắn cử động ngón tay không ngừng, con rối kia giống như đã được trao cho sinh mệnh, bắt đầu chuyển động linh hoạt.

"Không có già thì sẽ không có chết, không có sinh thì sẽ không có diệt, sinh mệnh như vậy tốt đẹp biết bao nhiêu, so với thân thể con người thì tốt hơn gấp trăm lần." Nam tử thờ dãi: "Hong nhan rồi cũng sẽ già, tướng quân rồi cũng có lúc đến tuổi xế chiều, làm gì có sự hoàn mỹ tồn tại lâu dài."

Thanh Mặc Nhan mở miệng.

"Hoàn mỹ? Bất quá là do định nghĩa của mỗi người mà thôi."

Mấy lần hắn đã thử cơi gông xiềng ra, nhưng đều gặp thất bại.

Hắn không dám sử dụng nội lực, nhưng mà vào giờ khắc này hắn biết rõ ràng, nếu hắn không thể lập tức thoát ra khỏi đây, thì đợi đến khi cổ độc phát tác, hắn sẽ không còn một chút cơ hội nào để chạy thoát.

Nhưng mà nếu hắn sử dụng nội lực, thì cũng sẽ gây nên độc phát.

Thật đúng là họa vô đơn chí, trong lòng hắn cười khổ.

Điều duy nhất đáng để ăn mừng là lần này hắn đã không mang vật nhỏ theo.

Cũng không biết trong khoảng thời gian không có hắn, nó có gặp rắc rối gì hay không.

Đại khái hắn sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy vật nhỏ đi... Thanh Mặc Nhan thoáng thất thần.

Nam tử xa lạ điều khiển con rối đi đến trước mặt hắn: "Trái tim Thiếu Khanh đại nhân là trân phẩm khó gặp, người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chế tạo ra một con rối hoàn mỹ nhất từ trước đến giờ."

Hắn giật giật ngón tay, rối gỗ dưới sự điều khiển của hắn cầm cây chùy thủ trên bàn lên.

"Thời gian cũng không sai biệt lắm a." Nam tử xa lạ thân nhiên nói.

Hắn vừa dứt lời, Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy trong lòng truyền đến một trận đau nhức, tức thì toàn thân căng lên, con người đen trắng rõ ràng bị bao trùm bởi một màu đỏ tươi.

Hắn nỗ lực không chế hô hấp, trong tầm mắt màu đỏ, hắn nhìn thấy gương mặt cứng nhắc của con rối đang dần dần đến gần.

Đau nhức ở chỗ ngực không ngừng truyền đến, mỗi một lần đều như muốn phá vỡ làn da hắn, cắn hết máu thịt hắn.

"Muốn trái tim của ta?" Thanh Mặc Nhan nói ra từ kẽ răng.

Nam tử ngoài ý muốn nói: "Không nghĩ tới người còn có sức lực để nói chuyện."

Gương mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn không sợ chết, bởi vì cái chết luôn ở rất gần hắn.

Thời điểm con rối đến gần, Thanh Mặc Nhan đột nhiên sử dụng nội lực, nội lực tăng vọt phá nát gông xiềng ở trên tay, tuy rằng hắn chỉ có một cánh tay khôi phục được sự tự do, nhưng mà chỉ cần như thế thôi cũng đã đủ giúp hắn nắm bắt được cơ hội.

Hắn giờ chân đạp ngã con rối, đồng thời tiếp được thanh chủy thủ ở giữa không trung.

Tất cả đều hoàn thành trong nháy mắt.

Thanh Mặc Nhan vung tay ném cây chủy thủ kia đi.

Bởi vì khoảng cách rất gần, nên chủy thủ chuẩn xác cắm vào giữa ngực nam tử xa lạ.

Trúng? Hay là... Không trúng?

Màu đỏ trong mắt Thanh Mặc Nhan càng nhiều thêm.

Hắn không thấy rõ cảnh vật trước mặt.

Bởi vì có liên quan đến việc sử dụng nội lực, khiến cho cổ độc trong người hắn tăng lên.

Đau đớn tựa như lưỡi dao sắc bén cắt đứt thân thể hắn, lặp đi lặp lại, khiến người ta không thể nào chịu đựng được.

Chết đi, cứ chết như vậy cũng rất tốt, hắn chịu đựng đủ rồi!

Thân thể Thanh Mặc Nhan buông lỏng, hắn mở to mắt ra, đồng tử không ngừng phóng lớn.

Loại đau đến tận cùng bắt đầu khuếch tán.

Từ vọng đang đến gần...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tiểu bạch quang, xem ta ăn người đi!

Từ vọng đến gần với hắn.

Đồng tử Thanh Mặc Nhan chợt phóng lớn, trong tầm mắt màu đỏ, hắn phảng phất nhìn thấy cả gian phòng đang lay động.

Rối gỗ treo trên tường ào ào rơi xuống mặt đất.

Ngực bị hắn ném mạnh chủy thủ đâm trúng, nhưng nam tử xa lạ cũng không vì vậy mà ngã xuống, hắn giống như con gió xoay người bay ra phía bên ngoài.

Trong phòng vẫn tiếp tục lay động.

Là ảo giác sao?

Thanh Mặc Nhan không xác định được, bởi vì rất nhanh sau đó hắn lại cảm nhận được đau đớn, đem hắn lôi trở về từ chết lặng.

"Thanh Mặc Nhan!" Thân ảnh một nữ hài từ nhào vào trong lòng hắn, hai tay lôi kéo y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi không sao chứ?"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi co lại, màu đỏ trong mắt tàn ra một chút, một khối đá ngũ sắc ánh vào mi mắt hắn.

"Nhỏ... Vật nhỏ?" Hắn không dám tin vào hai mắt của mình.

Một nữ hài tử bốn, năm tuổi đang gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn, trên người đeo theo một cái vòng cổ đá ngũ sắc.

Dù có hóa thành tro thì hắn cũng sẽ không nhận nhầm, hài nữ này là do sủng vật của hắn biến thành.

"Sao ngươi vào được đây?" Thanh âm hắn khàn khàn hỏi.

Trên người Như Tiểu Lam mặc một kiện y phục của rối gỗ trẻ con, váy phi thường ngắn, lộ cả nửa mông ra ngoài.

"Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này." Như Tiểu Lam gấp đến mức muốn khóc, cái bộ y phục quý này, thật là gió thổi nhẹ qua thôi cũng sẽ thấy lạnh a.

Nhưng mà thời điểm nàng biến thành người lại không có gì để mặc, thật không còn sự lựa chọn nào khác.

Nàng túm lấy y phục của Thanh Mặc Nhan, muốn kéo hẳn lên.

Ở thời điểm này rồi mà còn hỏi mấy thứ chi tiết, phải chạy đi mới là thứ được ưu tiên trước mắt, bằng không lát nữa để con rối kia quay trở lại, mạng nhỏ của nàng sẽ khó mà giữ được.

Nhưng dáng người của nàng lại thấp bé quá mức, hơn nữa cũng không có nhiều sức lực, căn bản nàng không được Thanh Mặc Nhan.

"Người lại sử dụng nội lực?" Như Tiểu Lam kinh ngạc hỏi.

Thanh Mặc Nhan vô lực gật gật đầu, bất quá hẳn có thể cảm giác được, cổ độc phát tác trong cơ thể hẳn đã không còn mạnh như lúc trước.

Cũng không biết có phải là ảo giác của hẳn hay không nữa.

Như Tiểu Lam vươn tay kéo mở cổ áo hẳn ra, rồi nhìn thoáng qua vào bên trong.

"Chú pháp của ta vẫn chưa mất đi hiệu lực, người cũng phải dùng chút sức lực đi, ta không kéo nhúc nhích được người."

"Chú pháp?" Thanh Mặc Nhan không nhớ rõ lần trước nàng đã làm những gì với mình, nhưng bất quá lúc đó đúng là nàng đã thành công áp chế cổ độc trong người hẳn xuống.

Hắn đẩy nàng ra, thân mình loạng choạng đứng dậy.

Như Tiểu Lam đỡ lấy cánh tay hẳn.

Không đợi bọn họ đi ra tới cửa, trong phòng lại phát sinh chấn động một lần nữa, những con rối rơi trên mặt đất tựa như bị một cỗ lực lượng vô hình nào đó không chế, lập tức tất cả đều đứng lên tấn công về phía bọn họ.

Như Tiểu Lam kinh hô lên: "Cẩn thận!" Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Thanh Mặc Nhan xoay người ôm lấy nàng vào trong lòng, dùng phần lưng của hắn để cản sự tập kích của rối gỗ.

Như Tiểu Lam nghe được tiếng rên khê của hẳn, nhưng mà nàng lại bị hắn ôm rất chặt, căn bản là không thể biết được hẳn bị thương như thế nào.

"Muốn chạy trốn?" Thanh âm của nam tử xa lạ vang lên bên tai.

Thanh Mặc Nhan quay người lại, thấy hẳn đang đứng ở nơi đó, mũ choàng ở trên đầu hẳn rơi xuống dưới, để lộ ra khuôn mặt bên trong.

Đó là một khuôn mặt được điêu khắc từ bạch ngọc, không có lấy một tia biểu cảm, lạnh như băng.

Không nghĩ tới thân thể của đối phương... Cự nhiên cũng được làm thành từ rối gỗ.

Thanh Mặc Nhan cảnh giác nhìn chằm chằm vào hẳn, cánh tay đang ôm Như Tiểu Lam càng thêm khấn trương.

"Vật nhỏ, người không nên tới đây." Hẳn thấp giọng nói.

Như Tiểu Lam mở to hai mắt.

Vì sao? Nếu mà nàng không đến, thì hẳn căn bản là chết chắc rồi.

Không đợi câu trả lời của tiểu nhân nhi ở trong lòng, đột nhiên Thanh Mặc Nhan lại nở một nụ cười tươi. "Cũng tốt, sủng vật của ta trung tâm như một, nếu chủ nhân đã không còn nữa, thì nó cũng không muốn sống tiếp một mình... Không phải sao?"

Như Tiểu Lam há miệng ra thở dốc, cuối cùng vẫn đem ý nghĩ trần thật của bản thân nuốt vào trong bụng.

Cái gì mà trung tâm như một, nàng cũng không được tính là sủng vật, nàng chính là muốn đến đây để cứu hẳn mà.

Nào có chuyện không thể sống một mình như hẳn vừa nói, dù cho hẳn có chết, thì nàng cũng sẽ cố gắng mà sống tiếp a.

Nam tử xa lạ ngoắc ngón tay, tất cả rối gỗ ở trên mặt đất đều đứng hết lên, trên môi gương mặt bạch ngọc khẽ mấp máy, nói ra tiếng người

"Các người cho rằng một con chó đen nho nhỏ cũng có thể đảo loạn trận pháp ở nơi này?"

Chó đen?

Thanh Mặc Nhan cũng không biết tại sao Như Tiểu Lam vào được đây.

Như Tiểu Lam đưa đầu ra hỏi lòng ngực Thanh Mặc Nhan, nhìn vào khuôn mặt đang sùng sốt của hẳn, tiếp theo lại thấy hẳn lộ ra một tia biểu cảm hưng phấn.

Hắn ôm nàng, cự ly rất gần, cho nên hẳn có thể nhìn thấy ánh sáng chột lóe lên trong ánh mắt nàng.

"Chưa thử qua, sao người lại biết là không được?" Như Tiểu Lam lè lưỡi về phía nam tử kia, làm mặt xấu cho hẳn thấy.

"Nàng có thể khắc chế cổ độc?" Đột nhiên nam tử xa lạ nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không lên tiếng, ánh mắt rõ ràng đã âm u xuống.

"Phi, bắt quá chi là món đồ chơi mà thôi, còn làm ra vẻ bùa phép gì chứ." Ngừ khí Như Tiểu Lam ngả ngón, giống như là đang cố ý chọc giận đối phương.

Nam tử xa lạ ần ần tức giận: "Vật nhỏ không biết sống chết, nhìn trên người ngươi còn có một chút giá trị lợi dụng, ta sẽ để cho ngươi được chết toàn thây."

Vừa dứt lời, người nọ hé miệng ra, một đạo bạch quang từ trong miệng hất bay ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan thất sắc.

Lúc trước ở Đại Lý Tự hắn đã nhìn thấy có người bị đạo bạch quang này chui vào trong cơ thể, phải chịu không chế của nó, hắn không thể để vật nhỏ bị cái thứ này động tới.

Ngay ở lúc toàn thân hắn đang căng chặt, chuẩn bị mang vật nhỏ trong lòng tránh đi, thì chợt nghe thấy tiếng nhân nhi ở trong lòng cười khanh khách ra tiếng.

Hắn thoáng ngẩng người, bỗng thấy một cánh tay trắng như búp măng duỗi ra, không một chút trì hoãn nắm đạo bạch quang kia ở trong tay.

Thanh Mặc Nhan kinh sợ.

Hắn đột nhiên nhớ tới lúc trước ở Đại Lý Tự, vật nhỏ cũng dùng móng vuốt đánh cho đạo bạch quang kia rơi xuống đất... Sau đó... Lại không cẩn thận bị nó chui vào trong bụng.

Đợi đến khi hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam ở trong lòng, thì vừa đúng lúc thấy nàng thu tay lại, trực tiếp đem đạo bạch quang nhét vào trong miệng.

"Vật nhỏ!" Tức thì khuôn mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch cả ra.

Như Tiểu Lam mỉm cười với hắn, yết hầu khẽ giật giật, lộ cộc một chút đem vật kia nuốt xuống.

"Nếu hắn là người sống thì ta thật sự không có biện pháp để đối phó, nhưng không nghĩ tới người chế tạo ra rồi gỗ cũng chỉ là một con rối vô dụng mà thôi, chúng ta được lợi rồi." Nàng cười hi hi.

Trong nháy mắt khi Như Tiểu Lam nuốt đạo bạch quang kia xuống, thân thể nam tử xa lạ ở đối diện bỗng tê liệt ảm ảm ngã xuống đất, ngay sau đó cả mặt đất đều bắt đầu rung động lên.

"Trận pháp đang mất đi hiệu lực." Như Tiểu Lam nhắc nhở hắn.

Thanh Mặc Nhan không chớp mắt nhìn chăm chú lên trên mặt nàng: "Ngươi thật sự không có việc gì?"

"Không có việc gì, thứ này ngược lại còn rất có ích đối với ta nữa." Nàng cũng là mới biết được chuyện này, nếu không phải nhờ trong lúc vô tình nuốt đạo bạch quang kia xuống, thì nàng cũng không thể biến thành hình người nhanh như thế.

Bạch quang là hồn phách mà con rối đứng đầu bắt được, lẽ ra không một ai dám ăn thứ này vào trong người, người thường nếu mà chạm vào nó thì nhất định sẽ bị rối loạn thần kinh, cuối cùng trực tiếp bị biến thành si ngốc.

Nhưng thân thể hiện tại của nàng lại không phải là con người, mà là động vật, cho nên nó mới không thể làm hại nàng đi.

"Không có pháp trận, căn phòng này sẽ sụp đổ." Như Tiểu Lam ôm chặt lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Không có thời gian để chạy thoát, Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ xoay người bảo vệ nàng ở phía dưới.

Nóc nhà ảm ảm sập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Lấy hình dạng con người ở chung ngược lại càng khó khăn hơn

Như Tiểu Lam và Thanh Mặc Nhan đều được đám nha dịch cứu từ trong đồng phế tích ra.

Như Tiểu Lam vẫn còn hoàn hảo, Thanh Mặc Nhan thì cả người dính toàn bụi đất, nhưng dù có như vậy đi chăng nữa thì cũng không làm ảnh hưởng đến khí thế của hắn.

Hắn ôm Như Tiểu Lam rời khỏi đồng phế tích của cửa hàng rồi gỗ, đám nha dịch đều ủa vào đem những người đang bị nhốt cứu ra ngoài.

Huyền Ngọc cũng không việc gì, chỉ là giống như những người khác, hôn mê bất tỉnh.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vào tiểu nhân nhi ở trong lòng, hạ giọng thủ thăm dò: "Bọn họ có việc gì hay không?"

Như Tiểu Lam chớp động đôi mắt màu xanh biếc, giống như ngọc phi thúy làm mê loạn tâm hồn người khác: "Bọn họ chính là bị tà khí ở trong trận pháp làm cho ảnh hưởng, ngủ qua vài ngày thì sẽ tỉnh thôi... Bất quá thể chất sẽ kém hơn lúc ban đầu rất nhiều, sau này sẽ rất khó để khôi phục lại."

Thanh Mặc Nhan không khỏi nhú nhú mày, nếu không phải là vì cô độc, thì thể chất hẳn cũng không kém đến vậy.

Hắn cúi thấp đầu trầm mặc, Như Tiểu Lam đưa tay nhỏ bé ra vuốt đầu vai hắn: "Người yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không để người xảy ra việc gì."

Bị con người mê người tha thiết nhìn chăm chú vào, đáy lòng Thanh Mặc Nhan không khỏi buông lỏng xuống, có một loại cảm xúc nói không nên lời, một loại cảm giác không rõ ràng đang chiếm lĩnh lấy toàn thân hắn.

Bất quá trên mặt hắn lại không để lộ ra bất cứ cái gì, chỉ hừ lạnh một tiếng: "Tự đại."

Như Tiểu Lam không chút nào để ý đến sự châm chọc của hắn, thấy bên cạnh có nha dịch đi qua, nằng lại vùi đầu vào trong lòng hắn.

Người ở bên ngoài nhìn vào, thấy nữ hài tử này là được Thanh Mặc Nhan cứu từ trong đồng phế tích ra, cho nên cũng không có một ai dám tiến lên dò hỏi, bất quá trong lòng Như Tiểu Lam rất rõ ràng, đôi mắt màu xanh của nàng quá mức quái dị, nếu như để bọn họ nhìn thấy thì khó bảo đảm sẽ không sinh ra nghi ngờ, cho nên nàng cố làm cho bộ dáng của mình trông xấu đi, rồi trốn ở trong lòng Thanh Mặc Nhan không dám gặp một ai.

Rất nhanh, những người bị nhốt đều được cứu ra ngoài, không tính đến Đại Lý Tự bên này, chỉ tính riêng nha dịch của Thuận Thiên Phủ thôi thì cũng đã tổn thất đến mười mấy người, thi thể cũng rất nhanh được tìm ra, tất cả đều nằm trên mặt đất, được đắp vải bó lên trên người.

Như Tiểu Lam vụng trộm nhìn thoáng qua, khề thờ dài.

Những người đó coi như là gặp xui xẻo đi, bị con rối đứng đầu kia nhìn trúng, rồi moi tìm.

Nếu không phải là do nàng đến kịp, thì tình trạng của Thanh Mặc Nhan cũng rất khó nói..

Một trận gió đêm thổi qua, Như Tiểu Lam cảm giác được phía dưới móng lạnh lẽo.

Bây giờ nàng mới nhớ tới trên người vẫn đang còn mặc y phục của bọn rối gỗ, vậy quá ngắn, căn bản là không che hết được hông.

Ở loại thời điểm này, vẫn là biến thành mèo hương sẽ tiện hơn a, ít ra trên người còn có một lớp lông, sẽ không cảm thấy xấu hổ như bây giờ.

Thanh Mặc Nhan phảng phất như đoán được tâm tư của nàng, hắn dùng ống tay áo che chắn hạ thân nàng lại.

Thời điểm đi về Đại Lý Tự, có người nhìn thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan không được tốt cho lắm, lại thấy trong lòng hắn đang ôm một tiểu hài tử, liền mở miệng nói: "Thiếu Khanh đại nhân, giao đứa nhỏ này cho chúng ta là được rồi."

Đầu Như Tiểu Lam chôn ở trong ngực Thanh Mặc Nhan, nghe xong những lời này thân thể không khỏi cứng ngắc lại.

Sớm biết thế này thì nàng nên biến về bộ dáng động vật mới đúng.

"Không cần." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt trả lời, giục ngựa với tốc độ nhanh hơn, mang theo Như Tiểu Lam đi lên phía trước đội ngũ.

Đội đến khi không có người Thanh Mặc Nhan mới thấp giọng nói: "Vật nhỏ, đây là cơ hội của ngươi."

Cơ hội? Cơ hội gì?

Như Tiểu Lam nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Thanh Mặc Nhan không chuyển ánh mắt nhìn nàng: "Chẳng lẽ ngươi không muốn biến trở về làm mèo hương?"

Muốn mới là lạ, thật vất vả nàng mới được biến thành hình người, làm sao có thể cam tâm biến trở về đây.

"Nhưng mà..." Như Tiểu Lam nhìn trộm đám nha dịch đang đi không xa ở phía sau Thanh Mặc Nhan, hiện tại thân phận của nàng chỉ là sủng vật của hắn, nếu lấy bộ dáng con người, thì nàng không thể giống như trước kia được hắn mang theo bên người nữa.

Thanh Mặc Nhan đưa tay nhéo nhéo gương mặt nàng.

Gương mặt mồm mỉm xúc cảm rất tốt, nhưng mà Như Tiểu Lam lại đau đến mức nhe răng: "Buông tay!"

Thanh Mặc Nhan buông tay ra, ánh mắt dừng ở viên đá ngũ sắc trên cổ nàng: "Nếu đã không muốn biến trở lại, vậy thì hãy thành thật ở lại bên người ta đi."

Như vậy cũng được sao?

Như Tiểu Lam đầy bụng nghi hoặc, nàng lại có chút tò mò không biết hắn sẽ dùng lý do gì để người bên ngoài không nghi ngờ a.

Đi một đêm trở về Đại Lý Tự, Thanh Mặc Nhan lại không màng đến mệt nhọc mang theo Như Tiểu Lam đi gặp mặt Chính Khanh.

Như Tiểu Lam cố làm ra bộ dáng bị dọa cho sợ hãi, hai bàn tay nhỏ bé vẫn luôn gắt gao nắm lấy y phục Thanh Mặc Nhan, bộ dáng đáng thương kia làm cho mọi người phải mềm lòng, thẳng đến cuối cùng cũng không có ai gây khó xử cho nàng.

Trời còn chưa sáng, Thanh Mặc Nhan đã mang theo Như Tiểu Lam về chỗ làm việc của mình ở Đại Lý Tự, sai người chuẩn bị sẵn nước ấm, lăn lộn vài ngày qua, cũng phải tắm rửa một chút mới có thể nghỉ ngơi được.

Như Tiểu Lam thấy Thanh Mặc Nhan chuẩn bị tắm rửa, trong lòng liền vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Hồng rồi, sao nàng lại có thể quên mất, hôm nay là ngày cổ độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác, nàng căn bản không thể rời khỏi bên người hắn.

Nhìn thùng gỗ trong phòng đựng đầy nước ấm, nàng không tránh khỏi nuốt một miếng nước bọt.

Dưới loại tình huống như thế này, vẫn là biến trở lại làm mèo hương sẽ tốt hơn, dù cho nàng có đỏ mặt thì hắn cũng sẽ không nhìn thấy.

Nàng nghĩ đến đây, liền nhắm chặt hai mắt lại thúc giục cổ nhiệt lưu trong cơ thể.

Càng vội vàng thì càng sai sót, lúc trước nàng chỉ cần chút thời gian là có thể biến trở về, nhưng mà hôm nay không biết tại vì sao, cổ nhiệt lưu trong cơ thể lại không chịu nghe theo sự khống chế của nàng..

Lúc Thanh Mặc Nhan cởi y phục ra, lại phát hiện vật nhỏ trong lòng đang an tĩnh đến khác thường, liền cúi đầu xuống xem thử.

Như Tiểu Lam biến hóa thất bại, ảo não mở to mắt ra, kết quả nàng vừa ngẩng đầu lên, thì chiếc mũi của hai người thiếu chút nữa đã đụng vào nhau, hơi thở quen thuộc trực tiếp phả lên trên gương mặt nàng.

Nàng cúi đầu nhìn xuống phía dưới, kinh ngạc nhận ra trên người hắn đã không còn mặc y phục.

"Người... Người muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam nói lắp ba lắp bắp, ánh mắt to tròn tràn đầy vẻ nhút nhát.

Dù cho nàng đã biến thành người, nhưng nhất cử nhất động của nàng vẫn giống như lúc còn là mèo hương.

Thanh Mặc Nhan càng cảm thấy thú vị, vốn dĩ bởi vì sử dụng nội lực, nên cổ độc trong cơ thể hắn thỉnh thoảng vẫn ần ần đau, nhưng mà nhờ sự có mặt của vật nhỏ, lại làm cho hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Đương nhiên là muốn đi tắm rồi, để một thân bụi đất thế này rất khó chịu."

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Vấn đề lớn nhất là hiện tại nàng không thể rời khỏi người hắn được, nhưng cũng không thể cùng hắn đi vào tắm đi... Trước kia nàng còn có thể tỏ ra không mấy để ý, nhưng đó là bởi vì lúc đó thân thể nàng vẫn là mèo hương a.

Mà hiện tại nàng rõ ràng chính là một tiểu hài tử!

Cầm thú! Lưu manh!

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nắm lấy cằm của nàng, bắt buộc nàng phải ngẩng mặt lên nhìn hắn: "Vật nhỏ, trong lòng ngươi đang mắng ta."

Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Trong lòng Như Tiểu Lam chột dạ, nỗ lực bày ra biểu cảm vô tội, đôi mắt to màu xanh biếc kia như đang muốn nói: Người đang nói cái gì, ta thật sự không hiểu...

Thanh Mặc Nhan chậm rãi tới gần, khoảng cách với nàng chỉ còn một phân, một cổ áp lực vô hình cũng đến gần với nàng hơn.

Trong con ngươi đen trắng rõ ràng hiện lên hình ảnh của nàng: Gương mặt đỏ hồng tựa như một quả táo chín.

Trời ạ, đây thật sự là gương mặt của nàng sao.

Như Tiểu Lam ngửa đầu về phía sau, muốn tránh xa hắn chút.

Nhưng mà nàng đã quên mất một việc, thân thể hiện tại của nàng chỉ là một hài tử, căn bản là không có quá nhiều sức lực, ngửa ra sau mạnh quá khiến nàng mất đi thế cân bằng.

"Rầm" một tiếng, nàng trực tiếp ngã xuống đất.

Chiếc váy ngắn gọn không chịu nổi đều bị xóc lên, để lộ ra đôi chân trắng nõn nà, cùng với chiếc mông nhỏ nhắn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan không ngừng run rẩy, thật vất vả mới cố nhịn cười được.

Thời gian hắn và vật nhỏ ở chung cũng không ngắn, nên đã sớm biết rõ tính tình của nàng, lúc này nếu hắn chế cười nàng, thì sau này nàng sẽ không chủ động thân cận với hắn nữa.

Tương lai còn dài, hắn sẽ dạy dỗ nàng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Dạy nàng mặc quần áo, đặt tên cho nàng

Đã sống qua hai kiếp, nhưng chưa bao giờ Như Tiểu Lam gặp phải tình huống xấu hổ đến mức này.

Thùng gỗ cũng không lớn lắm, nàng chỉ có thể ngồi ở trên người Thanh Mặc Nhan.

Ông trời ơi, nhanh chút biến ta trở lại làm mèo hương đi.

Trong lòng Như Tiểu Lam kêu than không ngừng, gương mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng cả lên.

Nhưng mà cho dù nàng có nỗ lực đến đâu, thì cũng không thể nào điều động được luồng nhiệt lưu trong cơ thể.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới lúc trước nàng đã nuốt xuống "hồn phách" của con rối đứng đầu kia, cho nên bây giờ mới tạm thời không thể tự do biến hóa được đi?

Thấy nàng ngồi im thất thần, Thanh Mặc Nhan liền không vui đem nước dội lên cái đầu nhỏ của nàng.

"Cả người toàn là bụi đất, rửa cho sạch sẽ chút."

Như Tiểu Lam nhìn mái tóc dài đến mắt cá chân của mình, vẻ mặt đau lòng.

Tóc dài như thế, sẽ rất vướng víu.

"Quá dài, khi tắm rất phiền toái, vẫn là nên cắt bớt đi sẽ tốt hơn." Nàng đề nghị.

"Nhờ cha mẹ mới có thân thể tóc da, làm sao có thể nói muốn cắt là cắt luôn được." Thanh Mặc Nhan trực tiếp đánh gãy suy nghĩ của nàng: "Còn chưa nói đến ta là chủ nhân của người, cắt hay không cắt đều phải do ta định đoạt."

Như Tiểu Lam đành phải để mặc cho hắn đùa nghịch mái tóc của nàng.

Tóc dài ướt đầm dính sát vào cơ thể nàng, đem thân thể nàng che giấu đi.

Nhưng mà như vậy, chỉ càng làm tôn lên làn da trắng nõn của nàng.

Lông mày Thanh Mặc Nhan nhíu lên, nhìn thấy nàng rút hai bả vai lại, hắn liền cười khẽ: "Một tiểu nha đầu chưa đủ lông đủ cánh cũng biết e lệ?"

Như Tiểu Lam bỗng nhiên mở to mắt ra.

Người mới chưa đủ lông đủ cánh!

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng một cái: "Trong đầu người rớt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, hay là người cho rằng ta đối với thân thể nhỏ bé này của người sẽ sinh ra hứng thú?"

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam liền cúi đầu nhìn lại thân thể của mình.

Vùng đất bằng phẳng như sân bay...

Hít sâu một hơi, nàng không ngừng tự nói với chính mình: Bộ dáng của nàng bây giờ cũng lắm cũng chỉ là một hài tử bốn, năm tuổi, không cần để ý đến việc nam nữ, không cần phải thẹn thùng nữa a.

Nhìn Thanh Mặc Nhan như đang mạng theo biểu cảm khinh thường, nàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Nói cũng đúng, lấy thân phận của Thanh Mặc Nhan thì làm gì có chuyện lại đi cảm thấy hứng thú với thân thể của một tiểu hài tử đây, chẳng qua hắn chỉ là vì cổ cổ độc kia cho nên mới không rời khỏi người nàng thôi.

Đúng là tự mình đa tình mà.

Nàng dùng đôi tay vỗ mạnh lên hai gò má của mình.

Như Tiểu Lam, người tỉnh lại đi, ở trong mắt hắn người cũng chỉ là một sùng vật mà thôi.

Nghĩ như vậy, rất nhanh tinh thần Như Tiểu Lam đã tốt lên, trên gương mặt mồm mím khôi phục lại vẻ sáng lạng lúc trước.

Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc ở một bên nhìn, thấy vật nhỏ từ thẹn thùng cùng khản trương khôi phục lại bình thường trong nháy mắt, rồi bắt đầu tự gọi đầu lấy, không có suy nghĩ ngại ngùng muốn trốn tránh thân thể của hắn nữa.

Hắn thoáng quay mặt đi, che giấu nụ cười trên khóe miệng.

Hắn muốn nàng buông bỏ đề phòng, rồi mới từ từ khiến cho trong lòng nàng chỉ có một mình bóng dáng của hắn.

Bởi vì thấy ở trong mắt Thanh Mặc Nhan, nàng cũng nắm cũng chỉ là một đứa trẻ con, cho nên lá gan Như Tiểu Lam cũng lớn hơn rất nhiều.

Tắm rửa xong thân thể trơn bóng của nàng bị hắn ôm lên trên giường, trên người lại mặc vào y phục của hắn, tay áo thừa ra cả đoạn thật giống với mấy người hát tuồng.

Thanh Mặc Nhan nhủ mưu giúp nàng vén tay áo lên: "Ở đây không có y phục của tiểu hải tử, ngươi cứ mặc tạm nó một đêm đi, ngày mai ta sẽ phái người đi mua y phục mới cho ngươi."

Như Tiểu Lam không rảnh lo đến việc y phục có vừa hay không, bởi vì sau khi tắm xong nàng mới phát hiện ra mình rất đói bụng.

Chó ngốc đã mang nàng đi theo những một ngày một đêm, từ lúc đó đến bây giờ nàng vẫn chưa được ăn cái gì cả.

"Đứng rồi, chó ngốc đâu?" Như Tiểu Lam khẩn trương nói.

Trở về quá vội vàng, cũng không biết chó ngốc sao rồi.

"Ngươi muốn nói con chó đen kia?" Thanh Mặc Nhan lại vén ống tay còn lại của nàng lên, để lộ ra cánh tay nhỏ bé mập mập trắng nõn: "Chính là nó giúp ngươi tìm được ta?"

Như Tiểu Lam đắc ý ngẩng cao đầu: "Chúng ta rất lợi hại a."

Thanh Mặc Nhan nhìn đôi mắt to tròn sáng long lanh của nàng, trên mặt nàng rõ ràng viết ba chữ thật to: Cầu khen ngợi!

"Ân, rất lợi hại." Thanh Mặc Nhan kim lòng không được vurun tay ra, dùng sức xoa lên mái tóc của nàng, thẳng đến khi làm cho tóc nàng rối hết lên thì mới vừa lòng rút tay về.

"Chó đen chỉ bị thương đôi chút, một lúc nữa sẽ có người đưa nó về đây." Hắn nhìn một đầu tóc rối, tiểu gia hỏa đang nhe răng trợn mắt với hắn.

Có người mang tới chút com canh đơn giản, hai người ăn qua loa xong rồi trực tiếp đi nghỉ ngơi.

Từ trước đến nay kể cả khi đi vào giấc ngủ thì Thanh Mặc Nhan vẫn luôn duy trì cảnh giác, nhưng lúc này không biết tại vì sao, hắn ôm tiểu gia hỏa vào lòng lại ngủ rất ngon giấc, liên mạch ngủ đến hùng đông cũng không bị tỉnh giấc qua.

Còn chưa kịp mở mắt thì hắn đã nghe thấy trong viện truyền đến những thanh âm thanh thúy, ở giữa còn kèm theo cả tiếng kêu của chó nhỏ.

Thanh Mặc Nhan mở mắt ra đến hơn nửa ngày mới khôi phục lại được tinh thần, nhớ lại bản thân vẫn còn đang ở Đại Lý Tự, chứ không phải hầu phủ.

Đứng dậy mặc y phục vào, bởi vì Huyền Ngọc cùng những người khác vẫn còn chưa tỉnh lại, mà hắn cũng không có thói quen có người hầu hạ ở bên người, cho nên cũng không hề gọi tạp dịch đi vào, mà là tự mình trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Trong viện có một thân ảnh nho nhỏ lạnh lợi, một con chó nhỏ đang chạy theo sát phía sau thân ảnh kia, nó không ngừng phe phẩy cái đuôi, rung rung kêu không ngừng.

Thanh Mặc Nhan gộp lại áo choàng trên người, đứng im một chỗ ở phía ngoài cửa, ánh mắt rơi vào nữ hải tử đang chạy qua trước mặt hắn, đáy mắt động lại, sau đó trở nên cứng nhắc.

Vật nhỏ thế nhưng chỉ mặc một cái quần phía dưới, thân trên cũng chỉ mặc một cái yếm nhỏ, lại còn đang hăng hái chạy nhảy...

"Đứng lại!" Hắn gầm lên một tiếng.

Như Tiểu Lam và chó ngốc đang chơi đùa vô cùng vui vẻ, đột nhiên nghe được tiếng hô thì liền giật mình, nàng quay đầu khó hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan xanh mặt đi ra khỏi cửa, trực tiếp nắm lấy cánh tay nhỏ bé của nàng rồi nhấc lên trên.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam bị biến cố bất ngờ làm cho sợ hãi, nàng dùng sức muốn thoát khỏi tay hắn.

"Ngươi đang mặc cái gì?" Thanh Mặc Nhan nghiêng răng nghiêng lợi nói, may mắn đây là nơi làm việc của hắn nên không có người ngoài dám tự tiện tiến vào, bằng không sẽ bị họ nhìn thấy tất cả đi.

"Ta mặc cái gì? Quần a." Như Tiểu Lam nói đến đúng lý hợp tình.

Đối với một người hiện đại mà nói, mặc quần ở bên ngoài rồi chạy tới chạy lui là một việc hết sức bình thường, mặc dù cái quần này có chút mỏng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: "Biết thế mà còn dám mặc đi ra ngoài?"

Như Tiểu Lam không hiểu gì cả, không biết lửa giận của hắn là từ đâu đến.

Mặc quần thì có sao đâu, trời thì nóng như thế, trước kia trong ký túc xá ở đại học nàng còn chỉ mặc mỗi mình quần lót thôi nữa là.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ ôm nàng vào phòng: "Y phục bọn họ đưa đến đâu?"

Như Tiểu Lam chỉ chỉ.

Nàng dậy từ rất sớm, có người làm theo phân phó của Thanh Mặc Nhan đã đem y phục đến đây, nhưng mà từ khi đến với thế giới này thì nàng vẫn luôn chỉ ở cạnh bên người hấn, cho nên nàng căn bản không biết được y phục của nữ tử phải mặc như thế nào.

Nàng suy nghĩ rất đơn giản, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử, trời lại nóng như thế, dứt khoát chỉ cần mặc một cái quần cùng một cái yếm là được rồi.

Vừa vặn chỗ ngực cũng được đưa đến đây, dù cho nàng có bị biến thành hình người, thì chỗ ngực vẫn như cũ nhận ra được nàng, vì thế nên kết quả là một người một chỗ chơi đùa đến vui vẻ...

Thanh Mặc Nhan đặt nàng ở trên ghế, cố gắng nhẫn lại dạy cho nàng cách mặc quần áo.

Như Tiểu Lam đuối chân nhỏ ra, đứng đưa không ngừng ở giữa không trung.

Thanh Mặc Nhan đánh nhẹ lên lưng nàng một cái: "Nữ hài tử khi ngồi phải khép hai chân lại."

Như Tiểu Lam chep miệng làm theo.

Thanh Mặc Nhan nói một tràng dài, nhưng mà một chữ nàng cũng không nghe vào trong đầu.

Nhiều quy củ như vậy, còn không vui vẻ bằng khi làm súng vật.

Thanh Mặc Nhan cầm giày thêu nhỏ đi vào chân cho nàng, sau đó còn ngẩng đầu lên đánh giá nàng, miệng đột nhiên nói: "Ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên."

Như Tiểu Lam bị giật mình suýt nữa nhảy lên.

Bị biến thành súng vật đã đủ bi thảm rồi, nàng cũng không muốn phải sửa lại cả tên nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Súng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Ta tên là Như Tiểu Lam, Thiếu Khanh đại nhân mặt mũi của ngươi đâu?

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn gương mặt mũm mĩm của nàng: "Ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên."

Muốn giữ nàng ở lại bên người, hấn cũng không thể suốt ngày gọi nàng là "vật nhỏ" được nữa, bình thường chỉ có hai người bọn họ thôi thì không sao, nhưng mà nếu như có ngoại nhân ở đây thì phải xưng hô như thế nào a?

"Không cần." Như Tiểu Lam chu miệng lên nói.

Lông mày Thanh Mặc Nhan khẽ nhíu lại: "Vì sao?"

"Ta có tên rồi." Nàng mới không cần người khác đặt tên cho mình đâu.

Thanh Mặc Nhan có chút ngoài ý muốn: "Ai đặt cho ngươi?"

"Gia gia của ta." Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng đánh giá mọi biểu cảm biến hóa trên gương mặt hấn.

"Gia gia ngươi?" Về mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra vẻ mê mẩn.

Như Tiểu Lam không hề biết, lúc này ở trong đầu hấn đang hiện lên hình ảnh một con mèo hương già toàn thân lông trắng muốt.

"Bây giờ gia gia ngươi đang ở đâu?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng hỏi.

Như Tiểu Lam nói nhỏ: "... Hấn đi rồi, sẽ không bao giờ trở lại nữa."

Nàng từ nhỏ đã không có cha mẹ, là ông đã nhặt nàng về nuôi, coi nàng như cháu gái mà nuôi lớn, bởi vì khi lớn lên nàng rất giống với người con đã qua đời của ông, cho nên ông cũng rất sủng ái nàng.

Đừng nhìn bộ dáng không chút để tâm của nàng, kỳ thật đối với chuyện phải rời xa ông nội nàng lại rất để ý.

Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uể oải của nàng, không khỏi khiến hấn cũng phải ghen lời.

Vốn dĩ là muốn đặt một cái tên cho nàng, nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại động phải vết thương của nàng.

Trầm mặc một lúc, Như Tiểu Lam lại đột nhiên ngẩng đầu lên cười hi hi: "Thôi, dù sao thì cũng không trở về được nữa."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng lại nổi lên một cảm xúc bất an không rõ lý do.

Trở về? Nàng muốn trở về đâu?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không mở miệng hỏi nàng về vấn đề này: "Tên ngươi là gì?" Hắn đổi sang câu hỏi khác.

"Như Tiểu Lam."

Thanh Mặc Nhan yên lặng lẩm nhẩm cái tên này, lại nói thầm một câu: "Không giống với tên của động vật."

Như Tiểu Lam phát điên suýt nữa là ngã từ trên ghế xuống.

Ta vốn dĩ không phải là động vật a!

Thanh Mặc Nhan nhìn đôi chân đang không ngừng lay động của nàng: "Nếu ngươi không muốn đổi, vậy thì cứ dùng cái tên này đi."

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng rồi, là ai dạy ngươi thứ pháp thuật kỳ quái kia?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Lại nhắc đến vấn đề này, Như Tiểu Lam chợt dạ rụt cổ lại.

Nàng cũng không muốn bị người ta coi là yêu quái.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan cứ nhìn chăm chú vào nàng, làm nàng có cảm giác không thể nào che giấu được, chỉ có thể kiên trì nói: "Là gia gia dạy ta."

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc hỏi: "Gia gia ngươi tu hành mấy trăm năm?"

Như Tiểu Lam dùng tay che mặt lại, nàng biết, nói lời đó sẽ làm cho người ta dễ dàng hiểu nhầm.

"Gia gia ta không phải yêu quái!"

"Vậy tại sao hắn lại có pháp thuật?"

"Hắn cũng là học được..."

"Học của ai?"

"... Ta không biết." Nàng vô lực nói, đây là một vấn đề vĩnh viễn cũng không giải thích rõ được.

Làm sao nàng có thể nói cho hắn biết, là nàng đến từ một thế giới khác, hơn nữa nàng cũng không phải là động vật gì cả, gia gia của nàng cũng không phải là một lão yêu quái.

Thiên a, quá hỗn loạn, mệt tim.

Thanh Mặc Nhan cũng không dây dưa ở vấn đề này thêm nữa, giúp Như Tiểu Lam mặc y phục xong thì hắn cũng thay vào một bộ quan phục, mang theo nàng đến chỗ của Chính Khanh.

Dọc theo đường đi, không ít người nhìn về phía Như Tiểu Lam với ánh mắt khác thường.

Nguyên nhân chủ yếu, là bởi cặp mắt xanh biếc kia của nàng.

Nàng đuổi sát đến gần Thanh Mặc Nhan, bàn tay nắm lấy góc áo hắn.

Cảm giác được vật nhỏ bên người đang bất an, Thanh Mặc Nhan liền quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy đám nha dịch ở phía xa đang chỉ trở về hướng bên này.

Như Tiểu Lam nắm lấy quan phục của hắn, bởi vì quá dùng sức, khiến cho Thanh Mặc Nhan thậm chí còn có cảm giác như quần của hắn đang muốn thoát ly khỏi khu vực an toàn...

"Ta vẫn nên trở về thôi." Nàng nhỏ giọng nói.

Nơi làm việc của Thanh Mặc Nhan là địa phương ít có ngoại nhân dám tự tiện tiến vào, ở nơi đó nàng có thể không hề có kỵ, nhưng mà khi ra đến bên ngoài thì lại không được như thế.

Nàng biết đôi mắt của mình sẽ trở thành tiêu điểm bị mọi người chú ý.

"Trở về làm gì?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh như băng mang theo áp lực vô hình, khiến cho nhóm nha dịch nhìn thấy đều sợ hãi cúi thấp đầu, cũng không dám nhìn về bên này nữa.

"Mất ta..." Như Tiểu Lam đáp ứng.

"Mất bị sao." Thanh Mặc Nhan nắm lấy cằm của nàng.

Đôi mắt giống như phi thủy, mang theo ánh sáng mê người.

"Người không cảm thấy nó rất kỳ quái sao?" Như Tiểu Lam vội vàng la lên.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, nếu nói đến kỳ quái, thì gần đây hắn đã hoàn toàn bị rơi vào bên trong những sự việc hết sức kỳ quái rồi.

Cho nên hắn cũng đã quen rồi.

"Người là sủng vật của ta, ai dám nói người kỳ quái." Hắn khinh thường nói: "Ta mới là người nuôi người, không phải bọn họ." Cúi người bế nàng lên, Thanh Mặc Nhan lại tiếp tục thông dong đi về phía trước.

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Hình như có chỗ nào đó không đúng.

Hắn là người nuôi nàng, tại sao nghe lời này lại thấy có chút kỳ quái a.

Chính Khanh đại nhân đang vội vàng xử lý vụ án cửa hàng rồi gỗ, chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sự Cố tiên sinh cũng đang ở một bên, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

"Bên phía Thuận Thiên Phủ cũng tồn tại không ít người, đội viết xong tấu chương ta sẽ vào cung diện thánh với Hoàng Thượng." Chính Khanh nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang ôm Như Tiểu Lam ở trong lòng thì hơi sững sốt.

"Đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan bỏ nàng xuống: "Là ta cứu từ trong tiệm rồi gỗ ra, nàng không còn thân nhân ở bên cạnh, cho nên ta liền đem nàng giữ ở bên người."

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Canh tiên sinh và Cố tiên sinh đều nhìn về phía bên này.

Như Tiểu Lam kéo một góc quan phục của Thanh Mặc Nhan lên che mặt lại, bộ dáng thẹn thùng cùng sợ hãi làm cho người nhìn thấy tâm đều phải nóng lên.

Chính Khanh hơi nhíu mày lại: "Mất nàng sao lại như thế?"

Thanh Mặc Nhan thoải mái hào phóng ngồi xuống, đem Như Tiểu Lam ôm lên trên đùi chính mình, còn thuận tay vuốt nhẹ mái tóc của nàng: "Có lẽ tại vì đã trải qua việc gì đó trong cái cửa hàng rồi gỗ kia, cho nên đối với những chuyện trước đây, nàng hoàn toàn không nhớ gì hết."

Ánh mắt Như Tiểu Lam lóe ra, trong lòng âm thầm bội phục hắn, thật không hổ là Đại Lý Tự Thiếu Khanh tuổi trẻ tài cao, nói dối mà cũng không thêm chớp mắt.

Những hài đồng bị liên lụy đến các vụ án, đều sẽ được mang về nhà trả lại bên người cha mẹ chúng, nhưng bất quá có rất nhiều người không được như vậy, mà là bị vứt bỏ đi, đặc biệt là những hài tử có diện mạo đẹp mắt, có lúc sẽ lưu lạc đến tận thanh lâu son phấn.

Bằng không thì chỉ có thể chịu chết đói ở đầu đường, hoặc là trở thành ăn mày đi khắp nơi xin ăn.

"Thiếu Khanh muốn nhận nuôi đứa nhỏ này?" Cố tiên sinh hỏi.

Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan không mang theo chút biểu cảm: "Cũng không tính là nhận nuôi, chỉ là thấy nàng quá đáng thương, nên mới cho nàng ăn cơm mà thôi."

Như Tiểu Lam cố kìm nén nội tâm đang muốn rít gào: Mặt đâu! Thiếu Khanh đại nhân, mặt mũi người đâu!

Nhà có tiền thu dưỡng hài đồng mỹ mạo cũng không phải là chuyện hiếm thấy, có một số nữ đồng nếu lớn lên được dạy dỗ tốt, thì có khi còn được đưa vào trong cung, một là được hoàng đế nhìn trúng, còn không thì cũng qua tay của các hoàng tử.

Chính Khanh lại trầm mặc, ánh mắt đánh giá nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

Áp lực quá lớn a, quả nhiên là gừng càng già càng cay, chẳng lẽ lão hồ ly này đã nhìn ra được cái gì rồi?

Trái tim Như Tiểu Lam như bị treo lên đến cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Nuôi nàng ở bên người, muốn ăn thịt cũng phải có điều kiện

Chính Khanh đại nhân hít mắt lại nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị hấn nhìn đến không được tự nhiên, nếu không phải do Thanh Mặc Nhan vẫn đang ở bên người nàng, thì suýt chút nữa nàng đã sinh ra một loại xúc động muốn chạy trốn.

Lão hồ ly này đã nhìn ra được sơ hở gì rồi?

Nàng đang suy nghĩ, sau đầu lại bị Thanh Mặc Nhan đè lại, nàng liền thuận thế đem mặt vùi vào trong ngực hắn.

Quên đi, đầu không lại thì ta tránh là được rồi.

Chính Khanh trầm mặc một lúc, sau đó mới mở miệng nói: "Dù sao đây cũng là việc riêng của ngươi, chỉ sợ là phụ thân của ngươi sẽ không được vui cho lắm."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Bất quá chỉ là thêm một cái miệng ăn thôi, phụ thân cũng sẽ không keo kiệt đến thế."

Chính Khanh thu hồi ánh mắt ở trên người Như Tiểu Lam, lại một lần nữa quay sang thảo luận về vụ án.

"Đây là thứ được tìm thấy ở trong cửa hàng rồi gỗ, ngươi nhìn một chút đi." Chính Khanh đưa mấy phong thư cho hắn.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra tiếp nhận, sau khi nhìn qua từng phong thư trên tay, thì lông mày hắn không khỏi nhíu chặt lại: "Không phải nhị hoàng tử đã mang binh đi xuất chinh rồi sao, vì sao nội dung trong thư này lại có... Đều liên quan đến hắn?"

"Không chỉ có mấy thứ này, mà còn có những quyển hồ sơ lúc trước bị hủy của chúng ta, bao gồm cả vụ huyết án của Trương phủ, tất cả đều đang chỉ về hướng binh bộ."

Thanh Mặc Nhan nhìn những phong thư ở trong tay rồi trầm mặc.

Như Tiểu Lam nhìn trộm sấp thư ở trong tay hắn, mấy cái đó nàng chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra được vài chữ.

Đáng chết, học cả một đời, vậy mà đến hôm nay lại bị biến thành một người thất học.

Thanh Mặc Nhan xem thư xong, thì liền đem chúng đặt lại lên bàn Chính Khanh đại nhân.

"Bây giờ trong thành vẫn đang còn không ít người thờ phụng con rối này ở trong nhà đi?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Chính Khanh nhìn về phía Cố tiên sinh, Cố tiên sinh tiếp lời nói: "Đã thông báo cho Thuận Thiên Phủ, điều tra qua các hộ gia đình trong thành."

Thanh Mặc Nhan chậm rãi gật gật đầu, biểu tình thoáng buông lỏng.

"Ngày mai ta sẽ tiến cung diện thánh, mấy ngày nay ngươi cũng rất vất vả rồi, trở về hầu phủ nghỉ ngơi tạm mấy ngày đi." Chính Khanh mỉm cười nói.

Thanh Mặc Nhan chấp tay cảm tạ.

Đúng lúc này, vật nhỏ trong lòng hắn bỗng giòn tan nói: "Con rối đứng đầu kia vẫn chưa chết, các ngươi phải hết sức cẩn thận."

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng lại.

Tất cả mọi người đều bị lời này làm cho kinh sợ, ánh mắt không dám tin nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Lời vừa nói ra khỏi miệng Như Tiểu Lam liền hối hận, phảng phất như là bị ánh mắt của mọi người làm cho sợ hãi, nàng lại một lần nữa lui vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

"Con rối đứng đầu là ai?" Chính Khanh gần từng chữ một.

Như Tiểu Lam không dám tự tiện nói tiếp, chỉ có thể trông mong ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan, như là đang đợi sự đồng ý của hắn.

Hành động này của nàng làm cho Thanh Mặc Nhan cảm thấy cực kì thoải mái, nàng là mèo hương cũng tốt, là hải tử cũng không sao, chỉ cần ở trong mắt nàng hắn luôn đứng ở vị trí đầu tiên là được.

"Nói đi, trả lời câu hỏi của Chính Khanh đại nhân." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói, đến ngay cả hắn cũng không nhận ra, trong ánh mắt hắn đang mang theo một loại ánh sáng nhu hòa có thể làm cho người ta chết đuối ở trong đó.

Có những lời này của hắn, Như Tiểu Lam mới tăng lên can đảm: "Con rối đứng đầu chính là chủ nhân của cửa đám rối gỗ, chính hắn đã ở sau lưng điều khiển chúng nó."

Chính Khanh nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Không phải ngươi nói hắn đã chết rồi sao?"

Chân mày Thanh Mặc Nhan nhăn lại thật sâu, đêm đó hắn tận mắt nhìn thấy Như Tiểu Lam nuốt vào đạo bạch quang mà con rối kia bắn ra, sau đó thân thể của rối gỗ liền tê liệt âm âm ngã xuống đất.

Chẳng lẽ, như thế còn chưa được xem như là đã chết sao?

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Nó chỉ là cái thể thân mà thôi."

"Ngươi còn biết những gì nữa?" Chính Khanh bắt tri bắt giác hơi cúi người về phía trước.

Như Tiểu Lam đang muốn mở mồm ra nói chuyện, lại đột nhiên cảm giác được bàn tay to của Thanh Mặc Nhan đang bóp mạnh lên mông của nàng.

Đầu nhỏ của nàng lập tức lắc mạnh như cái trống bỏi (*).

(*) Trống bỏi: Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh.

Trên mặt Chính Khanh toát ra vẻ thất vọng: "Người thử cẩn thận nhớ lại xem, bộ dáng thật của con rồi kia như thế nào?"

"Ta không biết, ta chưa từng thấy qua hần." Đây là lời nói thật của nàng a.

"Chính Khanh đại nhân, đứa nhỏ này bị kinh hách quá độ, tất cả các sự việc có liên quan đến chính mình nàng cũng không nhớ ra được." Thanh Mặc Nhan đứng lúc tiếp lời đánh gãy lời nói của Như Tiểu Lam.

Chính Khanh đành phải bỏ qua, quay sang dặn dò với Thanh Mặc Nhan: "Nơi này là Đại Lý Tự, tốt nhất không nên để đứa nhỏ ở lại đây."

Thanh Mặc Nhan sáng khoái đáp ứng, nhưng bất quá hần vẫn phải lấy một cái cớ: "Nàng bị chấn kinh quá độ, trừ bỏ ta ra thì không chịu tin tưởng bất kỳ kẻ nào khác, ta trước phải giữ nàng ở bên người mấy ngày, đợi nàng tốt lên thì sẽ đưa về hầu phủ."

Hai bên đều lui một bước, Chính Khanh cũng không nói thêm gì nữa, phất tay ý bảo bọn họ đi ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam về thư phòng của hần ở Đại Lý Tự, về đến nơi thì thấy Huyền Ngọc đang quỳ gối ở cửa, đầu cúi thấp xuống.

"Thuộc hạ vô năng, đã khiến thế tử phải thất vọng." Huyền Ngọc hối hận nói.

Ở trong cửa hàng rồi gỡ, hần đã không thể bảo hộ được cho chủ tử của mình, trong lòng hần hối hận vô cùng, cho nên vừa mới tỉnh lại hần đã chạy đến đây để thỉnh tội với thế tử.

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nhìn hần: "Đứng lên đi."

Huyền Ngọc vẫn quỳ nơi đó không chịu đứng lên: "Thỉnh thế tử trách phạt."

Thanh Mặc Nhan thở dài, Huyền Ngọc đã đi theo hần rất nhiều năm rồi, hần vô cùng trung thành và tận tâm, hần chỉ có duy nhất một điểm không tốt, đó là quá có chấp.

"Nếu người muốn thỉnh tội, thì đi làm một chút thức ăn mang đến đây." Dọc theo đường đi Thanh Mặc Nhan đã sớm nghe được bụng của tiểu hài tử nào đó đang trầm thì kêu.

Lúc này Huyền Ngọc mới đứng lên, thời điểm nhìn thấy Như Tiểu Lam hần có hơi sùng sốt một chút, bất quá rất nhanh hần đã rời ánh mắt đi, thi lễ sau đó rời khỏi.

Trở lại bên trong thư phòng, Như Tiểu Lam lập tức buông tay Thanh Mặc Nhan ra, lạch cạch lạch cạch chạy đến viện ngoài, miệng thì kêu lên: "Chó ngốc!"

Chó đen đuổi đầu lười ra rồi lao đến, nó đang chuẩn bị bỏ nhào lên người Như Tiểu Lam, thì lại cảm nhận được một luồng hàn ý vô hình đang đánh úp tới.

Vội dừng lại, ngẩng đầu lên, kinh sợ khi thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở sau lưng Như Tiểu Lam, ánh mắt vô cùng sắc bén, nhìn chằm chằm vào nó.

U ám giống như đang có hàn khí tản ra.

Giờ phút này, ở trong mắt nó, Thanh Mặc Nhan không thua gì một vị sát thần áo đen, âm trầm dùng ánh mắt dọa cho linh hồn của nó bay đi hết.

"Ngao ô!" Chó đen rên rĩ xoay người bỏ trốn.

Như Tiểu Lam đã mở sẵn hai tay chuẩn bị nghênh đón "nhiệt tình" của chó ngốc, nhưng lại nhìn thấy nó đột nhiên cụp đuôi bỏ trốn đi mất.

"Sao nó lại đi rồi?" Nàng mang theo vẻ khó hiểu.

"Ai biết được, chắc là do đói bụng đi." Thanh Mặc Nhan đứng phía sau thản nhiên nói, hần tiến lên nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, dắt theo nàng đi vào thư phòng.

Huyền Ngọc rất nhanh đã làm xong đồ ăn.

Như Tiểu Lam nhìn thấy trong khay có hai bát cơm, còn có cả hai đĩa rau xào ở bên cạnh.

Này cũng quá nhạt nhẽo đi.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn đồ ăn: "Hôm nay phòng bếp không có thịt sao?"

"Không có." Huyền Ngọc thành thật trả lời.

Đại Lý Tự bên này cũng chỉ có vài món ăn bình thường, xem như là cơm để ăn qua loa, cũng không có đồ ăn phong phú gì cả.

Nhìn tiểu hài tử ở đối diện miệng dẩu lên, Thanh Mặc Nhan gấp lên chút thức ăn chạy bỏ vào trong bát nàng: "Trước cứ ăn tạm đi, đợi đến giữa trưa ta mang người ra ngoài ăn."

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Đi ra ngoài ăn!

Nàng đã chờ đợi được ném qua mỹ thực ở trong thành từ lâu rồi.

Thanh Mặc Nhan lại gấp cho nàng một đĩa đồ ăn: "Bất quá ngươi phải nói cho ta biết sự việc có liên quan đến con rối kia."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam trong nháy mắt liền sụp đổ xuống.

Cái gì a, cứ tưởng rằng Thanh Mặc Nhan cuối cùng cũng có sự chuyển biến đối xử tốt hơn với nàng, nhưng hóa ra là có việc cần nên mới thế a.

Cắn đầu chiếc đĩa, Như Tiểu Lam thừ ra điều kiện: "Ta có thể nói cho ngươi biết, bất quá ta muốn ăn đồ ăn ngon nhất ở trong thành, còn cần phải có nhiều thịt nữa!"

"Có thể." Trên mặt Thanh Mặc Nhan mang theo nhàn nhạt mỉm cười.

Vật nhỏ của hắn vẫn luôn đơn giản như thế, chỉ cần một chút đồ ăn ngon là có thể mua chuộc được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Gãy răng sữa, Thiếu Khanh mất mát

Kỳ thật sự việc về con rối đứng đầu kia Như Tiểu Lam cũng chỉ là được nghe nói qua từ ông nội, nàng đem sự tình mình biết được nói hết cho Thanh Mặc Nhan nghe.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, buồn bã nói: "Trên đời lại có loại tà pháp như vậy?"

Như Tiểu Lam cúi đầu ăn cơm, bởi vì tay quá nhỏ, cho nên nàng sử dụng thìa khó khăn đến không nỡ nhìn, đột nhiên nàng "ai u" một tiếng, cúi đầu đem hết cơm trong miệng phun ra.

Thanh Mặc Nhan sững sốt, ngay sau đó liền thấy nàng bỏ vội thìa ra rồi lấy tay che miệng lại

"Xảy ra chuyện gì?"

Như Tiểu Lam "ngô ngô" chỉ vào đồng com vừa bị nàng phun ra kia.

Thanh Mặc Nhan thò người ra xem thử, chỉ thấy một cái răng nhỏ lẫn ở trong đồng com ở trên bàn.

"Há mồm." Thanh Mặc Nhan buông chiếc thìa xuống rồi kéo tiểu gia hóa đến bên người.

Huyền Ngọc mang nước đến, cho Như Tiểu Lam súc miệng.

Như Tiểu Lam há to miệng ra, Thanh Mặc Nhan xem qua ở bên trong, chỉ thấy chỗ răng cửa thiếu mất một cái, cái răng cửa còn lại cũng đang lung lay như sắp gãy.

"Ngươi đã bắt đầu đổi răng sữa?" Thanh Mặc Nhan đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào đó, làm cho cái răng cửa đang lung lay kia cũng rơi xuống theo.

Như Tiểu Lam mở to mắt nhìn răng sữa rơi ở trong lòng bàn tay Thanh Mặc Nhan.

Trẻ con bình thường phải vào khoảng sáu tuổi mới bắt đầu thay răng, mà bộ dáng hiện tại của nàng, rõ ràng mới chỉ có mỗi bốn, năm tuổi thôi a.

Chẳng lẽ... Thân thể của nàng có vấn đề?

Trong đầu nháy mắt hiện lên các bộ phim Hàn cầu huyết đến khoa trương.

Bệnh nan y, sống không được bao lâu nữa... Rồi cuối cùng nàng sẽ phải chết ở trong đói khát...

Thanh Mặc Nhan lại trấn định vô cùng, hắn nhìn về phía Huyền Ngọc: "Đi tìm y quan Trường Hận đến đây."

Không lâu sau Huyền Ngọc đã mang theo Trường Hận đến.

Vừa bước đã thấy một tiểu hài tử phấn điều ngọc mài (*) đang ngồi ở trong lòng Thanh Mặc Nhan, còn hắn thì đang cầm thìa nhỏ giọng khuyên nhủ đối phương ăn cơm

(*) Phấn điều ngọc mài: Gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giũa.

Tiểu hài tử che miệng, liên tục lắc lắc đầu.

"Thiếu Khanh đại nhân." Trường Hận đi lên chào hỏi.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới buông đôi đũa xuống: "Ngươi tới xem cho đứa nhỏ này đi."

Xem cái gì?

Trường Hận đi đến trước mặt hắn, hài tử ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên quay đầu lại, để hiện ra một đôi con ngươi màu xanh biếc như ngọc phi thủy.

Trường Hận nhìn đến ngây dại.

"Đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan nhìn Huyền Ngọc đang đứng ở cửa, Huyền Ngọc hiểu ý, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Không phải Thanh Mặc Nhan hẳn không tin tưởng Huyền Ngọc, mà là do tính tình Huyền Ngọc có đôi chút tùy tiện, vì vậy tốt nhất là không cho hắn biết thì hơn.

"Ngươi đến xem răng cho nàng đi." Thanh Mặc Nhan nắm lấy cằm Như Tiểu Lam, bức nàng phải mở miệng ra.

Trường Hận thò người qua, nhìn kỹ cái miệng nhỏ của Như Tiểu Lam.

"Đây là răng sữa."

Thanh Mặc Nhan chuyển ánh mắt nhìn vào Trường Hận, phảng phất như đang đợi đối phương nói tiếp.

Trường Hận khẽ cau mày: "Lẽ ra với tuổi của nàng hiện tại thì chưa đến lúc thay răng a."

Như Tiểu Lam chớp mắt, để mặc cho Trường Hận kéo lấy cánh tay nàng, ấn ngón tay lên trên phía mạch tượng.

Trường Hận nghiêng đầu "di" một tiếng.

Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn chằm vào hắn: "Có vấn đề gì sao?" (#Linh: Vì TH giả nam trang, cho nên ta cứ xưng là "hắn" nhé. ==)

"Mạch tượng quái lạ." Trường Hận lại bắt mạch bên cánh tay còn lại: "Mạch tượng kỳ quái như này ta chưa gặp qua bao giờ."

Mặt Thanh Mặc Nhan không mang theo biểu cảm: "Còn có vấn đề gì nữa?"

Trường Hận lắc đầu: "Ngược lại còn rất bình thường, chỉ là mạch tượng này..."

Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười khẽ: "Chẳng lẽ ngươi vẫn chưa phát hiện ra sao?"

Trường Hận ngẩn người, vẻ mặt không hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan mang theo biểu cảm nhu hòa: "Nhìn ánh mắt nàng xem, chẳng lẽ ngươi không đoán ra được chút gì?"

Trường Hận lại một lần nữa nghiêm túc cẩn thận đối diện với đôi mắt của nữ hài tử, đột nhiên hắn "a" lên một tiếng: "Hay là, nàng chính là cái kia..."

"Nàng chính là con mèo hương kia." Thanh Mặc Nhan sờ sờ đầu nhỏ của Như Tiểu Lam, trên tóc nàng có mùi xạ hương nhàn nhạt, mùi hương này lại làm cho hắn cảm thấy am tâm đến khó hiểu.

Trường Hận kinh ngạc cả nửa ngày vẫn không khôi phục lại tinh thần.

"Sao lại có chuyện như vậy, biến thành người? Đến đuôi cũng không còn, làm sao có khả năng... Còn có lỗ tai..."

Trường Hận đi qua đi lại đánh giá Như Tiểu Lam, nếu không phải còn e ngại Thanh Mặc Nhan đang ở đây, thì Như Tiểu Lam cảm thấy chính mình nhất định sẽ bị Trường Hận lôi ra lột sạch để xem xét cẩn thận.

"Nếu nói như thế... Thì việc này cũng coi như đã có đáp án rồi." Trường Hận nghiêm túc nhìn cái răng bị gãy của nàng: "Nàng không phải là con người, tự nhiên trạng thái của thân thể cũng không giống với bình thường, thông thường động vật chỉ cần ba tháng là đã thay răng, nội trong một năm là sẽ trưởng thành, cho nên dù cho đứa nhỏ này đã được biến thành hình người, thì thân thể của nàng vẫn sẽ trưởng thành theo quy luật của động vật."

"Ý của ngươi là, chỉ cần một năm nữa nàng sẽ lớn lên?" Thanh Mặc Nhan nhìn tiểu gia hỏa đang ngồi ở trong lòng.

Không thể tưởng tượng nổi, đang là một tiểu hài tử mũm mĩm mà chỉ cần đảo mắt một cái là đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Trường Hận gật đầu: "Khoảng trong một năm không sai biệt lắm nàng sẽ lớn lên, đến sau khi trưởng thành thì sẽ ổn định trở lại, bất quá điều ta muốn nói chính là... Tuổi thọ của nàng cũng sẽ giống như mèo hương, đại khái là chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm là cùng..."

Những điều Trường Hận nói sau đó, Như Tiểu Lam đều không nghe được, trong đầu nàng chỉ toàn là một câu nói: Chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm là cùng...

Tựa như có vô số con ngựa kéo theo cả đồng bùn đất chạy như điên qua một vùng thảo nguyên xanh tốt. (#Linh: Đoạn này ta không hiểu, ta là đang chém bừa, mong mọi người thông cảm. ==)

Thời điểm Trường Hận rời khỏi, Như Tiểu Lam vẫn không tự thoát ra được đá kích to lớn kia.

Lão thiên a, ngươi đây là muốn làm gì, bị biến thành động vật đã đủ bi thảm rồi, ngươi thế nhưng còn muốn tăng giá cả với ta, chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm? Không được! Ta phải đi về, ta phải trở về nhà!

Đưa tay ra sờ vòng cổ đá ngũ sắc, đột nhiên nàng thấy tỉnh táo lại.

Không sai, sao nàng lại có thể quên đi thứ này a, lúc trước đều là tại cái vòng tay đá ngũ sắc kia mà nàng mới bị đưa tới thế giới này, nếu mà nàng gom đủ được bốn viên đá, thì có phải là sẽ trở về được hay không?

Càng nghĩ nàng càng thấy hưng phấn, hoàn toàn không hề để ý đến người nào đó đang mang theo ánh mắt sâu thẳm khó lường.

Thanh Mặc Nhan chú ý đến sắc mặt rất kém của vật nhỏ, lời Trường Hận vừa nói đến ngay cả hắn cũng không thể ngờ tới, lúc trước hắn chỉ biết nghĩ đến chuyện nàng có thể hóa thành hình người mà cảm thấy hưng phấn, nhưng lại không hề nghĩ đến bản chất chênh lệch giữa hai bọn họ không bao giờ thay đổi được.

Hắn là người, mà nàng cũng chỉ là một con thú nhỏ, nàng không có khả năng mãi mãi làm bạn ở bên người hắn, đến mười mấy năm sau, hắn cũng sẽ mất đi nàng vĩnh viễn.

Bởi vì nàng đã từng nói với hắn, nàng không phải là yêu quái, nói đúng hơn là nàng sẽ không giống với mấy câu chuyện xưa trong truyền thuyết, tu tiên đắc đạo rồi phi thăng linh tinh.

Quang cảnh mười mấy năm, nói dài cũng không phải là dài, mà bảo ngắn cũng không phải là ngắn, nhưng hắn vẫn không dám tưởng tượng đến, một ngày nào đó vật nhỏ sẽ biến mất hoàn toàn trong cuộc đời của hắn.

Thanh Mặc Nhan bình tĩnh nhìn vào tiểu nha đầu ở trước mắt, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ, hắn không biết phải làm sao mới khuyên nhủ được nàng, để nàng an tâm không lo sợ.

Nhưng mà rất nhanh, hắn phát hiện vật nhỏ lại đang phấn chấn lên, từ trong mắt nàng hiện ra một thứ ánh sáng chói mắt.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi dẫn ta ra ngoài ăn đi." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn vào hắn, bởi vì thiếu đi mất hai cái răng cửa, cho nên nàng nói chuyện có chút nhỏ nhẹ, nhưng bất quá như vậy lại càng tăng thêm vẻ hồn nhiên đáng yêu của nàng.

"Được." Thanh Mặc Nhan nhấp môi, nắm lấy tay nàng rồi đứng dậy: "Huyền Ngọc ngươi đi chuẩn bị ngựa đi, thuận tiện mang luôn con chó đen kia trở về hầu phủ luôn, chúng ta ở bên ngoài dùng xong cơm thì sẽ trở về."

Rất nhanh hắn đã nghĩ thông suốt, mặc kệ như thế nào, ít nhất hiện tại vật nhỏ vẫn đang thuộc về hắn, chỉ cần là nàng muốn, thì nhất định hắn sẽ cho nàng thứ tốt nhất.

Đôi lời: Chương này có hơi buồn nhĩ, nhưng mà mọi người yên tâm, chuyện có kết thúc HE (Happy Ending), đảm bảo hai con người này sẽ sống hạnh phúc bên nhau, còn cụ thể ra sao thì ta cũng chịu... ==

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Trăm Tài công tử, con riêng của Thiếu Khanh?

Trong thành, Bạch Ngọc lâu.

Nhị thiếu gia hầu phủ nhẹ nhàng đặt lồng sắt lên trên bàn, trong lồng sắt có một con chồn trắng, khi hắn bỏ cái lồng xuống thì con chồn ở bên trong bỗng di chuyển không ngừng, nhìn như là có chút nôn nóng.

"Bạch công tử." Nhị thiếu gia lúng túng nói: "Ta không bắt được con mèo hương kia... Cũng không biết nó đã chạy đi đâu, hạ nhân trong phủ đều cuồng cả lên đi tìm, nhưng mà vẫn không thấy được dù chỉ là bóng dáng của nó."

Ngồi phía đối diện là một vị quý công tử mặc trên người cảm y màu trắng, trong tay hắn cầm một cây quạt xếp, trên đầu không hề mang ngọc quan, mà chỉ dùng một sợi dây màu trắng thuần để cột tóc lại, nhìn qua tiêu sái cực kỳ.

"Không bắt được?" Quý công tử phe phẩy quạt xếp, duỗi tay trêu đùa chồn trắng trong lồng sắt.

Chồn trắng an tĩnh lại, tầm mắt nhìn theo ngón tay của hắn.

"Đã khiến bạch công tử phải thất vọng." Nhị thiếu gia bất an nói.

Quý công tử cười khê: "Nhị thiếu gia đã quá lời rồi, việc này không thành ta cũng không bị tổn thất gì, chỉ là đáng tiếc cho nhị thiếu gia... Mất đi cơ hội được bước chân vào chốn quan trường."

Nhị thiếu gia bất an đứng ngồi không yên: "Chẳng lẽ cứ phải là mèo hương sao?"

Quý công tử dùng tay gõ nhẹ quạt xếp: "Tin tức ta có được là như thế, có quan viên trong triều gia giá cao muốn sở hữu một con mèo hương, chỉ cần nhị thiếu gia ngài đạt được yêu cầu của khách nhân, thì đến lúc đó muốn một cái chức quan cũng quá đơn giản với hần đi, theo ta được biết, đối phương đã là quan nhị phẩm rồi a."

Ngũ quan nhị thiếu gia nhăn lại một chỗ, đến ngay cả nằm mơ hần cũng muốn có được một chức quan cho bản thân, mà chức quan phụ thân cho hần làm lại không có chút danh tiếng nào, đến ngay cả một quan viên thất phẩm cũng dám không xem hần ra gì.

"Có biện pháp khác hay không?" Nhị thiếu gia cầu xin nói, nếu phụ thân đã không thể giúp hần, vậy thì hần cũng chỉ có thể tự tìm kiếm cơ hội mà thôi.

Quý công tử suy nghĩ một lát: "Kỳ thật ngươi có thể trở về cầu xin huynh trưởng của ngươi."

Nhị thiếu gia cúi thấp đầu, đối phương lại tiếp tục nói: "Huynh trưởng của ngươi tốt xấu gì cũng là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, tìm một chức quan ở Đại Lý Tự cho ngươi không phải là chuyện rất dễ dàng sao?"

"Ta đã hỏi qua đại ca, nhưng mà hần không đồng ý cho ta làm việc ở Đại Lý Tự." Nhị thiếu gia chưa xốt nói.

"Vì sao?" Quý công tử lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

"Hần nói công việc ở đó không thích hợp với ta."

"Ha ha a..." Quý công tử mở quạt xếp ra cười rộ lên: "Hần là sợ ngươi sẽ chiếm đi hết nổi bật của hần đi, thôi, ngươi cứ đi về trước, nếu mà có cơ hội khác ta sẽ thông tri cho ngươi sau."

Cửa phòng mở ra, một tên người hầu cung kính nói: "Khách nhân thỉnh đi."

Nhị thiếu gia biết đây là đối phương đang muốn đuổi khách, vì vậy hần chỉ có thể kiên trì đứng lên, đang định đi ra khỏi cửa thì hần bỗng dừng bước chân lại rồi xoay người nói với vị công tử kia: "Việc này nếu truyền đến tai đại ca, thì nhất định hần sẽ nghỉ ngơi ta..."

Quý công tử phe phẩy cây quạt: "Nhị thiếu gia cứ yên tâm đi, Bạch mã là người làm ăn, tự nhiên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói."

Lúc này nhị thiếu gia mới yên lòng, chấp tay nói lời từ biệt với đối phương.

Cửa phòng vừa mới đóng lại, từ sau bình phong đột nhiên có một người đi ra.

Chồn trắng trong lồng sắt nhìn thấy người nọ thì lập tức trở lên hiếu động.

Quý công tử mở cửa lồng ra, chồn trắng liền vèo một cái nhảy ra ngoài, rồi lập tức nhảy lên trên vai người nọ, thân mật mà cọ cọ.

"Không nghĩ tới nhị thiếu gia hầu phụ lại vô dụng đến thế." Quý công tử thở dài nói.

"Con mèo hương kia rất giao hoạt, mấy lần trước cũng đều để nó chạy mất." Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chồn trắng, nam tử ho khan nhẹ vài tiếng.

Quý công tử duỗi tay rót ly trà, thấp giọng nói: "Thái tử thỉnh."

Thái tử chỉ dùng môi chạm nhẹ vào nước trà, căn bản là không hề uống vào, ho khan thêm vài tiếng rồi hần lại mở miệng nói: "An chí thỏa đáng cho con rồi kia chưa?"

"Thái tử cứ việc yên tâm, tại hạ đã bố trí cho hần sống trong một thôn trang ở ngoài thành, dù cho Thuận Thiên Phủ có lật tung cả toàn thành lên cũng sẽ không tìm được người."

Thái tử mỉm cười thản nhiên, động tác tao nhã tiếp tục vuốt ve cổ chồn trắng: "Cho hần yên tĩnh một chút, đợi Hoàng Thượng xem xong tấu chương mà Đại Lý Tự mang đến rồi nói sau."

"Như mong muốn của ngài." Quý công tử phe phẩy quạt xếp, ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào bên trong, chiếu vào mặt trên của cây quạt xếp, trên quạt có viết bốn chữ to màu vàng rực rỡ lấp lánh: Trăm Tài công tử.

Trước Bạch Ngọc lâu.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam xuống ngựa ở bên ngoài lâu.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn ba chữ to lóng lánh "Bạch Ngọc lâu" ở trên, người thấy được mùi hương bay ra từ trong lâu, khiến cho nước miếng của nàng sắp chảy hết cả ra ngoài.

Nghe Thanh Mặc Nhan nói đây là từ lâu nổi tiếng nhất trong thành, đồ ăn bên trong nhất định là không tầm thường.

Thanh Mặc Nhan giao ngựa lại cho Huyền Ngọc, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nước miếng của ngươi."

Như Tiểu Lam cuống quýt dùng tay lau đi, lại không thấy có gì cả.

Kề lờ đảo!

Trong mắt hần mang theo mỉm cười, nắm lấy tay nhỏ bé của nàng dắt đi vào bên trong.

Vừa vào cửa đã có tiểu nhị ra tiếp đón, nhìn một cái đã nhận ra đây là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, vì vậy hắn liền ân cần tiếp đãi.

"Hôm nay Thiếu Khanh đại nhân muốn ăn cái gì?"

Thanh Mặc Nhan không trả lời, ánh mắt dừng ở lầu bên kia cầu thang.

Như Tiểu Lam tha thiết chờ hắn mở miệng gọi món ăn, nhưng bỗng cảm thấy không khí có chút khác thường, nàng ngẩng đầu lên, lại thấy Thanh Mặc Nhan đang thất thần nhìn về một chỗ.

Nhị thiếu gia hầu phủ vừa vặn đi từ trên cầu thang xuống, ngay lập tức chạm phải mặt Thanh Mặc Nhan.

"Đại... Đại ca?" Nhị thiếu gia liền hoảng sợ, cuống quýt đứng vững thân hình, vội vàng hành lễ.

"Người đến đây làm gì?" Thanh âm của Thanh Mặc Nhan có chút lạnh.

"Có ước hẹn với bằng hữu..." Nhị thiếu gia ăn nói lắp ba lắp bắp.

Chân mày Thanh Mặc Nhan cau lại: "Sao lại trở về sớm vậy?"

"Bất quá chỉ là trò chuyện cùng vài bằng hữu, cũng không có uống rượu." Lúc này nhị thiếu gia đã tỉnh táo hơn, thông dong mà ứng đối.

"Một khi đã như vậy, thì đi cùng ta đi." Thanh Mặc Nhan thuận miệng nói.

"Dạ." Nhị thiếu gia lên tiếng trả lời.

Như Tiểu Lam chú ý tới, tên thiếu niên này ở trước mặt Thanh Mặc Nhan rất cung kính hiếu lễ, tuy rằng vẫn còn mang theo một chút câu lệ, nhưng lại không làm ảnh hưởng đến toàn cục.

Nàng đang ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào hắn, thì chợt thấy có người kéo lấy cánh tay của nàng.

"Nhìn cái gì, không phải người đang muốn đi ăn sao, trên mặt hắn cũng đâu có đồ ăn." Thanh Mặc Nhan không vui nói.

Lúc này Như Tiểu Lam mới thu hồi ánh mắt lại, xoay đầu nhỏ nhìn khắp bốn phía.

Có mấy tên tiểu nhị đang bụng đồ ăn đi tới đi lui trước mặt bọn họ, mùi đồ ăn khiến nàng không khỏi phải ghé mắt.

"Đó là cái gì?" Như Tiểu Lam chỉ tay về phía một tiểu nhị đang bê đồ ăn.

"Đó là tôm hồng." Không đợi Thanh Mặc Nhan kịp trả lời, thì tiểu nhị tiếp đón bọn họ đã mở miệng nói: "Thiếu Khanh đại nhân đến thật đúng lúc, đây là thời điểm tôm hồng màu mỡ nhất a."

Như Tiểu Lam nhìn thấy tiểu nhị bê một mâm tôm sống lên bỏ vào trong một bồn lưu li, tức thì con tôm nhảy bắn lên không ngừng, trong bồn liền tán ra mùi hương của rượu.

"Tôm say rượu (*) chính là món ngon nhất ở chỗ chúng ta, Thiếu Khanh đại nhân có muốn nếm thử hay không?" Tiểu nhị cười tươi hết sức hỏi thử.

(*) Tôm say rượu hay còn gọi là tôm túy quyền là một trong những cách ăn sống tôm phổ biến nhất của ẩm thực Trung Quốc. Tôm được nhúng vào rượu cho tái và ăn sống để giữ nguyên vị ngọt. Để ăn sống, người ta chọn những con tôm thật mập song kích cỡ khá nhỏ.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt một cái nhìn vào hải tử đang thềm đến mức rót cả tròng mắt ra ngoài: "Không cần món đó, trực tiếp nấu chín rồi mang lên đây."

Tiểu nhị ngăn người, nhưng rất nhanh liền cười lên trả lời: "Dạ vâng, một phần tôm hồng nấu chín."

Thanh Mặc Nhan lại lần lượt gọi thêm năm loại món ăn, sau đó dẫn theo Như Tiểu Lam bước lên trên lầu, đi vào trong một nhĩ gian ở trên đó.

Nhị thiếu gia đi vào cửa sau cùng, đứng ở nơi đó sững sờ nhìn vào Như Tiểu Lam.

"Đại ca, đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, rồi để nàng ngồi lên trên đùi chính mình: "Đứa nhỏ này về sau sẽ sống ở hầu phủ, ta sẽ an bài cho nàng ở trong viện của ta."

Nhị thiếu gia kinh ngạc không khép được miệng: "Đại ca, chẳng lẽ nàng là con gái riêng của người?"

Như Tiểu Lam đang uống nước trà mà tiểu nhị đưa lên, nghe xong lời này thì liền "phốc" một tiếng phun hết tất cả nước trà ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Vị hôn thê của nhị thiếu gia, bóc vỏ tôm

Như Tiểu Lam sắc nước trà ho khụ khụ không ngừng, đến ngay cả nước mắt cũng đã chảy ra ngoài.

Con gái riêng? Vị nhị thiếu gia này suy nghĩ cũng có chút khác người đi.

Thanh Mặc Nhan về mặt lạnh nhạt lấy khăn ra lau miệng cho nàng, Như Tiểu Lam gấp muốn chết, thầm nghĩ người mau giải thích cho hắn hiểu đi a.

Thanh Mặc Nhan không chút hoang mang, thẳng đến khi lau cho nàng xong hắn mới buồn bã nói: "Nhị đệ người suy nghĩ quá nhiều rồi, nàng là cô nhi không cha không mẹ, ta bất quá cũng chỉ là mang nàng về nuôi mà thôi."

Nhị thiếu gia cẩn thận đánh giá tiểu hài tử đang ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, không biết tại sao, đôi mắt phi thúy kia làm cho hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhưng mà nghĩ mãi vẫn không ra hắn đã nhìn thấy đôi mắt này ở đâu.

Đúng lúc này, ở phía cửa vang lên tiếng cười của một vị nam tử: "Ta còn tưởng là ai đang ở cùng với nhị thiếu gia, nguyên lai là Thiếu Khanh a."

Mọi người đều nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy có một nam một nữ đang bước chân đi vào, nhìn qua cả hai tuổi tác cũng không hẳn là lớn.

Nhị thiếu gia nhìn thấy hai người này thì liền đứng dậy thi lễ: "Ngũ công tử."

Ngũ công tử ha ha cười: "Đều là người một nhà, nhị thiếu gia không cần phải đa lễ."

Khuôn mặt nhị thiếu gia đỏ lên, ngẩng đầu nhìn về phía thiếu nữ ở bên cạnh Ngũ công tử, trong lòng có chút khâm trọng.

Thanh Mặc Nhan ngồi im bất động, một lần nữa dứt nước cho tiểu nhân nhi ở trong lòng uống.

Như Tiểu Lam tò mò nhìn hai người vừa mới bước vào phòng, sau đó lại nhìn biểu cảm ở trên mặt của nhị thiếu gia, phương diện này tuyệt đối có chuyện xưa a!

"Trông mắt loạn chuyển, lại có mưu ma chước quỷ gì nữa đây?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan vang lên ở bên tai, dọa Như Tiểu Lam đến cuống quýt cúi thấp đầu.

Bởi vì nàng không để ý đến, ở thời điểm nàng chuyên chú nhìn chăm chăm vào đối phương, thì một nam một nữ ở đối diện cũng đang tò mò đánh giá nàng.

"Đôi mắt đẹp quá." Ngũ công tử kinh ngạc nói.

Thanh Mặc Nhan xoay mặt Như Tiểu Lam lại, để cho nàng đối diện với chính mình.

"Giống như ngọc phi thúy đi." Ngũ tiểu thư ở phía sau buông tiếng thờ dài: "Không biết nàng là tiểu thư của phủ nào, vì sao lại không thấy bà vú với nha hoàn đi theo để hầu hạ?"

Bình thường nữ hài tử bốn, năm tuổi, mặc kệ đi đến đâu đều sẽ có bà vú hoặc nha hoàn đi theo chăm sóc, nhưng mà đứa nhỏ trước mắt này lại ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, nhìn qua còn thấy hai người cực kỳ thân mật nữa.

Ngũ công tử đột nhiên hạ giọng nói: "Thiếu Khanh... Đứa nhỏ này sẽ không phải là của người đi?"

Bằng tầm tuổi bọn họ, đi trên chóc nữ nhân ở bên ngoài rồi không cần thận có con riêng cũng không phải chuyện gì quá to tát.

Không đợi Thanh Mặc Nhan kịp trả lời, Như Tiểu Lam đột nhiên quay đầu lại, hung hăng liếc mắt nhìn hắn một cái, biểu cảm tức giận ngược lại làm cho Ngũ công tử cảm thấy có chút buồn cười.

"Lá gan đứa nhỏ này không nhỏ."

Nhị thiếu gia thấy sắc mặt đại ca trầm xuống, liền vội vàng tiếp lời nói: "Đây là hài tử đại ca mới nhận nuôi, nàng không cha không mẹ, đại ca thấy nàng đáng thương nên mới..."

"Nhị đệ." Thanh Mặc Nhan lạnh giọng cắt ngang lời nói của hắn.

Nhị thiếu gia lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Đối với Thanh Mặc Nhan mà nói, vật nhỏ thuộc về hắn, hắn không cần phải giải thích với người ngoài bất cứ cái gì cả.

"Bọn họ là ai?" Như Tiểu Lam ngẩng mặt lên từ trong lòng hắn, thanh âm non nớt vang lên hỏi.

"Không có quan hệ với người, đồ ăn rất ngon, một lúc nữa người chỉ cần tập trung vào ăn thôi là được." Một câu nói của Thanh Mặc Nhan đã dập tắt sự tò mò trong lòng nàng.

Như Tiểu Lam quyết miệng, nhị thiếu gia mang theo chút xấu hổ.

Ngũ công tử nghe lời này xong lại cười to ra tiếng: "Thiếu Khanh vẫn ăn nói sáng khoái như vậy, hai nhà chúng ta tốt xấu gì cũng là thông gia với nhau, sao lại có thể nói là không có quan hệ đây?"

Nhị thiếu gia nhìn trộm về phía thiếu nữ đứng sau lưng Ngũ công tử, sắc mặt khế ửng đỏ.

Ngũ công tử thoải mái hào phóng ngồi xuống: "Kỳ thật mẫu thân ta đã sớm muốn hoàn thành mối hôn sự này cho muội muội, hôm nay ta cũng chỉ là đến đây để gặp mặt bằng hữu, không nghĩ tới lại gặp được Thiếu Khanh ở đây, ta cũng chỉ muốn đơn giản cho muội muội được gặp mặt qua mọi người, rồi thuận tiện nói với Thiếu Khanh một tiếng, đề cho nhị thiếu gia đến phủ cầu thân."

Như Tiểu Lam xoay đầu trái phải.

Nhị thiếu gia này tuổi cũng không tính là lớn, ước chừng chỉ khoảng mười năm, mười sáu tuổi, chắc cũng bằng tuổi với vị Ngũ tiểu thư ở đối diện kia.

Ai... Mới nhỏ như thế mà đã phải thành thân, đây không phải là đang dạy hư tiểu hài tử sao.

Như Tiểu Lam đang suy nghĩ, chợt thấy tiểu nhị bụng theo đồ ăn đi vào phòng.

Ngũ công tử nhìn tôm hồng được nấu chín thì ngạc nhiên nói: "Mùa này đúng là ăn tôm là tuyệt nhất, Thiếu Khanh nên bảo chủ quán làm món tôm say rượu, kết hợp với một bình rượu ngon, kia mới là không phụ mỹ thực nhân gian a."

Thanh Mặc Nhan vẫn không lên tiếng, trực tiếp cầm đũa lên gắp một con tôm bỏ vào cái đĩa ở trước mặt.

Nhị thiếu gia lại phân phó tiểu nhị đi chuẩn bị thêm hai bộ bát đũa nữa.

Ngũ tiểu thư nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, rồi mỉm cười nói: "Nếu ở đây không có ai chăm sóc tiểu hài tử, thì không bằng cứ đem nàng giao cho ta đi, cũng đỡ làm phiền đến các người nói chuyện."

Nàng vốn là có ý tốt, nhưng không ngờ Thanh Mặc Nhan lại không thêm để ý đến, dùng khăn lau tay sau đó bắt đầu ngồi bóc vỏ tôm.

Ngũ công tử mỉm cười an ủi với tiểu muội mình: "Sau này Thiếu Khanh sẽ là đại ca của người, không cần phải câu nệ."

Lúc này Ngũ tiểu thư mới thả lỏng người ra, bất quá khi nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan ngồi bóc sạch vỏ tôm, sau đó đưa vào trong miệng của tiểu hài tử kia, thì nàng lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Như Tiểu Lam giương miệng nhỏ ăn tôm hán đưa tới, mới lại hơi dẩu lên.

Thanh Mặc Nhan lườm nàng một cái: "Muốn nói cái gì?"

Như Tiểu Lam mân mê miệng nhỏ cả nửa ngày trời, mới đem tôm nuốt vào trong bụng: "Tại sao lại không được ăn tôm say rượu?"

Vừa rồi khi thấy tiểu nhị bụng món tôm say rượu kia đi đến từng bàn thì nàng đã thêm đến không chịu được, nàng không hiểu tại sao Thanh Mặc Nhan lại muốn đổi lại thành món tôm chín.

"Người vẫn còn nhỏ, không được ăn đồ sống."

Như Tiểu Lam trừng mắt lên nhìn hán, bây giờ mới nhớ đến nàng còn nhỏ? Lúc trước là người nào đã hù dọa uy hiếp nàng ăn chuột chết a.

"Ai nói ta không thể ăn đồ sống?" Như Tiểu Lam không phục nói, thật vất vả mới được tới đây một lần, vậy mà lại chưa được thử đến mỹ thực ngon nhất ở đây, nội tâm đã phải chịu đến một vạn điểm thương tổn.

Thanh Mặc Nhan nhìn nghiêng liếc nàng: "Người xác định?"

Như Tiểu Lam điểm đầu nhỏ liên tục.

"Nguyên lai là người thích ăn thức ăn sống." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, ngữ khí kia làm cho người ta nghe vào cảm thấy phát hoảng.

Như Tiểu Lam nhìn không được rung mình một cái.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi cúi người xuống, dùng thanh âm vừa đủ để chỉ có hai bọn họ nghe được: "Đợi đến khi trở về ta sẽ phái Huyền Ngọc đi tìm vài con chuột sống cho người như thế nào?"

Như Tiểu Lam trắng cả mặt, liều mạng lắc lắc đầu, lắp ba lắp bắp nói: "Ta... Ta không ăn tôm say rượu nữa."

Tại sao nàng lại quên mất một mặt phúc hắc của hán đây.

Thanh Mặc Nhan cong cong khóe miệng, lại bóc tiếp con tôm thứ hai đưa qua.

Như Tiểu Lam lập tức ngoan ngoãn há miệng ra, nàng ăn một cách rất nhiệt tình, còn lấy lòng ôm chặt cánh tay hán tám tấc khen ăn rất ngon, khiến cho đám người Ngũ công tử nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Trước kia tại sao bọn họ lại không nhìn ra được Đại Lý Tự Thiếu Khanh thế nhưng lại là một cao thủ dạy dỗ tiểu hài tử đây, mới chỉ nói mấy câu thôi mà đã khiến cho tiểu nha đầu kia trở nên ngoan ngoãn như vậy.

Thanh Mặc Nhan liên tục lột vỏ mười con tôm hồng, thẳng đến khi Như Tiểu Lam ăn no mới dừng lại, sau đó hán lau tay sạch sẽ, quay lại bàn bạc với Ngũ công tử về việc hôn nhân của Nhị thiếu gia.

Ngũ tiểu thư ngồi ở một bên có chút căng thẳng, đây là lần đầu tiên nàng được tiếp xúc gần gũi với vị "đại ca" trong lai này, trước kia nàng thường nghe mẫu thân nói

hắn là người rất khó gần, nhưng mà những gì hôm nay nàng được tận mắt nhìn thấy đã thay đổi hoàn toàn những suy nghĩ ở trong quá khứ của nàng.

Thời điểm rời khỏi Bạch Ngọc lâu, Ngũ tiểu thư liền vụng trộm kéo lấy góc áo của Ngũ công tử: "Huynh, vị đại ca này của nhị thiếu đã có hôn phối chưa? Không biết tẩu tử tương lai là tiểu thư nhà ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Tính toán của Ngũ phủ, đau vẫn cảm thấy vui vẻ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngũ công tử nghe xong câu hỏi của muội muội thì liền sững sờ.

"Tại sao ngươi lại hỏi việc này?"

Ngũ tiểu thư ngượng ngùng cúi thấp đầu: "Ta cũng chỉ là có chút tò mò mà thôi, các ngươi đều nói hắn là người khó gần, nhưng mà việc hôm nay xem ra... Hình như là không phải thế a."

Ngũ công tử nghiêm túc nhìn muội muội của mình: "Thân thể Thanh Mặc Nhan không được tốt, mọi người đều đồn đãi từ nhỏ hắn đã mang theo độc trong người, đến ngay cả thái y trong cung cũng không trị được, cho nên có rất nhiều gia đình không muốn kết thân với hắn, làm gì có ai nguyện ý gả khuê nữ nhà mình đi qua để thủ tiết đây."

"Tại sao lại..." Ngũ tiểu thư kinh ngạc nói: "Nhìn hắn không giống với đang bị bệnh..."

Ngũ công tử khoát tay chặn lại lời nói của nàng: "Ngươi đừng quan tâm đến việc này nữa, ngươi chỉ cần nhớ lấy một điều, người ngươi phải lấy là nhị thiếu gia của hầu phủ, chờ đến khi Thanh Mặc Nhan chết đi, thì toàn bộ hầu phủ sẽ thuộc về ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ là chủ mẫu của cả hầu phủ."

"Nhưng mà tước vị của hầu gia không phải muốn là có thể thừa kế được." Ngũ tiểu thư lo lắng nói.

"Hoàng Thượng chắc chắn sẽ nể tình Thanh Mặc Nhan, mà không để cho hầu phủ bị rơi vào tay người ngoài."

"Thanh Mặc Nhan... Hắn được hoàng đế tin nhiệm đến thế sao?" Niên tiểu thư vẫn không rõ, những người đó làm quan trong triều, ai mà chẳng có lai lịch riêng, giống như Thanh Mặc Nhan tuổi còn trẻ như vậy mà đã tự dựa vào năng lực của chính mình làm đến chức quan tứ phẩm, thật sự là không có mấy người làm được như hắn.

Trở về Ngũ phủ, Ngũ tiểu thư trực tiếp đi tìm mẫu thân của nàng.

"Nhị thiếu gia hầu phủ đã đáp ứng tới cầu thân rồi sao?" Mẫu thân Ngũ tiểu thư dò hỏi.

Ngũ tiểu thư thẹn thùng cúi thấp đầu: "Ta cũng không rõ, việc này là do ca ca bàn bạc."

Mẫu thân cười rộ lên: "Lúc này mới biết thẹn thùng, nhị thiếu gia hầu phủ là một người rất thành thật, đến khi ngươi được gả đến đó thì phải chặt chẽ nắm lấy hắn ở trong tay, chức vị chủ mẫu của hầu phủ chắc chắn sẽ thuộc về ngươi."

"Đến ngay cả mẫu thân cũng nói như thế." Ngũ tiểu thư hoảng hốt nói: "Nhưng mà theo ta thấy, huynh trưởng của nhị thiếu gia nhìn qua cũng không giống như là có việc gì, hơn nữa hắn còn nhận nuôi một hài tử..."

"Nhận nuôi hài tử?" Ngũ phu nhân cả kinh, tiện đà cau mày dò hỏi: "Nam hài hay là nữ hài?"

"Là một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi, hôm nay Thanh Mặc Nhan cũng mang nàng đi theo, còn tự tay bóc vỏ tôm cho nàng ăn nữa."

Trong mắt Ngũ phu nhân hiện lên một tia kinh ngạc: "Ngươi nói, chính là sự thật?"

"Là ta tận mắt nhìn thấy, đứa nhỏ này chẳng lẽ đang muốn chiếm gia sản của hầu phủ." Ngũ tiểu thư lôi kéo tay áo mẫu thân nàng: "Việc này không thể qua loa được, vẫn nên hỏi thăm cho rõ ràng mới tốt."

Nếu thân thể Thanh Mặc Nhan thật sự không đáng ngại, thì chẳng phải nàng sẽ bị gả oan cho nhị thiếu gia sao.

Ngũ phu nhân trầm tư trong giây lát.

Ngũ tiểu thư lại nói tiếp: "Vừa đúng lúc hoa thủy tiên ở trong hồ mới nở, không bằng chúng ta mở một yến tiệc thưởng hoa, đến lúc đó để cho đại ca đi tìm hiểu thực hư thế nào."

Hoa thủy tiên:

Ngũ phu nhân gật gật đầu: "Cũng được, ta sẽ bảo đại ca người đi chuẩn bị."

Bên này Ngũ phu đã bắt đầu an bài tiệc rượu thưởng hoa, còn bên kia Thanh Mặc Nhan giờ mới mang theo Như Tiểu Lam trở về hầu phủ.

Nha hoàn cùng hạ nhân quý đầy đất, Như Tiểu Lam mới vừa tiến vào sân đã bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ.

Thanh Mặc Nhan mắt nhìn thẳng, trực tiếp nắm tay nàng đi vào trong phòng.

Như Tiểu Lam không hiểu đuôi đầu nhìn ra bên ngoài, trong miệng nói thầm: "Tại sao các nàng phải quý a."

"Bởi vì người." Thanh Mặc Nhan đi tới phía sau bình phong để thay quần áo.

"Vì ta?"

"Sùng vật của ta mất tích, các nàng trông coi không cẩn thận, tự nhiên là phải thỉnh tội."

Như Tiểu Lam đột nhiên nhớ lại việc nàng cùng chó ngọc chạy ra khỏi phủ, lúc đó nàng vẫn còn đang ở trong bộ váy của mèo hương, mấy nha hoàn cùng hạ nhân này tìm kiếm liên tiếp mấy ngày mà vẫn không thấy nàng, tự nhiên một đám sẽ bị dọa cho hồn phi phách tán.

Cho nên Thanh Mặc Nhan vừa trở về thì các nàng đã thành thật quý ở đây để thỉnh tội.

"Không phải ta đang ở đây sao." Nàng yếu ớt nói.

Thanh Mặc Nhan thay đổi kiện áo choàng đi từ phía sau bình phong ra: "Chẳng lẽ ngươi muốn nói cho các nàng biết ngươi là yêu quái?"

Như Tiểu Lam nghẹn họng.

Sau một lúc lâu, cuối cùng nàng cũng không chịu được mà nói: "Ngươi sẽ không thật sự muốn xử trí các nàng đi?"

Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu xem thư tín ở trên bàn, nghe xong lời này động tác trên tay liền dừng lại một chút, hần thân nhiên nói: "Có gì là không thể?"

"Không được lạm sát người vô tội!" Như Tiểu Lam trừng to mắt, việc này do nàng mà ra, nàng không khỏi có chút áy náy.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến nàng, xem xong thư tín trong tay thì lập tức đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam ở trong phòng mãi mất mong chờ, không bao lâu sau, chỉ thấy từ bên ngoài truyền đến thanh âm kêu khóc của đám nha hoàn.

"Thế tử tha mạng!"

Như Tiểu Lam chạy ra phía cửa, chưa đợi nàng thấy rõ ràng hoàn cảnh ở bên ngoài, thì trước mắt đã tối sầm lại, đầu của nàng đụng vào người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào bên trong, thuận tay đóng cửa lại.

Ngoài cửa vẫn truyền đến thanh âm kêu rên của hạ nhân: "Thế tử, cầu ngài tha cho nô tì đi..."

Như Tiểu Lam bị dọa cho mặt trắng bệch, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Ngươi... Ngươi thật sự muốn giết các nàng?"

Thanh Mặc Nhan nhận ra thanh âm của nàng có chút run rẩy, bộ váy kia giống như một tiểu thú đang phải chịu hết những khi dễ, điều đó càng làm cho hắn muốn trêu đùa nàng, vì thế hắn liền xụ mặt nói: "Các nàng không nghe theo mệnh lệnh của ta, tự nhiên là phải chịu trừng phạt."

"Nhưng mà... Không phải ta cũng không có việc gì sao, ngươi không thể giết các nàng được." Như Tiểu Lam biện giải nói.

"Các nàng cùng lắm cũng chỉ là hạ nhân, dù giết thì cũng đâu có sao?"

"Không được! Giết người nhiều sẽ bị giam thọ." Như Tiểu Lam nhớ tới trước kia ông nội đã nói với nàng điều này.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ ra tiếng: "Dù sao ta cũng sẽ không sống lâu được."

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, đến ngay cả hắn cũng ngại ngần cả người.

Như Tiểu Lam ở đối diện cũng trừng to mắt lên nhìn hắn.

Môi Thanh Mặc Nhan giật giật, lộ ra một tia cười khổ: "Ta chỉ là tìm quân gia ở trong phủ, đem các nàng bán đi thôi, bởi vì ngươi phải về đây ở, cho nên phải thay toàn bộ người của ta vào trong viện này."

Nguyên lai là vừa rồi hắn có ý dọa nàng.

Như Tiểu Lam mở nửa miệng, ngốc lảng ở nơi đó.

Thanh Mặc Nhan gờ tay quơ quơ ở trước mặt nàng: "Như thế nào, bị dọa sợ rồi sao?"

Trong con ngươi xanh biếc như ngọc phi thủy rõ ràng đang hiện lên khuôn mặt của hắn.

Ở lúc hắn chuẩn bị đuổi tay ra để xoa đầu vật nhỏ, thì Như Tiểu Lam bỗng nhiên nhào tới, ôm chặt lấy hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi đừng sợ, ta sẽ không để ngươi phải chết đâu."

Thanh Mặc Nhan cứng đờ, thần sắc vui mừng cùng thống khổ đan xen trên khuôn mặt hắn.

Cánh tay ngắn của Như Tiểu Lam căn bản là không thể ôm hết người hắn được, cho nên nàng chỉ có thể ôm lấy đùi của hắn, nàng nhào tới rất mạnh, kết quả là cái trán trực tiếp đánh vào chỗ bộ vị quan trọng của hắn.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí, đến động cũng không dám động.

Hắn vui mừng vì vật nhỏ biết lo lắng cho hắn, trong lòng nàng vẫn còn có hắn, hắn còn cảm thấy lúc trước không trực tiếp đem nàng chế thành thuốc dẫn là một quyết định rất sáng suốt.

Nàng đã bắt đầu tin tưởng hắn, ý lại vào hắn.

Khi cổ độc phát tác rất đau, nhưng cũng không chống lại được tư vị tuyệt vời của việc vật nhỏ đang ôm lấy hân vào giờ phút này.

Nhưng mà tư vị tuyệt vời này không duy trì được bao lâu, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc: "Hầu gia nghe nói ngài nhận nuôi một tiểu hài tử, thì vô cùng tức giận, muốn ngài mang theo hài tử kia qua đó..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Để ta giúp ngươi tắc thở

Thanh Mặc Nhan cũng không thay quần áo, chỉ mặc lên một kiện áo choàng rồi mang Như Tiểu Lam đi đến tiền viện.

Dọc theo đường đi tâm của Như Tiểu Lam đều bị nâng lên đến cổ họng.

Lần trước thời điểm nàng gặp qua hầu gia, nàng vẫn đang ở trong bộ dáng của mèo hương, đến ngay cả một tiểu động vật mà lão hầu gia hân cũng không tha cho, bắt Thanh Mặc Nhan phải ném nàng đi.

Thế nên đối với lão nhân này, một chút hảo cảm nàng cũng không có, cho nên bất tri bất giác bước chân nàng đã bị chậm hơn.

Thanh Mặc Nhan lại hiểu nhầm, hân cho rằng tiểu hài tử nào đó đang sợ hãi.

Hân dừng bước chân lại, thấy Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng đụng vào người hân.

"Đang suy nghĩ cái gì?" Từ trên cao hân nhìn xuống nàng.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Phụ thân ngươi sẽ không thích ta."

Thanh Mặc Nhan cười khê: "Ngươi không cần phải làm cho hân thích."

Nhìn vật nhỏ vẫn đang ngốc lẳng ở đó, hân liền ngồi xổm xuống, đem nàng kéo đến trước mặt: "Ngươi là sủng vật của ta, ngươi chỉ cần làm cho ta vui là được."

Sủng vật? Xem ra cả đời này nàng cũng sẽ không thoát khỏi được cái danh hiệu sủng vật này.

Thấy Như Tiểu Lam vẫn bĩu môi, Thanh Mặc Nhan liền cúi người bế nàng lên, cánh tay mập mạp của nàng choàng lên trên cổ hân, thân thể tàn mát ra mùi xạ hương nhân nhát.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động khê thờ dài, tuy rằng Trường Hận đã nói chỉ cần một năm là vật nhỏ sẽ lớn lên, nhưng mà hiện tại hân lại thấy con đường này có chút gian nan.

Được tiểu nhân nhi kề cận bên cạnh, khiến cho tâm tình đang trầm trọng của hân cũng giảm bớt đi rất nhiều.

"Thanh Mặc Nhan đâu, sao còn chưa tới?" Từ trong phòng truyền đến thanh âm không vui của lão hầu gia.

"Con đã phái người đi gọi đại ca rồi." Nhị thiếu gia trả lời.

Lão hầu gia ho thật mạnh, phun một miệng đàm: "Nuôi một cái bạch nhãn lang (*) còn chưa đủ, hiện tại lại mang về một thứ không minh bạch... Hân là đang muốn làm ta tức chết đây mà!"

(*) Bạch nhãn lang: Là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Thanh Mặc Nhan đi đến cửa thì thả chậm bước chân, không dấu vết đánh nhẹ lên lưng Như Tiểu Lam một cái.

"Chúng ta đi vào." Hân trầm giọng nói.

"Ân!" Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh, tay nhỏ nắm chặt lấy y phục của hân, bộ dáng như gặp đại địch.

Thanh Mặc Nhan nhìn không được mà bật cười, cũng không phải bắt nàng lên núi đao xuống biển lửa, mà nàng lại khấn trương thành cái dạng này.

Trong phòng, lão hầu gia tiếp lấy ly trà mà nhị thiếu gia đưa qua, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang ôm hài tử kia đi vào, thì lập tức sắc mặt tối lại, đem ly trà đặt lên trên bàn thật mạnh.

"Người tới!" Hân gầm lên một tiếng.

Nhị thiếu gia khấn trương nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, không biết nên làm sao cho phải.

Hạ nhân trong phủ cung kính tiến lên, lão hầu gia chỉ vào hài tử trong lòng Thanh Mặc Nhan nói: "Đi... Đem tiểu súc sinh này nhốt lại cho ta."

Thân thể Như Tiểu Lam cứng đờ, tay nhỏ bé theo bản năng nắm chặt lại, ngón tay không sâu không chạm vào làn da của Thanh Mặc Nhan, tuy rằng không làm cho hắn đau, nhưng lại làm trong lòng hắn không khỏi run lên.

Khi còn nhỏ, hắn cũng thường xuyên bị phụ thân hạ lệnh nhốt lại, ban đầu hắn còn có thể dò hỏi nguyên do, nhưng mà đến sau đó, hắn dứt khoát không hỏi gì nữa, vẫn luôn duy trì trầm mặc.

Hầu gia là phụ thân hắn, nếu hắn phản kháng thì chính là bất hiếu, cho nên dần dần hắn cũng học được tính nhẫn nại.

Nhưng mà, tiểu nhân nhi đang co rúm ở trong lòng lại khơi lên được sự phẫn nộ mà hắn đã cất giấu bao nhiêu năm qua.

Một hạ nhân tiến lên, muốn đuổi tay kéo Như Tiểu Lam từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp nhắc chân đạp cho tên hạ nhân kia một cái, lực đạo rất lớn, đá cho người nọ lùi về phía sau đến năm bước.

"Huyền Ngọc." Thanh Mặc Nhan kêu lên một tiếng.

"Thế tử!" Huyền Ngọc lập tức xuất hiện ở cửa.

"Kéo người này ra ngoài, chặt tay." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Như Tiểu Lam cả kinh, cái này so với việc trực tiếp giết người còn đáng sợ hơn, người còn sống lại không có đôi tay để dùng, sau này chắc chắn là sống không bằng chết.

Tuy rằng trong lòng rối rắm, nhưng mà nàng lại cố nhịn xuống không hề mở miệng, tro mắt nhìn Huyền Ngọc kéo người nọ ra ngoài cửa.

Thanh Mặc Nhan hài lòng nhìn nàng một cái.

Tuy rằng tâm tư vật nhỏ thuần lương, nhưng lại không mềm lòng đến mù quáng, hôm nay chỉ cần hắn nín nhịn dù chỉ là nửa phần, thì phụ thân sẽ càng bức hắn đến tuyệt đường.

Cho nên nếu muốn bảo vệ được những thứ của mình, thì phải học được cách tàn nhẫn, vô tình.

"Người..." Lão hầu gia bị khí thế của Thanh Mặc Nhan làm cho kinh sợ, ngón tay run rẩy: "Người dám!"

Thanh Mặc Nhan thông dong đặt Như Tiểu Lam xuống đất, nhàn nhạt nói: "Nàng tên là Như Tiểu Lam, từ nay về sau, nhi tử muốn thu dưỡng nàng ở bên người, tuy rằng nàng không mang theo họ của ta, nhưng nếu để ta biết được trong phủ có nô tài nào dám gây khó dễ cho nàng ở sau lưng ta, thì đến lúc đó cũng đừng trách ta vô tình."

Lão hầu gia nghe xong tên Như Tiểu Lam liền ngăn người.

Lúc trước hắn cho rằng Thanh Mặc Nhan nhận nuôi hài tử này là để mượn cơ hội chiếm hết tài sản, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan lại không thừa nhận đứa nhỏ này là nghĩa nữ của hắn.

"Sau này các người phải gọi nàng là tiểu thư." Thanh Mặc Nhan nhìn xung quanh phòng, tất cả nha hoàn đều đang cúi thấp đầu, tuy các nàng là người bên cạnh hầu gia, nhưng mà trong lòng các nàng lại rất rõ ràng, nếu mà dám chọc giận thế tử, thì dù cho có bị hắn giết, lão hầu gia cũng sẽ không lấy lại công đạo cho các nàng.

Lão hầu gia nghiêm mặt đánh giá Như Tiểu Lam, đến nửa ngày sau mới nói ra được một câu: "Đã nha đầu ở đâu đến, không biết cả hành lễ sao."

Nghe xong lời này, trong lòng Như Tiểu Lam khẽ động.

Lão hầu gia có thể nói ra câu này, chứng tỏ hắn đã chịu nhường một bước, nhưng mà hắn cũng phải tự tạo ra cho mình một cái bậc thềm để bước xuống, cho nên hắn mới bảo nàng tiến lên hành lễ.

Nhưng mà từ sau khi Như Tiểu Lam biến thành người, nàng vẫn còn chưa kịp học được cách thức hành lễ ở đây, bình thường nàng nhìn thấy nhiều nhất là nam tử chấp tay thi lễ, còn đám nha hoàn thì là cúi xuống dập đầu, nàng mới không muốn dập đầu trước lão gia tử này đâu.

Muốn ta hành lễ với người, cũng không sợ uống nước sặc chết người sao!

Lão hầu gia ngồi chờ cả nửa ngày cũng không thấy hài tử ở đối diện tiến lên hành lễ, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Đã nha đầu nhốt từ bên ngoài về quả nhiên là không được, người đây là đang muốn làm ta tức chết sao!"

"Đứa nhỏ này mới vào trong phủ, ta còn chưa kịp dạy quy củ cho nàng thì đã bị phụ thân gọi tới đây." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, hiển nhiên là thái độ dung túng cho việc Như Tiểu Lam không chịu hành lễ với lão hầu gia.

"Để cho nàng dập đầu đi!" Lão hầu gia hung tợn nói: "Xem thái độ của nàng thật khiến cho ta tức đến mức không thở nổi."

Thanh Mặc Nhan đang muốn mở miệng tiếp lời, chợt nghe thấy Như Tiểu Lam rụt rè mở miệng: "Lão gia gia, ngài đừng tức giận, ngài nói cho ta biết, ta phải làm như thế nào thì mới giúp cho ngài tắc thở luôn đây, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn."

Trong phòng lập tức rơi vào trạng thái tĩnh mịch.

Miệng nhị thiếu gia mở to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Thanh Mặc Nhan trở mắt nhìn sắc mặt phụ thân hết hồng lại trắng, từ trắng lại chuyển sang tím... Khóe miệng của hắn kim không được mà co rút.

Đám nha hoàn trong phòng gất gao cắn môi, sợ cười ra tiếng.

Lão hầu gia tựa như là bị sấm sét đánh trúng, trong đầu ong ong rối loạn, xoay đi xoay lại cũng chỉ có câu kia: Người muốn như thế nào mới có thể tắc thờ.

"Hỗn láo!" Tiếng quát của lão hầu gia chấn động đến tận trên nóc nhà.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp cúi người ôm Như Tiểu Lam lên, không đợi hầu gia đồng ý, đã xoay người đi ra khỏi cửa.

"Hỗn láo, bất nghiệt súc kia về đây cho ta!" Hầu gia nổi trận lôi đình.

Bọn hạ nhân liền đồng loạt đuổi theo, nhưng mà lại không có một ai dám đi lên ngăn cản Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam đi một mạch ra phía ngoài sân, ở dưới ánh trăng, hắn dừng lại bước chân, nghiêm túc nhìn vào Như Tiểu Lam.

Vừa rồi Như Tiểu Lam cũng đã bị ghen cả một cổ ác khí, cho nên mới nói ra câu nói kia, hiện tại nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Thanh Mặc Nhan khiến trong lòng nặng có chút khẩn trương.

Mặc kệ thế nào, dù sao lão hầu gia cũng là phụ thân hắn.

Nàng lấy lòng cọ xát vào mặt hắn, sợ hãi nói: "Vừa rồi không phải ta cố ý... Người đừng tức giận..."

Thanh Mặc Nhan đột nhiên phụt một cái cười ra tiếng, lúc mới đầu cũng chỉ là cười nhẹ, sau đó lại càng cười càng lớn, đến ngay cả Huyền Ngọc đi phía sau cũng bị dọa cho sợ hãi.

Đời này hắn chưa bao giờ được thấy qua thế từ cười đến mức như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Đường đường Thiếu Khanh mà cũng tranh sủng, lão hầu tử phải người tới chinh ta đi?

Mấy ngày liên tục Thanh Mặc Nhan không đến Đại Lý Tự, mỗi ngày trôi qua trừ bỏ việc ở trong thư phòng xử lý công vụ, thì hắn cũng chỉ nhàn nhã ngồi nhìn Như Tiểu Lam chạy tới chạy lui ở trong sân cùng với chó ngọc.

Ở trong vụ án cửa hàng rồi gỗ chó ngọc đã lập được công lớn, cho nên đãi ngộ của nó ở hầu phủ cũng đã được cải thiện lên rất nhiều, có cả Như Tiểu Lam ở đây, cho nên nó không bị người ta nhốt vào trong ổ chó nữa.

Vì vậy cả ngày ở trong viện đều nghe được tiếng chó sủa.

Huyền Ngọc vẫn thường nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan.

Lúc trước trong viện này rất yên tĩnh, ảm đạm như thế lẽ ra thế tử đã sớm phải sai người mang con chó kia đi làm thịt, nhưng mà hiện tại thế tử lại cứ như là không nghe thấy gì hết.

Đến ngay cả hắn cũng cảm thấy ồn ào, thật không hiểu sao trong hoàn cảnh này mà thế tử vẫn còn có thể đọc sách được.

Nhìn Như Tiểu Lam chạy tới chạy lui, Huyền Ngọc do dự xong thử hỏi: "Thế tử, con mèo hương ngài bị mất... Thật sự không cần phải người đi tìm về sao?" Phải biết rằng con mèo hương kia có thể khắc chế cổ độc trên người thế tử, tính sơ qua thì cũng gần đến mười ngày rồi, càng ngày hắn càng cảm thấy lo lắng không yên.

"Không cần tìm, đến một lúc nào đó nó sẽ tự mình trở về." Ánh mắt Thanh Mặc Nhan chăm chú vào cuốn sách, đầu cũng không ngẩng lên.

Nếu thái tử đã nói như thế, hắn cũng không dám nhiều lời nữa, tiếp tục an tĩnh đứng ở một bên.

"Đúng rồi, sự việc chôn trắng chạy vào trong viện hôm đó đã tra ra chưa?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Thuộc hạ đã điều tra qua, chôn trắng là từ bên ngoài chạy vào, không có liên quan đến bất cứ hạ nhân nào ở trong viện." Huyền Ngọc nói.

Thanh Mặc Nhan cười lạnh một tiếng: "Dù cho không phải các nàng cho nó vào, thì cũng là người trong phủ làm ra việc này."

"Thế tử, ý ngài là..."

"Trong phủ có người không an phận." Thanh Mặc Nhan cười lạnh.

Huyền Ngọc cau mày: "Nhưng mà trừ bỏ thuộc hạ ra, cũng không có người khác biết đến tác dụng của mèo hương a."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc, giương mắt nhìn về phía trong viện.

Chó đen vui vẻ chạy qua, ở trên lưng nó là một tiểu nhân nhi, đang hưng phấn khua khua cánh tay nhỏ bé.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan biến đổi, đứng dậy chạy nhanh về phía trong viện, một phen nhấc tiểu nhân nhi ở trên người chó đen lên.

"Thanh Mặc Nhan?" Như Tiểu Lam đang chơi đùa đến hưng phấn, đột nhiên bị người ta nhấc lên đến giữa không trung.

"Buông tay!" Nàng vặn vẹo thân mình.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy cổ áo nàng, nhìn từ trên cao xuống: "Không được cười ở trên người con chó kia."

"Vì sao?" Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt vô tội, hồi nhỏ khi nàng đi theo bên người ông nội, bên nhà cũ của nàng cũng có một con chó lớn, nàng cũng thường xuyên bắt nó phải chờ nàng đi.

"Không vì cái gì cả, chính là không được cười ở trên người nó." Thanh Mặc Nhan đặt nàng lên trên mặt đất, không vui nhìn đầu tóc lộn xộn của nàng, ở trên váy còn dính rất nhiều bùn.

"Gâu gâu!" Chó ngốc vốn dĩ đã chạy ra xa, nhưng đột nhiên lại phát hiện không thấy người ở trên lưng đâu, cho nên nó lại ngây ngốc quay đầu lại chạy về.

Kết quả, nó thấy được cái gì.

Thế tử đang đen mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nó như nhìn một khối thi thể.

Sát khí tràn đầy.

"Ngao ô!" Chó ngốc kêu thảm, cụp đuôi chạy trốn như bay.

Như Tiểu Lam lập tức ghen hờn, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan gia hỏa này còn ấu trĩ hơn cả một tiểu hài tử, cư nhiên lại đi so đo với một con chó.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ kéo nàng đi tắm rửa thay quần áo, Như Tiểu Lam rất muốn tự mặc bộ y phục phức tạp này, nhưng mà Thanh lại ngoảnh mặt làm ngơ, thông thả ung dung mặc cho nàng từng lớp y phục một.

"Đề ta tự mặc!" Nàng nghiêng răng kèn kẹt.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng: "Người xác định?"

Lần trước đề cho nàng tự mặc, kết quả nàng lại không mặc quần trong, trực tiếp mặc váy lên luôn, thời điểm nàng chạy lên căng chân trắng nõn đập thẳng vào mắt hắn, còn có một lần nàng không mang áo lót mà đã mặc y phục lên, thời điểm nàng đùa giỡn với chó ngốc cổ áo vô tình bị kéo ra, khiến cho bà vai mướt mà lộ cả ra ngoài, tựa như là ngó sen tươi mát...

May mắn hạ nhân trong phủ cũng không có nhiều lắm, bằng không thật muốn móc hết tròng mắt của những người đó ra.

Vật nhỏ chỉ có thể là người của hắn!

Như Tiểu Lam đành phải nhẫn nhịn, đề hắn mặc y phục cho mình.

"Ta có việc phải đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan sửa sang lại mái tóc cho nàng: "Chờ sau khi ta trở về nếu phát hiện ra trên người người có một sợi lông chó nào, thì ta sẽ đem con chó kia đi giết ngay lập tức, rồi hầm thành một nồi thịt chó."

Trên mặt Như Tiểu Lam đã không thể dùng từ kinh hãi để hình dung, nàng tròn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng đang rời đi của Thanh Mặc Nhan, nửa ngày sau mới khôi phục lại tinh thần.

Này cũng quá... Quá mức đi.

Quay đầu, tội nghiệp nhìn chó ngốc đang lộ đầu ra ở phía cửa sổ, nó cũng đang mang theo vẻ mặt kịch liệt đau thương.

Đường đường Đại Lý Tự Thiếu Khanh lại đi phân cao thấp cùng một con chó, ngẫm lại cũng thấy mơ hồ.

Như Tiểu Lam cũng không dám đi treu đùa chó ngốc nữa, sau khi Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc rời đi, thì nàng cũng thành thật nằm trong phòng ngủ trưa.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng nghe được có người nói chuyện ở bên ngoài.

"Đây là ma ma giáo đường mà hầu gia phải tới..."

Như Tiểu Lam mở to mắt ra, lúc này quần gia đã đi vào bên trong, ở phía sau hắn là một bà từ khoảng hơn năm mươi tuổi.

Như Tiểu Lam ngồi dậy xoa xoa mắt buồn ngủ.

Quần gia tiến lên cười nói: "Tiểu thư tỉnh rồi?"

Như Tiểu Lam thuận miệng trả lời: "Các người đến đây làm gì?"

"Tại hạ phụng mệnh của hầu gia, tìm cho tiểu thư một ma ma giáo dưỡng, sau này nàng sẽ dạy cho người quy củ ở trong phủ."

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy choáng váng cả đầu.

Lại là quy củ, hào phiến.

"Có thể không học sao?" Nàng chớp động mắt to, ánh mắt vô tội không khỏi làm cho quản gia phải ngầy người, hần thắm nghĩ: không trách thể tử sùng ái đứa nhỏ này như thế, dù chỉ là một ánh mắt của nàng thôi cũng đã làm cho cho người ta không thể kháng cự được.

"Điều này không được." Ma ma ở phía sau tiếp lời: "Nếu như ngài đã được thể tử nhận nuôi, thì sau này mặc kệ ngài đi đến đâu cũng sẽ bị coi là người của thể tử, ngài đánh mất mặt mũi thì thể tử cũng sẽ mất mặt, ngài xấu mặt thì thể tử cũng sẽ xấu mặt, không thể để cho người ngoài nhìn thấy tiểu thư của hầu phủ không biết lễ nghi gì được."

Tuy Như Tiểu Lam không tán đồng với cái việc học quy củ này, nhưng mà lời đối phương nói cũng đã nhắc nhở nàng, hiện tại nàng và Thanh Mặc Nhan cùng đi trên một con thuyền, nàng không thể làm cho hấn mất mặt.

Quản gia thấy thế thì phân phó thêm vài câu, sau đó liền lui bước đi ra ngoài.

Lúc đi Thanh Mặc Nhan cũng mang Huyền Ngọc theo, chỉ để lại trong viện có mười mấy tên hộ vệ, ma ma là người hầu gia phái tới, lại nói là đến để dạy quy củ, cho nên bọn họ chỉ có thể đứng bên ngoài canh gác nhìn chăm chăm vào phòng.

Ma ma đánh giá Như Tiểu Lam một phen, rồi mới bảo nàng đứng lên.

Như Tiểu Lam vào một cái tủ trên giường nhảy xuống.

Đột nhiên "ba" một tiếng, cẳng chân của nàng bị đánh một cái.

Như Tiểu Lam kêu lên "ai u", quay đầu lại thì thấy trong tay ma ma đang cầm một cái thước: "Động tác của nữ hài tử không được phép thô lỗ!"

Bất quá động tác chỉ mạnh một chút mà đã bị đánh?

Như Tiểu Lam không khỏi có chút hối hận, cái gì mà quy củ, dù sao nàng cũng chỉ là một con mèo hương... Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nếu nàng muốn dùng hình dạng con để sống tiếp ở cái thế giới này, thì sẽ không tránh được việc phải tiếp xúc với người ngoài, nàng không thể cái gì cũng không biết, nàng cũng không muốn mang đến phiền toái cho Thanh Mặc Nhan.

Kiên trì, học quy củ thôi.

Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần nàng nghiêm túc đứng lên, thì những thứ quy củ gì đó cũng không có gì là khó, ai biết được ma ma lúc thì nói tư thế nàng không đúng, lúc lại nói động tác của nàng không thích hợp, chỉ cần thăm thể nàng hơi lay động một chút thôi, thì cẳng chân sẽ bị đánh ngay lập tức.

Trong lòng Như Tiểu Lam cắn răng nghiêng lợi: Lão yêu bà, người là do hầu gia phái tới để chỉnh ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Người bị đánh mới là làm mất đi mặt mũi của ta

Trong tay lão ma ma cầm cái thước, ánh mắt soi mói nhìn chăm chăm vào Như Tiểu Lam.

"Thân hình không ổn, nên đánh!"

"Động tác không đẹp, nên đánh!"

"Ngồi quá thấp, đánh!"

Như Tiểu Lam không nghĩ tới chỉ là một động tác hành lễ thôi lại khó khăn đến thế, theo nàng biết hành lễ cũng chỉ là nửa ngồi xổm mà thôi, giống như là hạ mônng vụng trộm thả một cái rắm là xong việc.

"Ba!" Cẳng chân lại bị đánh một cái.

Lừa giận trong lòng Như Tiểu Lam thoáng đi lên: "Ta không học nữa!" Nàng quay người lại, dứt khoát chạy ra ngoài.

Ma ma giận dữ: "Cả đời lão thân dạy quy củ, trước giờ chưa từng gặp qua một dã nha đầu như người!"

Thân hình Như Tiểu Lam linh hoạt, mắt thấy sắp chạy ra khỏi cửa, nhưng mà tóc của nàng quá dài, bị lão ma ma túm được, trực tiếp bị ấn ngã xuống dưới đất.

"Dám chạy, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là quy củ."

Gio thước lên, lão ma ma đánh liên tục về phía cẳng chân Như Tiểu Lam.

Hộ vệ canh giữ bên ngoài nghe được thanh âm không tốt ở bên trong, tuy rằng có chút lo lắng, nhưng mà bọn hắn lại không nghe thấy tiếng khóc của hài tử.

Lẽ ra khi bị đánh, tiểu hài tử như Như Tiểu Lam nhất định sẽ khóc.

Nhưng nàng lại cắn chặt môi lại, nàng mới sẽ không chịu thua đâu.

Ma ma đánh mỗi cả tay cũng không thấy cổ họng hài tử kia phát ra một tiếng, làm cho đến ngay cả nàng cũng cảm thấy khiếp sợ.

Hài tử quật cường như thế, chính là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

"Hôm nay trước hết học đến đây thôi, chờ ngày mai học thật giỏi quy củ, thì sẽ mang ngươi đi thỉnh an hầu gia." Lão ma ma hừ lạnh một tiếng, buông Như Tiểu Lam ra, xoay người rời khỏi, trở về phục mệnh với hầu gia.

Như Tiểu Lam nằm sấp trên mặt đất cả nửa ngày cũng không đứng lên được.

Cẳng chân đau quá.

Lão yêu bà... Xuống tay thật ngoan độc.

Kỳ thật nàng đã hiểu sai việc này, lão ma ma kia tuy rằng xuống tay đánh nàng, nhưng cũng không dùng hết toàn lực, nàng cảm thấy đau đến thế chỉ vì thân thể hiện tại của nàng vẫn đang còn là một đứa nhỏ.

Cẳng chân không chịu nổi bị thước đánh a.

Cổ găng bò lên giường, Như Tiểu Lam thở dài.

Quên đi, ai bảo Thanh Mặc Nhan không có ở đây, không có chỗ dựa bên cạnh, tất nhiên là phải hạ thấp bản thân mà hành sự.

Nằm xuống là không muốn động dậy gì nữa, ngay cả cơm chiều hạ nhân đem đến cũng không muốn ăn.

Lăn lộn cả một buổi trưa, tất cả sức lực ở trong cơ thể đều đã bị tiêu hao gần như là không còn, mặt úp xuống nằm xấp mà ngủ.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở về Như Tiểu Lam vẫn còn chưa dậy.

"Tiểu thư không chịu ăn cơm chiều." Có người bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người, nói đến ăn cơm, vật nhỏ lúc nào cũng tích cực hơn so với người khác, nói là nàng không chịu ăn cơm, hắn mới không tin đâu.

Vào phòng, Thanh Mặc Nhan bảo người mang cơm chiều đi vào, trong tay hắn có cầm theo một cái hộp, thời điểm hắn mở hộp ra, liền có một mùi hương sữa từ bên trong bay ra ngoài.

Đó là điểm tâm của Bạch Ngọc lâu.

Lần trước khi ăn cơm ở Bạch Ngọc lâu, vật nhỏ rất vừa ý với món điểm tâm này, nếu không phải lo lắng cái bụng nhỏ sẽ bị nổ tung, thì điểm tâm ngày đó chắc đã bị nàng ăn hết rồi.

Cái mùi Như Tiểu Lam động dậy vài cái, đầu không tự chủ được nâng lên hướng về phía hộp điểm tâm, nhưng mà đôi mắt vẫn nhắm lại không hề mở ra.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng kéo hộp điểm tâm ra xa chút.

Đầu nàng chậm rãi đi qua theo.

Lại đi, lại cùng.

Thanh Mặc Nhan nhin cười, đem hộp điểm tâm để cách giường một chút.

Như Tiểu Lam suýt nữa bị ngã từ trên giường xuống.

"Ngồi dậy ăn cơm." Thanh Mặc Nhan thuận tay đánh vào mông nàng một cái.

Chấn động liên lụy đến cẳng chân, đau quá.

Như Tiểu Lam mở miệng: "Ta không muốn ăn."

"Điểm tâm của Bạch Ngọc lâu mà cũng không ăn?"

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên, duỗi tay muốn túm lấy hộp điểm tâm.

Thanh Mặc Nhan nâng tay lên, khiến cho nàng túm phải không khí: "Thành thật ăn xong cơm, thì mới được ăn điểm tâm."

Như Tiểu Lam bấu môi ăn vạ nằm bất động trên giường.

Thanh Mặc Nhan thấy thế thì không để ý đến nàng nữa, cầm theo hộp điểm tâm đến trước bàn, ngồi xuống nhắc đĩa lên ăn cơm trước.

Như Tiểu Lam ghé vào kia càng nghĩ càng thấy nghẹn khuất, trong lòng nàng âm thầm suy nghĩ, chờ ngày mai lão yêu bà lại đến thì nàng phải ứng phó như thế nào.

Nếu như thật sự đánh không lại mà nói, thì không bằng chạy trốn đi, dù sao thì chỉ cần biến thành mèo hương là nàng có thể chạy trốn một cách dễ dàng.. Nhưng mà từ ngày đó nàng biến thành người, thì cũng chưa bao giờ thử qua muốn biến trở về động vật thì phải làm như thế nào, có lẽ là phải tìm một địa phương không có người để thử một lần.

Trong lòng nghĩ ngợi, ánh mắt có chút thất thần.

Thanh Mặc Nhan ngồi ở cách đó không xa cúi đầu dùng cơm, kỳ thực tất cả lực chú ý của hắn đều ở bên kia, hắn thấy trông mắt vật nhỏ đang loạn chuyển, một hồi sau lại nhúu mày, một hồi sau lại cắn chặt môi, khiến cho động tác gấp thức ăn của hắn càng ngày càng chậm lại, cuối cùng hắn bỏ đôi đũa xuống, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Như Tiểu Lam còn đang ngăn người ở trên giường, căn bản không hề phát hiện Thanh Mặc Nhan đã đi ra ngoài.

"Người tới." Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, đứng ở hành lang gọi một tiếng.

"Thế tử." Huyền Ngọc tiến lên phía trước.

"Buổi chiều có những ai canh giữ ở trong viện? Tìm hai người đến đây." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Huyền Ngọc rất nhanh đã đưa đến hai tên hộ vệ.

"Buổi chiều trong viện đã phát sinh việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Hai tên hộ vệ liến kề lại việc hầu gia phái ma ma đến để dạy quy củ.

"Dạy quy củ?" Đồng tử Thanh Mặc Nhan co chặt lại, đột nhiên xoay người, đi nhanh vào trong phòng.

Huyền Ngọc cùng hai tên hộ vệ đều không hiểu gì cả.

Như Tiểu Lam đang ở trên giường suy nghĩ đến xuất thần, đột nhiên có một thân ảnh bao vây lấy nàng, không đợi cho nàng kịp phục hồi lại tinh thần, một đôi bàn tay đã kéo mở y phục của nàng ra.

Như Tiểu Lam bị dọa kêu to lên.

Thanh Mặc Nhan mím môi, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo tức giận, vài động tác đơn giản của hắn đã thành công mở ra y phục của nàng, ánh mắt cẩn thận xem xét từng chỗ một.

Như Tiểu Lam nhanh tay ôm chặt lấy thân thể lại: "Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm cái gì?"

Cầm thú, ngươi đang làm cái gì, ta vẫn chỉ là hài tử thôi a.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến giãy dụa của nàng, "xẹt" một tiếng, chiếc váy của Như Tiểu Lam đã bị xé thành hai nửa.

Rốt cuộc Như Tiểu Lam cũng không chịu nổi nữa, nàng chen chân vào muốn đá Thanh Mặc Nhan ra, kết quả cẳng chân vừa nâng lên đã cảm giác được một trận đau đớn.

"Đau ở đâu?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói.

Như Tiểu Lam nước mắt lưng tròng: "Chân..."

Thanh Mặc Nhan vén ống quần nàng lên, ánh mắt dừng ở nơi đó.

Trên cẳng chân trắng nõn bầm tím một mảnh, từng đạo đều là dấu ấn mà thước để lại.

Như Tiểu Lam rút người lại, nhìn biểu cảm của Thanh Mặc Nhan thì nàng đã hiểu hành động vừa rồi của hắn là vì cái gì.

"Kỳ thực cũng không đau như vậy." Nàng nói thầm.

"Câm miệng." Khóe môi Thanh Mặc Nhan mím chặt lại.

Như Tiểu Lam bẹp miệng: "Có thể là do ta quá ngốc, nên mới không học được cách hành lễ."

"Học hành lễ cái gì, ngươi đã quên ai mới là người nuôi ngươi sao?" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Đến ngay cả hắn còn luyến tiếc không dám động đến vật nhỏ dù chỉ là một chút, thế nhưng bây giờ lại có người dám dùng thước đánh nàng, Thanh Mặc Nhan có xu hướng muốn bạo phát.

"Ma ma kia là do phụ thân ngươi phải tội, mà ngươi lại không có ở đây... Ta không muốn làm cho ngươi mất mặt..." Thanh âm Như Tiểu Lam càng ngày càng nhỏ, đến ngay cả một cái hành lễ cũng học không xong, nếu nói ra không chừng Thanh Mặc Nhan còn chê cười nàng đi.

"Ngươi bị người ta đánh mới là làm mất mặt ta." Thanh Mặc Nhan lạnh giọng quát về phía bên ngoài: "Huyền Ngọc! Đi 'mời' vị ma ma dạy quy củ hôm nay đến đây cho ta."

Từ "mời" từ trong miệng hắn nói ra tựa như một thanh đao mang đến chết chóc, bọn hộ vệ đứng bên ngoài không hẹn mà đều cảm thấy lạnh run.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Người dùng thước ta dùng roi

Huyền Ngọc lĩnh mệnh đi mời vị ma ma kia đến, hộ vệ ở trong viện đều cảm nhận được bầu không khí có chút không đúng, tất cả mọi người đều cúi đầu, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Tuy rằng ngày thường thể tử rất nghiêm khắc với bọn họ, nhưng mà chỉ cần làm việc theo đúng quy tắc, thì thể tử vẫn được coi là dễ hầu hạ, chứ không giống như lão hầu gia, động một chút là tức giận quát tháo.

Nhưng mà nếu thật sự chọc giận đến thể tử... Thì hậu quả sẽ không phải là bị mắng vài câu đơn giản như vậy.

Thanh Mặc Nhan từ trong phòng lấy ra thuốc mỡ tiêu sưng, rồi nhẹ nhàng thoa lên trên cẳng chân Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cắn môi, chính là đau cũng không dám kêu ra tiếng.

Thanh Mặc Nhan nhìn từng vết xanh tím kia, lại càng thêm tức giận.

"Ngày thường cơ trí như thế, tại sao đến lúc mấu chốt lại ngốc đến vậy, ngươi không biết đường mà trốn đi sao?"

Nói đến đây Như Tiểu Lam lại thấy vạn phần ủy khuất: "Đều tại tóc quá dài, ta muốn cắt mà ngươi lại không cho..."

Thanh Mặc Nhan ngậy người, không ngờ cuối cùng lại trách lên trên đầu hắn.

Tóc dài mềm mại như tơ lụa, hắn thật sự không đành lòng để nàng cắt đi.

Nếu như gặp nữ tử khác có một đầu tóc dài xinh đẹp như vậy, thì chắc chắn sẽ rất cao hứng, nhưng vật nhỏ của hắn thì ngược lại, cả ngày đều cảm thấy nó vướng víu.

"Nếu cảm thấy vướng thì cắt một chút đi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, bôi thuốc xong xuôi, hắn tùy ý lấy một cái áo, sau đó khoác lên người Như Tiểu Lam.

Cái áo kia là của hắn, mặc trên người nàng rộng đến cực kỳ, nhưng mà lại có thể tránh va chạm vào vết thương trên chân nàng.

"Có đói bụng không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam thành thật gật đầu.

Đây mới là một mặt thật của vật nhỏ, chuyện lớn đến đâu cũng không quan trọng bằng ăn cơm.

"Thế tử, ma ma giáo dưỡng đến." Huyền Ngọc đi vào trong, chấp tay đứng ở cạnh cửa.

Vừa rồi những chuyện xảy ra ở trong phòng hắn đều thấy, cho nên thời điểm dọc theo đường đi hắn đều nhìn vào vị ma ma này, trong ánh mắt không tự giác được mang theo tia lạnh lẽo.

Ma ma giáo dưỡng là người bên cạnh lão hầu gia, bởi vì sau lưng có chỗ dựa, cho nên cũng không đem sự việc đánh hài tử hôm nay để ở trong lòng.

Thời điểm dạy quy củ, dùng thước trách phạt là chuyện hết sức bình thường, có ai học quy củ mà chưa từng bị đánh qua?

Nhưng mà vừa vào tới cửa, nàng lại nhìn thấy một màn vô cùng khiếp sợ.

Nữ hài tử bị nàng đánh đang ngồi ở trên đùi thể tử, giương miệng lên chờ thể tử gấp thức ăn đến cho nàng.

"Thế... Thế tử..." Ma ma cảm nhận được sự việc có chút không ổn, theo bản năng khom lưng lại.

Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục gấp thức ăn cho vật nhỏ ở trên đùi: "Ma ma giáo dưỡng mà lại hành lễ như thế?"

Ma ma giáo dưỡng rung mình một cái, vội vàng cúi đầu cung kính hành lễ.

Thanh Mặc Nhan dùng động tác cầm đĩa lại, nhìn tiểu nhân nhĩ trong lòng: "Người cảm thấy nàng hành lễ như thế nào?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt, trong miệng thì nhai đầy đồ ăn, hai bên má phình phình, căn bản là không nói được.

"Không nhìn ra sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi nàng.

Như Tiểu Lam mờ mịt lắc đầu.

"Để ta dạy cho người." Thanh Mặc Nhan bỏ đôi đĩa xuống, phân phó Huyền Ngọc: "Đem roi ngựa của ta đến đây."

Huyền Ngọc hai tay dâng roi ngựa lên.

Như Tiểu Lam mờ mịt, nhìn Thanh Mặc Nhan huy khởi roi ngựa, đánh lên trên người ma ma giáo đường.

Ma ma giáo đường "a" lên một tiếng, không đứng vững được, trực tiếp quỵ xuống mặt đất.

"Người như thế mà cũng được coi là hành lễ?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt liếc nàng một cái, thong thả ung dung nắn bóp roi ngựa ở trong tay.

"Thế tử... Rốt cuộc lão nô đã làm sai cái gì? Mà khiến cho ngài phải giận chó đánh mèo..."

Lời nói của ma ma còn chưa dứt, Thanh Mặc Nhan đã lại ra tay một lần nữa, một roi này thế nhưng lại đánh trực tiếp lên trên mặt đối phương.

Máu tươi chảy đầy mặt của ma ma.

Đánh cũng đủ tàn nhẫn.

Như Tiểu Lam rụt bả vai lại, theo bản năng dựa vào người Thanh Mặc Nhan.

Quả nhiên Thanh Mặc Nhan gia hỏa này tuyệt đối không thể trêu chọc vào, đắc tội với hắn sẽ không có trái ngọt để ăn.

Nàng nghĩ như thế, theo bản năng của động vật, thân thể liền làm ra hành động lấy lòng.

Nàng nắm lấy y phục Thanh Mặc Nhan, đem mặt dán lên trên ngực hắn, rồi cọ cọ.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được một trận ấm áp ở trước ngực, thời điểm cúi đầu nhìn nàng không khỏi lộ ra một tia tươi cười: "Sợ sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như cái trống bỏi.

Hắn đây là đang xả giận giúp nàng, sao nàng phải sợ chứ.

Tuy rằng trừng phạt kiểu này quả thật là hơi nặng.

Như Tiểu Lam an tĩnh cuộn mình ở trong lòng Thanh Mặc Nhan, nhìn Thanh Mặc Nhan liên tục bắt ma ma kia phải hành lễ.

Mỗi một lần hắn đều có thể lôi ra một cái lỗi.

Không lâu sau, ma ma giáo đường tê liệt ngã trên mặt đất, há mồm to thở dốc.

Cả người nàng đều ướt đầm mồ hôi, y phục cũng bị roi quất đến nở hoa, cả người toàn là vết máu.

Thanh Mặc Nhan đơn giản ném roi ngựa cho Huyền Ngọc: "Để nàng tiếp tục hành lễ."

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng ma ma kêu thảm thiết cùng cầu xin tha thứ, nhóm hộ vệ trong viện hai mặt nhìn nhau, trong lòng ảm ảm sinh ra dự cảm không lành: Thế tử đây là muốn đánh chết một người đang sống sờ sờ a.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam ngồi ở ghế tựa, một tay còn đang đùa bỡn tóc dài của nàng, quần quanh ở đầu ngón tay hắn.

Huyền Ngọc đánh một hồi, ma ma kia cuối cùng cũng bất động, xụi lơ ở nơi đó, không biết sống chết thế nào.

Như Tiểu Lam muốn đuổi người ra cúi đầu xuống để xem xét, nhưng lại bị Thanh Mặc Nhan dùng tay che mặt nàng lại.

"Quá bẩn, có gì đâu mà nhìn."

Thanh Mặc Nhan đứng dậy ôm nàng đi vào trong buồng, thật giống như hoàn toàn quên mất vừa rồi đã phát sinh chuyện gì, cũng không phân phó cho Huyền Ngọc lui xuống, mà là đem nàng đặt ở trên giường nệm ở trong phòng.

Như Tiểu Lam tự cảm thấy chột dạ, hôm nay đã làm mất mặt hắn, cho nên mới ngoan ngoãn làm theo mọi ý của hắn, không bao lâu sau đã lăn ra ngủ.

Nhìn thân hình nhỏ bé ngủ ở trên giường, lúc này lông mày Thanh Mặc Nhan mới giãn ra, nhẹ nhàng vén lên mái tóc dài giúp nàng, chờ đến khi hắn đi ra ngoài một lần nữa, thì quanh thân lại tàn mát ra từng trận lạnh lẽo.

"Đã chết chưa?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt hỏi.

"Dạ chưa." Huyền Ngọc trả lời: "Vẫn còn một chút hơi thở."

"Đưa đến chỗ của phụ thân đi."

"Thế tử..." Huyền Ngọc có chút do dự: "Nếu làm như vậy hầu gia sẽ rất tức giận."

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm: "Hắn có thể không quan tâm đến ta, hắn có thể không cần để ý đến tình phụ tử, nhưng ta tuyệt đối không cho phép hắn động đến người của ta."

Không chỉ mình Huyền Ngọc đang ở bên trong, mà còn tất cả mọi người sau khi nghe thấy câu "người của ta" thì đều sinh ra suy nghĩ kỳ quái.

Nữ hài tử này rốt cuộc là có thân phận gì, vì sao thế tử lại che chở nàng đến mức này đây.

Huyền Ngọc không dám tiếp tục phản bác lời của Thanh Mặc Nhan, vội vàng dẫn người mang theo vị ma ma đã chết khiêng đến chỗ hầu gia.

Thanh Mặc Nhan lặng lẽ đứng ở cửa dưới mái hiên.

Ánh đèn quá tối làm cho mọi người không thể thấy rõ sắc mặt hắn, nhóm hộ vệ trong viện chỉ cảm thấy phía sau không hiểu sao lại sinh ra từng trận hàn ý.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó cho đến khi Huyền Ngọc trở về, đi cùng với Huyền Ngọc còn có cả quân gia trong phủ.

"Hầu gia mời thế tử đi đến tiền viện..." Quân gia dè dặt cẩn trọng nói.

"Nói là ta đã ngủ." Thanh Mặc Nhan trực tiếp cắt đứt lời nói của quân gia.

Nói hắn đã ngủ... Ai tin a.

Đầu quân gia toàn mồ hôi lạnh, khi trở về hắn còn phải báo cáo kết quả công tác với hầu gia, cho nên hắn chỉ có thể đứng ở đây chờ Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến hắn, trực tiếp sai người gọi mấy hộ vệ canh giữ buổi chiều hôm nay đến đây.

"Đánh mỗi người năm mươi gậy, rồi đuổi ra khỏi phủ." Thanh Mặc Nhan ném xuống một câu.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Cả nhóm hộ vệ đều quỳ xuống: "Thế tử tha mạng, chúng ta biết sai rồi."

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nhìn bọn họ: "Biết sai thì có tác dụng gì, ta muốn các người bảo vệ nàng, các người lại coi lời nói của ta như gió thoảng bên tai, đừng nói là hôm nay phụ thân của ta phái người tới, cho dù là Thái Tử tự mình dẫn người đến đây, thì các người cũng không được phép cho họ tiến vào."

Trong viện vang lên thanh âm gậy gõ, nhóm hộ vệ cầu xin tha thứ tràn ngập màng tai mọi người, quân gia đứng ở một bên ngây ra như phỗng.

Một đêm này Như Tiểu Lam lại ngủ rất ngon, tuy rằng cẳng chân vẫn còn đau, nhưng nàng biết Thanh Mặc Nhan đang ở trong sân, cho nên mới an tâm ngủ, đến ngay cả thanh âm âm ỉ huyền ảo bên ngoài cũng không làm ảnh hưởng đến nàng được.

Sáng sớm hôm sau, ở thời điểm nàng rời giường, trong lúc vô tình lại phát hiện ra, tất cả hộ vệ ở trong viện đều đã bị thay đổi hết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Nha đầu chưa nghĩ thông suốt

Như Tiểu Lam theo Thanh Mặc Nhan đi đến Ngũ phủ.

Đồng hành cùng bọn họ còn có nhị thiếu gia.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn trộm vào nhị thiếu gia, thấy thỉnh thoảng hắn lại ngáy ngồ cười.

Thanh Mặc Nhan đã sớm chú ý tới tiểu gia hỏa không chịu an phận ở trong lòng, hắn liền dùng đầu ngón tay điểm nhẹ lên trán nàng: "Lại đang có mưu đồ gì?"

Như Tiểu Lam dương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đưa cánh tay ra ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan, rồi kéo hắn về phía mình: "Nhị thiếu gia có phải là rất thích Ngũ tiểu thư hay không?"

Nàng một lòng muốn "bắt quái", nhưng lại không để ý tới thời điểm nàng mạnh mẽ kéo Thanh Mặc Nhan về phía chính mình, thì trong đáy mắt hắn có hiện lên một tia ánh sáng khác thường.

Mùi xạ hương nhàn nhạt ở trên người vật nhỏ, mỗi một lần lại gần đều làm cho hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Hắn thích thì sao, mà không thích thì sao, mối hôn sự này phụ thân đã định, việc hai nhà kết thân cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi." Thanh Mặc Nhan ra vẻ lãnh đạm nói.

"Vậy còn người?" Như Tiểu Lam thăm dò hỏi.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vào đôi mắt màu xanh biếc của nàng, trong suốt đến không thấy đáy, hắn thấy được bóng dáng của chính mình ở trong đó.

"Dù cho phụ thân có định chuyện hôn sự cho ta... Thì cuối cùng ta lấy ai cũng không phải do hắn quyết định." Nói xong câu này ngữ khí của hắn đã chuyển lạnh, bất quá Như Tiểu Lam vẫn không phát hiện ra sự khác thường của hắn, mà lại hưng phấn ôm chặt lấy cổ hắn: "Thật sự? Người sẽ giữ lời?"

Thanh Mặc Nhan nhũn mày, giả vờ không hiểu: "Người muốn như thế nào?"

"Ta không muốn người thành thân." Như Tiểu Lam bĩu môi.

Nếu hắn mà thành thân, thì rất có thể nàng sẽ bị thất sủng.

Làm một sủng vật, bây giờ nàng vẫn chưa lớn lên, nếu rời khỏi người Thanh Mặc Nhan thì nàng sẽ rất khó sống sót một mình, còn nếu như nàng dựa vào người khác, thì khó bảo đảm họ sẽ không coi nàng là yêu quái.

Đến lúc đó chẳng khác nào bị rơi vào địa ngục.

"Vì sao vật nhỏ không muốn ta thành thân?" Thanh Mặc Nhan ân giấu ý cười nơi khóe miệng.

Như Tiểu Lam nghiêng đầu, tựa hồ như đang suy nghĩ rất nghiêm túc: "Sau khi thành thân người sẽ không mang ta đi ăn đồ ăn ngon được nữa, lại nói đến lúc cổ độc trong người người phát tác, thì phu nhân người sẽ nguyện ý để cho ta ngủ chung với người sao?"

"Còn gì nữa?"

Như Tiểu Lam nháy mắt: "Không còn gì cả." Bằng đầy lý do mà vẫn chưa đủ sao?

Khóe miệng đang tươi cười của Thanh Mặc Nhan rút lui.

Xem ra vật nhỏ vẫn chưa nghĩ thông suốt a, nhưng mà không sao, hắn có thể chờ, nội trong vòng một năm, hắn tin tưởng có thể bắt được tiểu gia hỏa vô tâm vô phế này về làm tù binh.

Còn có... Hắn cũng lên giành thời gian để đi tìm giải dược của cổ độc.

Đến ngũ phủ, Ngũ công tử tự mình dẫn người ra nghênh đón bọn họ.

Nhị thiếu gia bước lên thì lễ đầu tiên, trên gương mặt tươi cười đến sáng lạn, khiến cho Như Tiểu Lam cảm thấy vô cùng buồn cười.

Hắn cùng Ngũ tiểu thư sợ là chưa bao giờ có cơ hội được nói chuyện với nhau một cách chân chính, vậy mà đã thích người ta đến thế, lại nhìn đến Thanh Mặc Nhan đại ca của hắn, dù cho đặt mình trong cả đám mỹ nữ, thì chắc mặt hắn (TMN) cũng sẽ không đổi sắc.

"Đi thôi." Thanh Mặc Nhan kéo tay nhỏ bé của nàng.

Như Tiểu Lam vội vàng theo sát ở bên người hắn.

"A, lại là tiểu nha đầu lớn mặt này." Ngũ công tử cười hi hi nhìn Như Tiểu Lam.

"Tên nàng là Như Tiểu Lam." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt mở miệng.

Ngũ công tử ngẩn người, dù cho trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng hắn vẫn không mở miệng ra hỏi về việc có liên quan đến họ của nàng: "Bên người nàng không có nha hoàn hầu hạ sao?"

Trong tiệc rượu có nhiều nam nữ bất đồng, nếu bên người Thanh Mặc Nhan mà mang theo một nha đầu, thì ngồi ở trên bàn rượu sẽ có chút không thích hợp.

"Không sao cả, cứ để nàng đi theo ta là được." Thanh Mặc Nhan trực tiếp dẫn theo Như Tiểu Lam đi vào bên trong.

Trước khi tiệc rượu bắt đầu, tất cả khách khứa đều đứng bên cạnh hồ ngắm hoa, Ngũ phủ có tiếng về việc gieo trồng hoa thủy tiên, đến ngay cả trong cung cũng khó có thể nuôi sống giống hoa này, nhưng ở phủ bọn họ lại nở đến vô cùng đẹp mắt.

Như Tiểu Lam nhìn mãi mà vẫn không thấy đủ.

Các thiếu nữ xinh đẹp đều mặc trên người cẩm y hoa lệ, đi qua đi lại, từng trận tiếng cười, cùng đan xen với phồn hoa ở một chỗ.

Làm nàng không thể phân biệt được đâu là người, đâu là hoa.

"Thiếu Khanh đại nhân." Ngũ phu nhân dẫn theo nữ nhi đi qua.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng gật đầu, xem như là đáp lễ.

Mặt mũi nhị thiếu gia đỏ bừng, chào hỏi qua xong không dám liếc nhìn Ngũ tiểu thư dù chỉ là một cái.

Như Tiểu Lam âm thầm chép miệng.

Nhìn bộ dáng của hắn có chút giống với nữ hài tử đang thẹn thùng đi?

Ngũ phu nhân hiển nhiên rất tò mò về đứa nhỏ mà Thanh Mặc Nhan nhận nuôi, không ít người đã nói gần đây Đại Lý Tự Thiếu Khanh có nhận nuôi một hài tử rất kỳ quái, nàng có một đôi mắt phi thủy rất đẹp, cho nên trong lúc bọn họ đang nói chuyện, thì xung quanh càng lúc càng có nhiều người tụ tập lại đây, tất cả đều đang nhìn trộm đánh giá Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị nhiều loại ánh mắt nhìn đến phát phiền, dứt khoát kéo lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, che ở trước mặt mình.

Ngũ phu nhân cười lộ lên: "Đứa nhỏ này thật đáng yêu, không bằng để nàng đi theo ta đến chỗ nữ quyến bên kia đi."

"Không cần." Thanh Mặc Nhan không có nửa điểm do dự trực tiếp cự tuyệt.

Ngũ phu nhân xấu hổ cười cười, rất nhanh dẫn theo nữ nhi rời đi.

Thẳng đến khi đã đi rất xa Ngũ tiểu thư mới dám quay đầu lại, nhìn trộm về phía Thanh Mặc Nhan.

"Mẫu thân cảm thấy như thế nào?" Nàng thấp giọng hỏi.

"Không giống như đang bị bệnh nặng." Ngũ phu nhân có chút bức bối.

Nếu Thanh Mặc Nhan không chết, thì dù nữ nhi của bà có được gả qua bên đó cũng sẽ không được nắm quyền lực của gia chủ.

Ngũ tiểu thư quét mắt nhìn nhị thiếu gia đang ngồi ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan, buồn bã nói: "Sớm biết như vậy, thì không bằng gả ta cho Thanh Mặc Nhan đi."

"Đừng nói vậy." Ngũ phu nhân đánh gãy suy nghĩ viển vông của nữ nhi: "Nếu hắn thật sự không có việc gì thì năm đó đã không truyền ra tin tức như vậy rồi."

Ngũ tiểu thư suy nghĩ một chút, cảm thấy mẫu thân nói cũng có lý.

Như Tiểu Lam vẫn luôn đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, xung quanh có không ít quan viên tới bắt chuyện với hắn, Ngũ công tử cũng vẫn luôn ngồi ở đây, có không ít người nói đến việc thánh thượng hạ chỉ lệnh cho nhị hoàng tử đang mang binh xuất chinh phải hồi kinh gấp.

Như Tiểu Lam không có hứng thú gì với việc này, nàng vẫn luôn ở trong trạng thái thất thần.

Cách đó không xa có một con bướm bướm đậu ở giữa bụi hoa, Như Tiểu Lam yêu thích trước vẻ xinh đẹp của nó, trong lúc bất tri bất giác đã rời khỏi bên người Thanh Mặc Nhan.

Có lẽ là do bản thân nàng chính là động vật, cho nên sự tồn tại của nàng cũng không bị các sinh vật khác bài xích, bướm bướm thế nhưng lại bay đến trên đầu nàng, cùng nàng vui đùa.

Như Tiểu Lam cảm thấy rất thú vị, dứt khoát chạy đến bên cạnh hồ nhìn vào hoa thủy tiên.

Bên cạnh hồ tụ tập không ít nữ quyến đang tán bộ chơi đùa, đình hóng mát che mát tầm mắt của các nàng, cho nên không có ai chú ý tới có một nữ hài tử đang chạy từ phía sau đình hóng mát đến.

Bướm bướm bay đi, bỗng một con chim nhỏ có màu lông ngũ sắc xẹt qua trên đỉnh đầu nàng, đứng ở trên đầu vai nàng không ngừng kêu riu rít.

Đều là thú ngữ, cho nên Như Tiểu Lam cũng nghe hiểu được một ít, vì thế nàng liền đuổi tay nâng niu chim nhỏ trong lòng bàn tay.

Đúng lúc này, từ trên đường nhỏ bên cạnh hồ đi đến một nhóm thiếu nữ, cầm đầu là một thiếu nữ ước chừng gần mười tuổi, mặc y phục cực kỳ hoa lệ, tất cả các thiếu nữ khác đều đi ở phía sau nàng ta, cười ha ha đi về phía bên này.

"Chú chim thật đẹp." Không biết là ai buông tiếng thờ dài.

Như Tiểu Lam quay đầu nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy một nữ hài tử xa lạ đang đi đến trước mặt nàng, đuổi tay muốn bắt con chim ở trong tay nàng: "Đưa nó cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bị bắt nạt, hai cục bùn lăn thành một đoàn

Có người đột nhiên đuổi tay muốn đoạt con chim ở trong tay Như Tiểu Lam, khiến cho nàng phát hoảng.

Con chim đã bị dọa sợ, nhưng mà lại không hề bay đi, nó đập cánh dừng ở trên vai Như Tiểu Lam, như là đang tìm kiếm chỗ để dựa vào.

"Đưa nó cho ta." Nữ hài ở đối diện không kiên nhẫn nói.

Như Tiểu Lam chớp ánh mắt xanh biếc: "Người là ai a?"

Ở trong thế giới này, trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, thì nàng cũng không quen biết một ai khác.

"Đây là chim của ta, đưa nó cho ta." Nữ hài lại duỗi tay ra một lần nữa, Như Tiểu Lam liền cảnh giác lùi về phía sau một bước, con chim ở trên vai nàng cũng kêu chít chít lên.

"Người gạt người, nó nói nó không hề quen biết người!" Như Tiểu Lam thốt ra.

Nữ hài ở đối diện thoáng ngẩn người, rồi lại đột nhiên cười rộ lên: "Người có thể nghe hiểu được tiếng của súc sinh?"

Như Tiểu Lam lại lùi về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách với đối phương, nàng cũng không muốn gây chuyện ở đây.

"Ta nói đó là chim của ta, thì nó chính là của ta, loại dã nha đầu như người không xứng có được con chim xinh đẹp như thế." Nữ hài nói xong liền phân phó nha hoàn bên người: "Ta thích con chim kia, các người đến bắt nó cho ta, đừng nó làm thành đồ tranh sức thì nhất định sẽ rất đẹp."

"Liễu Dương quận chúa ánh mắt thật là hon người."

"Ta thấy làm thành vật trang trí trên thất lung cũng không tồi..." Các thiếu nữ ở phía sau cũng phụ họa theo.

Nghe thấy lời nói của các nàng, đầu vai Như Tiểu Lam hơi nhướng lên, con chim thấy thế liền phành phạch bay lên cao, bay xung quanh trên đỉnh đầu nàng hai vòng, rồi biến mất sau đám cây cối.

"Người dám thả con chim đó đi!" Nữ hài được gọi là Liễu Dương quận chúa kia thay đổi sắc mặt.

"Cũng không phải chim của người." Như Tiểu Lam cũng không hề sợ hãi, bởi vì nàng biết Thanh Mặc Nhan đang ở gần đây.

Nghĩ đến có người chống lưng cho nàng, nên lá gan nhỏ bé của nàng cũng bắt tri bắt giác bành trướng lên.

"Thật to gan, người dám nói chuyện với ta như thế!" Liễu Dương quận chúa tiến lên muốn đánh Như Tiểu Lam một cái.

Tuy cái đầu của Như Tiểu Lam nhỏ, nhưng mà lại phi thường linh hoạt, nàng chột lóc thân hình, Liễu Dương quận chúa suýt nữa bị nàng đẩy ngược lại, một chân đã dẫm vào đồng bùn ở bên cạnh hồ.

Giày thêu bằng những sợi tơ màu sắc sặc sỡ lập tức dính đầy bùn đất.

Liễu Dương quận chúa giận dữ: "Người là đồ dã nha đầu không có ai dạy bảo, người có biết ta là ai hay không, ta chính là Liễu Dương quận chúa, Hoàng Hậu nương nương là cô mẫu của ta, vậy mà người lại dám bắt nạt ta... Ta sẽ sai người chém đầu của người!"

Như Tiểu Lam thấy đối phương bắt thành linh hét lên thì liền sợ ngây người.

Có làm hay không, giữa các nàng là ai bắt nạt ai a? Còn có thiên lý nữa hay không.

Không biết có kị không biết xấu hổ như thế là tốt sao.

Về mặt nàng kinh ngạc, những thiếu nữ kia lại cho rằng nàng đang sợ hãi, cho nên cả đám liền sôi nổi đưa ra chủ ý cho Liễu Dương quận chúa, có người nói muốn đem nàng ném vào trong hồ cho cá ăn, có người lại nói muốn đánh nàng đến chết.

Bởi vì bên người Như Tiểu Lam không có nha hoàn với hạ nhân đi theo, cho nên các nàng mới không xem nàng vào trong mắt.

Làm gì có tiểu thư nhà ai không có nha hoàn với bà vú đi theo bên người, tuy rằng y phục của nha đầu kia không tệ, nhưng khó có thể đảm bảo nàng không phải là con thứ của gia đình nào đó, bình thường không có cơ hội được ra ngoài, cho nên hôm nay mới nhân cơ hội chạy đến đây chơi.

Lại nói một tiểu hài tử bốn, năm tuổi cũng không tạo ra uy hiếp gì với các nàng được, có cơ hội tự nhiên các nàng muốn bắt nạt một phen.

"Chờ một chút..."

Đúng lúc này, Ngũ tiểu thư vội vàng tách đám đông ra đi vào: "Liễu Dương quận chúa đừng tức giận, nàng vẫn là một hài tử, để cho ta đến khuyên nhủ nàng đi."

Ngũ tiểu thư khuôn mặt tươi cười hiền lành đến gần: "Tiểu Lam, nàng là Liễu Dương quận chúa, không được gây chuyện."

Gây chuyện? Là các nàng gây chuyện có được không?

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt: "Liễu Dương quận chúa là đồ vật gì, ăn có ngon không?"

Ngũ tiểu thư thờ gắp liên tục, suýt chút nữa thì bị sặc: "Cô mẫu của nàng chính là Hoàng Hậu nương nương."

"Nga..." Như Tiểu Lam cái hiểu cái không gạt đầu: "Cho nên khi nhìn thấy nàng các người đều sợ giống như là nhìn thấy quỷ." (#Linh: Hảo, nói câu hay lắm)V

Lời vừa nói ra, không những Ngũ tiểu thư trắng mặt, mà đến ngay cả những thiếu nữ đi sau Liễu Dương quận chúa cũng đều hoa dung thất sắc.

"Người nói ai là quý!" Liễu Dương quận chúa thét lên chói tai.

"Tiểu Lam đừng nao loạn... Chúng ta sao lại sợ Liễu Dương quận chúa đây." Ngũ tiểu thư nỗ lực bày ra vẻ tươi cười.

"Nếu như người không sợ nàng, thì tại sao lại phải nói dối, rõ ràng là nàng muốn cướp đi con chim của ta, vậy mà người còn nói giúp nàng, không phải là người muốn gả cho nhị thiếu gia hầu phủ sao, vậy mà đến người nhà người cũng không thèm giúp, lại còn muốn bắt tay với người ngoài để bắt nạt ta... Ta phải đi nói cho Thanh Mặc Nhan biết!" Nói xong nàng liền xoay người chạy đi.

Nghe được ba chữ "Thanh Mặc Nhan", không ít nữ tử lập tức thay đổi sắc mặt.

Đại Lý Tự Thiếu Khanh tuy chỉ là một chức quan tứ phẩm, nhưng mà Thanh Mặc Nhan người này lại rất được hoàng đế tín nhiệm cùng trọng dụng, hơn nữa Ngũ tiểu thư đã sớm có hôn ước với nhị thiếu gia trong phủ bọn họ, hôm nay yến hội thưởng hoa cũng là để giúp hai nhà thân càng thêm thân.

Nhưng không nghĩ tới giữa chừng lại chạy ra một nha đầu gây rối như thế này.

"Nàng là ai a?" Có người nhỏ giọng nói thầm.

"Chưa từng thấy qua..."

"Dám gọi thẳng tên úy của Thiếu Khanh, còn nói Ngũ tiểu thư bắt nạt người trong nhà... Nàng không phải là hài tử mà Thiếu Khanh nhận nuôi đấy chứ?"

Trong lòng Ngũ tiểu thư đã không thể dùng từ kinh sợ để hình dung.

Vốn tưởng rằng Như Tiểu Lam chỉ là một tiểu hài tử, nói vài câu thì sẽ dừng chuyện này lại, nàng lại còn có thể lấy được lòng của Liễu Dương quận chúa, không nghĩ tới Như Tiểu Lam căn bản là không dễ đối phó, lại còn làm hại nàng chịu một phen tổn thất.

Nhìn Như Tiểu Lam xoay người chạy đi, trong lòng Ngũ tiểu thư không khỏi hoảng loạn.

Không được, không thể để nàng chạy đi cáo trạng.

Nhưng mà nàng lại không thể tiến lên để ngăn cản, ánh mắt chột lóe, nàng nhìn về phía Liễu Dương quận chúa với vẻ mặt áy náy: "Liễu Dương quận chúa, Tiểu Lam vẫn chỉ là một đứa nhỏ, nghe nói nàng không cha không mẹ, Thiếu Khanh bắt quá chỉ là thấy nàng quá đáng thương nên mới mang nàng về nuôi thôi."

Nghe xong lời này, Liễu Dương quận chúa càng tức giận thêm.

Một dã nha đầu không cha không mẹ mà cũng dám to tiếng ở trước mặt nàng.

"Ngăn nàng lại cho ta!" Liễu Dương quận chúa quát.

Như Tiểu Lam chân ngán, chạy chưa được bao xa đã bị nha hoàn của quận chúa cản lại.

"Dã nha đầu không có gia giáo mà lại dám dương oai ở trước mặt ta?" Liễu Dương quận chúa tiến lên kéo lấy y phục của Như Tiểu Lam, dùng sức đẩy nàng ngã vào trong đồng bùn ở bên cạnh ao.

Thân thể Như Tiểu Lam rất nhẹ, căn bản là đánh không lại đối phương, ngã ngồi ở trong nước bùn, cả bộ váy đều bị nước làm cho ướt hết, hai chân đều bị hãm ở dưới bùn, chặt vật không chịu nổi.

Liễu Dương quận chúa đắc ý nhìn xuống nàng, sau lưng truyền đến tiếng cười khe khẽ của đám nữ tử.

Nhưng mà ngoài ý muốn của mọi người là Như Tiểu Lam lại không hề khóc.

Dù cho trên người nàng dính đầy nước bùn, nhưng cũng không thể làm ảnh hưởng đến đôi mắt xinh đẹp kia của nàng, đôi mắt giống như ngọc phi thúy, phản xạ ra ánh sáng quang hoa, câu hồn đoạt phách.

Trong lòng Liễu Dương quận chúa càng thấy không thoải mái, tiến lên muốn đá Như Tiểu Lam vào trong nước bùn một lần nữa.

Ngũ tiểu thư đứng ở một bên, bề ngoài thì tỏ ra muốn ngăn cản, nhưng động tác trên tay lại không hề dùng một chút sức lực nào, tùy ý để cho Liễu Dương quận chúa làm xằng làm bậy.

Ở thời điểm Liễu Dương quận chúa nhắc chân lên đá trúng Như Tiểu Lam, Như Tiểu Lam đột nhiên đưa hai tay ra, gắt gao ôm lấy một chân của Liễu Dương quận chúa, dùng sức lôi kéo về phía mình.

Liễu Dương quận chúa chỉ có một chân chịu lực đang đứng ở bên cạnh hồ, bị Như Tiểu Lam lôi kéo như thế, thân thể liền thuận thế rơi vào trong đồng bùn.

"Quận chúa!" Mọi người ở trên bờ kinh hô, mấy cái nha hoàn còn đang nghĩ phải đi đến để kéo quận chúa lên.

Như Tiểu Lam sao có thể để cho các nàng có cơ hội làm như thế, nàng nhảy lên trực tiếp đè lên trên người Liễu Dương quận chúa, lại một lần nữa ép nàng ta vào đồng bùn.

Trong nháy mắt, hai vị tiểu thư quần áo hoa lệ bị dính đầy bùn nhìn như hai con khỉ, lẩn lộn tới lui ở trong đồng bùn kia...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Chiến đấu trong bùn, đánh thua mới là ném đi mặt mũi của người

Một cái gần mười tuổi, một cái bốn, năm tuổi, hai nữ hài tử ở trong đồng bùn lẫn thành một đoàn.

Liễu Dương quận chúa cũng bị dọa cho sợ hãi, từ nhỏ đến lớn, nàng còn chưa bao giờ đánh nhau trong nước bùn như thế này.

Lúc trước dù là có xảy ra tranh chấp với nữ hài khác, thì cũng đều để cho nha hoàn cùng với người hầu bên người nàng ra tay động thủ, cùng lắm là nàng đi lên tát vài cái, còn lẫn lộn ở trong nước bùn như vậy, đã hoàn toàn đảo điên nhận thức trước đây của nàng.

Như Tiểu Lam tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khi ra tay lại không có chút nào yếu thế, đánh không lại thì chuyển sang cào, nếu cào vẫn chưa đủ thì cắn, từ đầu đến chân, phàm là có chiêu thức gì thì nàng đều lòi ra dùng hết, đám nữ tử đứng ở trên đều ngơ ngác đến há to mồm, không một ai dám đi xuống can ngăn.

Trong hồ, nước bùn quay cuồng, thời điểm bùn bắn tung tóe tựa như là trời đang mưa, mấy người đứng ở trên đều không có may mắn thoát khỏi, trên váy áo đều dính mấy điểm bùn.

Liễu Dương quận chúa vất vả chật vật mãi mới thoát ra được khỏi người Như Tiểu Lam, nghiêng ngả thân mình cố gắng đứng dậy, nhìn cả người mình toàn là bùn đất, nàng liền oa một cái khóc to lên.

"Người là đồ dã nha đầu không có giáo dưỡng... Ta sẽ nói cho Hoàng Hậu nương nương biết, để người chém... Chém đứt đầu của người!"

Như Tiểu Lam cũng không chịu yếu thế, nàng đem đầu giường lên, kêu to hơn cả Liễu Dương quận chúa: "Thanh Mặc Nhan! Có người muốn chặt đầu ta, cứu ta với a!"

Đám nữ tử đứng ở trên vẻ mặt sợ hãi.

Loại phương thức đánh nhau kiểu này lần đầu tiên các nàng được thấy a!

Nguyên lai ngoài cách châm chọc châm ngòi, hạ được đẩy xuống sông, còn có cả loại phương thức chiến đấu này nữa, thật sự là làm cho người ta được mở mang tầm mắt.

Ngũ tiểu thư giờ phút này đã choáng váng cả đầu.

Liễu Dương quận chúa là chất nữ của Hoàng Hậu nương nương, là nhân vật mà Ngũ phủ bọn họ không thể trêu chọc vào, nếu đắc tội với nàng, thì sau này dù ở trong cung có mở tiệc thì nàng cũng làm gì dám lộ mặt ra nữa?

Nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy oán hận Như Tiểu Lam.

Tất cả đều là tại nàng!

"Liễu Dương quận chúa mau đi lên đi." Ngũ tiểu thư vội la lên.

Đám nữ tử còn lại lúc này mới có phản ứng: "Quận chúa người đừng khóc, vì một dã nha đầu thật không đáng gì..."

"Đánh nhau với thứ bùn đất kia xác thực là không đáng." Phía sau mọi người đột nhiên vang lên một cái giọng nam.

"Đúng vậy, quận chúa đừng khóc nữa, mau đi lên thay y phục đi." Ngũ tiểu thư phụ họa theo. (#Linh: Ngu ngốc, lộ bộ mặt giả tạo, cũng không để ý xem là giọng ai)V)

Nhưng mà bước lên trên bờ không phải là Liễu Dương quận chúa, mà là người gây họa Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan, các nàng bắt nạt ta." Như Tiểu Lam bỏ nhào vào trong bờ, chỉ vào Liễu Dương quận chúa còn đang đứng ở dưới đồng bùn và người đang đứng bên bờ Ngũ tiểu thư: "Các nàng.. Các nàng bắt nạt người..."

Ngũ tiểu thư kinh hãi, quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy có vài tên nam tử đang đứng ở sau lưng các nàng, người đứng đầu chính là Đại Lý Tự Thiếu Khanh Thanh Mặc Nhan, Ngũ công tử cùng nhị thiếu gia hầu phủ đi theo phía sau, đằng sau nữa còn có các nam tử đến đây dự tiệc.

Đám nữ tử đều thay đổi sắc mặt, tất cả đều cúi đầu che lấp đi những vết bùn ở trên người.

Liễu Dương quận chúa cũng ngơ ngác đứng ở trong đồng bùn, nếu bộ dáng hiện tại của nàng bị truyền ra ngoài, thì sau này làm sao gặp người được nữa a, thanh danh của nàng... Nàng còn muốn Hoàng Hậu nương nương tứ hôn cho mình, tìm một mối hôn sự thật tốt.

"Thiếu Khanh đại nhân!" Ngũ tiểu thư lấp ba lấp bắp nói: "Đây thật sự là hiểu lầm..."

Thanh Mặc Nhan đi đến bên cạnh hồ, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo: "Gia giáo hầu phù không tốt, bất quá cũng không cần phải nói đạo lý với một con khi cả người toàn bùn đất đi." Nói xong hần liếc mắt nhìn về phía Liễu Dương quận chúa.

Các vị nam tử phía sau đều lộ vẻ kinh ngạc: "Cái con khi toàn bùn đất kia hình như là Liễu Dương quận chúa?"

"... Thật nhiều bùn, thật đúng là giống một con khi, Thiếu Khanh hình dung rất đúng."

Tuy rằng bây giờ cười ra quả thực là rất thất lễ, nhưng mà bộ dáng của Liễu Dương quận chúa thật sự là rất buồn cười, nhóm nam tử rốt cuộc nhịn không được, tất cả đều cười to ra tiếng.

Như Tiểu Lam cũng mang theo cả thân nước bùn, nhưng mà nàng lại không hề quan tâm đến việc đó, chỉ đáng thương hề hề giơ hai cánh tay ra về hướng Thanh Mặc Nhan: "Thanh Mặc Nhan, ôm ôm..."

Người toàn là bùn, người khác tránh còn không kịp, đến ngay cả nhị thiếu gia cùng Ngũ công tử cũng đều lùi về phía sau né tránh.

Thanh Mặc Nhan cúi người bế cục bùn nhỏ lên, tất cả nước bùn đều dính hết lên trên người hắn, hắn lại không hề nhăn mi dù chỉ là một cái.

"Thật đúng là luôn làm cho người khác phải lo lắng." Hắn dùng ống tay áo lau mặt cho nàng, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm.

"Các nàng ý có đông người mà bắt nạt ta." Muốn cáo trạng thì phải thừa lúc có đông đủ mọi người, Như Tiểu Lam gắt gao ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan: "Còn có nàng..."

Như Tiểu Lam dùng ngón tay chỉ về hướng Ngũ tiểu thư.

Ngũ công tử đột nhiên biến đổi sắc mặt, đến gần muội muội, lớn tiếng hỏi: "Chuyện này là sao?"

Ngũ tiểu thư trong lòng ủy khuất muốn chết, nàng bất quá chỉ là nghiêng về phía Liễu Dương quận chúa một ít, như thế nào lại bị nha đầu kia kể tội.

"Các nàng muốn đoạt con chim của ta, còn mắng ta là dã nha đầu, đem ta đẩy vào trong đồng bùn..." Nguyên bản thương tâm của nàng đều là đang giả vờ, nhưng mà sự ôm ấp của Thanh Mặc Nhan thật sự quá ấm áp, gọi lên cho nàng nhớ lại những kỷ ức kia.

Nàng là hải tử mà ông nội nhặt được, từ nhỏ ở trong trường đã bị bạn bè kỳ thị, bị bắt nạt nhiều như cơm bữa, nhưng mà mỗi lần như vậy nàng đều không dám nói cho ông nội nghe.

Nghĩ đến mấy chuyện thương tâm này, nàng kim lòng không được vui mặt vào cổ Thanh Mặc Nhan, động tác thân mật đến thuần thực.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được vài giọt nước nóng hổi đang chảy trên cổ hắn.

Ngũ tiểu thư đứng ở nơi đó, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, những nữ tử còn lại thì đều sợ đến mức trắng cả mặt ra.

Nhị thiếu gia nhìn thấy bộ dáng của Ngũ tiểu thư như thế thì liền phát hoảng, tiến lên muốn thay nàng giải thích vài câu, không nghĩ tới lại gặp phải ánh mắt đang đào qua của Thanh Mặc Nhan, khiến cho hắn sợ tới mức ngậm miệng lại.

Ngũ tiểu thư nhìn thấy thế trong lòng lập tức nguội lạnh.

Không nghĩ tới nhị thiếu gia lại sợ huynh trưởng của hắn đến thế, sau này nếu nàng được gả qua đó, thì làm gì có chỗ tốt cho nàng đây, còn chưa nói đến nếu Thanh Mặc Nhan cưới thì từ về, thì chức vị chủ mẫu nắm quyền hạn trong tay sẽ không phải là nàng nữa.

"Thiếu Khanh, ở đây hắn là có hiểu nhầm gì đó." Ngũ công tử chỉ có thể kiên trì nói giúp muội muội.

Thanh Mặc Nhan cười lạnh, ôm chặt cục bùn nhỏ xoay người bước đi.

Ngũ công tử vội vàng phái người kéo Liễu Dương quận chúa lên, sau đó lại chạy đến trấn an Thanh Mặc Nhan, đồng thời sai người chuẩn bị sẵn y phục cùng nước ấm, để cho hạ nhân dẫn đường, an bài cho Thanh Mặc Nhan đi tắm gội và thay quần áo.

Như Tiểu Lam phải tắm hết ba thùng nước lớn mới rửa hết được bùn đất ở trên người, khuôn mặt mũm mĩm bị nước ấm làm cho đỏ bừng cả lên.

Thanh Mặc Nhan cũng bị nàng cọ bùn lên người, nhưng bất quá hắn cũng chỉ cần bỏ đi lớp áo bên ngoài, rồi đơn giản lau rửa một phen là được.

Lúc thay y phục hắn đuổi hết hạ nhân của Ngũ phủ đi ra ngoài.

Thời điểm thay xong xuôi y phục, hắn nhìn thấy Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên giường sát cửa sổ, má thì phình ra không biết là đang ăn cái gì.

Vừa rồi còn khóc sụt sướt roi cả đồng nước mắt, chỉ trong chớp mắt đã ngồi ăn ngon lành quên đi hết mọi thứ.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động thờ dài.

"Người cũng biết người đánh nhau với mình là Liễu Dương quận chúa?" Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt.

Trong tay Như Tiểu Lam đang cầm một cái bánh mật, đây là do Ngũ công tử cố ý phái người đem đến, rất hợp với khẩu vị nàng.

"Biết." Nàng gật gật đầu, tiếp tục nhét đồ ăn vào miệng.

Thanh Mặc Nhan nhủ mảy: "Biết thế mà ngươi còn dám đánh, lần trước vừa bị ma ma kia giáo huấn, vậy mà mới mấy ngày trôi qua lá gan đã lớn lên rồi?"

Như Tiểu Lam trừng mắt: "Đánh thua mới là làm mất mặt ngươi, ta không có thua, ta thắng!"

Bộ dáng ngây thơ khiến cho khuôn mặt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan cũng phải tan vỡ.

Không nghĩ tới những lời hân từng nói qua, nàng đều ghi nhớ hết ở trong lòng, hơn nữa còn nghe hiểu, nhớ kỹ.

"Không sai, đánh thua mới là làm mất đi mặt mũi của ta." Thanh Mặc Nhan hơi híp mắt lại, lộ ra đường cong sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đầu ngón tay tươi ngọt, bởi vì ta là Đại Lý Tự Thiếu Khanh

Thanh Mặc Nhan thay một thân cẩm bào tổ sắc, ngồi xuống ở bên người Như Tiểu Lam.

"Liễu Dương quận chúa đã nói những gì?"

Trong tay Như Tiểu Lam cầm cái bánh mật, dứt quãng đem chuyện xảy ra ở bên cạnh hồ nói ra hết, cuối cùng còn nhìn trộm đánh giá sắc mặt của Thanh Mặc Nhan, nhỏ giọng nói: "Nếu nàng thật sự đến trước mặt Hoàng Hậu nương nương để cáo trạng, thì có phải ngươi sẽ bị phạt hay không a."

Thanh Mặc Nhan cười khỏ: "Bây giờ mới biết sợ sao?"

Như Tiểu Lam nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lời lẽ chính đáng nói: "Ta là sợ làm liên lụy đến ngươi."

Thanh Mặc Nhan vuốt tay lau đi vụn bánh ở trên mặt nàng: "Là chủ nhân, tất nhiên phải làm chỗ dựa cho sủng vật của mình."

Như Tiểu Lam âm thầm bẹp miệng.

Tuy rằng rất không vừa lòng với cái danh hiệu sủng vật này, nhưng mà có chỗ dựa cảm giác thật đúng là không tệ.

Cầm lấy cái bánh mật cuối cùng, lại nhét vào trong miệng.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn cái đĩa trống không.

"Nếu đã là sủng vật, thì chẳng lẽ lại không biết đường lưu lại một khối đồ ăn cho chủ nhân sao?" Hân buồn bã nói.

Như Tiểu Lam đang định bỏ miếng bánh cuối cùng vào trong miệng, nghe thấy hân nói như thế thì động tác liền cứng lại.

Ánh sáng từ cái đĩa này cũng có thể chiếu ra được bóng dáng con người.

Thanh Mặc Nhan dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ đến bên cạnh cái đĩa, miệng lầm bầm: "Đương kim Thái Tử là do Hoàng Hậu nương nương sinh ra, đặc tội với Hoàng Hậu nương nương thì chẳng khác nào là đặc tội với Thái tử, ngươi lại còn đánh một trận với Liễu Dương quận chúa như thế, thì ngay lập tức đã đặc tội với nhiều người rồi, nếu như để Hoàng Thượng truy vấn xuống dưới, chỉ sợ là... Có chút khó đối phó..."

Lời còn chưa nói hết, đã thấy Như Tiểu Lam nhổ nửa khối bánh mật ở trong miệng ra, sau đó liền không chút nghĩ ngợi nhét vào trong miệng của Thanh Mặc Nhan.

Bánh mật mang theo nồng đậm mùi hương của đậu đỏ, vừa vào miệng đã mềm như là tan ra.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một thứ ánh sáng nhạt: "Ngươi thế nhưng lại để cho ta ăn đồ từ trong miệng ngươi nhổ ra..."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn, lắp ba lắp bắp nói: "Nếu không... Nếu không thì ngươi nhổ ra đi."

Đến ngay cả nàng cũng không hiểu vì sao vừa rồi bản thân lại có cái hành động như vậy.

Đường đường là Thiếu Khanh đại nhân thì làm gì có chuyện ăn thừa đồ ăn của người khác, hơn nữa còn đã bị nàng cắn một miếng.

Vuốt tay qua, chuẩn bị lấy bánh mật từ trong miệng hân ra, không nghĩ tới lại bị Thanh Mặc Nhan ngậm chặt lấy đầu ngón tay.

Ngón tay trắng nõn, nhìn qua vừa mềm lại vừa thơm, mặt trên vẫn còn dính vị ngọt của điểm tâm, Thanh Mặc Nhan còn có chút không phân biệt được cái nào là ngón tay vật nhỏ, cái nào là bánh mật trong miệng hân.

"Ngươi đừng cắn a!" Như Tiểu Lam kêu lên, lấy trình độ mềm mại hiện tại của nàng, nói không chừng Thanh Mặc Nhan chỉ cần khẽ động thôi là sẽ cắn đứt ngón tay nàng mất.

Thanh Mặc Nhan thông thả nhấm nuốt bánh mật ở trong miệng, nhưng vẫn không chịu buông ngón tay nàng ra, mà lại dùng đầu lưỡi liếm qua đầu ngón tay dính mật cùng đậu đỏ của nàng.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trên ngón tay ngứa ngứa, tựa như trong lòng có vô số con kiến nhỏ bò qua, nàng muốn rút tay ra lại bị Thanh Mặc Nhan cắn nhẹ một cái.

"Lần sau ta nhất định sẽ để lại một khối cho ngươi, ngươi đừng cắn ta." Như Tiểu Lam vẻ mặt đau khổ trình trọng hứa hẹn.

"Nhớ kỹ những gì ngươi vừa nói." Thanh Mặc Nhan thả ngón tay của nàng ra.

Như Tiểu Lam quán quýt kiểm tra ngón tay đáng thương của chính mình, mặt trên còn lưu lại một dấu răng rõ ràng.

"Đau không?" Trên đầu chuyển đến câu hỏi của Thanh Mặc Nhan.

Ngươi thử bị cắn xem?

Như Tiểu Lam cắn gặm trong lòng, nhưng lại không dám nói ra ngoài.

Thời điểm tiệc rượu Ngũ phủ chính thức bắt đầu, chuyện vừa xảy ra ở bên cạnh hồ đã truyền đi khắp nơi ai ai cũng biết.

Tục ngữ nói rất đúng, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Đặc biệt bởi vì vị Liễu Dương quận chúa này bình thường đặc tội với rất nhiều nữ hài tử, khó có dịp được bêu xấu nàng ta, cho nên chuyện này như được mọc thêm cánh bay đến khắp mọi nơi.

Phụ mẫu của Liễu Dương quận chúa không có một chức quan thực tế nào, nhưng bởi vì bọn họ là hoàng thân quốc thích, cho nên đi đến đâu cũng có người nịnh nọt.

Lần này nữ nhi của bọn họ gặp phải chuyện lớn như thế, tự nhiên là khiến cho họ vô cùng tức giận, khai yến chưa lâu đã đi tìm Thanh Mặc Nhan để nói chuyện.

Liễu Dương quận chúa đã thay đổi một thân y phục mới, hung tợn trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam nắm chặt góc áo Thanh Mặc Nhan, toàn bộ cơ thể đều ngồi ở trên đùi hắn, nàng quay đầu lại, lè lưỡi về phía Liễu Dương quận chúa, làm một cái mặt quỷ thật lớn.

Liễu Dương quận chúa tức đến trắng cả mặt: "Mẫu thân, người nhìn nàng đi!"

Mẫu thân nàng liên tục trấn an: "Chỉ là một đã nha đầu mà thôi, cứ để phụ thân đi giúp ngươi giáo huấn nàng."

Phụ thân của Liễu Dương quận chúa là đệ đệ của Hoàng Hậu, có chức quan tam phẩm nhân hạ, tuy rằng trên tay không có thực quyền, nhưng so về chức quan lại cao hơn Thanh Mặc Nhan một bậc.

"Thiếu Khanh nhận nuôi một nha đầu ngang ngược vô lý, còn suýt làm cho Liễu Dương quận chúa bị thương, việc này chẳng lẽ liền cứ thế quên đi?" Hắn đứng ở trước mặt Thanh Mặc Nhan, thái độ hùng hồn dọa người.

Thanh Mặc Nhan vẫn rất bình tĩnh, nắm lấy tay nhỏ của Như Tiểu Lam: "Bằng không ngươi muốn như thế nào?"

Phụ thân của Liễu Dương quận chúa cười lạnh: "Tất nhiên là để nàng đứng trước mặt mọi người nhận lỗi với Liễu Dương quận chúa, Thiếu Khanh cũng không muốn việc này nháo đến tai Hoàng Hậu nương nương đi?"

Xem ra chính mình đã gây ra phiền toái cho Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam theo bản năng nhích lại gần bên người Thanh Mặc Nhan, dù cho Thanh Mặc Nhan có bắt nàng đi xin lỗi Liễu Dương quận chúa, thì nàng cũng sẽ không có chút oán hận nào.

Da mặt đáng giá mấy đồng? Mạng nhỏ vẫn là quan trọng nhất.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được sự khâm trọng của tiểu nhân nhi ở trong lòng, bên môi không khỏi lộ ra một tia cười ý vị, nhéo nhéo khuôn mặt của Như Tiểu Lam: "Nếu như ta nói chuyện này sai ở chỗ Liễu Dương quận chúa, chẳng lẽ vẫn còn muốn chúng ta đến trước mặt xin lỗi nàng?"

Như Tiểu Lam chú ý tới, Thanh Mặc Nhan dùng từ "chúng ta", mà không phải từ "nàng".

Nói cách khác hắn không mang bản thân ra đứng ngoài cuộc, mà là quyết định quần chuyện này rồi.

Lúc này trong lòng Như Tiểu Lam hết sức chấn động.

Quả nhiên chủ nhân của nàng là thiên hạ vô địch! Uy vũ khí phách!

Nhìn trong ánh mắt long lánh của vật nhỏ chứa đầy sự sùng bái, trong lòng Thanh Mặc Nhan rất là hưởng thụ, coi như chốn không người nắn bóp mặt nàng, hành động vô cùng thân thiết khiến mọi người xung quanh hết sức kinh ngạc.

Phụ thân Liễu Dương quận chúa lạnh mặt: "Xem ra việc này không thể không nháo đến chỗ của Hoàng Hậu nương nương rồi."

Đây rõ ràng là đang uy hiếp.

Nhị thiếu gia khâm trọng nuốt nước bọt, thấp giọng nói: "Đại ca... Không bằng trước tiên cứ để cho Tiểu Lam nhận lỗi với quận chúa đi."

Nếu sự việc này thật sự nháo đến chỗ của Hoàng Hậu nương nương, đến lúc đó ngay cả Hầu phủ cũng sẽ gặp tai ương theo.

Ngũ công tử có chút đứng ngồi không yên, muội muội của hắn sắp được gả đến Hầu phủ, cho nên tất nhiên hắn cũng không muốn phát sinh cái loại sự tình này.

Hắn đang định mở miệng ra khuyên giải vài câu, đã thấy khoe miệng Thanh Mặc Nhan kéo ra một ý cười lạnh như băng.

"Có chuyện này ta nghĩ ngươi cũng đã quên mất, Vân cô nương hoa khôi thanh lâu vẫn đang còn ở trong thành, nếu như để một chút việc nhỏ này nháo đến trong cung, nói không chừng ta sẽ nhất thời lỡ miệng nói ra hết, ta nghĩ Liễu Dương quận chúa chắc hẳn vẫn chưa biết, là nàng còn có một người đệ đệ do kỹ nữ sinh ra đi?"

Thanh âm trong lời nói này của Thanh Mặc Nhan nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không phải là nhỏ.

Lập tức, mọi người xung quanh đều ngừng cả hô hấp.

Liễu Dương quận chúa ngồi cùng với mẫu thân của nàng ở phía xa vẫn không biết bên này đã phát sinh chuyện gì, còn kiễng chân lên nhìn xung quanh.

Phụ thân quận chúa đột nhiên lùi lại hai bước, biểu cảm trên mặt như nhìn thấy quỷ: "Ngươi... Làm sao ngươi biết..."

"Bởi vì ta là Đại Lý Tự Thiếu Khanh." Mím cười trên khoe môi Thanh Mặc Nhan tràn ra, tựa như một đóa Mạn Đà La Hoa (*), đẹp đến say lòng người nhưng lại mang theo nọc độc trí mạng.

(*) Mạn Đà La Hoa: Hoa Bi Ngạn màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Muốn ăn tôm say rượu? Phải hôn ta một cái

Lời Thanh Mặc Nhan nói ra khiến cho mọi người chung quanh đều phải trợn mắt há hốc mồm.

Việc riêng thì nhà ai mà không có, ở bên ngoài nuôi dưỡng vợ bé, rồi sinh ra mấy đứa con riêng cũng là chuyện bình thường, chỉ có điều bọn họ đều che giấu vô cùng tốt, hơn nữa lại đều là người có quyền có thế, cho nên rất ít khi đề lộ ra sai lầm.

Vì vậy khi Thanh Mặc Nhan nói chuyện này ra thì không khác nào là một cú đấm mạnh, trực tiếp đánh trúng vào điểm yếu của phụ thân Liễu Dương quận chúa.

Sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn Thanh Mặc Nhan với ánh mắt như nhìn thấy quỷ.

Khoe môi Thanh Mặc Nhan mang theo mỉm cười, chỉ là nụ cười này lại khiến cho mấy người ở phía sau cảm thấy lạnh cả người.

Đại Lý Tự là nơi chuyên thẩm tra các vụ án ở địa phương, cho nên sẽ biết được một số việc bí mật, bao gồm không ít việc tư của triều thần, đều được ghi lại cả trong hồ sơ của bọn họ.

Không ít người ở đây đều âm thầm đổ một trận mồ hôi lạnh thay cho phụ thân của Liễu Dương quận chúa.

Hoàng Hậu nương nương chán ghét nhất là loại chuyện này, nếu để loại chuyện gièm pha kia làm ảnh hưởng đến danh dự của Thái Tử, thì chỉ sợ là tiền tài phú quý của bọn họ đều sẽ hóa thành mây khói trôi đi.

Liễu Dương quận chúa nhìn thấy phụ thân của nàng đi đến đây, thì liền lên tiếng truy vấn nói: "Thiếu Khanh đã đáp ứng để nha đầu kia xin lỗi ta rồi sao?"

"Việc này trước cứ bỏ qua đi." Phụ thân nàng hàm hồ nói: "Ta còn có việc, đi trước một bước." Nói xong cũng không quay đầu lại mà rời khỏi.

Liễu Dương quận chúa cùng với mẫu thân của nàng hai mặt nhìn nhau.

Như Tiểu Lam ngồi ở bên người Thanh Mặc Nhan cả khuôn mặt đều cười đến vui vẻ.

Tuy rằng vừa rồi Liễu Dương quận chúa ngồi ở bên kia nên không nghe được Thanh Mặc Nhan nói cái gì, nhưng mà chắc chắn sẽ có người ở đây truyền ra ngoài, tin tưởng rằng rất nhanh nàng ta sẽ biết được chuyện này.

Có một đệ đệ do kỹ nữ sinh ra, tin tưởng vị quận chúa kia nhất định sẽ đại náo một hồi.

Trong lòng Như Tiểu Lam vô cùng thoải mái, Thanh Mặc Nhan thấy thế liền nhéo nhéo khuôn mặt nàng: "Lại có cái mưu đồ gì đây?"

"Không có." Như Tiểu Lam vội vàng ân cần giúp hắn gấp một đũa đồ ăn: "Ngươi ăn cái này đi."

Hiếm khi thấy vật nhỏ ân cần như thế, Thanh Mặc Nhan tự nhiên thấy rất hưởng thụ, há miệng ra ăn lấy đồ ăn.

Nhìn bộ dáng cầm đũa vụng về của nàng, Thanh Mặc Nhan liền sai người lấy cái thìa đến cho nàng dùng thay.

Thìa so với đũa thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng mà có rất nhiều món dùng thìa thì hơi khó múc lên, cho nên chưa tới một lúc sau, đã có nhiều thức ăn đều bị vương vãi ra bên ngoài.

Mọi người ngồi xung quanh tâm trạng phá lệ phức tạp.

Nguyên bản bọn họ còn cho rằng Thanh Mặc Nhan sẽ thua ở trên tay của Liễu Dương quận chúa, nhưng không ngờ hần chi băng quơ thôi là đã hóa giải được hết mọi chuyện một cách nhẹ nhàng, hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói của Thanh Mặc Nhan, thì hần còn biết bí mật của không ít người nữa.

Mọi người sôi nổi nâng chén, tuy đang nói chuyện phiếm nhưng biểu cảm của ai cũng vô cùng cứng ngắc.

Chỉ có Như Tiểu Lam vẫn cúi đầu chăm chỉ dùng bữa.

Mỹ thực trước mắt, nàng mới không thèm quan tâm đến mấy điều kia đâu, dù sao những nhược điểm của nàng Thanh Mặc Nhan cũng đều nắm rõ ở trong lòng bàn tay, chết từ tế không bằng còn sống, trước tiên ăn lo cái bụng mới là lẽ phải.

Như Tiểu Lam vui đầu vào ăn, lại không nghĩ đến hiện tại nàng đang ngồi ở bên người Thanh Mặc Nhan, nhìn qua có vẻ đặc biệt chói mắt.

Ngũ tiểu thư nắm chặt đôi đũa ở trong tay, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

"Tướng ăn xấu như thế... Đứa nhỏ này là ai a?"

"Đó là ủa trẻ hôm nay xảy ra tranh chấp với Liễu Dương quận chúa... Nghe nói là được Thiếu Khanh nhận nuôi ở bên người."

"Quả nhiên là không có quy củ, xem ra Thiếu Khanh còn phải dạy dỗ nàng dài dài."

Nghe mọi người xung quanh khẽ nói nhỏ, ngón tay Ngũ tiểu thư thu càng nhanh.

Có Thanh Mặc Nhan ở đây, tất cả ánh mắt đều bị hấp dẫn về chỗ hần, nhị thiếu gia Hầu phủ ngồi ở một bên mà cũng không có ai thèm chú ý tới.

Ở dưới ánh hào quang của huynh trưởng, hần tựa như là sự tồn tại của một góc tối âm u.

Trong lòng Ngũ tiểu thư không hiểu sao lại dâng lên một trận rung động.

Nàng chọn sai rồi, cho dù Thanh Mặc Nhan có mang theo một thân bệnh tật không trị được, thì nàng cũng nên lựa chọn kết thân với hần. (Linh: Bớt ảo tưởng, nói cứ như mọi chuyện đều do người quyết định vậy:V)

Nàng tin tưởng chỉ cần dựa vào thủ đoạn của mình, thì khi Thanh Mặc Nhan thật sự mất đi, nàng cũng dư sức ngồi lên được cái ghế đương gia chủ mẫu Hầu phủ.

Tên nhị thiếu gia kia đã khiến nàng quá thất vọng, tuy rằng mẫu thân vẫn thường xuyên khuyên bảo nàng, chỉ có tính tình như hần mới dễ dàng để nàng nắm trong tay, nhưng bất quá nàng lại cảm thấy trong lòng không được thoải mái, cả đời phải gả cho một kẻ bất lực như thế, thật sự là rất ỳu khuất nàng.

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm định ra tâm tư: Nàng nhất định phải ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan một lần, bằng không nàng sẽ không chết tâm.

Như Tiểu Lam lại một lần nữa dùng thìa thất bại, khiến cho đồ ăn rơi hết lên trên bàn.

Thanh Mặc Nhan thờ dãi, duỗi tay cầm lấy cái thìa ở trên tay nàng.

"Thiếu Khanh sợ là đang muốn giáo huấn nha đầu kia đi?" Có người vui sướng khi thấy người gặp họa, nói ra lời này để lấy lòng Liễu Dương quận chúa.

Liễu Dương quận chúa nhìn về phía Như Tiểu Lam, hận không thể sai người ném cái người đầy miệng thức ăn kia ra ngoài, nhưng đáng tiếc nơi này là Ngũ phủ, không phải là nhà của nàng.

Thanh Mặc Nhan cầm cái thìa đi, móc khăn ra lau miệng cho Như Tiểu Lam.

"Muốn ăn cái gì cứ nói với ta." Hần ôm vật nhỏ lên trên đùi.

Như Tiểu Lam vẫn cảm thấy tự mình ngồi sẽ thoải mái hơn, cho nên liền không cam lòng mà vịn vẹo miệng: "Ta muốn tự mình ăn."

"Người nhìn trên bàn đi." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Nhìn trên bàn rớt đầy đồ ăn, Như Tiểu Lam có chút chột dạ, nàng cũng muốn ăn một bữa cơm thật tốt, nhưng mà nàng thật sự quá nhỏ, dù có cố đến đâu cũng không thể thích nghi được với thân thể trẻ nhỏ này.

Đã có người nguyện ý hầu hạ, nàng tự nhiên sẽ mừng rỡ ngồi mát ăn bát vàng, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên Thanh Mặc Nhan đút cho nàng ăn.

Miệng nàng mở ra, tựa như chim yến nhỏ, chờ hần gấp thức ăn cho.

Bữa tiệc một lần nữa rơi vào yên tĩnh không tiếng động.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía này.

Thanh Mặc Nhan chọn mấy món mà nàng thích ăn, chậm rãi gấp lên, một bên còn đang nói chuyện với Ngũ công tử.

Ngũ công từ nhìn hai má phình to của Như Tiểu Lam rồi cười nói: "Hôm nay ta có chuẩn bị món tôm say rượu, chỉ sợ là ngươi lại không được ăn rồi."

Nói xong hần liền giơ tay lên, lập tức có một nhóm nha hoàn nối đuôi nhau đi vào, trong tay mỗi người đều bê một cái bồn bạch ngọc, mặt trên đầy bằng nắp vung.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam lập tức nhú lại.

Đây không phải là đang tra tấn người khác sao, rõ ràng món ngon trước mặt mà lại không được ăn.

Nàng vụng trộm kéo tay áo Thanh Mặc Nhan.

"Không được." Ngũ khi Thanh Mặc Nhan kiên quyết.

"Cầu xin ngươi, ăn hai con thôi được không?" Như Tiểu Lam cò kè mặc cả.

"Không được."

"Vậy một con cũng được, cầu ngươi, chỉ một con thôi." Như Tiểu Lam ánh mắt trông mong nhìn vào Thanh Mặc Nhan, rồi nịnh nọt lấy lòng hần: "Một con thôi, ta muốn nếm thử."

Mỹ thực trước mặt, không được ăn mới là cô phụ nhân sinh a.

Thanh Mặc Nhan mang theo biểu tình nghiêm túc: "Dù chỉ là một con... Thì ta cũng sẽ lo lắng."

Như Tiểu Lam tràn trề hy vọng chờ Thanh Mặc Nhan nói tiếp.

Khách khứa đã bắt đầu nâng đĩa lên để thưởng thức món tôm say rượu, Như Tiểu Lam sốt ruột đến mức mông không an phận xoay tới xoay lui, giống như là sắp mải đến rách cả áo choàng của Thanh Mặc Nhan.

Tôm trên bàn càng ngày càng ít, làm nàng gấp đến độ muốn khóc.

Rốt cuộc là có đồng ý hay không, lão đại ngươi hãy nói ra đi a.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan đột nhiên dâng lên một ý cười, hần nghiêng mặt đi, đưa ngón trỏ ra khẽ chạm vào gò má chính mình.

Dù cho hần không hề nói bất cứ cái gì, nhưng mà động tác kia lại có ý đồ rất rõ ràng: Muốn nàng ở trước mặt mọi người hôn lên mặt hần...

Oanh một cái, máu trong cơ thể như đều hướng hết lên trên mặt Như Tiểu Lam.

Đây rõ ràng là có ý trêu đùa nàng mà!

Thiếu Khanh đại nhân, ngươi như vậy rất dễ dàng làm mất đi khí chất.

Như Tiểu Lam nghiêng răng kèn kẹt, chỉ muốn đi lên cắn cho hần hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Dùng nụ hôn đổi lấy mỹ thực, vật nhỏ say rượu

Như Tiểu Lam nhìn tôm ở trên bàn càng ngày càng ít, sau đó lại ngược mặt lên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đang nhìn hần, hần cũng không vội, hần có thể chậm rãi chờ, nhưng mà Như Tiểu Lam lại không chờ nổi, nếu nàng còn tiếp tục do dự thì ngay cả cái đầu tôm cũng không có để mà ăn.

Như Tiểu Lam như đứng trong đồng lửa, ngồi trong đồng than, đầu nhỏ xoay tới xoay lui, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.

Sợ cái gì, dù sao hiện tại nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử, nên có hôn đi chẳng nữa thì mọi người cũng sẽ không suy nghĩ quá nhiều.

Nghĩ như thế, nàng liền ngẩng mặt lên, tay nhỏ bé thuận thể nắm lấy cổ áo Thanh Mặc Nhan, kéo hần về phía chính mình.

Thanh Mặc Nhan thoáng cúi người xuống.

Như Tiểu Lam hôn nhanh lên mặt hần một cái.

Miệng nhỏ dính đầy dầu mỡ mang theo một loại xúc cảm ấm áp.

Bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn không vừa lòng, hần liếc mắt nhìn nàng: "Ngươi đây là đang lau mồm lên trên mặt ta đi?"

Như Tiểu Lam nghe xong bị nghẹn cả nửa ngày, cả khuôn mặt đều biến thành màu hồng.

Rõ ràng là hôn, vậy mà hần lại chơi xấu.

Hiển nhiên tất cả mọi người xung quanh đều nhìn hết về phía bên này, mặt Như Tiểu Lam lập tức đỏ lên như mấy con tôm hồng.

Thanh Mặc Nhan vô cùng nhẫn nại: "Người mà không nhanh chút là đến nửa miếng tôm cũng không còn để mà ăn."

Như Tiểu Lam cắn chặt răng.

Dù sao vừa rồi cũng đã hôn qua một lần, nàng nhắm mắt lại, phải dùng bất cứ giá nào!

Dương đầu lên hướng đi qua.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên quay mặt sang, miệng Như Tiểu Lam vừa vịn hôn lên môi hần.

Hồ hập Thanh Mặc Nhan lập tức cứng lại, khuôn mặt không đổi sắc lại chỉ vào gò má còn lại: "Vừa rồi hôn trượt, không tính."

Dù sao một cái là hôn, hai cái cũng vẫn là hôn, Như Tiểu Lam dứt khoát vứt đi hết mặt mũi.

Tay nhỏ bé giữ chặt mặt hần, chụt chụt hôn đến trên mặt hần toàn là nước miếng.

Mọi người xung quanh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Ngũ công tử hồi phục tinh thần lại đầu tiên, hần liền cười ha ha lên để giải vây: "Khó trách Thiếu Khanh cưng chiều đứa nhỏ này như thế, quả nhiên là rất đáng yêu, nếu bên người ta cũng có một tiểu nhân nhi khá ái như vậy, thì ta cũng sẽ sung ái nàng ở khắp nơi a."

Có Ngũ công tử hóa giải, không khí lúc này mới hòa hoãn xuống.

Như Tiểu Lam lúc này đã không còn rảnh để đi lo chuyện khác, ánh mắt nhìn chăm chăm vào món tôm say rượu ở trên bàn.

Ngũ tiểu thư ánh mắt chớp động, gọi nha hoàn bên người tới, nói nhỏ một lời.

Thanh Mặc Nhan lấy một cái bát không ra, chuẩn bị giúp Như Tiểu Lam bỏ một con tôm say rượu vào trong bát.

Đúng lúc này, có một nha hoàn nâng bồn lưu ly đi tới: "Đây là chuẩn bị vì Thiếu Khanh đại nhân, mời ngài chậm dùng."

Trong bồn lưu ly có đựng hơn mười con tôm say rượu, Thanh Mặc Nhan liền nhìn về phía Ngũ công tử.

Ngũ công tử ngăn người, rất nhanh đã khôi phục lại sắc mặt: "Ta thấy vừa rồi Thiếu Khanh vẫn chưa ăn được bao nhiêu, vì thế đã dặn phòng bếp chuẩn bị một phần cho người."

Thanh Mặc Nhan lúc này mới để cho nha hoàn đặt bồn lưu ly lên trên bàn.

Ngũ công tử nhân lúc không có ai chú ý, quay đầu nhìn về phía muội muội của mình.

Ngũ tiểu thư cúi thấp đầu, không thấy rõ được sắc mặt nàng.

Ngũ công tử hơi nhíu mày, nhưng mà trước mặt nhiều người như thế, hần không thể nói ra bất cứ cái gì, cũng không thể hỏi bất cứ cái gì.

Như Tiểu Lam nhìn một đĩa mỹ thực tươi sống, ngón tay liền động.

Rất nhanh một con tôm đã rơi vào trong bụng.

Liếm liếm môi, vẫn chưa hết thèm.

Nàng không khỏi có chút hối hận, vừa rồi khi nói điều kiện với hần, ít nhất hôn một cái phải đổi lấy một con tôm mới đúng.

Trong lúc bất tri bất giác, bao nhiêu lễ tiết đều bị nàng ném đi hết, đầu óc hoàn toàn là suy nghĩ phải làm sao để được ăn thêm một con, lại một con...

Nàng cười ha ha ngây ngô với cái đĩa, hơi thở thò ra đều mang theo nồng đậm mùi hương của rượu.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn khuôn mặt hồng nhuận của vật nhỏ.

Đôi mắt màu xanh biếc vừa to vừa tròn, như ngọc phi thủy lóng lánh động lòng người.

"Cười ngây ngô cái gì?" Hần dùng đầu ngón tay chọc chọc vào mặt nàng.

"Ha ha ha..." Vật nhỏ cười to ra tiếng: "Thanh Mặc Nhan!"

"Cái gì?"

"Người lớn lên thật soái."

Thanh Mặc Nhan ngậy người.

Thật soái? Có ý tứ gì?

Nhị thiếu gia ngồi bên cạnh tựa hồ như phát hiện ra được chút manh mối, thấp giọng nói: "Đại ca, Tiểu Lam không phải là say rồi đi?"

Chỉ mới ăn một con tôm mà đã say?

Thanh Mặc Nhan bắt động thanh sắc dùng đôi đũa gấp một con tôm từ trong bồn lưu ly ra, đưa lên mũi ngửi ngửi.

Trong mùi hương rượu nhàn nhạt còn mang theo một mùi hương khác.

Thanh Mặc Nhan bỏ con tôm vào cái đĩa, rồi lách cách buông chiếc đũa xuống.

"Vật nhỏ say rượu, ta mang nạng về trước." Thanh Mặc Nhan nói với Ngũ công tử.

Nhị thiếu gia cũng đứng dậy theo.

"Nhị đệ ở lại thay ta kính Ngũ công tử mấy chén đi." Thanh Mặc Nhan nói xong thì bế Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam lúc này chỉ biết lo cười ngây ngô, hai tay còn không thành thật lôi kéo cổ áo Thanh Mặc Nhan.

Ngũ công tử ánh mắt đảo qua con tôm bị Thanh Mặc Nhan bỏ vào trong đĩa.

Lòng độ rượu trong con tôm cũng không cao, dù cho Như Tiểu Lam còn nhỏ tuổi thì cũng không thể nào bị say đến cái dạng này được.

Đúng lúc này Ngũ tiểu thư đi lại đây: "Ta đã phái người chuẩn bị sẵn một phòng khách, không bằng mời Thiếu Khanh đại nhân và Tiểu Lam nghỉ tạm ở đây một đêm đi."

"Không cần." Thanh Mặc Nhan trực tiếp cự tuyệt.

Ngũ tiểu thư không cam lòng, không đợi nạng mở miệng khuyên bảo lần thứ hai, Ngũ công tử đã lên tiếng trước: "Nếu Thiếu Khanh đã muốn trở về, thì ta sẽ sai người đi chuẩn bị xe."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, ôm Như Tiểu Lam rời đi.

Ngũ công tử phái người chuẩn bị xe ngựa ở ngoài cửa phủ, lại tự mình dẫn người tiễn Thanh Mặc Nhan đến tận bên ngoài, xong xuôi hẳn mới xoay người trở lại, vừa đúng lúc thấy muội muội nhà mình đang đứng ở nơi đó, hần khê cắn hàm răng, cúi đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Hò đồ!" Ngũ công tử thấp giọng trách mắng.

"Ca ca..." Mặt mũi Ngũ tiểu thư mang theo ủy khuất.

"Muội muội, người thật sự là quá ngây thơ rồi." Ngũ công tử cho hạ nhân lui ra hết chỉ còn lại hần và muội muội ở đây: "Thanh Mặc Nhan là người như thế nào? Đến ngay cả Liễu Dương quận chúa hần còn không sợ, người cho rằng hần không phát hiện ra một chút kỳ xảo này của người?"

Ngũ tiểu thư cúi đầu sắp rơi lệ.

Nàng âm thầm sai người bỏ vào trong tôm một loại hương liệu khiến cho người ta phải mê say, vốn định mượn cơ hội này để giữ Thanh Mặc Nhan ở lại trong phủ nghỉ ngơi, tạo cho nàng cơ hội thăm dò hần, không nghĩ tới đến một con tôm hần cũng không động đến, vật nhỏ đáng giận kia thế nhưng lại say trước.

Ngũ công tử trầm sắc mặt: "Sớm muộn gì người cũng phải gả cho nhị thiếu gia, những tâm tư không đáng có kia tốt nhất là nên thu hết lại đi."

Nói xong cũng không đợi cho muội muội nhà mình được giải thích, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Ngũ tiểu thư đứng ở trong vườn một mình âm thầm đau thương, đột nhiên nàng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun, dọa đến nàng phải quay đầu lại nhìn, vừa vặn đối mặt với nhị thiếu gia Hầu phủ.

Nhị thiếu gia cũng bị hoảng sợ, sắc mặt lúc hồng lúc xanh, lắp ba lắp bắp nói: "Ngũ...Ngũ tiểu thư đừng sợ, ta chỉ là ở xa xa nhìn thấy người đang đứng ở chỗ này... Cho nên muốn lại gần xem có giúp được gì hay không thôi..."

Ngũ tiểu thư nhìn bộ dáng không dám ngẩng đầu lên của đối phương, trong lòng càng thêm bức bối.

Nếu như nhị thiếu gia mà có một chút năng lực, thì nàng làm gì đến nỗi phải động tâm tư với Thanh Mặc Nhan.

"Không cần, ta không sao, không phiền nhị thiếu gia phải quan tâm." Nàng lãnh đạm đánh gãy lời nói của đối phương, rồi xoay người rời đi.

Nhị thiếu gia đứng im nhìn theo bóng lưng của Ngũ tiểu thư, trong đầu hoàn toàn là vui mừng: Cuối cùng hần cũng được nói chuyện riêng với nàng rồi!

Trong lòng tựa như bị một con mèo cào nhẹ, càng lúc càng ngứa, sung sướng đến nỗi không lên lời.

Chương 71: Tử lượng kém, tà khí lại xuất hiện

Thanh Mặc Nhan bế Như Tiểu Lam lên xe ngựa.

Bánh xe chuyển động, thân hình Như Tiểu Lam không ổn, đầu đập vào trên cạnh xe.

Thanh Mặc Nhan thấy bộ dáng mơ hồ của nàng, chỗ nào đó trong lòng bỗng rối tinh rối mù.

"Cũng tại ngươi tham ăn." Hắn kéo nàng lại gần, để nàng ngồi lên trên đùi mình.

Ánh mắt to ngập nước của Như Tiểu Lam nhìn vào hắn, nhếch miệng cười ngây ngô: "Thanh Mặc Nhan, ta muốn về nhà."

Thanh Mặc Nhan tiếp lời: "Về nhà."

"Nhưng mà sau khi ta về rồi sẽ không bao giờ được nhìn thấy ngươi nữa." Như Tiểu Lam chu môi.

Thanh Mặc Nhan ngây ngẩn cả người.

Nàng nói muốn về nhà, nguyên lai là không giống với ý về nhà mà hắn vừa nghĩ?

Như Tiểu Lam thì thầm trong miệng, Thanh Mặc Nhan nghe nàng nói đứt quãng.

"Trở về được thì thật tốt... Mỗi ngày ta sẽ không cần lo lắng phải ăn chuột chết, cũng không cần lo lắng bị phụ thân ngươi đuổi ra ngoài, không cần mỗi ngày phải lấy lòng ngươi... Sau này tha hồ mà sống."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dần dần âm trầm xuống: "Huyền Ngọc." Hắn hướng ra phía ngoài gọi.

"Thế tử có gì phân phó?" Bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

"Ra khỏi thành, đến điền trang (*)."

(*) Điền trang: Ruộng vườn, trang trại của quý tộc. Đồng nghĩa với trang viên.

Huyền Ngọc ngăn người: "Không trở về Hầu phủ?"

"Ân."

Xe ngựa đổi hướng, ra khỏi thành.

Vừa ra khỏi thành Như Tiểu Lam đã bắt đầu lảo nhảo, gân cổ căng lên một cách kỳ quái, sau đó liền bò lên trên người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đang nghĩ muốn kéo nàng xuống, kết quả lại bị nàng cắn một cái lên cổ.

Thật vật và hắn mới nhìn xuống được loại xúc động muốn cắn lại nàng, hắn vỗ lên mông nàng một cái, uy hiếp nói: "Sùng vật mà lại dám cắn chủ nhân? Nếu còn bướng bỉnh ta sẽ ném ngươi ra ngoài."

Nghe xong lời này Như Tiểu Lam thật sự đã an tĩnh lại, dần dần ngồi ở chỗ kia nhìn hắn, rồi sau đó oa oa khóc to lên.

"Ông nội, ngươi không cần ta nữa!"

Thanh Mặc Nhan cứng đờ.

"Ông nội!" Như Tiểu Lam chui đầu vào trong lòng hắn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy, gân xanh trên thái dương đều nổi lên.

Không nghĩ tới tử lượng của vật nhỏ lại kém đến thế, xem ra sau này phải trông coi nàng thật cẩn thận, tuyệt đối không để cho nàng động đến rượu.

Như Tiểu Lam náo loạn một hồi xong cuối cùng cũng an tĩnh lại, nàng trốn vào một góc của xe ngựa không chịu đến gần hắn.

"Tam thúc là đồ trướng thối!" Nàng nâng chân nhỏ lên đá vào hắn: "Ông nội vừa mất, ngươi đã muốn đuổi ta đi, hiện tại ngươi cũng được như ý nguyện rồi, rốt cuộc ta đã không thể trở về được nữa..."

Thanh Mặc Nhan chưa bao giờ cảm thấy mệt tâm như lúc này.

Vật nhỏ ngày thường ngoan ngoãn bây giờ lại ầm ĩ lên đến dọa người, mới qua một lúc, mà hắn đã được làm ông nội, tam thúc rồi các loại nhân vật.

Dù cho bây giờ hoàng đế có đứng ở trước mặt thì hắn cũng không cảm thấy một tâm đến thế.

Như Tiểu Lam vô tâm vô phế não loạn ra đủ chuyện xong lại còn thoải mái nằm ở trong lòng hắn hờ hờ ngủ.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt nhìn nàng, đỡ chán cười nhẹ.

Ai có thể nghĩ đến đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh lại không có biện pháp với một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa.

Nheo neho khuôn mặt nàng, Như Tiểu Lam lăm bắm mấy câu, nhưng đôi mắt vẫn an tĩnh nhắm lại.

Nàng thế nhưng lại đem hết cả khuôn mặt chôn vào trong lòng hắn, càng thể hiện ra nàng rất tin nhiệm và không muốn rời xa hắn.

Nhưng mà câu nói "về nhà" kia rốt cuộc là có ý gì?

Trừ hắn ra, hắn tuyệt đối không cho phép nàng có một gia đình khác ở bên ngoài.

Đùa nghịch vòng cổ đá ngũ sắc trên cổ nàng, hai tròng mắt Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên u ám, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng không có lấy một tia ánh sáng.

Tiểu gia hòa chi có thể thuộc về hắn.

Khi Như Tiểu Lam tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn.

Ánh sáng màu vàng của hoàng hôn chiếu vào phòng qua đường cửa sổ, ở trên sàn nhà hiện ra những ánh sáng lớn nhỏ không đồng nhất.

Như Tiểu Lam mở to mắt, nhìn phòng ốc xa lạ, cả nửa ngày vẫn chưa khôi phục được tinh thần.

Đây là đâu?

Ngoài cửa sổ ầm ầm truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

Như Tiểu Lam ngồi dậy, phát hiện y phục trên người đều đã bị thay đổi, lúc này nàng chỉ mặc trên người một kiện áo đơn mỏng có thêu mấy bông hoa ở trên.

Nhảy xuống giường, Như Tiểu Lam xoay xoay chạy ra ngoài cửa.

Trong viện được dọn dẹp sạch sẽ, một ít nông cụ được đặt ở góc tường, hơi có hương vị của nông thôn.

Đây không phải là Hầu phủ.

Như Tiểu Lam không tìm thấy Thanh Mặc Nhan, vì thế liền đi ra ngoài sân, mới đi đến cạnh cửa đã ngửi thấy được mùi hương của quả ngọt.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cây lê lớn với đầy quả ở trên.

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Đây chính là hoa quả thuần thiên nhiên a, nhất định phải nếm thử.

Nhưng mà cây quá cao, nàng căn bản là không với tới được.

Suy nghĩ một chút, đột nhiên trong đầu Như Tiểu Lam toát ra một cái ý niệm: Nàng còn có thể biến thành mèo hương sao?

Lần trước nàng đã có ý nghĩ muốn biến trở về làm mèo hương, nhưng mà lại thất bại.

Nhắm mắt lại, nàng chuyên tâm cảm thụ cỗ nhiệt lưu đang quanh quẩn ở trong cơ thể.

Ánh sáng nhàn nhạt từ trên người nàng toát ra...

Vàng sáng bao phủ được một lúc, đã thấy trên mặt đất chỉ còn lại kiện áo đơn mỏng cùng với một đôi giày thêu nhỏ.

Áo đơn động dậy, chỉ thấy từ phía dưới bò ra một con mèo hương màu đen, đang mở to đôi mắt màu xanh biếc.

Nguyên lai lại có thể biến trở về a!

Sau khi biến thành mèo hương, trèo lên cây với nàng mà nói là một chuyện hết sức dễ dàng, nàng liền vèo vèo bò đi lên.

Nàng hái được quả lê, rồi lại trèo lên trên ngọn cây ngồi xuống, nhai nhai không ngừng bắt đầu gặm.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở về, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là chiếc áo đơn mỏng đang nằm ở trên mặt đất.

Nhặt chiếc áo kia lên, trong mắt hắn hiện lên chút kinh hoàng, đi nhanh vào trong phòng.

Trong phòng im ắng, một bóng người cũng không có.

"Huyền Ngọc!" Thanh Mặc Nhan quát lên một tiếng.

Huyền Ngọc chạy từ ngoài viện vào.

"Không thấy Tiểu Lam."

Về mặt Huyền Ngọc mờ mịt: "Thuộc hạ vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài viện, nhưng không hề thấy tiểu thư đi ra ngoài, cũng không có người khả nghi nào tiến vào trong."

Thanh Mặc Nhan chau mày: "Phải người đi tìm."

Huyền Ngọc lĩnh mệnh, miệng lại nói thầm "Một người đang sống sờ sờ không có khả năng tự nhiên biến mất như vậy."

Lời này đột nhiên nhắc nhở Thanh Mặc Nhan, ánh mắt hần sáng lên, đi đến nơi nhất được bộ xiêm y kia.

Ngẩng đầu lên nhìn, ở phía trên cây cảnh lá tốt tươi, kết ra không ít quả lê.

Đôi mắt Thanh Mặc Nhan híp lại, nhánh cây lay động chuyển đến một thanh âm rất nhỏ.

"Không cần tìm nữa, các người lui ra hết đi." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói.

Huyền Ngọc mang theo khó hiểu lui ra ngoài.

"Vật nhỏ." Thanh Mặc Nhan dương đầu lên khẽ gọi.

Rất nhanh, trên ngọn cây vang lên tiếng sần sật, ngay sau đó một cái hạt lê rơi từ trên cao xuống.

Thanh Mặc Nhan lùi về phía sau một bước, hạt lê rơi ở trên đất.

Một đạo bóng đen nhanh như mũi tên từ trên cây lao xuống, trực tiếp chui vào lòng hần.

"Chít chít chít chít!" Mèo hương màu đen lông trên người đang xù hết cả lên, như là nhìn thấy cái gì đó rất đáng sợ, lại giống như đang muốn kể cái gì đó cho hần nghe.

"Biến trở về cho ta!" Thanh Mặc Nhan chú ý tới sau khi vật nhỏ biến thành mèo hương chiều cao đã lớn hơn so với trước kia không ít.

Trước kia nàng vừa vặn có thể nằm trong lòng bàn tay hần, mà hiện tại lại lớn bằng cả hai bàn tay hần cộng lại... Vật nhỏ quả nhiên là lớn rất nhanh.

Một đạo ánh sáng hiện lên, nữ hài từ toàn thân tron bóng xuất hiện ở trước mặt hần, sau đó lại ôm chặt lấy cổ hần.

"Thanh Mặc Nhan, ta cảm nhận được tà khí!" Trong mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn là hoảng sợ: "Giống với tà khí trên người con rồi đứng đầu kia!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tà khí sau khi mặt trời lặn, dịch bệnh trong thôn

Như Tiểu Lam một phen nói hết lời, nhưng chỉ thấy Thanh Mặc Nhan ngơ ngác nhìn nàng.

Làm sao vậy?

Nàng giờ tay vấy vấy ở trước mặt hần: "Thanh Mặc Nhan?"

Tầm mắt đột nhiên nhìn lên xuống điên đảo, nàng bị Thanh Mặc Nhan kẹp lại ở phía dưới cánh tay, trên miệng vang lên hai tiếng đòn vang.

Như Tiểu Lam bị đánh vào miệng, đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật, nàng lớn như thế này rồi... Cư nhiên lại một lần nữa bị người ta đánh vào miệng...

Thanh Mặc Nhan chỉ đánh hai cái xong liền thả tay ra, nhìn thấy tiểu nhân nhi không phát ra dù chỉ là một tiếng động, liền cho rằng nàng đã bị hần dọa cho sợ hãi rồi.

"Nếu còn có lần sau, ta sẽ đánh nát miệng ngươi." Hần hung tợn nói, bỗng dưng nàng biến mất, suýt nữa làm cho tim hần sợ đến mức ngừng đập.

Như Tiểu Lam máy móc gạt đầu, bị Thanh Mặc Nhan dọa đến biểu cảm trên mặt đều cứng lại.

Thanh Mặc Nhan mang nàng về phòng, vừa giúp nàng mặc quần áo vào, vừa hỏi nàng về sự việc của cô tà khí kia.

Như Tiểu Lam lại giống như đầu ngỗng ngốc nghếch, bao nhiêu linh khí đều đã bị hần đánh tan hết.

Thanh Mặc Nhan thay nằng đeo dây lưng lên hông, sau đó lại nhìn bộ dáng ngờ ngẩn của nằng.

Vừa rồi hấn vô cùng nổi nóng, thời điểm đột nhiên không thấy nằng hấn mới phát hiện ra trái tim mình hoảng sợ đến mức nào.

Không có nằng, trong lòng hấn hoàn toàn là trống rỗng.

"Tà khí ở phía tây..." Như Tiểu Lam dứt quãng nói: "Lúc mặt trời chưa lặn xuống thì chưa cảm giác được, nhưng sau khi trời tối dần thì nó liền lộ ra ngoài."

"Chuẩn bị xe." Thanh Mặc Nhan lập tức gọi Huyền Ngọc.

Sau khi Huyền Ngọc nghe thấy việc này thì rất là kinh ngạc, xoay người đi tập hợp năm mươi tứ sĩ ở trong trang.

Thôn trang này là do đích thân Hoàng Thượng ban thưởng, từ nhỏ Thanh Mặc Nhan đã bị Hầu gia khống chế ở trong tay, căn bản là không có việc gì để làm, cho nên Hoàng Thượng đã thưởng cho hấn không ít thứ.

Điền trang này cũng là một chi, hấn dùng nơi này để âm thầm huấn luyện một đám tứ sĩ.

"Năm mươi người quá nhiều." Thanh Mặc Nhan lắc đầu: "Lần nay chúng ta chỉ là đi thăm dò xem thực hư ra sao, mang theo quá nhiều người sẽ không tránh khỏi rút dây động rừng."

Huyền Ngọc ngàn chọn vạn tuyển, cuối cùng chọn ra được mười tên tứ sĩ ưu tú nhất.

Thanh Mặc Nhan gần đi ra đến cửa thì bị vật nhỏ bám lấy.

"Mang ta đi theo." Như Tiểu Lam gắt gao túm lấy ống tay áo hấn.

Thanh Mặc Nhan do dự cả nửa ngày trời.

"Ta có thể giúp được rất nhiều!" Nằng vội vàng nói: "Nếu lại gặp phải chuyện như lần trước..."

Không đợi nằng nói hết câu, đột nhiên Thanh Mặc Nhan gỡ ống tay áo lên.

Bởi vì Như Tiểu Lam vừa mới bị hấn đánh xong, cho nên chột dạ muốn chết, bị dọa đến nhắm chặt hai mắt lại.

Kết quả nằng chỉ cảm thấy bên hông ấm áp, ngay sau đó hai chân đã rời khỏi mặt đất.

Thanh Mặc Nhan gỡ cánh tay ra ôm nằng lên, rồi đi nhanh ra khỏi thôn trang.

Gió đêm thổi phấp phật, làm vạt áo bay lên.

Trước tiên Thanh Mặc Nhan đem nằng đưa lên xe ngựa, sau đó lại dặn dò với Huyền Ngọc vài câu, đoàn người lập tức bảo vệ xe ngựa rời khỏi điền trang, dựa theo lời nói của Như Tiểu Lam đi về phía tây.

Xe ngựa xóc nảy, Như Tiểu Lam quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Gió đêm xen lẫn với hơi thở âm lãnh không ngừng xẹt qua cửa sổ, Như Tiểu Lam nhịn không được sợ run cả người.

Trừ nằng ra, những người khác đều không cảm nhận được loại hơi thở này, vậy nên cho dù nằng có nói ra thì chắc cũng sẽ không có ai tin.

Nhưng mà loại cảm giác này thật sự là làm cho tâm người ta phát hoảng.

Ở thế giới hiện đại kia, ít nhất còn có ông nội giống nằng, có thể cảm nhận được loại hơi thở kiểu này, nhưng mà hiện tại chỉ còn mỗi mình nằng..

Đầu vai đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp.

Thanh Mặc Nhan ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nằng, đem nằng vây trong khuỷu tay hấn.

Như Tiểu Lam trộm ngẩng đầu lên nhìn hấn, chỉ trên thấy mặt hấn không chút biểu cảm ngồi ở đó, giống như không thèm để ý đến sự tồn tại của nằng.

Rõ ràng lúc nào cũng chú ý đến nhất cử nhất động của nằng, lại còn cố tình làm ra một bộ dáng kiêu ngạo.

Thiếu Khanh đại nhân a, người đừng đáng yêu như thế có được không.

Như Tiểu Lam cảm thấy thỏa mãn tựa đầu vào ngực hấn, nhân tiện còn cọ cọ vài cái.

Ở nơi nằng không nhìn thấy, Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười nhẹ nhàng.

Xe ngựa đi chưa đến nửa canh giờ, thì tốc độ bỗng nhiên bị chậm lại.

"Thế tử, phía trước có một thôn xóm" Huyền Ngọc ở bên ngoài bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan nhắc một góc màn xe lên nhìn ra ngoài.

Xa xa ẩn ẩn lộ ra phòng ốc của một thôn xóm, dưới ánh trăng sáng tỏ có vẻ hết sức an tường.

"Phải hai người đi dò đường." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Như Tiểu Lam vụng trộm đưa đầu ra theo, nhìn chăm chăm vào thôn xóm kia đến mức xuất thần.

"Là nơi này sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam đầu tiên là gật đầu đầu, sau đó lại lắc lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan không khỏi nhíu mày: "Rốt cuộc là sao?"

"Ta cũng không xác định được... Bởi vì có rất nhiều tà khí khác ở xung quanh." Như Tiểu Lam đánh giá bốn phía: "Nơi đó có, nơi đó cũng có..."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc nhìn chăm chăm Như Tiểu Lam.

Thấy hắn không nói chuyện, Như Tiểu Lam liền uể oải nói: "Có phải ngươi không tin ta?"

"Không." Thanh Mặc Nhan kéo nàng ngồi lên trên đùi hắn: "Ta tin."

Chỉ là hắn đang sợ sự tình còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn.

Rất nhanh, tứ sĩ đi đến thôn xóm tìm hiểu đã trở lại, liền bẩm báo: "Thôn xóm ở phía trước đang có dịch bệnh hoành hành, không ít người đều đang chôn ở trước cửa nhà."

"Dịch bệnh?" Huyền Ngọc kinh hãi, quay đầu lại nhìn Thanh Mặc Nhan nói: "Thế tử tốt nhất là không nên đến gần quá!"

Thần sắc Thanh Mặc Nhan nghiêm túc: "Nơi này cách không xa kinh thành, lẽ ra có dịch bệnh thì phải có người báo cáo lên trên, vì sao bọn họ lại giấu diếm không báo? Các ngươi đi tìm thôn trưởng đến đây."

Huyền Ngọc lại phải người đi, rất nhanh đã đem được thôn trưởng đến, hắn lấy lệnh bài của Đại Lý Tự từ bên hông ra rồi giơ lên trước mặt thôn trưởng, sau đó lại cất cao giọng nói: "Còn không mau chào hỏi đại nhân nhà chúng ta!"

Thôn trưởng vừa thấy lệnh bài kia, xong lại nhìn đến phong cách ăn mặc của Thanh Mặc Nhan thì ngay lập tức quỳ xuống, miệng nói: "Gặp qua đại nhân."

Thanh Mặc Nhan liền hỏi về tình hình dịch bệnh trong thôn.

Hỏi xong liền chất vấn thôn trưởng: "Vì sao ngươi lại giấu diếm dịch bệnh không báo lên trên?"

Thôn trưởng nom nớp lo sợ nói: "Không ít thôn ở gần đây cũng bị nhiễm phải loại bệnh này, chúng ta lại không có tiền để vào trong thành mời đại phu, chủ yếu vẫn là để thôn tự sinh tự diệt, tuyệt không được để nó lây lan đến kinh thành, lại nói cho dù có người chết, chúng ta cũng có thể đi tìm thần y, chỉ cần có hắn ở đây, rất nhanh có thể giúp cho mọi người khỏi từ hồi sinh."

Thanh Mặc Nhan ngắt người: "Thần y có thể khỏi từ hồi sinh?"

"Vâng." Thôn trưởng cung kính nói: "Tuy rằng hắn không thể trị khỏi cho người sống, nhưng mà nếu người bệnh đã chết, hắn lại có cách làm cho người ta sống lại, trong thôn chúng ta đã có vài người được cứu sống..."

Thôn trưởng càng nói đám người Huyền Ngọc càng không cho là đúng, trên đời này làm gì có chuyện khỏi từ hồi sinh?

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, nhìn về phía Như Tiểu Lam: "Ngươi nghĩ thế nào?"

Huyền Ngọc cùng đám người đều ngây ngẩn cả người.

Chuyện trọng đại như thế, Thiếu Khanh đại nhân sao phải hỏi ý kiến của một tiểu nha đầu?

Như Tiểu Lam cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Ta muốn vào trong thôn xem thử."

Nàng có thể cảm nhận được nồng đậm tà khí toát ra từ trong thôn xóm kia, loại hơi thở này giống hệt với hơi thở tàn mát ra từ trên người con rối đứng đầu ngày trước.

"Ta nghỉ ngơi... Có lẽ con rối đã chạy trốn kia không chừng vẫn đang ẩn nấp ở gần đây." Như Tiểu Lam nói.

Thanh Mặc Nhan gật đầu, kỳ thật hắn cũng có suy nghĩ như vậy, chẳng qua là hắn không thể cảm nhận được hơi thở của đối phương như vật nhỏ mà thôi.

"Huyền Ngọc, chúng ta đi vào thôn." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Huyền Ngọc không khỏi có chút lo lắng: "Thế tử, không được a, trong thôn đang có dịch bệnh, nếu ngài gặp phải chuyện gì... Thì bảo chúng ta làm sao mà sống được!"

Thanh Mặc Nhan không chút nào để ý đến lời nói của Huyền Ngọc, bỏ màn xe xuống, rồi ném xuống một câu: "Không nghe theo lệnh của ta thì trở về đi."

Huyền Ngọc vô pháp, đành phải dẫn người che chở xe ngựa đi về phía thôn xóm...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Việc liên quan đến thần y không thể nói ra, lặng lẽ lớn lên

Xe ngựa mới đi tới cửa thôn, Huyền Ngọc đã kiên trì bắt xe ngựa phải dừng lại, sống chết cũng không chịu cho xe đi tiếp về phía trước.

Thanh Mặc Nhan cũng biết là Huyền Ngọc đang lo lắng cho hắn, nên đành phải tự mình ra khỏi xe.

Trong không khí tràn ngập vị thuốc nồng đậm.

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, lấy khăn ra che mũi lại.

Vừa định bước xuống xe, chợt thấy phía sau bị cái gì đó kéo lại.

Quay đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang vươn đầu ra ngoài, gắt gao nắm chặt góc áo hắn.

"Người chờ ở trong xe không cần phải đi theo." Thanh Mặc Nhan trấn an nói.

Như Tiểu Lam vẫn không chịu buông tay: "Thanh Mặc Nhan, người không cần phải đi."

"Tại sao?"

"Nơi này có quá nhiều sương mù dày đặc." Như Tiểu Lam nheo đôi mắt lại, xung quanh quá mức mờ mịt, khiến cho nàng nhìn không rõ thôn xóm ở trước mắt.

"Sao có thể, chúng ta sao không nhìn thấy sương mù a?" Huyền Ngọc không hiểu hỏi.

Thanh Mặc Nhan một lần nữa đem tầm mắt nhìn vào trong thôn, đường nhỏ yên tĩnh, phòng ốc thấp bé cũ kỹ, cũng không có cái gì gọi là sương mù dày đặc, hơn nữa trước tầm mắt cũng rất rõ ràng.

Như Tiểu Lam lại một lần nữa lôi kéo y phục của hắn: "Nơi này có chút kỳ quái, không bằng để sáng mai quay lại sẽ tốt hơn."

Thanh Mặc Nhan nhớ tới nàng đã từng nói qua, sau khi mặt trời xuống núi nàng mới cảm giác được tà khí.

Có lẽ thật sự giống như lời nàng nói, không bằng để ban ngày quay lại đi.

Thấy Thanh Mặc Nhan còn đang do dự, Huyền Ngọc liền vội vàng lại gần khuyên can.

Thanh Mặc Nhan cuối cùng cũng gạt bỏ suy nghĩ đi vào thôn xem xét, hắn lại gọi thôn trưởng đến để hỏi về việc của thần y.

Ai ngờ sắc mặt thôn trưởng chợt đại biến.

"Việc liên quan đến thần y thứ cho thảo dân không thể nói ra... Mong đại nhân thứ tội!" Thôn trưởng quỳ xuống đất, dập đầu liên tục.

Thanh Mặc Nhan hoàn toàn không dự đoán được sẽ xảy ra loại sự tình này, hắn chỉ là muốn biết nhiều hơn về tên thần y kia, không nghĩ tới đối phương thà chết cũng không chịu mở miệng.

Nếu không phải nhờ Huyền Ngọc nhanh tay nhanh mắt, thì vị thôn trưởng kia đã đâm đầu tự sát vào gốc cây gần đó rồi.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy việc này rất khác thường, nhưng mà cũng không gây khó dễ cho đối phương, bảo Huyền Ngọc thả hắn ra, sau đó dẫn người rời khỏi thôn.

"Thế tử, chúng ta trở về sao?" Huyền Ngọc hỏi.

"Không, đi dạo ở xung quanh, nhìn xem các thôn khác."

Kết quả là cả một đêm, xe ngựa của Thanh Mặc Nhan đều đi đi lại lại ở bên ngoài thành, lần lượt tìm ra được ba thôn xóm, tất cả đều không khác nhau lắm, trong thôn đều bị nhiễm dịch bệnh, hơn nữa cũng đều nhắc đến tên thần y kia.

"Trở về thành." Thanh Mặc Nhan trầm giọng hạ lệnh: "Đến Đại Lý Tự."

Vất vả cả một đêm, vật nhỏ đã sớm không kiên trì được, gối đầu lên trên đùi hắn ngủ say.

Bởi vì Thanh Mặc Nhan phải thường xuyên thức đêm để làm việc, cho nên đã sớm hình thành thói quen liên tiếp không ngủ không nghỉ trong mấy ngày liền, dù cho không ngủ cả một đêm cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì với hắn.

Đến Đại Lý Tự, Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam bước xuống xe, đem nàng đến thư phòng của hắn.

Vừa an trí cho nàng xong, ánh mắt Thanh Mặc Nhan đột nhiên dừng ở trên tay áo của nàng.

Y phục của vật nhỏ đều là do hắn đặt may cả, lớn nhỏ vừa vặn, nhưng mà hiện tại, ông tay áo của nàng rõ ràng là đã ngắn lên một đoạn.

Thanh Mặc Nhan sững sờ ở nơi đó, đến nửa ngày vẫn không khôi phục lại được tinh thần.

Cúi đầu xuống cẩn thận xem xét một lần nữa, không sai, quả thật là y phục đã bị ngắn đi.

Nói cách khác... Ở trong lúc bất tri bất giác, thì vật nhỏ đã chậm rãi lớn lên, hơn nữa tốc độ này nhanh hơn so với người bình thường đến mấy chục lần.

Thời điểm Huyền Ngọc đi vào, phát hiện thế tử một tay chống ở trên giường, cúi người nhìn vào khuôn mặt đang ngủ của Như Tiểu Lam, trên mặt mang theo biểu tình ôn nhu mà hắn chưa bao giờ được nhìn thấy.

Huyền Ngọc trộm dùng sức nhéo vào người chính mình.

Thật đau, đây không phải nằm mơ.

"Phải người đi làm thêm mấy bộ y phục nữa, phải lớn hơn một chút." Thanh Mặc Nhan phân phó nói: "Dựa theo số đo của hải tử sáu, bảy tuổi là được."

Huyền Ngọc mở miệng đáp, trong lòng lại nhin không được nói thầm, thế tử đây là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ nhận nuôi hải tử đến nghiện rồi?

Một cái còn chưa đủ, còn muốn nhận nuôi thêm mấy cái nữa?

Như Tiểu Lam ngủ đến trưa mới tỉnh, nàng mang giày vào mơ mơ màng màng đi ra ngoài.

"Thanh Mặc Nhan... Ta đói bụng." Nàng xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, đầu tóc rối tung vẫn luôn rũ xuống đến cẳng chân, cứ như thế mà chạy ra đến giữa phòng.

Có một đám người đang đứng ở trong viện, tất cả đều đồng loạt cúi đầu xuống, mang theo một bộ thần sắc cung kính, còn Thanh Mặc Nhan thì mặc trên người bộ quan phục đang đứng nói chuyện cùng với một vị nam tử xa lạ diện mạo âm nhu.

Như Tiểu Lam vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía nàng.

"Ai, đây là hải tử Thiếu Khanh mới nhận nuôi sao?" Nam tử diện mạo âm nhu khẽ lên tiếng, hắn nói chuyện tựa như là đang bị ai đó nắn bóp cổ họng vậy.

Ngay lập tức Như Tiểu Lam đã nhận ra được thân phận của đối phương.

Bất nam bất nữ như thế, trừ bỏ thái giám trong cung ra thì không có một ai khác.

Thanh Mặc Nhan không nghĩ tới Như Tiểu Lam lại đột nhiên xuất hiện, liền vội vàng tiến lên phía trước nắm lấy bàn tay nàng: "Đứa nhỏ này đầu óc hơi chậm chạp, nếu có chỗ nào thất lễ vẫn mong công công bao dung cho."

Ngươi mới đầu óc chậm chạp! Ngươi mới là thiếu niên thiếu năng trí tuệ!

Như Tiểu Lam âm thầm cắn chặt răng, nhưng trên mặt vẫn mang theo thần sắc hồn nhiên, mắt to tròn như ngọc phi thúy sáng lên, làm cho người nhìn không khỏi sinh ra lòng từu mến.

"Hôm nay vừa đúng lúc, Hoàng Thượng cũng muốn gặp mặt đứa nhỏ do ngươi nhận nuôi này, Thiếu Khanh đại nhân mời theo chúng ta tiến cung đi."

Nghe xong lời này, trong lòng Như Tiểu Lam liền cả kinh.

Tiến cung?

Trong đầu của nàng nhanh chóng hiện ra các cảnh cung đấu trong tiểu thuyết.

Hạ độc, giá họa, ám sát...

Không muốn, ta vẫn là một đứa nhỏ hiền lành ngoan ngoãn, thật không muốn đi đến cái nơi đáng sợ đó a!

Thanh Mặc Nhan cảm giác được tiểu gia hòa không ngừng lùi về phía sau hắn, tựa hồ như đang cực kỳ sợ hãi.

Chờ sau khi người trong cung rời khỏi, Thanh Mặc Nhan mới kéo nàng từ phía sau ra, mang theo biểu cảm nghiêm túc nhìn vào nàng: "Khi tiến cung nhìn thấy hoàng đế thì phải dập đầu, trừ lần đó ra, ngươi phải luôn đi sát theo ta, không được chạy loạn khắp nơi một mình."

Như Tiểu Lam liên tục gật đầu.

Tiến cung gặp Hoàng Thượng không phải là chuyện nhỏ, chỉ có chút sai lầm là có thể rơi đầu bất cứ lúc nào.

Đối với nàng mà nói, nhân sinh không có gì quan trọng hơn việc dùng cả cuộc đời để đuổi theo sự dụ hoặc của mỹ thực.

Thanh Mặc Nhan mang tới bộ y phục được may rất gấp gáp rồi thay vào cho nàng, nhìn tiểu nhân nhi trắng nõn ở trước mặt, Thanh Mặc Nhan hận không thể lập tức tìm một cục than đá đến đây để bôi lên mặt nàng.

Kìa khuôn mặt kiều diễm, tựa như là một đóa hoa phù dung xinh đẹp, hẳn thật sự không muốn chia sẻ vẻ đẹp này với người khác.

Thanh Mặc Nhan dẫn Như Tiểu Lam đi ra ngoài cửa, Huyền Ngọc đi theo phía sau bọn họ, chợt nghe Cổ tiên sinh bên cạnh nói thào một câu: "Mới mấy ngày không gặp, đứa nhỏ này lớn lên không ít."

Huyền Ngọc lúc này mới kinh ngạc nhận ra đầu Như Tiểu Lam đã cao hơn lúc trước, trước kia còn đứng không đến thắt lưng Thanh Mặc Nhan, nhưng mà thân hình hiện tại của nàng lại cao như một hải tử sáu, bảy tuổi.

Vào đến cửa cung, Như Tiểu Lam bắt đầu nổi lên hưng phấn cùng tò mò, nhưng mà không bao lâu sau, nàng lại cảm thấy có chút phiền chán.

Nơi nơi đều là tường cao ngất ngường, chơi không vui tí nào.

Không khí trầm lắng, tất cả cung nữ cùng thái giám đều như là người gỗ, đến một chút ý cười cũng không có.

Hơn nữa khiến cho nàng hối hận là trước khi đến đây nàng đã quên mất không ăn cơm.

Thanh Mặc Nhan vội vàng tiếp chi, sau đó lại vội vàng thay quần áo cho nàng vào cung điện thánh, cho nên cũng không có thời gian để chuẩn bị đồ ăn.

Sờ sờ bụng, Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt ưu thương.

Nhân sinh bị ai nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Bụng kêu lúc điện thánh, xuất hiện viên đá ngũ sắc thứ hai

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan hơn nửa ngày trời, trên mũi đều đã chảy ra rất nhiều mồ hôi.

Thanh Mặc Nhan nhìn thái giám dẫn đường ở phía trước, sau đó đột nhiên cúi người bế Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam sợ hãi.

Hắn đang mặc trên người một thân quan phục, nếu ôm theo một tiểu hải tử thì sẽ rất không ổn, lỡ như Hoàng Thượng nhìn thấy mà mất hứng thì sẽ rất thảm.

Như Tiểu Lam bị dọa vội vàng đẩy hắn ra.

Thanh Mặc Nhan vẻ mặt nghiêm túc, tay ôm nàng không có chút nào do dự.

Thái giám dẫn đường phía trước vụng trộm liếc nhìn bọn họ, xong lại cúi đầu xuống coi như chưa nhìn thấy gì.

Lại đi tiếp trong thời gian một nén hương, bọn họ đã đi đến bên ngoài đại điện.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất, sau đó lại nắm lấy tay nàng, thông dong đi vào trong.

"Đại Lý Tự Thiệu Khanh đến." Giọng nói the thé của thái giám vang lên.

Như Tiểu Lam tò mò đánh giá bốn phía, quả nhiên hoàng cung là một nơi có tiền, đồ vật ở đây đều màu vàng, không biết tất cả có phải là vàng ròng hết hay không... Đáng tiếc không thể thử cắn một cái, để phân biệt thật giả.

Trong lúc nàng đang thất thần, chợt thấy Thanh Mặc Nhan kéo nàng một cái.

Thanh Mặc Nhan phát giác áo quan phục lên, nàng liền quần quýt học theo bộ dáng của hắn.

Trong đại điện yên tĩnh đến dọa người, ngay cả thanh âm ma sát của y phục cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Như Tiểu Lam học dáng khầu đầu, đang định ngẩng đầu xem xem hoàng đế lớn lên là cái dạng gì, bỗng nhiên trong bụng lại truyền đến một tiếng kêu: ọc ọc...

Chỉ một thoáng qua, các cung nữ và thái giám ở trong điện đều nhìn hết về hướng này.

Như Tiểu Lam mặt đỏ lên như trái táo chín.

Nếu lúc này trước mặt có một cái lỗ, thì nàng nhất định sẽ chui đầu vào đó.

Đầu tiên trong mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên tia kinh ngạc, rồi sau đó lại hướng về phía hoàng đế ở trên cao mà thì thầm: "Đều là do lỗi của vi thần, vì đi quá vội vàng mà quên mất bụng đứa nhỏ này vẫn đang còn trống không, vi thần to gan cầu Hoàng Thượng ban thưởng một ít điểm tâm."

Thái giám đứng ở một bên đều tròn mắt há hốc mồm.

Dám trực tiếp mở miệng nói muốn đồ vật gì đó trước mặt Hoàng Thượng, Đại Lý Tự Thiếu Khanh vẫn là người đầu tiên, lại còn nói đến đúng lý hợp tình như thế.

Hoàng đế nhìn nha đầu đang quý gối ở bên người Thanh Mặc Nhan, mắt to vô tội ngập nước, khiến hắn nhìn không được mà cười ra tiếng.

"Xem ra là do trẫm chọn thời gian không đúng, hại vật nhỏ người chưa được ăn cơm." Nói xong hoàng đế liền vẫy vẫy tay, sai cung nhân đem điểm tâm trên bàn đến chỗ nàng.

"Đề nàng chọn một phần đi." Hoàng đế hiền lành nói.

Thanh Mặc Nhan thông dong đứng dậy, nhân tiện cũng kéo Như Tiểu Lam từ dưới đất lên, nhỏ giọng dặn dò nàng: "Người chọn lấy một đĩa đi."

Như Tiểu Lam chớp mắt, nhất thời đối với hoàng đế sinh ra vô hạn hảo cảm.

Đều nói hoàng đế rất hung dữ, động một chút là muốn chém đầu, nhưng mà bây giờ gặp lại không thấy hắn làm gì nàng a, đã thế còn thưởng điểm tâm cho nàng nữa chứ.

Như Tiểu Lam đi đến hai đĩa điểm tâm trước mặt, nhìn nhìn bàn này, xong lại nhìn sang bàn kia.

Điểm tâm ở trong cung đều cực kỳ tinh tế, mới chỉ nhìn bên ngoài thôi cũng đã khiến cho người ta không nhìn được mà muốn ăn.

Nước miếng của Như Tiểu Lam đều như đã chảy hết ra ngoài.

Nàng dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, do dự mà ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng đế đang ngồi ở trên cao.

"Sao lại không chọn a, người không thấy đói bụng sao?" Hoàng đế tò mò nhìn nàng.

"Ta không biết nên chọn cái nào, thoạt nhìn chúng nó đều rất ngon... Ta rất muốn được nếm thử hết." Như Tiểu Lam thành thật nói.

Lời vừa nói xong, hoàng đế đã ngửa đầu ra cười to.

Tiếng cười vang lên ầm ầm trong đại điện, đến ngay cả thị vệ canh giữ ở bên ngoài cũng nghe thấy được tiếng cười của hoàng đế, về mặt kinh ngạc nhìn trộm vào trong điện.

Số người có thể làm cho hoàng đế cười đến mức đầy quả thật là không nhiều lắm.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn vật nhỏ của hắn đang thờ dài với hai đĩa điểm tâm, nghiêm túc trên mặt hắn liền không còn tồn tại nữa.

Nói trắng ra là, tâm tư loại này của Như Tiểu Lam chính xác là tham ăn.

Nhưng mà nàng không hề che lấp đi ngược lại còn biểu hiện hết ra ngoài, hoàn toàn không quan tâm đến cái nhìn của người khác, nàng chỉ để ý đến đồ vật mà nàng đang nhìn.

Nhìn như đơn giản, nhưng lại vô cùng trân quý.

Muốn, liền trực tiếp mở miệng.

Nàng không giống với những người ăn nói quanh co vòng vèo, làm cho người nghe phải phỏng đoán mất cả nửa ngày trời.

Cho nên thời điểm có nàng ở bên cạnh, hắn mới cảm thấy thoải mái đến vậy đi.

Hoàng đế cười cực kỳ thoải mái: "Khó có được nha đầu thành thật như thế, Mặc Nhan, người tìm được nàng ở đâu a?"

Thanh Mặc Nhan dựa theo lời giải thích lần trước với Đại Lý Tự Chính Khanh, lại nói với hoàng đế một lần nữa.

Bởi vì Tiểu Lam có một đôi mắt rất kỳ lạ, cho nên cũng chỉ có lý do này là thích hợp nhất.

Hoàng đế gật gật đầu, cũng không để ý quá nhiều về vấn đề này.

Bất quá chỉ là một tiểu nha đầu không nơi nương tựa, dù cho có ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan thì cũng không thể gây ra được chút sóng gió gì, lại nói hắn còn muốn dùng đến Thanh Mặc Nhan người này, sợ là phía sau hắn (TMN) còn có thể lực riêng ở bên ngoài.

Dù cho hắn có tín nhiệm, cũng khó mà bảo đảm ngày sau Thanh Mặc Nhan sẽ không bị các thế lực khác mượn sức.

Như bây giờ đúng là hoàng đế đã nhìn thấy được hết cục diện hiện tại.

Thanh Mặc Nhan cùng với lão Hầu gia phụ tử bất hòa, trừ bỏ hoàng đế ra, thì hắn không còn chỗ nào khác để dựa vào.

Cho nên hoàng đế đối với hắn mới phá lệ khai ân, ràng buộc hắn ở dưới tay.

Như Tiểu Lam ôm đĩa điểm tâm vào lòng, cười tủm tỉm tạ ân Hoàng Thượng, sau đó lại chạy đến bên người Thanh Mặc Nhan, điều đầu tiên làm là đưa khối điểm tâm lớn nhất cho hắn.

Thanh Mặc Nhan nhận lấy, tay thuận thế sờ sờ đầu nàng.

Lần trước khi còn ở Ngũ phủ, nàng đã đáp ứng với hắn, sau này sẽ không ăn một mình nữa, cho nên lúc này đây nàng nhớ rất kỹ câu nói kia.

Tuy nói làm vậy ở trước mặt hoàng đế là không hợp quy củ, bất quá Thanh Mặc Nhan hiểu rất rõ về Hoàng Thượng, cho nên cũng không rặn rò nàng phải chú ý đến quy củ ở trong cung.

Hoàng đế trên mặt mỉm cười mà chút ý vị sâu xa.

Lúc đầu khi nghe mọi người nói Thanh Mặc Nhan cực kỳ sùng ái một nha đầu hắn còn cảm thấy không tin, Thanh Mặc Nhan người này tuy tuổi không lớn, nhưng cách xử sự của hắn lại già hơn so với tuổi, hi vọng không để hiện ra bên ngoài, nhưng mà hiện tại khi nhìn thấy đứa nhỏ này, hắn mới hiểu rõ một việc, không phải do Thanh Mặc Nhan thay đổi, mà là đứa nhỏ này đáng giá để cung chiều.

Nàng thật lòng đối đãi với Thanh Mặc Nhan, tự nhiên cũng sẽ được đối phương dùng toàn lực để bảo hộ.

"Có một số chuyện trăm muốn thương nghị với ngươi." Hoàng đế phân phó cung nữ bên người: "Ngươi mang đứa nhỏ này ra ngoài đi dạo đi."

Thanh Mặc Nhan lo lắng liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Hoàng đế cười khê: "Ngươi yên tâm, có cung nhân đi cùng, sẽ không để đứa nhỏ này xảy ra việc gì."

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể nhìn Như Tiểu Lam ôm theo đĩa điểm tâm rồi đi, sau lưng nàng còn có một cô cung nữ đi theo, một trước một sau rồi khỏi đại điện.

Đi đến bên ngoài điện, Như Tiểu Lam trực tiếp chạy vào khu vườn ở gần đó, vừa đi vừa nhai cắn điểm tâm.

Cung nữ quy củ đi theo phía sau nàng, cho dù có thấy trướng mắt với tướng ăn của đứa nhỏ này, nhưng mà vì đang mang theo hoàng mệnh (lệnh vua) trong người, cho nên nàng cũng không dám nói cái gì nhiều, chỉ có thể buồn rầu chuyển tâm đi ở phía sau.

Như Tiểu Lam ăn liên tục hai khối điểm tâm, xong lại cảm thấy có chút khát nước, liền quay đầu lại hỏi xem cung nữ có biết nước ở đâu không.

Cung nữ đành phải quay về lấy nước.

Như Tiểu Lam một mình trèo lên một khối núi giả, ngồi ở trên đó, đứng đưa cảng chân chờ cung nữ quay lại.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên cạnh núi giả truyền đến một thanh âm dề nén nghẹn ngào, giống như là có ai đó đang khóc lóc.

Như Tiểu Lam ghé vào trên núi giả, cúi đầu nhìn theo tiếng động kia.

Kề sát mặt sau núi giả có một cái ao nhỏ, nước ao không sâu, nhưng lại cực kỳ thanh u, có một nữ hài tử đang ngồi bên cạnh ao, nhìn qua bộ dáng thì khoảng bốn, năm tuổi, xấp xỉ với tuổi của Như Tiểu Lam.

Nàng ôm đầu gối nghẹn ngào ngồi ở đó, nhưng lại không dám khóc ra tiếng.

Như Tiểu Lam liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên hông nữ hài tử kia đang đeo một khối ngọc bội, đúng là đá ngũ sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ăn điểm tâm của ta, thì chính là bằng hữu của ta

Như Tiểu Lam ghé vào trên núi giả, rồi nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi đang ngồi cuộn tròn người lại, trốn ở bên cạnh ao khóc.

Khiến nàng cảm thấy kinh hi chính là bên hông đối phương có đeo một khối ngọc bội đá ngũ sắc.

"Uy!" Nàng lên tiếng khê gọi: "Ngươi có muốn ăn điểm tâm không?"

Nghe được thanh âm của nàng, nữ hài kia liền ngừng khóc thút thít, ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng.

Hai tiểu hài tử bốn mắt nhìn nhau.

Như Tiểu Lam hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiên a, nữ hài tử đẹp quá...

Tuy rằng trên mặt đối phương còn mang theo nét non nớt của trẻ con, nhưng đôi mắt kia của nàng lại mang theo một loại mị sắc say lòng người.

Cả người Như Tiểu Lam đều bị mê hoặc.

Loại sắc đẹp này, thật sự tồn tại sao?

Tuổi còn nhỏ mà đã tuyệt sắc như thế, nếu đợi đến khi nàng trưởng thành rồi, thì đi đến đâu mới tìm được một mỹ nhân đẹp đến nhường này đây?

Nữ hài tử xa lạ nhìn vào Như Tiểu Lam, vội vàng đưa tay lên lau nước mắt.

"Ngươi là ai?"

Thanh âm không ngọt ngào giống như nàng tưởng tượng, mà lại hơi có chút giống với nam hài tử.

Như Tiểu Lam lấy một khối điểm tâm ra đưa qua đó: "Ăn không?"

Nữ hài chớp chớp mắt, nhìn về phía khối điểm tâm, dè dặt cân trọng đưa tay ra lấy, nhưng bất quá lại không bỏ vào miệng ăn luôn, mà lại đặt ở trước mũi ngửi ngửi.

"Ngươi yên tâm, không có độc đâu, đây là do Hoàng Thượng vừa ban cho ta, ngươi cứ ăn đi, ở đây ta vẫn còn rất nhiều." Như Tiểu Lam đặc ý giơ đĩa điểm tâm lên cho nàng xem.

Trong ánh mắt đối phương lộ ra tia kinh ngạc: "Ngươi được gặp Hoàng Thượng?"

Như Tiểu Lam đi xuống khỏi núi giả, đến ngồi bên cạnh nữ hài tử kia: "Đúng vậy, ta tiến cung cùng với Thanh Mặc Nhan, Hoàng Thượng xem ra cũng rất tốt, đối xử với người khác rất hòa nhã."

Nữ hài trầm ngâm một lát, rồi lại đột nhiên cúi thấp người cười ra tiếng, tiếng cười nghe ra có chút chua xót.

Như Tiểu Lam liếc mắt nhìn khối đá ngũ sắc ở bên hông nàng ta, càng khiến cho nàng hạ quyết tâm muốn kết giao bằng hữu với đối phương.

"Ngươi tên là gì?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Vu Phong Hoa..." Nữ hài không chút cảm xúc.

Như Tiểu Lam gật gật đầu: "Ta tên là Như Tiểu Lam, nếu như ngươi đã ăn điểm tâm của ta, thì sau này ngươi cũng sẽ là bằng hữu của ta." (Linh: Cái lý do không liên quan)V)

Vu Phong Hoa ngẩng người, mở to miệng ra cả nửa ngày mới nói được một câu: "Ngươi không nghe rõ sao... Ta là Vu Phong Hoa."

"Ta nghe rõ." Như Tiểu Lam không để ý nói: "Cái tên này có gì đặc biệt sao?"

Vu Phong Hoa cúi đầu nhìn vào kiện váy hoa lệ của bản thân, ần ần phun ra hai chữ: "Không có."

"Tuổi còn nhỏ đừng cả ngày chỉ biết u buồn như vậy, cao hứng lên." Như Tiểu Lam tùy tiện khoác tay lên bả vai đối phương, loại cảm giác này khiến cho nàng cảm giác như được quay về thời đại học, sống như một nữ hán tử tự tại.

"Ngươi có muốn ăn một khối điểm tâm nữa không?" Như Tiểu Lam đưa cái đĩa về phía nàng.

Lúc này đây, đối phương không có do dự nữa, trực tiếp duỗi tay ra cầm lấy một khối.

Hai đứa trẻ nhỏ trốn ở phía sau núi giả nói chuyện đến vui vẻ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ở phía xa truyền đến nhiều tiếng bước chân dồn dập.

Như Tiểu Lam đột nhiên nhớ tới vừa nãy nàng bảo cung nữ đi lấy nước, đang định đứng lên, thì chợt thấy Phong Hoa thay đổi sắc mặt.

"Đừng nói chuyện, như vậy các nàng sẽ tìm được ta."

Như Tiểu Lam kỳ quái nói: "Sao các nàng lại muốn tìm ngươi?"

Vu Phong Hoa phờ phạc ịu xui cúi thấp đầu: "Các nàng bắt ta trở về để luyện đàn."

Như Tiểu Lam đồng tình vỗ vỗ vai nàng, loại sự tình này nàng đã thấy rất nhiều rồi, thời điểm đến trường không ít bạn học đều sẽ phải đăng ký một loại sở trường riêng, luyện đàn các thứ thật sự phiền muộn chết.

Hai người cứ thế trốn ở phía sau cây cối, nghe thấy tiếng bước chân đang dần dần đi xa.

"Khối đá này của ngươi thật xinh đẹp." Như Tiểu Lam vẫn nhìn không được sờ sờ vào khối ngọc bội ở trên hông đối phương.

"Không phải ngươi cũng có một khối sao?" Vu Phong Hoa tò mò nhìn vòng cổ của Như Tiểu Lam: "Khối đá này chắc hẳn là do Đại Lý Tự Thiếu Khanh đưa cho ngươi đi?"

"Làm sao ngươi biết?"

"Đây là đá ngũ sắc, ở cả Hạ quốc này cũng chỉ có mỗi bốn khối..."

Lời của Vu Phong Hoa còn chưa dứt, Như Tiểu Lam bỗng nhiên cảm giác được trên đầu bị một cái bóng đen bao phủ.

"Vật nhỏ."

Nàng ngửa đầu lên, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở phía trên núi già, từ trên cao nhìn xuống các nàng.

"Bát điện hạ ở đây!" Sau lưng Thanh Mặc Nhan, có đi theo vài cái cung nữ, các nàng vội vàng chạy đến chỗ Như Tiểu Lam rồi kéo Vu Phong Hoa lên.

"Sao điện hạ lại trốn ở đây, khiến chúng ta tìm thật vất vả."

"Điện hạ mau theo chúng ta trở về đi, bằng không nếu để Hoàng Thượng biết thì nhất định sẽ trách phạt người."

Vu Phong Hoa áy náy nhìn Như Tiểu Lam, yên lặng để cung nữ nắm tay dắt đi.

"Uy!" Như Tiểu Lam nhìn không được hướng về phía bóng lưng của đối phương hô lên một câu: "Lần sau ta sẽ còn được gặp người sao?"

Vu Phong Hoa quay đầu lại, kinh ngạc nhìn nàng, rồi đột nhiên cười nhẹ một cái.

Vào khoảnh khắc đó, Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trước mắt là phồn hoa rực rỡ, ngỡ ngàng đứng đó nhìn cho đến khi bóng dáng Vu Phong Hoa khuất khỏi tầm mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn về mặt háo sắc của vật nhỏ vừa cảm thấy tức giận lại vừa cảm thấy buồn cười.

"Ở trong cung mà cũng dám chạy loạn, người không cần cái đầu này nữa?" Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt, ý muốn hù dọa nàng.

Như Tiểu Lam không dám đem sự việc liên quan đến đá ngũ sắc ra đề kể cho hắn nghe, chỉ có thể qua loa nói: "Ta chỉ là muốn kết giao bằng hữu với nàng thôi."

"Bằng hữu? Người biết hắn là ai?"

"Nàng nói nàng tên là Vu Phong Hoa."

Thanh Mặc Nhan thờ dãi, lướt qua phía trái của núi già, sau đó bế vật nhỏ lên: "Hắn là bát điện hạ."

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt to: "Bát điện hạ? Nàng là công chúa?"

Thanh Mặc Nhan ôm nàng bước về phía ngoài cung, thần sắc trên mặt có chút nghiêm túc: "Hắn không phải công chúa, hắn là con trai của đương kim Hoàng Thượng bát hoàng tử."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Nửa ngày sau nàng mới nói ra được một câu: "Không có khả năng!"

Người đẹp như vậy... Còn đẹp hơn so với nàng, là một tiểu mỹ nhân đẹp nhất mà nàng đã từng được thấy, nàng làm sao... Làm sao lại là một nam hài tử được?

"Từ năm ba tuổi bát điện hạ đã được nuôi nấng như một nữ hài tử, đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng, cũng chính là vận mệnh của hắn."

Như Tiểu Lam tròn tròn hai mắt, dù có như thế nào thì nàng cũng không thể nghĩ ra được, một nam hài tử đẹp đến như thế tại sao lại bị bắt phải mặc váy, còn phải học tập mấy thứ của nữ hài tử nữa.

Nàng muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng Thanh Mặc Nhan lại không nói thêm về vấn đề này nữa, mang nàng rời khỏi hoàng cung, trở về Hậu phủ.

"Thôn xóm ở ngoài thành kia phải làm sao đây?" Như Tiểu Lam không hiểu về quốc gia đại sự, nhưng mà đối với chuyện này nàng lại vô cùng để bụng.

"Hoàng Thượng đã biết rồi, ngài ấy đã phái Thuận Thiên phủ tiếp nhận vụ này." Thanh Mặc Nhan vừa ở phía sau bình phong thay quần áo, vừa thuận miệng nói chuyện với nàng.

Như Tiểu Lam khẽ nhăn mày: "Bọn họ sẽ tìm được tên thần y kia sao?"

Thần y có thể khởi tử hồi sinh, đến ngay cả nàng còn cảm thấy không thể tưởng tượng được, trên đời này không có khả năng tồn tại loại y thuật này.

Sau bình phong Thanh Mặc Nhan thế nhưng lại không hề trả lời câu hỏi của nàng.

"Thanh Mặc Nhan?" Như Tiểu Lam thử gọi một câu.

Vẫn không có bất kỳ thanh âm nào.

Ánh chiều tà của hoàng hôn cuối cùng cũng được trút hết, trong phòng vẫn chưa được đốt đèn nên, nháy mắt xung quanh đều lâm vào sự tối tăm của chiều hôm.

Như Tiểu Lam nhảy dựng lên, nàng nhảy từ trên giường xuống, chân không chạy đến chỗ bình phong.

Sau bình phong, một tay Thanh Mặc Nhan đang nắm lấy cạnh bình phong, hắn nửa quỳ trên mặt đất, hai mắt sung huyết, gân xanh trên gáy nổi mạnh lên.

Như Tiểu Lam bỏ nhào qua gát gao ôm lấy cổ hắn.

Thanh Mặc Nhan quý ở nơi đó đến nửa ngày cũng không đứng dậy được, trong không gian nhỏ hẹp hoàn toàn là tiếng hít thở dồn dập của hắn.

Hôm nay, là ngày mà cổ độc của hắn phát tác, vốn định thay xong y phục là vừa đúng lúc, không nghĩ tới vẫn bị chậm một bước...

Bất quá, có vật nhỏ ở bên người cảm giác thật là tốt.

Vị xạ hương nhàn nhạt không ngừng từ nân da nàng thẩm ra, thân thể nàng như là một cục bông, tựa như bị cái gì đó hấp dẫn đến, khiến cho tay hắn vô pháp rời khỏi người nàng.

"Vật nhỏ, nhanh lên đi!" Thanh Mặc Nhan thì thầm nói nhỏ ở bên tai nàng.

Nếu nàng không mau lớn nhanh một chút, hắn cảm thấy bản thân mình sớm muộn gì cũng sẽ phát điên mất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Điều kiện chế thuốc dẫn, tập viết

Thanh Mặc Nhan nửa quỳ trên mặt đất nghỉ ngơi lấy sức, một lát sau mới ôm Như Tiểu Lam chậm rãi đứng dậy.

Như Tiểu Lam bẹp miệng: "Làm ta sợ muốn chết."

Thanh Mặc Nhan lộ ra tia mỉm cười, vỗ nhẹ lên mông nàng: "Cũng may vật nhỏ nhà ngươi còn có chút lương tâm, cũng không uổng công ta đối với ngươi tốt như thế."

Rõ ràng là ta đang giúp ngươi, vậy mà ngươi lại còn bày ra bộ dáng ta mới là người thiếu của ngươi... Thiếu Khanh đại nhân, như vậy không tốt đâu.

Như Tiểu Lam biết đêm nay nàng sẽ không được rời khỏi bên người hắn, vì vậy dứt khoát di chuyển một chút, tự tìm cho mình một vị trí nằm thoải mái nhất.

"Nghe y quan Trường Hận nói ta là thuốc dẫn của ngươi, nếu chế thành túi thơm mang theo bên người thì sau này sẽ không xảy ra loại chuyện ngoài ý muốn như thế này nữa." Như Tiểu Lam suy nghĩ nói.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, phảng phất như muốn nhìn thấu xem nàng đang có ý nghĩ gì.

Như Tiểu Lam trở mình, nằm sấp trên người hắn: "Chẳng lẽ trừ cái này ra thì không có phương pháp nào khác sao? Sao cứ phải giết chết ta thì mới có thể chế được được..." Nói đến đoạn cuối, nàng còn úy khuất hít hít cái mũi.

Thanh Mặc Nhan sùng sốt, đột nhiên cười ra tiếng.

Như Tiểu Lam nhìn hắn cười mà cảm thấy khó hiểu.

"Giết ngươi chế thành thuốc dẫn?" Thanh Mặc Nhan cười to đến lợi hại, khiến cho nàng đang nằm trên người hắn còn suýt nữa bị ngã xuống đất.

"Vật nhỏ, ngươi cảm thấy Thanh Mặc Nhan ta là cái loại người này?" Con ngươi đen trắng rõ ràng nhìn vào nàng, trong lòng Như Tiểu Lam không hiểu sao lại khẽ run lên.

"Cái chết đối với ta mà nói không có ý nghĩa gì cả." Thanh Mặc Nhan cười nhạo nói: "Mỗi lần cổ độc phát tác ta đều có khả năng có thể chết đi, cho nên mạng của ta có thể xem như là nhặt về được, ta giữ ngươi ở bên cạnh quả thật cũng có một phần nguyên nhân là do ngươi có thể khắc chế được cổ độc, nhưng mà ta muốn chính là ngươi phải sống tốt, chứ không phải là chết đi, làm thành túi thơm mỗi ngày treo ở trên người ta."

Nếu vật nhỏ của hắn quả thật bị chế thành túi thơm, rồi bị hắn mang theo bên người mỗi ngày, như vậy còn không bằng móc trái tim của hắn ra cảm giác còn thông khoái hơn.

Đây là lần đầu tiên Thanh Mặc Nhan nói ra những lời này trước mặt nàng, biểu cảm trên mặt Như Tiểu Lam đã không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung.

"Bất quá cũng có một biện pháp, vừa có thể giữ được tính mạng ngươi lại vừa có thể chế ra túi thơm." Ngón tay Thanh Mặc Nhan xuyên qua mái tóc dài của nàng, xúc cảm mềm mại như lụa làm cho hắn cảm thấy say lòng.

"Là biện pháp gì?" Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Nàng nhất định phải tìm cách gom đủ bốn viên đá ngũ sắc, rồi sau đó quay về với thế giới hiện đại của nàng.

Nhưng mà điều duy nhất khiến nàng cảm thấy lo lắng chính là Thanh Mặc Nhan, nếu nàng đi rồi, hắn liệu có xảy ra chuyện gì hay không?

"Muốn chế túi thơm thì phải có mùi xạ hương trên người của ngươi." Trên mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia tươi cười thâm ý.

Nhìn vẻ mặt lơ mơ của Như Tiểu Lam, ý cười của Thanh Mặc Nhan càng tăng lên: "Nhưng mà hiện tại lại không thể lấy hương ở trên người ngươi, bởi vì ngươi còn quá nhỏ, mùi hương quá nhạt, phải chờ đến khi... Chờ đến khi mùi xạ hương trên người ngươi nồng đậm thì mới có thể lấy được."

"Kia phải chờ tới khi nào?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Chờ đến khi người đến thời kì phát tình."

Khuôn mặt Như Tiểu Lam trong nháy mắt như bị nứt ra thành hai nửa.

Phát tình?

Muội muội người a, người thật sự coi ta là động vật sao!

Đây đối với ta tuyệt đối là vũ nhục, vũ nhục nghiêm trọng đến nhân cách của ta!

Như Tiểu Lam tức thì dựng đứng cả lông lên, trong đầu toàn là hình ảnh nàng bị mèo đực truy đuổi.

Đáng giận!

Thanh Mặc Nhan, cầu xin người đi tìm chết đi.

Như Tiểu Lam nghĩ thầm muốn nhào lên trực tiếp cắn chết hán, nhưng mà nàng vừa mới thay răng sữa, răng mới vừa mọc ra còn chưa có đủ sức lực.

Thanh Mặc Nhan lại coi như không nhìn thấy sự phẫn nộ của vật nhỏ, vẫn tiếp tục đùa nghịch tóc của nàng, buổi tối hai người cũng không có về phòng ngủ, mà là trực tiếp nghỉ ở trong phòng khách.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Mặc Nhan liền đi đến Đại Lý Tự, một lần nữa đắm đầu vào công việc bận rộn.

Như Tiểu Lam không thể đi theo, phải đơn độc ở lại Hầu phủ.

Bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn để không ít người ở bên cạnh nàng, tất cả đều là tử sĩ mà hán huấn luyện ra ở điền trang, tuy rằng một đám cả ngày không cười qua một lần, nhưng mà bọn hán lại rất trung tâm, ban ngày lúc Thanh Mặc Nhan không có ở đây, đến ngay cả quân gia ở trong phủ cũng không được tiến vào trong viện dù chỉ là một bước.

Như Tiểu Lam trải qua mấy ngày thoải mái an ổn, mỗi ngày đều chơi đùa vui vẻ cùng chó ngốc ở một chỗ.

Mỗi lần Thanh Mặc Nhan trở về đều phát hiện ra bộ dáng dơ hề hề của nàng, liền giao nhiệm vụ tập viết chữ cho nàng.

Như Tiểu Lam vẻ mặt tuyệt vọng: "Ta mới không cần học viết chữ đâu."

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến sự không tình nguyện của vật nhỏ nào đó: "Buổi tối khi ta trở về sẽ kiểm tra người sau, nếu viết quá kém ta sẽ chặt một chân sau của chó ngốc, nếu người viết thiếu một chữ, thì ta liền đem nó đi nấu thành một nồi thịt chó." (Linh: Chó ngốc có tội tình gì mà lúc nào anh cũng nhắm vào nó TvT)

Chó ngốc đáng thương hề hề ghé vào trên cửa sổ, trong mắt tràn đầy lệ quang.

"Ngao ô ngao ô..." Tiếng kêu chua xót chỉ có Như Tiểu Lam mới hiểu rõ.

Vì cái gì bị thương luôn là ta.

Từ đây Như Tiểu Lam bị rơi vào kiếp sống tập viết theo mẫu chữ của học sinh.

Mỗi buổi tối Thanh Mặc Nhan đều giành ra chút thời gian để kiểm tra chữ nàng viết.

Nhìn mấy con nòng nọc xiên xiên vẹo vẹo ở trên giấy Tuyên Thành, khoe miệng Thanh Mặc Nhan nhìn không được mà run rẩy không ngừng.

"Mấy thứ quỷ quái này là cái gì?" Hán thậm chí còn hoài nghi cái này là do nàng dùng chân để viết ra.

"Đây là... Những chữ mà người bảo ta viết a." Như Tiểu Lam chột dạ nói.

Nàng đã từng dùng qua bút lông, nhưng mà chữ ở thời đại này với chữ mà nàng biết căn bản là không giống nhau.

Thanh Mặc Nhan lấy tay đỡ trán, trầm mặc một lúc sau hán mới đứng lên: "Người theo ta đi đến thư phòng."

Như Tiểu Lam đi theo phía sau Thanh Mặc Nhan, bộ dáng giống như cam chịu để nhận hết tức giận đi vào bên trong thư phòng.

Thanh Mặc Nhan mở giấy ra, rồi mới mài mực, sau đó đưa bút lông cho Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam rút người về phía sau, tựa như cầm vào bút lông thì sẽ bị phồng tay, không chịu đưa tay ra lấy.

Thanh Mặc Nhan cũng không có ép buộc nàng, chỉ quay đầu hô to ra bên ngoài: "Huyền Ngọc, mang con chó đen kia đến phòng bếp đi..."

Như Tiểu Lam giật mình nhảy dựng lên, giơ đôi tay nhỏ bé ra để bịt miệng hán lại.

"Ta viết, ta viết là được chứ gì."

Thanh Mặc Nhan nhướn mày, đưa bút lông cho nàng.

Như Tiểu Lam cắn chặt răng, viết ra chữ như con rắn đang bò trên giấy.

Thanh Mặc Nhan khoanh tay đứng ở một bên nhìn, liên tục thở dài: "Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng biết nhiều hơn người gấp trăm lần."

Như Tiểu Lam bĩu môi nói thầm: "Trời mới biết văn tự ở đây của các người khó viết đến mức nào, giống như là chữ viết khi vẽ bùa không bằng."

Thanh Mặc Nhan không nghe rõ nàng vừa nói cái gì, khi hắn ngẩng đầu lên Như Tiểu Lam đã sớm ngậm miệng lại.

"Đề ta dạy người." Thanh Mặc Nhan đứng phía sau vườn cánh tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé cùng cái bút lông trên tay nàng.

Hắn đưa tay viết chữ, tuy rằng Như Tiểu Lam không hiểu hắn đang viết cái gì, nhưng mà nàng lại có thể cảm nhận được đầu bút lông rất hữu lực, sắc bén tựa như một mũi kiếm.

Mỗi lần đưa bút Thanh Mặc Nhan đều hơi hơi cúi người xuống, cảm thấy nhẹ nhàng cọ lên trên đỉnh đầu nàng.

Thân thể Như Tiểu Lam áp sát vào vòm ngực ấm áp của hắn, cảm nhận được tiếng đập trầm ổn từ trái tim hắn, khiến nàng cảm nhận được một loại rung động khó hiểu, bất giác hai lỗ tai đỏ hết cả lên.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới phản ứng dị thường của vật nhỏ, ý cười trên mặt ngược lại còn đậm hơn.

Không sợ nàng không nghĩ thông suốt, chỉ cần cứ để thời gian từ từ trôi, hắn tin tưởng có một ngày nàng sẽ cảm giác được.

Hắn lại mở một tờ giấy khác ra: "Chúng ta viết lại một lần nữa."

Như Tiểu Lam vốn định rút tay ra khỏi tay hắn, không nghĩ tới hắn nắm tay rất chặt, chút sức lực của nàng căn bản là không thể nào thắng được hắn.

Như Tiểu Lam đành phải kiên trì, theo động tác của hắn mà du tẩu trên mặt giấy.

Hơi thở hắn vừa vịn xẹt qua sau gáy nàng, khiến trong lòng nàng sinh ra một loại cảm giác ngứa ngáy khó hiểu, bất giác muốn tránh hắn đi, lại bị hắn truy đuổi càng nhanh hơn.

"Thế tử, nhị thiếu gia đến đây." Bên ngoài thư phòng vang lên thanh âm của Huyền Ngọc phá vỡ cục diện xấu hổ ở bên trong: "Ngũ công tử cùng Ngũ tiểu thư đến phủ chúng ra, nói là muốn đến đề hỏi thăm sức khỏe của tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chưa từng có hy vọng xa vời, chộc giận Thiếu Khanh đại nhân

Huyền Ngọc đứng ở bên ngoài thư phòng thông báo: "Nhị thiếu gia dẫn theo Ngũ công tử và Ngũ tiểu thư đến đây, nói là tới đề thăm tiểu thư, và nhân lễ về chuyện ở tiệc rượu lần trước..."

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Nhận lỗi?

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan vẫn không rời khỏi tờ giấy, khiến trách nàng: "Chuyên tâm đi, viết cho xong mấy chữ này."

Như Tiểu Lam chỉ có thể cố gắng tập trung, chuyên tâm tập viết.

Huyền Ngọc đã đi theo bên người Thanh Mặc Nhan từ rất lâu, cho nên khi thấy thế tử không nói gì, thì hắn liền đoán được ý đồ của thế tử, xoay người đi ra dẫn đám người nhị thiếu gia vào trong viện.

Khi mọi người đi đến cửa thư phòng, Huyền Ngọc lại khách khí giải thích nói: "Thế tử còn đang bận dạy tiểu thư học viết, ngài sẽ lập tức tới ngay."

"Tập viết?" Ngũ công tử cùng Ngũ tiểu thư tò mò nhìn về phía bên trong thư phòng, chỉ thấy sau bức bình phong lộ ra hai thân ảnh mơ hồ, nam tử dáng người thon dài, trong lòng nửa ôm nửa núp lấy một nữ hài tử nhỏ nhắn, đang cúi đầu chuyên tâm luyện viết.

"Thiếu Khanh thật đúng là hảo phong nhã." Ngũ công tử cười nói, đồng thời lại nhìn về phía nhị thiếu gia: "Bình thường hắn ở trong phủ đều nhân hạ như thế này sao?"

"Là..." Nhị thiếu gia tỏ ra lúng túng, ngày thường hắn đâu biết Thanh Mặc Nhan đã làm những gì, sân này cũng không giống với trong suy nghĩ của Ngũ công tử, nói muốn vào là vào được.

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, nhị thiếu gia lúc nào cũng đem ánh mắt dừng ở trên người của Ngũ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư nhìn Thanh Mặc Nhan đang chuyên chú nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam tập viết ở trong phòng, ngòi bút thuần thực du tẩu ở trên mặt giấy, trong lúc vô hình lại tản mát ra một loại ánh sáng nhu hòa, chỉ là nhìn thoáng qua thôi đã khiến cho nàng không thể nào rời mắt đi được.

Cảnh tượng như vậy dù ở trong mộng nàng cũng mong muốn được mơ thấy qua một lần.

Đây hoàn toàn là một loại hy vọng xa vời, từ nhỏ nàng đã biết bản thân sẽ phải gả vào Hầu phủ, chẳng qua nàng cũng không có bất kỳ ảo tưởng gì với vị phu quân tương lai kia.

Những thứ mẫu thân dạy cho nàng đều là phải làm như thế nào mới có thể nắm giữ quyền lực ở trong tay, làm sao mới có thể nắm chắc được Hầu phủ.

Nhưng mà khi nhìn thấy một màn ở trước mắt này, trong lòng nàng đột nhiên lại sinh ra một loại khát vọng.

Dù chỉ là một lần thôi cũng được, nếu có thể hưởng thụ cảm giác được nam nhân như thế trân trọng..

Như Tiểu Lam cảm nhận được ánh mắt ở ngoài cửa, khiến cho động tác đang viết của nàng trở nên cứng nhắc, mặc kệ sự ôm ấp của Thanh Mặc Nhan có ấm áp đến đâu cũng không thể làm cho lòng nàng an ổn xuống được.

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể thu bút, đuôi mắt hơi lên, khóe miệng khẽ cong, trong lòng đang nghĩ việc tập viết giống như thế này sau này phải làm thật nhiều mới tốt.

Lau tay, hần mager theo Như Tiểu Lam đi ra ngoài phòng khách.

Ngũ công tử chấp tay thi lễ: "Hôm nay ta cùng muội muội đến đây, để nhận lỗi về việc không thoải mái xảy ra ở tiệc rượu hôm đó, mong rằng Thiếu Khanh đừng để ở trong lòng."

Thanh Mặc Nhan ngồi xuống cầm cái khăn lên, chậm rãi lau tay cho Như Tiểu Lam: "Ngày hôm ấy có phát sinh chuyện gì không thoải mái sao, tại sao ta lại không nhớ?"

Ngũ công tử đầu tiên là sùng sốt, sau đó lại thoải mái cười to: "Thiếu Khanh thật là độ lượng, là do ta suy nghĩ nhiều rồi, hôm nay ta cùng muội muội đến đây có mang theo một ít đồ đến để tặng cho Như tiểu thư." Nói xong liền có hạ nhân nâng lên hai hộp gấm.

Như Tiểu Lam ngửi thấy được mùi vị từ trong hộp.

"Là đồ ăn ngon." Như Tiểu Lam ở bên tai Thanh Mặc Nhan nhỏ giọng nói.

Thanh Mặc Nhan liếc nàng một cái, tuy rằng hần không nói gì, nhưng ánh mắt lại cực kì không tốt.

Như Tiểu Lam liền vội vàng giải thích: "Ta chỉ nói thế thôi, cũng không nói là muốn ăn..."

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng lạnh hơn.

Còn nói dối là không có, trên mặt nàng rõ ràng viết to hai chữ: Thèm ăn!

Bởi vì Ngũ tiểu thư là khách nữ, cho nên Thanh Mặc Nhan liền sai người chuẩn bị một phòng khách ở phía sau, để Như Tiểu Lam cùng Ngũ tiểu thư đi qua đó uống trà và dùng điểm tâm.

Ánh mắt nhị thiếu gia lúc nào cũng chăm chú nhìn vào trên người Ngũ tiểu thư, thẳng đến khi thân ảnh của đối phương biến mất khỏi tầm mắt, lúc này hần mới lấy lại tinh thần, mất mát thờ dài.

Trong lòng Ngũ công tử biết rõ ràng, liền đối với Thanh Mặc Nhan nói: "Chuyện hôn sự vốn là đã định xong, nhưng mà Hầu gia bên kia lại nói người là đại ca mà vẫn chưa cưới vợ, cho nên tốt nhất là nhị thiếu gia không nên thành thân trước."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhâm nhi chén trà: "Cho nên lần này các người đến đây là muốn thuyết phục ta lấy vợ?"

Ngũ công tử cười nói: "Không dám không dám, đây là chuyện trong nhà của Hầu phủ, ta làm sao mà dám xen vào."

Nhị thiếu gia lúc này mới đứng lên, đưa ra một đồng thiếp mời: "Đây là phụ thân bảo ta giao cho đại ca, để đại ca chọn được người thích hợp trong số này."

Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc đưa thiếp mời lại đây, đơn giản quét mắt nhìn qua.

Kìa mặt trên đều là tên của các thiên kim tiểu thư, còn có tuổi và hình vẽ chân dung của các nàng nữa.

Thanh Mặc Nhan tiện tay để sang một bên, nhàn nhạt nói: "Đã biết, để lát nữa ta xem."

Ngũ công tử có chút không tự nhiên, liền chủ động đổi sang đề tài khác, nói đến tình hình dịch bệnh gần đây ở ngoài thành.

Trong phòng khách Như Tiểu Lam đứng thẳng lỗ tai lên để nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài, trong miệng thì liên tục ăn điểm tâm, tốc độ này không khỏi làm cho Ngũ tiểu thư ở đối diện phải nhìn đến mức trân trối.

Thật không hiểu tại sao cái thân thể nhỏ nhỏ này lại chứa được nhiều đồ vật như thế, thấy nàng không ngừng ăn luôn miệng, mà lại không bị béo phì... Không đúng, nàng giống như là đã cao lên không ít.

Ngũ tiểu thư cẩn thận đánh giá Như Tiểu Lam.

Không sai, so với lần trước ở tiệc rượu Ngũ phủ thì đã cao lên rõ ràng, thân hình cũng bắt đầu theo chiều hướng thon dài hơn.

Này mới qua có mấy ngày, lớn lên cũng quá nhanh đi.

Trong lòng Ngũ tiểu thư hồ nghi, trên mặt lại không dấu vết cười nói: "Ở nơi này ta có một túi kẹo giòn, là do ta tự tay làm ra, Tiểu Lam ngươi nếm thử xem."

Nói xong nàng tháo túi nhỏ ở trên eo xuống, rồi đặt lên trên bàn.

Kẹo giòn thơm ngọt từ trong túi lộ ra, mang theo mùi hương mê người.

Như Tiểu Lam nuốt nuốt nước miếng, sau đó lại lắc đầu trốn về phía sau.

"Ta không thể nhận."

"Vì sao?" Ngũ tiểu thư nuốt nửa buột miệng thốt ra, ngơ ngác không phải là một tiểu tham ăn sao, như thế nào lại có khả năng không nhận kẹo của ta?

Như Tiểu Lam kiên định tiếp tục lắc đầu: "Thanh Mặc Nhan không cho ta nhận đồ của ngươi."

Ngũ tiểu thư ghen hòng.

Hóa ra là do Thanh Mặc Nhan không cho nàng nhận, hẳn là do chuyện liên quan đến món tôm say rượu hôm trước, cho nên Thanh Mặc Nhan hẳn vẫn còn đang trách cứ nàng.

Ngũ tiểu thư cúi đầu, thần sắc buồn rầu: "Kẹo này là do ta tự tay làm, tuyệt đối không có vấn đề gì, Tiểu Lam nếu ngươi còn lo lắng thì ta sẽ ăn trước một cái cho ngươi xem."

Nói xong nàng lấy một viên kẹo từ trong túi ra, chuẩn bị bỏ vào trong miệng.

Như Tiểu Lam xua xua tay: "Không cần, ngươi mang đi đi, nếu ta nhận đồ của ngươi thì Thanh Mặc Nhan nhất định sẽ rất tức giận."

Nghe xong lời này Ngũ tiểu thư không khỏi có chút nổi nóng, liền chất vấn nói: "Thanh Mặc Nhan là cái gì của ngươi, ngươi vì sao phải nghe lời hắn đến vậy?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt to tròn: "Nếu ta không nghe lời hắn, thì hắn sẽ không cho ta ăn cơm."

Nàng mới không vì một túi kẹo giòn mà đi đắc tội với Thanh Mặc Nhan đâu.

Ngũ tiểu thư nhìn bộ dáng này của nàng thì càng thêm giận sôi máu: "Nếu hắn đã nhận nuôi ngươi thì tự nhiên cũng sẽ phải cho ngươi ăn cơm, cho ngươi mặc quần áo đẹp, chờ đến khi ngươi lớn lên hẳn lại lo đến việc lập gia đình cho ngươi, tìm cho ngươi một người có gia cảnh thật tốt."

"Thật vậy sao?" Từ trước đến giờ Như Tiểu Lam đứng là chưa bao giờ suy nghĩ đến loại sự tình này.

Lập gia đình? Nếu như khi trưởng thành nàng vẫn chưa gom đủ đá ngũ sắc, thì lập gia đình cũng là một cái chủ ý không tồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở trong gương, nàng liền cảm thấy rất vừa lòng, lớn lên đáng yêu thế này, dù có gả cho soái ca, hoặc là gả cho một thư sinh đẹp mắt thì cũng vẫn còn dư sức.

Nàng nhìn chính mặt mình mà không khỏi mang theo một lòng háo sắc, nhưng đột nhiên lại phát hiện ra trong gương xuất hiện thêm một khuôn mặt.

Thanh Mặc Nhan mặt như sương lạnh đi lại đây, ngữ khí không tốt nói: "Ngũ tiểu thư thật đúng là nhiệt tình, ngươi đang còn nhỏ như thế mà nàng đã bắt đầu suy nghĩ cho việc lập gia đình sau này của ngươi?"

Linh: Chương sau khá là... Thú vị:)))

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Lâm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Vật nhỏ ghen tuông, Thiếu Khanh lòng tràn đầy bất đắc dĩ

Ngũ công tử nhìn thấy muội muội của mình hoang mang rối loạn từ trong phòng khách đi ra, bởi vì đi quá nhanh, nhiều lần còn suýt nữa dẫm phải tà váy của chính mình.

Nhị thiếu gia ân cần tiến lên đỡ lấy nàng, không nghĩ tới lại bị Ngũ tiểu thư gạt tay ra.

Ngũ công tử vốn định dò hỏi, nhưng lại thấy Thanh Mặc Nhan đã vào trong một lúc rồi mà vẫn chưa thấy đi ra, hơn nữa sắc mặt muội muội nhà mình lại có chút gì đó

không đúng, cho nên hấn liền lập tức cáo từ.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan âm trầm, dọa cho Như Tiểu Lam phải rút cổ lại trốn tránh về phía sau.

"Kẹo giòn là nằng cho ngươi?"

Nàng liền giải thích: "Điểm tâm nằng cho ta cũng không hề nhận, nó vẫn còn đang nằm ở kia a." Nàng chỉ chỉ vào túi nhỏ ở trên bàn.

Thanh Mặc Nhan vung tay làm cho cái túi kia rơi xuống đất.

Tiếng động thật lớn dọa cho Như Tiểu Lam phải nhắm hai mắt lại, trong lòng lại âm thầm nói: Gia hỏa này lại phát điên cái gì, ta tất cả đều làm theo lời hấn nói mà, tại sao hấn vẫn còn không vừa lòng đây.

Vốn tưởng rằng Thanh Mặc Nhan sẽ tiếp tục chuốc giận, nhưng mà đợi một hồi lại không hề thấy có động tĩnh gì.

Như Tiểu Lam chậm rãi mở một con mắt ra.

Chỉ thấy trên mặt Thanh Mặc Nhan sớm đã không còn mang theo tức giận, hấn chỉ đang bắt đắc dĩ nhìn nàng.

"Thanh Mặc Nhan?"

"Không có việc gì, trở về nghỉ ngơi đi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói xong, xoay người rời khỏi phòng khách.

Chờ đến khi Như Tiểu Lam trở lại trong phòng chính, thì Thanh Mặc Nhan đã đi tăm trước.

Huyền Ngọc đưa đến một ít văn kiện cùng hồ sơ rồi lui ra, Như Tiểu Lam liền nhìn trộm vài lần, thấy trên đó có một xấp thiệp mời mặt trên họa không ít hình nữ tử.

Tuy rằng nàng không biết đọc chữ, nhưng mà loại đồ vật này lại cho nàng cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Này giống như là thông báo tìm bạn trăm năm.

Nàng nhin không được lật xem vài tờ, ở đây không sai biệt lắm chắc hấn là có hơn hai mươi vị nữ tử.

Nhớ tới thời điểm ở phòng khách, khi nàng nghe lén bên ngoài nói chuyện, giống như có nhắc tới việc muốn Thanh Mặc Nhan từ đây chọn ra một nữ tử thích hợp để thành thân.

Cũng không biết tại vì sao, tưởng tượng đến cảnh Thanh Mặc Nhan nắm tay một nữ tử xa lạ, mặc trên người một bộ hỉ phục đỏ thắm, mỉm cười đi vào động phòng, trong lòng nàng lại giống như đang bị cái gì đó đánh trúng.

Nàng quơ quơ đầu, kỳ quái, tại sao nàng lại có cái loại cảm giác này.

Rõ ràng việc này không liên quan đến nàng, vì cái gì khi nhìn thấy mấy thứ này, nàng lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Nàng ngồi ở đó suy nghĩ miên man, Thanh Mặc Nhan với mái tóc rối tung ướt sũng đi ra, liền khoác vào một kiện áo ngoài rồi tùy ý ngồi xuống một chỗ.

"Vật nhỏ, lại đây lau tóc giúp ta." Hấn mệnh lệnh nói.

Như Tiểu Lam ngăn người.

Từ trước đến nay chưa bao giờ Thanh Mặc Nhan ra mệnh lệnh bắt nàng làm bất cứ một việc gì.

Đây là lần đầu đi.

Dù sao lau tóc cũng không phải việc gì khó, Như Tiểu Lam cầm một cái khăn sạch sẽ lên, hoạt động thân mình đi đến phía sau hấn.

Thanh Mặc Nhan chuyên chú cúi đầu lật xem văn kiện cùng hồ sơ, giống như hoàn toàn quên đi mất sự tồn tại của vật nhỏ ở phía sau.

Như Tiểu Lam hự hự tận chức tận trách, tay nhỏ bé cách một lớp vải tận lực xoa nắn, động tác nhẹ nhàng như là sợ làm cho hấn đau.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, khóe miệng Thanh Mặc Nhan khẽ cong lên một cái, lẩm bầm nói: "Thiên kim nhà này cũng không tồi, mặc kệ là diện mạo hay xuất thân đều rất tốt."

Như Tiểu Lam lướt qua đầu vai nhìn về phía đồng thiếp mời trong tay hấn.

"Có sao... Lớn lên không đáng yêu bằng ta..." Nàng nói thầm một câu.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục lật xem thiệp mời, phảng phất như không nghe thấy lời bất mãn cùng oán khí của tiểu nhân nhi đằng sau.

"Thiên kim nhà này cũng rất được, xuân xanh tuổi mười lăm, gia cảnh giàu có, tuy rằng tổ tiên không phải xuất thân từ nhà quan, nhưng nếu nhà nàng đã là thương nhân thì chắc hấn sẽ có không ít của hồi môn."

Như Tiểu Lam không khỏi tròng lớn mắt.

Thanh Mặc Nhan đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh vậy mà lại muốn kết hôn với nữ tử nhà thương nhân... Này cũng quá kém xa đi, lão nhân gia kia chính là đã quá coi nhẹ giá trị con người của hắn rồi.

Trên đời này lại có phụ thân như vậy, không suy nghĩ cho nhi tử của mình thì thôi, mà lại còn kéo chân hắn lại, ước sao cho nhi tử của mình không được thoải mái.

Này quả thực là quá kỳ quái.

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy không đáng giá cho Thanh Mặc Nhan, liền hằm hằm hồ hồ vuron tay nhỏ bé ra đoạt lấy đồng thiếp mời ở trên tay hắn.

"Người này lớn lên đôi mắt quá nhỏ... Người kia thì gầy như cái cọc đậu giá vậy, eo nhỏ như thế sau này làm sao sinh ra được tiểu hài tử đây, còn có người này, người nhìn đi, này ngũ quan khi lớn lên, chắc chắn chính là tướng khác phu a!" Như Tiểu Lam liền miên lải nhải, nói một lúc vẫn không thấy Thanh Mặc Nhan có phản ứng gì.

Nàng đột nhiên phản ứng lại, cảm thấy bản thân chính là đang đi lo chuyện bao đồng.

"Ta... Ta cũng không có ý gì đâu, chính là thuận miệng nói ra mà thôi." Nàng vội vàng đem đồng thiếp mời kia nhét lại vào trong tay hắn, cúi đầu tiếp tục giúp hắn lau khô tóc.

Thanh Mặc Nhan tùy tiện ném đồng thiếp mời lên trên bàn, buồn bã nói: "Xem ra vật nhỏ cũng rất hiểu biết về chuyện nam nữ, có thể sinh đẻ hay không người nhìn một cái là có thể nhận ra được?"

Mặt Như Tiểu Lam đỏ lên như trái táo chín.

Nàng bắt quá chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, cũng tại mấy hình vẽ chân dung kia thật sự là không có gì đặc biệt, một đám thiên kim tiểu thư nhìn giống như yêu quái trên tranh tề, nàng cảm thấy người nào cũng không xứng đôi với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, không chút để ý nói: "Xem ra sau này khi ta tuyển thê tử về cần phải hỏi qua ý kiến của người, tránh cho cưới nhầm phải một người có tướng khác phu lại không thể sinh đẻ." Nói xong hắn liền cầm đồng thiếp mời ở trên bàn kia đưa hết vào tay nàng.

Như Tiểu Lam ôm đồng thiếp mời mặt choáng váng: "Thật sự muốn ta tuyển thay người?"

"Ân."

Như Tiểu Lam nhìn không được nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn không đề cập đến việc này nữa, mà là cầm hồ sơ lên để nghiên cứu.

Như Tiểu Lam ngồi một bên xem từng hình nữ tử một, miệng không ngừng lẩm ba lẩm bầm, không có một cái nào khiến nàng vừa ý.

Cuối cùng vẫn là Thanh Mặc Nhan mở miệng trước: "Nếu không thích hợp thì thôi, lần sau tuyển tiếp."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam lập tức đem mấy thứ kia ném sang một bên, giờ mặt ra cọ cọ lên trên người hắn, cũng mặc kệ sắc mặt của hắn, dùng sức chui vào trong cánh tay hắn.

Thanh Mặc Nhan ra vẻ nghiêm túc nhìn nàng một cái, nhưng cũng không có hành động kéo nàng ra, mà là cứ thế ôm nàng tiếp tục lật xem hồ sơ ở trong tay. (Linh: Tượng tượng ra cảnh này làm ta thấy ngọt quá TvT)

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Thanh Mặc Nhan phát hiện hô hấp đều đều của vật nhỏ ở trong lòng, mới phát hiện thế nhưng nàng đã ngủ từ bao giờ.

Hắn bắt đầu dẽ thờ dài, thật là một vật nhỏ không tìm không phải.

Hắn trăm phương nghìn kế mục đích là vì muốn nàng phải nghĩ thông suốt, ai ngờ được Ngũ tiểu thư nói ra mấy câu liền làm cho mọi chuyện bị sai lệch đi, nàng thế nhưng còn không biết vì sao hắn lại tức giận.

Hắn nhéo nhéo đầu mũi nàng, trong lúc đang hồ hồ ngủ Như Tiểu Lam khẽ nhíu mày một cái.

Thanh Mặc Nhan buông tay ra, bình tĩnh nhìn khuôn mặt đang ngủ say của nàng, hắn chậm rãi cúi người xuống, hôn lên trên trán nàng một cái.

Mùi xạ hương nhàn nhạt nhẹ nhàng tỏa ra, làm cho đáy lòng hắn khẽ run lên, hắn dứt khoát đẩy cái bàn ra, trực tiếp đặt nàng nằm xuống giường.

Vị Ngũ tiểu thư kia... Tuyệt đối không thể để cho nàng tiếp xúc với vật nhỏ thêm một lần nào nữa.

Thanh Mặc Nhan nhìn tiểu nhân nhi ở trong lòng, nhìn không được lại hôn lên trên khuôn mặt nàng, nhu tình trong lòng kịch liệt kích động, thật vất vả mới áp chế được nó xuống.

Bây giờ chưa phải lúc, nàng vẫn còn quá nhỏ, phải chờ thêm một chút...

Trò tay ôm sát nàng vào trong lòng, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nhốt thần y vào nhà lao, Như Tiểu Lam nhắc nhở

Buổi trưa hôm nay, Như Tiểu Lam vừa mới ngủ trưa dậy, đang chuẩn bị tới thư phòng để tập viết mẫu chữ tiếp theo, chợt nghe thấy có mấy nha hoàn đang len lén nói nhỏ.

"Nghe nói dịch bệnh ngoài thành đã lan đến trong thành rồi..."

"Nghe nói đến ngay cả đại phu ở trong thành cũng không có biện pháp đâu."

"Lần này sợ là sẽ phải chết không ít người đi."

Như Tiểu Lam vênh tai lên cẩn thận nghe ngóng.

Nha hoàn đứng ngoài viện vẫn tiếp tục nói: "Nghe đồn có một vị thần y có khả năng khởi tử hồi sinh, tuy rằng hẳn không thể chữa khỏi dịch bệnh, nhưng lại có thể giúp cho người bệnh đã chết sống lại."

"Thần kì như thế?"

"Bất quá Thuận Thiên Phủ lại phái người đi khắp nơi lùng bắt vị thần y kia... Nói hẳn là yêu ngôn hoặc chúng..."

"Làm sao có khả năng, nếu hẳn là kẻ lừa đảo thì làm gì có nhiều người tin tưởng hẳn đến thế."

Như Tiểu Lam càng nghe càng cảm thấy bất an trong lòng, cũng không biết liệu Thanh Mặc Nhan có bị liên lụy vào chuyện này hay không, nàng đang chuẩn bị ló đầu ra khỏi cửa sổ để hỏi thăm mấy nha hoàn kia, thì đột nhiên nghe thấy trong viện truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Đám nha hoàn lập tức im miệng, lặng lẽ tách ra.

"Tiểu thư đâu?" Huyền Ngọc đứng ở ngoài cửa hỏi.

Như Tiểu Lam vội vàng ló đầu ra.

Mới sáng sớm Huyền Ngọc đã đi làm việc cùng Thanh Mặc Nhan, bây giờ tại sao chỉ có một mình hẳn trở về?

"Thế tử muốn thuộc hạ đón người qua đó." Huyền Ngọc cung kính nói, hoàn toàn không vì chuyện nàng còn nhỏ tuổi mà xem thường nàng.

Người mà Thanh Mặc Nhan coi trọng, hẳn làm cấp dưới cũng phải hết sức coi trọng theo, mấy ngày nay Huyền Ngọc đã hiểu rất rõ một đạo lý: Thà rằng đắc tội với thế tử cũng không được đắc tội với tiểu nha đầu này.

Đã là lệnh của Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc đến đón người, Như Tiểu Lam lập tức xỏ chân vào giày nhỏ rồi trực tiếp chạy ra ngoài.

Huyền Ngọc dẫn theo hai mươi mấy người của Thuận Thiên Phủ cùng với hơn mười từ sĩ bảo hộ xe ngựa, một đường đưa Như Tiểu Lam rời khỏi Hào phủ.

Dọc theo đường đi đưa tới ánh mắt tò mò của rất nhiều người qua đường.

Như Tiểu Lam để ý thấy xe ngựa không hề đi đến Đại Lý Tự, mà là dừng lại ở một địa phương xa lạ.

Cao cao trên cửa có treo một cái bảng hiệu, Như Tiểu Lam không cần nhìn cũng đoán được đây là nơi nào.

Thuận Thiên Phủ.

Bởi vì lúc này ở bên ngoài Thuận Thiên Phủ có rất nhiều người, vô số dân chúng đang bao vây ở ngoài cửa đồng thanh hô lớn, muốn bọn họ thả thần y ra.

Thuận Thiên Phủ phái nha dịch ra, đem hết toàn lực ngăn chặn dòng người bạo loạn lại.

Huyền Ngọc dẫn người trực tiếp xông vào đám đông, cường chế mở ra một con đường, lúc này mới an toàn tiến đến bên ngoài cửa Thuận Thiên Phủ.

Cửa phủ mở rộng, từ bên trong chạy ra mười mấy tên nha dịch, bọn họ tháo gỡ ngạch cửa ra, để xe ngựa của Huyền Ngọc trực tiếp đi vào.

Như Tiểu Lam tò mò nâng màn cửa sổ xe lên vụng trộm đánh giá xung quanh, chợt thấy thân hình của Thanh Mặc Nhan đang bước xuống bậc thang, sau đó đi đến trước xe ngựa.

"Đi đường có thuận lợi không?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc.

"May mà thế tử an bài nhiều người đi theo, nên mới không gặp phải phiền toái nào hết." Huyền Ngọc nói.

Màn xe bị người nhắc lên, Thanh Mặc Nhan đứng ở đó vươn đôi tay về phía nàng.

Vừa nhìn thấy hẳn, Như Tiểu Lam liền không chút nghĩ ngợi mà nhào vào trong lòng hẳn.

Phủ doãn Thuận Thiên (*) kinh ngạc nhìn nữ hài tử được Thanh Mặc Nhan bế từ trên xe ngựa xuống: "Thiếu Khanh... Ngài nói người kia... Chẳng lẽ chính là nàng?"

(*) Phủ Doãn: Là chức danh tương đương Tổng đốc, chức danh Phủ doãn chỉ áp dụng tại kinh đô.

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Chuyện cho tới bây giờ cũng không còn biện pháp nào nữa, nhị hoàng tử phụng chỉ hồi đô, nhưng mà lại bị dịch bệch vây khốn ở giữa đường, nếu việc này không nhanh có kết quả, thì nhị hoàng tử bên kia sẽ không có cách nào vào thành được."

Phủ doãn Thuận Thiên liên tục gật đầu: "Một khi đã như vậy, Thiếu Khanh thỉnh đi bên này."

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam đi vào trong phòng, liền có người mang hai bộ y phục màu đen đến, Thanh Mặc Nhan động tác nhanh nhẹn mặc vào cho nàng.

"Chúng ta đây là muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam nhỏ giọng hỏi.

"Đại lao Thuận Thiên Phủ."

Như Tiểu Lam ngăn người.

"Sợ sao?" Thanh Mặc Nhan một bên thay quần áo giúp nàng, một bên lại chăm chú nhìn chằm chằm vào ánh mắt nàng.

Như Tiểu Lam lắc đầu thật mạnh: "Người muốn ta làm cái gì?"

Khóe môi Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia mỉm cười, vật nhỏ của hắn quả nhiên là rất giỏi, nhanh như thế mà đã hiểu rõ ý đồ của hắn.

"Người có thể nhìn thấy tà khí, cho nên lát nữa ta sẽ mang người vào trong đại lao, lúc đó người phải nhìn cẩn thận xem trên người ai có tà khí, còn có... Người bọn họ bắt là thần y ở trong lời đồn có thể khởi tử hồi sinh, ta muốn người nhìn xem rốt cuộc là hắn có điểm gì đặc biệt."

Như Tiểu Lam biểu cảm nghiêm túc, gật gật đầu thật mạnh: "Yên tâm cứ giao cho ta đi."

Lời này nếu xuất ra từ miệng người khác thì cũng không có gì, nhưng cố tình lại được thốt ra từ một tiểu nữ từ tay chói gà không chặt, khiến cho Thanh Mặc Nhan không khỏi bật cười ra tiếng.

Như Tiểu Lam biết Thanh Mặc Nhan là đang chê cười nàng, nhưng mà quả thật với cái dáng vẻ này, thì cũng sẽ không có ai nguyện ý đi tin tưởng vào bản lĩnh của nàng.

Thanh Mặc Nhan xoa xoa đầu nàng xem như là an ủi, sau khi hai người thay đổi y phục xong thì liền theo Phủ doãn Thuận Thiên đi đến đại lao.

Trong lao ánh sáng tối tăm, không khí đục bẩn.

Thanh Mặc Nhan cố ý tìm một kiện áo khoác khác, bao lấy toàn bộ người Như Tiểu Lam.

Ngục tốt dẫn đường ở phía trước, đoàn người đi dọc theo thềm đá, Như Tiểu Lam được Thanh Mặc Nhan ôm lên, cho nên không cần thiết phải nhìn đường, nàng chỉ mở to hai mắt ra nhìn ngắm xung quanh.

Giờ phút này ở trong ánh mắt nàng, thế giới hoàn toàn là một cảnh tượng khác.

Tà khí âm lãnh giống như một đôi cánh dài của đại điều màu đen, ở trên đầu bọn họ bay tới bay lui, thỉnh thoảng lại xuyên qua thân thể của ngục tốt phía trước.

Mà ngục tốt này lại hồn nhiên không hề nhận ra.

Như Tiểu Lam theo bản năng rút thân thể lại, nàng biết những tà khí đó sẽ không trực tiếp đã thương người, nhưng mà nếu tiếp xúc quá lâu sẽ không tránh khỏi cơ thể bị sinh bệnh.

Lại có thêm một đạo tà khí bay tới, Như Tiểu Lam trở mắt nhìn đạo tà khí kia sắp sửa đụng vào người Thanh Mặc Nhan rồi đột nhiên lại bay sang hướng khác.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới khăn trương của vật nhỏ, liền thấp giọng hỏi một câu: "Thấy được cái gì?"

"Quá nhiều tà khí." Như Tiểu Lam gắt gao đem mặt mình dán vào sườn mặt hắn, phảng phất như chỉ có làm như vậy mới có thể giúp nàng tránh thoát được khỏi mấy đạo tà khí kia.

"Mấy thứ tà khí này hình như là rất sợ người." Nàng nhỏ giọng nói.

Thanh Mặc Nhan cười khê: "Quý sợ ác nhân sao."

"Người mới không phải ác nhân đâu." Như Tiểu Lam ôm lấy cổ hắn cảm giận nói: "Người chỉ là... Chỉ là thần bất do kỷ."

Thật vất vả nàng mới nghĩ ra được câu này.

Một câu nhìn như được nói ra một cách nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho Thanh Mặc Nhan có chút chấn động.

Ánh sáng u ám che đi sắc mặt hắn, nhưng mà bàn tay đang ôm nàng lại không nhịn được run rẩy vài cái.

Nếu không phải lúc này còn đang ở trong nhà lao của Thuận Thiên Phủ, thì hắn thật hận không thể đem vật nhỏ ẩn vào trong lòng rồi dùng sức xoa nắn một phen.

Đây rõ ràng là bảo bối mà ông trời đã ban cho hắn, mặc cho người khác có bình luận cùng chê trách hắn, thì nàng vẫn không hề bị che mờ ánh mắt.

Đối với chuyện của bản thân nàng rất hồ đồ, nhưng đối với chuyện của hấn nàng lại hiểu đến rành mạch.

Cố gắng ngăn chặn nguồn sống ngầm ở trong lòng, hấn hận không thể tự mình biến một ngày thành một năm.

Mau nhanh lớn lên đi, vật nhỏ, mau nhanh, mau nhanh đi...

Đi một đoạn đường dài ngực tốt bỗng dừng lại, Như Tiểu Lam nghe được tiếng mở khóa vang lên rầm rầm, hấn là đang mở cửa lao.

Phủ doãn Thuận Thiên đi theo ngực tốt vào trong đầu tiên, Thanh Mặc Nhan liền đặt Như Tiểu Lam xuống dưới đất, nắm lấy tay nàng rồi cùng đi vào theo.

Trong ánh sáng mờ mờ, Như Tiểu Lam nhìn thấy một nam tử đang ngồi dựa lưng vào tường ở chỗ kia, âm khí tràn đầy quanh người hấn, tựa như dã thú không tiếng động rít gào.

Khi mới nhìn thấy đối phương động tác đầu tiên của Như Tiểu Lam là giơ tay lên kết ấn, ở trong lòng mặc niệm mấy câu chú pháp.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía nàng, mắt sáng long lanh, tựa hồ như muốn hỏi ý kiến nàng.

Như Tiểu Lam nhẹ nhàng gạt đầu, run giọng nói: "Hấn là hấn."

Thanh Mặc Nhan ra hiệu với Phủ doãn Thuận Thiên, không một ai nói câu gì, cả ba người trực tiếp rời khỏi nhà lao.

"Người nọ hấn là thần y chúng ta muốn tìm." Thanh Mặc Nhan nói với Phủ doãn Thuận Thiên: "Phải trông coi hết sức nghiêm ngặt."

Phủ doãn Thuận Thiên liền tục gạt đầu.

Vào lúc Thanh Mặc Nhan chuẩn bị mang Như Tiểu Lam rời khỏi đây, không hiểu sao Như Tiểu Lam lại vẫn đứng im một chỗ không nhúc nhích, nàng quay đầu nhìn về phía cửa lớn nhà lao không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Thanh Mặc Nhan nhìn theo tầm mắt của nàng, nhưng mà cái gì hấn cũng không thấy.

"Nơi này nhốt không được hấn." Như Tiểu Lam đột nhiên nói ra một câu.

"Cái gì?"

"Nam nhân kia... Các người không phải là đối thủ của hấn." Trên mặt Như Tiểu Lam lộ ra thần sắc nghiêm túc chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Không ai tin lời khuyên của nàng, dụng tâm vẽ bùa hộ mệnh

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam.

Vật nhỏ cho tới bây giờ lúc nào cũng mơ mơ màng màng, hấn chưa bao giờ nhìn thấy qua nàng nghiêm túc đến thế.

Ánh mắt xanh biếc long lanh, mang theo tia sáng tự tin.

Hấn đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt nghe thấy phía sau có người cười nhạo.

"Đại lao của Thuận Thiên Phủ mà không nhốt được phạm nhân thì chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?"

Thanh Mặc Nhan quay đầu, thấy một tên sư gia đang đi cùng với Phủ doãn Thuận Thiên đến đây, trên mặt mang theo biểu cảm khinh thường.

"Thiếu Khanh." Phủ doãn Thuận Thiên chấp tay nói: "Việc này nếu đã giao cho ta, thì xin cứ yên tâm, dù cho miệng hấn có cứng đến đâu, thì ta cũng sẽ khiến hấn phải khai ra tất cả."

"Ồ nơi này của chúng ta có vài món chính muốn mời hấn nếm thử."

Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt mờ mịt của Như Tiểu Lam, liền thấp giọng giải thích: "Món chính ý là chỉ các loại hình phạt trong lao."

Nếu tên thần y kia thật sự có liên quan đến con rối đứng đầu, thì Thuận Thiên Phủ muốn dùng đại hình để bắt đối phương phải mở miệng.

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Vô dụng thôi, hấn còn khó đối phó hơn so với tưởng tượng của các người..."

Nàng vốn là có ý tốt, muốn nhắc nhở đối phương, nhưng mà lại không ngờ tới đối phương căn bản là không thêm cảm kích.

"Tiểu oa nhi chớ có ở trong này nói bậy, làm mê hoặc lòng người." Sư gia không vui nói.

Phủ doãn Thuận Thiên sắc mặt kém đi, nói với sư gia bên người: "Không được vô lễ, đứa nhỏ này là do Thiếu Khanh đại nhân nhận nuôi, người đừng có mà ăn nói lung tung."

"Nga? Nguyên lai là hài tử do Thiếu Khanh nhận nuôi... Chẳng qua nơi đây chính là quan phủ, để một hài tử nói năng linh tinh ở trong này hẳn là không tốt lắm đi."

"Không phải, ta..." Như Tiểu Lam nhìn thấy sự khinh thường của đối phương, lập tức muốn giải thích với hắn.

"Nếu các người đã có thể xử lý tốt, vậy ta liền về trước." Thanh Mặc Nhan vươn tay từ phía sau ra, khoác lên trên vai nàng, vô hình trung biểu hiện cho người ngoài thấy hắn vô cùng tin tưởng và có ý muốn bảo vệ nàng.

Như Tiểu Lam không cam lòng ngậm miệng lại, Thanh Mặc Nhan liền bế nàng bỏ vào trong xe ngựa.

"Vừa rồi vì sao không để cho ta nói hết." Vừa vào đến xe ngựa Như Tiểu Lam liền vội vàng nói.

"Dù người có nói nữa bọn họ cũng sẽ không tin." Thanh Mặc Nhan thờ dãi.

Nhìn vật nhỏ trước mắt đang tức giận, hắn liền có chút bất đắc dĩ, hắn tin rằng trừ hắn ra, thì sẽ không có ai đi tin vào lời nói của một nữ hài tử như nàng.

Trở về phủ, cảm xúc của Như Tiểu Lam vẫn không được tốt cho lắm.

Thanh Mặc Nhan biết nàng đang vì hắn mà "dụng tâm lương khổ", cho nên liền tìm lý do là muốn tập viết cho nàng, thẳng đến khi khuôn mặt của nha đầu kia toàn là đau khổ, ánh mắt tha thiết mong hắn mau dừng lại việc tập viết tra tấn này.

Ngày thứ hai thời điểm Thanh Mặc Nhan chuẩn bị rời khỏi phủ thì đột nhiên Như Tiểu Lam lại đưa ra một yêu cầu với hắn, nàng muốn xin một ít chu sa. (*)

(*) Chu sa: Là một loại khoáng thạch có màu đỏ, có nguồn gốc ở Trung Quốc, thường ở dạng bột đỏ tươi (khi đã tán ra).

Thanh Mặc Nhan do dự một lúc, nhưng vẫn đồng ý gật đầu, cố ý dặn dò vài tên từ sĩ trong viện, bảo bọn họ đi thu mua chu sa, để đến khi Như Tiểu Lam muốn dùng thì chỉ cần đến lấy ở chỗ bọn họ.

Thanh Mặc Nhan không tin tưởng nha hoàn trong phủ, chu sa lại là một thứ có độc, nên hắn mới không yên tâm giao an toàn của vật nhỏ vào tay những người đó.

Như Tiểu Lam lấy một ít chu sa mang vào trong phòng, nàng đã suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng cũng đã rõ ràng một số việc.

Dù cho hiện tại nàng đã bị biến thành cái dạng này, nhưng những thứ ông nội dạy nàng vẫn chưa có quên, tuy rằng nếu so với ông, đạo hạnh của nàng vẫn còn kém xa, nhưng bất quá lúc trước ông nội cũng đã từng nói qua, là thiên phú của nàng rất tốt.

Cho nên nàng tin tưởng bùa do nàng vẽ ra hẳn là vẫn rất hữu hiệu.

Bởi vì tay quá nhỏ, động tác lại không có quá nhiều sức lực, cho nên mấy lá bùa đầu tiên nàng vẽ ra đều bị hòng hết, thẳng đến khi sắc trời đã trễ, nàng mới càn vẽ càn quen tay, vì thế nên số bùa chủ vẽ thành công cũng càng ngày càng nhiều.

Cần phải vẽ cho Thanh Mặc Nhan một lá bùa hộ mệnh.

Như Tiểu Lam nghiêm túc suy nghĩ một phen, bởi vì trong cơ mà Thanh Mặc Nhan có cổ độc, cho nên mới không sử dụng nội lực được, vì vậy thích hợp với hắn nhất chính là thể thân phù (*), để đến khi gặp phải nguy hiểm, có thể giúp hắn chống đỡ tai họa.

(*) Thể thân phù: Một loại bùa thân bí trên có viết chữ cổ.

[Linh: Ta tìm mãi mà không ra thông tin về loại bùa này, mong mọi người thông cảm!(((]

Chẳng qua nếu dùng chu sa thì hiệu quả sẽ kém đi mất một chút.

Suy nghĩ một lúc, Như Tiểu Lam chạy đến bên bàn làm việc của Thanh Mặc Nhan tìm một con dao nhỏ.

Sau khi quyết tâm, nàng liền hạ một dao xuống cắt một đạo lên trên ngón trỏ.

Đem chu sa trộn lẫn với máu của nàng, rồi dùng nó để đặt cản trọng vẽ ra lá bùa.

Nàng cảm thấy, bản thân đã sống đến hai đời nhưng cũng chưa bao giờ dùng toàn lực nghiêm túc vẽ bùa chủ như thế này, trước kia ông nội luôn mắng nàng không biết dụng tâm, nhưng hiện tại rốt cuộc nàng đã hiểu ra thế nào là dụng tâm rồi.

Ở thời điểm nàng vẽ, tâm của nàng phảng phất như cũng đang được vẽ lên trên mặt giấy, đó là sự thành tâm cùng kỳ vọng của nàng, nàng hy vọng nó có thể bảo vệ được Thanh Mặc Nhan khỏi những nguy hiểm.

"Nhị thiếu gia, thể tử không có ở đây, mời ngài về cho." Trong viện truyền đến thanh âm lạnh như băng của từ sĩ.

Như Tiểu Lam bỏ bút xuống, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Nhị thiếu gia mang theo một gã sai vặt đang đứng ở ngoài cửa, sắc mặt có chút không vui.

"Đại ca vẫn chưa trở về?"

"Vẫn chưa, nhị thiếu gia có việc gì ngài cứ nói ta nhất định sẽ truyền đạt cho thế tử." Thái độ của tử sĩ trước sau đều rất hồ hững, nhị thiếu gia dù có bức bối ở trong lòng cũng không thể phát tiết lên người bọn họ, bởi vì hẳn biết, những người này không phải là hộ vệ của Hầu phủ.

"Đây là Hầu gia muốn ta mang đến." Nhị thiếu gia chỉ vào xấp thiệp mời mà gã sai vặt đang ôm.

Như Tiểu Lam trong lòng khẽ động.

Lại muốn Thanh Mặc Nhan tuyển thê tử?

Nàng chạy ra khỏi thư phòng, tiến lên nói: "Mấy thứ đó cứ giao cho ta là được rồi."

Nhị thiếu gia kinh ngạc nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam: "Đứa nhỏ này cũng quá hồ nháo, dù cho có được đại ca sủng ái thì cũng không được vô pháp vô thiên như thế, cái đó gì cũng dám tiếp."

Như Tiểu Lam nghe thấy lời này liền nổi khí lên.

Lại dám nói nàng hồ nháo, rõ ràng là Thanh Mặc Nhan đã đáp ứng qua với nàng, muốn nàng giúp hắn tuyển ra ý trung nhân.

"Nếu đã không chịu đưa cho ta thì còn đứng ở đây làm cái gì." Như Tiểu Lam không vui nói thăm.

Nhị thiếu gia tốt xấu gì cũng là chủ tử trong phủ, mặc kệ vị trí của hắn có thấp đến đâu, thì đám hạ nhân cũng không ai dám không nhìn sắc mặt hắn, không nghĩ tới hôm nay hắn lại bị một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa ngó lơ.

Nghĩ đến mấy chuyện phiền lòng gần đây, Ngũ tiểu thư luôn đối với hắn không nóng không lạnh, khiến cho hỏa khí trong lòng hắn lập tức lên cao, hắn lớn tiếng quát: "Người bắt quả cũng chỉ là được đại ca ta nhận nuôi, đừng có tự coi mình thành tiểu thư của Hầu phủ, thật sự là quá không biết tốt xấu, ở trước mặt ta mà cũng đòi làm ra bộ dáng của tiểu thư? Đừng quên thân phận của ngươi!"

Như Tiểu Lam bị nhị thiếu gia mắng một hồi đến ngơ ngẩn.

Không phải nàng sợ hãi vị nhị thiếu gia này, chỉ là trong lúc nhất thời nàng có chút ngỡ ngàng mà thôi, trước kia mỗi lần nhị thiếu gia ở trước mặt Thanh Mặc Nhan đều là một bộ dáng ôn hòa hiền lễ, tại sao hiện tại lại biến thành lão hồ, lại còn rống lên với nàng.

Này thật sự là nhị thiếu gia sao? Đúng thật là cùng một người? Không phải bị quý nhập rồi đấy chứ?

Như Tiểu Lam chớp mắt to nhìn chăm chăm vào nhị thiếu gia, muốn nhìn ra thứ không ổn ở trên người đối phương.

Đúng lúc này, bên ngoài viện vang lên một giọng nam quen thuộc: "Nàng có thân phận gì không tới lượt người quan tâm."

Mọi người theo tiếng nói xoay người lại nhìn, nhị thiếu gia vừa rồi còn hùng hổ bây giờ lại xẹp lép như trái cà tím, sắc mặt hết xanh lại trắng: "Đại... Đại ca... Tiểu Lam nàng rất không có quy củ, ta cũng chỉ mới nói nàng vài câu..."

Như thế mà là nói vài câu? Người rõ ràng là đã làm thương tổn đến lòng của một thiếu nữ thuần khiết!

Con người Như Tiểu Lam chuyển động, nàng bẹp miệng một cái, mở ra hai tay như con yến nhỏ rồi nhào vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, bộ dáng ủy khuất kia thật sự làm cho người ta phải lo lắng.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Nhị thiếu gia oán hận, đưa bùa hộ mệnh cho hắn

Nhị thiếu gia tro mắt nhìn về mặt Như Tiểu Lam vừa rồi còn mờ mịt mà trong nháy mắt lại biến thành nhu nhược bất lực, kinh hãi trong lòng đã không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

"Đại ca, cái kia... Ta không có ý gì khác..."

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn gã sai vặt đang ôm xấp thiệp mời trong lòng, bảo Huyền Ngọc tiến lên nhận lấy.

"Nàng có thân phận gì cũng không đến lượt người hỏi đến, nàng một là không theo họ Hầu phủ, hai là nàng cũng sẽ không dính dáng gì đến gia sản của Hầu phủ, nhị đệ vẫn là nên tự lo thật tốt cho bản thân mình đi."

Trán nhị thiếu gia chảy đầy mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Đại ca, huynh đừng hiểu lầm, ta vừa rồi chỉ là cảm thấy Tiểu Lam không biết quy củ, cho nên mới nói nàng hai câu, huynh cũng biết, phụ thân người coi trọng nhất chính là quy củ trong phủ..."

"Nàng có biết quy củ hay không cũng không liên quan đến Hầu phủ." Không đợi nhị thiếu gia nói hết lời, Thanh Mặc Nhan liền đánh gãy câu nói của hắn: "Qua mấy ngày nữa nàng sẽ dọn ra khỏi phủ, người có thể trở về nói cho phụ thân biết, bảo ông ấy cứ việc yên tâm, nàng sẽ không dính dáng đến bất cứ thứ gì ở trong phủ, ngay cả chi tiêu ta cũng chưa từng dùng đến tiền bạc trong phủ, tốt xấu gì ta vẫn còn có cửa hàng và điền trang do Hoàng Thượng ban thưởng cho, nên việc tiêu phí cũng sẽ không đánh lên trên đầu ông ấy."

Nhị thiếu gia trắng mặt.

Thanh Mặc Nhan từ nhỏ đã không được Hầu gia đối tốt, trên người đừng nói là vật gì đáng giá, ngay cả đồ cưới mà mẹ đẻ hắn để lại hắn cũng chưa từng được nhìn thấy qua, nhưng mà hắn lại có chí khí, tự bản thân vươn lên mở ra một con đường, được Hoàng Thượng hết sức coi trọng.

Ở trong phủ cũng không phải nhìn sắc mặt Hầu gia mà sống qua ngày, không giống với hắn... Làm gì cũng phải dựa vào phụ thân, khi đi ra bên ngoài xã giao với bằng hữu cũng toàn nói về việc liên quan đến đại ca hắn.

Hắn giống như là một người ngoài cuộc, không được bất kỳ kẻ nào coi trọng.

Nhị thiếu gia nhìn thấy Thanh Mặc Nhan cúi người bế Như Tiểu Lam lên, mắt nhìn thẳng đi qua bên người hắn, đi vào trong viện.

"Đại ca... Còn có một chuyện." Nhị thiếu gia do dự nói: "Đại ca con mèo hương lúc trước nuôi trong viện giờ đi đâu rồi, mấy ngày nay ta cũng không thấy nó."

Bước chân Thanh Mặc Nhan dừng lại, quay đầu nhìn về phía đệ đệ của chính mình, ánh mắt có chút lạnh.

Nhị thiếu gia trong lòng lộp bộp một cái.

Trước kia giữa huynh đệ bọn họ cũng có ít ma sát nhỏ, nhưng mà đại ca vẫn luôn nhường nhịn hắn, ánh mắt lạnh băng giống như vậy, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Người muốn tìm con mèo hương kia?" Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại.

"Ta không có ý gì khác, chỉ là thấy lúc trước đại ca thích nó như vậy... Ta rất muốn tìm một con mèo hương mới đưa đến tặng đại ca..." Nhị thiếu gia lắp ba lắp bắp nói.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên từ trong lòng Thanh Mặc Nhan, đôi ánh mắt xanh biếc nhìn thẳng vào hắn.

Nhị thiếu gia sững sờ ở nơi đó, cuối cùng hắn cũng đã nhớ ra, ánh mắt đứa nhỏ này hắn đã từng thấy ở đâu.

Chính là con mèo hương mất tích kia, ánh mắt nàng với con mèo hương đại ca nuôi lúc trước giống nhau như đúc!

"Việc này không cần người quan tâm, nếu rảnh thì không bằng người đi luyện chữ, hoặc đọc sách đi, ta sẽ tìm cho người một chức quan ở Công Bộ, đầu tiên cứ bắt đầu từ một chức thấp, chờ đến khi có chỗ trống sẽ thăng người lên làm chính cửu phẩm."

"Chính cửu phẩm!" Nếu nói vừa rồi sắc mặt nhị thiếu gia chỉ là trắng bệch, thì bây giờ đã giống như một đồng tro tàn: "Đại ca, huynh tốt xấu gì cũng là một quan viên chính tứ phẩm, ta lại ở Công Bộ làm một chức quan không bằng cả chính cửu phẩm, huynh không sợ bị người khác nhạo báng sao?"

"Nếu người làm việc bằng bản lĩnh của chính mình, thì dù cho có bị người khác nhạo báng cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì cả." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Nếu người làm tốt, nội trong vài năm là có thể thăng chức, chức quan lục phẩm cũng không phải là thiếu."

"Lục phẩm?" Về mặt nhị thiếu gia mang theo cầu xin: "Đại ca vẫn không đổi đãi thật lòng với người đệ đệ này đi." Đường đường là nhị thiếu gia Hầu phủ cư nhiên chỉ có thể làm một chức quan lục phẩm, sau này hắn làm gì dám cùng bằng hữu đi ra ngoài nữa, chẳng phải là để cho bọn họ chê cười sao?

Thanh Mặc Nhan nhìn biến hóa trên mặt đệ đệ của mình, sâu trong đáy mắt hiện lên một loại ánh sáng đã nhìn thấu, hắn không nói gì nữa, ôm Như Tiểu Lam trở về viện.

Nhị thiếu gia ở phía sau có hô lên vài câu, nhưng mà Thanh Mặc Nhan cũng không quay đầu lại mà cứ thế đi tiếp.

"Nhị thiếu gia, chúng ta trở về thôi." Gã sai vật bên người ưỡn oai nói.

Nhị thiếu gia chỉ có thể xoay người đi.

Gã sai vật về mặt đau khổ đi theo phía sau hắn nhìn không được miệng lẩm bẩm: "Nhị thiếu gia ngài đây là đắc tội với ai... Thế tử rõ ràng là đang sợ ngài sẽ vượt qua hắn, nên mới cố ý an bài cho ngài một chức quan như vậy, ngài dù sao cũng là nhị thiếu gia trong phủ, nếu so với thế tử, Hầu gia vẫn là yêu thích ngài hơn, đừng nói là cửu phẩm, cho dù là chức quan lục phẩm vẫn cứ tính là thấp..."

Càng nghe lời nói của gã sai vật trong lòng nhị thiếu gia càng cảm thấy ghen khuất.

Hơn nữa thời gian gần đây Ngũ tiểu thư vẫn dùng thái độ không nóng không lạnh đối với hắn, đã có vài lần hắn cố ý thăm dò, nhưng đối phương lại coi như không nhìn thấy, khiến cho trong lòng hắn bây giờ có bao nhiêu bức bối.

"Câm miệng!" Hắn quát lên một câu.

Gã sai vật bị dọa rụt cổ lại, không dám nói thêm gì nữa.

Nhị thiếu gia hàm hồ xoay người bước đi, thay đổi tuyến đường hướng về phía ngoài phủ.

Gã sai vật vọi vàng đuổi theo, không nghĩ tới lại bị thiếu gia quát thêm một lần nữa.

Hắn không dám tiếp tục đi theo, chỉ có thể trơ mắt nhìn chủ từ nhà mình đi ra khỏi cửa phủ.

Nhị thiếu gia rời khỏi Hầu phủ, cười ngửa phi nhanh, chạy một mạch ở trên đường, cuối cùng đi vào Bạch Ngọc lâu...

Mà cùng thời khắc đó, Hầu phủ.

Trong sân của Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam tươi cười đặt một lá bùa vào trong tay hắn, bỗng nhiên hắn có cảm giác ngực như bị thứ gì đó đè lại, khiến cho hắn hít thở không thông.

"Đây là thể thân phủ, có thể giúp ngươi chần được tai họa." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Ngươi mang theo nó ở trên người, ngàn vạn lần không được bỏ ra."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn tờ giấy bị gấp ở trong lòng bàn tay, ẩn ẩn thấy ở bên trong lộ ra chữ viết bằng chu sa.

Hắn mở tờ giấy ra, mặt trên có những ký hiệu cùng kiểu chữ mà chưa bao giờ hắn được nhìn thấy qua.

"Ngươi viết chữ khó khăn như thế, nhưng khi vẽ cái đồ vật này lại nhìn rất được." Thanh Mặc Nhan cười trêu nàng.

Như Tiểu Lam hắc hắc cười gượng hai tiếng, từ chối cho ý kiến.

Nàng không có cách nào giải thích với hắn về vấn đề về bùa này.

Thanh Mặc Nhan đang định đem lá bùa bỏ vào túi tiền, lại bị Như Tiểu Lam ngăn lại.

"Cái này phải mang theo bên người." Như Tiểu Lam kêu lên: "Tốt nhất là cho vào một túi gấm nhỏ, sau đó đeo lên cổ."

Như Tiểu Lam nói xong liền chỉ vào cổ chính mình.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan đột nhiên tối sầm lại, thân thủ bắt lấy tay nàng.

Như Tiểu Lam lập tức hoảng sợ: "Ngươi... Ngươi làm cái gì?"

Thanh Mặc Nhan đem tay nhỏ bé của nàng lên trước mắt, chỉ thấy trên ngón trỏ của nàng có một miệng vết thương, ở trên làn da trắng nõn phá lệ chói mắt.

"Sao lại bị thế này?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng hỏi.

Như Tiểu Lam nhìn nhìn ngón tay mình: "Nga, ngươi nói cái này a, bởi vì muốn vẽ bùa hộ mệnh, cho nên phải dùng một ít máu."

Thanh Mặc Nhan nắm thật chặt lá bùa trong tay, cả nắm tay đều run lên.

"Không sao hết, chỉ là một cái vết thương nhỏ, mấy ngày nữa là không sao rồi." Như Tiểu Lam không thèm để ý nói: "Chỉ tiếc ta không khéo tay, không thể làm túi gấm cho ngươi đựng bùa chú."

Thanh Mặc Nhan ánh mắt không chớp động: "Ta đây sẽ chờ đến ngày ngươi làm được."

Như Tiểu Lam không hiểu ý nghĩa trong câu nói của hắn, bởi vì giấy tiếp theo, Thanh Mặc Nhan đã đem ngón trỏ của nàng bỏ vào trong miệng hắn.

Xúc cảm ấm áp mang theo nhẹ nhẹ ngửa ngửa, lập tức đã đem nàng bắt làm tù binh.

Nàng cười khanh khách đứng lên: "Đừng làm loạn... Rất ngứa..." Vừa nói còn vừa đẩy hắn ra.

Răng nanh Thanh Mặc Nhan hơi dùng sức, cắn vào ngón tay nàng, ngăn cản không cho nàng rút tay về.

Lúc này Như Tiểu Lam mới sợ hãi, không dám động nữa, đôi mắt to tròn mang theo ánh sáng mê ly, nhìn như ủy khuất mà lại vô cùng mê người, giống như không tiếng động hỏi hắn vì sao phải đợi nàng, lại giống như đang chờ hắn sủng ái nàng nhiều hơn.

Nội tâm Thanh Mặc Nhan như mãnh thú chợt thức tỉnh, suýt chút nữa là mất đi khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thuận Thiên Phủ đại loạn, rương gỗ khả nghi

Buổi tối Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam ở chính phòng dùng bữa.

Như Tiểu Lam cúi đầu chỉ lo và com vào trong miệng, Thanh Mặc Nhan ăn com với tốc độ cực nhanh, dùng xong com còn ngồi ở chỗ đó gấp thức ăn cho vật nhỏ.

Hiện tại hẳn càng xác định sức ăn của vật nhỏ lớn đến thế này đều là có lý do.

Bởi vì tốc độ trưởng thành của nàng nhanh hơn gấp mấy lần so với người bình thường, tự nhiên cơ thể cũng cần nhiều đồ ăn để duy trì.

Thanh Mặc Nhan gấp một miếng xương sườn bỏ vào trong bát Như Tiểu Lam, điều này khiến cho tiểu nha đầu lập tức lộ ra biểu cảm vừa lòng.

Thanh Mặc Nhan lại gấp cho nàng một đĩa rau xanh, quai hàm của vật nhỏ lập tức như bị bẹp xuống.

Biểu cảm phong phú trên mặt nàng khiến cho Thanh Mặc Nhan cảm thấy dị thường buồn cười.

Mỗi ngày được trêu chọc tiểu gia hỏa, là niềm vui đơn giản mà từ trước đến nay hẳn chưa từng trải qua.

Khi hẳn trở về Hầu phủ, việc cả nhà dùng com với nhau quả như là một trận tai nạn, lần nào cũng là cảnh phụ thân tức giận, còn hẳn thì căm giận rồi đi kết thúc bữa com.

Duỗi tay lấy xuống hạt com dính trên mặt vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan chậm rãi phẩm trà, biểu cảm an nhàn.

Nhưng mà sự bình tĩnh này cũng không duy trì được bao lâu, Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào.

"Thế tử, Thuận Thiên phủ đã xảy ra chuyện."

Thanh Mặc Nhan nâng tay lên, Huyền Ngọc lập tức ngậm miệng.

Hẳn đứng dậy đi ra ngoài cửa, Huyền Ngọc liền đi theo sau đến tận bên ngoài hành lang, lúc này mới thấy Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói: "Nói đi, là việc gì."

"Đại lao Thuận Thiên Phủ rối loạn." Huyền Ngọc ngắn gọn nói: "Tất cả phạm nhân đều nổi con diên, đầu tiên bọn họ chém giết lẫn nhau, sau đó khi ngục tốt đi ra can thiệp, bọn họ thế nhưng còn giết chết mất vài ngục tốt, rồi đập nát đại lao chạy ra ngoài."

"Chạy mấy người?" Thanh Mặc Nhan nhíu chặt lông mày.

"Chưa chạy ra khỏi Thuận Thiên Phủ, đều đã bị đám nha dịch bắt lấy, chẳng qua..."

"Chẳng qua cái gì?"

"Phủ doãn Thuận Thiên đã bị giết."

Thanh Mặc Nhan cả kinh.

Chức Phủ doãn Thuận Thiên có thể coi là một chức quan không hề nhỏ, tuy việc phạm nhân cướp ngục phản ngục không phải chuyện thường xuyên nhìn thấy, nhưng cũng không có nghĩa là chưa từng xảy ra, chính là loại sự việc như thế này không có khả năng làm hại đến tánh mạng của Phủ doãn Thuận Thiên được.

"Chuyện này xảy ra lúc nào? Có bắt được hung thủ không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Huyền Ngọc lắc đầu: "Thi thể được người ta phát hiện vào nửa canh giờ trước, ngay tại trong thư phòng của Phủ doãn Thuận Thiên, không có nhìn thấy hung thủ, xem vết thương kia... Như là bị thứ gì đó cắt nát thành rất nhiều khối..."

Thanh Mặc Nhan cau mày, thấp giọng phân phó: "Chuẩn bị ngựa."

Huyền Ngọc lĩnh mệnh lui đi.

Chưa đợi Thanh Mặc Nhan suy nghĩ nên làm sao để giải thích thật tốt cho vật nhỏ biết, thì đã thấy một thân ảnh nho nhỏ từ trong phòng chạy ra.

"Thanh Mặc Nhan, mang ta đi cùng." Trên miệng nhỏ của Như Tiểu Lam vẫn còn dính đầy dầu mỡ, hiển nhiên vừa rồi ở trong phòng nàng đã nghe trộm được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn ra lau miệng giúp nàng.

Như Tiểu Lam không màng đến dầu mỡ ở trên mặt, vội vàng kéo lấy góc áo hẳn: "Đưa ta theo đi, ta sẽ không mang đến phiền toái cho ngươi, nếu việc này là trò quỷ mà tên thần y kia làm ra, thì các ngươi không có khả năng đối phó được với hẳn."

"Ngươi xác định có thể đối phó được?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh, cuối cùng lại sợ hẳn không tin, bổ sung thêm một câu: "Nếu không đối phó được ta sẽ lập tức chạy trốn."

Thanh Mặc Nhan nở nụ cười: "Được, nhớ cho kĩ lời ngươi nói."

Trong lòng Như Tiểu Lam buồn bực, Thanh Mặc Nhan gia hỏa này thật đúng là không giống với người thường, nàng đảm bảo chính mình khi thua thì sẽ chạy trốn, mà hẳn lại cao hứng thành cái dạng này.

Nếu đổi lại là ông nội, thì đã sớm dùng kiếm gỗ để đánh đòn nàng rồi.

Thanh Mặc Nhan mang Theo Như Tiểu Lam trong đêm khuya đi đến Thuận Thiên Phủ.

Thuận Thiên Phủ xảy ra chuyện, đến ngay cả đề đốc cũng phải người lại đây, vây quanh bao vây lấy Thuận Thiên Phủ lại.

Thanh Mặc Nhan bước xuống ngựa, mang theo Như Tiểu Lam đi xuyên qua đám nha dịch cùng hộ vệ, tiến vào bên trong thư phòng của Phủ doãn Thuận Thiên.

"Thiếu Khanh sao lại mang theo đứa nhỏ này đến đây?" Sư gia canh giữ ở ngoài phòng nhìn thấy Như Tiểu Lam liền lộ ra vẻ mặt không vui.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến hắn, trực tiếp mang theo Như Tiểu Lam bước lên trên bậc thềm: "Thi thể của Phủ doãn Thuận Thiên đại nhân đang ở đâu?"

"Vẫn để trong thư phòng, ở bên trong đang khám nghiệm tử thi." Nha dịch ở một bên nói.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, đáy mắt toát ra thần sắc giãy giụa.

Như Tiểu Lam lập tức liền hiểu ra sự cố kị của Thanh Mặc Nhan, nàng gắt gao nắm lấy cánh tay hắn, thấp giọng nói: "Ta cũng không phải là mèo đen... Sẽ không làm cho xác chết vùng dậy."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rúm vài cái, trong hoàn cảnh hiện tại hắn không được cười ra tiếng.

"Thiếu Khanh, loại địa phương này không thích hợp để cho hài tử tiến vào." Sư gia ngăn cản ở cửa.

Kỳ thực Thanh Mặc Nhan cũng không muốn để cho Như Tiểu Lam đi vào trong, hiện trường vụ án thông thường đều rất đáng sợ, nhưng mà Như Tiểu Lam trước kia đã từng trải qua hai vụ án liên quan đến con rối đứng đầu, đến ngay cả cửa hàng rối gỗ nàng cũng dám một mình xông vào, còn cứu được một mạng của hắn.

Cho nên hắn tin tưởng, vật nhỏ bất đồng với những người khác.

Hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam: "Sợ sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu.

"Nếu cảm thấy không thoải mái thì phải nói với ta, ta sẽ mang ngươi đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan nói xong liền lướt qua người sư gia, đẩy cửa tiến vào bên trong thư phòng.

"Thiếu Khanh đại nhân, ngài không thể..." Sư gia vẫn chưa bỏ qua ý đồ ngăn cản.

Thanh Mặc Nhan vừa vào cửa đã lập tức duỗi tay đem cửa đóng lại.

"Đứng" một tiếng, suýt nữa cửa đã đụng vào mặt sư gia.

Như Tiểu Lam dùng ống tay áo bịt kín miệng cùng cái mũi.

Hiện trường vụ án không phải là nàng chưa từng gặp qua, ở hiện đại ông nội thường đi giúp người ta trừ ma, thời điểm cân bằng âm dương, nàng đều làm trợ thủ đứng ở một bên, cho nên trường hợp huyết tinh như vậy nàng cũng đã từng gặp qua không ít.

Trong phòng nơi nơi đều là máu, trên sàn, trên tường, thậm chí ngay cả trên xà nhà cũng có vết máu.

Hai tên khám nghiệm tử thi ở trong phòng thấp giọng nói chuyện, cả hai liên tục lắc đầu: "Đều bị cắt thành nhiều khối thịt như thế, nơi nào còn nhìn ra được nguyên hình nữa."

Thanh Mặc Nhan cũng không ngờ tới hiện trường vụ án lại thảm đến thế, vì vậy hắn liền để cho Như Tiểu Lam đứng ở cửa, còn hắn thì tiến lên hỏi chuyện hai tên khám nghiệm tử thi kia.

Thừa dịp không có ai chú ý, Như Tiểu Lam liền lặng lẽ đưa tay ra kết ấn.

Trong thư phòng trừ bỏ mùi máu ra, còn ảm ảm hiện lên màu đen của tà khí.

Quả nhiên là có liên quan đến con rối đứng đầu kia.

Lần trước là do trong tay nàng không có bùa chú, vì vậy giúp được nàng cũng chỉ có con chó đen kia.

Sờ sờ bên hông cất giấu sáu tờ bùa chú, Như Tiểu Lam liền suy nghĩ, nếu bây giờ ở đây có kiếm gỗ thì tốt rồi.

Thanh Mặc Nhan hỏi chuyện hai tên khám nghiệm tử thi xong, lập tức mang theo Như Tiểu Lam ra ngoài hỏi những người khác về tình hình trong nhà lao.

Mấy sư gia của Thuận Thiên Phủ đều có chút không tự nhiên.

Thuận Thiên Phủ vốn là nơi chuyên tra án tử, hiện tại nơi này của bọn họ xảy ra chuyện, lại để cho một người của Đại Lý Tự đến đây tra hỏi, điều này làm cho bọn hắn cảm thấy vô cùng mất mặt.

"Thần y còn ở trong lao, phạm nhân bạo loạn không gây ảnh hưởng đến hắn, cũng thấy hắn có hành động khác thường nào." Một nha dịch tiến lên bẩm.

"Nếu phạm nhân đã vô sự, thì thỉnh Thiếu Khanh đại nhân hãy trở về đi." Nhóm sư gia đồng thanh nói.

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến cái nhìn của người khác, hấn kéo Như Tiểu Lam đến bên người, thấp giọng hỏi: "Người có phát hiện gì không?"

"Con rồi đứng đầu." Như Tiểu Lam nghiêm cẩn nói: "Trên người tên thần y kia, có hơi thở giống hệt với con rồi đó, vừa rồi ở trong thư phòng cũng có."

Thanh Mặc Nhan trầm mặt một lúc.

Vừa rồi nha dịch bẩm báo tên thần y kia ở trong lao vẫn rất bình thường, chẳng lẽ hắn còn có thể phân thân ra để đi giết Phù doãn Thuận Thiên?

Đúng lúc này, thủ vệ cùng nha dịch ở phía xa đang xôn xao cả lên.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Có người phát hiện một cái rương ở trong vườn, bởi vì có chút kỳ quái nên muốn mang đến cho mấy vị sư gia xem qua."

Như Tiểu Lam đi lên nhìn, chỉ thấy có hai gã nha dịch đang nâng một cái rương gỗ đi vào.

Bỗng nhiên, có một cỗ hàn khí khó hiểu lùa vào trên sống lưng Như Tiểu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Nguy cơ, kỳ thực ta không mạnh một chút nào

Hai tên nha dịch nâng rương đi vào, đặt ở giữa sân.

Vài vị sư gia của Thuận Thiên Phủ đi tới kinh ngạc nói: "Cái rương này các người tìm được ở đâu?"

"Ở sau vườn." Một tên nha dịch dùng đầu ngón tay chỉ vào khu vườn ở phía sau thư phòng.

"Kỳ quái, làm gì có ai lại đi đặt rương ở trong vườn?" Một người sư gia tiến lên đánh giá cái rương.

Rương gỗ được chế tác rất đơn giản, không giống như đồ dùng của nhà có tiền, rương còn bị khóa lại bởi một cái khóa lớn đã rỉ sắt.

"Mở nó ra." Sư gia vẫy vẫy tay với người ở bên cạnh.

"Không được!" Trong đám người đột nhiên vang lên một thanh âm non nớt.

Mọi người nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Đại Lý Tự Thiếu Khanh đang đi tới, đi bên cạnh hắn là một nữ hài tử trắng nõn, ánh mắt nàng mang theo khắt trương nhìn chăm chăm vào cái rương gỗ kia.

"Không được mở ra!"

Mấy người sư gia đều nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, sắc màu không vui nói: "Thiếu Khanh đại nhân, ngài đây là muốn làm cái gì?"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm: "Tất cả đều là vì tra án, vật này lai lịch không rõ, không được hành động lỗ mãng."

Trong đám đông có người phát ra tiếng hừ khinh thường.

Bất quá chỉ là một cái rương mà thôi, dù bên trong có cất giấu thứ gì thì cũng không hề đáng sợ, phải biết rằng nơi này chính là Thuận Thiên Phủ, xung quanh có nhiều nha dịch như thế, bên ngoài lại còn có người của cửu thành đề đốc phái tới, bên trong dù có là thích khách thì bọn họ cũng có thể bắt lại trong nháy mắt.

"Có lẽ sát thủ ám sát Phù doãn Thuận Thiên đang trốn ở bên trong." Không biết ai nói ra câu này.

"Khó nói..."

"Mau mở ra đi!" Nhóm sư gia vội vàng thúc giục.

Nghe được tin tức này, đến ngay cả chủ sự cùng với tư vụ của Thuận Thiên Phủ cũng đi tới để vây xem, tất cả mọi người đều chờ đợi xem ở bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Bằng không việc Phù doãn Thuận Thiên bị sát hại, bọn họ cũng không tránh được liên lụy.

Như Tiểu Lam thấy những người đó có ý muốn mở rương, liền gấp đến nổi bám chặt lấy cánh tay Thanh Mặc Nhan: "Mau ngăn bọn họ lại, không được để cho bọn họ mở ra!"

Thần sắc Thanh Mặc Nhan nghiêm túc: "Người có biết trong rương có gì không?"

Như Tiểu Lam lắc đầu, đôi mắt nàng cũng không thể nhìn xuyên thấu, làm sao biết được bên trong là cái gì.

Bất quá nàng có thể cảm nhận được từ trong rương tản mát ra một loại hơi thở không rõ.

"Thiếu Khanh đại nhân vẫn là đừng nên ngăn cản nữa, mời ngài lùi lại một chút, chúng ta muốn mở rương gỗ ra."

Thanh Mặc Nhan khẽ chau mày, hẳn có thể mạnh mẽ ngăn cản bọn họ mở rương, nhưng đồng thời, hẳn quả thật cũng có chút tò mò, muốn biết trong rương rốt cuộc là thứ gì, vì sao lại khiến cho vật nhỏ khấn trương đến thế.

Vài tên nha dịch nhanh nhẹn cầm đao lên, rồi chém thật mạnh lên trên khóa sắt.

Chỉ chém hai cái đã mở được khóa sắt, có người dè dặt cẩn trọng đi đến mở rương gỗ ra.

Từ trong rương gỗ bay ra mấy đạo hắc ảnh thật nhỏ, tốc độ của chúng cực nhanh, mọi người ai cũng không thấy rõ đó là thứ gì.

"Vừa rồi đó là... Cái gì?"

"Không biết."

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn Huyền Ngọc liếc mắt một cái.

Đến ngay cả Huyền Ngọc cũng lắc đầu liên tục.

Võ công của Huyền Ngọc không kém, vậy mà hẳn cũng không thấy rõ, chứ đừng nói đến đám nha dịch kia.

Mọi người nhìn lại vào trong rương.

Trong rương chứa đầy vật thể bằng gỗ.

Một tên nha dịch lá gan lớn cầm một thứ trong đó lên.

"Là... Con nhện bằng gỗ."

Con nhện nhỏ không bằng một bàn tay, toàn thân đều được chế tác từ linh kiện bằng gỗ, tám cái chân đều có thể tự hoạt động.

Có người rút kiếm ra, quấy đảo ở trong rương gỗ một lúc: "Cái gì a, thứ quái quỷ này rốt cuộc là từ đâu ra?"

Thanh Mặc Nhan đang đứng ở phía sau đám người, chợt thấy tay áo bị người lôi kéo mạnh một cái.

Quay đầu, kinh ngạc khi thấy Như Tiểu Lam đang ngồi xổm ở dưới đất.

"Mau bảo tất cả bọn họ nằm sấp xuống!" Như Tiểu Lam hô lên.

Nhưng mà thanh âm nàng quá mức non nớt, hoàn toàn bị thanh âm la hét ầm ĩ của mọi người lấn át đi, cho nên chỉ có mỗi Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc là nghe thấy lời nói của nàng.

Thanh Mặc Nhan không chút do dự cúi người xuống dưới, lúc hẳn vừa mới cong hạ thắt lưng, thì chỉ thấy từ trong rương gỗ phun ra vô số sợi chỉ bạc, chúng tựa như là pháo nổ trong ngày tết nổ bạo về tất cả các phía.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra biểu cảm khiếp sợ, ào ào lui về phía sau.

Chỉ bạc lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua thân thể bọn họ, trong không khí tràn ngập sự lay động thật nhỏ.

Tiếng呼呼 xẹt qua bên tai, như là một lưỡi dao sắc bén khí thế kinh người.

"Đây là...cái gì..."

Thời điểm chỉ bạc dừng lại, xung quanh rương gỗ giống như là được kết ra từ một tảng mạng nhện rất nhỏ, chỉ bạc di chuyển đan xem không ngừng, mỗi một sợi đều được xuất ra từ trong rương gỗ, mà một đầu khác lại không biết được kéo dài đến nơi nào, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy chỉ bạc xõng thẳng về phía chân trời, biến mất ở trong bóng đêm u ám.

Có người thử vươn tay ra, muốn chạm đến chỉ bạc kia.

"Đừng động vào!" Một thanh âm trẻ con cao giọng hô.

Lại là hài tử kia.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy đứa bé kia đang ngồi xổm trên mặt đất, một tay còn đang lôi kéo ống tay áo của Đại Lý Tự Thiếu Khanh.

Thân thể Thiếu Khanh cũng đang trong tư thế nửa ngồi, một bên bả vai còn bị chỉ bạc bay xuyên qua.

"Đừng có động đây, nếu không sẽ chết!" Thanh âm Như Tiểu Lam mang theo run rẩy.

Sự tình quả nhiên đúng như nàng dự đoán, những người này căn bản là không phải đối thủ của con rối kia.

"Người tiểu nha đầu này nói bậy cái gì..." Một gia sư cách nàng gần nhất bỗng nhiên xoay người lại nói với nàng.

Như Tiểu Lam nhanh tay che mắt lại.

Người nọ mới đi được hai bước, chợt thấy trên người căng thẳng, tựa hồ như bị vật gì đó lôi kéo, cúi đầu nhìn lại trên người mình, chỉ thấy y phục trước ngực chảy ra vết máu.

Chuyện này là sao, hắn bị thương từ lúc nào?

Hắn muốn nâng tay lên sờ ngực, kết quả lại phát hiện trong ống tay áo rỗng tuếch.

Cánh tay của hắn... Không thấy.

Phía sau truyền đến tiếng kinh hô của mọi người.

"Chặt đứt! Chặt đứt!"

Cái gì chặt đứt?

Người nọ quay đầu muốn nhìn thử những người khác, kết quả tầm mắt chợt xảy ra biến hóa, hắn nhìn thấy một đôi chân, đôi giày kia có chút quen mắt.

Không sai, chính là giày của hắn.

"Thanh Mặc Nhan, người ngàn vạn lần đừng nhúc nhích." Như Tiểu Lam run rẩy nói.

Thân thể người nọ ở đối diện bị vỡ thành vô số khối, hóa thành một đồng thịt nát nằm la liệt trên mặt đất.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí lạnh.

Tình trạng khi chết của người nọ, giống y hệt với Phù doãn Thuận Thiên.

Vừa rồi nếu không phải được Như Tiểu Lam nhắc nhở, hắn chỉ sợ bản thân cũng sẽ giống với người này... Cũng bị những sợi chỉ bạc kỳ quái kia cắt thành ngàn khối.

Lần lượt có người di chuyển thân thể, ở trong một loạt tiếng kinh hô, từng cơ thể đang sống sờ sờ đều bị chỉ bạc cắt thành nhiều khối.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Sau đó cuối cùng cũng có người ý thức được không ổn, lớn tiếng lên quát.

"Không được cử động, bằng không sẽ bị loại ngân tuyến này cắt đứt thân thể!"

Mọi người một đám cứng ngắc đứng im một chỗ, vẫn luôn đứng cố định một tư thế không dám động dù chỉ là một chút.

Thảm trạng của những người vừa chết còn đang rành rành ở trước mắt, mọi người lúc này mới chân chính cảm nhận được sự sợ hãi.

"Thế tử, ngài không sao đi..." Thanh âm Huyền Ngọc từ phía sau Thanh Mặc Nhan truyền đến.

Thanh Mặc Nhan một bên bả vai bị chỉ bạc xuyên qua, không dám nhúc nhích, hắn chỉ có thể nghiêng đầu, nhìn thoáng qua.

Huyền Ngọc lúc đó nghe được lời cảnh báo của Như Tiểu Lam thì liền phản ứng nhanh chóng, cho nên mới kịp thời tránh thoát được sợi chỉ kia.

"Cái này làm sao mới có thể phá hủy, sử dụng kiếm có thể chặt đứt không?" Huyền Ngọc do dự hỏi, không biết nên làm thế nào.

Thần sắc Thanh Mặc Nhan bình tĩnh dị thường, hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam.

"Vật nhỏ, người nói xem hiện tại phải làm thế nào?"

Như Tiểu Lam vội vàng lấy lá bùa từ bên hông ra, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt tin tưởng của Thanh Mặc Nhan.

Nàng hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói: "Thanh Mặc Nhan, trước tiên ta muốn nói thật một câu... Kỳ thực ta không mạnh một chút nào."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy vài cái, Huyền Ngọc ở phía sau suyết nửa ngã xuống đất.

Người không mạnh còn muốn tỏ ra oai phong gì a!

Loại chuyện này liên quan đến mạng người, người không thể lấy tánh mạng của thế tử ra để đùa được.

Bất quá câu nói tiếp theo của Như Tiểu Lam lại khiến cho mọi người xung quanh phải ngậm miệng lại.

"... Tuy rằng ta không mạnh một chút nào, nhưng mà đối phó với loại sự tình này, ta tuyệt đối là lành nghề." Hai tay kết ấn, Như Tiểu Lam kẹp một lá bùa vào giữa ngón trỏ và ngón giữa, tóc dài như tơ lụa bay lên ở trong gió, ở trong bóng đêm lại vô cùng rực rỡ và lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Thương vong quá nhiều, vật nhỏ đúng là phúc tinh của hắn

Như Tiểu Lam kẹp lá bùa ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, một đầu tóc đen bay ở trong gió, đôi mắt phi thúy phảng phất như tinh linh trong bóng đêm, mang theo một tia yêu dị cùng tuyệt mỹ.

Thanh Mặc Nhan không tự chủ được ngừng lại hô hấp.

Lá bùa ở trong tay Như Tiểu Lam hóa thành một ngọn lửa, lúc mới đầu chỉ là một đám nho nhỏ, theo động tác giro tay cao lên đến giữa không trung của Như Tiểu Lam, ngọn lửa phịch một tiếng nổ tung, bắn về phía những đạo chi bạc xung quanh.

Mấy đạo chi bạc sắc bén sau khi động phải ngọn lửa, thì liền hóa mềm ra, sau đó lập tức biến mất không thấy dấu.

"Mau đem lửa đến, thiêu cháy cái rương!" Lá bùa trên tay Như Tiểu Lam đã cháy hết, nàng vội vàng kêu lên.

Thân thể mọi người đều thoát ly được khỏi khống chế của chi bạc, nhưng mà bọn hắn vẫn đứng im một chỗ, còn chưa tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ.

Như Tiểu Lam bỏ nhào lên trên người Thanh Mặc Nhan, vội vàng lôi kéo y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi có bị thương không?"

Nếu so sánh với thảm trạng của những người khác, Thanh Mặc Nhan vẫn được tính là nhẹ nhất, bất quá bà vai đã bị xuyên qua một đạo, tuy rằng miệng vết thương rất sâu, nhưng lại không phải bộ phận trọng yếu.

"Ta không sao." Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ ôm Như Tiểu Lam vào trong lòng.

Cảm xúc của hắn chưa bao giờ giống như bây giờ, canh cánh trong lòng về chuyện mình không thể dùng đến nội lực.

Nếu hắn có thể giống như người bình thường sử dụng được nội lực, thì sẽ không đến nỗi tránh chạm, khiến cho bản thân bị thương, nhìn đáng về lo lắng cho hắn của vật nhỏ, trong lòng hắn tựa như bị cái gì cản một cái, khó chịu nói không nên lời.

"Ta thật không có việc gì." Hắn nhẹ nhàng vuốt tấm lưng Như Tiểu Lam: "Vừa rồi đều nhờ ngươi."

Như Tiểu Lam thấy hắn thật sự không bị sao, lúc này mới bình tĩnh lại, lộ ra biểu cảm hưng phấn: "Thế nào, ta có thể giúp được rất nhiều đi?"

Nàng có chút đắc ý nói.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng nhéo cái mũi nàng, trên mặt mang theo nhân nhật mỉm cười.

Hắn sẽ không ở trước mặt mọi người khích lệ nàng, nếu không thì nàng sẽ kiêu ngạo đến mức vênh đuôi lên tận trên trời đi.

Hai người đang mãi nói chuyện, chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi truyền đến.

"Sóng, vật trong rương còn sống!"

Bởi vì một màn vừa rồi của Như Tiểu Lam, cho nên khi nàng nhắc nhở phải thiêu đi rương gỗ, ở đây không còn có ai dám phản đối.

Bất quá khi lửa đã cháy hết, mọi người lại nhìn thấy những con nhện gỗ ở trong rương đều đang bò ra ngoài, tốc độ cực nhanh đánh về phía bọn họ.

Tức khắc, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp nơi.

Tám cái chân dài của lũ nhện như tám cây châm đâm vào điểm yếu trên cơ thể người.

Không ít người vừa rồi bị chi bạc làm cho bị thương nặng, đặc biệt còn xuyên qua cả nội tạng, vì muốn tránh né công kích của nhện gỗ, bọn họ vận động quá mạnh làm cho nội tạng càng xuất huyết thêm, dù cho bọn họ có không bị lũ nhện kia đâm chết, thì cũng sẽ chết bởi nội tạng vỡ tan.

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, để Huyền Ngọc che chở đi vào một căn phòng ở gần đó.

"Như Tiểu Lam, ngươi có biện pháp gì để đối phó với chúng không?" Huyền Ngọc lúc này đã nhìn Như Tiểu Lam bằng một ánh mắt sùng bái, đến ngay cả nói chuyện cũng cung kính hơn rất nhiều.

Như Tiểu Lam bắt đầu lắc đầu: "Lá bùa của ta không đủ."

Trong tay không có lá bùa tựa như chiến sĩ trong tay không có vũ khí vậy, đặc biệt đối với người học thuật âm dương như Như Tiểu Lam, nếu không có lá bùa cùng pháp khí, thì nàng cũng chỉ giống như người thường, nhiều nhất chỉ có sử dụng được tịnh tâm chú linh tinh gì đó.

Đêm nay, Thuận Thiên Phủ có thể nói là long trời lở đất.

Không riêng Phủ doãn Thuận Thiên bị hại, mà sư gia phía dưới cũng đã chết mất vài người, còn nha dịch thì phải nhiều đến mấy trăm người.

Nếu không phải là người của cửu thành đề đốc còn đang canh giữ ở bên ngoài, sau đó nghe tiếng động chạy vào hỗ trợ, chỉ sợ là thương vong của Thuận Thiên Phủ còn nhiều hơn gấp đôi hiện tại.

Bởi vì tất cả quan viên trọng yếu đều gặp nạn, cho nên Thanh Mặc Nhan tạm thời làm chủ sự, tồn qua thời gian rất lâu, mới thanh lý sạch sẽ được đám nhện gổ.

Thanh Mặc Nhan lo lắng bên phía nhà lao, liền sai người đến đó xem xét.

Kết quả người mang tin tức trở về nói thần y kia vẫn đang ngủ yên trong nhà lao, đến nửa điểm ý tứ muốn chạy trốn cũng không có.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, nhìn mọi người xung quanh, có một số lời, hắn vẫn không thể nói ra.

Trong cung rất nhanh truyền đến tin tức, phái ra nhân thủ tiếp nhận vụ án của Phủ doãn Thuận Thiên, Thanh Mặc Nhan lúc này mới được mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi Thuận Thiên Phủ, hồi Hào phủ nghỉ tạm.

"Huyền Ngọc, phái người đến Đại Lý Tự, xin nghỉ cho ta." Bận rộn cả một đêm, Thanh Mặc Nhan có chút kiệt sức, hắn phân phó với Huyền Ngọc đang ở phía ngoài xe.

Huyền Ngọc lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan dựa lưng vào xe, biểu cảm có chút nghiêm túc.

Như Tiểu Lam lại không để ý đến điều này, nàng nhìn thấy chỗ bả vai của Thanh Mặc Nhan lộ ra vết máu, khiến cho nàng bất an đứng ngồi không yên.

Thanh Mặc Nhan bị nàng nhích tới nhích lui làm cho tâm phiền ý loạn, dứt khoát trực tiếp ôm lấy nàng, bức nàng ngồi yên ở trên đùi hắn.

"Thần y vẫn còn đang ở trong lao, lần này phạm nhân bạo loạn, hắn lại không có ý định trốn đi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, như là đang nói cho nàng nghe, lại như đang lẩm bẩm một mình.

"Hắn đương nhiên sẽ không chạy trốn." Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Bởi vì hắn tự nguyện để cho các người bắt."

Thanh Mặc Nhan ngây người.

Hắn cúi đầu nhìn về phía nàng: "Ý của ngươi là... Hắn ta tự nguyện... Bị bắt đến đại lao?"

Như Tiểu Lam lộ ra biểu cảm đương nhiên: "Kia là chuyện đương nhiên, bằng không ngươi cảm thấy những người Thuận Thiên Phủ đó có thể bắt được hắn sao?"

Thanh Mặc Nhan không khỏi ghen lời.

Nàng nói không sai, thủ đoạn tên kia quỷ dị như thế, căn bản không phải là thứ mà bọn họ có thể ứng phó được.

Lăn lộn cả một đêm, theo lay động của xe ngựa mí mắt của Như Tiểu Lam cũng dần dần trĩu xuống.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng nằm một tư thế thoải mái nhất ở trong lòng của hắn: "Một nhọc như thế thì nên ngủ một lát."

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ lẩm bẩm: "Đến lúc đó ngươi nhớ phải đánh thức ta a, ta rất đói bụng."

Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ đáp lời, thuận tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Một thành cái dạng này rồi mà vẫn không quên chuyện ăn cơm.

Như Tiểu Lam hí mắt lại chuẩn bị ngủ, đột nhiên nhìn thấy từ trong cổ áo Thanh Mặc Nhan lộ ra một sợi dây tơ hồng, nhớ tới bữa hộ mệnh nàng về tặng hắn, nàng vội vàng duỗi tay kéo dây tơ hồng kia ra, muốn nhìn một chút xem thể thần phủ có còn hoàn hảo hay không.

Thanh Mặc Nhan đè tay nàng lại, thấp giọng quát: "Nếu một thì mau ngủ đi, móng vuốt lộn xộn cái gì!"

Như Tiểu Lam cười khanh khách hai tiếng, cuối cùng vẫn không thắng nổi cơn buồn ngủ, nhắm mắt lại không quá hai giây đã lăn ra ngủ ngon lành.

Cảm giác được hô hấp vững vàng của tiểu nhân nhi ở trong lòng, Thanh Mặc Nhan mới kéo sợi dây tơ hồng từ trong cổ áo ra, trước khi rời phủ, hắn đã tìm một cái túi gấm để bỏ lá bùa nàng đưa cho vào trong đó.

Nhẹ nhàng mở túi gấm, hắn lấy lá bùa ở bên trong ra.

Mở tờ bùa.

Ở trong chữ viết hỗn độn bằng chu sa và máu tươi, có một đạo vết rách rõ ràng, tựa như là bị lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Thanh Mặc Nhan giờ lá bùa lên cao nhìn kỹ xem.

Lá bùa trong tay hắn không tiếng động bị hóa thành hai nửa, rồi rơi xuống trên váy Như Tiểu Lam.

Nhìn chằm chằm vào thể thân phù đã bị chia thành hai nửa, Thanh Mặc Nhan cứng đờ người ngồi ở chỗ đó, nửa ngày sau mới cảm thấy ngực nặng nề, nguyên lai là do hắn đã quên cả hô hấp.

Ở lúc bất tri bất giác, vật nhỏ lại một nửa cứu hắn.

Tiểu gia hòa này, thật sự là phúc tinh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ở trong lòng hắn lớn lên, sủng vật không có nhân quyền

Việc đầu tiên khi Thanh Mặc Nhan trở về là an bài cho Như Tiểu Lam, tiểu gia hòa mơ mơ màng màng ăn xong nửa bát cơm thì lại bắt đầu lăn ra bàn ngủ.

Nếu không phải Thanh Mặc Nhan đuổi tay ra tiếp nhanh, thì đầu của nàng sẽ trực tiếp rơi xuống chúng bát cơm đi.

Chờ Như Tiểu Lam ngủ say hắn mới thay đổi y phục, chuẩn bị sẵn sàng để vào cung.

Như Tiểu Lam ngủ đến tận tối, đến khi Thanh Mặc Nhan về nàng vẫn còn chưa tỉnh dậy.

Mặc kệ hắn có gọi nàng thế nào, nàng thủy chung vẫn ở trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, Thanh Mặc Nhan không có biện pháp, đành phải bảo người đi nấu cháo, thừa dịp nàng đang mơ mơ hồ hồ ép cho nàng ăn hết một bát.

Như Tiểu Lam nuốt miệng cháo cuối cùng xuống, giây tiếp theo lại lâm vào trạng thái ngủ say.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan không khỏi có chút lo lắng.

Liên tục ba ngày, Như Tiểu Lam đều ở trong giấc ngủ, nếu không phải do Thanh Mặc Nhan lo lắng nàng sẽ bị đói bụng, mạnh mẽ đánh thức bắt nàng ăn vài thứ, thì chắc nàng đã ngủ đến mức không thèm tỉnh lại.

Công việc mỗi ngày của Thanh Mặc Nhan đều rất bận, vụ án của Thuận Thiên Phủ làm cho Hoàng Thượng hết sức giận dữ, hạ lệnh phải điều tra cho bằng được, nhưng mà dịch bệnh trong ngoài thành lại ngày càng trở nên nghiêm trọng, người mắc phải bệnh sẽ từ từ suy nhược, nhưng cơ thể lại không nóng lên, cũng không có trạng thái bệnh nào khác.

Hoàng Thượng phái người của thái y viện tới, nhưng lại không có ai trị được loại quái bệnh này.

Càng ngày càng có nhiều dân chúng thờ phụng thần y, mỗi ngày bên ngoài cửa Thuận Thiên Phủ đều có người quỳ lạy thắp hương, nhìn qua một lượt, Thuận Thiên Phủ như bị biến thành một ngôi miếu, từ phía xa nhìn lại khói thuốc bay lượn lờ.

Càng ngày càng có người hy vọng Thuận Thiên Phủ có thể thả thần y ra, đến ngay cả thời điểm lâm triều, không ít đại thần còn dâng lên tấu chương, hi vọng bình ổn dịch bệnh trước.

Nhưng hoàng đế vẫn không hề dao động.

"Các ngươi cảm thấy nếu không có thần y, thì trăm cùng với dân chúng chỉ có thể ngồi chờ chết? Nói cho các ngươi biết, trăm đã mời cao tăng đến đây, bố trí đàn cầu phúc ở trong cung, việc thả thần y ra không ai được phép nhắc lại nữa!"

Năm ngày sau, hoàng đế phái người bố trí đàn cầu phúc ở trong cung, cho mời tất cả cao tăng cùng đệ tử ở trong thành đến.

Dịch bệnh ngừng lan tràn, nhưng mà dân chúng vẫn chưa được thỏa mãn.

Nếu nói có thể làm cho con người ta khởi từ hồi sinh, thì bọn họ vẫn rất tin tưởng vào vị thần y kia.

Trong lúc nhất thời, lòng người trong thành bất ổn, bên ngoài Thuận Thiên Phủ vẫn có nhiều trọng binh canh gác.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới bàn giao được hết công việc trong tay đi, để cho tân Phủ doãn Thuận Thiên mới tới nhậm chức tiếp tục điều tra về vụ án.

Hôm nay là ngày cổ độc phát tác, ở trước lúc hoàng hôn Thanh Mặc Nhan đã trở về phủ, nhìn thấy vật nhỏ vẫn còn đang ngủ say ở trên giường, tâm tình hắn mới nhẹ nhàng hơn.

Tuy Như Tiểu Lam ngủ say mấy ngày liên tiếp, nhưng vẫn được thay y phục cùng tắm rửa thường xuyên, chỉ cần Thanh Mặc Nhan hỏi phủ thì sẽ ôm nàng đi tắm rửa một phen.

Đem nàng bỏ vào trong nước ấm, Thanh Mặc Nhan một tay giữ lấy đầu nàng, tránh để cho nàng bị chìm vào trong nước.

Như Tiểu Lam ngủ rất ngon, miệng nhỏ mấp máy vài cái, hơi thở mang theo mùi xạ hương nhàn nhạt.

Thanh Mặc Nhan khẽ sát nhìn vào khuôn mặt nàng, tóc của vật nhỏ hình như lại dài thêm một chút, lúc trước bởi vì quá vướng víu, cho nên nàng đã ẩm ỉ đòi cắt đi,

vậy mà bây giờ đã lại dài đến mắt cá chân.

Đầu ngón tay vuốt ve mặt nàng, ánh chiều tà ngoài cửa sổ dần dần buông xuống.

Nước trong hồ bốc hơi nóng lên, một mảnh an nhàn.

Thanh Mặc Nhan thở dài nhẹ nhõm, ôm Như Tiểu Lam vào trong lòng, tâm tình một mối do bên ba nhiều ngày được trộm dài thả lỏng ra, hần ngửa đầu tựa vào trên vách đá, an tâm nhắm hai mắt lại.

Ở lúc hần không nhìn thấy, thân thể dưới nước của Như Tiểu Lam tỏa ra một loại ánh sáng nhu hòa, từng vòng một giống như những gợn sóng, không ngừng khuếch tán ra bốn phía.

Mái tóc đen nhánh giống như mầm cây trưởng thành trong mùa xuân, không ngừng dài ra, dài ra...

Thanh Mặc Nhan khẽ mở mắt ra, trong phút chốc bị sững sờ ở nơi đó.

Trong nước hồ toàn là tóc dài đen nhánh, hình ảnh này thật sự rất quý dị, nếu không phải do hần đã từng trải qua vụ án về con rối kia, thì chỉ sợ hần đã kêu to ra tiếng từ lâu.

Hần kéo Như Tiểu Lam từ trong nước lên, lúc tầm mắt dừng ở trên người nàng, hần không khỏi lại ngây người một lần nữa.

Tứ chi thon dài, khuôn mặt hơi tròn, vẫn mang theo nét trẻ con.

Hồ hấp Thanh Mặc Nhan chợt ngưng trệ.

Vật nhỏ thế nhưng lại ở trong lòng hần, lặng yên không một tiếng động dần dần trưởng thành..

Tuy rằng nhìn vẫn còn rất ngây ngô, nhưng mà biến hóa như vậy lại khiến cho lòng Thanh Mặc Nhan không ngừng rung động.

Hai gò má của nàng bị nước ẩm làm cho đỏ bừng, nhưng vẫn ngủ say như cũ.

Thanh Mặc Nhan tốn rất nhiều sức mới làm cho chính mình tỉnh táo lại, hần liền tìm áo khoác bọc lấy thân thể nàng, sau đó lại đi tìm khăn bông tới lau khô tóc cho nàng.

Cả đêm Thanh Mặc Nhan đều không chợp mắt qua, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào tiểu gia hỏa đang ngủ ở trong lòng hần, hần chứng kiến từng bước trưởng thành của nàng, thật giống như ông trời đã định trước nàng chỉ có thể thuộc về hần.

Tâm tình sung sướng đi theo hần cả một đêm, thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau, Huyền Ngọc để ý tới khóe miệng thể tử thường xuyên mang theo ý cười nhàn nhạt.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh lại, mặt trời đã lên cao đến ba sào.

Mặt trời lên đã cao, nàng mới mở mắt ra, duỗi thắt lưng một cách lười biếng.

Ngủ thật thoải mái.

Ngồi dậy, nàng cúi đầu để tìm giày của mình.

Chờ một chút!

Vì sao giày lại biến thành nhỏ như thế này?

Dùng chân kẹp giày thêu nhỏ nhỏ lên, về mặt Như Tiểu Lam mờ mịt.

Nàng cảm lên y phục ở trên ghế.

Không phải a... Đây thật sự là y phục của nàng sao? Tại sao lại mặc không vừa?

Chân trần nhảy xuống giường, không đợi nàng chạy được hai bước, có một vật nặng ở phía sau lưng cũng rơi xuống đất theo nàng.

Quay đầu lại, triệt để ngây người.

Nàng đang thấy được cái gì!

Tóc nàng, quá dài... Kéo cả lên trên mặt đất.

A a a, đây là cái quý gì!

Gương đâu, Như Tiểu Lam lao thẳng về phía cái gương.

Trong gương là một nữ hài tử gần mười tuổi, khuôn mặt trẻ con tròn tròn, ánh mắt như ngọc phi thúy.

Tại sao lại như vậy, nàng thế nhưng lại trưởng thành nhanh đến thế, hơn nữa khuôn mặt này là thế nào, mặt trẻ con?

Không phải nói yêu quái khi biến thành người đều sẽ có một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành sao, vì sao mặt nàng lớn lên lại giống với một nhóc con thế này.

Mỹ nữ không phải cảm đầu nhọn sao, khuôn mặt trẻ con tròn tròn như này lại là cái nghiệt gì a...

Nàng không ngừng xoa nắn mặt chính mình, chợt thấy Thanh Mặc Nhan từ ngoài cửa tiến vào, trên cánh tay còn có một kiện váy áo hoàn toàn mới.

Như Tiểu Lam khẩn trương quay người lại, nhìn vào Thanh Mặc Nhan, sợ hãi nói: "Cái kia... Người trước hết nghe ta giải thích, người có khả năng không quen biết ta..."

Thanh Mặc Nhan giờ tay ra cốc vào đầu nàng một cái.

Như Tiểu Lam "ai u" một tiếng che đầu lại.

"Người trông ta cũng giống người?" Thanh Mặc Nhan khinh thường nói, tiện tay đặt y phục lên trên giường: "Dù cho người có biến thành heo thì ta vẫn có thể nhận ra."

"Ta mới không phải heo!" Như Tiểu Lam tức giận nói.

Thanh Mặc Nhan đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, đem chân nàng đặt lên tay rồi đo thử.

Như Tiểu Lam ngửa đến rụt rụt chân, sắc mặt Thanh Mặc Nhan không một chút biến hóa, đi ra ngoài tìm một đôi giày mới cho nàng.

"Ta có thể tự mình mặc quần áo không?" Như Tiểu Lam nhắm mắt lại, nỗ lực đem sự thẹn thùng ở trong lòng đuổi đi.

Dù cho bề ngoài của nàng đã là bộ dáng gần mười tuổi, thì Thanh Mặc Nhan vẫn cứ đối xử với nàng giống như trẻ nhỏ, mặc từng kiện y phục cho nàng.

"Đề ta tự làm!" Như Tiểu Lam nóng nảy, trước kia khi còn là trẻ nhỏ, nàng có thể nhẫn, nhưng mà hiện tại khi bị hấn nhìn thấy hết, nàng lại cảm thấy trong lòng không được thoải mái.

"Thân thể trưởng thành chẳng lẽ là gan cũng lớn lên theo sao?" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Bây giờ lại còn dám phản kháng chủ nhân?"

Như Tiểu Lam cứng đờ tại chỗ.

Quả nhiên... Sủng vật không hề có nhân quyền a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Đi dạo phố, cướp đoạt gỗ sét đánh (*)

(*)Gỗ sét đánh: Là tên gọi loại gỗ được lấy từ các cây gỗ bị sét đánh tự nhiên (còn gọi là *Khí Từ mộc*). Người xưa tin rằng gỗ sét đánh là giao thoa giữa âm (đất) và dương (trời) nên có tác dụng trừ tà ma rất mạnh, vì vậy gỗ sét đánh thường được dùng để làm pháp khí, làm pháp tượng trấn yểm, được đóng giường, được làm thẻ bài kê dưới gối để ngủ an giấc...

Như Tiểu Lam ăn mặc chỉnh tề, cùng với Thanh Mặc Nhan ngồi ngoài sân phơi nắng.

Nàng có chút sợ hãi rụt rè.

Kỳ thực cũng không thể trách nàng, bất kể là ai trong vòng một đêm mà trưởng thành nhanh như vậy, cũng sẽ sợ hãi bị người khác nhìn bằng ánh mắt quái dị.

Đám nha hoàn trong viện trông mắt như là sắp rớt ra đến nơi.

Tại sao các nàng lại không biết việc thể tử nhận nuôi nhiều hài tử như vậy, còn có tiểu nha đầu trước kia... Chẳng lẽ đã bị thất sủng rồi sao?

Huyền Ngọc cũng là một bộ dáng kinh ngạc, nhưng mà hấn tự biết điều gì không được hỏi, cho nên rất nhanh liền đem tầm mắt rời khỏi trên người Như Tiểu Lam.

Mà đám tử sĩ đến mí mắt cũng không thèm động.

Điều bọn họ quan tâm chính là an nguy của viện này, bọn họ chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của Thanh Mặc Nhan, mặc kệ bên người thể tử có bao nhiêu nữ nhân, bao nhiêu hài tử cũng đều không có liên quan đến bọn họ.

"Hôm nay người không đến Đại Lý Tự?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ hỏi.

"Ân." Thanh Mặc Nhan không mấy để ý đáp lại: "Đã giao phó hết công việc, có thể được nghỉ ngơi vài ngày, lát nữa ta sẽ đem người đi mua quần áo cùng đồ trang sức."

Như Tiểu Lam bắt đầu nhìn lại tóc chính mình, đầu tóc đen thật dài kéo tận xuống mặt đất.

"Có thể cắt đi hay không?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Muốn cắt đến đâu?" Thanh Mặc Nhan sai người mang kéo tới.

"Đến đây..." Như Tiểu Lam khoa tay múa chân.

Cây kéo trong tay Thanh Mặc Nhan kêu lên một tiếng, dọa đến Như Tiểu Lam phải né tránh về phía sau.

Đám nha hoàn trong viện trợn mắt há hốc mồm nhìn thế từ nhà các nàng tự tay cầm lấy kéo, sau đó ngồi cắt tóc cho một nữ hài tử mới chỉ gần mười tuổi.

"Vẫn còn quá dài." Như Tiểu Lam thì thầm trong miệng.

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến nàng, bỏ kéo ra, gọi nha hoàn đến làm tóc cho nàng.

Chỉ mất một lúc, nha hoàn đã làm xong cho Như Tiểu Lam kiểu tóc búi hai bên, vẻ mặt Như Tiểu Lam lại như không vừa lòng, nàng không ngừng lắc lư đầu, ầm ỉ một trận.

Thanh Mặc Nhan làm ngơ với kháng nghị nho nhỏ của nàng, mang nàng ra khỏi sân.

Lúc gần đi hẳn xoay người lặng lẽ phân phó với Huyền Ngọc: "Thay toàn bộ nha hoàn cùng hạ nhân trong viện đi."

Những người đó đã nhìn thấy bộ dáng trước kia của Như Tiểu Lam, khó tránh khỏi sẽ có tin đồn truyền ra ngoài, cho nên không bằng thanh lý sạch sẽ mới tốt.

Huyền Ngọc lặng lẽ phái người đi làm việc này, Như Tiểu Lam lại hồn nhiên không biết gì cả, hưng phấn bước lên xe ngựa cùng với Thanh Mặc Nhan, rời khỏi phủ.

Xe ngựa dừng ở trước một cửa hàng ba tầng trong thành.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước xuống xe ngựa.

"Muốn cái gì thì tự mình chọn lấy, đến lúc đó ta sẽ thanh toán." Thanh Mặc Nhan khoanh tay đứng ở ngoài tiệm, không có ý muốn đi vào bên trong.

Như Tiểu Lam nhìn vào trong tiệm, lúc này mới thấy trong tiệm bán toàn là y phục nữ tử cùng vật phẩm trang sức các loại.

Một đại nam nhân như Thanh Mặc Nhan đi vào quả là có chút không đúng.

"Nhìn trúng cái gì đều có thể mua sao?" Như Tiểu Lam nháy mắt hỏi.

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

Như Tiểu Lam cực kỳ hưng phấn, tức thì có một loại cảm giác quen thuộc.

Vào đến cửa tiệm, mắt chuyển động khắp nơi.

Trong tiệm nhìn qua rất lớn, tràn đầy hàng hóa bất đồng.

Như Tiểu Lam đối với y phục cùng trang sức cũng không có bao nhiêu hứng thú, nàng muốn tìm chính là đá ngũ sắc.

Bởi vì thân thể nàng bỗng nhiên trưởng thành, cho nên Thanh Mặc Nhan đã lấy đi cái vòng cổ cũ của nàng, thay đổi bằng một cái mới, mặt trên của nó cũng mang theo đá ngũ sắc, bất kể nàng nhìn thử nhiều đến đâu, cũng đều cảm thấy nó chuyên được dùng để đeo trên người sủng vật.

Thanh Mặc Nhan tên kia rõ ràng là đang ám chỉ nàng, mặc kệ nàng có biến thành bộ dáng gì, thì cũng đều là sủng vật của hắn, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Dạo quanh một vòng ở trên lầu, nàng không hề nhìn thấy một viên đá ngũ sắc nào, bất quá ở lầu một nàng lại ngoài ý muốn thấy được một thứ tốt.

Gỗ sét đánh!

Dựa vào kinh nghiệm của nàng, đây là một khối gỗ đào lâu năm, bị sét đánh vào mặt sau hiện ra vết cháy màu đen.

Có nó, nàng có thể chế tạo ra pháp khí.

Như Tiểu Lam hưng phấn nghĩ.

Hơn nữa còn có thể dùng nó làm thành thể thân phù, so với việc dùng chu sa hòa với máu thì càng hữu hiệu hơn.

Nàng vừa nghĩ vừa nhón chân lên, muốn lấy khối gỗ sét đánh từ trên giá kia xuống...

Ngay tại lúc hai tay nàng chạm vào khối gỗ, đầu kia của gỗ đột nhiên trầm xuống, cũng bị một bàn tay khác cầm được.

"Khối gỗ đào này rất thích hợp để điêu khắc kinh văn, đến lúc cung yến vừa vặn có thể tặng cho thái hậu." Một giọng nữ quen thuộc chui vào tai Như Tiểu Lam.

Giọng nữ này là... Ngũ tiểu thư?

Cách một cái giá, Như Tiểu Lam có thể miễn cưỡng thấy được bóng người ở đối diện.

Ngũ tiểu thư đang nói chuyện với vài thiên kim nhà giàu khác, một tay còn đang cầm lấy khối gỗ sét đánh.

Mới không để nó cho người đâu! Như Tiểu Lam dùng sức kéo về phía sau.

Ngũ tiểu thư ồ đôi diện "đi" một tiếng, trên tay thoáng dùng sức.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam bô bùng cả lên.

Hiếm khi mới thấy được gỗ sét đánh, cho dù bị chuột cắn nằng cũng sẽ không nhường cho người khác.

Nếu so về khí lực và tuổi tác thì Ngũ tiểu thư vẫn có lợi thế hơn nằng, dùng hết sức để lùi, hai chân Như Tiểu Lam mất thấy đã sắp rời khỏi mặt đất.

"Buông tay!" Như Tiểu Lam vội vàng kêu lên: "Đây là ta nhìn thấy trước!"

Nghe được thanh âm này, đám nữ tử lúc này mới nhìn thấy ở đối diện sau cái giá còn có một nữ tử gần mười tuổi, nằng đang cầm lấy một đầu của khối gỗ không chịu buông tay.

Ngũ tiểu thư nhú nhú mày: "Tiểu hài tử từ đâu đến, đừng có mà quấy rối ở đây."

Như Tiểu Lam hự hự kéo khối gỗ sét đánh về phía mình, theo lời nói của Ngũ tiểu thư nằng có thể biết được, đối phương không hề nhận ra nằng.

"Đây là ta nhìn thấy trước." Như Tiểu Lam nghiêm mặt nói: "Người lại đi tranh giành với một tiểu hài tử, thật đáng xấu hổ!" Dù sao trong mắt đối phương nằng cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, vậy nên dứt khoát phải đoạt được đến cùng.

Sắc mặt Ngũ tiểu thư đỏ lên, không ít nữ quyến xung quanh đang hướng ánh mắt tò mò về phía bên này.

"Người một tiểu hài tử cần một khối gỗ làm cái gì." Ngũ tiểu thư nói.

"Không cần người quản đến chuyện đó." Như Tiểu Lam chu miệng lên.

Một nữ tử ở bên người Ngũ tiểu thư với tay cầm lấy một cái vòng tay ngọc thạch, đồ dành nói: "Người xem, thứ này so với khối gỗ trong tay người đẹp mắt hơn nhiều, không bằng chúng ta trao đổi đi."

Như Tiểu Lam tròn tròn mắt nhìn các nằng, đột nhiên lại có loại xúc động muốn cười to.

"Các người coi ta là hài tử ba tuổi sao? Ta mới không cần vòng tay đâu, thứ ta muốn là khối gỗ này." Nói xong nằng dùng hết sức kéo gỗ sét đánh về phía trong lòng, ý định bức Ngũ tiểu thư phải buông tay ra.

Động tĩnh bên này càng lúc càng hấp dẫn nhiều ánh mắt người vây xem.

Bên người Ngũ tiểu thư có ba vị tiểu thư nhà giàu, còn có nha hoàn đi theo các nằng, mà bên này Như Tiểu Lam lại chỉ có một mình.

Ngũ tiểu thư âm thầm cắn chặt răng, thấp giọng uy hiếp nói: "Buông tay, nếu không buông tay ta sẽ sai người chặt đứt tay của người đi."

Nằng vốn tưởng rằng khi nói ra lời này, chắc chắn sẽ dọa được đối phương buông lỏng tay ra, hoặc là khóc lóc chạy đi mất cũng không chừng.

Nhưng mà hài tử ở đối diện lại dùng một loại ánh mắt kỳ quái để đánh giá nằng.

"Người quả nhiên là một nữ nhân xấu." Đôi mắt màu xanh biếc phản xạ ra một loại ánh sáng sâu kín, thời điểm nói ra lời này, nữ hài tử còn tự mình gật gật đầu, phảng phất như đang cường điệu phán đoán của chính mình.

Ánh mắt này tại sao lại quen thuộc như thế...

Giống như là...

Ngũ tiểu thư không khỏi ngây người.

Như Tiểu Lam đột nhiên dùng sức đẩy vào giá đồ, đồ sứ cùng đồ trang sức được bày ở trên như là đang lung lay sắp đổ.

"Ngũ tiểu thư, cái giá sắp đổ rồi!" Nha hoàn kinh hô ra tiếng.

Đám người Ngũ tiểu thư cả kinh, cuống quýt buông khối gỗ ra rồi tìm cách tránh đi.

Cái giá lung lay, không có đồ, nhưng mà đồ vật ở trên lại bị rơi xuống rồi tung hết cả lên.

Như Tiểu Lam chiếm được gỗ sét đánh, trong lòng cao hứng đến nỗi không nên lời, ôm theo khối gỗ chạy về phía cửa, chuẩn bị đi khoe với Thanh Mặc Nhan.

Đúng lúc này, một cái bình sứ màu xanh rơi từ trên giá xuống, rơi xuống vỡ nát ở phía sau lưng nằng, mảnh vỡ nhỏ lập tức bắn tung tóe lên bay về phía sau đầu Như Tiểu Lam..

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Thiếu Khanh không biết thương hương tiếc ngọc, nhị thiếu gia muốn bắt yêu quái

Mảnh vỡ nhỏ bay về phía sau đầu Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam về mặt hưng phấn chạy về phía ngoài cửa, chợt thấy trước mắt tối sầm lại, giống như có cái gì đó đang ôm lấy đầu nàng.

Có chuyện gì?

Nàng dùng sức muốn kéo vật đang che lại đầu mình ra, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm hằm hằm quát lớn của Thanh Mặc Nhan: "Ta nhìn ngươi trời sinh chính là vật nhỏ chỉ biết gây họa, đến ngay cả đi mua đồ cũng không yên."

Vật ôm lấy đầu nàng dời đi, lúc này nàng mới phát hiện ra thứ vừa rồi che đầu nàng lại chính là tay áo của Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan phát ống tay áo, đem giấu chỗ ống tay vừa rồi bị mảnh vỡ cắt chúng làm rách đi, nâng tay lên cốc một cái thật vang vào trán nàng.

Như Tiểu Lam ôm đầu một bộ dáng ủy khuất.

"Thanh Mặc Nhan ngươi xem, ta tìm được cái gì." Nàng chỉ vào gỗ sết đánh ở trong lòng.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống: "Ngươi xoay người nhìn phía sau đi."

Như Tiểu Lam quay đầu lại, kinh ngạc nhìn một mảnh hỗn độn trong cửa hàng.

Những bảo vật vừa rồi còn nằm trên giá giờ đã rơi xuống hết, nhóm nữ tử ở xung quanh vô cùng sợ hãi, cố gắng tránh né về bốn phía, hoảng loạn đụng phải giá treo y phục, tất cả y phục đều rơi đầy mặt đất...

Như Tiểu Lam về mặt vô tội nói: "Từ lúc nào mà nơi này lại trở nên náo nhiệt như thế?"

Huyền Ngọc đứng ở phía sau Thanh Mặc Nhan cúi thấp đầu hết mức có thể, thật vất vả mới nhìn được cười.

Đây là náo nhiệt sao? Đây rõ ràng là loạn đến mức không chịu nổi mới đúng.

Thanh Mặc Nhan nhìn không được lại gõ vào đầu nàng một cái.

Xem ra có không ít đồ vật bị hỏng, phải bồi thường tiền đi.

Như Tiểu Lam đau lòng nghĩ, tay nhỏ bé theo bản năng nắm vào ống tay áo Thanh Mặc Nhan.

Kỳ thật nàng đang sợ Thanh Mặc Nhan sẽ giáo huấn nàng, cho nên mới muốn nắm lấy tay hắn.

Nhưng Thanh Mặc Nhan lại hiểu lầm, hắn cho rằng vật nhỏ sau khi gây họa xong thì đang sợ hãi, cho rằng đây là hành động tìm kiếm an toàn của nàng, cho nên ở nơi nào đó trong lòng liền mềm xuống.

"Bất quá chỉ là một khối gỗ đào, ngại lại nháo đến như thế này?" Thanh Mặc Nhan không vui nói.

Đám tiểu nhị vội vàng thu thập lại đồ vật, đồng thời trấn an khách nhân.

Lúc này đám người Ngũ tiểu thư cũng thấy được Thanh Mặc Nhan, tất cả đều có chút không biết phải làm sao.

"Gặp qua Thiếu Khanh đại nhân." Ngũ tiểu thư tiến lên chào hỏi, đồng thời ánh mắt chăm chú lại dừng ở trên người Như Tiểu Lam: "Không biết vị này là..."

"Thanh Mặc Nhan, nàng là một nữ nhân rất xấu, nàng đoạt đồ vật của ta." Như Tiểu Lam là lưỡi về phía nàng, lui đến lấp phía sau Thanh Mặc Nhan.

Tiêu chuẩn của việc cáo trạng, quan trọng nhất chính là phải đánh phủ đầu trước.

Ngũ tiểu thư trắng mặt: "Thiếu Khanh đại nhân, đứa nhỏ này không biết là tiểu thư nhà ai... Ta cùng với nàng xưa nay không hề quen biết, nàng vì sao lại nói năng lỗ mãng với ta?"

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang tránh ở phía sau hắn, sau đó lại nhìn thăm trạng hỗn độn trong cửa tiệm: "Nếu không phải xảy ra tranh chấp với ngươi thì nàng cũng sẽ không đem nơi này nháo thành như vậy, Ngũ tiểu thư đáng ra cũng nên gánh vác một nửa phần thiệt hại của tiệm mới đúng."

Ngũ tiểu thư chỉ cảm thấy ngực lộp bộp một cái, cảm xúc nghẹn khuất nói không nên lời.

Tồn thất trong tiệm này số lượng không phải là ít, nhưng mà bình thường khi gặp qua loại sự việc này, thì không phải nam tử luôn là người chủ động gánh vác hết trách nhiệm sao?

Trước mắt mặc kệ là ai sai, làm sao có thể trực tiếp bảo nàng phải gánh hết cả một nửa đây.

"Thiếu Khanh đại nhân, việc này hoàn toàn là do đũa nhỏ này dựng lên." Mấy vị nữ tử phía sau tiến lên biện hộ cho Ngũ tiểu thư.

Thanh Mặc Nhan lại không thêm đề ý đến những người khác, bảo Huyền Ngọc vào trong nói chuyện với chủ quầy, rất nhanh đã bồi thường xong một nửa phần tổn thất, cũng thanh toán luôn tiền của khối gỗ đào.

"Số tiền còn lại sẽ do vị tiểu thư kia thanh toán." Huyền Ngọc không khách khí nói với trưởng quầy

Chủ quầy biết thân phận của Thanh Mặc Nhan, sau khi được bồi thường thì liền cười rất tươi, chờ sau khi Thanh Mặc Nhan đi hẳn mới gọi tiểu nhị đến: "Đi một chuyến tới Ngũ phủ, thu nốt số tiền còn lại."

Ngũ tiểu thư tức đến xanh cả mặt.

Sợ sảy một chút là mang họa vào người, bị người khác đoạt đi đồ vật không nói, đã thế còn phải bồi thường bạc... Khi trở về nàng biết phải ăn nói thế nào đây a.

Về mặt nàng hoảng hốt đi ra khỏi cửa, chợt nghe thấy trong đám người có người đang to nhỏ nghị luận: "Thiếu Khanh đại nhân không phải là lại nhận nuôi hài tử đấy chứ?"

"Điều này cũng khó nói."

"Xem ra sở thích của Thiếu Khanh đại nhân thật không giống với người bình thường a..."

Ngũ tiểu thư nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy có vài vị công tử phú quý đang đứng ven đường, bọn họ đang không ngừng phe phẩy cây quạt rồi chỉ trỏ về phía cửa tiệm.

Vừa rồi một màn phát sinh ở đây bọn họ hẳn là cũng nhìn thấy rành mạch.

Trong lòng Ngũ tiểu thư khẽ động.

Khuôn mặt của nữ hài tử kia lại xẹt một cái qua đầu nàng.

Con người giống như ngọc phi thúy là một điều rất hiếm thấy, trừ bỏ Như Tiểu Lam ra, nàng còn chưa bao giờ thấy qua người nào có đôi mắt như vậy.

Mà vừa rồi nữ hài tử đoạt đồ vật với nàng, ánh mắt kia, khuôn mặt kia... Giống với Như Tiểu Lam đến chín phần.

Chẳng lẽ Như Tiểu Lam cũng có tỷ muội được Thanh Mặc Nhan nhận nuôi?

Nàng đang suy nghĩ, bỗng nhiên có một vị công tử nói: "Thiếu Khanh nếu mà chịu nhường cho ta thì tốt, trong viện của ta đúng lúc đang thiếu một tinh linh vu vật như thế, các người có ai quen biết với Thiếu Khanh, thì hỏi giúp ta một chút được không?"

Ngũ tiểu thư vụng trộm nhìn qua, thấy tên công tử vừa nói chuyện kia có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra là ai, thế là liền phái nha hoàn đi đến đó hỏi thăm.

Rất nhanh nha hoàn trở về nói: "Vị công tử kia họ Mộc, chính là tiểu công tử của phủ thừa thừa tướng."

Ngũ tiểu thư lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Mộc công tử tuy tuổi còn trẻ, nhưng hẳn lại cực kỳ nổi tiếng ở trong thành, bởi vì hắn yêu thích nuôi dưỡng đồng nam đồng nữ, hơn nữa hàng năm đều phải mang thêm vài người mới vào phủ.

Hắn sủng ái ai, quả thực là sủng lên tới tận trời, mỗi ngày đi đến đâu cũng phải mang theo bên người, cả người mặc vàng đeo bạc, đến ngay cả ăn cơm cũng phải dùng bát đũa bằng vàng.

Nhưng mà nếu để thất sủng thì đúng là đến heo chó cũng không bằng, cuối cùng còn bị bực lại bằng chiếu, mang vứt ra bãi tha ma ngoài thành.

Ánh mắt Ngũ tiểu thư tối lại, gọi nha hoàn tâm phúc lại đây, thấp giọng giao phó vài câu.

Nhìn bóng lưng nha hoàn rời đi, Ngũ tiểu thư nắm chặt cái khăn ở trong tay.

Mặc kệ là Như Tiểu Lam cũng được, hay là tỷ muội của nàng ta cũng thế, sự tồn tại của các nàng luôn là mối uy hiếp của nàng, phải nhanh chóng trừ bỏ mới có thể an tâm.

Cách xe của Thanh Mặc Nhan một đoạn, có một chiếc xe ngựa khác đang dừng lại ở trên đường lớn, bên trong xe có một cái bàn nhỏ, trên bàn bày trà thơm với bàn cờ, một vị bạch y công tử đang nhàn nhã thưởng thức quân cờ trong tay, ánh mắt lại nhìn về phía nhị thiếu gia Hầu phủ đang ngồi ở đối diện hắn.

"Thế nào, nhị thiếu gia nhìn thấy rõ chưa?"

Nhị thiếu gia nâng chén trà nên, rút khoát uống một ngụm to, khiến hân sắc sạm không ngừng.

Vị bạch y công tử ở đối diện mở cây quạt ra, trên mặt quạt có ghi bốn chữ vàng to rực rỡ lấp lánh "Trăm Tài công tử".

"Thấy... Thấy rất rõ ràng..." Nhị thiếu gia khàn giọng nói.

"Hài từ kia căn bản chính là yêu quái, người đã bao giờ nhìn thấy ai lớn nhanh như thế chưa? Nàng đang mê hoặc đại ca ngươi, làm cho huynh đệ các ngươi bất hòa, chỉ cần ngươi bắt nàng giao cho ta, thì sau này đại ca ngươi sẽ dần dần khôi phục lại bình thường, còn về chức quan mà ngươi muốn, gần đây lễ bộ vừa vận đang thiếu một chức quan tứ phẩm, người nọ cũng có giao tình rất tốt với ta, ta có thể đề bạt ngươi với hắn."

"Thật sao?" Hai mắt nhị thiếu gia lập tức tỏa sáng.

Tuy rằng yêu quái nghe qua rất đáng sợ, nhưng mà hài từ kia ở bên đại ca lâu như vậy mà cũng không thấy xảy ra chuyện gì, nghĩ đến muốn bắt được nàng cũng không phải là việc gì khó.

Hon nữa chức quan tứ phẩm có sức dụ hoặc rất lớn với hắn.

Có thể giống như đại ca, có được chức quan tứ phẩm, đến đại ca cũng phải cảm thấy kinh ngạc đi.

"Hào!" Nhị thiếu gia đặt thật mạnh chén trà xuống bàn: "Bạch công tử đã ra chủ ý giúp ta, vậy thì ta sẽ bắt nàng đến đây cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Thiếu Khanh, chúng ta thương lượng đi?

Xe ngựa của Thanh Mặc Nhan ra khỏi thành, trực tiếp đi đến điện trang.

"Sau này ngươi sẽ ở đây được không?" Thanh Mặc Nhan thăm dò hỏi.

Vật nhỏ ngồi ở bên cạnh hắn sau khi lên ngựa thì cứ ôm khư khư lấy gối sét đánh, một bộ dáng như bảo vệ thứ trân quý nhất, làm hắn cảm thấy cực kì khó chịu.

"Ở lại điện trang?" Ánh mắt Như Tiểu Lam đột nhiên sáng ngời, rồi sau đó lại lộ ra thần sắc mất mát: "Ta đem đến cho ngươi không ít phiền toái đi, bỗng nhiên lại lớn lên... Ngươi phải thích như thế nào với người ngoài..."

Đến ngay cả Huyền Ngọc nhìn nàng trong mắt cũng mang theo nghi hoặc, hướng chỉ là người khác.

"Ngươi không cần để ý đến cái nhìn của người khác." Thanh Mặc Nhan thần nhiên nói.

Như Tiểu Lam bĩu môi, nói là không cần để ý, nhưng mà sau này nàng làm sao có thể ra ngoài gặp người đây a, tựa như hôm nay thời điểm Ngũ tiểu thư nhìn thấy nàng, căn bản là không nhận ra nàng là ai.

Chẳng lẽ lại muốn nàng cải danh đổi họ?

"Ngươi cứ ở tạm trong này mấy ngày, chờ đến ngày mười lăm tháng tám ta sẽ đưa ngươi tiến cung, đến lúc đó ngươi không cần phải trốn trốn tránh tránh nữa."

"Còn muốn đưa ta tiến cung?" Như Tiểu Lam giật mình mở to hai mắt.

Lần trước khi hoàng đế nhìn thấy nàng, nàng nhiều lắm cũng chỉ mới bốn, năm tuổi, lúc này còn chưa đến nửa tháng, chỉ trong chớp mắt mà đã trưởng thành nhanh đến thế, nói ra thì ai tin a.

"Hoàng Thượng sẽ không coi ta là yêu quái mà mang đi giết đi?" Nàng sợ hãi nói.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay dừng ở trên đầu nàng: "Yên tâm, còn có ta."

Vào khoảnh khắc này, Như Tiểu Lam lại cảm thấy trong lòng an ổn đến dị thường.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy chỉ cần là chuyện Thanh Mặc Nhan đã đáp ứng, thì hẳn nhất định sẽ làm được, cho nên lúc này đây nàng tin tưởng hắn đã an bài xong hết mọi thứ.

Chỉ cần không coi nàng là yêu quái là tốt rồi.

Như Tiểu Lam yên lặng thì thầm ở trong lòng.

Đến điện trang, Thanh Mặc Nhan không biết lại đi đâu, chỉ có Huyền Ngọc đưa nàng vào chính phòng.

"Huyền Ngọc, ngươi có thể cho ta mượn một cây đao không?" Như Tiểu Lam gọi Huyền Ngọc lại.

"Đao? Ngươi cần đao làm cái gì?" Mỗi lần Huyền Ngọc nhìn vào đôi mắt nàng, đều cảm thấy nữ hài ở trước mắt này hết sức quen thuộc.

Hắn cảm thấy nàng chính là Như Tiểu Lam, nhưng mà lại nghĩ mãi không ra, vì cái gì nàng lại đột nhiên lớn lên như vậy.

Như Tiểu Lam giờ khỏi gối sét đánh trong tay lên: "Ta muốn khắc vài đồ vật."

Huyền Ngọc không dám tự tiện đem đao cho nàng mượn, vì thế hắn liền quay đầu đi tìm Thanh Mặc Nhan.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan bước vào thì thấy Như Tiểu Lam đang quỳ gối ở trên ghế cao nghiêm túc nhìn vào món bảo bối mà thật vất vả nàng mới đoạt về được.

"Người muốn khắc cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Kiếm gỗ."

Lông mày Thanh Mặc Nhan dựng đứng lên: "Muốn thứ đó làm cái gì?" Vật nhỏ của hắn cũng không phải nam hài tử, không có việc gì lại muốn đi làm kiếm gỗ?

"Ta cần có pháp khí." Như Tiểu Lam nghiêm cẩn nói: "Lần sau nếu lại gặp phải chuyện phiền toái, ta có thể giúp được rất nhiều." Nàng nhìn vào gỗ sét đánh rồi tiếp tục nói: "Ta đã tính qua, bằng này gỗ đã đủ để làm ra một thanh kiếm nhỏ rồi, còn có thể dư lại hai khối nhỏ nữa, đến lúc đó ta sẽ làm thành thể thân phù cho người mang theo bên người... Này tốt hơn so với lá bùa nhiều."

Nguyên lai nàng lại đang muốn giúp đỡ hắn.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi tháo xuống một thanh chủy thủ ở bên hông: "Người muốn khắc thành dạng gì, để ta giúp người."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, hiện tại sức tay nàng không đủ, được Thanh Mặc Nhan hỗ trợ thì thật sự là quá tốt rồi.

Đã có người chịu bỏ công sức ra, nàng tự nhiên là muốn lấy lòng hắn trước, lập tức thò đầu đến gần nói: "Thanh Mặc Nhan, cảm ơn người."

Mắt mèo màu xanh biếc mang theo ý cười mỉa hoặc, đôi môi hồng nhuận tựa như bánh phù dung ngọt lịm, đặc biệt là mùi xạ hương nồng đậm hơn bình thường một chút, nếu không phải do hắn có định lực phi thường, thì đã sớm không nhịn được mà lại gần nhắm nháp qua cái miệng nhỏ nhắn kia rồi.

Như Tiểu Lam đâu biết đường đường là Thiếu Khanh đại nhân mà giờ đây lại muốn hóa thân thành dã thú, nàng vẫn còn đang hết sức vui vẻ chờ hắn giúp đỡ làm ra pháp khí.

Chủy thủ của Thanh Mặc Nhan vô cùng sắc bén, mới gọt qua vài đường mà đã nhìn thấy hình dạng sơ sơ của kiếm nhỏ.

Nhưng mà dù cho nhìn như thế nào, cũng vẫn thấy giống như là món đồ chơi của tiểu hài tử hơn.

"Đây thật sự là pháp khí?" Thanh Mặc Nhan kinh ngạc hỏi.

Như Tiểu Lam gật đầu liên tục: "Chờ người làm xong nó, ta lại đem nó đi dung hợp với lá bùa... Nó có thể trở thành vũ khí của ta..." Càng nói nàng càng cảm thấy hưng phấn, hoàn toàn quên mất đây là bí mật mà trước đây nàng muốn giấu kín.

Nàng không chú ý đến, ánh mắt của người nào đó đang dần trở nên u ám, sau đó lại lóe lên tia sáng rọi, nhìn chằm chằm vào nàng.

Xem ra vật nhỏ còn đang cất giấu rất nhiều bí mật a.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi gọt tiếp khối gỗ trong tay.

Không thể bức nàng quá mức, tựa như bây giờ cũng tốt, để cho nàng chậm rãi tin nhiệm hắn, rồi đem hết mọi việc nói ra.

Như Tiểu Lam nói xong, lại thấy Thanh Mặc Nhan có chút trầm mặc, lúc này mới phát hiện ra vừa rồi chính mình vừa nói cái gì.

Nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn đang cúi đầu rũ mắt xuống, khắc từng chút một lên khối gỗ, giống như không hề để ý đến những câu nói kia của nàng.

Như Tiểu Lam lặng lẽ thờ ra, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã đem hết mọi chuyện nói ra đi.

Nhìn kiếm nhỏ đang dần dần thành hình ở trong tay Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam liền xê dịch thân thể, tiến đến trước mặt hắn.

Thanh Mặc Nhan ra vẻ ghét bọn lườm nàng một cái: "Tránh ra, chặn hết ánh sáng."

Như Tiểu Lam lấy lòng cười cười: "Thanh Mặc Nhan, ta muốn thương lượng chuyện này với người..."

"Nói."

"Có phải chờ sau khi ta lớn lên, người sẽ thành thân?"

Tay đang cầm chủy thủ của Thanh Mặc Nhan tạm dừng một chút.

"Tại sao lại hỏi cái này?" Hắn nhàn nhạt nói, trong giọng nói căn bản là không nghe ra được một chút cảm xúc biến hóa nào, nhưng mà ngón tay đang nắm chủy thủ lại phấp phất ra một màu trắng khả nghi.

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng nói: "Người đừng mất hứng, ta sẽ lớn lên rất nhanh, cùng lắm là chỉ mất một năm thôi, người cố gắng chờ ta một năm đi."

Thanh Mặc Nhan nhú mày: "Chờ người một năm, rồi sau đó?"

Rồi sau đó người sẽ yêu ai cưới ai.

Như Tiểu Lam vốn là định hỏi như thế, nhưng mà lời đến bên miệng không hiểu sao lại không nói ra được.

Kỳ thực Thanh Mặc Nhan người này không hề tệ, tuy rằng hắn thường xuyên đùa cợt nàng, còn có phần muốn áp chế nàng, nhưng mà hắn lại ở khắp nơi giúp đỡ nàng, bảo vệ nàng.

"Một năm sau, chờ sau khi ngươi lấy được thuốc dẫn ở trên người ta, thì ta sẽ được tự do chứ?"

Nếu như nàng may mắn tìm được cả bốn viên đá ngũ sắc, nàng sẽ có thể trở về.

Hiện tại trên tay nàng đã có một viên đá ngũ sắc, trên người bát điện hạ cũng có một viên, xem ra phải nhanh chóng nghĩ cách lấy viên đá kia về trong tay mới được.

Nàng suy nghĩ đến xuất thần, hoàn toàn quên mất người nào đó tâm tình đang cực kì khó chịu.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy mạnh chúi thủ lên trên bàn, tiếng vang dọa đến Như Tiểu Lam phải nhảy dựng lên.

"Muốn tự do?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan lạnh băng, hắn túm lấy y phục của Như Tiểu Lam, mạnh mẽ đem nàng kéo vào trong lòng hắn.

"Ta thấy ngươi đúng là đủ lông đủ cánh rồi, bây giờ lại còn dám bàn điều kiện với chủ nhân?"

Như Tiểu Lam đáng thương hề hề trừng mắt nhìn hắn: "Ta là đang thương lượng với ngươi..."

"Không được phép thương lượng!" Thanh Mặc Nhan đặt nàng lên trên đùi hắn, bàn tay to xoa nắn mặt nàng, rồi sau đó thông thả trượt xuống phía cổ.

Như Tiểu Lam bị dọa đến cứng người lại.

Hắn đây là muốn làm gì? Bóp chết nàng?

Ý niệm này vừa mới nảy ra ở trong đầu nàng, đã thấy tay Thanh Mặc Nhan tiếp tục trượt xuống phía dưới.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy lông tơ trên người đều dựng hết cả lên, nếu mà xuống thêm chút nữa...

"Mau dừng lại đi!" Nàng gắt gao ôm lấy tay hắn, phòng ngừa tay hắn lại tiếp tục đi xuống phía dưới.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Vuốt lông." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói ra hai chữ trực tiếp đánh bại nàng.

Mười mười người a, trên người ta hiện tại làm gì có lông, vậy mà lại dám nói là vuốt lông cho ta!

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Vì cái gì muốn bàn bạc với hắn lại khó như thế đây?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Nhị thiếu gia nói như rồng leo, làm như mèo mửa (*), Thiếu Khanh đại nhân bực bội trong lòng

(*) Nói như rồng leo, làm như mèo mửa: Chỉ những người giỏi khoa môi, múa mép, ba hoa như rồng bay, phượng múa. Thế nhưng khi làm thì không khác gì... mèo buồn nôn. Tóm lại, đó là loại người nói không đi đôi với làm, nói thì hay nhưng làm thì dở.

Sau khi Thanh Mặc Nhan làm xong cây kiếm nhỏ cho Như Tiểu Lam thì hắn liền rời khỏi điện trang, trở về trong thành.

Chỉ có một mình Như Tiểu Lam lưu lại ở trong trang.

Ý định của Thanh Mặc Nhan chính là muốn đối xử thật lạnh lùng với nàng, khiến cho nàng cảm giác được sự bất lực khi không có hắn ở bên cạnh, lại không nghĩ tới chân trước hắn vừa đi, chân sau nhả đầu vô tâm kia đã hưng phấn vui vẻ tựa như một con khỉ không có người quản thúc vậy.

Nàng làm loạn khắp thôn trang không nói, còn gây tai họa đến cho mấy cây hoa quả xung quanh.

Cũng may trong trang đều là từ sĩ do Thanh Mặc Nhan huấn luyện ra, bọn họ cũng không hề hiếu kỳ về thân phận của Như Tiểu Lam, chỉ là làm theo mệnh lệnh của thế tử bảo vệ nàng thật tốt.

Như Tiểu Lam chơi đùa chán chê xong mới chạy đến chỗ quản gia trong trang xin một ít chu sa, đóng cửa lại bắt đầu chuyên tâm vẽ bùa chú.

Thanh Mặc Nhan trở về Hầu phủ.

Chưa kịp tiến vào sân đã thấy nhị thiếu gia đang đứng chờ ở đó.

"Đại ca." Nhị thiếu gia tiến lên thì lễ, ánh mắt lại nhìn chăm chăm về phía sau Thanh Mặc Nhan: "Tiểu Lam đâu, nàng không trở về cùng huynh sao?"

Thanh Mặc Nhan không mở miệng, mà là đứng yên ở nơi đó lẳng lặng nhìn vào đệ đệ của chính mình.

Nhị thiếu gia bị ánh nhìn chăm chăm của hắn làm cho phát run, đến khi hắn cúi đầu xuống mới nghe thấy Thanh Mặc Nhan mở miệng nói: "Có việc gì?"

"Là phụ thân muốn ta đến đây hỏi một chút, trong cung có đưa thiệp mời đến đây hay không, còn vài ngày nữa là trong cung sẽ tổ chức yến hội ngắm trăng rồi."

"Không có thiệp mời." Thanh Mặc Nhan thần nhiên nói.

Nhị thiếu gia vẻ mặt thất vọng: "Làm sao có thể... Năm trước không phải là còn có sao?"

Thanh Mặc Nhan không nói tiếp, quanh thân dần dần tản ra một tầng lệ khí, áp lực đến nói không nên lời.

"Cung yến ngày đó đại ca có đi không?" Nhị thiếu gia truy vấn nói.

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu một cái, bắt quả ngày đó hắn sẽ đại diện cho Đại Lý Tự chứ không phải là Hầu phủ.

"Nếu trong cung thật sự không đưa thiệp mời tới, vậy hôm đó không bằng đại ca mang ta cùng tiến cung đi."

"Mang người?" Thanh Mặc Nhan trầm mặc một chút: "Người muốn lấy thân phận gì để tiến cung, là nhị công tử Hầu phủ hay là đệ đệ của Thanh Mặc Nhan."

Nhị thiếu gia ngẩn người.

Hắn sợ nhất là bị người khác khinh thường, sao hắn có thể cam tâm để người trong cung chỉ coi hắn là đệ đệ của Thanh Mặc Nhan.

Thấy sự do dự của hắn, Thanh Mặc Nhan liền xoay người muốn đi vào trong viện.

"Đại ca!" Sau lưng không ngừng truyền đến tiếng kêu của nhị thiếu gia.

Bước chân Thanh Mặc Nhan chỉ dừng lại một chút, sau đó cũng không quay đầu lại mà tiếp tục đi vào trong sân.

"Đại ca, huynh thay đổi rồi!" Phía sau truyền đến tiếng gầm lên bén nhọn của nhị thiếu gia.

Đợi đến khi Thanh Mặc Nhan quay đầu lại, chỉ còn thấy được bóng lưng đang tức giận rời đi của hắn.

"Thế từ ngài đừng nóng giận, nhị thiếu gia hắn còn nhỏ tuổi, cho nên vẫn còn chưa hiểu chuyện." Huyền Ngọc bên cạnh thấp giọng an ủi.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười lạnh: "Chưa hiểu chuyện, theo ta thấy vật nhỏ còn hiểu chuyện hơn hắn nhiều."

Huyền Ngọc không khỏi cứng họng.

Hắn thật sự không hiểu rõ về việc Thanh Mặc Nhan nhận nuôi nữ hài từ kia ở bên người, mà thế tử đã không muốn nói, cho nên hắn cũng không dám hỏi gì.

"Kỳ thực nhị thiếu gia hắn là muốn có được sự nổi bật, đều là do Hầu gia quản giáo quá chặt." Huyền Ngọc thở dài.

"Nếu muốn có nổi bật thì phải dựa vào chính hắn, nói như rồng leo, làm như mèo mửa... Sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt thòi về phía mình." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói, xoay người bước vào thư phòng.

Nhìn đồng hồ sơ ở trong thư phòng, Thanh Mặc Nhan liền gọi Huyền Ngọc vào để phân phó một ít chuyện, mới nói được một nửa, hắn đột nhiên im lặng, bút trong tay dừng ở giữa không trung.

"Thế tử?" Huyền Ngọc kinh ngạc gọi.

"Huyền Ngọc, đưa bé hôm nay ra khỏi phủ cùng ta, người có biết nàng là ai không?" Không biết tại sao, Thanh Mặc Nhan lại chuyển đề tài sang một hướng khác.

Huyền Ngọc không hiểu nói: "Thuộc hạ không biết a, thế tử ngài không nói, nên ta cũng không dám hỏi."

"Người thật sự không biết nàng là ai?"

Huyền Ngọc lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan cau mày, miệng lầm bầm: "Người còn nhớ rõ vừa rồi, nhị đệ đã hỏi ta câu gì không?"

"Nhị thiếu gia hỏi... Tại sao Tiểu Lam cô nương lại không trở về với ngài?"

Thanh Mặc Nhan buông cây bút trong tay ra: "Huyền Ngọc, người đi thăm dò thử xem, ngày hôm nay nhị đệ đã đi đâu, gặp qua người nào, điều tra rõ xong rồi báo lại cho ta."

"Vâng." Huyền Ngọc tuy rằng có chút ngốc, nhưng hắn lại cực kì trung thành, đừng nói là Thanh Mặc Nhan bảo hắn đi điều tra nhị thiếu gia, cho dù có bảo hắn đi

điều tra Hầu gia thì hẳn cũng sẽ làm cực kì nghiêm túc.

Huyền Ngọc ra khỏi thư phòng, Thanh Mặc Nhan không tài nào tập trung vào xem hồ sơ được.

Đến ngay cả Huyền Ngọc cũng không biết người buổi sáng hôm nay cùng hắn đi ra khỏi phủ là Như Tiểu Lam, vậy nhị đệ tại sao lại có thể nhận ra nàng.

Nhìn cảnh sắc đêm tối nặng nề bên ngoài cửa sổ, trong con ngươi đen trắng rõ ràng của Thanh Mặc Nhan tản mát ra tia sáng rét lạnh.

Có một số người, khả năng đã thực sự thay đổi.

Hôm sau, khó có dịp Thanh Mặc Nhan không phải đến Đại Lý Tự làm việc, vốn định nhân cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt, không nghĩ tới trời chưa sáng đã tỉnh giấc.

Cảm giác như thiếu vắng cái gì đó bên người.

Ngồi trong phòng thiền lòng, hắn liền dứt khoát quyết định đến thư phòng, ai ngờ khi ở thư phòng có cố gắng đến mấy cũng xem không vào hồ sơ được.

Thời điểm nhớ tới vật nhỏ, mặc kệ là một quả cầu nhỏ lông đen cũng tốt, hay là một tiểu nha đầu tham ăn cũng được, chỉ cần có nàng ở bên người, đều có thể khiến hắn cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà hiện tại, hắn lại thấy trong viện quanh quẽ đến dọa người, đến ngay cả chó ngốc trông cửa cũng lười kêu to.

Bỏ công văn trên tay xuống, Thanh Mặc Nhan bước chân ra khỏi thư phòng: "Chuẩn bị xe, đến điện trang."

Huyền Ngọc mờ mịt nói: "Hôm qua không phải ngài đã nói với vị cô nương kia là mấy ngày này sẽ không đến đó sao?"

Hai bên thái dương Thanh Mặc Nhan ảm ảm hiện lên gân xanh: "Ta đột nhiên nhớ tới có một số việc phải phân phó rõ ràng với người trong trang."

"Việc này cứ giao cho thuộc hạ là được rồi, không phiền đến thể tử phải tự mình đi một chuyến." Huyền Ngọc nhiệt tình nói.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan rất nhanh đã đen hơn cả đáy nồi.

Huyền Ngọc vẫn không biết rõ tình hình: "Thế tử, ngài tức giận sao?"

Thanh Mặc Nhan cắn răng cả nửa ngày mới phun ra một chữ: "Cút!"

Huyền Ngọc không nói hai lời, lập tức lui ra.

Thanh Mặc Nhan đầy một bụng lửa giận không có chỗ nào phát tiết, toàn thân tựa như đang mang theo một ngọn lửa, đi đến đâu đều có thể thiêu đốt mọi thứ.

Tất cả tả hữu đi theo bên người hắn đều cảm như hén, ai lấy đều không hiểu được chủ tử đây là đang tức giận cái gì.

Ra khỏi phủ lên xe ngựa, Thanh Mặc Nhan thả màn xe xuống, rồi lấy tay đấm vào cạnh xe.

Hắn đây là xảy ra chuyện gì, bất quá chỉ là một việc nhỏ, vì sao lại tức giận đến như thế, thật sự là một chút cũng không giống với con người của hắn.

"Thế tử, nhị thiếu gia bám theo phía sau." Ngoài cửa sổ tử sĩ cúi thấp đầu nhắc nhở.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan khẽ rung mình một cái, quyết đoán nói: "Thay đổi tuyến đường, không đến điện trang nữa, đi nhiều vòng ở trong thành."

Nghe được lệnh của Thanh Mặc Nhan, xe ngựa bắt đầu đi loanh quanh trong thành, nhị thiếu gia ngồi trên chiếc xe ngựa mới thuê được, liên tục đi theo phía sau.

Xe ngựa của Thanh Mặc Nhan vòng vo quanh thành chừng hai canh giờ, cuối cùng lại dừng ở bên ngoài Bạch Ngọc lâu.

Trong lòng nhị thiếu gia chần chờ, không biết là có nên tiếp tục đi theo hay không, nếu chưa tìm được nha đầu yêu quái kia, thì hẳn cũng không yên tâm mà hồi phủ được.

Ở xa, hắn thấy Thanh Mặc Nhan bước xuống xe, đi vào Bạch Ngọc lâu.

Xem ra hôm nay vẫn chưa được, vẫn là nên trở về thôi.

Nhị thiếu gia bước xuống xe ngựa ở góc đường, rồi ném cho phu xe nửa khối bạc vụn, xong xuôi đang chuẩn bị rời đi, thì chợt thấy có vài nam tử xa lạ đứng vây quanh lấy hắn.

"Các người... Các người muốn làm gì?" Nhị thiếu gia khản trương nói.

"Không làm gì cả, thế tử muốn mời nhị thiếu gia vào uống hai chén, nhị thiếu gia đi theo phía sau lâu như thế, hẳn là đã khát nước rồi?"

Nhị thiếu gia kinh hãi bị những người đó vây quanh lại, nửa đi nửa bị đẩy bước vào trong Bạch Ngọc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Điểm đáng ngờ

Nhị thiếu gia bị đám tử sĩ vây quanh đi vào Bạch Ngọc lâu.

Gian phòng lầu ba, Thanh Mặc Nhan đang ngồi ở bên trong, một bên tiểu nhị ân cần rót trà, trên bàn còn có mấy đĩa đồ ăn vặt cùng điểm tâm tinh xảo.

Mấy món thức ăn vặt này đều là thứ mà Như Tiểu Lam thích nhất, Thanh Mặc Nhan nhìn lướt qua cái đĩa, đột nhiên lại cảm thấy không muốn ăn.

Không có vật nhỏ ở đây, cho dù là mỹ vị đến đâu cũng sẽ thấy không có gì hấp dẫn.

"Thế tử, nhị thiếu gia đến."

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của tử sĩ.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người gạt đầu một cái, tử sĩ liền đẩy nhị thiếu gia vào bên trong, rồi lại không một tiếng động lui ra ngoài.

Huyền Ngọc lạnh lùng nhìn thoáng qua nhị thiếu gia, rồi đi ra theo tên tử sĩ, sau đó còn tiện tay đóng cửa lại.

Nhị thiếu gia nom nớp lo sợ đứng ở nơi đó, sau lưng toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan lại tự rót trà, thản nhiên nói: "Ngồi đi."

Nhị thiếu gia đáp lời, dè dặt cẩn trọng ngồi vào vị trí đối diện với Thanh Mặc Nhan, trong lòng lại vô cùng bồn chồn, không biết Thanh Mặc Nhan đây là đang muốn làm cái gì.

"Muốn ăn cái gì, tự mình chọn." Thanh Mặc Nhan giống như là thật sự mời hắn đến để ăn cơm, kêu tiểu nhị tiến vào cho hắn gọi món ăn.

"Ta... Không muốn ăn cái gì cả, đại ca làm chủ là được rồi."

Thanh Mặc Nhan liền gọi lên mấy món ăn nổi tiếng của Bạch Ngọc lâu, cuối cùng thế nhưng còn gọi cả Hồng Lăng cô nương của Thiên Nhạc Phường đến đây để bồi rượu.

Nhị thiếu gia đứng ngồi không yên, trong lòng lại càng thêm bất an.

"Nhị đệ không có gì muốn nói sao?" Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Nhị thiếu gia uống vào một ngụm rượu to, mạnh mẽ tự trấn an nói: "Đại ca nói vậy là có ý gì? Hôm nay ta cũng chỉ là đi hẹn gặp mặt với bằng hữu, ai biết được vừa mới đến gần đây đã bị mấy tên nam tử xa lạ trời mang đi..." Nói xong hắn còn nhíu nhíu mày: "Những người đó đều là thuộc hạ của đại ca sao? Bọn họ không có lý lẽ như thế, khó tránh khỏi sau này sẽ không mang đến phiền phức cho đại ca."

Thanh Mặc Nhan bình tĩnh nhìn vào hắn: "Người có hẹn với bằng hữu?"

"Vâng." Nhị thiếu gia kiên trì nói, việc đã đến nước này, hắn dứt khoát có chết cũng không được nhận.

"Không biết người đó là ai... Không bằng gọi lên đây để uống hai chén cùng với đại ca đi." Thanh Mặc Nhan vừa dứt lời, bên ngoài cửa liền vang lên tiếng kêu ồn ào.

"Khó có dịp Thiếu Khanh mời khách, nếu ta từ chối thì quá bất kính rồi!"

Nói xong, cửa mở ra, đi vào bên trong là bốn vị quý công tử nhà giàu.

"Nhị thiếu gia, hiếm khi mới thấy ngoại mời được Thiếu Khanh đại nhân đến đây, vậy thì hôm nay cứ để chúng ta tự phạt ba chén đi."

Mọi người vây quanh nhị thiếu gia, vừa phủ tay lên trên đầu vai hắn, vừa tiếp nhận chén rượu từ phía tiểu nhị.

Nhị thiếu gia ngồi ngốc ở nơi đó, đến nửa ngày vẫn không khôi phục lại tinh thần được.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh nhạt, nhìn về phía đệ đệ của mình: "Đây là bằng hữu của ngoại?"

"A... Vâng, đúng là bọn họ." Nhị thiếu gia lắp bắp nói: "Ta hẹn họ uống rượu ở đây, ai biết được lại gặp phải đại ca." Hắn càng nói càng lưu loát, lại còn đứng lên bắt chuyện với mấy người kia, giống như là cực kỳ thân thiết.

Thanh Mặc Nhan buông mắt xuống, không nói tiếng nào bụng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, rồi mới đứng dậy đi ra phía ngoài cửa.

"Thiếu Khanh sao lại đi rồi?"

"Khó có dịp gặp ở một chỗ, nhị gia, ngoại mau nói một tiếng, để đại ca ngoại ở lại đi."

Nhị thiếu gia xấu hổ cười cười: "Đại ca còn có việc bận, ngày khác, ngày khác."

Thanh Mặc Nhan cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, tiểu nhị đã mời Hồng Lăng cô nương của Thiên Nhạc Phường tới, vừa đúng lúc gặp hắn ở cửa.

"Phục vụ tốt mấy vị ở bên trong, sẽ không thiếu tiền thưởng cho người." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Hồng Lăng cô nương cười xinh đẹp: "Quan gia yên tâm." Dứt lời lắc mông đi vào trong phòng.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc cùng đám người đi xuống lầu, sau khi rời khỏi Bạch Ngọc lầu, xe ngựa di chuyển qua hai con phố, rồi dừng lại ở một con ngõ nhỏ.

Huyền Ngọc tìm một trà lâu ở gần đấy, Thanh Mặc Nhan bước vào một gian phòng, ngồi thưởng thức trà.

Ước chừng uống hết nửa chén trà, đã thấy bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Huyền Ngọc tiến lên mở cửa.

Chỉ thấy đứng bên ngoài là Hồng Lăng cô nương của Thiên Nhạc Phường.

"Nhanh như thế?" Huyền Ngọc kinh ngạc nói.

Hồng Lăng cười xinh đẹp: "Thiếu Khanh vừa đi thi bọn họ cũng tan, nhưng bắt quá tiền thưởng lại không hề ít, một chuyến này cũng không tính là mệt."

Thanh Mặc Nhan chỉ vào cái ghế ở đối diện: "Ngồi."

Hồng Lăng thoải mái hào phóng ngồi xuống, rồi lại tự rót cho mình một chén trà, nhưng nàng lại rất cẩn thận, không hề chạm vào đồ vật mà Thanh Mặc Nhan đã dùng qua.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng đặt câu hỏi: "Sau khi ta đi, bọn họ đã nói những gì."

"Những người đó căn bản không phải là bằng hữu của nhị gia nhà các người, bọn họ cũng là do được người khác mời đến." Hồng Lăng tinh tế cắn hạt dưa: "Sau khi ta đi vào chỉ nghe được một chút, nghe ý tứ trong lời nói của bọn hắn, là có người đã thanh toán tiền để bọn họ che giấu cho nhị thiếu gia, sau khi Thiếu Khanh ngài đi, tất cả bọn họ cũng đứng dậy ra về, chỉ có một mình nhị gia ở lại uống thêm mấy chén, sau đó không biết tại sao hắn lại đột nhiên tức giận lên, quăng cả chén rượu xuống đất, còn đuổi cả ta ra ngoài..."

Nghe xong lời nói của Hồng Lăng, thần sắc của Thanh Mặc Nhan càng trở nên âm trầm.

Sau khi tiễn Hồng Lăng xong, Thanh Mặc Nhan liền quay sang nói với Huyền Ngọc: "Phái người theo dõi nhị thiếu gia, mặc kệ hắn đi đến đâu cũng phải đi theo, Bạch Ngọc lầu bên này cũng phái người quan sát cho kỹ, còn về phía Thiên Nhạc Phường thì nói với Nhuận Nhi tỷ một tiếng, mặc kệ là vị cô nương nào, chỉ cần có thể nghe được tin tức hữu dụng, ta sẽ trọng thưởng hết."

Phân phó xong mọi việc, Thanh Mặc Nhan vẫn ngồi ở trong phòng lẳng lặng nhìn vào chén trà không ở trên bàn.

Từ nhỏ đến lớn, hắn luôn một lòng muốn bảo vệ cho đệ đệ, tại sao bây giờ lại biến thành cái dạng này.

Tuy rằng chức quan hắn tìm cho đệ đệ phẩm cấp không được cao, nhưng lại là một công việc béo bở, hơn nữa công việc này cũng hết sức đơn giản, lại không dễ dàng xảy ra chuyện gì...

Chính là do nhị đệ của hắn không biết hài lòng, một hai cứ muốn bước chân vào những nơi nguy hiểm đó.

Phải biết rằng chức quan càng cao, thì nguy hiểm rình rập bên người càng lớn.

Vì sao hắn lại không hiểu rõ đạo lý này đây!

"Nhiều năm như thế, tất cả đều trở nên vô nghĩa!" Hắn đặt mạnh chén trà xuống, đứng dậy phát tay áo rồi đi.

Huyền Ngọc thanh toán tiền trà xong, cũng gắt gao đi theo phía sau.

Sau khi Thanh Mặc Nhan lên xe ngựa thì lại trầm mặc, hắn không hạ lệnh nói là muốn đi đâu, cho nên những người kia cũng không có ai dám đi.

Đám người Huyền Ngọc đều đứng ở bên ngoài, không một ai dám mở miệng ra dò hỏi.

Qua hơn nửa ngày, từ trong xe ngựa mới truyền ra thanh âm của Thanh Mặc Nhan: "Ra khỏi thành."

Huyền Ngọc thử nói: "Đi đến điện trang sao?"

Trong xe lại không có thanh âm đáp lại, chỉ tản mát ra bên ngoài một cỗ sát khí vô hình.

Các từ sĩ nhìn Huyền Ngọc bằng ánh mắt đồng tình, hơn nữa còn tự giác kéo ra chút khoảng cách với hắn.

Khi Thanh Mặc Nhan tới điện trang, thì sắc trời cũng đã tối.

Điện trang im ắng, đến ngay cả thanh âm gà gáy cũng không có.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi vào trong sân, nhưng mà khi đi đến cửa thì bước chân lại vô thức chậm lại.

Chỉ cần mở cánh cửa này ra thôi là có thể nhìn thấy vật nhỏ của hân, nàng có thể hay không đang ngóng chờ đến nóng này, có thể hay không chạy vội đến đây liều mạng lấy lòng hân? Hay là vẫn đang giận dỗi không chịu để ý đến hân, chu cái miệng nhỏ lên rồi tỏ ra ủy khuất.

Đến ngay cả bản thân Thanh Mặc Nhan cũng không hề phát hiện ra, khóe miệng hân lại đang mang theo ý cười.

Đẩy cửa ra, khóe miệng đang giờ lên cao dần dần bị cứng lại tại chỗ.

Trong phòng lộn xộn, cả mặt đất toàn là những trang giấy bị bỏ đi, vật nhỏ của hân chỉ mặc một kiện áo khoác ngắn tay, y phục bên trong dường như là trung y, mà đến ngay cả yếm cũng không thêm mặc vào, để lộ ra hai cánh tay nhỏ như ngọc sen, đôi chân của nàng thì để lên trên ghế, có hơi lộ ra phần quần nhỏ ở bên trong... Trong tay thì cầm một cây bút đỏ, đang cúi đầu chăm chỉ viết cái gì đó.

Huyền Ngọc chỉ cảm thấy trước mắt như có một con lốc thổi qua, Thanh Mặc Nhan phanh một cái đóng mạnh cửa lại, đem hân nhốt ở bên ngoài, còn suýt nữa là đâm đến đập mũi của hân.

Tĩnh tĩnh thế tử càng ngày càng cổ quái, Huyền Ngọc vuốt cái mũi về mặt mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 91: Thiếu Khanh nói dối không chớp mắt trước mặt hoàng đế

Thanh Mặc Nhan đóng mạnh cửa lại, tạo ra một ngọn gió thổi lên tất cả lá bùa ở trên bàn.

Như Tiểu Lam kinh hô nhào đến đem những lá bùa kia gặt gao đè lại.

"Thanh Mặc Nhan, sao ngươi lại tới đây?" Như Tiểu Lam ngoài ý muốn nói.

Gân xanh trên thái dương Thanh Mặc Nhan hiện hết cả lên.

"Y phục trên người ngươi... Là ai làm cho ngươi." Thanh Mặc Nhan khó khăn lắm mới duy trì được sự bình tĩnh.

"Y phục?" Như Tiểu Lam cúi đầu nhìn chính mình: "Là ta tự mình mặc a, mặc thế này mới mát mẻ, lại còn không làm dơ đến tay áo." Tay áo dài của người cổ đại thật sự rất đáng ghét.

Vương vù không nói, mặc kệ ăn cơm hay là viết chữ, thì nó luôn đi trước một bước sà vào bát canh của nàng, hoặc là vào trong nghiên mực.

"Đứng rồi, lần sau ngươi nhớ là phải mang theo cả chó ngốc đến đây, dù sao ngươi cũng không cần dùng đến nó để trông cửa hậu viện." Như Tiểu Lam hoàn toàn không để ý đến người nào đó đã sắp sửa bùng nổ lửa giận.

"Ngươi muốn chó ngốc đến đây chơi đùa cùng ngươi?"

Như Tiểu Lam vui sướng gật đầu, nàng không thể trông chờ vào việc Thanh Mặc Nhan có thể ở bên người nàng cả ngày, trước kia khi là mèo hương nàng còn có thể ăn vạ ở bên người hân, nhưng mà hiện tại nàng đã có chân có tay, hơn nữa cũng đã lớn lên một chút, hoàn toàn có thể tự lo cho việc sinh hoạt của mình.

Nàng còn đang suy tính có nên hay không sử dụng một loại bùa mà trước nay nàng chưa từng dùng qua, nghe ông nội nói, đệ tử âm dương thế gia đều sẽ lợi dụng lá bùa để kết duyên với linh thú, sử dụng chúng nó để làm việc cho bản thân.

Linh thú cái gì nàng đều không trông mong có được, cho nên muốn dùng chó ngốc để thử một lần, biết đâu lại thành công cũng không chừng.

Thanh Mặc Nhan tích góp đầy lửa giận mà không có chỗ để phát tiết.

"Thật đúng là vật nhỏ không có lương tâm." Hân hung hăng nói, ở trong mắt nàng thế nhưng chỉ có một mình chó ngốc.

Như Tiểu Lam còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Thanh Mặc Nhan đoạt mất cây bút ở trong tay.

"Ngươi muốn làm gì?" Như Tiểu Lam không hiểu hỏi, nàng không rõ, hân lại điên cái gì.

Cần đây cảm xúc của chủ nhân rất bất ổn a, như thế nào lại giống như gặp phải phiền muộn trong công việc đây.

"Mặc quần áo vào."

"Ta mới không cần." Tay áo của kiện y phục kia rất phiền toái.

Đuôi lông mày của Thanh Mặc Nhan lập tức nhướn lên.

Quả nhiên là đã đủ lông đủ cánh, bây giờ còn dám tranh luận với hân.

Một tay khiêng vật nhỏ vác lên trên vai, đầu của Như Tiểu Lam bị chìa xuống dưới, dọa đến nàng phải la to lên kêu cứu.

Trong viện đều là người của Thanh Mặc Nhan, tự nhiên không có ai để ý đến tiếng kêu của nàng.

Thanh Mặc Nhan khiêng nàng tới chính phòng, đặt ở trên giường.

"Sau này nếu để ta nhìn thấy ngươi ăn mặc thành như vậy, thì ta sẽ đánh cho đến khi móng ngươi nở hoa mới thôi!" Thanh Mặc Nhan cầm trung y cùng cái yếm ném lên trên người nàng.

Cả khuôn mặt Như Tiểu Lam đều là sự không tình nguyện.

Hắn quần nàng mặc cái gì làm gì, dù sao ở đây cũng chỉ có một mình nàng, đám tử sĩ kia mới sẽ không để ý đến nàng.

Nhìn vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan đột nhiên lại có cảm giác sinh ra một loại vô lực không tên.

Theo thời gian nàng lớn lên, nàng bắt đầu học được cách phản kháng lại hắn, rất phản nghịch.

Không ổn a.

Nếu cứ để như thế, chưa đợi đến lúc nàng nghĩ thông suốt, thì đã bị biến thành một dã thú rồi.

Ở trước thái độ cường ghen của vị chủ nhân nào đó, không tới một giây sau Như Tiểu Lam liền biến trở lại với bộ dáng của một tiểu nha đầu ngốc manh đáng yêu.

Một đôi mắt to lấp lánh, đầu như vô ý cọ cọ vào ngực Thanh Mặc Nhan, quả thật có thể làm cho tâm hắn hóa thành nước.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Mặc Nhan rời khỏi điện trang, trở về trong thành liền đi thẳng tới Thuận Thiên Phủ.

Hắn hỏi tân Phủ doãn Thuận Thiên về danh sách những người còn sống sót sau cái đêm bị nhện gỗ tấn công, rồi viết gấp một tấu chương, để cho tất cả những người này ấn dấu tay lên trên đó.

Bí mật làm xong xuôi việc này, hắn liền trực tiếp tiến cung.

Hoàng đế một mình ở trong thư phòng triệu kiến hắn vào, khi hắn nhìn thấy tấu chương mà Thanh Mặc Nhan đưa lên, hắn cũng hết sức cả kinh.

"Nguyên lai đêm đó là dựa vào nha đầu kia." Hoàng đế buồn bã nói: "Tên thần y kia, thật sự là con rối đứng đầu?"

"Vô cùng có khả năng." Thanh Mặc Nhan cúi đầu nói: "Vi thần vô năng, thù hạ hộ vệ cùng với nha dịch của Thuận Thiên Phủ tuy đều có một thân võ nghệ trong người, nhưng mà vẫn không đối phó được với loại tà vật kia, thời khắc mấu chốt nếu không phải là nhờ Tiểu Lam ra tay, thì đến ngay cả vi thần cũng khó mà tránh được kiếp nạn này."

Hoàng đế trầm mặc một lúc: "Ngươi nói... Chỉ trong mấy ngày mà nàng đã lớn hơn bốn, năm tuổi?"

"Vâng, bộ dáng hiện tại của nàng không sai biệt lắm là tầm mười tuổi, nếu như Hoàng Thượng không tin vi thần sẽ mang nàng đến đây cho ngài xem qua."

Hoàng đế khẽ nhú mày.

Loại sự tình này đúng là hiếm có trong thiên hạ, nếu không tận mắt nhìn thấy, hắn thật đúng là có chút không thể tin được.

"Như Tiểu Lam chính là hậu nhân của dị tộc, kỳ thực phụ mẫu nàng đã bị con rối kia làm hại, chỉ có nàng may mắn sống sót được, nhưng mà đêm đó nàng vì cứu vi thần cùng đám người Thuận Thiên Phủ, mà đã vô tình phá đi cấm thuật của gia tộc, khiến cho thân thể trưởng thành nhanh chóng..." Thanh Mặc Nhan nói dối một cách lưu loát, trong mắt đúng lúc toát ra một tia không đành lòng: "Hoàng Thượng ngài cũng biết, vi thần ghét nhất là thiếu ân tình của người khác, vốn là định nhận nuôi nha đầu kia, rồi sau này tìm gia tộc giúp nàng, đưa nàng trở về bên cạnh với tộc nhân, không nghĩ tới hiện tại lại xảy ra loại chuyện này, vi thần đi tìm y quan Đại Lý Tự chẩn mạch giúp nàng... Y quan nói nàng chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm nữa..."

Hoàng đế ngây ngẩn cả người.

Chỉ sống được mười ba, mười bốn năm nữa?

Kia chẳng phải là chưa kịp trưởng thành đã phải chết non sao.

"Hay là mời thái y xem qua?" Hoàng đế nhìn kỹ Thanh Mặc Nhan, tựa như là muốn từ trên mặt hắn nhìn ra được cái gì đó.

Nhưng mà biểu cảm của Thanh Mặc Nhan vẫn thủy chung như một, đến ngay cả ở trong tầm mắt của hoàng đế mà cũng không hề có một chút biến hóa.

Hoàng đế lại một lần nữa đem tầm mắt dừng ở trên tấu chương.

Mặt trên có vô số dấu tay bằng máu, tất cả đều là của người Thuận Thiên Phủ may mắn sống sót trong ngày đó.

Nhiều người làm chứng như thế, hắn là không sai.

"Ngày mười lăm là yến hội ngắm trăng, ngươi nhân dịp đấy đem nàng vào cung đi." Hoàng đế buồn buồn nói: "Trẫm muốn gặp nàng một lần."

"Tuân chỉ." Thanh Mặc Nhan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Vi thần còn lại một yêu cầu quá đáng nữa."

"Nói."

"Đợi đến khi vi thần hoàn thành xong hết công việc ở trên tay, khẩn mong Hoàng Thượng sẽ đồng ý cho vi thần mang Tiểu Lam đi tìm tộc nhân của nàng."

"Người muốn rút khỏi đô thành?" Trong mắt hoàng đế hiện lên một tia tinh quang.

"Vâng, lâu thì nửa năm, chậm thì mất mấy tháng là có thể trở về, bất luận có tìm được hay không, vi thần đều sẽ quay về."

Hoàng đế suy nghĩ một lát, không tỏ ý kiến gì nhiều: "Việc này bàn sau, trước tiên người cứ lui ra đi."

Thanh Mặc Nhan hành lễ với hoàng đế, rồi rời khỏi đại điện.

Hoàng đế ngồi yên lặng một mình, sau đó mới phân phó thái giám ở bên người: "Chuyển Đại Lý Tự Chính Khanh."

Nửa canh giờ sau, Đại Lý Tự Chính Khanh lặng yên đi vào yết kiến.

Hoàng đế liền đưa tấu chương của Thanh Mặc Nhan cho hắn xem.

"Người cảm thấy Thanh Mặc Nhan người này còn có thể dùng được hay không?" Hoàng đế hỏi.

Đại Lý Tự Chính Khanh cung kính thi lễ nói: "Hoàng Thượng ngài yên tâm, Thanh Mặc Nhan chính là cô thần (*), dù cho được thánh sủng cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá phận đi, trong triều đồn đãi phụ tử nhà hắn không hợp nhau, phía sau lại không có thế lực của gia tộc mẫu thân giúp đỡ, hắn lại càng không có liên quan gì đến mấy vị hoàng tử cả, loại thần tử như thế này Hoàng Thượng còn có gì phải lo lắng nữa?"

(*) Cô Thần (thần cô độc) là tính đơn độc do chính bản thân cá nhân tạo ra từ tính cách, lối sống, suy nghĩ, xúc cảm của mình.

Hoàng đế mỉm cười, kỳ thực còn có một nguyên nhân nữa mà hắn chưa nói với bất kỳ một người nào.

Hắn trọng dụng Thanh Mặc Nhan còn vì một lý do khác: Hắn lớn lên thật sự rất giống với một người... Một nữ nhân mà hắn chưa từng quên.

Đó là một nữ nhân rất đặc biệt, nàng chạy nạn từ Tề Quốc sang đây, nhưng lại có một đôi mắt rất đặc biệt, phảng phất như có thể nhìn thấu nhân tâm, nàng cũng đã từng cứu mạng của hắn.

"Hoàng Thượng?" Thanh âm của Đại Lý Tự Chính Khanh kéo hoàng đế từ trong suy nghĩ ra.

"Người vừa nói cái gì?" Hoàng đế định thần lại.

"Thần cho rằng, trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, thì không có người nào thích hợp hơn nữa, hắn tuyệt đối có thể trở thành một thanh đao sắc bén ở trong tay ngài..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Đi dạo phố gặp người bán hàng rong kỳ quái

Mấy ngày liên tiếp, Thanh Mặc Nhan đều ở trong điện trang, không hề vào lại trong thành.

Huyền Ngọc bên này đã phái người theo sát nhị thiếu gia, bởi vì Thanh Mặc Nhan không trở về Hầu phủ, cho nên nhị thiếu gia căn bản không thể biết được hành tung của Thanh Mặc Nhan, dù cho hắn có thể đoán ra được chuyện Thanh Mặc Nhan đến điện trang, cũng sẽ không dám tùy tiện đến gần.

Bởi vì điện trang kia là do Hoàng Thượng thưởng cho Thanh Mặc Nhan, trước kia nó thuộc về sản nghiệp của hoàng thất, cho nên người thường căn bản là không dám tiếp cận đến.

Mỗi ngày Thanh Mặc Nhan đều ở trong điện trang, đã làm cho Như Tiểu Lam phải ghen hờn rồi.

Ngày nào nàng cũng phải nghe hắn giảng giải về quy củ ở trong cung, hắn còn muốn dạy nàng cách phân biệt tranh phục của những người trong cung, thậm chí hắn còn viết cho nàng một phần bản thảo, muốn nàng chép lại nguyên chữ viết ở trên đó.

Đây đều là cái quỷ gì a!

Như Tiểu Lam thật muốn cầm lấy phần bản thảo chữ như gà bới kia rồi quăng xuống đất.

Ta vì cái gì phải chép lại cái loại đồ vật này!

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt ngồi ở một bên đọc sách, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Cung yến ngắm trăng ngày mười lăm, Hoàng Thượng muốn gặp mặt người, chẳng lẽ người lại muốn kêu hắn là lão gia gia trước mặt mọi người?"

Như Tiểu Lam há miệng thở dốc, muốn giải thích cho chính mình, nhưng mà bỗng nhiên nàng lại phát hiện ra bản thân quả thật là không có một lý do nào thuyết phục.

Hơn nữa đối với quy củ ở trong cung, cái gì nàng cũng không hiểu.

Lần trước khi bọn họ vào cung triệu kiến cũng chỉ có một mình hoàng đế ở đó, nếu như ở trong cung yến lần này nháo ra chê cười, nàng sẽ làm mất đi mặt mũi của Thanh Mặc Nhan.

Thở phì phì ngồi trở lại trên ghế, Như Tiểu Lam một lần nữa cầm tờ bản thảo kia lên.

Nhưng mặt trên lại có rất nhiều chữ mà nàng không biết.

Thanh Mặc Nhan liền đọc cho nàng nghe, nàng dùng chữ giản thể (*) viết qua một lần.

(*) Chữ giản thể: Một trong nhiều cách đơn giản hóa chữ Hán.

Nhìn thấy chữ nàng viết, Thanh Mặc Nhan cảm thấy dị thường khiếp sợ.

"Người đây là đang vẽ cái gì?"

"Không có gì... Chỉ là một ít ký hiệu mà thôi." Như Tiểu Lam chợt dạ rụt cổ lại, nàng cũng không muốn tranh luận với hắn về vấn đề một con mèo hương làm sao mà lại viết ra được loại chữ này.

Ánh mắt Thanh đánh giá nàng, khiến nàng không dám nhìn thẳng vào hắn.

Huyền Ngọc đứng ở gần đó, lẳng lặng cúi đầu.

Trải qua mấy ngày nay hắn cũng đã biết rõ một số việc.

Nữ hài tử mười tuổi trước mắt này, thế nhưng lại chính là Như Tiểu Lam.

Chuyện này thật sự là quá mức quỷ dị, nhưng mà hắn thấy thái độ của chủ tử đối với Như Tiểu Lam vẫn như bình thường, thỉnh thoảng còn trêu cợt Như Tiểu Lam đến mức tức giận dưng lông lên, cũng không có tình huống nào khác phát sinh, vì thế tâm của Huyền Ngọc cũng thả lỏng xuống dưới.

Dù sao chỉ cần thể tử vui là được rồi, một thuộc hạ như hắn tự nhiên cũng không có gì để nói.

Lại nói nữ hài tử này khi đi theo bên người thể tử, thế nhưng lại rất giống với con mèo hương trước kia, đều áp chế được cỗ độc phát tác, cho nên hắn cao hứng còn không kịp nữa là.

"Người nói dối ở trước mặt Hoàng Thượng mà không sợ bị hắn phát hiện?" Như Tiểu Lam rất hiếu kỳ, làm sao Thanh Mặc Nhan có thể nói dối giỏi đến mức mặc không đổi sắc tím không đập mạnh đây.

Thanh Mặc Nhan khinh thường liếc nàng một cái: "Người tưởng tất cả mọi người đều giống người?"

"Giống ta thì sao?" Như Tiểu Lam hồn nhiên tỏ ra khó hiểu.

"Cái gì cũng viết hết ở trên mặt." Ngờ khí của Thanh Mặc Nhan ả ả mang theo ý cười.

Như Tiểu Lam lập tức như quả cà tím bị xẹp lép.

Ở trước mặt người kia, nàng thật sự là đến nửa điểm mặt mũi cũng không còn.

Cái gì khí tiết a, cái gì tự tôn a, đều rồi nàng mà đi hết rồi.

Đây là nhân sinh của một con mèo a!

"Uổng phí ta có lòng hảo tâm, còn đi lo lắng cho người..." Trong miệng nàng lẩm bả lẩm bảm.

Kỳ thật Thanh Mặc Nhan làm sao mà không biết được tâm ý của nàng, chuyện có liên quan đến thân thể của nàng, đến ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy rất mơ hồ, càng đừng nói là bắt người khác phải tin.

Hoàng đế cũng chẳng phải là tin tưởng vào lời nói của hắn, mà là bởi vì sự tồn tại của Như Tiểu Lam không hề gây ra uy hiếp gì cho hoàng đế.

Hoàng đế giúp Như Tiểu Lam làm sáng tỏ thân phận, hắn tự nhiên là lại nợ thêm một cái ân tình, từ đó phải bán mạng cho hoàng đế.

Nghĩ đến hai chữ "bán mạng" này, khoe miệng Thanh Mặc Nhan liền lộ ra nhè nhẹ ý cười lạnh lẽo.

Mặc kệ ra sao, hắn cũng phải tìm ra bằng được thuốc dẫn của cỗ độc.

Trước kia mỗi lần hắn đi tìm kiếm giải dược, đều gặp phải rất nhiều phiền toái, mỗi lần đều là cao hứng khi đi, mất hứng khi về.

Thật giống như có người đang cố ý gây phiền toái cho hắn, không muốn để cho hắn gom đủ thuốc dẫn chế thành giải dược.

Cho nên lúc này đây, hắn muốn dùng lý do là đi tìm tộc nhân giúp Như Tiểu Lam để ngụy trang cho việc âm thầm đi tìm giải dược của hắn, hắn ngược lại đang muốn nhìn xem, phía sau rốt cuộc là người nào đang làm trò quỷ.

Như Tiểu Lam nhẫn nại chép bản thảo, học quy củ, nhưng mà đến ngày thứ ba, nàng rốt cuộc cũng không chịu được nữa.

"Ta muốn chết, Thanh Mặc Nhan ngươi giết ta đi..." Dù sao đã không còn mặt mũi nữa, nàng liền dứt khoát lẩn đi lẩn lại ở trên giường.

Thanh Mặc Nhan cố gắng nhịn cười.

Bộ dáng đáng thương của vật nhỏ không khỏi khiến hắn cảm thấy buồn cười.

"Mới ngoan ngoãn được vài ngày mà giờ đã không an phận?"

"Ta làm không được, ngươi lại cứ bắt ta phải học mấy thứ này, ta đây muốn thăng thiên." Như Tiểu Lam toàn lực lấy lòng người nào đó.

Thanh Mặc Nhan bế nàng từ trên giường lên: "Không được nói bậy."

Như Tiểu Lam liều mạng giãy giụa, nhưng mà sức lực của Thanh Mặc Nhan lại phi thường lớn, nàng căn bản là không giãy thoát được, cuối cùng hai tay còn bị hắn nắm lại, ở trong lòng hắn không thể động đậy được nữa.

"Thấy buồn?"

Như Tiểu Lam gật đầu như gà tòi.

"Nếu ngươi có thể đọc được bản thảo kia, thì hôm nay ta sẽ mang ngươi vào thành ăn uống."

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

"Thật sự?"

Có lời hứa hẹn của Thanh Mặc Nhan, cái bản thảo khó hiểu kia cũng trở nên bớt khó khăn hơn, Như Tiểu Lam đọc ngắt đoạn mãi cuối cùng cũng qua.

Thanh Mặc Nhan cũng biết, bắt nàng phải đọc lưu loát mấy chữ kia là một chuyện vô cùng khó, cho nên cũng không muốn gây khó dễ cho nàng, sau khi hai người thay đổi y phục xong thì liền đi thẳng vào thành.

"Ta muốn ăn cái này! Cái kia cũng không tồi..."

"Thanh Mặc Nhan! Ngươi mau đến đây xem..."

"Thanh Mặc Nhan! Thanh Mặc Nhan!"

Dọc theo đường đi, vật nhỏ ồn ào nhốn nháo, Thanh Mặc Nhan lại vẫn phi thường bình tĩnh.

Chỉ có đám người Huyền Ngọc mới cảm nhận được thế tử không giống với trước đây, một chút ý tứ tức giận cũng không có.

Trên đường rất náo nhiệt, người bán hàng rong ở ven đường đều hét to lên giao hàng, hai bên đường phố đều ã cửa hàng san sát nhau, mọi người tới tới lui lui đi qua không ngừng.

Như Tiểu Lam cảm thấy không thỏa mãn khi phải ngồi trên xe, liền quán lấy Thanh Mặc Nhan đi xuống xe ngựa, hai người chậm rãi đi bộ ở trên đường.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy tay nàng, Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ đi theo phía sau bọn hắn, thỉnh thoảng lại tiến lên lấy tay ngăn ở phía trước bọn hắn để ngăn cản dòng người đang chen chúc đi qua.

Như Tiểu Lam nhìn cái gì cũng cảm thấy mới lạ, một hồi thì đứng ở quầy hàng bên này, một hồi sau lại chạy sang quầy hàng khác chơi đùa hết sức vui vẻ.

Thanh Mặc Nhan nhẫn nại đi theo nàng, nhưng mà dần dần hắn lại phát hiện ra, vật nhỏ nhìn nhiều, thích cũng nhiều, nhưng lại không hề mở miệng ra nói là muốn mua.

"Ngươi không thích những cái đó sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Thích a." Như Tiểu Lam thờ dãi.

"Thích có thể mua về."

Như Tiểu Lam thề thốt: "Ta thích rất nhiều thứ, nhưng không phải cứ thấy thích là mua, lại nói mua mấy thứ này về chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, vẫn là tiết kiệm một chút tiền cho ngươi đi."

Nói xong nàng cười hi hi rồi đi tới mấy quầy hàng ở phía trước.

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm, lông mày đang nhíu chặt cũng đã dần dần ra.

Vật nhỏ muốn tiết kiệm tiền cho hắn?

Chẳng lẽ nàng không biết mấy thứ này trị giá bao nhiêu tiền, cho rằng chúng có thể khiến hắn trở nên nghèo túng.

Như Tiểu Lam lúc này đang ở trước một cái quầy hàng, nàng ngồi xổm ở nơi đó tò mò nhìn các món đồ trang trí đang được đặt ở trên mặt đất.

Ngay tại lúc nàng cảm lên một khối ngọc thạch chất lượng kém, thì từ trên đỉnh đầu liền truyền đến thanh âm của người bán hàng rong: "Tiểu nha đầu, ta biết ngươi từ đâu đến..."

Như Tiểu Lam kinh hãi tròn tròn mắt.

Người bán hàng kia nhìn qua rất bình thường, nhưng mà lời hắn nói với Như Tiểu Lam lại chẳng khác gì sóng to gió lớn.

Chẳng lẽ... Có người biết thân phận thật sự của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Vật nhỏ mất tích!

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi vào một gian nhà phòng trong một tú lầu gần đó.

Như Tiểu Lam cúi đầu, dùng đôi đũa gây loạn đĩa thức ăn, có chút không yên lòng.

"Sao vậy, không hợp khẩu vị?" Thanh Mặc Nhan chú ý tới sự khác thường của nàng.

"Không có a." Như Tiểu Lam nhét đồ ăn vào miệng, ánh mắt lại thường nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một tia ánh sáng nhạt.

Vật nhỏ tuyệt đối là đang có tâm sự.

Bộ dáng này của nàng khiến cho hắn cảm thấy bất an, hắn không thích nàng như vậy.

Vật nhỏ của hắn, từ đầu đến chân đều phải thuộc về hắn, không nên có bí mật của riêng mình.

Rõ ràng nàng đang ở trước mặt, nhưng hắn lại sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, thật giống như tùy thời nàng đều có thể xoay người bỏ đi.

Như Tiểu Lam đột nhiên bỏ đôi đũa xuống, nhăn mặt nói: "Ta đau bụng, ta muốn đi nhà xí."

Thanh Mặc Nhan nhú nhú mày, lúc này Như Tiểu Lam đã đứng lên đi ra phía ngoài cửa.

"Huyền Ngọc, đi theo nàng." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Huyền Ngọc đáp lời, đi ra ngoài theo Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đi về phía trước theo dãy hành lang, tay đang ôm bụng lặng lẽ rút ra một lá bùa, phía trước có ngã rẽ, lúc này xung quanh không có một bóng người, nàng đi qua ngã rẽ, đồng thời tay kẹp lấy lá bùa, kết ấn, trong lòng âm thầm mặc niệm: "Thế!"

Lập tức thân mình nàng bé lại, chạy đến trốn phía sau chậu hoa ở gần đó.

Thời điểm Huyền Ngọc đi tới thì chỉ thấy thân ảnh Như Tiểu Lam sau ngã rẽ, cho nên hắn không hề chú ý tới có một tiểu nhân nhi đang lăm lăm kết lết trốn ở phía sau chậu hoa.

Thành công!

Như Tiểu Lam thở phào nhẹ nhõm, nàng xoay người chạy vội xuống lầu, dựa vào trí nhớ đi tìm kiếm người bán hàng rong kia.

"Nàng thật sự đi rồi." Trên tú lầu, một cánh cửa sổ rộng mở, Ngũ tiểu thư đang ngồi cùng với Mục công tử phủ thừa tướng, nhìn thân ảnh nho nhỏ đang càng chạy càng xa ở trên đường.

Mục công tử hiếu kỳ nói: "Ngũ tiểu thư sao có thể đoán được đứa nhỏ này sẽ vì một câu nói mà một mình chạy đến đó?"

Ngũ tiểu thư cười xinh đẹp: "Ta cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi."

Nếu nàng đoán không sai, đứa nhỏ này chính là Như Tiểu Lam, tuy rằng bộ dáng của nàng đã thay đổi, nhưng mà ánh mắt kia nàng tuyệt đối không thể nào nhận nhầm được.

Tuy rằng nàng không biết tại sao Như Tiểu Lam lại lớn nhanh đến vậy, nhưng bất quá dựa vào tin tức mà nàng hỏi thăm được, thì Như Tiểu Lam được Thanh Mặc Nhan "nhặt" về từ hiện trường vụ án con rối mặt ngọc, cho nên đứa nhỏ này có thể là quái vật cũng không chừng.

Hơn nữa nàng nghe được Như Tiểu Lam đã mất đi hết ký ức trước đây, cho nên nàng mới mạo hiểm đi hiến kế cho Mục công tử.

Chỉ là một câu nói không đầu không đuôi, thế nhưng thật sự khơi dậy được lòng hiếu kỳ của Như Tiểu Lam.

"Nàng hẳn là muốn biết bản thân là ai đi." Ngũ tiểu thư mỉm cười nâng chén trà lên, rồi tao nhã húp một ngụm. "Hơn nữa với thân phận của nàng, nhất định là không muốn để cho Thanh Mặc Nhan biết rõ chân tướng."

Mục công tử gật đầu liên tục: "Không tệ, không tệ." Việc này hẳn có thể hiểu được, nếu như sủng nhi của hắn có việc giấu hắn, thì dù cho hắn có sủng ái đối phương đi chăng nữa vẫn sẽ giận dữ đưa nàng vào chỗ chết.

"Tiếp theo còn phải nhờ vào thủ đoạn của Mục công tử rồi." Ngũ tiểu thư buồn bã nói: "Cướp người từ trên tay của Thiếu Khanh đại nhân, cũng không thể nào xong việc dễ dàng như vậy."

Mục công tử phe phẩy cây quạt tà tà cười: "Ngũ tiểu thư yên tâm, một lúc nữa ta sẽ có được thân thể của nha đầu kia, cho dù Thiếu Khanh có sủng ái đến đâu thì nàng cũng đã không còn được như xưa nữa."

Ngũ tiểu thư vẫn là một cô nương chưa xuất giá, nghe xong loại lời nói này khó tránh khỏi sẽ đỏ mặt, lập tức cúi thấp đầu xuống.

Mục công tử lại chẳng hề để ý, đứng dậy cười nói: "Được Ngũ tiểu thư giúp đỡ ta sẽ ghi nhớ ở trong lòng, ngày sau có dịp nhất định sẽ hồi báo." Nói xong vội vàng ra khỏi cửa.

Nha hoàn ở bên người Ngũ tiểu thư nhìn không được mở miệng: "Tiểu thư vẫn nên bớt tiếp xúc với loại người này đi, miễn cho ô uế lỗi tai của người."

Ngũ tiểu thư biết Mục công tử vội vàng rời đi là muốn "ăn luôn" Như Tiểu Lam, tránh cho đêm dài lắm mộng, không cẩn thận còn bị Thanh Mặc Nhan bắt người trở về.

"Tìm một người đáng tin cậy đi theo Mục công tử, xem bọn hắn mang tiểu tiện nhân kia đi đâu." Ngũ tiểu thư phân phó nói.

Nha hoàn kinh ngạc nói: "Tiểu thư, người đây là muốn làm gì?"

Ngũ tiểu thư mỉm cười nói: "Chờ đến khi mọi việc diễn ra thuận lợi, liền đến đưa tin cho Thiếu Khanh, để hắn tận mắt nhìn thấy mới khiến hắn hết hi vọng được."

Nha hoàn khẩn trương nói: "Lỡ đâu Thiếu Khanh hoài nghi tiểu thư thì sao?"

"Không có khả năng, cái gì ta cũng không biết." Ngũ tiểu thư mở hai tay ra: "Ta có lòng tốt phát hiện ra Như Tiểu Lam nên mới phái người đi nói cho Thiếu Khanh biết, hắn còn phải cảm ơn ta mới đúng."

Lúc này nha hoàn mới đi ra tìm một tên gia đình là tâm phúc của Ngũ tiểu thư, lệnh cho hắn lặng lẽ đi theo sau Mục công tử.

Thanh Mặc Nhan ngồi trong nhĩ gian, chờ đến mức có chút sốt ruột.

"Thế... Thế từ..." Ngoài cửa chuyển đến thanh âm sốt ruột của Huyền Ngọc, còn mang theo một tia kinh hoàng.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy Huyền Ngọc một thân mồ hôi đầy đầu đang chạy tới, chỗ thái dương mồ hôi đã chảy thành dòng.

"Có chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan trầm sắc mặt, bởi vì ở phía sau Huyền Ngọc, hắn không hề nhìn thấy thân ảnh của vật nhỏ.

"Thế từ, không tốt, không thấy Như tiểu thư đâu!"

Thanh Mặc Nhan vèo một cái từ ghế dựa đứng lên.

"Tại sao lại không thấy. Không phải là người luôn đi theo nàng sao?"

Huyền Ngọc chưa bao giờ cảm thấy bản thân chật vật như thế, đến ngay cả một tiểu hài tử cũng không trông coi được, lần này chính là đã ném hết mặt mũi đi.

"Thuộc hạ luôn đi theo phía sau Như tiểu thư, nhưng mà đột nhiên lại không thấy tăm hơi nàng đâu, chỉ thấy một tờ giấy." Huyền Ngọc ừm khụt nói, cũng lấy ra một tờ giấy ở trên có chữ viết nhìn giống như hình người.

Thanh Mặc Nhan vừa liếc mắt một cái đã nhận ra đó là bùa chú mà Như Tiểu Lam vẽ ra, trong mắt tức khắc hiện lên một mảnh băng hàn.

Hắn không dám tưởng tượng, vật nhỏ của hắn là tự mình bỏ trốn.

Chẳng lẽ nàng đã mưu tính từ lâu?

Không... Không có khả năng, dù cho nàng phải rời đi, thì nàng cũng sẽ nói cho hắn biết.

Tuy rằng ngoài miệng nha đầu kia luôn nói là muốn được tự do, nhưng mà trong lòng nàng khẳng định vẫn có hắn, buổi tối mỗi lần cổ độc phát tác, nàng đều gắt gao dựa vào trong lòng hắn, đến ngay cả lúc ngủ bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt lấy y phục của hắn.

"Đi tìm." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Dù cho phải đào ba tấc đất, cũng phải tìm ra nàng bằng được."

"Vâng!" Huyền Ngọc như được đại xá, lập tức mang theo đám từ sĩ ra khỏi nhĩ gian, giám thị toàn bộ từ lâu.

Không đến nửa canh giờ, Huyền Ngọc lại triệu tập đến hơn một trăm tên thuộc hạ nữa, đem phong tỏa toàn bộ con phố lại.

Tất cả thực khách trong tửu lâu đều bị đuổi ra ngoài, phần đông tụ họp ở đầu đường ồn ào nghị luận.

"Đây là có việc gì?"

"Đại Lý Tự Thiếu Khanh manh theo nữ hài tử hần nhận nuôi đến đây ăn cơm, kết quả là nữ hài kia bị mất tích..."

"Vì một hài tử mà điều đến nhiều người như thế, Thiếu Khanh đại nhân cũng quá kiêu ngạo đi."

"Ai bảo hần là tâm phúc bên cạnh Hoàng Thượng chứ, tuổi còn trẻ mà đã có thể ngồi vào vị trí này, nhận được bao nhiêu thánh sủng, người nào còn có được cái diễm phúc này nữa..."

"Bất quá hần manh bệnh trong người, dù có được diễn phúc thì cũng như thế nào, còn không biết có thể chịu đựng được mấy năm." Trong đám đông cũng có người tỏ vẻ khinh thường nói.

Ngũ tiểu thư xen lẫn ở trong đám đông, nghe thấy lời mọi người nghị luận thì liền cười lạnh.

Thanh Mặc Nhan, quả nhiên là một nhân vật lớn.

Chỉ có nam tử tài năng như vậy mới xứng đôi với nàng, còn giống với kẻ bất lực như tên nhị thiếu gia kia, dù cho có sống đến một vạn năm, cũng mãi chỉ là phế vật!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Mang chó ngọc đến vào thời điểm máu chót, mèo hương chạy trốn

Người của Thanh Mặc Nhan cơ hồ là đã lật tung hết cả tửu lâu lên, cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng người, có người nhìn thấy nữ hài tử mười tuổi chạy một mình từ trong tửu lâu ra, sau đó bị người ta đánh trộm từ phía sau, rồi nâng lên xe ngựa mang đi mất.

Trong lòng Huyền Ngọc phát lạnh, phịch một tiếng liền quỵ xuống trước mặt Thanh Mặc Nhan: "Đều là do thuộc hạ vô năng, chỉ cần thể tử hạ lệnh, dù cho phải đào tung hết cả kinh thành lên thuộc hạ cũng sẽ tìm được Như tiểu thư rồi mang nàng an toàn trở về!"

Hai tay Thanh Mặc Nhan nắm thật chặt lại, con ngươi đen trắng rõ ràng ẩn ẩn hiện lên tơ máu, thân thể tàn nát ra một cổ khí thế bức người.

"Huyền Ngọc, ngươi mau chóng trở về Hầu phủ, mang chó ngọc đến đây." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Huyền Ngọc ngậy ngẩn cả người.

Hần còn tưởng thế tử sẽ phái hần đi thông tri cho Thuận Thiên Phủ, không nghĩ đến tại thời khắc máu chót thế tử lại bảo hần về phủ mang theo con chó đen trong viện kia đến đây.

"Đi nhanh rồi về!" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

"Vâng!" Huyền Ngọc không dám suy nghĩ nhiều nữa, một mình cưỡi ngựa chạy về Hầu phủ.

Thanh Mặc Nhan đứng ở phía trước cửa sổ trong nhã phòng, nhìn đám người đang tụ tập bên ngoài tửu lâu, đáy mắt nổi lên một ngọn lửa.

Hần vẫn không nghĩ ra nguyên nhân Như Tiểu Lam bị bắt cóc.

Nếu đối phương muốn nhắm vào hần, thì hần rất khó phán đoán ra được thân phận của đối phương, bởi vì kẻ thù của hần rất nhiều, hần đã làm rất nhiều việc cho hoàng đế, tự nhiên sẽ gây thù chuốc oán với không ít người ở trong triều.

Nhưng mà nếu như đối phương đang muốn nhắm vào Như Tiểu Lam...

Nghĩ đến đây, tâm tình Thanh Mặc Nhan càng hóa băng thêm.

Đám đông đến người của hần? Là ngại mệnh của mình quá dài đi.

Từ sĩ canh giữ ở cửa cảm nhận được quanh thân Thanh Mặc Nhan tản mát ra một loại lệ khí, lập tức tất cả đều không dám thở mạnh, sợ sẽ chọc giận thế tử.

Xe ngựa lay động, Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy đầu đau nhức, mí mắt trĩu nặng không tài nào mở ra được.

Xe ngựa xóc nảy được một lúc thì ngừng lại.

Lúc này nàng mới cố hết sức mở to mắt ra.

Trước mắt như bị thứ gì đó che khuất, nàng duỗi tay muốn đẩy nó ra, lúc này mới phát hiện hai tay thế nhưng đều đã bị trói lại.

Phải mất mười giây nàng mới lấy lại được bình tĩnh từ trong kinh hãi.

Con mẹ nó, tỷ bị bắt cóc!

Bị người ta trói lại không nói đã thế còn bị nhét vào một cái bao tải.

Nàng cố gắng nhớ lại xem trước khi bị ngất xỉu đã xảy ra chuyện gì: Sau khi chạy ra khỏi tửu lâu nàng muốn đi tìm người bán hàng rong kỳ quái kia, nàng rất muốn biết có phải đối phương cũng xuyên không qua đây hay không, nếu mà thật sự có thể trở về, nàng sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề tuổi thọ của chính mình nữa.

Nhưng mà... Sau đó, nàng bị người ra đánh cho hôn mê.

Như Tiểu Lam nằm ở nơi đó, trong lòng hồi hận khỏi phải nói.

Nàng nhất định đã bị lừa.

Làm gì có khả năng có người xuyên không đến đây giống như nàng chứ, nếu mà thật sự có thật, đối phương cũng không thể nào biết được sự tồn tại của nàng.

Thật sự là để ý nhiều quá sẽ bị loạn, nàng thế nhưng bị người ta lừa mà không hay.

Cũng không biết là ai đã bắt cóc nàng, chẳng lẽ là muốn đòi tiền chuộc từ chỗ Thanh Mặc Nhan?

Như Tiểu Lam ghé tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, có vài tiếng bước chân hổ độn đang đi lại đây, sau đó cái bao tải đang chứa nàng bị bọn họ nâng lên.

Một giọng nam thô kệch nói: "Các người nhẹ tay một chút, tiểu nha đầu này rất đáng giá đấy."

Như Tiểu Lam không dám cử động, chờ đến khi bọn hắn bỏ bao tải xuống nàng mới dám thở nhẹ ra xả giận, sau đầu một trận đau nhức, cũng không biết có phải bị đánh vỡ rồi hay không.

Như Tiểu Lam nằm ở nơi đó, khi trong lòng nghĩ đến Thanh Mặc Nhan, cũng không biết tại sao sống mũi lại có chút cay cay.

Liệu Thanh Mặc Nhan hẳn có biết nàng đã bị người ta bắt cóc hay không, đợi đến lúc Huyền Ngọc cầm lá bùa về đưa cho Thanh Mặc Nhan xem, hẳn nhất định sẽ cho rằng tự nàng muốn bỏ trốn.

Hắn sẽ tức giận đi?

Nhớ tới lừa giận của Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam theo bản năng rụt thân thể lại.

Nhất định là như vậy, hẳn vì muốn giúp nàng có thể quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt người khác, mà tiến cung nói dối với cả hoàng đế, nếu nàng thật sự không nói một lời nào mà đã bỏ đi, hậu quả không cần suy nghĩ cũng biết.

Càng nghĩ Như Tiểu Lam càng thấy bất an trong lòng, không được, ta nhất định phải trở về giải thích rõ ràng với hắn.

Thính lực của nàng rất tốt, dù cho cách một lớp bao tải thì nàng vẫn có thể phân biệt được động tĩnh ở xung quanh.

Một lúc sau, khi nàng cảm giác được tất cả những người kia đều đã rời đi, nàng liền nhắm mắt lại, thúc giục khởi động cỗ nhiệt lưu trong cơ thể.

Ánh sáng ẩn hiện, thân thể của nàng bị ánh sáng bao trùm dần dần biến thành hình dạng của một con mèo hương màu đen.

Nàng thoải mái thoát khỏi sự khống chế của sợi dây thừng cùng với bộ y phục, rồi dùng răng cắn liên tục lên bao tải, cắn đến khi xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Quả nhiên răng mới dài ra sức lực không hề nhỏ.

Trong lòng Như Tiểu Lam mừng thầm, dựa vào thân mình linh hoạt của mèo hương, chui ra ngoài từ cái lỗ nhỏ kia.

Bất quá sau khi ra khỏi bao tải nàng cũng không vội vã chạy loạn khắp nơi, mà trước hết quan sát bốn phía rồi lại bò lên trên xà nhà.

Đây là một căn phòng xa lạ, trong phòng bày biện rất nhiều đồ dùng, một cái giường to rộng rãi, cây cột ở bốn phía đều treo đầy dây xích bạc tinh xảo.

Như Tiểu Lam tò mò vươn đầu nhỏ nhìn xuống, loại đồ vật này... Như thế nào lại giống với dụng cụ tra tấn vậy a.

Nhìn về phía khác trong phòng, trên ngăn tủ bày đầy đồ chơi, ánh mắt Như Tiểu Lam lập tức co rút lại.

Nhiều đồ chơi trẻ con như thế, chủ nhân căn phòng này tuyệt đối không phải là người tốt!

"Mục công tử, thứ ngài muốn chúng ta đã mang đến, này giá cả..." Ngoài phòng truyền đến tiếng nói chuyện trầm thấp.

Như Tiểu Lam núp thân mình đi, không hề nhúc nhích trốn ở trên xà nhà.

Mấy người nói chuyện bên ngoài rằng có một trận, sau đó có người mở cửa ra.

Như Tiểu Lam vụng trộm nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một nam tử xa lạ, mặc một thân cẩm bào hoa lệ, trong tay còn đang phe phẩy cây quạt, nhìn giống như là công tử phú quý nhà giàu.

Vị công tử trẻ tuổi kia phân phó với thủ hạ: "Tìm thêm vài người đến đây, xuống tay sạch sẽ một chút, nguy trang thành hắc y nhân, đến lúc đó cho dù Thiếu Khanh có đến đây thì cũng không còn nhân chứng nữa."

"Rõ."

Như Tiểu Lam ở trên xà nhà tức đến mức nhe răng trợn mắt, hận không thể lao xuống cào nát mặt hắn.

Nghe xong những lời kia nàng đã rõ ràng hết.

Người này bỏ tiền mua chuộc những người kia để bọn họ bắt nàng đến đây, hiện tại hắn lại muốn giết người diệt khẩu, hắn sợ Thanh Mặc Nhan sẽ tìm được đến đây.

Nàng cuối cùng đã đắc tội với người này ở chỗ nào, vì cái gì hắn muốn bắt cóc nàng, lại còn phải dùng đến nhiều ám chiêu như thế, làm hại nàng bị Thanh Mặc Nhan hiểu lầm.

Phải biết rằng Thanh Mặc Nhan chính là phiếu com dài hạn của nàng, nếu chọc giận hắn, nàng biết đi nơi nào tìm được một chủ nhân tốt như vậy nữa đây.

Nhịn rồi lại nhịn, Như Tiểu Lam quyết định phải chạy trốn trước đã.

Dù sao hiện tại nàng đã là mèo hương, sẽ không có ai nhận ra nàng, không bằng cứ chạy đi tìm Thanh Mặc Nhan trước.

Nghĩ đến đây, nàng bắt đầu tìm kiếm cơ hội, tính toán chạy đi bằng đường cửa sổ.

Nàng khom lưng chuẩn bị nhảy từ trên xà nhà xuống, chợt nghe thấy vị công tử trong phòng hô to một tiếng: "Người đầu mau tới đây, không thấy nha đầu kia đâu cả!"

Cửa phòng mở ra, tức thì có sáu, bảy tên tôi tớ ủa vào trong.

Như Tiểu Lam bị dọa run lên, trong viện có nhiều người như thế, nàng vẫn nên cẩn thận sẽ tốt hơn.

"Miệng túi vẫn đang còn buộc chắc, tại sao lại không thấy tăm hơi người đâu?" Công tử trẻ tuổi giận dữ quát: "Mau bắt mấy người kia về đây cho ta!"

Có người về mặt như đưa đám nói: "Công tử, chậm rồi... Những người đó đều đã bị xử lý sạch sẽ..."

Nếu đã trốn không thoát, Như Tiểu Lam dứt khoát ngồi ở trên xà nhà để xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ngũ tiểu thư lộ diện, thấy thân nhân nước mắt lưng tròng

Như Tiểu Lam ngồi ở trên xà nhà xem náo nhiệt.

Phía dưới Mục công tử đã giận sôi cả máu lên, bắt thuộc hạ phải đi ra ngoài tìm người.

"Công tử, thời điểm bọn họ nâng người vào đây chúng ta đều tận mắt nhìn thấy, trong bao tải quả thật là có người." Hạ nhân giải thích nói.

"Có người tại sao giờ lại không thấy?" Mục công tử cá giận nói.

Như Tiểu Lam trốn ở trên xà nhà nhìn đám người ở phía dưới đang chạy tới chạy lui như một đám ruồi bọ, muốn tìm nàng để bắt trở về.

Dù có cho các người mười lần cơ hội, các người cũng sẽ đoán không được ta đang ở đây.

Đúng lúc này, có hai tôi tớ từ cửa bước vào, bọn họ đẩy đẩy một người vào đây: "Công tử, chúng ta ở ngoài viện bắt được một người khả nghi."

Mục công tử đánh giá người kia, người nọ nhìn thấy mọi người xung quanh đều mang theo sắc mặt không tốt, liền cười nói: "Chư vị đừng hiểu lầm, ta chỉ là người đi ngang qua, trong lúc vô ý nhìn thoáng qua trong viện này một chút thôi..."

Không đợi hắn nói xong, Mục công tử đã khép cây quạt lại: "Không nói thật? Đánh hắn cho ta."

Tôi tớ trong phòng đều tiến lên.

Người nọ bị dọa đến thay đổi sắc mặt, ôm đầu kêu la liên tục: "Đừng đánh, đừng đánh, ta nói ta nói..."

Mục công tử ra hiệu cho mọi người dừng lại: "Nói, người trốn ở ngoài viện làm cái gì? Nha đầu kia có phải đã bị người bắt đi hay không?"

Người nọ vẻ mặt đau khổ: "Tiểu nhân cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi, là chủ tử nhà ta bảo ta đến đây xem..."

"Chủ tử nhà ngươi là ai?" Tên thủ hạ bên cạnh lớn tiếng đe dọa.

"Ta, chủ tử nhà ta là Ngũ tiểu thư..."

Sắc mặt Mục công tử chợt biến đổi.

Lúc này có một người tiến đến trước mặt Mục công tử thấp giọng nói: "Điều nói độc nhất là lòng dạ nữ nhân, Ngũ tiểu thư đã đưa ra chủ ý giúp ngài, bắt nha đầu kia từ trên tay Thanh Mặc Nhan cho ngài, cũng có khả năng nàng đang muốn đi báo tin cho Thanh Mặc Nhan, nói không chừng người là do nàng âm thầm cứu ra, muốn đưa lại cho Thanh Mặc Nhan... Công tử người đừng quên Ngũ tiểu thư cùng Hầu phủ vẫn còn có hôn ước."

Ánh mắt Mục công tử trở lên u ám: "Các người đi, nghĩ biện pháp mời Ngũ tiểu thư đến đây cho ta."

Chữ "mời" kia, hẳn đã bỏ thêm vào mười phần lực đạo, đám thuộc hạ ngẫm hiểu, lập tức lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam nghe xong cuộc nói chuyện của bọn họ, cả người ngây ra như phỗng.

Không nghĩ tới... Tất cả là do Ngũ tiểu thư âm thầm dõ trò quỷ.

Quả nhiên không chỗ nào là không có trạch đầu (*), vẫn do sự cảnh giác của nàng không cao, trúng phải chiêu của người khác.

(*) Trạch đầu: Hay còn gọi là gia đầu, là thể loại truyện có các tình tiết đầu đá, mưu tính nhau giữa các thành viên trong gia đình hoặc dòng họ.

Như Tiểu Lam phiền chán cắn móng vuốt chính mình.

Nữ nhân như vậy tuyệt đối không được để gả vào Hầu phủ, bằng không cuộc sống sau này của nàng làm sao mà qua a.

Trong phòng có rất nhiều người ra vào, nàng không dám mạo hiểm lao ra, đành phải một lần nữa trốn vào trong góc xà nhà.

Ước chừng qua một khắc (15 phút), trong viện vang lên tiếng bước chân hỗn độn.

Cửa mở, Ngũ tiểu thư cùng với nha hoàn của nàng bị bọn thuộc hạ của Mục công tử vây quanh, nửa như áp giải đi đến.

"Mục công tử, người đây là có ý gì?" Ngũ tiểu thư không hề sợ hãi, nói thẳng hỏi.

Mục công tử cười lạnh: "Ngũ tiểu thư thật sự là giỏi tính kế, muốn lấy lòng cả hai bên, trên đời này làm gì có việc nào tốt như vậy?"

Ngũ tiểu thư mặt không đổi sắc: "Mục công tử người đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu."

Mục công tử sai người ném cái bao tải xuống trước mặt nàng: "Không thấy tiểu nha đầu kia đâu, người lại phái người đứng bên ngoài nhìn chăm chăm vào sân của ta, việc này phải giải thích như thế nào?"

"Không thấy?" Lúc này trên mặt Ngũ tiểu thư mới lộ ra biểu cảm kinh ngạc: "Điều này không có khả năng..." Nàng nhìn vào cái bao tải xẹp lép, hỏi Mục công tử: "Người có thể mở ra không?"

Về mặt Mục công tử mang theo khinh thường, phất tay ra hiệu với hạ nhân bên người: "Mở ra."

Có người tiến lên đem túi mở ra.

Kết quả bên trong chỉ có một đồng y phục của nữ tử.

Mục công tử ngây ngẩn cả người.

Trong mắt Ngũ tiểu thư lại hiện lên tia sáng lóng lánh.

Như Tiểu Lam kia quả nhiên là yêu quái!

"Tại sao lại... Chỉ có y phục?" Mục công tử vẻ mặt khó hiểu: "Chẳng lẽ một người đang sống sờ sờ lại có thể tự nhiên bốc hơi?"

Ngũ tiểu thư mỉm cười: "Mặc kệ nàng có phải tự biến mất hay không, hiện tại chỉ cần có bộ y phục này ở đây là tốt rồi, chỉ cần ngài mang bộ y phục này đi ra ngoài..." Nàng nhẹ giọng nói nhỏ với Mục công tử.

Như Tiểu Lam ở trên xà nhà dựng đứng lỗ tai lên nghe thấy rành mạch, khiến nàng giận đến giun người.

Mục công tử nghe xong lời nói của Ngũ tiểu thư liền cười ha ha đứng lên.

"Nói cũng đúng, chỉ cần làm hồng thanh danh của nha đầu kia, sớm muộn gì Thiếu Khanh cũng sẽ vứt bỏ nàng thôi..."

Như Tiểu Lam rớt cuộc nhin không được nữa, phía dưới kia là hai người xấu xa! Xem móng vuốt vô địch của tỷ đây!

Nàng "ngao" lên một tiếng nhảy từ trên xà nhà xuống, lập tức dừng ở trên mặt Ngũ tiểu thư, vung móng vuốt ra cào loạn. (Linh: Ta hả giận ><)

Ta cho người hủy thanh danh của ta, ta cho người nhìn ta không vừa mắt, ta cho người cướp gổ sét đánh với ta, ta cho người ở trước mặt Thanh Mặc Nhan mang theo mặt người, phía sau lại không khác gì rắn rết...

Tất cả lửa giận của Như Tiểu Lam đều phát tiết ra hết, bất chấp hậu quả cào lên trên mặt Ngũ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư bị dọa đến bụm mặt hét chói tai, những người khác trong lúc nhất thời đều không kịp phản ứng lại, ai lấy đều không biết tại sao đột nhiên lại có một con mèo hoang nhảy ra đây.

"Cứu mạng a!" Ngũ tiểu thư liều mạng che lấy mặt.

Khuôn mặt đối với nàng mà nói còn quan trọng hơn cả sinh mệnh, ở thời đại này nếu như nữ tử bị phá tướng (*), thì sẽ rất khó tái giá ra bên ngoài, nàng còn muốn tái giá với Thanh Mặc Nhan, như thế nào lại để mặt mình bị thương được.

(*) Phá tướng: Âm chỉ tướng người có quý tướng, tướng tốt nhưng chỉ vì một đặc điểm trên cơ thể khiến vận mệnh lao đao, mất đi cái quý vốn có.

Lúc này Mục công tử mới khôi phục lại tinh thần, lệnh cho thủ hạ đi lên giúp Ngũ tiểu thư.

Đúng lúc này, cửa phòng phanh một tiếng bị người đá văng ra.

Mấy đạo thân ảnh vọt vào trong phòng, lưới kiếm sắc bén sáng như tuyết được rút ra khỏi vỏ, đặt ở trên cổ mọi người.

Mục công tử bị sự biến hóa bất thành linh này dọa cho ngây người, liên tục kêu lên: "Hiểu lầm hiểu lầm!"

Như Tiểu Lam dừng mọi động tác ở trên người Ngũ tiểu thư, bây giờ mới nhớ đến phía sau đầu mình có vết thương.

Quả nhiên xúc động chính là ma quỷ, nàng bị người ta đánh nén mà giờ mới nhớ ra, tuy rằng báo thù rất thống khoái, nhưng mà phía sau đầu nàng lại đau chết đi được.

Đang lúc nàng chuẩn bị thừa dịp hỗn loạn để chạy trốn, thì ngoài cửa đột ngột xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Con ngươi đen trắng rõ ràng chống lại với cặp mắt xanh biếc của nàng, khiến cho tất cả tức giận cùng khiếp sợ trong nàng đều hóa thành ủy khuất.

Thật giống như hải tử bị người bên ngoài bắt nạt rồi bỗng nhiên gặp được gia trưởng.

Ô ô ô... Ta bị bọn họ bắt nạt, Thanh Mặc Nhan, cuối cùng ngươi cũng tới rồi!

Thanh Mặc Nhan vừa mới bước vào trong cửa, đã thấy một con mèo hương màu đen đang điên cuồng chạy về phía hắn.

Thân mình Huyền Ngọc giật giật, vốn định che ở trước người thế tử, nhưng hắn lại thấy thế tử duỗi hai cánh tay ra, nhìn như vậy rõ ràng là đang muốn nghênh đón đối phương.

Cho nên Huyền Ngọc sáng suốt không xen vào nữa.

Như Tiểu Lam phi lên trên người Thanh Mặc Nhan, hai cái móng vuốt gắt gao chộp lấy cánh tay hắn, đôi mắt màu xanh biếc nhìn vào hắn, trong ánh mắt trong suốt hiện lên bóng dáng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan, không phải ta muốn chạy trốn, ngươi đừng giận ta...

Mèo hương kêu chít chít, đáy mắt là tia khẩn thiết chờ mong, khiến cho lòng Thanh Mặc Nhan phải nóng lên.

Nguyên bản trong lòng hắn còn đang tích trữ rất nhiều lửa giận, nhưng mà khi nhìn thấy đôi mắt kia, lại không cách nào phát tiết ra được.

Trong nháy mắt khi thân thể hắn tiếp xúc với vật nhỏ, thì bao nhiêu tâm tình bực bội, đều đột nhiên biến mất hết.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam đáng thương hề hề kêu to, thể hiện ra ý hối hận.

Mục công tử cùng Ngũ tiểu thư đứng ở một bên khi thấy người mới tới là ai, trong lòng liền hoảng hốt.

Ngũ tiểu thư phản ứng cực nhanh, tức khắc che mặt lại, tỏ ra vô lực dựa vào nha hoàn bên người: "Thiếu Khanh đại nhân, may mắn ngài đến đúng lúc, bằng không.. Bằng không..." Lời sau như nói không được nữa, bụm mặt khóc thút thít.

Câu này nói ra cực kỳ nghệ thuật, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng không thể không bội phục.

Ngũ tiểu thư nói không hết lời, cho nên mọi người đều không biết nàng đang muốn biểu đạt ý tứ gì.

Nàng đến tốt cùng là muốn nói đến việc chính mình bị mèo hương làm cho bị thương hay là việc bị Mục công tử thế nào thế nào đó...

Đến giờ phút này rồi, mà nàng vẫn còn muốn đóng kịch!

Như Tiểu Lam giận dữ, lập tức chít chít chửi ầm cả lên.

Nhưng mà tiếng kêu của nàng trừ bỏ Thanh Mặc Nhan có thể đoán được ra, thì không có người nào có thể nghe hiểu cả.

Nhưng mà đúng lúc này, phía ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng chó sủa, sau đó, một con chó màu đen chạy xông vào, nó tiến lên ôm lấy chân Ngũ tiểu thư, rồi không ngừng cắn xé làn váy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Chó ngốc hắc hươu (*), ai mới là người bị hủy danh tiết?

(*) Hắc hươu: Liếm + lăn lộn (Khu, từ này có hơi nhạy cảm)

Nhìn chó đen cắn Ngũ tiểu thư, Như Tiểu Lam không khỏi trợn to hai mắt ra.

Sao chó ngốc lại có mặt ở đây?

"Chít chít!" Như Tiểu Lam lớn tiếng kêu to, dùng thú ngữ chỉ điểm cho chó ngốc: "Cắn vào bắp đùi nàng, nơi đó thịt rất mềm!"

"Chú ý đừng để nàng bắt được... Đứng, cắn nhiều vào..."

Như Tiểu Lam ở trong lòng Thanh Mặc Nhan phá lệ uy phong, vung tiểu móng vuốt liên tục, như là đang phối hợp với hành động của chó ngốc.

"Trái một quyền, phải một quyền, đứng, quay người lại đi!"

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang dựng lông ở trong lòng mình, khóe miệng nhin không được co rút, nhấc cái gáy của nàng lên, đem toàn bộ người nàng ôm vào trong ngực.

Ôm ấp quen thuộc, mùi hương khiến người ta an tâm, Như Tiểu Lam kim lòng không được cọ xát vào ngực hắn.

Kết quả phía sau đầu truyền đến một trận đau nhức.

Hông bết, quên mất nơi đó vừa bị người đánh...

Nàng bỗng trở nên râm rì không có tinh thần, đuôi móng vuốt ra sờ sau đầu.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan cúi đầu, khuôn mặt không khỏi tối sầm lại.

Duỗi tay vuốt phần lông sau đầu nàng, lộ ra một vết thương thâm tím, rõ ràng là dấu vết lưu lại khi máu đã khô.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng chạm vào nơi đó, Như Tiểu Lam lập tức kêu lên vì đau.

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể thu tay lại, không dám động vào vết thương của nàng nữa.

"Để xem lần sau ngươi còn dám tùy tiện chạy loạn nữa không." Ngọn lửa trong mắt Thanh Mặc Nhan dâng lên, vốn định răn dạy để cho nàng thông suốt, nhưng mà khi nhìn thấy bộ dáng đáng thương hề hề của nàng hắn lại thấy không đành lòng.

Lúc này chó ngốc đã cắn rách một mảnh váy Ngũ tiểu thư, nha hoàn của nàng ta tuy rằng rất muốn đi lên để cứu chủ tử nhà mình, nhưng lại bị từ sĩ của Thanh Mặc Nhan dùng kiếm ngăn lại, dọa cho nha hoàn kia sợ đến mức động cũng không dám động.

"Mau... Người đầu mau tới đây đuổi con súc sinh này đi!" Ngũ tiểu thư kêu khàn cả giọng, nhưng mà khắp phòng lại không có một ai chịu đi lên giúp nàng, đến ngay cả Mục công tử cũng tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt.

Đột nhiên, chó ngốc dừng lại không cắn xé nữa, chân trước bay lên không trung nhào tới trên đùi Ngũ tiểu thư, chân sau thì chấp lại, cái tư thế kia giống như là...

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Ai cũng không ngờ tới chó ngốc sẽ làm ra hành động này.

Đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng tỏ ra kinh ngạc, miệng mở lớn, mắt tròn nhìn chó ngốc đang râm rì ôm lấy chân Ngũ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư cảm thấy xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, một tiếng hét chói tai kinh thiên động địa bay thẳng lên nóc nhà.

Như Tiểu Lam rút cuộc không nhịn được nữa, ôm lấy cánh tay Thanh Mặc Nhan cười đến đau cả bụng.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan khuôn mặt không biểu cảm đứng ở nơi đó, đáy mắt hiện lên lãnh ý.

Hắn nhìn chó ngốc đang ra sức dây dưa với Ngũ tiểu thư, rồi sau đó ánh mắt lại dừng ở trên người Mục công tử.

"Nguyên lai là Đại Lý Tự Thiếu Khanh đến đây, không biết có gì muốn chỉ bảo?" Lúc này Mục công tử đã khôi phục lại được sự bình tĩnh, phe phẩy cây quạt trong tay.

Thanh Mặc Nhan vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt hắn nhìn đối phương lại mang theo sát ý, phảng phất như muốn mang người này ăn sống nuốt tươi ngay lập tức.

Mục công tử bị dọa lùi về phía sau một bước.

Dù cho hắn là công tử phủ thừa tướng, đã nhìn thấu sự đời, nhưng cũng vẫn bị ánh mắt của Thanh Mặc Nhan làm cho kinh sợ.

"Thiếu Khanh, ở đây chính là nhà riêng, người dẫn theo nhiều người xâm nhập vào đây như thế... Chỉ sợ là có chút không ổn đi?"

Thanh Mặc Nhan vỗ về chơi đùa mèo hương ở trong lòng, mở miệng nhàn nhạt nói: "Huyền Ngọc, xử lý đám hạ nhân."

Không đợi Mục công tử khôi phục lại tinh thần, đám tử sĩ đã nhanh nhẹn huy động lợi kiếm trong tay, giết hết tất cả thuộc hạ của Mục công tử.

"Người... Các người đây là muốn làm cái gì!" Mục công tử kinh sợ.

Nhưng mà đám tử sĩ căn bản sẽ không đáp lại câu hỏi của hắn, chỉ trong chớp lát đã giết hết tới tở ở bên người Mục công tử, rồi lại lật tay dùng chuỗi kiếm trực tiếp đánh mạnh vào gáy hắn.

Con người Mục công tử trợn lên trên, trực tiếp ngã quỵ xuống mặt đất.

Ngũ tiểu thư thật vất vả mới tránh thoát được chó ngốc, lập tức nhào về phía Thanh Mặc Nhan: "Thiếu Khanh, cứu ta cứu ta..." Hai mắt nàng rung rung, hoa lê đài vũ (*) nói.

(*) Hoa lê đài vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Nhưng mà Ngũ tiểu thư lại quên mất một việc, gương mặt nàng đã bị Như Tiểu Lam cào đến nở hoa, cả khuôn mặt toàn là vết máu, nhìn qua phá lệ buồn cười.

Như Tiểu Lam nhếch môi, để lộ ra răng nhỏ bén nhọn, không tiếng động rít gào.

Cút ngay, không được đụng vào Thanh Mặc Nhan!

Thanh Mặc Nhan vuốt lông Như Tiểu Lam, xúc cảm thoải mái làm hắn không thể kháng cự được, Như Tiểu Lam cũng không chút do dự, quyết định thuận thế theo loại cảm giác thoải mái kia, trong một giây đã biến thành sùng vật ngoan ngoãn, nheo mắt lại hưởng thụ việc Thanh Mặc Nhan vỗ về chơi đùa.

"Xem ra Ngũ tiểu thư cảm thấy bất mãn về mối hôn sự với Hầu phủ, cho nên mới đến đây nén gặp người khác." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Sắc mặt Ngũ tiểu thư trắng bệch: "Thiếu Khanh ngài đừng hiểu lầm, ta là bị Mục công tử mạnh mẽ ép đến đây, nếu không phải nhờ ngài tới kịp, hôm nay ta sợ là chỉ có thể lấy cái chết để chứng minh..."

Kẻ lừa đảo! Rõ ràng là người cùng với tên kia bày kế hại ta!

Trong cổ họng Như Tiểu Lam phát ra thanh âm bất mãn.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn quả cầu lông ở trong lòng.

Đúng lúc này, Huyền Ngọc đi đến nghiêng người trước Thanh Mặc Nhan, hạ giọng nói: "Thế tử... Nhị thiếu gia đến."

Động tác vuốt ve của Thanh Mặc Nhan bỗng cứng lại: "Thời điểm người về phủ mang chó ngốc đến đây bị hắn phát hiện?"

"Hắn là." Huyền Ngọc ưỡ oai cúi thấp đầu.

"Nếu đã đến đông đủ, ta cũng đỡ phải tốn công." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, cuối cùng còn liếc mắt nhìn Ngũ tiểu thư, rồi ôm Như Tiểu Lam xoay người đi ra khỏi cửa.

"Thiếu Khanh!" Nhìn Huyền Ngọc đang nói nhỏ với mấy tên tử sĩ, ánh mắt lại liên tục nhìn về phía nàng, Ngũ tiểu thư liền cảm thấy da đầu run lên, một cảm giác sợ hãi không tên lan tỏa trong lòng nàng.

Tại sao lại như vậy, đến ngay cả cơ hội để giải thích mà Thanh Mặc Nhan cũng không cho nàng, chẳng lẽ ở trong mắt hắn, nàng lại là nữ nhân độc ác đến vậy sao?

Hai tên tử sĩ đi tới, không lưu tình duỗi tay xé rách váy của Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư bị dọa đến cao giọng hét chói tai, nhưng mà rất nhanh đã có người nhét thứ gì đó vào trong miệng nàng.

Nàng ghen ngào, gầy dựa.

Nha hoàn của nàng bị dọa đến choáng váng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Áo ngoài của Ngũ tiểu thư bị kéo xuống, trung y cũng bị xé thành mảnh nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại cái yếm cùng với tiết khố ở trên người.

Ngay tại lúc nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai tên tử sĩ kia lại đột nhiên thối lui, bọn họ xé áo ngoài rách mướp, dùng nó bao lấy thân thể nàng, rồi mới lấy thứ đang nhét trong miệng nàng ra, một tá một hữu đỡ nàng ra khỏi cửa.

Ngoài cửa viện, tụ họp vô số dân chúng đang muốn xem náo nhiệt, bọn họ duỗi dài cả cổ nhìn vào trong viện.

"Ra rồi, ra rồi!" Có người hưng phấn kêu lên.

"Tìm được đứa bé kia rồi sao? Nghe nói nơi này là nhà riêng của Mục công tử... Chắc chắn, xem ra sau này nha đầu kia không bao giờ được Thiếu Khanh đại nhân sủng ái nữa..."

"Phàm là bị Mục công tử coi trọng còn có thể chạy sao?"

Nhị thiếu gia xen lẫn trong đám người, yên lặng nhìn chăm chú vào trong sân.

Thật vất vả mới biết được hành tung của tiểu yêu quái, không nghĩ tới lại nhìn thấy một màn như thế này.

Nha đầu kia nếu như bị Mục công tử làm nhục cũng tốt, chỉ cần chờ đối phương chơi đủ rồi, hắn chỉ cần bỏ ra một chút tiền cũng có thể đem nàng nắm vào trong tay.

Nhưng mà một màn mọi người mong đợi cũng không hề xuất hiện.

Một mình Thanh Mặc Nhan từ trong viện đi ra.

Mọi người lại một lần nữa tò mò nhìn xung quanh.

Không lâu sau, có người từ trong viện đỡ ra một vị nữ tử, nửa thân trên gần như là trần trụi, y phục bị xé rách tung tóe, mặt mũi toàn là máu...

Hồ hấp nhị thiếu gia đột nhiên ngừng lại.

Nữ tử kia thể nhưng lại là Ngũ tiểu thư, vị hôn thê của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Đạp đầu Mục công tử, nhị gia không có tiền đồ

Nhị thiếu gia nhìn thấy Ngũ tiểu thư y phục không chỉnh tề được người đỡ ra ngoài, trong đầu liền có chút choáng váng.

Nhất thời đám người lại xôn xao cả lên.

"Ai vậy? Không phải nói người bị bắt cóc là hài tử do Thiếu Khanh nhận nuôi sao, người này nhìn thế nào cũng thấy phải mười lăm, mười sáu tuổi rồi..."

"Cũng không biết là thiên kim tiểu thư nhà ai, thật đúng là nghiệp chướng a."

Mấy năm nay Mục công tử đã đập hư không ít hài tử, danh tiếng tự nhiên đã xấu đến cực điểm.

Chẳng qua là mọi người e ngại thân phận của hắn, phía sau hắn còn có phủ tá thừa tướng, cho nên ai cũng không dám động đến hắn, lại nói những người bị Mục công tử đùa giỡn đều có xuất thân nghèo khổ, hoặc là gia cảnh sa sút, chính là có cho thêm mười lá gan thì họ cũng không dám chống đối với hắn.

Nhị thiếu gia mang theo vẻ khó tin, bước thật nhanh xông lên phía trước.

"Ngũ tiểu thư... Người đây là..."

Ngũ tiểu thư bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, bị hai tên tử sĩ lôi kéo ném vào trong xe ngựa.

Không nhìn thấy nhị thiếu gia thì không sao, vừa nhìn thấy hắn thì nàng đã khóc lớn lên, nàng gắt gao níu chặt màn xe lại không dám lộ diện.

Tiếng khóc trong xe ngựa tựa như ngàn cây trâm đâm vào lòng nhị thiếu gia.

"Đến cùng đã phát sinh chuyện gì!" Hắn rít gào chất vấn hai tên tử sĩ.

Tử sĩ mặt không biểu cảm, ai cũng không mở miệng.

Nhị thiếu gia tiến lên túm lấy y phục một người trong số đó: "Nói! Bằng không tin hay không hôm nay tiểu gia sẽ phế đi các ngươi!"

Đáy mắt tử sĩ xẹt qua một tia khinh thường.

"A? Nhị gia, sao ngài lại ở đây?" Huyền Ngọc tùy tiện đi tới, biểu cảm tựa như bây giờ mới phát hiện ra hắn.

Hai trông mắt nhị thiếu gia đều đỏ cả lên, đẩy tử sĩ ra tiến lên muốn túm lấy Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc phát nhẹ tay một cái, liền đem nhị thiếu gia đánh văng ra: "Nhị thiếu gia không cần phải lo lắng, thế tử nhất định sẽ xử lý việc này thật tốt, đến lúc đó sẽ khiến cho Ngũ phủ phải tự động đến cửa đệ tử hôn, tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến thanh danh của ngài."

"Ai... Ai muốn Ngũ phủ từ hôn!" Nhị thiếu gia nóng nảy nói, tình cảm của hắn đang chớm nở chưa kịp lớn lên đã bị bóp chết, sao hắn có thể không vội được.

"Không phải chứ, nhị gia, hàng đã bị tàn phá như thế mà ngài vẫn còn muốn giữ?" Huyền Ngọc nói một câu, giọng của hắn không hề nhỏ, mọi người xung quanh đều nghe thấy rành mạch.

Sắc mặt nhị thiếu gia đỏ bừng lên: "Người nói ai là hàng đã bị tàn phá, miệng ăn nói sạch sẽ một chút."

Huyền Ngọc lấy tay dè sau gáy: "Nhị thiếu gia đừng trách ta thẳng tính, vừa rồi bộ dạng của Ngũ tiểu thư ngài cũng thấy, dù cho người không bỏ được nàng thì cũng phải suy nghĩ cho Hầu phủ chứ, Hầu gia làm sao có khả năng để cho người cưới một nữ nhân ai cũng có thể làm chồng vào trong phủ đây."

Ngũ tiểu thư ở trong xe ngựa nghe được lời nói bên ngoài của Huyền Ngọc, liền khóc đến cơ hồ muốn ngất xỉu.

Nàng bất quá cũng chỉ tính kế để hại con tiểu yêu quái Như Tiểu Lam kia mà thôi, tại sao đến cuối cùng lại bị rơi vào loại tình trạng này, chỉ bằng mấy câu nói của Huyền Ngọc, sau này nàng làm sao dám ra ngoài gặp người nữa!

Nhị thiếu gia lôi kéo Huyền Ngọc làm như là muốn đánh hắn.

"Dừng tay!" Không biết Thanh Mặc Nhan đã đi tới từ bao giờ, hắn nhú mày nhìn đệ đệ của mình.

"Đại ca..." Nhị thiếu gia trừng trừng mắt màu đỏ lên, thật vất vả mới áp chế được lửa giận ở trong lòng, buông Huyền Ngọc ra.

Huyền Ngọc không chút nào để ý đến sự uy hiếp vừa rồi của nhị thiếu gia, loại người như này hắn đã thấy chương mắt từ lâu, chẳng qua là sợ làm ảnh hưởng đến mặt mũi của thế tử, cho nên ngày thường mới tỏ ra tôn kính với đối phương, nếu đến lúc xé rách lớp mặt ngoài, thì đến nửa điểm tôn kính dành cho vị nhị thiếu gia này hắn cũng không có.

"Dẫn hắn vào trong viện xem đi." Thanh Mặc Nhan không giải thích nhiều.

Huyền Ngọc đáp lời, làm một tư thế mời: "Nhị ra, mời vào trong viện."

Nhị thiếu gia hàm hàm hất tay áo, sải bước đi vào sân.

Ông tay áo của Thanh Mặc Nhan khép lại, che giấu đi quả cầu lông ở trong lòng hắn.

Trải qua một phen lăn lộn vừa rồi, vật nhỏ giờ đã ngủ say, nhìn vết thương sau đầu nàng, quanh thân hắn liền tản ra nồng đậm hàn ý.

Đến ngay cả hắn cũng không lỡ gây thương tổn dù chỉ là một chút cho vật nhỏ, vậy mà bọn họ lại dám dẫm đạp thương nàng.

Phủ tá thừa tướng thì như thế nào, thật sự là chán sống.

Cũng may lúc này Như Tiểu Lam vẫn đang ngủ say, nếu nàng tỉnh lại nhìn thấy biểu cảm trên mặt Thanh Mặc Nhan, thì thật sự sẽ bị dọa chết.

Lúc này Thanh Mặc Nhan hoàn toàn như một người xa lạ nàng không hề quen biết.

Hắn nhìn theo bóng lưng nhị thiếu gia, trong mắt chỉ còn lại sát ý cùng lệ khí, ánh mắt như vậy mặc kệ là ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Thanh Mặc Nhan tự biết ánh mắt mình không tốt, dứt khoát lui vào trong xe ngựa, ra về nhắm mắt dưỡng thần.

Một mặt khác của hắn, hi vọng sẽ không bao giờ để vật nhỏ nhìn thấy.

Bởi vì thân thể hàng năm phải chịu sự tra tấn của cổ độc, cho nên tính tình hắn cất giấu ở trong có một mặt cực kỳ hung ác, chẳng qua bởi vì Như Tiểu Lam xuất hiện đã khắc chế đi được cổ độc của hắn, cho nên một mặt tính cách kia mới được ẩn dấu đi.

Hiện tại lại có người làm thương tổn đến Như Tiểu Lam, này không khác gì với dẫm đạp thương đến tính mạng của hắn, hắn làm sao có thể bình tĩnh cho được.

Nhị thiếu gia đi vào sân, Huyền Ngọc nhìn trộm đánh giá bốn phía, thấy tất cả đều đã được xử lý sạch sẽ, lúc này mới thấy yên lòng.

Đám tử sĩ xử trí việc này phi thường nhanh chóng, đợi đến khi nhị thiếu gia đi vào trong phòng, những xác chết cùng vết máu đều đã sớm được thanh lý sạch sẽ.

Nằm trên giường, Mục công tử quần áo không chỉnh tề, ngửa mặt hướng lên trời, hôn mê bất tỉnh.

Xung quanh giường và trên mặt đất, nằm rải rác những mảnh y phục bị xé rách, nếu nhìn cẩn thận không khó để nhận ra chúng đúng là y phục của Ngũ tiểu thư.

Lửa giận của nhị thiếu gia bạo tăng, xông thẳng lên trên đầu: "Tên súc sinh này!" Hắn hét lên một tiếng, nắm bừa lấy một cái bình hoa ở trên bàn rồi đập về phía đầu Mục công tử.

Huyền Ngọc ra về kinh hô, nhưng trên tay một chút sức lực cũng không có, đợi đến khi nhị thiếu gia dùng bình hoa nện lên trên đầu Mục công tử, lúc này hắn mới tiến lên ngăn cản.

"Nhị gia, ngài đừng xúc động, vị này chính là công tử phủ tá thừa tướng, đến ngay cả thế tử cũng không dám đụng đến hắn, ngài đánh hắn như vậy... Chúng ta biết ăn nói sao với phủ tá thừa tướng đây a!"

Lời này tựa như chậu nước đá, hắt một cái vào người nhị thiếu gia khiến hắn cảm thấy lạnh thấu tim.

Nhìn vết máu trên bình hoa, tay hắn run run không ngừng.

Trời à, hần cư nhiên đánh tiểu công tử phủ tả thừa tướng...

Khóe miệng Huyền Ngọc nhếch lên kinh thường, lập tức lòi lòi kéo kéo hần ra khỏi cửa.

Nhị thiếu gia vừa ra khỏi cửa liền vội vàng chạy đi tìm Thanh Mặc Nhan.

"Đại ca! Vừa rồi ta lỡ tay đã thương Mục công tử, này phải làm sao bây giờ?"

Nhìn gương mặt sốt ruột của đệ đệ, trong lòng Thanh Mặc Nhan sinh ra loại xúc động muốn tát một cái lên mặt hần.

Nhiều năm như thế, đệ đệ này của hần vẫn không có một chút tiến bộ nào.

Với năng lực như thế mà còn muốn làm đến chức quan tứ phẩm, vì hần có lòng riêng, nên đến ngay cả tình huynh đệ ruột thịt hần cũng không thêm đề ý đến.

"Nếu đã đánh thì liền đánh đi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Nhị đệ trở về đi, chuyện ở đây đã có ta xử lý, ngày mai ngươi đến Ngũ phủ xin hủy hôn sự, còn chuyện trong phủ tả thừa tướng ta sẽ tiến cung xin thỉnh tội với Hoàng Thượng sau."

Nhị thiếu gia há hốc miệng thờ dốt, hần thật sự muốn nói là hần rất thích Ngũ tiểu thư, nhưng chuyện đã tới nước này, sự việc đã náo lớn thành ra như vậy, không phải là việc hần có thể không chế được nữa.

Huyền Ngọc thúc giục, phái người đưa nhị thiếu gia hồi phủ.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp mang Như Tiểu Lam đến Đại Lý Tự.

Đợi đến khi tả thừa tướng nhìn thấy nhi tử nhà mình bị đánh đến cả mặt toàn là máu được người ta khiêng trở về thì liền giận tím cả mặt, lập tức dẫn người đến Hầu phủ, ở trước mặt lão Hầu gia đập vỡ nguyên một bộ trà cụ mà Hầu gia thích nhất.

Sau khi tả thừa tướng đi, lão Hầu gia cả thân lả giập không có chỗ phát tiết, liền sai người gọi nhị thiếu gia tới, bảo nô bộc ấn hần nằm xuống trên ghế dài, đánh hần những ba mươi roi.

Khi Thanh Mặc Nhan nghe được mấy tin tức này, là lúc hần đang đi tìm y quan Trường Hận để nhờ hần xử lý miệng vết thương trên đầu Như Tiểu Lam.

"Nghe nói nhị thiếu gia bị Hầu gia đánh đến mức không xuống giường được." Huyền Ngọc nói.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan tạo lên một độ cong lạnh lùng: "Không xuống giường được cũng tốt, đỡ mất công chúng ta phải theo dõi hần."

Huyền Ngọc nhìn trộm biểu cảm trên mặt thế tử trong lòng không ngừng thờ dài.

Nhị gia thật đúng là có phúc không biết hưởng, có một vị đại ca tốt như thế mà không biết quý trọng, chỉ sợ sau này đến cơ hội để hồi hận cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Hầu phủ từ hôn

Sự việc của phủ tả thừa tướng rất nhanh đã náo đến tận trong cung, Hoàng Thượng liền triệu lão Hầu gia vào yết kiến, để hai người đối mặt giải quyết việc này.

Lão Hầu gia không tiếc bất cứ giá nào dùng nét mặt già nua, bồi tội với tả thừa tướng, sau khi trở về lại phái người mang không ít được liệu quý hiếm tới phủ tả thừa tướng, việc này mới xem như là tạm cho qua.

Lão Hầu gia càng nghĩ càng thấy giận, lại tiếp tục sai người gọi nhị thiếu gia đến, vốn định chuốc giận cho đỡ tức, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của nhi tử, nghĩ nếu đánh tiếp có thể sẽ gây ra án mạng.

Ông chỉ có thể sai người nâng nhị thiếu gia trở về, đồng thời phái người đi truyền tin cho Thanh Mặc Nhan, bảo hần lập tức hồi phủ.

Lúc này Thanh Mặc Nhan vẫn đang ở Đại Lý Tự, bởi vì thân phận Như Tiểu Lam rất đặc biệt, nên hần mới không dám tìm đại phu đến chữa thương cho nàng, chỉ có thể tìm y quan Trường Hận đến đây, kê vài đơn thuốc chữa ngoại thương như là thuốc mỡ cùng với thuốc tiêu sưng.

"Muốn ta trở về?" Sau khi Thanh Mặc Nhan nghe Huyền Ngọc bẩm báo xong thì liền cười lạnh: "Muốn ta trở về làm gì, nghe ông ấy răn dạy hay là để cho ông ấy nằng chừ?"

Huyền Ngọc cũng cảm thấy tức giận bất bình thay hần: "Kia hay là để thuộc hạ về phủ báo tin, nói ngài công việc bề bộn không thể thoát thân được."

Thanh Mặc Nhan từ chối cho ý kiến, Huyền Ngọc liền hiểu ý của thế tử, xoay người đi ra ngoài đuổi người đưa tin của Hầu phủ về.

Sau khi Như Tiểu Lam bị thương liền trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, ở Đại Lý Tự hành động không tiện, nàng còn phải duy trì bộ dáng của mèo hương, mặc kệ Thanh Mặc Nhan đi đến đâu đều phải trốn trong lòng hần, chỉ thỉnh thoảng để lộ ra nửa cái đầu ra ngoài, nhìn vô cùng đáng yêu.

Lão Hầu gia đối với chuyện Thanh Mặc Nhan không chịu hồi phủ rất là căm tức, liền tiếp phái ra sáu gã sai vặt đến Đại Lý Tự truyền tin, thúc giục hắn trở về.

Đầu tiên là nói Thanh Mặc bắt hiếu, sau đó lại chuyển qua đến việc tiến cung, nói Hoàng Thượng rất tức giận, muốn bắt hắn để hỏi tội.

Nhưng mà đối với những việc này mí mắt Thanh Mặc Nhan cũng không động dù chỉ là một chút.

Hắn càng gây ra chuyện lớn, thì ngược lại hoàng đế sẽ càng yên tâm về hắn hơn.

Bởi vì người mà hắn có thể dựa vào, chỉ có một mình hoàng đế, thân tử như thế sẽ khiến hoàng đế tin tưởng hơn.

"Việc hôn nhân của nhị đệ đã lùi lại chưa?" Thanh Mặc Nhan nhìn bức thư mà phụ thân đưa tới, thuận miệng hỏi một câu.

"Nghe nói vẫn chưa." Huyền Ngọc nói: "Trong phủ rất loạn, nhị thiếu gia bị Hầu gia đánh đến mức không xuống giường được, nên không có biện pháp đến cửa từ hôn."

Vừa đúng lúc Như Tiểu Lam tỉnh lại, nàng ngáp lớn một cái rồi thò đầu ra khỏi cổ áo Thanh Mặc Nhan.

Từ hôn?

Hừ hừ... Để xem sau này nàng còn dám khi dễ ta nữa không, để chó ngốc đoạt đi sự trong sạch của nàng đi.

Trong miệng nàng lẩm bả lẩm bảm, tuy rằng đều là thú ngữ, bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn hiểu rất rõ tâm tư của nàng, hắn duỗi tay ra miết nhẹ cằm của nàng: "Nhị thiếu gia không thể xuống giường, vậy thì phải quản gia đi, nhất định phải làm cho nhanh việc này, ngươi trở về nói với phụ thân, nếu như để càng lâu, thì cái nón xanh trên đầu sẽ càng ngày càng lớn."

Huyền Ngọc nhìn không được cười ra tiếng, gã sai vặt được Hầu gia phái tới bị dọa đến cả đầu ứa ra mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm kêu khổ: Nói như thế ai dám truyền a, nếu khi trở về mà nói thẳng với lão gia, lão gia sẽ đem lột da hắn cũng không chừng.

Gã sai vặt sau khi trở về nơm nớp lo sợ đánh giá sắc mặt lão Hầu gia, đem lời của Thanh Mặc Nhan uyển chuyển nói qua một lần.

Quả nhiên, lão Hầu gia tức đến mức dựng râu lên, vốn định đập vỡ chén trà ở trên bàn, nhưng đột nhiên nhớ tới bộ đồ sứ trên quý trước đó vài ngày đã bị tả thừa tướng đập nát kia, hắn lại đau lòng buông chén trà trong tay xuống.

Trầm mặc nửa ngày, hắn thở dài: "Ngày mai bảo quản gia đi đến Ngũ phủ, lấy lại canh thiếp (*) của nhị thiếu gia về đây, hủy mối hôn sự này đi."

(*) Canh thiếp: Lá thiếp biên tên, tuổi (nhân trong thiếp có biên tuổi, tức niên canh, nên gọi là canh thiếp). Theo hôn lễ xưa, khi bắt đầu dạm hỏi, nhà trai, nhà gái trao đôi canh thiếp của trai gái để đính ước với nhau.

Dù cho trong lòng rất giận, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận chỉ có từ hôn mới là phương án chính xác nhất.

Trước mắt mặc kệ tả thừa tướng cùng với Mục công tử là loại người gì, chỉ bằng việc danh dự của Ngũ tiểu thư đã bị hủy thôi, thì Hầu phủ bọn họ đã không dậy nổi vì phải mang cái nón xanh trên đầu rồi.

Ngày hôm sau, quản gia Hầu phủ đi đến Ngũ phủ, muốn lấy lại canh thiếp của nhị thiếu gia.

Ngũ tiểu thư ở trong khuê phòng khóc đến chết đi sống lại, nếu không nhờ có đám nha hoàn ngăn cản, thì đã muốn đâm đầu tự sát mấy lần.

Ngũ mẫu cùng với Ngũ lão gia cũng liên tục thở dài, nhưng mà khi gặp phải loại sự tình này, đừng nói là Hầu phủ, cho dù là một gia đình bình thường cũng tuyệt đối không cho phép con dâu tương lai dan díu với nam nhân khác.

"Mẫu thân, nữ nhi thật sự là bị oan uổng... Nữ nhi không có... Không có..." Ngũ tiểu thư nhào lòng mẫu thân khóc rống lên.

Ngũ mẫu bắt đắc dĩ an ủi nữ nhi: "Hôn sự này không thành, sau này ta sẽ tìm cho ngươi gia đình khác tốt hơn."

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng Ngũ mẫu cũng rất rõ ràng, sau việc này, nữ nhi của nàng sẽ không thể tái giá vào gia đình quyền quý nữa, đến ngay cả muốn gả cho người có chức quan thất phẩm cũng rất khó khăn.

Trong lòng Ngũ tiểu thư tự nhiên cũng hiểu rõ điều đó, nàng vừa thấy xấu hổ lại vừa thấy giận dữ, nhưng mà vẫn không dám đem chân tướng về việc nàng cấu kết với Mục công tử nói ra cho mẫu thân nghe.

Ngũ phủ trả lại tất cả sinh lễ mà ngày trước Hầu phủ đưa tới cửa, canh thiếp cũng được lấy trở về, nhưng mà Ngũ tiểu thư lại vẫn khóc không ngừng như cũ.

Cuối cùng đến ngay cả Ngũ mẫu cũng nghe nàng khóc đến phiền lòng: "Hôn sự đã bị hủy, ngươi có khóc cũng vô dụng, chờ mấy hôm nữa ta đem ngươi đến điền trang ở tạm mấy ngày, đợi đến khi việc này lắng xuống ngươi hãy trở về."

Ngũ tiểu thư dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, lắc đầu nói: "Không, ta không đi, dù có sao ta cũng không đi... Mẫu thân... Ta thật sự không làm gì sai, ta không cam lòng..."

"Ngươi muốn như thế nào?" Ngũ mẫu bắt đắc dĩ nói.

"Nữ nhi cảm thấy... Nhị thiếu gia Hầu phủ, vẫn còn tình cảm với nữ nhi."

Ngũ mẫu ngậm ngẫn cả người.

Ngũ tiểu thư cúi đầu, cắn môi: "Nữ nhi muốn gặp mặt nhị thiếu gia một lần, đem sự tình giải thích rõ ràng cho hần nghe."

"Người cảm thấy nhị thiếu gia hần sẽ tin người?" Ngũ mẫu lại hỏi.

Ngũ tiểu thư hít sâu một hơi, nói một cách rất tự tin: "Nữ nhi nhất định sẽ thuyết phục được hần."

Mỗi lần nhị thiếu gia nhìn vào mặt nàng đều mang theo một tia khản thiết, nàng đã sớm đoán được tâm tư của đối phương, chẳng qua trước kia là nàng khinh thường đề ý tới hần.

Nhưng mà hiện tại, nàng đã không có đường lui.

Nếu không được gả vào Hầu phủ, sau này nàng sẽ không còn cơ hội bước vào gia đình quyền quý nữa, nàng mới không cần gả đến mấy gia đình bình thường đâu.

Chỉ cần nàng có cơ hội gặp mặt nhị thiếu gia, nàng tin tưởng chỉ cần mình tỏ ra nhiệt tình một chút, nhị thiếu gia nhất định sẽ mềm lòng.

Ngũ mẫu trầm mặc một lúc lâu, kỳ thực nàng cũng hy vọng nữ nhi sẽ được gả vào Hầu phủ

"Nếu người đã khẳng định như thế, ta đây sẽ đi tìm đại ca người, bảo hần giúp người nghĩ cách, lần này ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai lầm nào nữa." Ngũ mẫu cảnh cáo nói.

"Vâng, nữ nhi nhất định sẽ cẩn thận."

Nàng có thể tìm cơ hội xoay người hay không, liền xem lúc này đây.

Bất quá nàng tin tưởng chính mình có thể làm cho nhị thiếu gia luyến tiếc không muốn buông tay, nàng chỉ cần cho đối phương nếm qua chút ngon ngọt, không sợ đối phương không mềm lòng.

Nam nhân không phải đều giống với một con mèo tham lam sao, đem cá ngon để ở trước mặt, chẳng lẽ lại không muốn ăn?

Chậm chễ sẽ không tốt, nàng muốn chữa khỏi gương mặt bị thương thật nhanh.

Bằng không vào thời khắc mấu chốt lại để gương mặt này dọa đến nhị thiếu gia thì sẽ mất nhiều hơn được.

Nhìn những vết cào trên mặt qua tấm gương, Ngũ tiểu thư hận không thể đập vỡ gương đi.

Tất cả đều tại tiểu tiện nhân Như Tiểu Lam kia, nàng tuyệt đối chính là yêu quái, bằng không sao nàng có thể biến mất ở trong bao tải được?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Ăn gì bổ nấy, tiểu nhân báo thù từ sớm đến tối

Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam liên tiếp ở lại Đại Lý Tự hai ngày, buổi tối vẫn luôn bận rộn làm việc ở trong thư phòng.

Hần trước kia cũng thường xuyên vì công việc mà không về Hầu phủ, người bên Đại Lý Tự đã sớm nhìn thành thói quen, hơn nữa Như Tiểu Lam vẫn luôn ở trong bộ dáng mèo hương, cho nên sẽ không khiến cho người khác hoài nghi về nàng.

Ngày thứ ba, hoàng đế triệu hần vào cung, nói về việc Mục công tử phủ tá thừa tướng, nhẹ nhàng băng quơ răn dạy hần vài câu, cuối cùng phạt hần trở về đóng cửa tự suy nghĩ năm ngày, xem như là cho tá thừa tướng một câu trả lời.

Tá thừa tướng giận mà không dám nói gì, chỉ có thể tro mắt nhìn Thanh Mặc Nhan bình an ra khỏi cung.

Đến ngay cả thái giám bên cạnh hoàng đế cũng không khỏi cười thầm, chẳng lẽ tá thừa tướng vẫn không nhìn ra trong lòng hoàng đế Thanh Mặc Nhan có vị trí như thế nào sao?

Khi xảy ra sự việc hoàng đế liền gọi lão Hầu gia tiến cung để trách cứ, đợi đến khi giờ cao tay về phía Thanh Mặc Nhan, thì lại hạ xuống rất nhẹ nhàng, căn bản là phạt hần một cách rất qua loa.

Đóng cửa suy nghĩ năm ngày? Này sao gọi là trách phạt được, đây rõ ràng chỉ là một cái có giả, để cho hần về nhà nghỉ ngơi mấy ngày.

Hơn nữa bởi vì đây là ý chỉ của hoàng đế, cho nên cũng sẽ không còn ai dám tới cửa để gây phiền toái cho hần.

Thanh Mặc Nhan rời khỏi cung, trực tiếp mang Như Tiểu Lam ra khỏi thành, đi đến điền trang.

Như Tiểu Lam bị thương ở đầu, hoạt động mạnh vẫn còn có chút choáng váng, bình thường không có việc gì làm thì liền nằm sấp ở trên giường, tựa như một cây cái thìa, không có tâm trạng, đến ngay cả món ăn thích nhất cũng không hề động đến.

Thanh Mặc Nhan vô thanh vô tức, ở phía sau sai người mỗi ngày đến tầu lâu trong thành mua các dạng đồ ăn về đây, nhưng mà nhiều nhất Như Tiểu Lam cũng chỉ ngửi vài cái, hoặc là ăn mấy miếng, rồi sau đó lại đi về chỗ cũ nằm sắp xuống.

Vết thương ở sau đầu, khiến cho đến nằm ngủ cũng là một hy vọng xa vời đối với nàng, mà tướng ngũ của nàng lại rất xấu, nếu không phải mỗi buổi tối Thanh Mặc Nhan đều ở bên người, nàng nhất định sẽ làm rách vết thương ra.

Một cái thìa xuất hiện trước mặt nàng, Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn đồ ăn trong thìa, nhìn qua non mềm trắng trẻo, giống như là ăn rất ngon, lại không cần phải nhai nuốt vất vả.

"Há mồm." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn mở miệng, Thanh Mặc Nhan đút đồ ăn vào trong miệng nàng.

Đồ vật kia rất non mềm, vừa vào miệng đã tan hết.

"Đây là cái gì?" Nàng tò mò hỏi.

Thanh Mặc Nhan không trả lời nàng, mà lại tiếp tục đút cho nàng ăn, trong lúc bất tri bất giác, nàng thế nhưng đã ăn hết cả một chén nhỏ.

"Là tào phớ?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Là óc heo." Thanh Mặc Nhan nói, lúc này Huyền Ngọc đã bung bát thuốc đi vào cửa, mùi thuốc nồng đậm phiêu tán khắp nơi.

"Cái gì?" Thiếu chút nữa Như Tiểu Lam đã nhở hết thứ vừa ăn ra: "Thanh Mặc Nhan, sao ngươi có thể cho ta ăn cái thứ này!"

"Thứ này thì sao." Thanh Mặc Nhan nghiêng người liếc nàng một cái, mang theo ngữ khí khinh thường: "Trưởng Hận nói, ăn gì bổ nấy, đầu óc ngươi bị hỏng thì đương nhiên phải ăn óc cho bổ rồi."

Như Tiểu Lam nghiêng răng kèn kẹt.

Đầu óc ngươi mới bị hỏng!

Thanh Mặc Nhan không nhìn đến tiểu gia hỏa đang xù lông, tiến lên cầm lấy bát thuốc trong tay Huyền Ngọc: "Uống mau."

Như Tiểu Lam lập tức bị diệt đến không còn một mảnh.

"Có thể không uống sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam nhăn thành một đoàn, tựa như một cái bánh bao.

"Khó coi chết đi được." Thanh Mặc Nhan không hề thương cảm đem chén thuốc đưa tới trước miệng nàng: "Uống mau."

Như Tiểu Lam lắc đầu qua lại, muốn tránh đi mùi thuốc khó ngửi, kết quả Thanh Mặc Nhan trực tiếp cầm chén thuốc nhắm ngay vào miệng nàng, một hơi rót xuống.

Mùi vị kia thiếu chút nữa đã khiến cho nàng nôn hết những thứ vừa ăn vào bụng ra.

"Đáng sao?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng.

"Ân." Như Tiểu Lam đáng thương hề hề trả lời theo đúng sự thật.

"Hảo, như vậy mới tốt." Thanh Mặc Nhan bỏ chén thuốc xuống, duỗi tay nhẹ nhàng vỗ về sống lưng nàng, giúp nàng nhuận được.

Huyền Ngọc đi lên vuốt nữa làm chén thuốc rơi xuống đất.

Thanh Mặc Nhan nhìn hẩn một cái, hơi nhíu mày nói: "Mấy ngày nay ngươi sao vậy? Như người mất hồn mất vía."

"Không... Không có việc gì." Huyền Ngọc cầm chén thuốc lui ra ngoài.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, Huyền Ngọc hung hăng véo vào cánh tay mình một cái.

Đau quá!

Hoàn hảo, không phải hẩn đang nằm mơ.

Hẩn lẩm bẩm tự nói rồi lắc đầu rồi đi.

Trong phòng, Như Tiểu Lam che miệng vụng trộm cười.

Huyền Ngọc không sai biệt lắm là sắp điên rồi đi, cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác.

Bởi vì ngày ấy trở về điển trang, Thanh Mặc Nhan ôm nàng từ trong xe ra, mà khi ấy nàng đã biến trở lại với bộ dáng của nữ hài tử, Huyền Ngọc kinh sợ đến mức tròng mắt suýt nữa rơi ra ngoài.

Ở trong ký ức của hẩn, từ sau khi Như Tiểu Lam mất tích thì đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, thế từ tìm về chính là một con mèo hương, mấy ngày nay đi theo thế tử ở Đại Lý Tự cũng là con mèo hương kia.

Nhưng mà khi đến đền trang, thế tử lại đột nhiên ôm Như Tiểu Lam từ trong xe ngựa đi ra.

Kìa mèu hương chạy đi đâu?

Không đợi hần cần thận suy nghĩ việc này, lúc Thanh Mặc Nhan tắm rửa, hần đi vào đưa đồ, kết quả lại phát hiện thế tử đang tắm cho con mèu hương kia.

Nhưng mà đảo mắt một cái chờ đến khi Thanh Mặc Nhan thay xong y phục đi ra ngoài, vật ôm trong lòng một lần nữa lại biến thành nữ hài tử...

Huyền Ngọc mờ mịt tròn tròn mắt. (Linh: Tội nghiệp huynh TvT)

Đây là việc gì... Chẳng lẽ tại mắt hần có vấn đề?

Một người sống sờ sờ đối tới đối lui, thế tử chẳng lẽ không cảm nhận được một chút nào sao?

Buổi sáng, Huyền Ngọc đang ở trong viện, bỗng nghe thấy Như Tiểu Lam gọi hần từ phía cửa sổ: "Huyền Ngọc!"

Huyền Ngọc dừng lại bước chân, chỉ thấy Như Tiểu Lam cười đến xán lạn vẫy tay về phía hần.

Huyền Ngọc đi qua hỏi: "Tiểu thư gọi ta có chuyện gì?"

"Ta thấy người có chút khác thường, có phải hay không do gần đây thường xuyên xuất hiện ảo giác, nhìn người lại coi thành động vật?" Như Tiểu Lam cố nhịn cười ra vẻ nghiêm túc nói.

Huyền Ngọc hoảng sợ: "Người... Sao người lại biết."

Quả nhiên là một người thành thật.

Như Tiểu Lam ghen cười, bụng co rút đến phát đau.

"Ta biết một phương thuốc, uống xong sẽ tốt ngay a."

"Phương thuốc gì?" Huyền Ngọc hỏi.

"Người lại đây." Như Tiểu Lam vẫy tay về phía hần.

Huyền Ngọc liền đi qua, Như Tiểu Lam nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hần nói thầm một trận.

"Đang nói cái gì?"

Như Tiểu Lam hé miệng nói: "Không có gì, ta đang đưa cho Huyền Ngọc một phương thuốc."

Nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan nhíu mày hỏi: "Hần bị bệnh?"

"Còn không phải vì người không kiêng dè hần, kết quả để hần nhìn thấy ta lúc thì là người, lúc lại là mèu hương, đại khái hần đang cảm thấy chính mình bị điên rồi đi."

Thanh Mặc Nhan đỡ chán, kỳ thật hần không kiêng dè Huyền Ngọc cũng là có nguyên nhân.

Huyền Ngọc là tâm phúc bên cạnh hần, nếu hần biết chuyện của Như Tiểu Lam, thì sau này mới có thể bảo vệ cho nàng tốt hơn được, chỉ là hần vẫn chưa biết nên nói thế nào với Huyền Ngọc cho tốt mà thôi.

"Người cho hần phương thuốc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam cười ra tiếng: "Ta bảo hần đi tìm mấy con chuột chết nấu thành canh uống."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run run vài cái, trong lòng âm thầm mặc niệm cho thuốc hạ.

Vật nhỏ rõ ràng là đang trả thù, xem ra nàng vẫn còn nhớ đến việc lúc trước Huyền Ngọc tìm chuột chết đến làm thức ăn cho nàng đi, quả nhiên là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tiểu nhân báo thù từ sớm đến tối.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Con rồi đứng đầu vượt ngục

Ngoài thành, đền trang.

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam liên tục thử dùng bùa chú để kết thành khế ước với chó ngốc, Thanh Mặc Nhan cũng cho chó ngốc ở lại đền trang, ban ngày không có

việc gì làm Như Tiểu Lam lại nằm phơi mình trên giường trúc ở trong sân để phơi nắng, còn chó ngốc thì nằm phía dưới giường trúc ngủ ngon lành.

Mặc kệ lúc nào Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu lên nhìn vào trong viện, đều có nhìn thấy thân ảnh của một người một chó.

"Khé!" Như Tiểu Lam lăm bắm, giờ lá bùa trong tay ra.

"Uông!" Chó đen ngậy ngốc đuổi đầu lưỡi, ánh mắt chờ mong nhìn nàng.

Một lá bùa dán ở trên đầu nó, Như Tiểu Lam cùng chó ngốc đứng đối diện nhau, thời gian cũng phảng phất như bị ngưng trệ ngay tại giây phút này.

Không khí khẩn trương dị thường, mơ hồ còn có khí thế thần bí ở trong...

Thanh Mặc Nhan thờ dãi, đem sách trên tay để lên bàn.

Cảnh tượng giống như vậy mỗi ngày hần đều nhìn thấy rất nhiều lần.

"Đủ rồi, đừng náo loạn nữa." Thanh Mặc Nhan đi đến, ôm Như Tiểu Lam từ trên giường trúc lên, mang vào trong phòng.

"Vì cái gì lại thất bại!" Như Tiểu Lam ảo não xụ mặt.

Dùng lá bùa kết khế ước với thú khó khăn đến thế sao?

Nhìn lá bùa trên đầu chó ngốc, rồi lại thấy nó chạy tới chạy lui ở trong sân, Như Tiểu Lam bỗng thấy mệt tâm.

Là do năng lực của nàng quá kém sao, đến ngay cả chó ngốc cũng không thu phục được.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng đi vào phòng, để nàng ngồi ở trên đùi hần, cầm sách lên một lần nữa.

"Người đang đọc cái gì vậy?" Như Tiểu Lam thò đầu qua tò mò nhìn một chuỗi "chữ như gà bới" ở trên sách.

"Đây là dược liệu cần thiết để chế thành thuốc giải cổ độc, mặt sau còn ghi ở nơi nào có thể tìm được chúng nó, cùng với khi tìm được chúng, thì phải làm cách nào mới có thể bảo quản cho tốt."

"Không phải đâu... Nhiều như thế?" Như Tiểu Lam lật vài tờ phía sau, phát hiện mặt trên kín mít, tất cả đều là chữ nàng xem không hiểu.

"Mấy cái đầu đã ổn, ta đều nắm được bảy đến tám phần, nhưng mà năm vị dược liệu ở sau lại có chút khó khăn." Thanh Mặc Nhan lật đến tờ cuối cùng, mặt trên có mấy hình vẽ.

"Này một cái là quỷ cô, sinh trưởng ở sâu trong núi hoang nơi không có người sinh sống, nhưng mà ban ngày sẽ không tìm được nó, chỉ có thể chờ đến ban đêm khi toàn thân nó phát ra ánh sáng; còn đây là thấu quang linh chi, sinh trưởng ở đáy băng ngàn năm, đầm nước âm hàn, người thường đi vào chưa đến mấy giây đã bị đông cứng mà chết..."

Nghe Thanh Mặc Nhan giảng giải ánh mắt Như Tiểu Lam đã trũng thật lớn.

Đây thật sự là dược liệu cần tìm sao? Cái này phải gọi là liều mạng mới đúng.

"Người đã từng đi tìm mấy loại dược liệu này sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

Thanh Mặc Nhan cười khẽ, không biết vì sao, nàng cảm thấy tiếng cười của hần có chút lạnh lùng.

"Đương nhiên là đã từng đi tìm, nhưng mỗi lần như vậy ta đều thất bại trở về." Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng bâng quơ khép sách lại: "Cho nên lúc này đây, ta muốn mang người đi theo."

Như Tiểu Lam chớp động đôi mắt xanh biếc.

Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ khuôn mặt nàng, phảng phất như muốn từ trên mặt nhìn ra được suy nghĩ bên trong của nàng.

"Người không muốn?" Thanh Mặc Nhan thử hỏi.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Không sao cả, dù sao chỉ cần có thể đi theo người, thì đi đến đâu cũng là tốt hết."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu xuống nhìn nàng, trong con ngươi đen trắng rõ ràng xẹt qua một tia tình cảm hiếm thấy.

"Trên đường đi sẽ rất vất vả."

"Sẽ phải chịu đói sao?" Như Tiểu Lam hỏi, đối với nàng mà nói, đây chính là việc đại sự liên quan đến chuyện sống còn.

Nàng không tự giác được ghé vào lòng hần, gương mặt cọ lên trên ngực hần.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan ần ần mang theo ý cười: "Làm sùng vật, người đây là đang hoài nghi năng lực của chủ nhân?"

Dù cho hần phải nhịn đói, thì hần cũng sẽ không để cho vật nhỏ phải chịu đói một chút nào.

Lại là sủng vật!

Miệng Như Tiểu Lam chu lên.

Xem ra cả đời này nàng phải chịu để cho Thanh Mặc Nhan gia hóa này gắt gao ăn rồi.

Thấy hai mắt vật nhỏ đầm lệ như sắp khóc, Thanh Mặc Nhan liền cười ra tiếng.

Quả nhiên trêu đùa vật nhỏ mới là việc làm cho hắn cảm thấy vui vẻ nhất ở trên đời này.

Ôm chặt nàng vào trong lòng, hắn ngửi được mùi xạ hương từ trên người nàng, hương thơm nồng đậm khiến lòng người say mê.

Nhưng mà thời gian yên tĩnh không kéo dài được bao nhiêu thì đã bị phá vỡ, Huyền Ngọc vội vàng đi vào cửa.

"Thế tử, Hoàng Thượng triệu gấp..."

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan mặt không đổi sắc, phảng phất như đã sớm quen với việc này.

"Hình Bộ bí mật thăm vấn thần y, đem vụ án con rối đứng đầu ra thăm vấn cùng một lúc, còn thỉnh cả nhị hoàng tử đến... Nhưng không biết tại sao mấy tên nha dịch ở đó lại đột nhiên phát cuồng lên, đã thương vài vị quan chủ thẩm của Hình Bộ không nói, còn làm cho nhị hoàng tử bị trọng thương, tên thần y kia lại nhân cơ hội này mà đào tẩu, Hoàng Thượng liền quy định cho năm ngày, phải bắt bằng được tên thần y kia về để quy án."

Thanh Mặc Nhan nhíu chặt mày: "Đúng là hồ đồ."

Nếu tên thần y kia thật sự là con rối đứng đầu thì đám người Hình Bộ làm sao có thể khống chế được hắn.

"Bên phía Thuận Thiên Phủ có phải người tới không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Nghe nói bọn họ đã có được tin tức của thần y, đến ngay cả người của Cửu Môn Đề Đốc cũng đi qua, đem vây thần y ở trong một ngôi nhà, chẳng qua tòa nhà kia quá kỳ quái, trước sau đi vào mấy chục người, kết quả là đến một chút động tĩnh cũng không có."

Như Tiểu Lam đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Nghe qua thì rất giống với vụ án cửa hàng rối gỗ lần trước.

"Hắn quả nhiên là con rối đó." Như Tiểu Lam vội vàng nói tiếp: "Nếu không hiểu về trận pháp và thuật chú, thì sau khi đi vào nhất định sẽ bị lạc đường."

Thanh Mặc Nhan trầm tư một lúc: "Lần này ngươi nắm chắc mấy phần?"

Như Tiểu Lam khẽ cắn móng tay, lần trước một chút chuẩn bị nàng cũng không có, mà lúc này đây trong tay nàng đã có pháp khí được chế từ gỗ sét đánh, còn có cả lá bùa nữa.

"Nếu một mình ta đi vào thì chỉ có thể nắm chắc được ba phần." Về mặt nàng đau khổ.

"Ngươi cảm thấy ta sẽ để một mình ngươi đi vào đó?" Thanh Mặc Nhan nhéo thật mạnh lên mặt nàng.

"Nếu như phải thêm người đi vào cùng ta, thì phải bảo bọn họ tuyệt đối phải nghe theo lời ta mới được." Như Tiểu Lam cương điệu nói.

"Không thành vấn đề, Huyền Ngọc ngươi đi chọn ra năm mươi từ sĩ đến đây, chúng ta cùng đi."

Huyền Ngọc ngẩn người, từ trước đến nay đi phá án với Thanh Mặc Nhan đều là người của quan phủ, lần này sao hắn lại muốn điều động đến từ sĩ trong trang?

Thanh Mặc Nhan không có thời gian giải thích với hắn, vội vàng thay vào một bộ quan phục, ôm Như Tiểu Lam lên xe ngựa.

Như Tiểu Lam ở trong xe kiểm tra lại lá bùa cùng với kiếm gỗ, rồi lại lấy ra hai khối gỗ nhỏ nhìn như lệnh bài.

"Đây là thể thân phù ta mới làm ra, hiệu quả so với lá bùa kia tốt hơn nhiều." Nàng dương mặt đắc ý, giống như là đang chờ được người nào đó khen ngợi.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan nâng lên một chút: "Lại đây, đeo lên giúp ta."

Như Tiểu Lam đành phải dịch người đến sau lưng hắn, đem một khối thể thân phù đeo lên trên cổ Thanh Mặc Nhan.

Tiểu cánh tay mềm mại vờn quanh cổ hắn, cảm giác ấm áp này khiến cho hắn sinh ra một loại lưu luyến không tên.

Hắn muốn được hưởng thụ loại cảm giác này lâu thêm một chút, lâu thêm một chút.

Duỗi tay kéo nàng ngồi lên trên đùi hắn, hắn cầm lấy khối thể thân phù còn lại, cẩn thận đeo lên cho nàng, rồi đem giấu nó vào trong y phục của nàng thật tốt.

Đoàn người che chở xe ngựa của Thanh Mặc Nhan đi vào trong thành, không một ai chú ý tới, từ lúc bọn họ rời khỏi điện trang, thì một con chó màu đen cũng lặng lẽ rời khỏi theo, tận lực đuổi theo phía sau bọn họ.

Trên đầu nó vẫn còn dính một lá bùa, theo chuyển động của nó, lá bùa lại trượt xuống, bộ dáng nhìn qua rất buồn cười...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Người khác không tin cũng không sao, chỉ cần người tin ta là được

Xe ngựa dừng lại.

Như Tiểu Lam thò đầu nhỏ từ trong xe ra, tò mò đánh giá xung quanh.

Người của Thuận Thiên Phủ và Cửu Môn Đề Đốc đã phong tỏa cả con phố gần đó, cho nên khi nhìn thoáng qua, tất cả đều là người của quan phủ.

Thanh Mặc Nhan xuống xe trước, cách đó không xa Cửu Môn Đề Đốc Tiết tướng quân đang nhìn về phía hắn, mang theo thù hạ đi về phía bên này.

"Thiếu Khanh, phiền toái lần này của chúng ta xem ra không hề nhỏ." Tiết tướng quân bắt đầu nói.

Thanh Mặc Nhan không lên tiếng đáp lời, chỉ xoay người ôm một nữ hài tử gần mười tuổi từ trong xe ra.

Tiết tướng quân ngăn người.

"Nàng là..."

Có người đứng bên cạnh thấp giọng nhắc nhở: "Cái đêm mà Phủ doãn Thuận Thiên tiền nhiệm bị sát hại, nghe nói là nhờ nha đầu Thiếu Khanh nhận nuôi ra tay cứu mọi người, chẳng lẽ chính là nàng?"

Ánh mắt Tiết tướng quân lóe sáng, chăm chú nhìn vào mặt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị những ánh mắt xung quanh nhìn chằm chằm đến cả người không thấy thoải mái, liền đem mặt giấu ở sau bả vai Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không vui nhìn xung quanh: "Xem ra công việc rất nhàn hạ phải không, không ít người đều không có gì để làm."

Tiết tướng quân ho khan một tiếng, mọi người liền thu hồi ánh mắt lại, thần sắc trở nên nghiêm túc hơn.

Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam xuống đất, chào hỏi qua vói đám người Tiết tướng quân, cũng hỏi rõ tình huống ở đây.

Như Tiểu Lam một tay nắm lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, ngừng đầu đánh giá tòa nhà trước mắt.

Xem xét từ bên ngoài, bức tường xung quanh tòa nhà cũng không cao, từ bên trong ẩn ẩn lộ ra một ngôi lầu cao ba tầng, nhìn như là tòa nhà của những gia đình phú quý.

Bất quá khi đến gần lại phát hiện ra, bức tường vây này tựa như bỗng nhiên cao lên không ít, khiến người ta không thể nào vượt qua được.

"Đã có hơn hai mươi người đi vào trong, nhưng tất cả đều biệt vô âm tín (*)." Tiết tướng quân nói.

(*) Biệt vô âm tín: Hoàn toàn biệt tín, đã lâu không có tin tức gì

Giống hệt với cửa hàng rồi gỗ lần trước.

Như Tiểu Lam buông Thanh Mặc Nhan ra, đi về phía trước vài bước, sau đó ngồi xổm xuống, phúi phúi mặt đất.

Thanh Mặc Nhan đang nói chuyện cùng Tiết tướng quân, nhưng mà ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi người nàng.

Nhìn thấy nàng ngồi ở nơi đó, hắn liền đi qua.

"Ồ đây làm cái gì?" Hắn cúi đầu nhìn qua.

Chỉ thấy Như Tiểu Lam vẫn ngồi phúi đất trên mặt đất lên, dần để lộ ra một lát đá.

"Quả nhiên nơi này có trận pháp." Như Tiểu Lam chỉ vào chữ viết trên lát đá nói: "Nếu ta đoán không sai, ở xung quanh đây còn có bảy khối đá giống như vậy nữa."

Đám người Tiết tướng quân lúc này cũng đi lại đây, nhìn thấy lát đá dưới mặt đất thì liền lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Nói đi, muốn ta làm gì." Thanh Mặc Nhan nói.

"Phải người tìm ra chúng nó, đào tất cả lên, đập nát." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Nhất định phải tìm thấy toàn bộ, để sót lại một cái cũng không được."

Thanh Mặc Nhan gật gù đầu, xoay người phân phó với Huyền Ngọc: "Truyền lệnh của ta, cấp tốc đem những lát đá ở dưới lòng đất đào hết lên."

Đám người Tiết tướng quân nhìn những người Thanh Mặc Nhan mang đến đang nhanh chóng hành động, không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ: "Thiếu Khanh, Hoàng Thượng hạ chỉ, lệnh cho ta cùng Thuận Thiên Phủ xử lý vụ án này, mọi việc ở đây không bằng cứ giao cho chúng ta đi."

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, tựa như đang trung cầu ý kiến đối phương.

Trong lòng Tiết tướng quân hoảng hốt, đường đường Thiếu Khanh nhưng lại muốn dò hỏi trước quyết định của một tiểu hài tử.

Như Tiểu Lam gật gật đầu: "Bất quá từ giờ đến chính ngọ (12 giờ trưa) phải tìm được hết chúng nó, nếu không liền bỏ qua thời gian tốt nhất để vào trong."

Tiết tướng quân không nói gì thêm, mấy phó quan đi theo phía sau hắn lại bĩu môi, mang theo thần sắc khinh thường.

"Bất quá chỉ là một tiểu hài tử, lại dám lên giọng ở chỗ này." Không biết ai nói thảm một câu.

Tại Như Tiểu Lam rất thính, nghe rất rõ ràng lời này, nguyên lai nàng còn đang định chỉ ra bảy chỗ có lát đá còn lại cho bọn họ, nhưng khi nghe thấy lời kia nàng liền ngậm miệng không nói gì nữa.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo mặt nàng.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Thanh Mặc Nhan, làm sao đây, ta muốn làm việc xấu..."

Thanh Mặc Nhan nuốt chút nữa là cười ra tiếng.

Hắn chưa bao giờ thấy ai muốn làm việc xấu còn công khai nói ra như vậy.

"Nói đi, ngươi muốn làm việc xấu gì, cần ta giúp hay không." Thanh Mặc Nhan thấp giọng hỏi.

Như Tiểu Lam tròn tròn mắt, quả nhiên chủ nhân vẫn là người đáng tin cậy nhất! Đến ngay cả vụ án Hoàng Thượng đang thúc giục mà hắn còn dám nói là sẽ giúp nàng làm việc xấu, chẳng lẽ hắn không sợ làm loạn việc phá án sẽ bị Hoàng Thượng trách tội.

"Quên đi, ta cũng chỉ nói vậy thôi, ta mới không keo kiệt giống như bọn họ đâu." Vừa nghe câu nói của hắn, nàng lại cảm thấy bản thân không nên có suy nghĩ xấu như thế.

Những người đó không tin nàng thì sao, chỉ cần Thanh Mặc Nhan tin nàng là được rồi.

Tiết tướng quân bắt đầu dẫn theo người đào bới xung quanh tòa nhà.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi đến nghỉ ở dưới túp lều ven đường, rất nhanh đã đến giữa trưa, hắn liền sai Huyền Ngọc cười ngửa đi đến hiệu thuốc nấu một chén thuốc như mọi hôm cho Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đều trừng lớn mắt.

Quả nhiên người có tiền đúng là quá tùy hứng, không uống một bữa thì sẽ chết sao.

Thanh Mặc Nhan làm ngơ trước ánh mắt ai oán của nàng, trực tiếp ra lệnh: "Uống mau."

Tiết tướng quân cùng đám người của hắn cơ hồ đã đào lên hết cả mảnh đất ở xung quanh, nhưng vẫn không tìm thấy được lát đá cuối cùng đâu, mất thấy thời gian đã đến giữa trưa.

Thanh Mặc Nhan chậm rì rì đứng dậy, vỗ đi nếp nhăn trên quan phục, nói với Như Tiểu Lam: "Thời gian không sai biệt lắm, nói cho bọn họ biết lát đá cuối cùng ở đâu đi."

Như Tiểu Lam mới vừa uống thuốc xong, tâm tình cực kỳ không tốt, bĩu môi nhìn nhìn xung quanh, tùy tiện chỉ vào một chỗ: "Từ chân tường bên kia, ước chừng cách đó khoảng năm bước."

Tiết tướng quân nửa tin nửa ngờ, đi qua đào thử, kết quả rất nhanh đã tìm được lát đá kia.

Mọi người mệt đến mức mồ hôi đầy đầu, trong lòng không khỏi có chút uể oải, bọn họ vội vàng tìm cả hai canh giờ không bằng tiểu nha đầu kia liếc mắt nhìn một cái, sớm biết thế từ đầu cứ để nàng giúp đỡ thì tốt rồi, đỡ khiến cho bọn họ uống phí nhiều khí lực như thế.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng tự đắc của Như Tiểu Lam, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Vật nhỏ luôn đơn giản như thế, thích hay không thích đều viết hết lên ở trên mặt.

Tám khối lát đá xanh đã được đào lên đủ, toàn bộ đều bị đập nát.

Lần này khi mọi người đi đến gần cổng lớn, cũng không thấy tường viện có gì biến hóa nữa.

Xem ra pháp trận đã bị hủy hoàn toàn rồi.

Tiết tướng quân gọi hai tên phó tướng tới, bắt đầu điều chỉnh nhân lực, chuẩn bị tiến vào trong tòa nhà.

"Thiếu Khanh cũng muốn vào sao?" Đương Tiết tướng quân nhìn đến năm mươi người mà Thiếu Khanh điều động đến, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hắn tới là để đồn đốc quá trình điều tra, cũng không có ai bắt hắn phải tự mình đi vào nguy hiểm.

"Tốt lắm, chúng ta đi vào thôi." Một thanh âm giòn tan từ sau lưng truyền đến.

Tiết tướng quân quay đầu lại, nhìn thấy hài tử mà Thiếu Khanh mang đến cư nhiên cũng đang đi về phía cổng lớn, khiến hắn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

"Thiếu Khanh không thể!" Tiết tướng quân ngăn chặn nói: "Nơi này rất nguy hiểm, sao ngươi có thể để cho một hài tử hồ nháo ở đây được."

"Ngươi cảm thấy nàng là đang hồ nháo?" Thanh Mặc Nhan cười khê khinh thường.

Khóe miệng Tiết tướng quân gật gật, theo hắn thấy, loại địa phương này căn bản không phải là nơi tiểu hài tử có thể đến, nếu không phải nể mặt Thiếu Khanh, hắn mới không để cho một hài tử đi vào nơi này.

Dù cho lúc trước hắn có nghe nói qua đứa nhỏ này đã cứu tánh mạng của mọi người ở Thuận Thiên Phủ, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy kia cùng lắm cũng chỉ là may mắn mà thôi, cũng không phải là dựa vào bản lĩnh thật sự của nàng.

Hắn nhìn thấy Thanh Mặc Nhan bước nhanh về phía trước vượt qua người tiểu nha đầu kia, rồi lại nắm lấy tay nàng, dặn dò nói: "Không được chạy loạn."

Huyền Ngọc mang theo năm mươi tử sĩ theo sát ở phía sau, đồng thời rút trường kiếm bên hông ra, bộ dáng như lâm đại địch.

Hai tên phó quan đi sau Tiết tướng quân khinh thường cười nói: "Thiếu Khanh đại nhân tánh mạng quý giá, ta cũng chờ không được, thỉnh tướng quân cho chúng ta hai mươi người, lần này ta chắc chắn sẽ bắt được nghi phạm đem về quy án."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Rối gỗ Ngàn Thương, giết hại vô số

Mọi người đi vào bên trong viện.

Hai tên phó tướng mang theo hai mươi tên thủ hạ nhanh chóng phân tán ra, tiến vào trong các phòng xem xét.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu, chỉ vào ngôi lầu cao cao ở trong viện: "Ồ nơi đó."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, quay đầu lại nhìn mọi người.

Huyền Ngọc nhanh chóng dẫn người đi về phía ngôi lầu kia.

Đồng thời Thanh Mặc Nhan cũng ôm Như Tiểu Lam lên: "Sợ sao?" Hắn thấp giọng hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu.

Từ nhỏ nàng đã đi theo bên người ông nội, đã thấy qua vô số sự tình quỷ quái, khi đó bọn họ cũng chỉ có hai người, nhưng hiện tại bên người nàng lại có nhiều người bảo hộ như thế, nàng làm sao lại sợ đây.

Thời điểm Huyền Ngọc đánh nát cửa gỗ của ngôi lầu, hai tên phó quan cũng dẫn người chạy lại đây.

"Chỉ còn lại chỗ này là chưa xem xét."

Hai đội người cùng tiến vào ngôi lầu.

Trong ngôi lầu ánh sáng tối tăm, ánh mặt trời chiếu vào trong qua cái cửa sổ bằng gỗ cũ kỹ, hình thành những vệt sáng đang xen ở trên không trung, từng tầng một nổi thẳng lên đỉnh chóp của ngôi lầu.

Như Tiểu Lam tiến lên phía trước nhắm hai mắt lại, cho nên sau khi tiến vào, nàng là người đầu tiên thích ứng được với ánh sáng ở bên trong.

"Cẩn thận!" Nàng nắm chặt lấy y phục Thanh Mặc Nhan, kêu lên một tiếng.

Thanh Mặc Nhan theo bản năng né tránh thứ ánh sáng kia, những người còn lại võ công cũng không kém, đều né tránh được chúng.

Trong không trung vang lên tiếng "lộng đất lộng đất" giòn vang, dọc theo bốn bức tường ngôi lầu, vô số nhện gỗ bò ra hướng về phía bọn họ.

Một tay Thanh Mặc Nhan ôm chặt lấy Như Tiểu Lam, tay còn lại thì rút trường kiếm ra.

"Ngươi không được dùng nội lực!" Như Tiểu Lam nhìn không được kinh hô ra tiếng.

Sau khi sử dụng nội lực, cổ độc trong cơ thể Thanh Mặc Nhan sẽ phát tác, ở trong hoàn cảnh này hắn rất dễ dàng trở thành mục tiêu công kích đầu tiên của địch.

nhân.

Thanh Mặc Nhan cười khề, trường kiếm trong tay tùy thời chém ra, mũi kiếm hư ảo, đường kiếm đi nhanh đến khó tin.

Những con nhện gỗ tới gần đều bị hấn quét qua, bị chém đến thân thể rơi đầy trên mặt đất, tám cái chân vẫn còn không ngừng run rẩy.

"Dù cho ta không thể sử dụng nội lực, thì chỉ cần kỹ thuật dùng kiếm thôi cũng đã đủ để dọa thương người rồi." Đáy mắt Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia tự tin, dù cho một tay hấn đang ôm Như Tiểu Lam, cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì đến hành động của hấn.

Thân hình di chuyển, động tác huy kiếm gọn gàng sạch sẽ, một chút cũng không thua đám người Huyền Ngọc.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngây người: "Thanh Mặc Nhan, người thật soái!" (Linh: Em cũng thấy thế. TvT)

Lại là cái từ ngữ hấn nghe không hiểu.

Thanh Mặc Nhan nhắc chân giẫm nát một con nhện vừa bị hấn chém trúng.

Nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, đủ để hấn cảm nhận được nội tâm nàng đang vui sướng cùng sùng bái đến mức nào.

Hào, như vậy rất tốt.

Vật nhỏ của hấn chỉ được có mình hấn ở trong lòng.

Đám nhện gỗ rất nhanh đã bị mọi người thanh lý sạch sẽ, ngôi lầu một lần nữa khôi phục lại yên tĩnh lúc trước.

Tất cả mọi người đều mở to mắt, nắm chặt binh khí trong tay, cảnh giác nhìn chăm chăm xung quanh.

"... Con rối kia thật sự là ở nơi này sao?" Không biết ai thấp giọng hỏi một câu.

Như Tiểu Lam đột nhiên cảm nhận được một cỗ âm khí phiêu tán ra từ trên đỉnh lầu.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thang lầu đan xen ngang dọc ở phía trên.

"Người nhìn thấy cái gì?" Thanh Mặc Nhan dùng thanh âm vừa đủ để cho hai người nghe được hỏi nàng.

"Ân... Âm khí quá nặng, nhìn không rõ lắm." Như Tiểu Lam lấy một lá bùa từ trong lòng ra, tay nhỏ bé linh hoạt gấp vài đường, một lúc sau lá bùa đã được nàng gấp thành hình dạng của một con chim nhỏ.

Nàng vung tay ném lá bùa lên.

Lá bùa gấp thành con chim tựa như được trao cho sinh mệnh, vẫy cánh bay lên không trung, nó bay xoay quanh trên đầu mọi người, chậm rì rì càng bay càng cao.

Ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người nó.

Đột nhiên từ trên không trung xẹt qua một đạo bạch quang, cắt chim giấy thành hai nửa.

"Tới!" Như Tiểu Lam ôm chặt lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Cùng lúc đó, trên đầu mọi người vang lên tiếng động thật lớn, thang lầu bằng gỗ bị đâm đến vỡ nát, một bóng người từ trên đỉnh chớp phi thân nhảy xuống, hai tay hấn có đạo bạch quang mảnh khảnh, lao thẳng về phía đám người bên dưới.

Bạch quang tung bay, tựa như một con gió xoáy.

Như Tiểu Lam chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mọi người, tốc độ của đạo bạch quang kia quá nhanh, nàng căn bản cũng không biết rõ đối phương là ai, chỉ có thể cảm nhận được một cỗ âm khí cực hàn đang vờn quanh bên người mình.

"Lùi lại!"

Nàng nghe thấy Thanh Mặc Nhan quát lên.

Huyền Ngọc cũng với đám tử sĩ nhanh chóng lùi lại phía sau, chỉ có hai tên phó quan kia phản ứng chậm hơn một chút, đợi đến khi bọn họ lùi lại đã tổn thất hơn mười mạng người rồi.

Thân thể mấy tên lính bị đâm thủng, chặt đứt, máu và thịt rơi đầy đất.

Như Tiểu Lam gắt gao nắm chặt lấy kiếm gỗ nhỏ của nàng.

Nếu thứ đối phương dùng là tà pháp, nàng còn có thể đối phó được, nhưng cư nhiên đối phương lại dùng loại chiến thuật tàn nhẫn này, nàng căn bản là theo không kịp được tiết tấu của người kia.

"Ha ha ha..." Trong không trung ầm ầm truyền đến tiếng cười của nam tử.

"Là con rối đứng đầu!" Một danh phó quan phát hiện ra chỗ ẩn giấu ở trong bóng tối của con rối kia đầu tiên, liền quát to một tiếng rút kiếm tiến lên.

"Muốn bắt được ta thì phải vượt qua được bảo bối của ta a." Con rối đứng đầu thấp giọng cười ra tiếng.

Thân ảnh vừa nảy lập tức đánh hai đạo bạch quang về phía tên phó quan kia, bạch quang vừa xẹt qua chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai tên binh lính đứng sau sử dụng kiếm ngăn trở đạo bạch quang xâm nhập, thân ảnh người kia lúc này mới dừng lại.

Bấy giờ mọi người mới thấy rõ, đó là một con rối bằng gỗ, thân hình không khác gì người thường, vũ khí của nó là hai đạo bạch quang hình thanh kiếm rất nhỏ, từ giữa cánh tay rồi gỗ vươn ra ngoài.

Chẳng qua gương mặt của người này không phải được điêu khắc từ bạch ngọc, tuy rằng nhìn qua có vẻ tái nhợt đến dị thường, nhưng mà biểu cảm trên mặt lại rất linh hoạt, mang theo hình tượng của một nam tử trẻ tuổi, một đôi mắt thon dài mà lạnh lùng, vô tình nhìn chằm chằm vào bọn họ.

"Ngân Thương, bồi bọn họ chơi cho tốt." Con rối đứng đầu cười khanh khách.

"Người cuối cùng là làm việc cho ai, rốt cuộc thứ người muốn là gì?" Thanh Mặc Nhan giương giọng quát về phía con rối đứng đầu.

Con rối đứng đầu náo ra vụ án lớn như thế ở trong thành, làm liên lụy đến vô số mạng người, Thanh Mặc Nhan tin tưởng là phía sau hẳn còn có ý đồ khác.

Con rối đứng đầu cong cong ánh mắt: "Không thắng được Ngân Thương, dù cho ta có trả lời người cũng vô dụng, bởi vì người chết sẽ không đem bí mật ra khỏi ngôi lầu này được... Bất quá nếu người hỏi ta muốn cái gì, thì ta nghĩ ta đã chiếm được rồi."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan nheo lại, trong nháy mắt, một suy đoán lớn mật hiện lên ở trong đầu hắn.

"Mục tiêu của người là nhị hoàng tử?"

Con rối đứng đầu sừng sốt, trên mặt rõ ràng lộ ra biểu tình kinh ngạc, hắn vỗ tay nhẹ nhàng nói: "Không hổ danh là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, năng lực phân tích vụ án mạnh hơn lũ rác rưởi Hình Bộ nhiều, nếu người đã đoán ra, ta đây cũng không giấu diếm nữa, dù sao rất nhanh nhị hoàng tử sẽ bị thương nặng đến mức không trị được mà chết, khi đó nhiệm vụ của ta sẽ kết thúc, còn bây giờ cứ để cho Ngân Thương chơi đùa với các người một lúc đi, cũng không phụ lòng chờ vị từ đường xa đến đây."

Thân ảnh con rối đứng đầu lặng lẽ biến mất ở trong bóng tối.

"Dừng lại!"

"Dừng để hắn chạy thoát..."

Danh phó quan còn lại trừng lớn mắt, đồng liêu chết thảm ở trước mắt đã làm cho hắn hoàn toàn mất đi lý trí, hắn tiến lên muốn đuổi theo con rối đứng đầu.

Con rối được xưng là Ngân Thương kia vẽ ra một đường kiếm, động tác ưu nhã mà nhanh chóng xẹt qua.

Tên phó quan kia mới chạy được năm bước đã phát hiện ra thân thể có gì đó không đúng, đầu gối hắn mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất, tay phải cầm kiếm cùng với đùi phải hoàn toàn rời khỏi cơ thể hắn.

Trong ngôi lầu, đã biến thành một biển máu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Chó ngốc, chó ngốc

Trong ngôi lầu, đại khai sát giới.

Trước mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn là một mảnh màu đỏ, tầm mắt nhìn đến đâu, đều thấy máu tươi bắn ra tung tóe cùng với góc áo tung bay của Thanh Mặc Nhan.

Trong đầu nàng chỉ còn lại một ý niệm duy nhất: Quá mạnh... Không thể nào thắng được...

Đối thủ như vậy, bọn họ không đấu nổi.

Lợi kiếm của mọi người chém trúng vào người Ngân Thương, nhưng mà đối phương lại không hề có chút phản ứng nào, thân là rối gỗ, hắn căn bản không biết đau là gì.

Ngân Thương phóng tới xuyên qua giữa đám người, hai đạo kiếm pháp tao nhã giống như vũ đạo của từ thần.

Thanh Mặc Nhan được đám người Huyền Ngọc che chắn lui tới cửa, hắn liền đặt Như Tiểu Lam xuống dưới đất.

"Vật nhỏ, đi mau." Trên mặt hắn bị vài giọt máu bắn tung tóe lên, Như Tiểu Lam rất muốn dùng tay lau đi giúp hắn.

"Đi mau!" Hân bình tĩnh nói, trong con ngươi đen trắng rõ ràng không hề có một tia dao động.

Trong lòng Như Tiểu Lam căng thẳng.

Nàng biết, vào giờ phút này nàng không được do dự.

Kẻ địch quá mạnh mẽ, nếu mang theo cả nàng, Thanh Mặc Nhan sẽ rất khó để hành động, nàng không thể trở thành gánh nặng của hân.

Nghĩ đến đây, nàng nhấc góc váy vướng víu lên, xoay người chạy về phía ngoài cửa.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, khóe môi Thanh Mặc Nhan chợt lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Chạy đi, vật nhỏ, chạy xa vào, chạy khỏi nơi nguy hiểm này càng xa càng tốt.

Như Tiểu Lam nhấc váy lên dùng hết sức lực chạy ra ngoài, bỗng nhiên nàng nghe tiếng tiếng kinh hô từ phía sau của Huyền Ngọc: "Thế tử cẩn thận!"

Tựa như bị cái gì đó níu kéo, nàng không tự chủ được quay đầu lại nhìn.

Rối gỗ Ngàn Thương vung hai đường kiếm lên, vọt nhanh tới cửa lớn, tựa hồ như là muốn đuổi theo nàng bằng được.

Thanh Mặc Nhan vừa vặn đang đứng ngăn cản ở cửa, thanh kiếm trên tay mạnh mẽ đụng vào lợi kiếm của đối phương, làm lóe ra nhiều tia lửa nhỏ.

Nhưng mà Ngàn Thương lại có hai thanh lợi khí, ở lúc Thanh Mặc Nhan ngăn cản hân, thì thanh còn lại của hân đã chém tới một đường nữa.

Đám người Huyền Ngọc nhào tới, nhưng lại bị Ngàn Thương dùng một tay đánh văng ra, sau đó mũi kiếm lại một lần nữa chém về phía Thanh Mặc Nhan.

Rối gỗ tái nhợt, khuôn mặt không biểu cảm nhìn chăm chú vào Thanh Mặc Nhan, trong ánh mắt dài nhỏ phảng phất như chứa đựng huyết quang.

Trong nháy mắt đổi mặt, Thanh Mặc Nhan biết cho dù hân có muốn né tránh cũng không được nữa.

Nếu như hân dùng đến nội lực, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều, cũng sẽ an toàn tránh đi được nhất kiếm trí mạng đang tới.

Nhưng mà sau đó, cổ độc trong người hân sẽ nhanh chóng phát tác, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng trí mạng của hân.

Trong vòng nửa khắc, hân đã âm thầm hạ quyết tâm, mạnh mẽ chống lại một kiếm của đối phương... Nếu thành công có thể tránh được vết thương yếu điểm.

Đường kiếm xẹt qua ở trước mắt hân.

Mùi xạ hương xen lẫn với mùi tanh ngọt của máu, đánh thật mạnh vào bên hông hân, đẩy hân tránh khỏi phạm vi chém xuống của đạo bạch quang.

Như Tiểu Lam xô Thanh Mặc Nhan ngã xuống mặt đất, chắn ở phía trước, giúp hân tránh đi kiếm phong của rối gỗ.

Thậm chí nàng còn cảm nhận được lưỡi kiếm lạnh lẽo đâm qua lớp y phục của nàng, xẹt qua làn da trên lưng nàng, mang theo một chận run rẩy không thể nào kiềm chế được.

Bị đâm trúng rồi sao?

Nhưng mà không có cảm giác đau... Chắc là do bị chém thành hai nửa đi, nàng bị dọa nhắm hai mắt lại, động cũng không dám động.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy Như Tiểu Lam ngã gục xuống ở trên người hân thì cả người như bị sét đánh, tứ chi dần trở nên cứng ngắc.

Khoảnh khắc lợi kiếm của rối gỗ chém xuống, máu trong cơ thể hân phảng phất như dần trở nên lạnh lẽo.

Ngàn Thương cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam gục ở trên người Thanh Mặc Nhan, đầu hơi nghiêng sang một bên, giống như đang đánh giá nàng, nhưng mà vũ khí trong tay vẫn không hề dừng lại, theo bản năng chém xuống một lần nữa.

Thanh Mặc Nhan giật mình một cái, đột nhiên lật người lại ôm Như Tiểu Lam bảo vệ ở dưới thân.

Thời điểm đường kiếm của Ngàn Thương rơi xuống, một bóng đen nho nhỏ không biết từ đâu nhảy đến, chắn ở trước người Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

"Ngao ô!" Tiếng kêu rên vang lên bên tai.

Một con chó màu đen rên rỉ ngã xuống mặt đất.

Đầu Ngàn Thương chuyển hướng nhìn về phía chó đen, động tác rõ ràng đã chậm hơn rất nhiều.

Như Tiểu Lam gãy dựa vron đầu ra từ trong lòng Thanh Mặc Nhan, vội vàng hét lên: "Chó ngốc!"

Chó ngốc ngã ở trong vũng máu, nghe thấy Như Tiểu Lam gọi liền ngẩng đầu lên, từ sâu trong yết hầu phát ra thanh âm ư ư

"Chó ngốc chó ngốc..." Như Tiểu Lam bất chấp bỏ nhào qua, muốn chạy đến ôm lấy chó ngốc.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan lại từ phía sau vòng tay ra ôm lấy eo nàng, kéo nàng lùi lại, rời khỏi phạm vi công kích của Ngàn Thương.

"Buông ta ra, chó ngốc sắp chết rồi!" Từ khi xuyên không đến thế giới kỳ quái này, Như Tiểu Lam vẫn luôn sống một cách kiên cường và lạc quan, nhưng mà vào khoảng khắc này, nàng mới cảm nhận được rõ ràng cái chết cách nàng gần đến mức nào.

Trên đầu chó ngốc vẫn còn dán lá bùa của nàng, nhìn qua hết sức buồn cười.

Nhưng mà Như Tiểu Lam lại không cười nổi.

"Chó ngốc, nguoi đúng là ngốc muốn chết... Ngốc muốn chết!" Như Tiểu Lam vịn vẹo thân thể, nhưng vẫn không thoát ra được khối trói buộc của Thanh Mặc Nhan.

Chó ngốc ha hả thở phì phò, trong ánh mắt mang theo tia sáng muôn đời không đổi, nhìn chăm chú vào nàng.

Ở trong mắt nó, nàng chính là tất cả của nó.

Chó ngốc, chó ngốc.

Như Tiểu Lam ô ô khóc, Thanh Mặc Nhan gần như tàn nhẫn ôm lấy nàng, không cho nàng tới gần Ngàn Thương.

Trừ bỏ Như Tiểu Lam ra, lực chú ý của mọi người đều dừng ở trên người Ngàn Thương.

Không biết tại sao, sau khi chém trúng chó đen, động tác của rôi gỗ bỗng dần dần dừng lại, hần đứng yên ở nơi đó nhìn chăm chú vào chó đen, rồi sau đó lại nhìn chăm chăm vào Như Tiểu Lam, thân mình vẫn không hề nhúc nhích.

Như Tiểu Lam khóc đến hai mắt đầm lệ, nàng không chú ý tới, thân thể của mình đang phát ra vàng sáng nhàn nhạt, giống như một đám đom đóm, vô số điểm sáng nhỏ nhu hòa từ trên người nàng tỏa ra.

Thanh Mặc Nhan để ý tới biến hóa của nàng, cánh tay đang ôm nàng càng thêm khấn trương.

Mặc kệ có phát sinh cái gì, hần tuyệt đối sẽ không để cho vật nhỏ gặp nguy hiểm lần nữa.

Tia sáng trong mắt chó ngốc dần dần phai nhạt, nó thở một hơi cuối cùng ra, ánh mắt lại vẫn mở to như cũ, kiên trì đến cùng nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Ở thời điểm thân thể của Như Tiểu Lam sáng lên, lá bùa dán ở trên đầu chó ngốc cũng hơi hơi tàn nát ra ánh sáng.

Bỗng nhiên, vàng sáng trên lá bùa đại thịnh, nháy mắt bộc phát ra tia sáng chói lóa khiến cho mọi người không thể nhìn thẳng, tất cả đều phải nâng cánh tay lên che mắt lại.

Vàng sáng tới nhanh, đi cũng nhanh.

Khi ánh sáng biến mất, thi thể chó ngốc cũng không thấy đâu.

Như Tiểu Lam ngừng khóc thút thít, kinh ngạc nhìn vào đầu ngón tay của chính mình.

Trên đầu ngón tay nàng tụ tập một đoàn ánh sáng, linh động quay xung quanh ở giữa đầu ngón tay nàng.

Như Tiểu Lam quả thật không dám tin vào mắt mình.

Đoàn ánh sáng này, chính là thứ dù nằm mơ nàng cũng muốn có được, biểu tượng cho thấy đã kết duyên với linh thú thành công.

"Chó ngốc?" Nàng thử thăm dò gọi lên một tiếng.

Đoàn ánh sáng đột nhiên tăng vọt lớn nhỏ mấy lần, khi ánh sáng tan đi, một con chó nhỏ màu đen hiện ra, lưỡi nó đang đưa qua lại mang theo đầy nước miếng, nhiệt tình vô hạn cuồng liếm lên trên mặt Như Tiểu Lam...

Đây là linh thú của nàng?

Tất cả nước mắt trên mặt Như Tiểu Lam đều bị chó ngốc liếm đi, trên khuôn mặt nàng bây giờ tràn đầy là nước miếng.

Mọi người xung quanh đều bị một màn này dọa sợ đến ngây người, ai cũng không biết vừa rồi đã xảy ra việc gì.

Hơn nữa khiến cho mọi người bất an chính là con rôi gỗ vẫn không hề nhúc nhích, nếu so sánh với màn giết chó điên cuồng vừa nãy, lúc này hần yên tĩnh ngược lại làm cho mọi người không biết phải làm sao.

Huyền Ngọc khấn trương nhìn Thanh Mặc Nhan, muốn xem chỉ thị của hần.

Đến cuối cùng là nên đánh tiếp hay là phải làm sao, nếu cứ như thế này cũng không tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Hoàng đế triệu vào cung

Rối gỗ Ngàn Thương vẫn đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích, mọi người ai cũng không dám đi qua đó thăm dò.

Như Tiểu Lam giờ tay lên, chó ngốc liền nhu thuận ngồi ở trước mặt nàng.

"Đề nó đến xem đi." Nàng nói với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhú nhú mày: "Nếu chó ngốc bị thương người sẽ lại khóc tiếp."

"Lần này sẽ không." Như Tiểu Lam tự hào nói: "Mạng sống của chó ngốc bây giờ đã thuộc về ta, chỉ cần ta còn sống, nó sẽ không bao giờ chết."

Đối với Âm Dương Sư mà nói, chó ngốc hiện tại không phải là thực thể, bất quá về vấn đề này nàng không biết nên dùng cách nào để giải thích cho Thanh Mặc Nhan rõ được.

Nghe xong lời này, trong lòng Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên lại dâng lên cảm giác khó chịu.

Một con chó ngốc như thế lại có thể đồng sinh cộng tử với vật nhỏ của hắn?

Chó ngốc cảm nhận được ánh mắt không tốt của Thanh Mặc Nhan, thân thể theo bản năng run run vài cái.

Như Tiểu Lam lúc này đúng là tự tin bạo dạn, nàng vung mạnh tay lên, kêu lớn một tiếng: "Đi!"

Chó ngốc lập tức vui vẻ xoay người đánh úp về phía rối gỗ Ngàn Thương.

Đám người Huyền Ngọc đều khần trương nhìn chằm chằm vào động tác của chó ngốc, thấy nó trực tiếp bỏ nhào lên người Ngàn Thương, đuôi giờ cao lên trên...

"Rung rung!" Trong ngôi lầu chỉ nghe thấy duy nhất tiếng chó sủa vang vọng.

Đám người Huyền Ngọc bắt đầu âm thầm lo lắng thay cho chó ngốc, nhưng một lúc sau không biết là ai nói thầm một câu: "... Không đúng a, bộ dạng này của nó không giống như là muốn cắn người."

Như Tiểu Lam cũng ngây dại, chó ngốc hăng hái vẫy đuôi... Vô luận nhìn như thế nào, cũng giống như là đang giao hảo với đối phương.

"Ta biết rồi!" Huyền Ngọc hưng phấn nói: "Đây là chiến thuật."

"Thì ra là thế, chó nhỏ thật thông minh, trước tiên mê hoặc kẻ địch, rồi sau đó mới nhân cơ hội tấn công!" Quân chúng xung quanh nói cho có lệ.

Về mặt Như Tiểu Lam tuyệt vọng, hận không thể trốn vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

"Chó ngốc quả nhiên vẫn mãi là chó ngốc." Thanh Mặc Nhan than thở: "Huyền Ngọc, người mang theo vài người lên đi."

Như Tiểu Lam đỏ cả mặt, không nghĩ tới lần đầu tiên sử dụng khế thú nàng đã thất bại thảm hại.

Đang lúc Huyền Ngọc chuẩn bị dẫn người tiến lên, thân thể rối gỗ bỗng dưng phát ra một tiếng kêu giòn vang, tựa như dây cót của nó bị chặt đứt hết, ngay sau đó nó liền xụi lơ ở trên mặt đất.

Mọi người nín thở ngưng thần, ai cũng không dám tiến lên một bước.

Cuối cùng vẫn là chó ngốc đi lên trước, dùng cái mũi ngửi ngửi, rồi sau đó quay đầu nhìn Như Tiểu Lam kêu to một tiếng.

"Nó nói không vấn đề gì." Như Tiểu Lam giải thích nói.

Lúc này Huyền Ngọc mới dẫn người cẩn thận đi qua.

Rối gỗ vẫn không hề nhúc nhích, nhìn qua không có bất cứ uy hiếp nào, nhưng mà cảm giác sợ hãi vẫn còn tồn tại rất rõ ràng trong lòng mọi người, vật trước mắt tuyệt đối không phải là một thứ đồ chơi bình thường, mà là sát thủ đến từ địa ngục.

Cửu Môn Đề Độc Tiết tướng quân rất nhanh đã mang theo người tiến vào tiếp ứng, thăm trạng trong ngôi lầu khiến mọi người vô cùng kinh sợ, hai tên phó quan Tiết tướng quân phái ra không có người nào tránh thoát được, hai mươi quan binh cũng chết hết chỉ còn sót lại mấy người, đến ngay cả tử sĩ bên này của Huyền Ngọc cũng đã chết hơn mười người, những người còn sống đều mang theo vết thương trên thân thể, vài người bị thương nặng cần phải điều trị ngay lập tức, nếu không sẽ đe dọa đến tính mạng.

Thanh Mặc Nhan vội vàng bàn giao việc lại cho Tiết tướng quân rồi mang Như Tiểu Lam lên xe ngựa về trước.

"Con chó kia đâu?" Thanh Mặc Nhan để ý tới không thấy chó ngốc đâu.

Như Tiểu Lam cười hi hi búng tay một cái, đoàn sáng trên đầu ngón tay bay vào trong thùng xe, hóa thành một con chó màu đen.

"Nếu nói vậy mỗi thời mỗi khắc nó đều đi theo bên người người?" Không thể không thừa nhận, tình huống này làm trong lòng Thanh Mặc Nhan có chút khó chịu.

"Đúng vậy, nhưng mà những người khác sẽ không nhìn thấy nó." Như Tiểu Lam đắc ý nói.

Thanh Mặc Nhan vung tay buông màn xe xuống, bắt đầu tháo đai lưng của nàng ra.

"Ai à? Người đây là muốn làm cái gì?" Hai tay Như Tiểu Lam che ở phía trước chính mình, chó ngoác nhe răng về phía Thanh Mặc Nhan, không tiếng động rít gào.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn chó ngoác một cái, quát khê lên: "Đi ra!"

Không đợi Như Tiểu Lam mở miệng, chó ngoác đã vèo một cái nhảy ra khỏi thùng xe.

Như Tiểu Lam ngậy người.

Đây rõ ràng là khê thú mà nàng thu được! Vì cái gì nó lại nghe lời Thanh Mặc Nhan đến thế!

Nàng đâu biết rằng, nỗi sợ của chó ngoác đối với Thanh Mặc Nhan đã xâm nhập vào tận xương tủy của nó, nó có thể vì nàng mà lên trời xuống đất, đối nghịch với bất kỳ kẻ nào, nhưng lại duy nhất sợ hãi trước Thanh Mặc Nhan.

"Sau này khi người tắm rửa không được để nó ở trước mặt, lúc thay quần áo cũng thế." Thanh Mặc Nhan không để nàng phân trần, mở đai lưng của nàng ra, sau đó còn cởi luôn áo ngoài của nàng.

Sức lực của Như Tiểu Lam không chống lại được với hắn, rất nhanh đã bị cởi đến chỉ còn cái yếm nhỏ.

"Quay người lại đi." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói.

Lúc này Như Tiểu Lam mới chú ý tới vừa rồi khi cởi y phục nàng đã làm nứt ra vết thương rất dài ở sau lưng, vết thương đó là do bị Ngân Thương dùng kiếm chém qua.

Thanh Mặc Nhan nhìn qua quần áo của nàng, thấy mặt trên không có vết máu, lúc này mới thấy yên lòng, nghĩ tới một màn nguy hiểm vừa rồi, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

"Không phải bảo người trốn ra xa sao, như thế nào lại còn cậy mạnh, dám tự tiện quay trở lại." Thanh âm Thanh Mặc Nhan có chút tức giận.

Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt vô tội: "Ta cũng không biết mình bị sao nữa, đầu óc nóng lên, bản thân liền chạy quay lại." Ngày thường nàng rất quý trọng mạng sống, thấy nguy hiểm thì sẽ dùng hết biện pháp để tránh xa, ông nội cũng đã dạy nàng như vậy.

Nhưng mà hôm nay ma xui quỷ khiến nàng lại muốn làm "anh hùng".

Sau lưng tuy rằng bị binh khí làm cho bị thương, nhưng cũng chỉ là một vết cắt rất nhỏ, chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.

Thanh Mặc Nhan lấy thuốc mỡ từ trong thùng xe ra, bôi lên trên lưng nàng

Xúc cảm từ đầu ngón tay giống như là đang "thuận lông" cho nàng, thoải mái khiến cho nàng mơ màng buồn ngủ.

Như Tiểu Lam không tâm không phổi ngáp một cái, dứt khoát chớp mắt một chút.

Cũng không biết tại sao, cuối cùng thế nhưng lại ngủ say không biết gì nữa, đợi đến khi nàng tỉnh lại, phát hiện chính mình thế nhưng đang ở Hậu phủ.

"Hoàng Thượng truyền thế tử cùng với các đại thần vào cung cả một đêm, cho nên chỉ có thể để tiểu thư ở lại đây." Huyền Ngọc thấy nàng đã tỉnh liền tiến vào giải thích.

Bởi vì trên người mang theo tập tính của động vật, cho nên Như Tiểu Lam cũng giống như mèo hương cẩn thận và đa nghi, bình thường khi có Thanh Mặc Nhan ở bên cạnh thì không có vấn đề gì, một khi có người đến truyền lời của hắn với nàng, nếu như không phải người nàng quen biết cùng tín nhiệm, thì nàng sẽ lại nghi thần nghi quỷ không tin tưởng người đó.

Cho nên Thanh Mặc Nhan mới cố ý để Huyền Ngọc ở lại trong phủ, để tránh nàng lại nháo ra cái sự tình nào nữa.

Bây giờ Huyền Ngọc đã biết rõ thân phận của Như Tiểu Lam, bất quá đối với hắn mà nói, mặc kệ là yêu quái cũng được, hay là nữ hài tử bình thường cũng thế, chỉ cần Như Tiểu Lam có thể khắc chế được cỗ độc trong người thế tử, thì nàng chính là mục tiêu hắn muốn dùng toàn lực để bảo vệ.

Cho nên hiện tại không cần Thanh Mặc Nhan phải phân phó, Huyền Ngọc đã tự khắc an bài tốt mọi chuyện ở trong phủ, cũng triệu tập mười mấy tên tử sĩ vào trong viện, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện ra vào sân của thế tử.

Cả đêm Thanh Mặc Nhan đều không hồi phủ, tới buổi sáng ngày hôm sau, khi Như Tiểu Lam đang dùng điểm tâm, thì thấy Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào: "Trong cung phái người tới, nói Hoàng Thượng muốn triệu người vào cung ngay lập tức."

Như Tiểu Lam ngậy ngán cả người.

Hoàng đế không có khả năng không có việc gì mà tự nhiên lại triệu nàng vào cung, giữa bọn họ lại không hề quen thân, cũng mới chỉ gặp mặt đúng một lần duy nhất.

Lại nói, hoàng đế là người dễ trở mặt vô tình nhất, nàng mới không muốn nói sai hoặc làm sai cái gì để rồi bị chém đầu đầu.

"Bây giờ Thanh Mặc Nhan đang ở đâu?" Như Tiểu Lam hỏi Huyền Ngọc.

"Vẫn đang ở trong cung."

"Người cảm thấy có phải hay không là do Thanh Mặc Nhan đã làm sai chuyện gì đó, cho nên hoàng đế của các người muốn hù dọa hắn, bằng cách khai đao về phía ta?"

Huyền Ngọc gian nan nở một nụ cười, hắn rất khó thích ứng được với đủ loại ngôn ngữ của Như Tiểu Lam.

"Hắn là không đầu..." Huyền Ngọc do dự nói, lấy thân phận của hắn, căn bản là không thể tùy tiện tiến cung cùng với Như Tiểu Lam được, cho nên hắn chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng nhìn Như Tiểu Lam lên xe ngựa một mình, đi theo thái giám vào trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Gặp Phù Sinh trong tháp Phật

Như Tiểu Lam đi theo thái giám vào trong cung.

Lần trước nàng là tiến cung cùng với Thanh Mặc Nhan, nhưng mà lúc này đây, lại chỉ có một mình nàng, cho nên mọi việc đều phải hết sức cẩn thận.

Sau khi đi đến cửa cung, xe ngựa không được phép đi vào tiếp, vì vậy Như Tiểu Lam phải bước xuống xe đi bộ vào trong.

Thái giám dẫn đường đi ở phía trước, đường đi phẳng phất như dài đến mức nhìn không thấy đích, Như Tiểu Lam không khỏi tưởng niệm đến cái ôm ấm áp quen thuộc.

Vẫn là được người ôm thoải mái hơn a.

Thật vất vả mới đi qua một cái cửa cung nữa, không nghĩ tới lại gặp được một người ở trên đường.

Thái giám dẫn đường nhìn thấy người nọ liền vội vàng hành lễ.

"Thái tử điện hạ."

Như Tiểu Lam cảnh giác nhìn nam tử trẻ tuổi ở đối diện.

Người nọ mặc một bộ ngũ sắc cẩm bào, gương mặt ôn hòa, khoe miệng cười chung mang theo ý cười nhẹ nhàng, dù cho người không biết thân phận của hắn thì cũng có thể dễ dàng đoán ra được, nhìn qua là biết hắn được sinh ra từ trong gia đình quyền quý, một thân khí độ kia không phải người thường có thể bắt chước được.

Nhưng mà đối với người này, Như Tiểu Lam lại cảm thấy cần phải vô cùng cảnh giác.

Nguyên nhân không rõ.

Thái tử chậm rãi đi tới, rõ ràng nàng nhìn thấy, trong lòng đối phương đang ôm một con chồn trắng, chồn trắng nâng đầu lên, gât gao nhìn chăm chăm vào nàng.

Trong lòng Như Tiểu Lam không không khỏi lộp bộp một tiếng.

Tại sao con chồn trắng này lại ở đây?

"Đây là hải tử Thiếu Khanh nhận nuôi đi." Thái tử ôn hòa nói.

"Vừa vặn ta cũng có việc phải đến gặp phụ hoàng, để ta mượn nàng đi là được rồi." Thái tử nói xong còn mỉm cười về phía Như Tiểu Lam.

Trong lòng Như Tiểu Lam gấp muốn chết.

Con chồn trắng kia đã tấn công nàng mấy lần liền, tuy rằng không biết ý đồ của nó là gì, nhưng mà địch ý của đối phương lại dị thường rõ ràng, sao nàng có thể không cảm nhận được đây.

Hiện tại lại muốn nàng đồng hành cùng với thái tử...

Âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, Như Tiểu Lam cảm giác được đoạn đồng hành này sẽ không vui vẻ gì.

Thái giám cung kính lui xuống, thái tử cười nhẹ đi qua: "Người tên là gì?"

Như Tiểu Lam ngốc lãng quên cả trả lời câu hỏi của đối phương, nhưng mà đúng lúc này chồn trắng ở trong lòng thế tử lại đột nhiên đứng lên, như là đang muốn nhào về phía nàng.

Nàng bị dọa sợ lùi về phía sau một bước, suýt nữa té ngã.

"Người sợ ta?" Thái tử vươn tay kịp thời bắt được tay nàng.

Chồn trắng ở trong lòng thế tử làm bộ như là muốn nhảy ra ngoài.

Như Tiểu Lam bỗng cảm thấy lông tóc phía sau dựng đứng lên, nàng dùng sức thoát khỏi tay thái tử, không quay đầu lại chạy thẳng đi.

Thái tử vẫn đứng ở chỗ cũ, nhàn nhả nhìn bóng lưng né tránh của Như Tiểu Lam.

"Người nói, nàng chính là con mèo hương kia sao?" Hắn tựa hồ như đang hỏi chồn trắng ở trong lòng.

Chồn trắng kêu lên vài tiếng.

"Linh thú trong truyền thuyết quả nhiên là danh bất hư truyền, nếu có thể đoạt tới tay, khả năng ta cũng sẽ lưu luyến không thể buông ra đi." Thái tử vuốt nhẹ cổ chồn trắng. "Mỗi đã bày ra, bây giờ chỉ cần chờ con mèo của chúng ta tự chui đầu vào lưới nữa thôi."

Như Tiểu Lam đã chạy không còn thấy bóng dáng đâu, lúc này thái tử mới xoay người rời đi.

Như Tiểu Lam chạy vào ngự hoa viên.

Dọc theo đường đi, đến ngay cả đầu nàng cũng không dám ngẩng lên.

Từ khi nàng xuyên qua đến thế giới này, kẻ thù nàng gặp đầu tiên chính là chồn trắng, cho nên ở trong lòng nàng vẫn luôn tồn tại một cảm giác sợ hãi khó quên.

Hiện tại lại thêm một tên thái tử, nàng thật không nghĩ ra được biện pháp để ứng phó.

Thanh Mặc Nhan... Người đang ở đâu...

Như Tiểu Lam đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện cảnh sắc xung quanh hoàn toàn xa lạ.

Kết quả là, tiểu gia hỏa nào đó bắt đầu cảm thấy hoảng sợ.

Một bên nàng sợ hãi chồn trắng, một bên lại sợ nếu để hoàng đế chờ quá lâu thì hắn sẽ tức giận, hắn sẽ không giận chó đánh mèo mà đổ hết lỗi lên đầu Thanh Mặc Nhan đi.

Như Tiểu Lam chợt thấy ở phía trước đường nhỏ có bóng dáng của một cô cung nữ.

Đứng rồi, nàng có thể tìm người để hỏi đường.

Nàng đuổi theo vài bước đến gần, nhưng lại không thấy cô cung nữ kia đâu.

Tìm kiếm cẩn thận, chỉ thấy cô cung nữ kia đang đi trên một con đường nhỏ khác.

Như Tiểu Lam liền chạy đến đó.

Nhưng mà thân ảnh của cung nữ kia luôn lập lờ, cuối cùng lại biến mất ở trước một tòa tháp Phật.

Đây là đâu?

Như Tiểu Lam đi đến trước tháp Phật, nhìn xung quanh bên trong.

Trong tháp mơ hồ truyền đến tiếng đánh mõ.

Như Tiểu Lam theo thanh âm đi vào, trong tháp Phật khói hương lượn lờ, chỗ cao có để một pho tượng Phật, hương nến lập lờ như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Ở giữa tháp Phật có một tiểu hài tử khoảng bốn, năm tuổi đang ngồi trên đệm bồ đoàn (*), hài tử mặc trên người một thân cảm y hoa phục, bên ngoài khoác một lớp tầng bào, trên cổ tay trái quấn một chuỗi Phật châu thật dài, chuỗi hạt dài đến mức kéo đến trên mặt đất.

(*) Bồ đoàn: Là một danh từ kép được phối hợp bởi hai thành tố: Bồ là cỏ bồ, đoàn là tròn. Người xưa dùng cỏ bện lại thành nệm có hình dáng tròn để ngồi thiền, lay Phật hoặc ngồi tụng kinh niệm Phật.

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng đi qua, đầu tiên là đánh giá xung quanh một chút, lúc này mới phát hiện không có người khác ở đây.

"Uy..." Nàng gọi nhẹ một tiếng.

Hài tử đang ngồi trên đệm bồ đoàn mở to mắt ra, ánh mắt trong suốt, sáng trong tựa như ánh trăng.

Như Tiểu Lam không khỏi tán thưởng một tiếng: "Ánh mắt thật đẹp."

Hài tử kia nhìn Như Tiểu Lam, dùng động tác gõ mõ ở trên tay, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Hình người thú mệnh, khó có người tâm tư thuần lương như thế, so với những kẻ mặt người dạ thú kia thì tốt hơn gấp trăm lần."

Như Tiểu Lam sửng sốt: "Người là ai?" Không nghĩ tới lại có người vừa nhìn một cái là đã đoán ra được thân phận của nàng.

"Tiểu tăng Phù Sinh." Hải đồng chấp tay trước ngực, làm động tác lễ Phật.

Như Tiểu Lam nuốt chút nữa đã cười ra tiếng, rõ ràng là một tiểu chính thái (*) tuần tú, lại nói chuyện thâm trầm như thế, thật sự là rất thú vị.

(*) Tiểu chính thái: Những bé trai ngây thơ.

"Ngươi là hòa thượng sao? Tại sao ngươi lại muốn xuất gia, đứng rồi, ngươi vẫn còn giữ tóc, chắc là chưa quy y đi, sư phụ ngươi là ai? Ta đang bị lạc đường, ngươi có thể đưa ta trở về hay không..."

Như Tiểu Lam nói không ngừng nghỉ, cuối cùng thế nhưng còn kéo lấy cánh tay của Phù Sinh: "Cầu xin ngươi, ta bị lạc đường, Hoàng Thượng bên kia còn đang chờ ta triệu kiến đâu, nếu không thấy ta hân sẽ chặt đầu Thanh Mặc Nhan mất."

"Thanh Mặc Nhan? Người ngươi nói chính là Đại Lý Tự Thiếu Khanh?" Phù Sinh hỏi.

"Đúng vậy."

"Ngươi chính là hải tử được hân nhận nuôi?"

Như Tiểu Lam khinh thường bĩu môi: Rõ ràng ngươi cũng không lớn, lại còn không biết xấu hổ gọi người khác là hải tử.

Phù Sinh đứng lên, đi ra bên ngoài.

"Ai... Ngươi muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam vội hỏi.

"Không phải ngươi muốn quay về sao, ta đưa ngươi đi." Phù Sinh thản nhiên nói, sau đó đi ra khỏi tháp Phật.

Cùng lúc đó, thái tử Thanh Thành tiến vào trong đại điện, hành lễ với hoàng đế.

"Thái tử tới rất đúng lúc, không phải ngươi vẫn luôn muốn gặp đứa bé mà Thiếu Khanh nhận nuôi sao, vừa đúng lúc ngươi có thể gặp một lần." Hoàng Thượng nói.

Thái tử nhìn thoáng qua vài vị đại thần đứng ở bên cạnh, trong đó còn có cả Thanh Mặc Nhan, khi bốn mắt chạm nhau thái tử liền ôn hòa cười, dùng ống tay áo che miệng ho nhẹ rồi đứng lên.

Hoàng đế thấy thế lập tức phân phó thái giám mang ghế dựa tới.

Từ nhỏ thân thể thái tử đã không tốt, việc này mọi người đều biết, cho nên khi hoàng đế ban cho một mình thái tử được ngồi chung thần cũng không có ý kiến gì.

Sau khi thái tử ngồi xuống thì liền nói với hoàng đế: "Có chuyện này nhi thần muốn bẩm báo với phụ hoàng, khi nhi thần cung có gặp được một nữ hải tử, nhìn bộ dáng thì tầm khoảng gần mười tuổi, hình như là bị lạc đường, nhi thần vốn định gọi nàng lại, nhưng nàng giống như là rất sợ hãi nhi thần, kết quả nháy mắt một cái nàng đã chạy không thấy bóng dáng đâu."

Nghe thấy lời này, ánh mắt Thanh Mặc Nhan co rút lại.

Thái tử tao nhã nói: "Chẳng lẽ đó chính là đứa bé mà Thiếu Khanh nhận nuôi... Hoàng cung lớn như thế, một hải tử như nàng chạy tới chạy lui khó tránh khỏi sẽ gặp nguy hiểm, sớm biết thế nhi thần đã tiến lên ngăn nàng lại rồi."

Hoàng đế nghe xong liền vội vàng phái người đi hỏi thăm tin tức.

Không bao lâu sau, đã có người tới báo: "Có cung nữ ở trong hoa viên nhìn thấy Như tiểu thư đi vào trong tháp Phật."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Lãng Tĩnh Tiêu gặp Vu Phong Hoa

Hoàng đế nghe xong lời cung nhân bẩm báo liền cảm thấy ngoài ý muốn.

Sắc mặt thái tử lộ ra lo lắng: "Tháp Phật bên kia có cao tăng đang chủ trì cầu phúc cho vạn dân, hiện giờ chưa đủ trăm ngày nên vẫn chưa xuất quan, có thể hay không sẽ bị hải tử kia quấy nhiễu?"

Hoàng đế cảm thấy bất an, lúc này Thanh Mặc Nhan bước ra khỏi hàng, chấp tay nói: "Xin Hoàng Thượng đồng ý cho vi thần đến đó mang Tiểu Lam về đây, hài tử kia rất nhát gan, trừ bỏ vi thần ra, thấy người khác nàng đều sẽ chạy trốn."

Hoàng đế gật gật đầu.

Thanh Mặc Nhan tạ ơn, khi xoay người rời đi lại liếc mắt nhìn thái tử một cái.

Thái tử nâng ống tay áo lên che miệng ho khan vài tiếng, đôi mắt khẽ cong, ần ần mang theo ý cười.

Thanh Mặc Nhan vung ống tay áo bước nhanh rời khỏi đại điện.

Thái tử thấy Thanh Mặc Nhan đã rời khỏi, mới quay đầu nói với hoàng đế: "Phụ hoàng, không bằng chúng ta cũng đi xem xem, nếu thật sự làm phiền đến cao tăng thì cũng có thể kịp thời trấn an."

Hoàng đế gật gật đầu: "Thái tử nói có lý, chúng ta cùng đi đi."

Đoàn người rời khỏi đại điện, cùng đi về phía tháp Phật.

Cùng lúc đó, Như Tiểu Lam đi theo Phù Sinh rời khỏi tháp Phật, đi về hướng đông thông qua con đường nhỏ của ngự hoa viên.

"Người có thể đi chậm một chút hay không," Như Tiểu Lam vừa đi vừa thở hổn hển.

Nàng không ngờ tới, tuy tuổi của đôi phương không lớn, nhưng đi lại nhanh như bay.

Lúc này nếu có người ôm nàng lên thì quá tốt rồi.

Thanh Mặc Nhan... Người ở đâu, ta cần người a...

Phù Sinh không để ý đến nàng, bất quá lại thả chậm bước chân hơn rất nhiều, cuối cùng nàng cũng có thể đuổi kịp.

Đi qua một ngọn núi giả, Như Tiểu Lam đột nhiên dừng bước chân lại.

Ần ầm, nàng nghe thấy thanh âm to tiếng của một nữ tử.

"Còn dám chạy, hôm nay chép đủ trăm lần cầm phở rồi sao? Buổi trưa còn có người của giáo phường đến dạy vũ kỹ nữa, nếu điện hạ không chép xong trăm lần cầm phở thì cũng đừng nghĩ đến chuyện ăn cơm, không ăn càng đỡ tốn lương thực..."

Như Tiểu Lam kéo lấy y phục Phù Sinh, lôi hắn vào trốn sau một cây tùng nhỏ ở gần đó.

Cách một khoảng không xa, nàng nhìn thấy trong khu vườn ở đối diện, có một danh cung nữ đang tóm lấy bát điện hạ Vu Phong Hoa, hằm hằm kéo hắn vào trong phòng.

Đôi mắt Như Tiểu Lam tròn tròn lên: "Dám khi dễ người của ta..." Nàng cúi xuống tìm cục đá, giơ cao tay ném viên đá đi.

Viên đá vừa văng đập trúng sau đầu cung nữ kia, cung nữ kêu "ai u" một tiếng, quay đầu lại nhìn, Vu Phong Hoa liền nhân cơ hội thoát khỏi tay nàng rồi đào tẩu.

"Người đâu, bát điện hạ chạy rồi a!" Cung nữ cao giọng hô lên.

Như Tiểu Lam nghiêng răng nhỏ, không tiếng động rút gào về phía cung nữ kia.

Bên cạnh có một bàn tay duỗi đến, Phù Sinh đột nhiên bịt kín miệng nàng lại: "Đi mau."

Phù Sinh lôi kéo nàng, hai người đi ra khỏi cây tùng.

"Người muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam bị Phù Sinh kéo chạy đi.

"Người quen người vừa rồi?" Phù Sinh hỏi.

"Hắn là bát điện hạ..." Kỳ thực vấn đề liên quan đến thân phận của Phong Hoa, trong chốc lát khó mà giải thích cho rõ được, cho nên Như Tiểu Lam quyết định không nói là tốt nhất.

"Giữa lông mi hắn có tử khí, xem ra sớm đã có ý niệm muốn buông bỏ mạng sống." Phù Sinh vừa rút lời, ở phía hồ nước cách đó không xa đã truyền đến một tiếng bùm rất to.

Phù Sinh bỏ lại Như Tiểu Lam, thả người nhảy lên trên núi già, thân hình linh hoạt nhảy vào trong hồ nước.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngậy người, này động tác cũng quá nhanh đi, còn nhỏ tuổi như thế mà đã có võ công?

Nước hồ cuộn cuộn, rất nhanh Phù Sinh đã trôi lên khỏi mặt nước, kéo cả người Vu Phong Hoa lên trên bờ.

"Hắn sẽ không chết đi?" Nhìn Vu Phong Hoa không hề nhúc nhích, Như Tiểu Lam bất an nói.

Tuy rằng nàng rất muốn có được khối đá ngũ sắc của hắn, nhưng mà nàng lại không muốn thừa dịp người khác sắp chết để trộm đi.

Phù Sinh cời tảng bào, rồi vắt hết nước trên áo: "Mệnh hắn vẫn chưa tận."

Như Tiểu Lam ngồi xổm xuống sờ vào mặt Vu Phong Hoa: "Uy, bát điện hạ, người tỉnh tỉnh."

Vu Phong Hoa mở to mắt rồi oa oa khóc lớn: "Ai cho phép các người cứu ta, ai cho phép các người..."

Như Tiểu Lam ngây người, như thế nào cứu người lại bị coi là sai trái.

"Không bằng cứ để ta chết đuối đi, thật vất vả ta mới nhảy xuống được..."

"Người muốn chết phải không?" Phù sinh đột nhiên nắm lấy cổ áo Vu Phong Hoa, kéo hắn đến bên hồ: "Nếu đã muốn chết đến thế, vậy thì tiểu tăng sẽ thành toàn cho ngươi." Dứt lời hắn đem Vu Phong Hoa ấn vào trong nước hồ.

Như Tiểu Lam sợ hãi, bỏ nhào qua ôm chặt lấy cánh tay Phù Sinh: "Người là hòa thượng, người không được giết người!"

"Tiểu tăng chỉ là giúp hấn luân hồi mà thôi."

"Nhưng mà tốt xấu gì cũng là một mạng người a!"

"Chính hấn không muốn sống tiếp, chẳng bằng hiện tại giúp hấn một tay, đỡ cho sau này lại phải chịu khổ."

Nửa người của Vu Phong Hoa đều ở dưới nước, dọa hấn đến trắng mặt, mắt thấy đầu chính mình sắp bị đối phương ấn xuống nước, cuối cùng hấn cũng cảm thấy sợ hãi, gầy dựa đứng lên.

"Ta không muốn chết nữa, cứu cứu ta..."

Trên tay Phù Sinh dùng sức, một lần nữa kéo Vu Phong Hoa lên trên bờ, chấp hai tay ở trước ngực: "Chúc mừng thí chủ, người đã được trùng sinh."

Vu Phong Hoa ngồi liệt ở một chỗ thờ từng ngum phi phò, Như Tiểu Lam liền đưa mặt lại gần hỏi: "Người còn muốn đi tìm cái chết sao?"

Vu Phong Hoa lắc đầu.

"Nếu lần sau người còn muốn đi tìm cái chết, có thể hay không trước khi chết đem cái này tặng cho ta?" Như Tiểu Lam chỉ khối đá ngũ sắc bên hông Vu Phong Hoa.

"Người muốn thứ này?" Vu Phong Hoa kinh ngạc hỏi: "Người là ai?"

Như Tiểu Lam không khỏi nghẹn lời.

Lần trước khi Vu Phong Hoa nhìn thấy nàng, nàng vẫn chỉ là một nữ hài tử bốn, năm tuổi, hiện tại nàng đã lớn thành bộ dáng mười tuổi, đối phương tự nhiên sẽ không nhận ra nàng.

"Ta là Như Tiểu Lam a!"

Về mặt Vu Phong Hoa mơ màng.

"Người xem, ở đây ta cũng có một khối đá ngũ sắc a." Nàng lúi vòng cổ của mình ra cho hắn xem. "Ta không muốn làm một tên trộm đồ, cho nên lần sau trước khi người tự sát thì đem tặng nó cho ta đi, ta sẽ tìm người niệm kinh siêu độ cho người."

Vu Phong Hoa ngơ ngác nhìn nàng, cả người ngây ra như phỗng.

"Để tiểu tăng siêu độ đi, đến lúc đó cứ trực tiếp đi tìm ta là được." Phù Sinh mỉm cười.

Lúc này nếu bọn họ nói mấy câu an ủi với Vu Phong Hoa, thì hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý niệm tiêu cực trong đầu.

Nhìn như lời nói vô tâm, lại có thể trừ bỏ đi bóng ma ở trong lòng hắn.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân của đám cung nữ đi tìm kiếm Vu Phong Hoa.

"Chạy mau!" Như Tiểu Lam nhảy dựng lên, vèo một cái chui vào bụi hoa bên cạnh.

Phù Sinh kéo Vu Phong Hoa, cùng chui vào theo.

Ba người trốn ở trong bụi hoa, trên đầu toàn là phiến lá cùng với mấy nhánh cỏ.

Tiếng bước chân của đám cung nữ xa dần.

Như Tiểu Lam cười hì hì giới thiệu về chính mình với bọn họ một lần nữa, đến ngay cả Phù Sinh cũng nói ra tên thật của hắn.

"Tiểu tăng tên Lăng Tĩnh Tiêu, lần này cùng sư phụ ngao du tới Hạ quốc, sư phụ ở trong tháp Phật vì vạn dân cầu phúc một trăm ngày."

Vu Phong Hoa chớp chớp mắt, một hồi thì nhìn Như Tiểu Lam, một hồi lại nhìn Lăng Tĩnh Tiêu: "Các người đều rất lợi hại, một người là yêu quái, một người là đồ đệ cao tăng..."

"Ta mới không phải yêu quái!" Như Tiểu Lam bực tức, nàng rất ghét bị người khác gọi là yêu quái. "Người đừng có mà ăn nói lung tung, nếu bị coi là yêu quái nhất định sẽ bị thiêu chết."

Lại còn có đồ đệ cao tăng đang ở ngay trước mặt, vậy mà hấn cứ mở miệng ra là lại nói yêu quái yêu quái, thật là không muốn để cho nàng sống tốt mà.

"Tháp Phật ở phía trước... Nghe nói tu vi của cao tăng rất cao, mặc kệ là yêu ma quỷ quái gì cũng đều có thể thu phục được, sớm biết thế vụ án con rối gỗ đã mời cao tăng ra tay..."

Trên đường nhỏ, có một đoàn người đang đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Ằn tốt cùng thái tử là có ý gì? U ảnh chặn đường

Hoàng đế cùng với thái tử đi một hàng về phía tháp Phật, chợt thấy từ trong bụi hoa ở ven đường chui ra ba tiểu hài tử cả người dính toàn cây cỏ.

"Này không phải... Là bát đệ sao?" Thái tử kinh ngạc nói.

Thời khắc hoàng đế nhìn thấy Vu Phong Hoa, trong mắt liền xẹt qua một tia thần sắc phức tạp.

Vu Phong Hoa bị dọa đến ngây người, đứng yên ở nơi đó không biết phải làm sao.

Như Tiểu Lam vụng trộm kéo một góc y phục hấn.

Lúc này hấn mới quỳ gối xuống hành lễ, nhưng mà hấn lại hành lễ theo kiểu của nữ tử.

Trong lòng Như Tiểu Lam bi ai, thật không rõ Hoàng Thượng suy nghĩ kiểu gì, nhi tử đang êm đẹp như thế, lại muốn nuôi hấn giống như một nữ nhi.

Nhìn thấy bát điện hạ hành lễ như nữ tử, đám người đi phía sau lưng hoàng đế đều mang theo sắc mặt xấu hổ.

"Các người ở đây làm gì?" Hoàng đế không vui nói.

Không đợi Vu Phong Hoa mở miệng, Lăng Tĩnh Tiêu đứng ở một bên đã lên tiếng trước: "Là do vị nữ thí chủ này bị lạc đường, tiểu tăng liền đưa nàng trở về, đúng lúc đi qua nơi này lại tình cờ nhìn thấy bát điện hạ trượt chân rơi xuống nước."

Lúc này mọi người mới chú ý tới quần áo trên người Lăng Tĩnh Tiêu cùng với Vu Phong Hoa đều bị ướt sũng hết.

"Người tới, đưa bát điện hạ trở về." Hoàng đế không kiên nhẫn nói, giống như không muốn nhìn thấy con trai hấn dù chỉ là một giây.

Rất nhanh đã có người dẫn Theo Vu Phong Hoa rời đi.

Thái tử đánh giá chuỗi Phật châu thật dài quấn quanh tay trái Lăng Tĩnh Tiêu: "Vị tiểu tăng này chẳng lẽ chính là đồ đệ của cao tăng?"

Lăng Tĩnh Tiêu chấp tay để trước ngực, làm một cái Phật lễ, xem như là thừa nhận.

Ánh mắt thái tử đánh giá Lăng Tĩnh Tiêu một phen, sau đó nói với hoàng đế: "Tiểu Lam cô nương từng bị con rối đứng đầu bắt nhốt, khiến cho thân thể xảy ra dị thường, không bằng để cho cao tăng xem qua một lần, nếu quả thực có thứ gì đó không rõ đang dính lấy nàng... Thì tiện thể có thể nhờ cao tăng loại trừ giúp, cũng giúp cho Thiếu Khanh đại nhân yên tâm hơn."

Từ khi thái tử xuất hiện, Như Tiểu Lam đã sớm đề phòng hấn, nghe thấy câu nói của hấn nàng càng lùi về phía sau Lăng Tinh Tiêu.

Trong lòng nàng nghĩ to: Người xấu! Người rõ ràng muốn cao tăng chỉ ra ta là yêu quái ở trước mặt mọi người, rồi sau đó lại tiếp tục đối phó ta.

Hoàng đế suy nghĩ một chút: "Cũng được, nhưng mà... Sao Thanh Mặc Nhan vẫn chưa tới?"

Vốn Thanh Mặc Nhan chính là người đưa ra đề nghị đi tìm Như Tiểu Lam, hiện tại đã thấy người rồi, lại không thấy bóng dáng của Thanh Mặc Nhan đâu.

Đúng lúc này, một tên thái giám vội vã chạy đến: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, bên phía Hình Bộ đã làm mất vật chứng, nên mới mời Thiếu Khanh đi qua đó, cho nên Thiếu Khanh mới phớt lờ cho nô tài đến đây truyền lời, ngài ấy nói nếu tìm được Như tiểu thư thì mong Hoàng Thượng sẽ chiếu cố đến nàng nhiều hơn một chút."

Lời vừa nói ra, cả đám đại thần đều âm thầm hít vào một hơi.

Thiếu Khanh cũng thật lớn mật, cư nhiên dám trực tiếp chỉ điểm hoàng đế nhờ trông coi hài tử giúp hấn, này cũng quá cuồng vọng đi.

Ai biết sau khi hoàng đế nghe xong lại không hề để ý, mà hỏi một câu: "Mất đi vật chứng nào?"

"... Là một con rối gỗ, không biết tại sao, lại không thấy đâu."

Sắc mặt hoàng đế lạnh xuống vài phần.

Thái tử cười cười: "Phụ hoàng không cần lo lắng, nếu Thiếu Khanh đã tiếp nhận thì nhất định sẽ xử lý mọi việc thật tốt, chúng ta vẫn nên đem Tiểu Lam cô nương đi gặp cao tăng trước a."

Đến cuối vụ án bọn họ vẫn không thể bắt được con rối đứng đầu, còn làm bị thương năm vị quan viên quan trọng của Hình Bộ, ngay cả nhị hoàng tử cũng bị thương nặng.

Thật đúng là tai họa không ngừng mà.

"Đến chỗ cao tăng xin ít phúc khí cũng rất tốt." Có người trong đám đại thần thấp giọng nói.

Hoàng đế gật gù: "Một khi đã như vậy, tất cả cùng đi đi."

Như Tiểu Lam đứng yên không nhúc nhích.

Có trời mới biết nàng đang muốn chạy trốn đến mức nào!

"Không cần thỉnh sư phụ tiểu tăng đến xem." Lăng Tinh Tiêu đột nhiên nói: "Trên người nàng rất sạch sẽ."

Như Tiểu Lam ngậm ngẫn cả người.

Hòa thượng không phải đều không thể nói dối sao? Hấn cư nhiên làm trò như thế trước mặt người khác nói nàng...

Lăng Tinh Tiêu đột nhiên nhìn nàng một cái.

Như Tiểu Lam chợt hiểu ra.

Hấn vừa rồi chỉ nói trên người nàng rất sạch sẽ, chứ không nói nàng không phải là yêu quái.

Thái tử nguyên bản còn định nói gì đó, nhưng mà lúc này tâm tư hoàng đế rõ ràng là không để ở đây, tùy ý vẩy vẩy tay nói: "Một khi đã như vậy trăm lần đưa nàng về trước."

Trong lòng Như Tiểu Lam mừng thầm, vội vàng chạy đến đi theo sau lưng hoàng đế.

"Nhi thần cũng cảm thấy đứa nhỏ này thực đáng yêu, không bằng để cho nàng đi theo nhi thần đi, đỡ cho nàng làm phiền đến phụ hoàng." Thái tử đề nghị.

"Không cần!" Như Tiểu Lam không chút nghĩ ngợi buột miệng nói ra: "Ta mới không cần đi theo người."

Thái độ cự tuyệt kiên quyết như thế, hoàng đế tò mò hỏi: "Vì sao người không muốn đi cùng thái tử?"

"Chỗ hoàng đế gia gia có điểm tâm ngon!" Như Tiểu Lam biết mình mạnh ở điểm nào, thời điểm tỏ ra đáng yêu, quả thực khó có người nào chống đỡ nổi.

Hoàng đế bị một câu "gia gia" của nàng làm trong lòng không hiểu tại sao lại run lên.

Hấn hiện tại tuy rằng đã có hoàng tôn, nhưng mà những hài tử đó khi nhìn thấy hấn đều tỏ ra dè dặt cẩn thận, đến ngay cả tôn nhi hấn thích nhất khi thấy hấn cũng quy củ củ dập đầu hành lễ, đừng nói là làm nũng ở trước mặt hấn, chỉ cần nói nhiều lời một chút thôi cũng sẽ bị bà vũ bên người cảnh cáo.

Xưng hô của Như Tiểu Lam tuy rằng có quá phận, nhưng mà lại làm cho hoàng đế cảm thấy vui vẻ, hấn lập tức cười to ra tiếng: "Nha đầu người quả nhiên là tinh nết, điểm tâm ở chỗ trẩm chính là ngon nhất trong cung này, thôi, người vẫn là đi theo trẩm đi."

Thời điểm Thanh Mặc Nhan đi vào trong điện, mới vừa bước đến ngoài cửa đã nghe thấy tiếng cười sang sảng của hoàng đế truyền từ bên trong ra.

"Người cái nha đầu này..." Hoàng đế ngồi ở sau án thư, vừa cười vừa chỉ vào Như Tiểu Lam ngồi ở ghế đối diện: "Nếu như trăm để người ở trong cung thêm mấy ngày, thì chẳng phải người sẽ đem trăm ăn đến nghèo sao?"

Như Tiểu Lam thè lưỡi, buông điểm tâm trên tay xuống: "Ta đây ăn ít đi là được."

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy thần sắc Như Tiểu Lam bình thường, lúc này mới cảm thấy yên lòng, tiến vào trước hành lễ với hoàng đế.

Hoàng đế thu lại tươi cười hỏi về việc Hình Bộ làm mất đi vật chứng, Thanh Mặc Nhan liền bẩm báo lại sự tình qua một lần.

Vật chứng bị mất đi đúng là con rối gỗ Ngàn Thương.

Hoàng đế nhíu chặt hai hàng lông mày, Thanh Mặc Nhan thấy ở đây không có người ngoài, liền đem lời nói ngày đó con rối đứng đầu nói trước khi biến mất cho hoàng đế nghe.

"Mục tiêu của hần thể nhưng lại là nhị hoàng tử?" Hoàng đế kinh ngạc hỏi.

"Vi thần nghĩ... Phía sau tất cả chuyện này đều có người sai khiến, đầu tiên là khiến Hoàng Thượng nghi ngờ nhị hoàng tử, rồi mới lại đem hần triệu hồi cung, hiện tại nhị hoàng tử đã bị trọng thương, tự nhiên không thể đối chứng cùng với Hình Bộ được."

Hoàng đế trầm mặc không nói, một lúc lâu sau đột nhiên đập một cái lên án thư: "Phúc thăm (*) án này ngay lập tức!"

(*) Phúc thăm: Xét lại vụ án.

Thanh Mặc Nhan chấp tay đang định lĩnh chỉ, thì thấy một tên thái giám vội vàng chạy vào điện.

"Hoàng Thượng, nhị... Nhị hoàng tử hần... Đi rồi!"

Hoàng đế ngồi ở nơi đó, toàn thân cứng ngắc.

Thanh Mặc Nhan âm thầm thở dài, bọn họ vẫn chậm hơn một bước.

Thời điểm rời hoàng cung, cũng đã đến thời gian cấm đi lại vào ban đêm ở trong thành, Thanh Mặc Nhan dựa vào lệnh bài Hoàng Thượng cấp thuận lợi ra khỏi cửa cung.

Ở trên đường, Như Tiểu Lam đem sự tình phát sinh ở trong cung ra nói cho Thanh Mặc Nhan nghe.

Đặc biệt khi nhắc tới con chồn trắng kia, thần sắc Thanh Mặc Nhan lại nghiêm túc đến dị thường: "Hần muốn đem người đi gặp cao tăng?"

"Ân." Như Tiểu Lam gật đầu nhỏ: "Ta cảm thấy hần đã biết được thân phận của ta."

Thanh Mặc Nhan cau mày.

Những chuyện có liên quan đến Như Tiểu Lam, hần đều phong tỏa tin tức, hần không tin thái tử sẽ phát hiện ra cái gì.

Xe ngựa đột nhiên xóc nảy kịch liệt một chút, Như Tiểu Lam bị hoảng suýt nữa thì ngã ở trên xe.

May mắn Thanh Mặc Nhan nhanh tay nhanh mắt nắm được cánh tay nàng, đem nàng ôm vào lòng.

"Người nào!" Ngoài xe ngựa vang lên tiếng quát chói tai của Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan nhắc màn xe lên, chỉ thấy ở con hẻm u tĩnh phía trước có một bóng người màu đen đang đi đến, y phục hần bị gió đêm thổi bay, có vẻ trống rỗng, thật giống như thân thể gãy gò chỉ còn lại một bức khung xương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Rối gỗ hai mặt, Ngàn Thương khiến mọi người phát điên

Đám người Huyền Ngọc nhìn bóng người chậm rãi đi ra từ con hẻm, nhất thời trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Người kia thể nhưng lại là rối gỗ Ngàn Thương.

"Thế tử, ngài mang Như tiểu thư đi trước đi." Huyền Ngọc cắn răng nói.

Trải qua trận chiến trong ngôi lầu, Huyền Ngọc biết rõ uy lực khủng khiếp của người trước mắt.

Hiện tại ở đây bọn họ cũng chỉ có mười người, dù cho hiện tại số người có nhiều hơn gấp năm lần thì cũng không có khả năng là đối thủ của hần.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, cánh tay để ở bên hông Như Tiểu Lam nắm chặt lại.

Hắn chưa bao giờ vứt bỏ thuộc hạ bỏ chạy một mình, nhưng mà vào giờ phút này, hắn lại không chút do dự ôm Như Tiểu Lam rời khỏi xe ngựa.

Mặc kệ ra sao, hắn đều không muốn vật nhỏ phải chịu thương tổn.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi chờ một chút!" Như Tiểu Lam giẫy giụa ở trong lòng hắn, nhìn rồi gõ trước mặt thăm dò: "Di, trên người hắn không có tà khí."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Ngàn Thương, nhưng mà ở trong mắt hắn, người này so với lúc bọn họ gặp lần đầu cũng không có gì thay đổi cả.

"Thế tử, thừa dịp trong tay hắn không có binh khí, ngài mau đưa tiểu thư đi a." Huyền Ngọc thúc giục.

Đứng rồi, bình khí!

Thanh Mặc Nhan chú ý tới hai tay Ngàn Thương trống không, hai thanh kiếm làm người ta sợ hãi đã không thấy đâu.

"Ta biết rồi!" Như Tiểu Lam giờ khuôn mặt nhỏ nhắn ra hưng phấn nói: "Ngày đó kiếm của hắn dính phải máu của chó ngốc, cho nên tà khí trên người mới bị đuổi hết đi."

"Bị đuổi hết đi thì sao?" Thanh Mặc Nhan không hiểu nói.

Ở trong mắt bọn họ, sát thần chính là sát thần, vẫn là một con rối gỗ không biết đau là gì, dù cho không mang theo tà khí thì căn bản cũng không có gì khác biệt.

"Trên người không có tà khí chứng minh hiện tại nó không bị con rối đứng đầu khống chế nữa." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Cũng có khả năng nó dựa vào ý nguyện của bản thân để đi đến nơi này, có thể nó đang muốn nói gì đó cho chúng ta biết cũng không chừng."

Thanh Mặc Nhan không biết một con rối gỗ thì có thể nói ra được cái gì, nhưng mà vật nhỏ đã nói như thế, hắn cũng không phản bác nữa.

"Ngươi bỏ ta xuống đi." Như Tiểu Lam lắc lư thân thể.

Thanh Mặc Nhan theo lời để nàng đứng xuống đất, tay trái nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, tay phải lại để sẵn trên chuôi kiếm ở bên hông.

Đám người Huyền Ngọc tạo thành trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, nhưng mà nếu không có lệnh của thế tử, bọn họ cũng không dám tự tiện hành động.

Rối gỗ chậm rãi đi đến trước xe ngựa, cúi đầu nhìn về phía Như Tiểu Lam, rồi đưa tay ra.

Tay trái Thanh Mặc Nhan theo bản năng nắm chặt lại, muốn kéo Như Tiểu Lam ra phía sau hắn.

"Không sao, trên người hắn không có sát khí, ta cảm thấy hắn đến đây không phải là để đánh nhau." Như Tiểu Lam nói.

Đám người Huyền Ngọc âm thầm kêu khổ, nếu con rối gỗ này mà động tay thì đâu có thể gọi là đánh nhau, phải gọi là giết chóc mới đúng!

Tuy rằng Như Tiểu Lam cũng có chút khản trương, nhưng nàng lại không có ý nghĩ lùi bước, nàng tin tưởng vào trực giác của chính mình, ngẩng mặt lên, nàng nhìn thẳng đối diện với rối gỗ.

"... Hài." Trong ánh mắt dài nhỏ của Ngàn Thương lộ ra một tia ánh sáng nhạt, mãi mới nói ra được một chữ.

Đám người Huyền Ngọc chỉ cảm thấy sợ đến nổi cả da gà.

Không nghĩ tới rối gỗ còn có thể nói chuyện.

Thanh Mặc Nhan cùng với Như Tiểu Lam đã sớm nhìn thấy chuyện này ở trong cửa hàng rối gỗ, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Ngàn Thương vươn ngón tay thon dài bằng gỗ ra muốn chạm đến khuôn mặt Như Tiểu Lam.

Cuối cùng Thanh Mặc Nhan vẫn nhịn không được kéo Như Tiểu Lam bảo vệ ở trong lòng, hắn thật sự không chịu được khi thấy người khác sờ vào mặt vật nhỏ.

Ngón tay Ngàn Thương chạm vào không khí, động tác hắn cứng lại.

Đám người Huyền Ngọc lập tức đề cao cảnh giác, bàn tay gặt gao nắm lấy chuôi kiếm, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

Ngàn Thương cũng không hề lui về, mà lại tiếp tục cúi người về phía trước, ánh mắt thon dài chăm chú nhìn vào người Như Tiểu Lam.

"Ngươi... Sợ ta?" Hắn chậm rãi mở miệng.

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan ôm ở trong lòng, đầu nhỏ không chút do dự gật gật.

Ngày đó nàng cũng tận mắt nhìn thấy uy lực của tên sát thần này, nếu nói không sợ thì đúng là gạt người.

Ngàn Thương chậm rãi đứng dậy, duỗi tay bưng kín mặt chính mình, rồi mới hướng người về phía trước, thế nhưng lại tự xóc da mặt của chính mình lên.

Đám người Huyền Ngọc hít vào một hơi, tất cả đều lùi lại về phía sau.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng bịt kín mắt Như Tiểu Lam lại.

Như Tiểu Lam không thấy rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, không hiểu được tại sao Thanh Mặc Nhan lại che mắt nàng lại.

Ngân Thương dùng tay lau lau ở trên mặt, thò điểm cúi đầu lần nữa, thì trờ Thanh Mặc Nhan ra, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh sợ.

Khuôn mặt Ngân Thương thế nhưng lại biến thành một khuôn mặt của nữ nhân.

Đôi mắt nhu hòa, khóe miệng hơi mang theo ý cười.

Huyền Ngọc dùng sức xoa xoa mắt, hung hăng véo vào chân chính mình.

Đau quá!

Quả nhiên không phải nằm mơ.

Con rối này cư nhiên sở hữu hai khuôn mặt.

"Hài nhi." Khi biến thành nữ tử rồi gỡ liền mở miệng nói chuyện, tiếng nói phát ra thế nhưng cũng là thanh âm của nữ tử: "Rốt cuộc đã tìm được người rồi."

Ngân Thương lại duỗi tay về phía Như Tiểu Lam một lần nữa.

Lúc này đây, Thanh Mặc Nhan lại không hề động.

Ngón tay rồi gỡ nhẹ nhàng dừng ở trên mặt Như Tiểu Lam, tình tế vuốt ve, đôi mắt mang theo ánh sáng mê ly.

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn gương mặt biến hóa của đối phương: "Người quen biết ta?"

Ngân Thương không nói gì, mà lại vươn cánh tay ra muốn ôm lấy nàng.

Đúng lúc này, từ phía xa truyền đến tiếng bước chân của quan binh đi tuần đêm.

"Ai ở đó!" Có người cao giọng hô.

Ngân Thương nhanh chóng thu hồi đôi tay lại, giờ tay xẹt qua mặt một cái, một lần nữa biến trở lại với khuôn mặt nam nhân, thân hình nhanh nhẹn nhảy lên, rất nhanh đã biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Quan binh tuần tra cảm theo đèn lồng, đi đến trước xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan giờ lệnh bài ra.

Những quan binh đó đều là thuộc hạ của Cửu Môn Đề Đốc, sau khi nhìn thấy lệnh bài liền biến đổi thành một sắc mặt tươi cười.

"Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân, muộn như thế ngài mới ra khỏi cung.."

Thanh Mặc Nhan lạnh mặt, ừ một tiếng: "Xe ngựa xảy ra chút vấn đề, mới vừa sửa xong."

Quan binh đi tuần nghe xong vội vàng tránh sang một bên nhường đường. Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên xe, hạ lệnh: "Hồi phủ."

Đám người Huyền Ngọc đi qua hai con phố, lúc này mới dám thở mạnh ra một hơi, chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, sau lưng toàn là mồ hôi lạnh.

Trở về Hào phủ, Thanh Mặc Nhan liền hạ lệnh tăng cường đề phòng trong viện.

Huyền Ngọc không dám chậm trễ, tự mình an bài nhân thủ gác đêm.

Nhưng mà, đối với Huyền Ngọc mà nói, đây mới chính là lúc ác mộng bắt đầu.

Mấy ngày liên tiếp, Ngân Thương đều sẽ không ngủ mà đến, như u linh xuất hiện ở trong sân.

Có khi thì đứng ở trên tường, có khi lại đứng ở trên cây đại thụ trong viện, còn có một lần trực tiếp đi tạt vào trong chính phòng, đợi đến khi Huyền Ngọc dẫn người vọt vào, thì chỉ thấy Ngân Thương đã thay đổi thành khuôn mặt nữ nhân, lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn Như Tiểu Lam đang ngủ say.

Thanh Mặc Nhan tức giận không thôi, nhưng lại không biết nên làm thế nào.

Đối phương không động thủ, hẳn cũng không muốn chủ động ra tay, mà cũng không có ai muốn đi chọc vào cái tên sát thần kia cả, cho nên chỉ có thể để nó đi lại tự do ở trong viện.

Trải qua mấy ngày, đáy mắt đám người Huyền Ngọc đều biến thành màu xanh đen. (*Mắt ngủ: V*)

Ban ngày thủ, ban đêm phòng, nhưng mà Ngân Thương vẫn có thể nhẹ nhàng tiến vào trong viện của bọn họ.

Mấy ngày kế tiếp, đến ngay cả đáy mắt Thanh Mặc Nhan cũng ảm ảm biến thành màu đen, Như Tiểu Lam lúc này mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng ở đây.

"Buổi tối người ngủ không ngon giấc sao?" Nàng hỏi Thanh Mặc Nhan.

Đang vui đầu xử lý công sự Thanh Mặc Nhan suýt nữa bẽ gãy luôn cả bút lông ở trong tay.

Vấn đề không phải ở chỗ này đi! Người nha đầu này cả ngày chỉ biết chú ý tới cái gì a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Thu âm binh về, không mang theo thọ lễ

Như Tiểu Lam trải qua một phen giao thiệp cùng với Thanh Mặc Nhan, cuối cùng đã đạt thành hiệp nghị, đồng ý để cho nàng gặp mặt Ngàn Thương một lần.

Đêm đó, trong chính phòng im ắng.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên ghế cao, hai chân duỗi thẳng, khoe mắt toàn là hắc tuyến.

"Các người... Có thể tản ra một chút hay không." Nàng cắn răng hỏi.

Chó ngọc nằm sấp ở dưới chân nàng, thỉnh thoảng nó lại vênh tai lên, ra vẻ uy phong người người cái gì đó ở trong không khí.

Huyền Ngọc cùng với hơn mười tên tùy sĩ đứng ở phía sau Như Tiểu Lam, nhìn qua khí thế phi phàm.

"Tiểu thư, đây là do thể tử an bài, chúng ta phải bảo vệ an toàn cho tiểu thư." Huyền Ngọc nghiêm mặt nói.

Đỡ trán, vẻ mặt Như Tiểu Lam hoàn toàn tuyệt vọng.

Nàng cho rằng cuối cùng cũng đã thuyết phục được Thanh Mặc Nhan, để nàng một mình đi gặp mặt Ngàn Thương, không nghĩ tới hắn lại sắp xếp như thế này.

"Nóng muốn chết, các người đứng gần như thế làm gì!" Như Tiểu Lam ân ân có xu thế muốn dựng lông.

Đám người Huyền Ngọc xê dịch về phía sau, dù là nửa bước cũng không chịu lui ra ngoài.

Như Tiểu Lam chỉ có thể nhẫn lại ngồi đợi ở chỗ kia.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, đám người Huyền Ngọc lập tức nâng tinh thần lên.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, Ngàn Thương giống như u linh xuất hiện ở cửa.

Trừ bỏ Như Tiểu Lam ra, thì những người ở trong phòng đều cảm thấy lông tóc phía sau đang dựng đứng lên.

"Ngàn Thương." Như Tiểu Lam hô: "Lại đây ngồi." Nàng chỉ vào ghế dựa ở đối diện.

Ngàn Thương lau mặt, gương mặt nam tử nghiêm túc lập tức biến thành gương mặt nữ nhân ôn hòa.

Nàng nhìn nhìn ghế dựa, thử ngồi xuống.

"Tại sao người luôn đi theo ta?" Như Tiểu Lam thẳng thắn hỏi.

"Bởi vì người là... Hài nhi."

Như Tiểu Lam vuốt cằm nhỏ: "Ý của người là... Ta là hài tử của người?"

Ngàn Thương cong mắt lại, Như Tiểu Lam cảm thấy hành động này của Ngàn Thương là đại biểu cho ý cười.

"Từ lúc nào người bị biến thành rồi gở? Người còn nhớ rõ những chuyện lúc trước không?" Như Tiểu Lam thăm dò nói.

"Rất lâu..." Ngàn Thương nghiêng đầu giống như đang nghiêm túc suy xét về vấn đề này: "Năm mươi năm? Có lẽ là sáu mươi năm..."

Như Tiểu Lam nhẹ nhàng thờ ra, chỉ chỉ chính mình: "Người xem ta mới lớn bằng từng này, làm sao có thể là hài tử của người được."

"Nhưng mà rất giống." Ngàn Thương cố chấp nói.

"Giống, cũng không có nghĩa là đó là ta."

Ngàn Thương trầm mặc, Như Tiểu Lam cảm giác được không khí xung quanh giống như có chút ngưng kết, đám người Huyền Ngọc càng thêm khấn trương, không ít người đã rút kiếm ra khỏi vỏ được một đoạn.

Bất luận như thế nào, bọn họ cũng phải bảo vệ an toàn cho Như Tiểu Lam.

Trong lòng Như Tiểu Lam vừa động, nàng liền rút một lá bùa ở bên hông ra: "Ngân Thương, ngươi có muốn ở lại bên cạnh ta không."

Không khí ngưng trệ tạm thời tản ra, Ngân Thương ngẩng đầu lên cong cong khóe mắt: "Tất nhiên là muốn ở cùng hài nhi rồi."

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng giọng lá bùa lên: "Nếu ngươi muốn, thì phải kết khế ước với ta, lúc ta gặp phải phiền toái chỉ cần ta triệu hồi thì ngươi phải đến trợ giúp cho ta."

Ngân Thương gật gật đầu: "Chắc chắn sẽ bảo vệ hài nhi."

Như Tiểu Lam có chút bất đắc dĩ, xem ra đối phương đã thật sự nhận định nàng là "hài nhi" của nó, cho nên căn bản sẽ không nghe nàng giải thích.

Bất quá chỉ cần kết khế ước thành công, thì nàng sẽ có được lực lượng của khế ước, nếu con rối đứng đầu muốn khống chế Ngân Thương một lần nữa, thì trước tiên phải đoạt lại quyền khống chế từ trên tay nàng.

"Ngươi không hối hận?" Như Tiểu Lam hỏi.

Ngân Thương lắc đầu.

Như Tiểu Lam hít sâu một hơi, dán lá bùa lên người Ngân Thương, mười ngón tay lập tức kết ấn, "khế!"

Trên người Ngân Thương hiện lên một đạo bạch quang, rồi sau đó lại biến mất vô tung vô ảnh.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên ghế xuống mặt đất, thoải mái đi đến bên cạnh Ngân Thương, quay sang nói với mọi người: "Sau này Ngân Thương sẽ là người của ta, tất cả phải sống hòa thuận với nhau a."

Đám người Huyền Ngọc mang theo vẻ mặt đau khổ, giả bộ như không nghe thấy gì.

Cái gì kêu là "người của ngươi", lời này nếu như để cho thế tử nghe được hẳn lại không chê con rối kia ra làm cùi để nhóm bếp đi.

Ban đêm, đám người Huyền Ngọc cuối cùng cũng được ngủ một giấc an ổn, đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy hết sức thoải mái.

Dựa theo lời Như Tiểu Lam, nàng đã thu Ngân Thương về làm "âm binh, chỉ cần lực lượng khế ước của nàng còn tồn tại, thì đối phương sẽ không bị những người khác khống chế nữa.

Này đối với nhiều người mà nói chính là một tin tức đáng vui mừng, ngày nào mà chưa diệt trừ được con rối đứng đầu, thì sự tồn tại của Ngân Thương vẫn là một sự uy hiếp rất lớn, nói không chừng một ngày nào đó hẳn lại thay đổi gương mặt, đến lúc đó chẳng khác nào lại biến thành địa ngục.

Ngân Thương ở lại trong Hào phủ.

Bởi vì từ trước đến giờ không có ai có thể thắng được hắn, cho nên Thanh Mặc Nhan cũng không dám đem việc này báo lên trên triều đình, cũng may trong cung không có người nào biết về việc Ngân Thương có thể thay đổi gương mặt, cho nên Như Tiểu Lam liền trang điểm cho Ngân Thương thành bộ dáng nữ tử, trên đầu còn đội mũ sa, đeo khăn che mặt lại.

Nếu mà người nào không biết nhìn qua, thì sẽ tưởng rằng đó là một nữ tử có thân hình gầy yếu.

Nhưng mà rất nhanh, mọi người đã cảm nhận được áp lực.

Ngân Thương thường xuyên đi theo bên người Như Tiểu Lam, bởi vì nàng là rối gỗ, dù cho đứng cả một ngày cũng không thấy mệt, thời điểm dùng cơm nàng cũng sẽ lặng lẽ đứng sau lưng Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi nếm thử món này xem!" Như Tiểu Lam âm thầm nhắc đưa lên muốn gấp thức ăn cho Thanh Mặc Nhan.

Ngân Thương ở phía sau liền giơ tay lên, một thanh kiếm nhỏ từ trong cánh tay nàng vọt ra, chuẩn xác đâm ở trên mâm, xiên tất cả thức ăn vào thanh kiếm.

Nàng đem kiếm nhỏ đưa đến trước mặt Thanh Mặc Nhan: "Dùng bữa..."

Thanh Mặc Nhan nhìn kiếm phong sắc bén ở trước mắt, còn có đồ ăn và nước canh không ngừng chảy tí tách xuống dưới, hắn liền yên lặng buông đôi đũa xuống.

Lúc Như Tiểu Lam thay quần áo, Ngân Thương liền cúi tay cầm lấy y phục, mở ra... Chém một cái, y phục bị chia làm hai nửa. (Linh: Chắc là không biết cách cởi nên chém cho nhanh:V)

Như Tiểu Lam cùng với chó ngọc chơi đùa một hồi, ngủ ở trên bàn đá, kết quả là Ngân Thương liền bê cả người và bàn vào trong phòng, ngay cả khung cửa cũng bị đụng đến vỡ nát...

Đám người Huyền Ngọc khóc không ra nước mắt.

"Thế tử, nếu cứ tiếp tục như thế thật sự không được a."

Thanh Mặc Nhan xoa xoa thái dương, gần đây hắn cũng bị bắt ép không ít.

Nhưng mà có Ngân Thương ở đây, hẳn lại cảm thấy rất an tâm về vấn đề an toàn của vật nhỏ.

"Nhìn thêm mấy ngày nữa đi, chờ qua cung yến ngắm trăng ngày mười lăm... Ta sẽ dâng tấu chương lên Hoàng Thượng, muốn đưa Như Tiểu Lam đi tìm tộc nhân của nàng, đến lúc đó chúng ta cùng nhau mang Ngân Thương đi là được."

Kết quả là, mỗi ngày mọi người đều phải cố gắng vượt qua nỗi khiếp sợ, học thành thói quen, đến cuối cùng cũng trở thành chết lặng.

Cuối cùng mọi người cũng đã quen với sự tồn tại của Ngân Thương.

Nhưng mà chuyện quan trọng nhất là, chi phí tu sửa trong viện của Thanh Mặc Nhan đặc biệt gia tăng.

Ngay cả Như Tiểu Lam cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng Thanh Mặc Nhan có thể bị phá sản do Ngân Thương nháo quá mức hay không.

Cuối cùng cũng đến yến hội ngắm trăng ngày mười lăm.

Sau khi Thanh Mặc Nhan an bài xong xuôi mọi chuyện trong phủ, liền mang theo Như Tiểu Lam tiến cung.

Cung yến ngắm trăng năm nay trùng với ngày sinh của thái hậu, cho nên các vị tiểu thư và công tử của các phủ đều đã chuẩn bị thọ lễ để dâng lên thái hậu.

Sau khi tiến cung Như Tiểu Lam mới biết được việc này, lập tức oán trách nói: "Vì sao người không nói sớm, hai tay ta không có gì, đến ngay cả một chút chuẩn bị cũng không có."

Thanh Mặc Nhan cười đùa: "Dù có nói cho người biết cũng vô dụng, trong tay người có tiền sao, có thể đi mua được cái dạng thọ lễ gì?"

Như Tiểu Lam không khỏi cứng họng, trước kia nàng đã xem nhẹ vấn đề này, bởi vì ăn uống sinh hoạt của nàng đều là Thanh Mặc Nhan lo cho, cho nên trong tay nàng mới không có tiền riêng.

Không thể cứ để tay không như thế mà đi gặp thái hậu đi, bằng không nhất định sẽ có người mượn cơ hội này để gây khó dễ cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Liễu Dương quận chúa lại sinh ra ác cảm, thật sự muốn đánh?

Yến hội ngắm trăng ngày mười lăm được tổ chức trong hoa viên ở hậu cung.

Các đại thần trong triều cùng với gia quyến đều đi đến trước hoa viên.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi vào, lập tức có quan viên Hình Bộ đi đến chào hỏi cùng bắt chuyện.

Như Tiểu Lam lúc nào cũng đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, nhàm chán ngáp mấy cái liền.

Bọn họ toàn nói về chuyện chính sự trong triều, nàng không có hứng thú, không có lệnh của Thanh Mặc Nhan nàng cũng không dám tự tiện chạy lung tung, việc lần trước gặp phải thái tử cùng chồn trắng ở trong cung đã khiến nàng hiểu ra một điều, nếu không có chỗ dựa, thì sẽ gặp phải những việc rất đáng sợ.

Hậu quả cũng vô cùng nghiêm trọng!

Mùi hương các loại đồ ăn bay ở khắp nơi trong không khí, Như Tiểu Lam không nhìn được nuốt vào một ngụm nước bọt.

Bên kia đình tụ họp không ít nữ quyến, trên bàn đá bày đầy các loại hoa quả cùng điểm tâm, mấy thứ này tựa như nam châm không ngừng hấp dẫn ánh mắt Như Tiểu Lam.

Thanh Mặc Nhan tuy nói chuyện với quan viên, nhưng ánh mắt lúc nào cũng dừng ở trên người vật nhỏ, thấy nàng duỗi cổ ra, bộ dáng gấp gáp nhưng lại không dám mở miệng.

Xem ra nàng đã ngoan hơn trước.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan buồn cười, cúi đầu hỏi nàng: "Người muốn đi?"

Như Tiểu Lam suy nghĩ trong lòng một lúc, bên kia đình đều là nữ quyến, Thanh Mặc Nhan tuyệt đối sẽ không đi qua đó, mà bên này lại toàn là quan viên trong triều, nhàm chán muốn chết.

Sờ sờ lá bùa ở trong ngực, nàng nghiến tức nói: "Ta được đi qua đó sao? Ta cam đoan sẽ không chủ động gây chuyện."

Nếu đối phương gây chuyện trước thì cũng không trách được nàng, nàng cũng phải là một tiểu nha đầu chói gà không chặt như trước kia nữa.

Nàng có thể tùy thời triệu hồi chó ngốc đến, còn có tên đại sát thần Ngân Thương kia nữa...

"Không được triệu Ngàn Thương ra." Thanh Mặc Nhan phảng phất như đoán được suy nghĩ của nàng, ánh mắt nheo lại, lộ ra thần sắc nghiêm túc.

"Ta biết ta biết." Như Tiểu Lam giờ ngón tay nhỏ bé lên thề, bộ dáng nhu thuận làm cho vài vị quan viên không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần.

Ở hoàn cảnh này, nếu mà triệu hồi Ngàn Thương ra chắc sẽ bị biến thành địa ngục trong nháy mắt.

Thanh Mặc Nhan cũng biết Như Tiểu Lam bây giờ không thể so với lúc trước, lại nói hôm nay còn là ngày sinh của thái hậu, dù cho thái tử có muốn đánh cái chủ ý gì cũng sẽ không chọn vào ngày quan trọng như thế này, cho nên hắn vẫn rất yên tâm để nàng đi.

Lại nói Như Tiểu Lam càng ngày càng lớn lên, hắn không thể lúc nào cũng bắt nàng ở bên người được, tựa như khi đi câu cá vậy, nếu như kéo dây câu quá nhanh ngược lại sẽ làm cho con cá chạy trốn mất.

Muốn câu được tâm tiểu gia hóa, hắn phải thật nhẫn nại mới được.

Như Tiểu Lam được sự cho phép của Thanh Mặc Nhan, liền tràn ngập phấn khởi đi đến bên kia đình.

Bởi vì đang ở trong cung, cho nên nha hoàn đều không được tiến cung cùng chủ tử, vì vậy trừ bỏ cung nữ đứng bên cạnh hầu hạ ra, phần lớn các thiên kim tiểu thư đều có quen biết hoặc kết bạn nói chuyện với nhau.

Như Tiểu Lam không quen ai cả, bắt quả nàng cũng không thêm đề ý đến chuyện này, mục tiêu của nàng chính là đồ ăn, nàng mới không có hứng thú với việc những đại tiểu thư nũng nịu kia nói chuyện phiếm đầu.

Rất nhanh Như Tiểu Lam đã chọn được một mâm điểm tâm, nàng trực tiếp bê đến trong góc ngồi, căng chân rũ xuống không chạm tới mặt đất, chậm rì rì dùng đũa, cắn điểm tâm, đưa mắt nhìn xung quanh.

Thời điểm nàng mới ăn xong hai khối điểm tâm, đã nhìn thấy hai người quen.

Cách không xa vài vị thiếu nữ hoa lệ vây quanh Liễu Dương quận chúa đang đi tới đây, ở bên cạnh Liễu Dương quận chúa, là Ngũ tiểu thư đang mang theo khăn che mặt.

Như Tiểu Lam cúi cổ dài ra muốn nhìn xuyên thấu qua lớp khăn che mặt để thấy rõ khuôn mặt của Ngũ tiểu thư.

Bị nàng cào như thế mà không nhanh vậy sao? Xem ra lúc trước là do nàng ra tay quá nhẹ rồi.

Ngũ tiểu thư cúi đầu xuống, ẩn ẩn sau lớp khăn che mặt là một khuôn mặt nhỏ nhắn có chút gầy yếu, hơn nữa nàng còn mặc trên người một kiện áo khoác sa mỏng màu vàng nhạt, khi gió thổi qua, càng khiến cho vóc dáng nàng trở nên yếu ớt, khiến cho người ta không khỏi tâm sinh thương tiếc.

Liễu Dương quận chúa thường thường nghiêng đầu nói chuyện với Ngũ tiểu thư.

Thật đúng là tri kỷ a, chỉ là không biết phần tình ý này có mấy phần là thật, mấy phần là diễn trò.

Như Tiểu Lam khinh thường nhét khối điểm tâm vào miệng, mắt vẫn luôn chăm chú nhìn vào các nàng.

Liễu Dương quận chúa đang nói chuyện cùng với Ngũ tiểu thư, ánh mắt đột nhiên chuyển qua đây, vừa vận trạch vào ánh mắt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đề ý thấy khuôn mặt của Liễu Dương quận chúa lập tức bị cứng lại, ngay sau đó thì bắt đầu vận trạch.

"Thật xấu." Như Tiểu Lam nói thầm một câu.

Liễu Dương quận chúa chỉ do dự một chút đã đi về phía đình.

"Người chính là tiểu yêu quái kia đi." Từ trên cao nhìn xuống đánh giá Như Tiểu Lam, trong lòng Liễu Dương quận chúa liền cảm thấy sự tình mà Ngũ tiểu thư gặp phải có chút kỳ quái.

Khi ở Ngũ phủ, nàng nhìn thấy Như Tiểu Lam bắt quả cũng chỉ có năm, sáu tuổi, này mới trải qua mấy tháng, đối phương thế nhưng đã lớn bằng nàng, không phải yêu quái thì là gì?

Như Tiểu Lam nuốt điểm tâm trong miệng xuống, còn liếm liếm nhân bánh dính trên ngón tay: "Người là ai?"

Liễu Dương quận chúa nâng mi: "Đừng hòng giả bộ hồ đồ ở trước mặt ta, ở đây là trong cung, không chấp nhận được người không có quy củ như người, thấy ta cư nhiên còn không hành lễ."

Nàng chỉ vào hai cô cung nữ đi phía sau Như Tiểu Lam rồi nói: "Các người thấy không, nha đầu này vô lễ với ta, dựa theo quy củ ở trong cung, khi gặp phải loại chuyện này, Hoàng Hậu nương nương sẽ xử lý như thế nào?"

Hai cung nữ kia đều là người của Hoàng Hậu, bởi vì Liễu Dương quận chúa là chất nữ của nàng, nên đối với nàng chiều chuộng có thừa.

"Hồi bẩm quận chúa, thấy quý nhân không hành lễ, sẽ bị coi là tội bất kính, theo lý thì nên bị đánh mười gậy." Cung nữ đáp.

Liễu Dương quận chúa nở nụ cười: "Nếu đã như vậy, ta sẽ nhân từ một chút, đánh nàng hai mươi gậy đi."

Ngũ tiểu thư dùng ống tay áo che khuất nửa mặt, bộ dạng như muốn nói gì đó lại thôi.

Liễu Dương quận chúa liền nói với Ngũ tiểu thư: "Người không cần phải đồng tình với nàng, nàng làm hại người còn chưa đủ sao, nàng chính là yêu quái, rõ ràng là người lo lắng cho an nguy của nàng nên mới đến đó tìm, kết quả lại bị cắn một ngụm, đến ngay cả Mục công tử phủ tá thừa tướng cũng bị liên lụy..."

Ngũ tiểu thư lắc lắc đầu, cười khỏ nói: "Nàng còn nhỏ tuổi, sao ta có thể trách nàng được."

"Nàng còn nhỏ tuổi?" Liễu Dương quận chúa chỉ vào Như Tiểu Lam cười gượng ra tiếng: "Rõ ràng nàng chính là yêu quái, làm gì có ai có thể lớn nhanh như thế đây, nàng là sợ nếu người già đến Hầu phủ sẽ được lên làm chủ mẫu đi, nếu thế nàng ở Hầu phủ sẽ không thấy thoải mái."

Từ lúc Liễu Dương quận chúa bước vào trong đình, liền có không ít nữ quyến tụ lại xem náo nhiệt.

Chuyện của Ngũ tiểu thư các nàng đều đã nghe qua, vốn tưởng rằng nàng mất đi danh tiết, sẽ không còn mặt mũi mà xuất hiện ở trước mặt người khác nữa, nhưng hôm nay lại nghe Liễu Dương quận chúa nói như thế, ngược lại giống như là Ngũ tiểu thư đã bị người khác âm thầm hãm hại vậy.

Ngẫm lại cũng đúng, ai cũng biết Mục công tử phủ tá thừa tướng có ham mê đặc biệt, hẳn như thế nào có khả năng sẽ đi đàn dúi với Ngũ tiểu thư đây.

Trong đám người không biết ai nói ra một câu: "Trên đời này thật sự là có yêu quái sao?"

"Không phải ở ngay trước mắt đây sao." Liễu Dương quận chúa lệnh cho hai cung nữ lên bắt lấy Như Tiểu Lam.

"Hôm nay ta sẽ thay Hoàng Hậu nương nương giáo huấn con yêu quái không tuân thủ lễ nghĩa nhà người, xem người sau này còn dám hại người nữa không."

Hai cung nữ kia đều đã hơn hai mươi tuổi, không mất bao lâu đã ấn được Như Tiểu Lam xuống mặt đất.

Như Tiểu Lam không hề kinh hoàng, thong thả ung dung bỏ một ngón tay vào trong miệng.

Giờ phút này không đi cầu xin tha thứ ngược lại còn ở đó mà mút tay?

Chúng nữ tử không khỏi lắc đầu.

Trên đời này có yêu quái gốc như thế sao?

Ngũ tiểu thư ẩn giấu ánh sáng hung phấn nơi đáy mắt, trên mặt còn giả bộ khuyên ngăn Liễu Dương quận chúa: "Thôi bỏ đi, nàng được Thiếu Khanh đại nhân nhận nuôi, chúng ta vẫn là không nên trêu chọc vào."

Không nhắc đến chuyện này còn tốt, vừa nhắc tới đã làm tăng lên lửa giận trong lòng Liễu Dương quận chúa.

Lần trước nàng đã bị lỗ nặng trước mặt Như Tiểu Lam, ngã vào trong hồ dính một thân nước bùn, ước chừng đã bị người ta cười chê cả nửa tháng, lần này bất luận như thế nào cũng phải kéo được mặt mũi trở về.

"Đánh, hai mươi gậy, không được thiếu dù chỉ một cái!" Liễu Dương quận chúa đắc ý ngồi xuống.

Như Tiểu Lam lấy ngón tay từ trong miệng ra, trên đầu ngón tay xuất hiện một chút máu.

Các cung nữ cảm thấy đến, đám nữ tử đều tụ tập ở xung quanh xem náo nhiệt, không có ai chú ý tới Như Tiểu Lam đang dùng máu trên đầu ngón tay vẽ ra một cái ký hiệu kỳ quái.

"Ba!" Gậy vừa hạ xuống.

Liễu Dương quận chúa ngồi ở trên ghế, cảm thấy mông chính mình đau xót.

"Ba!" Gậy gộc lại đánh lên trên người Như Tiểu Lam một lần nữa.

"A!" Bất quá người phát ra tiếng kêu thảm thiết không phải là Như Tiểu Lam, mà là vị Liễu Dương quận chúa đang ngồi ở trên ghế kia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Đánh mông ta người đau là người

Hoàng cung, bên trong khu vườn nằm giữa hậu cung.

"Ba! Ba!" Gậy gộc không ngừng hạ xuống, Như Tiểu Lam chôn đầu ở dưới cánh tay, mọi người xung quanh đều không nhìn thấy biểu cảm trên mặt nàng.

Nhưng mà tiếng hét thảm thiết lại phát ra từ trong miệng Liễu Dương quận chúa, nàng nhảy ra khỏi ghế, kêu la không ngừng.

"Quận chúa... Người đây là..." Chúng nữ tử xung quanh đều không hiểu gì cả, các nàng nhìn Liễu Dương quận chúa kêu thảm thiết lên, sau đó còn chạy tới chạy lui, không qua bao lâu, trang sức trên đầu đã bị rút xuống hết.

"Quận chúa đây là bị sao vậy?" Ngũ tiểu thư tiến lên, muốn đỡ Liễu Dương quận chúa đây.

Liễu Dương quận chúa đau đến mức đầu đầy mồ hôi, kỳ thật đến nàng cũng không biết đây là xảy ra chuyện gì, nàng chỉ cảm thấy theo thanh âm gây gộc đánh xuống, mông của nàng cũng tựa như bị thứ gì đó đánh vào.

Như Tiểu Lam cúi đầu nhìn "bùa chịu thay" ở trong tay mà nàng vừa vẽ, nét vẽ bằng máu vẫn còn chưa khô, không khỏi khẽ cười trộm.

Muốn bắt nạt nàng, cũng phải xem các nàng có khả năng đó hay không đã, tưởng nàng còn là tiểu nha đầu yếu đuối của trước kia sao.

Hai cung nữ phụ trách đánh Như Tiểu Lam cũng bị Liễu Dương quận chúa làm cho sợ hãi, động tác trên tay vô thức dừng lại.

Liễu Dương quận chúa lúc này đã cảm thấy không chịu được nữa, trên mông đau đến nóng bừng lên, muốn đưa tay ra che mông nhưng lại sợ làm mất thân phận, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Thấy hai cung nữ kia dừng tay, nàng liền cả giận nói: "Các người đứng đó làm cái gì, đánh tiếp cho ta!"

Cung nữ chỉ có thể nghe theo lệnh đánh tiếp.

Nhưng mà vừa mới đánh tới trên người Như Tiểu Lam, Liễu Dương quận chúa lại phát ra tiếng kêu thảm thiết một lần nữa.

Ngũ tiểu thư nâng đỡ Liễu Dương quận chúa: "Rốt cuộc là người thấy không thoải mái ở đâu?"

Mặt Liễu Dương quận chúa nhăn thành một đoàn: "Mông... Đau..."

Mọi người cảm thấy khó xử, đau ở nơi đó không có cách nào xem giúp được.

"Vẫn là gọi thái y đến đi." Có người đề nghị một câu.

"Nói vậy, thái y cũng không được xem nơi đó..."

Mọi người bảy miệng tám lời, chợt nghe thấy một thanh âm giòn tan vang lên: "Các người đánh tiếp mau, đánh thống khoái một chút có được hay không?"

Như Tiểu Lam ngẩng đầu, trên mặt toàn là biểu cảm không kiên nhẫn.

Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Thế nhưng lại có chuyện như vậy, còn chê là bị đánh ít.

Gò má Liễu Dương quận chúa run rẩy, hung hăng trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam: "Đánh! Dù có đánh chết người cũng đã có Hoàng Hậu nương nương làm chỗ dựa cho ta, người mất mạng rồi ta cũng không tin Thanh Mặc Nhan dám làm gì ta!"

Như Tiểu Lam lấy tay chống cằm, nhàn nhã nằm sấp ở nơi đó: "Thanh Mặc Nhan mới lười để ý đến người, dù sao trong phủ người cũng đã đủ rối loạn rồi, nghe nói người mới có một người đệ đệ rất đáng yêu, phụ thân người còn muốn để lại vị trí đương gia (cai quản mọi việc trong nhà) cho hắn đi."

"Người... Người nói vậy!" Liễu Dương quận chúa ngàn vạn lần không ngờ đến đối phương sẽ đem việc này ra nói.

Từ khi tên đệ đệ do kỹ nữ sinh ra kia đến phủ bọn họ, thì trong phủ bọn họ đã không được yên bình một ngày nào.

Mẫu thân cả ngày hết khóc lại nháo, cũng tại nàng không có huynh đệ nào khác, cho nên phụ thân rất coi trọng đứa con kia, bây giờ nó đã dám đập cả lên đầu nàng.

"Ta mới không nói vậy." Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Thanh Mặc Nhan đã dặn, là nữ hài tử không được nói dối, nếu không sẽ bị biến thành xấu xí."

Nàng thuận miệng nói vậy.

Trong nháy mắt, không ít nữ tử đều lặng lẽ giơ tay lên sờ vào mặt mình.

Như Tiểu Lam hiểm hiểm cười ra tiếng.

Xem ra rất nhiều người có thói quen nói dối a.

"Người đừng nói vậy... Ta sẽ bảo các nàng đánh chết tiểu yêu quái nhà người!" Liễu Dương quận chúa cả giận nói.

"Người đánh thử xem? Ông trời sẽ báo ứng người." Như Tiểu Lam không chút nào lùi bước.

Ngũ tiểu thư càng nghe càng cảm thấy không đúng, nhìn bộ dáng của Như Tiểu Lam căn bản không giống với người bị đánh, ngược lại Liễu Dương quận chúa nhìn như đau đến đầu đầy mồ hôi.

Chẳng lẽ... Tiểu yêu quái này đã sử dụng pháp thuật nào đó?

"Quận chúa, việc này hay là thôi đi, dù sao phạt thì cũng phạt rồi." Ngũ tiểu thư khuyên nhủ.

Người khác thấy vậy càng có thêm cảm tình với Ngũ tiểu thư, rõ ràng nàng bị Như Tiểu Lam làm hại đến mất đi cả danh tiết, đã thế còn bị Hầu phủ từ hôn, vậy mà

hiện tại nàng lại đứng ra cầu xin cho Như Tiểu Lam.

Đúng lúc này, chợt nghe từ trong hoa viên truyền đến thanh âm the thé của thái giám: "Hoàng Thượng đến! Hoàng Hậu đến!"

Mọi người nhanh chóng tản ra, chỉ thấy hoàng đế đang đi tới từ trên đường nhỏ, các đại thần thì theo sát phía sau.

Ngũ tiểu thư vội vàng kéo Liễu Dương quận chúa chuẩn bị quỳ xuống đón giá, các nữ quyến khác cũng đồng loạt quỳ xuống, nhưng mà đúng lúc này Như Tiểu Lam lại oa oa khóc lớn lên một tiếng.

"Thanh Mặc Nhan... Mau tới cứu ta, Hoàng Hậu nương nương muốn đánh chết ta... Cứu mạng a..."

Thân hình Ngũ tiểu thư lay động, suýt nữa tê liệt ngã xuống đất.

Tiểu yêu quái này, thật đúng là cái gì cũng dám nói, rõ ràng là Liễu Dương quận chúa đánh ngươi, như thế nào lại đổ lên đầu Hoàng Hậu rồi.

Sắc màu Liễu Dương quận chúa cũng trở nên trắng bệch.

Tuy rằng nàng mượn uy danh của Hoàng Hậu để trách phạt Như Tiểu Lam, nhưng mà khi bị phạt chẳng phải là nên ngậm miệng tự mình chịu đựng sao?

Tại sao lại còn dám gân cổ lên hô to như thế.

Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều nghe được tiếng khóc của Như Tiểu Lam, hoàng đế không khỏi nhíu mày lại.

Lúc này Thanh Mặc Nhan liền nhanh chóng bước lên vài bước, đi đến trước mặt hoàng đế chấp tay hành lễ: "Tĩnh tình Tiểu Lam vẫn còn quá trẻ con, xin Hoàng Thượng thứ tội."

Hoàng đế gật đầu, rồi xua tay nói: "Ngươi qua đó xem."

Thanh Mặc Nhan xoay người đi về phía Như Tiểu Lam, Hoàng Hậu đứng bên cạnh đang muốn mở miệng giải thích, thì đã bị hoàng đế đánh gãy lời.

Hoàng Hậu có chút xấu hổ, rõ ràng nàng không hề hạ lệnh đánh chết ai cả, đặc biệt là đứa bé do Đại Lý Tự Thiếu Khanh nhận nuôi kia.

Về việc liên quan đến hài tử Thiếu Khanh nhận nuôi, gần đây nàng cũng nghe được không ít lời đồn, đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà đối phương lại cho nàng một cái "kính hách" lớn như thế.

Thanh Mặc Nhan cúi xuống bế Như Tiểu Lam lên.

Đầu Như Tiểu Lam chôn cả vào trong lòng hân: "Thanh Mặc Nhan, Hoàng Hậu dùng gậy đánh ta, lại còn muốn giết ta nữa... Ô ô ô, ta đâu có làm sai cái gì..."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan không ngừng co rút.

Nếu không phải hân đã nghe trước được tin tức, biết bên này đang phát sinh chuyện gì, thì suýt nữa đã bị bộ dạng đáng thương của vật nhỏ đánh lừa rồi.

Thời điểm Liễu Dương quận chúa muốn đánh Như Tiểu Lam, hân vốn định đi lên ngăn cản, nhưng mà hân lại tình cờ phát hiện ra vật nhỏ không hề sợ hãi, đặc biệt khi gậy đánh xuống người bị đau lại là Liễu Dương quận chúa, hân liền biết vật nhỏ lại giờ trò.

Nếu nàng muốn chơi, vậy thì hân sẽ bồi nàng chơi đến cùng.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, sau khi ôm Như Tiểu Lam đứng dậy liền quay sang hành lễ với Hoàng Hậu: "Không biết Tiểu Lam đã phạm phải tội gì, mà để cho Hoàng Hậu phải phạt đánh nàng."

Hoàng Hậu không hiểu gì cả: "Bồn cung không có..."

"Xin hỏi hai cung nữ kia có phải là người của Hoàng Hậu nương nương không?"

Khi Hoàng Hậu nhìn đến hai cung nữ đang cầm cây gậy ở trên tay, sắc mặt lập tức thay đổi: "Phải."

"Nếu không phải do Hoàng Hậu nương nương hạ lệnh, thì các nàng dám tự tiện hành hình sao?" Ngữ khí Thanh Mặc Nhan lạnh băng, dù người đang nói chuyện với hân là Hoàng Hậu, thì thái độ của hân cũng không hòa dịu đi nửa phần.

Hoàng Hậu cũng có chút bức mình, làm trò trước mặt nhiều thần tử như thế, Thanh Mặc Nhan cũng không cho bậc thang để nàng đi xuống.

"Thanh Mặc Nhan, nàng là người nào, mà khiến cho ngươi dám chất vấn bồn cung?"

Lần này không đợi Thanh Mặc Nhan mở miệng, hoàng đế đã tiếp lời.

"Đứa nhỏ này chính là đời sau của cao nhân dị thuật, trong vụ án Thuận Thiên Phủ vì muốn cứu mọi người mà đã phải sử dụng đến cấm thuật, làm tổn hại đến tuổi thọ... Đừng nhìn nàng lớn nhanh như thế, nhưng nàng chỉ còn sống được mười ba, mười bốn năm nữa thôi, đến ngay cả trẫm cũng có chút không đành lòng, sau này ở trong cung cũng đừng bắt nàng phải làm theo quá nhiều quy củ nữa." Nói xong hân còn mang theo thâm ý khác liếc mắt nhìn Hoàng Hậu một cái.

Hoàng Hậu cứng họng rồi.

Ngay cả đám người Liễu Dương quận chúa cùng với Ngũ tiểu thư cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu yêu quái đã cứu người của Thuận Thiên Phủ? Tại sao các nàng chưa bao giờ nghe nói qua.

"Không đúng, nàng chính là yêu quái, Hoàng Thượng đừng để bị nàng lừa!" Liễu Dương quận chúa cố nén đau đớn trên mông, nhảy dựng lên nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hoàng Thượng, thỉnh tứ hôn cho chó chó ngốc cùng với Ngũ tiểu thư

Liễu Dương quận chúa cố nén đau đớn dưới mông nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào Như Tiểu Lam.

"Càng người đừng để bị nàng lừa, nàng thực chất chính là yêu quái, ngày đó nàng mất tích, Ngũ tiểu thư rõ ràng nhìn thấy nàng bị Mục công tử trói mang đến nhà riêng, nàng đuổi đến đó vốn định cứu nàng ta ra, ai ngờ lại xảy ra chuyện... Nhất định là nàng đã sử dụng yêu thuật để hại người!"

Như Tiểu Lam thò đầu từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra, ý vào thân hình cao lớn của Thanh Mặc Nhan, từ trên cao nhìn xuống Liễu Dương quận chúa: "Ta dùng yêu thuật làm cái gì?"

"Người còn dám nói là không làm cái gì, Ngũ tiểu thư đã bị người hại thành cái dạng này, người là sợ nàng sẽ được gả vào Hầu phủ đi, đến lúc đó nàng sẽ lên làm chủ mẫu, người cũng không thể làm can được nữa!"

"Ta làm can khi nào?" Như Tiểu Lam chớp động ánh mắt: "Dù cho Ngũ tiểu thư gả đến Hầu phủ thì cũng chỉ có thể quản được những chuyện trong viện nhị thiếu gia, chẳng lẽ nàng còn muốn quản đến cả chuyện trong viện Thanh Mặc Nhan?"

Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người khẽ động.

Đặc biệt là mấy nữ quyến, rất miễn cảm với loại sự tình này.

Trước kia các nàng chỉ cảm thấy tiếc hận cho Ngũ tiểu thư, những đáng thương mà nàng đã gặp phải, nhưng hiện tại khi vừa nghe Như Tiểu Lam nói, các nàng mới ần ần cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngũ tiểu thư gả cho nhị thiếu gia Hầu phủ, cũng không có liên quan gì đến Thanh Mặc Nhan, mà Như Tiểu Lam lại là hải tử được Thanh Mặc Nhan nhận nuôi, dù có ở trong Hầu phủ cũng sẽ đi theo bên cạnh Thanh Mặc Nhan, Ngũ tiểu thư căn bản là không quản trên người nàng được.

Nếu như vậy, những gì Liễu Dương quận chúa vừa nói, Như Tiểu Lam sợ Ngũ tiểu thư được gả vào cửa nên mới cố ý hãm hại nàng ta là không có căn cứ.

"Nói cũng đúng, dù cho Thiếu Khanh chưa thành thân, cũng không đến phiên em dâu mới vào cửa đến quản viện đi."

Trong đám người ần ần vang lên tiếng nghị luận.

Mười ngón tay Ngũ tiểu thư nắm chặt, vì quá dùng sức mà làm gãy cả móng tay ngón út.

"Quận chúa, cầu người đừng nói nữa, chuyện cũng qua rồi, ta cũng đã từ hôn với Hầu phủ, không thể gả được nữa." Nàng run giọng nói.

Liễu Dương quận chúa lúc này đang vô cùng nổi nóng, đầu đề ý đến Ngũ tiểu thư nói cái gì, nàng tiếp tục chất vấn Như Tiểu Lam: "Người dám nói việc này không có một chút liên quan đến người?"

Như Tiểu Lam nhìn như có chút chần chờ rút người lại vào trong lòng Thanh Mặc Nhan: "Kỳ thực... Ngũ tiểu thư cùng với Mục công tử cũng không có gì a..."

Ngũ tiểu thư "vèo" một cái ngẩng đầu lên: "Người nói cái gì?"

Như Tiểu Lam đáng thương hể hể nhìn Ngũ tiểu thư: "Người hỏi ta làm cái gì, người có bị người ta động qua hay không mà cũng không tự mình biết sao, hay là nói từ đầu người đã không muốn gả cho nhị gia nhà chúng ta, cho nên mới dùng Mục công tử làm cái cớ?"

Ngũ tiểu thư chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, rõ ràng là nàng bị người ta làm bản thanh danh, có nỗi khổ khó nói, hiện tại thế nhưng còn bị đối phương căn cước lại một cái, nói nàng từ trước đã có ý nghĩ muốn từ hôn.

"Người biết rõ tình hình như thế tại sao không nói sớm!" Liễu Dương quận chúa quát hỏi.

"Là... Bởi vì..." Như Tiểu Lam sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan: "Ta có thể nói thật sao?"

Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày, hẳn không biết vật nhỏ đang có ý đồ gì, việc Ngũ tiểu thư thất tiết là do hấn an bài, bây giờ vật nhỏ lại phủ định kế hoạch lúc trước của hấn, cũng không biết nàng đang tính toán gì nữa.

"Nếu người muốn nói thì nói đi." Dù sao xảy ra chuyện gì đã có hấn bảo vệ cho nàng.

Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Kỳ thực... Ngày đó làm bản thanh danh của Ngũ tiểu thư là con chó đen mà ta nuôi."

Gương mặt tuần lã của Thanh Mặc Nhan nháy mắt cứng ngắc lại, hần nỗ lực mím môi thật chặt, nhìn qua mặt không biểu cảm, nhưng chỉ có chính hắn mới biết được bản thân đang cố gắng nhịn cười đến mức nào.

Hai mắt Ngũ tiểu thư tròn lên, cả buổi vẫn không phản ứng lại được.

Trong đám người không biết là vị tiểu thư nhà nào không nhịn được, "phụt" cười ra tiếng.

Có người đi đầu, khiến cho những người khác cũng không nhịn được nữa, đồng loạt che miệng bật cười.

"Ngươi... Ngươi đang nói cái gì!" Ngũ tiểu thư hét âm lên.

"Ngày đó nàng bị con chó đen nhà ta ôm... Lúc ấy có không ít người nhìn thấy đi?" Như Tiểu Lam nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan giật giật khóe miệng, gật gật đầu.

Mọi người càng cười to hơn.

Kỳ thực không có mấy người tin về việc một con chó có thể đoạt đi được sự trong sạch của Ngũ tiểu thư, bất quá như vậy mọi người lại càng tin vào việc Như Tiểu Lam vô tội, nếu không phải như thế, tại sao từ khi xảy ra chuyện tới nay, Ngũ phủ đều không hề giải thích với người bên ngoài bất cứ cái gì.

Ngũ tiểu thư giờ phút này như bị rơi vào vực sâu.

Đến ngay cả hoàng đế cũng không khỏi lộ ra tươi cười.

Thấy hoàng đế cười, mọi người rốt cuộc không nhịn được nữa, đến ngay cả thái giám cùng với cung nữ cũng không giấu được ý cười nơi khóe miệng.

"Rốt cuộc chuyện này là sao, Thiếu Khanh, ngươi nói cho trẫm nghe." Hoàng đế cười đủ rồi mới mở miệng nói.

Thanh Mặc Nhan liền đem sự tình hôm đó nói qua một lần.

"Nguyên lai đều là hiểu lầm." Hoàng đế cười lắc lắc đầu: "Bất quá tiểu công tử phủ tả thừa tướng cũng nên thu liễm lại, việc này cũng coi như là giáo huấn cho hắn đi."

Hoàng đế vừa dứt lời, Ngũ tiểu thư liền "phịch" một cái quỳ trên mặt đất, che mặt khóc rống.

Dù có thể chứng minh việc nàng không bị Mục công tử đoạt đi thân thể, nhưng lại biến nàng thành trò cười cho mọi người.

Hoàng Hậu thấy tâm tình của hoàng đế không tệ, liền âm thầm nhẹ nhàng thở ra, quay sang nói với Ngũ tiểu thư: "Việc này đã giải thích rõ ràng ngươi cũng không cần phải khổ sở nữa, đứng lên đi."

Ngũ tiểu thư vẫn quỳ ở đó không chịu đứng lên, nàng hơi hơi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt: "Tiểu nữ phải chịu loại vũ nhục này thì làm gì còn mặt mũi để sống trên đời nữa, cầu Hoàng Hậu làm chủ, thường cho tiểu nữ được đi một cách thống khoái a."

Ngũ tiểu thư khóc hoa lê đài vũ, chiếm được đồng tình của không ít người.

"Nếu đã là hiểu lầm, Thiếu Khanh đại nhân cũng nên giúp Ngũ tiểu thư một chút đi." Có người đưa ra ý kiến.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi lóe: "Nếu Ngũ tiểu thư cảm thấy bị vũ nhục, không bằng để cho nàng vào Phật đường, như vậy cũng coi như thỏa mãn được tâm nguyện của nàng."

Mặt Ngũ tiểu thư trắng bệch, nàng cũng không muốn hắn giúp như thế, xuất gia? Không không không, nàng mới không cần đến cái loại địa phương đó đâu!

Như Tiểu Lam nhìn thấy Ngũ tiểu thư càng khóc càng lợi hại, liền lôi kéo y phục Thanh Mặc Nhan: "Nàng giống như là không muốn xuất gia đâu, ta cảm thấy nàng đang muốn lập gia đình, không bằng chúng ta tìm một mối hôn sự tốt cho nàng đi."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan cau lên.

Ngũ tiểu thư đã làm bao nhiêu chuyện xấu với vật nhỏ, hần tin tưởng vật nhỏ cũng không phải cái loại thánh nhân cổ hủ gì, mới nhanh như thế mà đã quên đi ân oán với đối phương.

Như Tiểu Lam quay đầu nói với hoàng đế: "Hoàng đế gia gia, không bằng ngươi ban hôn cho Ngũ tiểu thư đi, để nàng gả cho con chó đen của ta cũng được."

Nếu nói vừa rồi tâm tình Ngũ tiểu thư đã tuyệt vọng, thì khi nghe xong lời này, nàng chỉ hận không thể đâm đầu chết ở trên tường cho xong.

Như Tiểu Lam nghiêm trang nói: "Thất tiết với ai thì phải gả cho người đó không phải sao? Chó đen nhà ta tuy là có chút ngốc, nhưng mà nó lại rất đáng yêu, hơn nữa tuổi thọ của nó nhiều nhất cũng chỉ kéo dài mười mấy năm, chờ sau khi nó chết ngươi có thể tái giá, có cái gì không tốt?" (Linh: Sự thật chứng minh không nên đắc tội với vị này:v)

Rốt cuộc hoàng đế cũng không nhịn được nữa, ngửa đầu cười ha ha.

Mọi người thấy hoàng đế nở nụ cười, cũng cười ầm ầm lên theo.

Ngũ tiểu thư mặt xám như tro tàn, quỳ rạp trên mặt đất ô ô khóc.

Thanh Mặc Nhan nâng môi, vật nhỏ càng ngày càng không dễ chọc.

Bất quá hần rất thích bộ dáng này của nàng.

Tốt lắm, người của hần thì nên như vậy, bị khi dễ thì phải tìm cách trả lại gấp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thọ lễ là thể thân phù

Hoàng đế ngồi ở vị trí này đã rất nhiều năm, nhưng chưa từng thấy qua việc tứ hôn cho một con chó bao giờ.

Đặc biệt ra cái chủ ý này lại là một tiểu nha đầu siêu đáng yêu, đang được Thanh Mặc Nhan ôm vào trong lòng, đôi mắt màu xanh biếc mở to, quả thật nhìn qua rất nhu thuận.

Nhưng cuối cùng việc tứ hôn này vẫn vì Ngũ tiểu thư té xỉu mà kết thúc.

Hoàng Hậu lại gọi hai cung nữ kia đến để hỏi kỹ càng về việc vừa rồi phạt đánh Như Tiểu Lam.

Đến ngay cả hoàng đế cũng tỏ ra xem trọng đứa nhỏ này, Hoàng Hậu cũng không muốn tìm phiền phức về cho bản thân, đang muốn tự mình răn dạy chất nữ là Liễu Dương quận chúa.

Liễu Dương quận chúa cuối cùng cũng không chịu được con đau dưới mông, trực tiếp ngã xuống.

Hoàng Hậu phát hoảng, vội vàng sai người đi gọi thái y đến.

Thanh Mặc Nhan cũng tìm một cái cớ, mang Như Tiểu Lam đến thiên điện để trị liệu.

Như Tiểu Lam tuy rằng bị phạt đánh, nhưng mà chịu đau thay nàng lại là Liễu Dương quận chúa, cho nên Thanh Mặc Nhan chỉ bảo thái y đưa thuốc mỡ cho hần sau đó liền đuổi người đi.

Như Tiểu Lam ở trên giường cười đến vui vẻ.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi có vui không?" Như Tiểu Lam cười hi hi.

"Làm việc xấu mà còn cao hứng đến thế?" Thanh Mặc Nhan bắt đầu đi néo néo chớp mũi nàng.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Là các nàng khi dễ ta trước." Lúc đó nàng đã đáp ứng với Thanh Mặc Nhan là tuyệt đối sẽ không gây chuyện, nhưng mà người ta đã khi dễ đến trên đầu nàng, nàng làm sao có thể chịu đựng được.

"Dù sao việc xấu ta cũng đã làm rồi, ngươi muốn làm gì thì làm." Nàng đùa bỡn một cách vô lại: "Mông Liễu Dương quận chúa hần là đã nở hoa rồi đi."

"Nếu lát nữa Hoàng Hậu nương nương hỏi về việc này, ngươi tính giải thích như thế nào?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam nheo mắt lại, tiến đến thì thầm một trận bên tai Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan thoáng ngẩn người, nhìn về phía nàng, biểu cảm có chút nghiêm túc: "Ngươi bỏ được?"

"Chỉ có thể làm như thế." Như Tiểu Lam kéo mở cổ áo, để lộ ra đoạn dây tơ hồng ở bên trong.

Tuy rằng thân thể của nàng đã mười tuổi, nhưng da thịt vẫn nhẵn nhụi và mịn màng như trẻ con, đặc biệt là mùi xạ hương trời sinh ở trên người nàng, cổ áo nửa mở, từng trận mùi xạ hương bay ra, treu chọc thần kinh Thanh Mặc Nhan.

Tiểu gia hóa như vẫn chưa nhận ra được điều gì khác thường, nàng đang cúi đầu tìm khối gỗ sét đánh "thể thân phù" ở trên người, một tay vén cổ áo ra nhìn vào bên trong.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ đè tay nàng lại, trực tiếp dùng tay ôm lấy nàng.

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hần: "Ngươi làm cái gì?"

Yết hầu Thanh Mặc Nhan di chuyển lên xuống, thật vất vả mới nuốt xuống được ngọn lửa ở trong người.

"Ngươi đang làm cái gì, có thiên kim tiểu thư nhà ai giống như ngươi không, đến nửa điểm quy củ cũng không có."

Về mặt Như Tiểu Lam khinh thường: "Ta vốn không phải là thiên kim tiểu thư gì cả."

Thanh Mặc Nhan không khỏi cứng họng.

Không sai, nàng vốn chỉ là mèo hương, vì sao đầu óc hẳn lại nóng lên, nói về quy củ với nàng đây.

Hắn dùng cánh tay gạt gao ôm lấy tiểu nhân nhi ở trong lòng, nhất thời không biết phải làm sao mới tốt.

Cái nha đầu chết tiệt này chẳng lẽ không biết phòng bị với nam nhân sao? Còn dám lôi kéo y phục trước mặt hắn như thế...

Như Tiểu Lam khó hiểu nháy mắt: "Có thể buông ta ra hay không, như này quá nóng."

Thanh Mặc Nhan mím môi, hẳn rất muốn răn dạy nàng vài câu, nhưng lời nói vừa đến bên miệng thì liền dừng lại.

Nếu nói cho nàng điều đó, sau này nàng bắt đầu phòng bị hắn thì phải làm sao đây.

Kia sau này hẳn làm sao còn có thể tắm rửa cùng nàng, thay quần áo giúp nàng được nữa.

Cân nhắc kỹ càng, Thanh Mặc Nhan quyết định vẫn duy trì trạng thái hiện tại của nàng, dù sao đã có hắn nhìn chăm chăm, nếu ai dám đánh chủ ý lên người vật nhỏ của hắn...

Hừ!

Như Tiểu Lam chú ý tới trong mắt Thanh Mặc Nhan lóe ra một tia sát ý, khiến nàng chợt dạ rụt cổ lại, cũng không dám nói chuyện cùng với hắn nữa.

Ai biết tại sao Thanh Mặc Nhan lại mất hứng như vậy, dù sao hắn cũng là chủ nhân, chính mình chẳng qua chỉ là một sủng vật mà thôi, vẫn là không nên đắc tội mới tốt.

Nàng nghĩ như thế, liền thành thật ngồi im không nhúc nhích, để mặc cho hắn ôm.

Thanh Mặc Nhan thấy tiểu nhân nhi trong lòng đã yên tĩnh cùng thuận theo, lúc này mới hài lòng buông tay ra, sửa sang lại y phục cho nàng.

Bỗng nhiên từ bên ngoài vang lên tiếng của thái giám: "Cung yến đã bắt đầu, Hoàng Thượng cho mời Thiếu Khanh đại nhân."

Thanh Mặc Nhan sửa sang lại quan phục, mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi thiên điện, đi đến đại điện.

Lúc này Thái Hậu đã đến, hoàng đế cùng Hoàng Hậu đều ngồi ở hai bên, chúng thần cũng đồng loạt đưa lên thọ lễ, nói ra những lời chúc cát tường.

Thời điểm hoàng đế nhìn thấy Thanh Mặc Nhan bước vào liền vẫy tay với hắn: "Thiếu Khanh đến đây đi."

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước đến gần, Như Tiểu Lam nhớ tới những lời chúc tối nghĩa khó hiểu mà lúc trước Thanh Mặc Nhan đã dạy cho nàng, sau khi hành lễ xong nàng liền bắt đầu ngấm nga một cách gian nan.

Bất quá chỉ là mấy lời chúc cát tường đã cũ, nhưng bởi vì có giọng nói trẻ con của Như Tiểu Lam, khiến nghe qua tựa như được rót thêm mật đường, liền tục ngọt đến tận trong tâm người ta.

Hoàng đế tươi cười nhìn Như Tiểu Lam, cuối cùng đến ngay cả Thái Hậu cũng không nhịn được mà cười rộ lên.

"Thôi thôi, ai gia không thiếu mấy lời chúc cát tường đó, đừng gây khó dễ cho đứa nhỏ này nữa."

Sau khi nghe xong lời này Như Tiểu Lam liền thở ra một hơi, nàng nói thầm: "Đều tại Thanh Mặc Nhan cứ bắt ta phải học."

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám nói thẳng trước mặt Thái Hậu như thế, Thái Hậu liền cười nói: "Khó trách Hoàng Thượng luôn nhắc đến vật nhỏ nhà ngươi ở trước mặt ai gia, xem ra đúng là rất đáng yêu, cũng thật khó xử cho Thiếu Khanh, còn chưa thành gia đã phải mang theo hài tử, lại còn có thể nuôi hài tử tốt đến như thế."

Đối diện với lời khen ngợi của Thái Hậu khuôn mặt Thanh Mặc Nhan vẫn không đổi sắc, trước tiên hắn chấp tay mừng thọ Thái Hậu, sau đó liền sai người mang thọ lễ lên.

Kỳ thực hàng năm thọ lễ đều là mấy thứ kia, không vượt ra khỏi những thứ mà Thái Hậu yêu thích, là các loại tượng Phật kinh văn linh tinh.

Thái Hậu chỉ nhìn thoáng qua đã vẫy vẫy tay, lệnh cho cung nữ bên người thu thọ lễ về.

"Vật nhỏ ngươi chẳng lẽ không chuẩn bị thọ lễ cho ai gia sao?" Thái Hậu đột nhiên mở miệng nói.

Lời này nửa thật nửa đùa, thân là Thái Hậu làm sao lại thiếu mấy đồ vật quý giá đây?

"Có." Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh: "Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?"

"Lễ vật là do ta tự mình làm, không đáng giá tiền bằng của bọn họ."

Hoàng đế hiếu kỳ nói: "Là cái gì, mang ra để trẫm được mở rộng tầm mắt."

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn thận móc một thẻ bài nhỏ bằng gỗ từ trong y phục ra, mặt trên có điêu khắc hoa văn kỳ quái, trên thẻ bài còn có cả dây tơ hồng.

Quả nhiên là vật không đáng giá tiền.

Miệng Hoàng Hậu giật giật, kỳ thực nàng rất muốn chất vấn Như Tiểu Lam, nàng muốn biết nàng ta đã dùng biện pháp gì, mà có thể làm cho Liễu Dương quận chúa mông nở hoa, giống hệt như là bị phạt đánh.

"Đây là cái gì?" Hoàng đế cầm thẻ bài gỗ lên nhìn nhìn.

"Đây là thẻ thân phù." Như Tiểu Lam nói: "Là ta tự tay làm, mang trên người có thể tránh được tai họa."

"Nga? Thần kỳ như thế?" Hoàng đế rõ ràng không quá tin tưởng.

"Là sự thật." Như Tiểu Lam nói với Thái Hậu: "Chỉ cần mang theo nó trên người, cho dù có người đánh mông người người cũng không sợ, thẻ thân phù sẽ hóa giải tai họa, tựa như hôm nay ta bị Liễu Dương quận chúa đánh, người phải chịu đau lại là nàng."

Hoàng Hậu cứng lại rồi.

Thái Hậu còn chưa biết chuyện này, liền nhìn sang Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu đành phải kiên trì nói hết việc này ra.

"Liễu Dương quận chúa thật sự bị thương?" Thái Hậu hỏi.

Hoàng Hậu gật đầu, uể oải nói: "Tuy rằng đã bôi thuốc nhưng vẫn không thể xuống giường được."

"Cư nhiên còn có thứ thần kỳ như thế, người nha đầu này sẽ không chỉ làm mỗi một cái thôi đi?" Hoàng đế nhìn thấy Thái Hậu hứng thú đùa nghịch thẻ thân phù, trong lòng bất giác dâng lên một chút độ kỵ.

"Ta làm hai cái." Như Tiểu Lam thành thật nói: "Nhưng mà cái kia ta đã đưa cho Thanh Mặc Nhan, bởi vì mặt trên có tên của hắn, nên không thể chuyển giao cho người khác."

Nghe xong lời này, trong đại điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Không ít người vừa rồi còn đỏ mặt hăm mộ nha đầu kia vận khí tốt, được Thái Hậu coi trọng, bây giờ lại tỏ ra vui sướng khi thấy người gặp họa.

Có thứ tốt cư nhiên không dâng lên hoàng đế trước tiên, xem ra vận làm quan của Thiều Khanh muốn tận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Phúc kia biết đâu chính là họa họa kia biết đâu sau này lại là phúc, ta muốn phụ trách với Lăng Tĩnh Tiêu!

Trong đại điện, một mảnh yên tĩnh.

Mọi người đều kiểm chân lên nhìn chăm chăm vào tiểu nhân nhi đang đứng ở trước mặt hoàng đế cùng Thái Hậu.

Hoàng đế đánh giá Như Tiểu Lam: "Nếu trăm muốn thẻ thân phù của Thanh Mặc Nhan, thì người sẽ làm gì?"

Mặc kệ là ai, đối với vấn đề này chỉ có thể lựa chọn cung kính dâng đồ vật trong tay lên.

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng đứng ở nơi đó, không hề chủ động giao thẻ thân phù ra, cũng không có ý muốn mở miệng giải thích.

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt, nghiêng đầu giống như là đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

"Hoàng đế gia gia cũng muốn có thẻ thân phù?"

"Đúng."

Mọi người chú ý thấy xưng hô của đứa nhỏ này có chút quá phận, nhưng mà đối với việc này hoàng đế lại không có bất cứ phản ứng gì.

Hoàng Hậu vài lần định mở miệng để nhắc nhở hoàng đế, nhưng mà hoàng đế lại không nhìn về phía nàng.

"Có chút khó a." Như Tiểu Lam vượt cằm nhỏ: "Nếu hoàng đế gia gia không vội mà nói, ta có thể làm cho ngài một cái nữa, nhưng mà cái của Thanh Mặc Nhan không thể đưa cho người khác được."

"Trẫm là hoàng đế, người cũng không đưa sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu, giống như căn bản không nhận ra sắc mặt hoàng đế đang trầm xuống: "Bên người hoàng đế gia gia có nhiều người bảo vệ như vậy, hơn nữa tất cả mọi người đều kính sợ ngài, nhưng mà Thanh Mặc Nhan thì khác, công việc của hắn thường xuyên gặp phải nguy hiểm, có nhiều lần còn suýt nữa làm mất đi cả tính mạng, cho nên thể thân phủ kia không thể đưa cho người khác được."

Nghe xong lời này, đến ngay cả Thái Hậu cũng trở nên âm trầm: "Thôi, bắt quá cũng chỉ là một hài tử, Hoàng Thượng đừng làm khó nha đầu này nữa."

Hoàng đế xấu hổ cười cười: "Trẫm bắt quá chỉ là đang đùa với nàng mà thôi... Gần đây công việc của Thanh Mặc Nhan rất vất vả, người tới, cấp chỗ ngồi cho Thiếu Khanh."

Hoàng đế nói một câu, thế nhưng đem vị trí của Thanh Mặc Nhan chuyển lên hẳn phía trước.

Như Tiểu Lam cũng đi theo.

Cung yến ngắm trăng cùng với tiệc mừng thọ của Thái Hậu được tổ chức cùng một lúc, không khí nhất thời lại sôi động lên.

Không ít người đều nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

"Vận khí của Thiếu Khanh quả đúng là rất tốt, nhờ một câu nói của nha đầu kia mà ngược lại nhận được thánh ân."

"Lần sau có thể không gặp may như thế nữa."

Triều đình từ trước đến nay đều thay đổi trong nháy mắt, nói không chừng chỉ vì một câu nói mà có thể làm cho người ta mất đầu.

Thái Hậu tuổi đã cao, mới ngồi một canh giờ đã cảm thấy mệt mỏi, liền trở về về tam điện trước.

Hoàng Hậu bồi Thái Hậu về nghỉ, sau đó cũng lấy cớ không lộ diện nữa.

Bên người hoàng đế có mấy vị trọng thần cùng các hoàng tử, cho nên không chú ý tới Như Tiểu Lam ở bên này, nàng quét sạch hết tất cả đồ ăn ngon ở trên bàn, còn cảm thấy mỹ mãn vuốt bụng nhỏ chính mình.

"Tiểu Lam"

Nàng nghe được phía sau có người gọi tên mình.

Quay đầu, chỉ thấy Vu Phong Hoa đang nâng váy chạy tới, thần sắc nôn nóng.

Mỗi lần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khuyên quốc khuyên thành của Vu Phong Hoa, trong lòng Như Tiểu Lam lại âm thầm oán giận: Tên này sinh ra đẹp mắt như thế, thật đúng là ông trời không có mắt, sau này xem ra sẽ không có nữ nhân nào dám gả cho hắn.

Ai lại nguyện ý gả cho một nam nhân lớn lên còn đẹp hơn cả mình a.

"Tiểu Lam, ta có việc cần người giúp." Vu Phong Hoa nhỏ giọng nói, đi theo phía sau hắn còn có hai cung nữ, nhìn qua thần sắc nghiêm khắc, hiển nhiên các nàng cực kỳ không muốn Vu Phong Hoa chạy đến bên này.

Vu Phong Hoa lộ ra biểu cảm chua xót, bất đắc dĩ chỉ chỉ đằng sau.

Như Tiểu Lam lập tức nhảy ra khỏi ghế, lôi kéo góc áo Thanh Mặc Nhan, nhỏ giọng nói: "Ta muốn cùng bát điện hạ đi ra ngoài hít thở không khí... Có thể giúp ta tách hai cung nữ kia ra không?"

Thanh Mặc Nhan nhìn Vu Phong Hoa, do dự một lúc.

Hoàng đế đặc biệt không muốn nhìn thấy bát điện hạ, dù cho hôm nay là ngày sinh của Thái Hậu, hắn cũng không được phép đi lại lung tung, hơn nữa bên người lúc nào cũng có người nhìn chăm chăm vào hắn.

Nhưng mà khi hắn nhìn vào ánh mắt chờ mong của Như Tiểu Lam, hắn đành phải gật đầu: "Đi đi, nhớ là không được đi xa."

Như Tiểu Lam hưng phấn kéo Vu Phong Hoa chạy đi, hai cung nữ phía sau cũng vội vàng đuổi theo.

Thanh Mặc Nhan nhìn hai cung nữ kia, lặng lẽ ngoắc tay kêu một tên thái giám đến, thấp giọng phân phó vài câu.

Sau đó thái giám liền biến mất ở trong đại điện.

Ở trong cung, ai mà chẳng có vài cái cơ sở ngầm.

Vu Phong Hoa bị Như Tiểu Lam lôi kéo chạy đi, hai người trốn vào phía sau núi giả.

Tiếng bước chân cung nữ càng ngày càng gần, nơi này là vườn của Thái Hậu, các nàng không dám cao giọng la lên, chỉ có thể cẩn thận tìm kiếm thân ảnh Vu Phong Hoa.

Đúng lúc này, từ trên đường nhỏ đi đến một tên thái giám, hắn quát khẽ: "Người nào!"

Hai cung nữ kia bị dọa dừng lại bước chân.

"Các người là người của cung nào, nơi này không được đi loạn." Thái giám hô quát, nhìn qua cực kỳ uy phong.

Hai cung nữ kia chỉ đành hồi đối phương có gặp qua hai đứa nhỏ hay không.

Thái giám vung tay chỉ: "Bọn họ đi về phía bên kia."

Cung nữ nói lời cảm tạ, rồi vội vàng rời đi.

Thái giám nhìn về hướng bọn họ ẩn thân, cũng xoay người rời khỏi.

Như Tiểu Lam thở ra một hơi, lôi kéo Vu Phong Hoa ngồi trên núi giả.

"Nói đi, tìm ta có việc gì?"

Vu Phong Hoa áp a áp ứng nói: "Ta muốn hỏi người một chút... Có phải hay không thân thể nữ hài tử mà để cho nam nhân nhìn thấy thì không thể lấy ai khác được nữa?"

Như Tiểu Lam nhướn mày: "Chẳng lẽ thân thể của người bị người ta nhìn thấy?"

Gia hỏa này sẽ không phải đem chính mình trở thành nữ hài tử rồi đi?

"Không phải..." Vu Phong Hoa khẩn trương nói: "Không phải là ta, là... Là Phù Sinh trong tháp Phật... Lăng Tĩnh Tiêu, buổi tối hôm trước ta vụng trộm trốn ra ngoài đi tìm hắn, không nghĩ tới lại thấy hắn đang tắm rửa ở trong suối nước lạnh."

Như Tiểu Lam trừng mắt: "Người ngủ đến hồ đồ rồi đi, hắn cũng là nam nhân a."

"Không phải... Cái đó... Ta nhìn thấy." Tầm mắt Vu Phong Hoa chuyển xuống dưới.

Như Tiểu Lam nhìn theo thấy tầm mắt hắn dừng ở giữa hai chân.

Không phải đâu!

Chờ sau khi nàng phản ứng lại còn suýt nữa nhảy dựng lên.

"Lăng Tĩnh Tiêu không có cái đó?"

"Không có."

Như Tiểu Lam cảm thấy thế giới xung quanh nàng đều bị đảo điên.

Một tiểu chính thái soái như vậy, cư nhiên lại là nữ hài tử!

A a a, đây là cái quỷ gì, ông trời đây là đang đùa sao, làm đảo điên mọi thứ như thế thật sự vui sao.

"Ta nhìn thấy thân thể của nàng, có phải hay không phải phụ trách với nàng?" Vu

Phong Hoa thành thật hỏi.

"Đừng..." Như Tiểu Lam đỡ trán: "Nhất định nàng sẽ giết người."

"Nàng là người xuất gia, sẽ không sát sinh."

"Đúng vậy, nàng không sát sinh, nàng chỉ giúp người luân hồi mà thôi."

"Đừng nói nàng như thế, kỳ thực... Kỳ thực nàng là một người rất tốt." Vu Phong Hoa nóng nảy, một đôi mắt mị ảnh nước mắt lưng tròng nhìn vào Như Tiểu Lam.

Trời ạ, đừng dùng loại ánh mắt này để nhìn ta.

Như Tiểu Lam run rẩy một chút: "Ta biết nàng là người tốt, nhưng mà nếu người thật sự chạy đến đó nói cho nàng nghe chuyện này, người cảm thấy nàng sẽ đồng ý sao? Nàng nữ giả nam trang nhất định là có nguyên nhân không thể nói ra."

Vu Phong Hoa cắn môi, nửa ngày mới nói ra được một câu: "Ta nhất định sẽ phụ trách."

Như Tiểu Lam tuyệt vọng ngược mắt lên trời: "Ta khuyên người buông tha suy nghĩ này đi."

Một khối đá ngũ sắc xuất hiện ở trước mặt nàng.

Vu Phong Hoa quơ quơ đá ngũ sắc trong tay: "Chỉ cần người dạy ta phải làm thế nào mới không bị nàng cự tuyệt, ta liền đem vật này tặng cho người."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 115: Khối đá ngũ sắc thứ hai tới tay, lão Hầu gia mặt mũi của người đâu?

Như Tiểu Lam nhìn khối đá ngũ sắc trên tay Vu Phong Hoa, trong lòng liền khẽ động.

"Nói phải giữ lời?"

Vu Phong Hoa gật đầu thật mạnh: "Đương nhiên."

Như Tiểu Lam nhếch môi, duỗi tay cầm lấy khối đá ngũ sắc kia, dè dặt cẩn thận cất đi.

Phải thu thập đủ bốn khối đá ngũ sắc nàng mới biết được bản thân còn có thể quay về hiện đại được nữa không, mặc kệ cuối cùng thành công hay thất bại, nàng đều phải thử một lần, bởi vì đây là hy vọng duy nhất của nàng.

Ngoác ngón tay, ý bảo Vu Phong Hoa lại gần.

"Muốn theo đuổi nữ hài tử, điểm đầu tiên quan trọng nhất, da mặt nhất định phải dày!"

Vu Phong Hoa sờ lên mặt mình: "Còn gì nữa?"

"Còn phải thể hiện bản thân là một kẻ rất si tình, người vì nàng chịu bao nhiêu ủy khuất nhưng vẫn tỏ ra không sao cả, hơn nữa người phải tìm một cơ hội thích hợp để nói cho nàng biết, ta thích người, nhớ kỹ, lúc đó ánh mắt người phải cực kỳ ôn nhu, thâm tình..."

Như Tiểu Lam đang nói, bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt mị hoặc phong lưu của Vu Phong Hoa.

"... Quên đi, ý đó người vẫn là nên quên đi." Chỉ bằng diện mạo của hắn, không cần thiết phải ngụy trang cũng sẽ làm cho người ta động tâm.

Vu Phong Hoa nghiêm túc lắng nghe, miệng còn không ngừng nói thầm, giống như đang nỗ lực nhớ kỹ những lời Như Tiểu Lam nói.

"Còn có miệng của người nhất định phải thật ngọt, liên quan đến việc này ta không có cách nào dạy cho người, người chỉ có thể tự dựa vào chính mình, mặc kệ nàng mặc y phục gì, trang điểm thành bộ dáng như thế nào, người đều chỉ có thể khen nàng đẹp, tuyệt đối không được khen nữ tử khác ở trước mặt nàng."

Vu Phong Hoa gật đầu như giả vờ.

Hai người ở trên núi giả thì thầm nói chuyện, bất tri bất giác yến hội đã tan.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan tìm đến đây, chỉ thấy hai tiểu gia hỏa đang nói đến hăng say.

"Trở về thôi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

Sắc mặt Vu Phong Hoa tối sầm lại, nhìn về phía Như Tiểu Lam bằng ánh mắt vô cùng đáng thương.

Như Tiểu Lam không đành lòng, nhưng mà lại không có biện pháp, chỉ có thể cáo từ, đi theo Thanh Mặc Nhan rời khỏi hoàng cung.

"Thanh Mặc Nhan, người có thể an bài vài người ở bên cạnh bát điện hạ hay không, dù cho không thể bảo vệ hắn, thì thỉnh thoảng truyền ra vài cái tin tức cũng được."

Trong xe ngựa, Như Tiểu Lam đến gần lấy lòng Thanh Mặc Nhan, giờ khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn tha thiết.

Mỗi lần nàng có việc nhờ người khác đều lộ ra biểu cảm như vậy.

Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt: "Chuyện trong cung ta thân là thần tử không tiện nhúng tay vào."

"Ta không bắt người phải nhúng tay, chỉ cần an bài vài người đáng tin ở bên cạnh hắn là được." Như Tiểu Lam gấp đến nỗi kéo góc áo hắn.

"Hắn là bát điện hạ, có quan hệ gì với người đâu?"

"Ta là cảm thấy hắn ở trong cung có chút đáng thương..."

"Người đáng thương trong cung rất nhiều." Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Mạng người như cỏ rác, người chết ở trong cung mỗi ngày còn nhiều hơn so với tưởng tượng của người, chẳng lẽ người đều muốn quản?"

Như Tiểu Lam cắn ngón tay: "Nhưng mà hắn là bằng hữu của ta."

"Bằng hữu?" Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ nàng, ánh mắt quanh quẩn như đang muốn nhìn thấu nàng.

Như Tiểu Lam rút người về phía sau: "Người nhìn ta như thế làm cái gì?"

"Bát điện hạ không được hoàng đế yêu thích." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

"Ta biết a."

Thanh Mặc Nhan nhủ mảy, hẳn là muốn nhắc nhở nàng không được quá thân cận với bát điện hạ, bằng không sẽ khiến cho hoàng đế không vui, nhưng mà xem ra hiện tại, nha đầu kia hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này.

Nàng chính là dựa vào ý nguyện của bản thân để đi kết giao bằng hữu.

Thật là có chút đau đầu a... Thanh Mặc Nhan không tiếng động thở dài.

Như Tiểu Lam tiếp tục tóm lấy y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, người có thể giúp ta được không, an bài một người thôi cũng được, một người, ta cũng đâu phải bắt người giết người phóng hỏa gì, chẳng lẽ đến một người cũng không được sao..."

Nhìn quan phục bị nàng kéo xộc xệch, khóe miệng Thanh Mặc Nhan khẽ co rút: "Chỉ an bài một người?"

Như Tiểu Lam gật đầu liên tục, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

"Giúp người cũng được thôi, nhưng mà phải có điều kiện." Thanh Mặc Nhan nâng tay chỉ vào mặt mình, sau đó lẳng lặng ngồi ở chỗ kia nhìn nàng.

Lại là ý này a! Như Tiểu Lam tròn tròn mắt.

Bởi vì đã trải qua vài lần, nên nàng hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của Thanh Mặc Nhan.

Muốn nàng đến hôn hắn.

Lại chiếm tiện nghi của nàng...

Nghiến răng nhỏ kèn kẹt, sắc mặt Như Tiểu Lam tối tăm nhìn Thanh Mặc Nhan đang bày ra một khuôn mặt nghiêm túc.

Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận một chút, Như Tiểu Lam rất nhanh đã khôi phục lại được bình tĩnh.

Thanh Mặc Nhan nói không sai, giúp nàng việc này hẳn không có lợi ích gì cả, hơn nữa sắp xếp người ở trong cung là một chuyện vô cùng nguy hiểm, sai lầm một chút sẽ liên lụy đến mạng người.

Tròng mắt Như Tiểu Lam xoay chuyển, đôi mắt nheo lại lộ ra tươi cười giảo hoạt.

Thanh Mặc Nhan vẫn luôn nhìn chăm chăm đánh giá vật nhỏ, thấy ban đầu nàng còn có chút kháng cự, nhưng mà rất nhanh đã tỉnh táo lại.

Hắn không ngừng thăm dò điểm mấu chốt của nàng, để khiến nàng quen dần với sự tồn tại của hắn.

Như Tiểu Lam nhắm mắt lại, từ trên người tản mát ra một đạo ánh sáng nhạt.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên hiểu rõ nàng muốn làm gì, nhưng vẫn không kịp ngăn cản, nữ hài trước mắt đã không thấy đâu, chỉ còn một đồng y phục hỗn loạn.

Y phục giặt giặt, từ phía dưới chui ra một con mèo màu đen.

Mèo hương màu đen trưởng thành lên không ít, màu lông sáng bóng hơn, giống như vải satin.

Thanh Mặc Nhan nhủ mảy, trong lòng tuy rằng vạn phần không muốn nàng làm như thế, nhưng hẳn cũng không muốn phải bức nàng quá mức.

Từ từ thôi, một ngày nào đó hắn sẽ khiến nàng phải cam tâm tình nguyện.

Sau khi biến thành mèo hương Như Tiểu Lam có vẻ tự tại hơn rất nhiều, cũng không biết có phải do toàn thân đều là lông màu đen hay không, mà da mặt nàng dày lên không ít.

Tùy tiện bò từ cánh tay lên đến đầu vai hắn.

Hừ hừ, dù sao người cũng chưa nói không được biến thành động vật.

Như Tiểu Lam nhắm hai mắt, vươn đầu lưỡi ra, cuồng liếm một hồi.

Thanh Mặc Nhan cứng ngắc ngồi im một chỗ, nửa bên mặt toàn là nước miếng.

Này có chút không giống với hình ảnh ấm áp mà hắn tưởng tượng ra...

Xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa Hầu phủ, Thanh Mặc Nhan sai người dỡ ngạch cửa, xe trực tiếp chạy vào trong.

Trước khi xuống xe, Như Tiểu Lam đã biến trở về hình người, nàng để ý tới phía sau xe bọn họ còn có hai chiếc xe ngựa khác.

"Đó là cái gì?" Như Tiểu Lam hỏi.

Nàng nhớ khi đi, bọn họ cũng chỉ có một chiếc xe.

"Hoàng đế ban thưởng." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói.

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên: "Ta có thể nhìn được không?"

Không chút nào che giấu "tham luyến".

Thanh Mặc Nhan nở nụ cười, hân thích vật nhỏ như vậy, muốn cái gì liền nói ra, không giống với những nữ nhân khác che che giấu giấu, rõ ràng muốn còn khẩu thị tâm phi.

Thanh Mặc Nhan mang nàng đi đến trước xe ngựa, vừa muốn vén màn xe lên, chợt nghe thấy phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Như Tiểu Lam quay đầu lại nhìn thấy lão Hầu gia đang dẫn theo sáu, bảy tên tùy từ đi về phía bên này.

"Sắc trời đã tối, phụ thân còn chưa đi nghỉ sao?" Thanh Mặc Nhan không tiếng động kéo Như Tiểu Lam đến bên người.

Lão Hầu gia khinh thường nhìn Như Tiểu Lam, rồi sau đó lại đem ánh mắt chuyển về phía hai chiếc xe ngựa: "Đây là Hoàng Thượng ban thưởng?"

"Vâng." Thanh Mặc Nhan trả lời, thần sắc lạnh nhạt.

Lão Hầu gia vung tay lên với đám tùy từ: "Đã là đồ do thánh thượng ban ân, thì phải thu vào phủ, không toàn bộ vào trong nhà kho đi."

Như Tiểu Lam kinh ngạc đến há hốc mồm.

Đây là muốn đoạt đồ sao?

Lão Hầu gia, mặt mũi của người đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Đây là hoàng đế thưởng cho ta, ta không muốn lập gia đình

Bàn tay to của lão Hầu gia vung lên, tùy từ bên người liền muốn tiến lên đỡ đồ trên xe xuống.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Huyền Ngọc, Huyền Ngọc lập tức mang theo thủ hạ che chắn ở trước xe ngựa.

Mấy tên tùy từ nào dám cứng rắn với đám người Huyền Ngọc, tất cả đều bị dọa đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Lão Hầu gia biến sắc, nhìn về phía Thanh Mặc Nhan cá giận nói: "Nghịch tử, ngươi có ý gì?"

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nhìn phụ thân của hắn: "Phụ thân đây là có ý gì?"

Mỗi lần hoàng đế ban thưởng xuống chỉ cần không phải là đất đai và cửa hàng, thì lão Hầu gia đều sai người chuyển hết vào nhà kho trong phủ.

Không phải hắn không muốn đất đai cửa hàng, mà tại vì kế ước đất đai đều do Thanh Mặc Nhan đứng tên, hắn thật sự không có cách nào lấy về tay được.

Nhưng mà khi hoàng đế thưởng xuống vàng bạc cùng ngọc ngà, hoặc là vật phẩm tơ lụa thì lại khác, nhĩ tử hiểu kính phụ thân là chuyện đương nhiên, ai có thể nói được cái gì.

Lão Hầu gia trừng mắt: "Ngươi muốn giữ làm của riêng những thứ hoàng đế ban cho?"

Thanh Mặc Nhan đột nhiên cười khê: "Phụ thân nói quá rồi, những thứ này không phải là Hoàng Thượng ban thưởng cho Hầu phủ chúng ta."

Lão Hầu gia ngây ngẩn cả người.

Cái gì? Không phải thưởng cho Hầu phủ?

"Ban thưởng cho ngươi cũng tức là cho Hầu phủ chúng ta." Lão Hầu gia hừ một tiếng, tiến lên mạnh mẽ đẩy Huyền Ngọc ra, túm lấy màn xe vén lên.

Huyền Ngọc nắm lấy chuôi kiếm nhìn thoáng qua Thanh Mặc Nhan.

Người khác hắn đều có thể ngăn lại, nhưng lão Hầu gia là phụ thân của Thanh Mặc Nhan, hắn cũng phải có vài phần kiêng kỵ, miễn cho bị thương hắn lại làm khó

Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam đuổi đầu ra xem.

Chỉ thấy trong xe là một thân gỗ, thân cây cháy đen, nhìn qua bản hê hê.

Lão Hầu gia không có phòng bị, liền phát hoảng, một lúc sau cả giận nói: "Người mang đồ hoàng đế ban cho giấu đi đâu rồi?"

Thanh Mặc Nhan không trả lời, Như Tiểu Lam lại hoan hô ra tiếng, tránh thoát khỏi tay Thanh Mặc Nhan chạy về phía xe ngựa.

Không sai, đây là gỗ sét đánh, còn là gỗ đào tốt nhất!

Như Tiểu Lam hưng phấn vuốt ve khúc gỗ trên xe, quay đầu lại hỏi Thanh Mặc Nhan: "Cái này thật sự là hoàng đế gia gia cho?"

"Án."

Như Tiểu Lam hưng phấn không thôi, hoàn toàn không để ý đến lão Hầu gia sắc mặt xanh mét đang đứng ở một bên.

Nàng xem xong xe này rồi lại chạy đến chiếc xe còn lại, Huyền Ngọc vội vàng nhắc màn xe lên giúp nàng.

Ánh vàng rực rỡ chiếu vào hai mắt nàng.

Trên xe bày năm rương gỗ, ba rương tràn đầy châu báu trang sức, còn có cả bảy tấm vải dệt.

Hai rương gỗ nhỏ còn lại đựng toàn là vàng bạc lấp lánh.

"Đây là Hoàng Thượng thưởng cho Tiểu Lam." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói với lão Hầu gia.

Như Tiểu Lam vừa mừng vừa sợ: "Thật sự là cho ta?"

Không nghĩ tới hoàng đế vẫn rất hào phóng a.

Như Tiểu Lam vui vẻ vuốt mấy thứ kia, còn có ý cầm lên một khối đá mắt mèo màu xanh biếc, đặt ở trước hai mắt để ước lượng.

"Thanh Mặc Nhan, người xem khối đá quý này có giống với ánh mắt ta không?"

Thanh Mặc Nhan cười cười.

Đá quý dù có đẹp đến đâu cũng không thể bằng ánh mắt nàng.

"Nâng đồ về đi." Thanh Mặc Nhan phân phó Huyền Ngọc.

Lão Hầu gia xanh mặt, nhìn đám người Huyền Ngọc khiêng thân gỗ đào cháy đen đi.

Thời điểm thấy bọn họ nâng năm rương gỗ lên, cuối cùng hắn cũng không nhịn được nữa, tiến lên đề rương lại.

"Sao hoàng đế có thể ban thưởng cho đứa nhỏ này được, này cũng quá nhiều đi." Lão Hầu gia liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam phồng má trốn ở sau lưng Thanh Mặc Nhan, thè lưỡi về phía lão Hầu gia.

Dù nhiều cũng là hoàng đế cho ta, nhiều hay ít cũng không phải chuyện của người.

Bất quá lời này nàng cũng chỉ dám nói ở trong lòng, không thể nói ra được.

"Phụ thân chẳng lẽ đồ vật của tiểu hài tử mà người cũng không buông tha sao?" Trong giọng nói của Thanh Mặc Nhan ẩn ẩn mang theo tia châm chọc.

"Ta bất quá chỉ là muốn giúp nàng quản lý mấy thứ này mà thôi, trong phủ không có chủ sự, nhị đệ người lại chưa thành thân, đồ vật để ở nơi đó sẽ khó tránh khỏi không bị tên nô tài nào đó nổi lòng tham trộm cắp, khóa ở trong nhà kho mới là an toàn nhất." Sắc mặt lão Hầu gia đỏ lên, phảng phất như ý tốt của mình bị người ta từ chối nên tức giận.

"Kỳ thực phụ thân không cần phải vất vả như thế, trong phủ không có chủ sự, phụ thân nâng một vị lên làm chính thế là được, cũng giúp cho người không phải nhúng tay vào mọi chuyện." Thanh Mặc Nhan ra vẻ cung kính, nhưng những lời nói ra lại rất lạnh lùng.

Như Tiểu Lam thò đầu nhỏ từ sau áo choàng Thanh Mặc Nhan ra, đánh giá biểu cảm trên mặt hai người.

Chuyện này tuyệt đối là có nội tình!

Phụ bất tử, tử bất hiếu (*), đối chọi gay gắt như thế, tuyệt đối có chuyện!

(*) Phụ bất tử, tử bất hiếu: Cha không lành, khó sanh con thảo.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi, đi về sân của mình.

Đi một đoạn không xa, Như Tiểu Lam vụng trộm nhìn quay lại.

Chỉ thấy lão Hầu gia đang phát hỏa với đám tôi tớ, hiển nhiên là giận chó đánh mèo lên trên người khác.

Nàng rất muốn hỏi Thanh Mặc Nhan một câu, chuyện này rốt cuộc là làm sao.

Nhưng mà khi thấy rõ biểu cảm trên mặt Thanh Mặc Nhan, nàng không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Thanh Mặc Nhan trước nay luôn bình thản thông dong bấy giờ lại mang theo khuôn mặt lạnh băng, con ngươi đen trắng rõ ràng thanh lãnh tựa như băng phách, không khỏi khiến cho người ta lạnh thấu tim.

Ma xui quỷ khiến, Như Tiểu Lam đuổi tay ra kéo lấy bàn tay to của hắn, an ủi nói: "Thanh Mặc Nhan, ngươi đừng như thế, ngươi còn có ta mà."

Lời vừa nói ra, hai bên đều ngáy ngẩn cả người.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía tiểu nhân nhi ở bên cạnh, giữa mi tâm lộ ra vài phần lạnh thấu xương.

"Ngươi có thể ở bên ta được bao lâu?"

Như Tiểu Lam nhớ tới hai khối đá ngũ sắc của nàng, nếu nàng gom đủ bốn khối, nàng tất nhiên sẽ phải quay về, đến lúc đó nhất định hắn sẽ cảm thấy thương tâm đi.

Hắn đối với nàng vô cùng tốt, điểm này nàng có thể cảm nhận được.

Nếu nàng thật sự lặng lẽ rời đi, đối với hắn mà nói, này chẳng khác nào là bị phản bội, nhưng mà nếu nói cho hắn biết tình hình thực tế, khó đảm bảo hắn sẽ không giận dữ rồi thu lại hai viên đá ngũ sắc của nàng.

Ở dưới ánh mắt chăm chú của hắn, nội tâm nàng rối rắm không thôi.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng: "Ngươi sẽ lớn lên rất nhanh, từ trước đến giờ ngươi không nghĩ đến chuyện phải lập gia đình sao?"

Như Tiểu Lam chợt dạ nói: "Ta có thể gả ở gần chỗ ngươi... Đến lúc đó cũng không có gì thay đổi."

Thanh Mặc Nhan cười khê, ý cười buồn bã: "Gả đi rồi ngươi không còn là người trong phủ nữa, người ngoài đều biết tuy rằng ta nhận nuôi ngươi, nhưng không hề nhận ngươi làm nghĩa nữ, đến lúc đó có lẽ chúng ta sẽ ở hai chân trời khác nhau."

Như Tiểu Lam không khỏi cảm thấy âm ảm.

Thanh Mặc Nhan nói không sai, nếu nàng thật sự gả cho người khác, sẽ không còn quan hệ gì với hắn nữa, sau này có thể gặp lại hắn hay không cũng rất khó nói.

Thanh Mặc Nhan rõ ràng đã nhìn thấy sự dao động trong mắt nàng, hắn tiếp tục dụ dỗ nói: "Có ta ở đây sẽ không để cho ai bắt nạt ngươi, nhưng mà gả cho người khác thì rất khó nói, hơn nữa thân phận của ngươi cũng là một vấn đề rất lớn, nếu như để đối phương phát hiện ra chân thân của ngươi... Có lẽ nửa đời sau của ngươi sẽ phải ăn chuột chết sống qua ngày đi."

Như Tiểu Lam rùng mình một cái.

Trời ạ, nhiều vấn đề như thế, tại sao trước đây nàng không nghĩ tới.

Hiện tại suy nghĩ cẩn thận, nàng càng cảm thấy thế giới này thật nguy hiểm, ở bên người Thanh Mặc Nhan vẫn là an toàn nhất.

"Ta không gả." Như Tiểu Lam nói: "Lập gia đình quá nguy hiểm... Không, là quá phiền toái, ta muốn mãi ở lại bên cạnh ngươi có được không?"

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan cong lên, nhưng mà rất nhanh đã bị hắn che giấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Bằng không ngươi gả cho ta đi

Về mặt Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn Như Tiểu Lam: "Ngươi không muốn gả đi?"

"Không gả." Như Tiểu Lam lắc đầu nhỏ: "Ta không đi đâu hết."

"Lời này là thật?" Đáy mắt Thanh Mặc Nhan xẹt qua một tia ánh sáng nhạt.

"Ân, không có ai tốt bằng ngươi, ta không muốn gả ra ngoài." Như Tiểu Lam có chút thất thần nói, xem ra giấc mộng lấy một phu quân thư sinh của nàng đã tan thành mây khói.

"Bằng không người gả cho ta đi." Thanh Mặc Nhan ra về tùy ý nói một câu.

Như Tiểu Lam cho rằng bản thân nghe lầm, ngốc lảng ở nơi đó đến nửa ngày cũng không khôi phục lại tinh thần được.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng ngơ ngác nhìn hấn đến xuất thần, liền duỗi tay ra nhéo nhéo mặt nàng, đứng dậy nắm lấy tay nàng tiếp tục đi vào trong viện.

Giống như lời vừa rồi không phải do hấn nói ra.

"Kỳ thực... Cũng không phải là không thể được..." Bên cạnh truyền đến thanh âm cúi đầu lẩm bẩm.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan cong lên, tùy ý nói: "Không vội, người có thể từ từ suy nghĩ."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam bỗng trầm tĩnh lại, cảm xúc khẩn trương rất nhanh đã không thấy đâu nữa.

Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên có người thổ lộ với nàng, cái này cũng xem như là thổ lộ đi?

Nàng cũng không xác định được.

Thanh Mặc Nhan không phải loại người thích đùa bỡn người khác, sẽ không phải là hấn cố ý đùa với nàng đi.

Nguyên bản nàng còn đang khẩn trương muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng mà khi nghe Thanh Mặc Nhan nói nàng có thể từ từ suy nghĩ, nàng lại cảm thấy cũng có lý.

Dù sao bây giờ nàng vẫn còn quá nhỏ, loại sự tình này vẫn là chờ lúc nào rảnh rỗi rồi nghĩ tiếp sẽ tốt hơn.

Trở lại trong sân, việc đầu tiên Như Tiểu Lam làm là đi xem khối gỗ sét đánh.

Thanh Mặc Nhan sai người dọn dẹp một căn phòng, dùng để chứa khối gỗ sét đánh kia.

"Sao hoàng đế lại ban thưởng cho ta?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Không phải người đã đáp ứng với Hoàng Thượng rồi sao, chế tạo thêm một khối thể thân phù cho hấn." Thanh Mặc Nhan điểm tay lên trán nàng.

Vật nhỏ này cũng quá lớn mất rồi, người khác đáp ứng yêu cầu của hoàng đế đều phải vội vã đi làm ngay, nhưng mà nàng thì ngược lại, mới quay đầu liền quên luôn.

Như Tiểu Lam "ai u" một tiếng: "Nguyên lai là như vậy."

Thanh Mặc Nhan vung trường bào bên ngoài, cầm thanh đao trên cái giá bên cạnh: "Cần bao nhiêu gỗ?"

Như Tiểu Lam kinh ngạc: "Làm luôn sao?" Đây cũng quá gấp gấp đi.

"Trước tiên phải làm một khối cho người đã." Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm nói.

Khối thể thân phù trên người Như Tiểu Lam đã dùng làm thợ lễ đưa cho Thái Hậu, chỉ cần nghĩ tới việc này trong lòng Thanh Mặc Nhan đã cảm thấy bất an.

Người xưa có câu, ngỗa quán bất ly tính thượng phá, tướng quân nan miễn trận trung vong (*).

(*) Ngỗa quán bất ly tính thượng phá, tướng quân nan miễn trận trung vong: Chậu sành sẽ va vào thành giếng mà vỡ, tướng quân khó tránh bị tử trận. Thường xuyên hoạt động ở nơi nguy hiểm thì khó tránh khỏi tai nạn.

Trong người Như Tiểu Lam toàn là những pháp thuật mà bọn hấn không thể nào lý giải được, cho nên đối với việc này tỷ lệ nguy hiểm nàng gặp phải sẽ tương đối cao, không có chuyện gì thì không sao, nếu thật sự xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, sợ là đến năng lực của hấn cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Có Thanh Mặc Nhan giúp đỡ, rất nhanh Như Tiểu Lam đã chế tạo ra sơ hình của thể thân phù, thời gian đến canh ba (Từ 23 giờ đến 1 giờ sáng), nàng đã liên tục ngáp ngủ.

Thanh Mặc Nhan thấy thể liên bảo nàng dừng công việc trong tay lại, trở về nghỉ ngơi.

Mấy ngày kế tiếp, Như Tiểu Lam đều bận rộn chế tác thể thân phù.

Ban ngày Thanh Mặc Nhan phải đến Đại Lý Tự làm việc, đến chạng vạng tối mới thấy hấn trở về, có khi hấn giúp nàng gọt chế vật liệu gỗ, có khi lại ngồi ở bên cạnh đọc sách, thỉnh thoảng còn thấy quân gia trong phủ tiến đến, nói là Hầu gia cho mời, nhưng đều bị Thanh Mặc Nhan lấy mấy loại lý do ra để từ chối.

Lão Hầu gia nghe được lời bẩm báo của quân gia trong lòng càng thêm tức giận.

Hầu phủ sớm đã trên đà xuống dốc, tiền lời từ mấy cửa hàng trong tay hấn càng ngày càng giảm, bình thường cũng chỉ dựa vào bổng lộc của hấn để lấp vào lỗ thủng trong phủ.

Vốn bổng lộc của hấn cũng không tính là quá ít, nhưng mà hấn lại muốn nuôi dạy đứa con thứ hai thật tốt, mắt thấy con trai hấn đang ngày một lớn lên, vì để tạo quan hệ cho hấn (ntg) cũng phải dùng đến không ít tiền, nhưng đến bây giờ vẫn không thấy có kết quả.

Nhớ đến buổi tối hôm đó Thanh Mặc Nhan mang về đồ vật được Hoàng Thượng ban thưởng hấn càng cảm thấy thấp thòm nôn nóng hơn, lập tức sai quân gia đến chỗ Thanh Mặc Nhan bên kia: "Người đi gọi ngạch tử kia đến đây, nói là ta có việc cần tìm hấn!"

Quản gia đi vài lần nhưng đều bị Thanh Mặc Nhan đuổi về.

Lão Hầu gia càng nghĩ càng thấy tức, quát lớn với mấy tên tôi tớ bên người: "Đi nói với nhị thiếu gia, bảo hắn đến viện đại ca hắn, xem hắn (TMN) đang làm cái gì!"

Tôi tớ liền đến viện của nhị thiếu gia truyền lời.

Trận đánh của lão Hầu gia lần trước đã khiến cho nhị thiếu gia không xuống giường được, dưỡng thương một thời gian mới tốt lên được đôi chút.

Thấy phụ thân cho người truyền lời đến, hắn bị dọa vội vàng đi thay y phục, té đến chỗ Thanh Mặc Nhan bên kia.

Huyền Ngọc đứng trước cửa chính phòng bẩm báo: "Nhị thiếu gia đến đây."

Thanh Mặc Nhan đang viết thứ gì đó, nghe thấy Huyền Ngọc bẩm báo, hắn liền ngẩng đầu lên nhìn Như Tiểu Lam đang chuyên tâm pha chế chu sa.

"Hắn đến làm cái gì?" Thanh Mặc Nhan bỏ bút xuống, ngữ khí lạnh như băng.

"Nghe nói là Hầu gia bảo hắn tới đây, nhị gia đương nhiên sẽ không dám chậm trễ." Huyền Ngọc khinh thường nói.

"Cứ nói ta đang bận." Thanh Mặc Nhan một lần nữa nhấc bút lên.

Huyền Ngọc nghe vậy liền hiểu rõ ý tứ của thế tử, lui ra ngoài.

Lúc này nhị thiếu gia đang đứng ở trong viện, thấp thỏm bất an nhìn về phía chính phòng.

Có mấy gã sai vặt đi qua chỗ hắn, trên tay nâng rương gỗ nhỏ, nắp rương chưa khép kín, mơ hồ có thể nhìn thấy kim quang lấp lánh bên trong.

Đôi mắt nhị thiếu gia lập tức mở lớn.

"Tại sao tự nhiên tiểu thư lại thích mấy thứ vàng bạc châu báu này, nhiều như vậy, thật đúng là... Cũng không sợ bị mất sao." Một gã sai vặt thờ dãi.

"Có thể từ ở đây còn phải sợ cái gì nữa, người nào không có mắt dám đến đây trộm đồ?" Một gã sai vặt khác nói, hai người vừa nói chuyện vừa chậm rì rì khiêng rương đi.

Nhị thiếu gia vốn định đi theo để nhìn cho rõ hơn, nhưng mà đám từ sĩ trong viện lại nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh giác.

Hắn chỉ có thể nuốt nước miếng, trơ mắt nhìn hai người kia đi xa dần.

Lại nhìn về phía chính phòng, nhị thiếu gia có chút thất thần.

Từ trước đến nay đại ca chưa bao giờ cần đến tiền tiêu hàng tháng từ chỗ phụ thân, huynh ấy có thể sống tự do tự tại, còn hắn... Làm gì cũng phải dựa vào phụ thân.

Trong tay không có bạc, đến ngay cả ra ngoài uống rượu cùng bằng hữu cũng cảm thấy vô cùng nhục nhã, mỗi lần tính tiền hắn đều cúi thấp đầu, hận không thể chui xuống đất.

Thường xuyên qua lại, dần dần những người đó không còn tìm hắn đi ra ngoài nữa.

Cắn chặt răng, nhị thiếu gia thò tay vào trong ống tay áo, lấy ra một bọc giấy dầu.

Đây là do Bạch công tử Bạch Ngọc Lâu giao cho hắn, nói chỉ cần dùng nó là có thể bắt được tiểu yêu quái kia.

Không độc không tàn nhẫn không phải là trượng phu, chỉ cần hắn bắt được tiểu yêu quái kia giao cho Bạch công tử, chức quan tiền tài đều sẽ tự khắc đến.

Nhìn xung quanh chính phòng một phen, vẫn chưa thấy Huyền Ngọc đi ra, nhị thiếu gia liền lặng lẽ chộp thùng bọc giấy dầu, tay áo rũ xuống, chậm chạp đi bộ xung quanh, dùng tay áo che lấp, đem bột phấn trong bọc giấy dầu rải lên trên đường nhỏ...

Không lâu sau, đã thấy Huyền Ngọc trở lại: "Thế tử bận bề công việc, không có thời gian để gặp ngài, nhị gia mời trở về đi."

Nhị thiếu gia cũng không nói gì, rất nhanh đã rời khỏi sân.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thanh Mặc Nhan rời khỏi Hầu phủ, Như Tiểu Lam ở trong sân đùa nghịch pháp khí của nàng.

Gió nhẹ thổi tới, đột nhiên nàng hít hít mũi nhỏ, đương đầu, hất xì một cái thật vang dội.

Nâng tay lên xoa xoa mũi.

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Sao lại như vậy, tay nàng biến thành móng vuốt từ khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Khoa trương giả tạo, một màn kế tiếp một màn

Như Tiểu Lam kinh hãi đánh giá tay mình, tại sao lại biến thành móng vuốt mèo?

Không đúng!

Nhìn lại trên người, y phục của nàng rơi trên mặt đất, quanh thân là da lông tỏa sáng.

Như Tiểu Lam ngậy người.

Tại sao bỗng nhiên nàng lại biến trở về với hình dạng mèo hương?

Nắm hai mắt lại, thúc giục nguồn nhiệt lưu trong cơ thể... Nàng muốn biến trở lại hình dạng con người.

Nhưng mà, nàng kinh hoàng phát hiện ra, nàng không thể tụ hợp được nguồn nhiệt lưu trong cơ thể.

Trời ạ, không phải đâu, nàng không biến thành người được!

Cách đó không xa vang lên tiếng nói chuyện của hạ nhân trong viện: "Dì, vừa rồi tiểu thư còn ngồi ở đây mà, tại sao bây giờ lại không thấy đâu?"

Như Tiểu Lam cuống quýt trốn vào bụi cỏ gần đó.

Sự tình liên quan đến chân thân của nàng đến bây giờ cũng chỉ có vài người biết, trong viện này trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, cũng chỉ có Huyền Ngọc biết tình hình thực tế.

Nhưng mà hiện tại cả hai bọn họ đều không có ở đây.

Đột nhiên, nàng ngửi thấy một mùi hương dễ chịu, có chút giống với cỏ bạc hà mèo, nhưng lại mang theo tia thơm ngọt khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ.

Đầu óc không chịu nghe theo không chế hưng phấn lên, chưa đợi nàng tìm lại lý trí, bốn chân đã tự động bước đi.

Như Tiểu Lam đi xuyên qua bụi cỏ, thẳng hướng ngoài viện.

Chó ngốc!

Như Tiểu Lam muốn triệu hồi chó ngốc ra, nhưng mà nàng đã quên, hiện tại nàng chỉ có móng vuốt, căn bản không thể kết ấn được.

Một tia thanh tỉnh cuối cùng trong đầu cũng bị mùi hương kỳ dị kia chiếm cứ.

Nàng thần không biết quỷ không hay nhảy ra ngoài từ tường viện.

Mới sáng sớm nhị thiếu gia đã đứng ở trong viện của hắn, thường xuyên ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, ở dưới chân hắn, một cái lồng sắt đang được đặt nơi đó.

"Đến đến!" Một gã sai vặt hỗn hển chạy vào nói: "Nhị gia, con mèo kia thật sự tìm đến theo mùi hương ngài lưu lại."

Nhị thiếu gia mừng rỡ, cuống quýt mở cửa lồng ra, bỏ bọc giấy dầu vào trong.

Mèo hương từ cửa viện đi vào, tựa như người uống say, nghiêng ngã chao đảo bước về phía lồng sắt.

Một tiếng "lông đát" vang lên, nhị thiếu gia đóng mạnh cửa lồng lại.

"Thật tốt quá, cuối cùng cũng bắt được." Gã sai vặt bên cạnh cao hứng nói.

"Chuẩn bị xe, ta muốn ra ngoài." Nhị thiếu gia cố gắng tự kiểm chế hưng phấn trong lồng, phân phó nói.

Gã sai vặt đi an bài, một lúc sau nhị thiếu gia lên xe ngựa rời khỏi Hầu phủ.

Dọc theo đường đi, nhị thiếu gia không ngừng quan sát lồng sắt.

Mùi vị phân tán đi, phai nhạt không ít.

Như Tiểu Lam khôi phục lại thanh tỉnh.

Khi nàng thấy rõ lồng sắt trước mặt, lông toàn thân lập tức dựng hết lên.

Súc sinh! Thả ta ra!

Nàng nhe răng nhỏ về phía nhị thiếu gia, tuy nàng không còn răng sữa nữa, nhưng dù cho như vậy, cũng không thể nào cắn đứt lồng sắt để đi ra ngoài được.

Thả ta ra!

Nàng rút gào, liên tục va mạnh thân thể vào lồng sắt.

Ban đầu nhị thiếu gia còn có hứng thú nhìn, nhưng sau đó hắn lại cảm thấy mùi hương giống như là đã phát điên, khiến hắn không khỏi có chút lo lắng, nếu nó đâm đến chết, thì hắn không thể bàn giao cho Bạch công tử được nữa.

Hắn cầm lấy một miếng vải đen, trực tiếp đắp lên trên lồng sắt.

Tầm mắt Như Tiểu Lam lâm vào trong bóng đêm, đôi mắt màu xanh biếc tựa như hai cái đèn, tàn mát ra tia sáng sâu kín.

Bình tĩnh, bình tĩnh... Nhất định phải bình tĩnh.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt hung hăng đánh lên mặt mình.

Không được hoảng, trước hết phải nghĩ kỹ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao nàng lại tự chạy ra khỏi sân, còn chui vào lồng sắt của nhị thiếu gia?

Nghe thanh âm bên ngoài hình như là đang ở trên xe ngựa, nhị thiếu gia muốn mang nàng đi đâu?

Đủ loại nghi vấn nối đuôi nhau tới, Như Tiểu Lam nghĩ đến đau đầu.

Bất quá nàng tin tưởng một điều, nàng biến mất, từ sĩ trong viện nhất định sẽ phát hiện ra, hơn nữa sẽ lập tức nghĩ cách báo tin cho Thanh Mặc Nhan biết.

Xe ngựa lay động một lúc rồi ngừng lại.

"Nhị thiếu gia, tiểu thư nhà ta ở trà lâu đối diện, nàng muốn gặp ngài một lát..."

Ẩn ẩn truyền đến tiếng nói chuyện của nữ tử, nghe qua hắn là còn ít tuổi.

"Tiểu thư nhà các người là..."

"Nô tì là nha hoàn của Ngũ tiểu thư."

Đôi mắt Như Tiểu Lam co rút lại, nàng an tĩnh nằm xuống.

"Ngũ... Ngũ tiểu thư tìm ta có chuyện gì?" Thanh âm nhị thiếu gia rõ ràng không ổn.

Nha hoàn nức nở nói: "Bởi vì tiểu thư nhà ta đắc tội với Như tiểu thư phủ các người, hôm yến hội ngắm trăng ngày mười lăm nàng đã nhục mạ tiểu thư nhà ta ở trước mặt mọi người... Hiện giờ tiểu thư nhà ta nản lòng buồn bã một lòng muốn xuất gia, nên trước khi đi muốn gặp ngài lần cuối."

"Cái gì mà Như tiểu thư, Hầu phủ chúng ta mới không có người đó!" Nhị thiếu gia cả giận nói: "Nàng bất quá chỉ là được đại ca ta nhận nuôi..."

Như Tiểu Lam vênh tai.

Nhưng mà nhị thiếu gia lại không nói hết lời.

Lồng sắt đột nhiên lay động, Như Tiểu Lam nhìn thấy một tia ánh sáng từ dưới đáy lồng sắt chiếu vào.

Nhị thiếu gia cầm theo cái lồng bước xuống xe, đi theo nha hoàn Ngũ phủ đến trà lâu đối diện.

Nha hoàn mở cửa nhà phòng ra, chờ sau khi nhị thiếu gia đi vào thì nàng lặng lẽ đóng cửa, rồi khóa chắc cửa lại.

Nhị thiếu gia hồn nhiên không phát hiện điều gì khác thường, vì lúc này toàn bộ lực chú ý của hắn đều rơi vào trên người vị Ngũ tiểu thư đang ngồi dựa lưng vào cửa sổ kia.

"Nhị thiếu gia." Ngũ tiểu thư nhẹ nhàng đứng dậy, thì lễ với hắn.

Nhị thiếu gia luống cuống tay chân muốn tiến lên đỡ đôi phương, nhưng mà trong tay lại vướng cái lồng sắt, cho nên hắn liền tùy ý đặt ở phía dưới bàn.

Hắn không cẩn thận giẫm phải miếng vải đen, khiến vải trượt xuống một đoạn.

Lúc này Như Tiểu Lam mới có cơ hội xem xét tình hình bên ngoài.

Ngũ tiểu thư dùng khăn tay lau nước mắt, nửa khuôn mặt nàng được che lại bằng một chiếc khăn, ẩn ẩn để lộ ra cằm thon nhọn, có vẻ như rất gầy và yếu đuối.

"Hôm nay có thể được gặp nhị thiếu gia một lần, tiểu nữ chết cũng không hối tiếc." Ngũ tiểu thư nức nở nói.

Nhị thiếu gia bỗng thấy nhiệt huyết dâng lên.

"Ngũ tiểu thư, xin đừng nói thế, ta biết người vô tội... Người có thể đừng đi xuất gia hay không?"

Ngũ tiểu thư che mặt khóc thút thít: "Thanh danh của ta đã bị Như Tiểu Lam hủy hoại, nếu không xuất gia ta còn có thể đi đâu đây, vốn tưởng rằng cuộc đời này sẽ được làm thê tử của người, không nghĩ tới mọi chuyện lại thành ra thế này... Nhị thiếu gia, chúng ta chỉ có thể hẹn kiếp sau..."

Nhìn Ngũ tiểu thư khóc thành tiếng ở trước mặt mình, trong lòng nhị thiếu gia như bị thiêu đốt, hấn muốn an ủi đối phương, nhưng lại khản trương không dám duỗi tay ra.

Đúng lúc này, đột nhiên Ngũ tiểu thư lại nhào vào trong lòng hấn, lên tiếng khóc lớn.

Như Tiểu Lam ở trong lồng sắt nhìn đến ngây người.

Đây là loại kịch khoa trương giả tạo gì, biến chuyển cũng quá nhanh đi.

Cuối cùng nhị thiếu gia cũng lấy được dũng khí, một phen ôm Ngũ tiểu thư vào lòng.

Hai người đứng không vững, nghiêng ngã chao đảo ngã xuống trên giường ở phía sau bình phong.

Như Tiểu Lam liều mạng vuron móng vuốt ra ngoài, muốn mở then cài cửa lồng sắt.

Chỉ cần có thể đẩy then cài cửa ra, nàng có thể chạy thoát khỏi cái lồng này.

Nhưng mà khoảng cách giữa những song sắt rất hẹp, mà chân của nàng lại mập mạp, sau khi vuron ra cư nhiên còn bị mắc kẹt lại.

Meo, đây là ông trời muốn tuyệt đường sống của ta sao?

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt, liều mạng giãy dụa.

Đúng lúc này, cửa nhĩ phòng bị người từ bên ngoài phá ra, Ngũ công tử hằm hằm bước vào trong, còn dẫn theo không ít gia đình Ngũ phủ.

Ngũ công tử nâng chân lên đạp đổ bình phong, cả kinh thi thấy một đôi uyên ương ở trên giường.

"Nhị công tử, người đã làm gì muội muội của ta?" Ngũ công tử tiến lên, đánh nhị thiếu gia một quyền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Gạo nấu thành cơm, Thiếu Khanh cường thế

Ngũ công tử đánh một quyền lên mặt nhị thiếu gia.

"Súc sinh! Người đã làm gì muội muội của ta!"

Thân hình nhị thiếu gia đơn bạc, sau khi trúng một quyền, đầu óc liền trở nên hồ đồ.

Ngũ tiểu thư quần áo không chỉnh tề, ngồi ở trên giường khóc thút thít, không nói một câu nào.

Ngũ công tử tóm lấy y phục nhị thiếu gia một lần nữa, trợn mắt quát: "Nhìn chuyện tốt mà người làm đi, người tính toán làm sao cho muội muội ta một cái công đạo?"

Lúc này nhị thiếu gia mới chú ý tới ở cửa đều là gia đình của Ngũ phủ.

Ngũ công tử thấy hấn không nói gì, liền đẩy mạnh hấn một cái: "Phái người đến Hầu phủ, mời lão Hầu gia đến đây tận mắt chứng kiến cảnh này, đừng cho là Ngũ phủ chúng ta dễ bắt nạt."

Ngũ công tử đang định rời đi, lúc này nhị thiếu gia mới khôi phục lại tinh thần, tiến lên phía trước kéo lấy tay áo đối phương: "Việc này không cần phải tìm cha ta, ta có thể tự mình làm chủ!"

Ngũ công tử khinh thường liếc nhìn hấn một cái, hiển nhiên không tin lời nói có thể làm chủ của hấn.

"Nhị công tử vẫn nên để ta đến Hầu phủ đi." Ngũ công tử nói: "Đến lúc đó cũng tiện cho việc nói chuyện hơn."

Như Tiểu Lam tuy rằng bị nhốt ở trong lồng, nhưng lại nghe được rất rõ ràng mọi chuyện.

Trong nháy mắt, nàng đã hiểu rõ tất cả.

Cái gì mà Ngũ tiểu thư muốn xuất gia, cái gì mà thâm ý muốn tới gặp nhị thiếu gia lần cuối, lừa đảo!

Chẳng qua nàng vì thanh danh bị hủy, tự thấy chính mình không còn hy vọng gả ra bên ngoài, cho nên mới trực tiếp dùng biện pháp mạnh, trực tiếp cùng nhị thiếu gia gạo nấu thành cơm.

Nàng đã tính toán hết, biết nhị thiếu gia sẽ động tình với nàng, biết Hầu gia sẽ vì nhĩ tử của mình, nhất định sẽ đem chuyện này che giấu đi.

Như Tiểu Lam dùng hết sức lực vươn móng vuốt, cuối cùng cũng động được vào then cài cửa, nhưng mà chân nàng đang bị mắc kẹt, nên móng vuốt căn bản là không có chút sức lực nào.

Chân trước vừa động đã bị kẹt đến phát đau.

Cắn chặt răng, bằng bất cứ giá nào, dùng hết sức.

Một con đau tê tâm liệt phế truyền đến, then cài cửa được đẩy ra một chút, nhưng mà phần đệm thịt ở dưới móng vuốt lại bị kẹp vào trong.

Đau quá.

Những người trước mắt này đều có cừ oán với nàng, nếu rơi vào trong tay bọn họ, nàng tuyệt đối sẽ chết rất đẹp mắt.

Ngũ công tử lôi kéo nhị thiếu gia chuẩn bị đi ra ngoài, đúng lúc này, bên ngoài nhà phòng vang lên tiếng bước chân hỗn độn, một đám quan sai mạnh mẽ tiến vào, không chừa tất cả gia đình của Ngũ phủ.

Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn thân ảnh quen thuộc từ bên ngoài bước vào.

Quan bảo chính tề, mặt trên râu vân nhạn, xung quanh là những hoa văn nhỏ, bên hông đeo ngọc bội, cùng với túi gấm được dệt từ sợi tơ màu vàng, xanh, đỏ, tím thành hình vân hạc, quần lụa trắng bên trong, chân mang ủng.

Nhị thiếu gia chỉ cảm thấy trong đầu "ông" lên một tiếng.

Thời điểm Như Tiểu Lam nhìn thấy Thanh Mặc Nhan cũng không khỏi ngây ngốc: Làm sao hắn đến được đây? Sao hắn lại tìm được nơi này...

Thanh Mặc Nhan tiến vào, Huyền Ngọc theo sát ở phía sau hắn, vừa bước vào phòng mắt đã nhìn loạn khắp nơi, giống như là đang tìm kiếm thứ gì đó.

Trên giường, Ngũ tiểu thư túm chặt lấy y phục, toàn thân đều đang run rẩy.

Nhưng mà ánh mắt Thanh Mặc Nhan một khắc cũng không dừng ở trên người nàng.

Ngũ công tử lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói: "Thiếu Khanh đây là có ý gì, tính diệt khẩu Ngũ phủ chúng ta?"

Thanh Mặc Nhan không để ý đến Ngũ công tử, mà lại đẩy hắn ra, đi đến trước bàn, đánh giá xung quanh.

"Chít chít..." Dưới bàn truyền đến thanh âm móng vuốt.

Thanh Mặc Nhan ngồi xổm xuống, chỉ thấy một cái lồng sắt bị chụp bằng vải đen ở dưới chân bàn, một cái móng vuốt mèo đưa từ bên trong ra, dừng ở chỗ then cài cửa.

Thanh Mặc Nhan vươn tay, một tay kéo tấm vải đen ra.

Trong lồng sắt lộ ra tiểu mèo đen đáng thương, ánh mắt xanh biếc tha thiết mong chờ nhìn vào hắn, nhỏ giọng kêu chít chít.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, dè dặt cẩn thận khảy then cài cửa ra.

Như Tiểu Lam đau muốt rút móng vuốt về, nhưng lại đổi lấy đau đớn lớn hơn.

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan quát lớn.

Như Tiểu Lam bị dọa không dám động đậy.

Thanh Mặc Nhan dùng sức bẻ, cửa lồng thay đổi hình dạng, then cài cửa cũng buông lỏng, lúc này Như Tiểu Lam mới rút móng vuốt đáng thương của mình về được.

Đệm thịt bị cắt qua, nàng liền vươn đầu lưỡi ra, liếm móng vuốt của chính mình, bởi vì tránh được một kiếp, nên có chút cảm giác suy yếu vì đại nạn không chết, khi được Thanh Mặc Nhan ôm từ trong lồng ra, toàn thân nàng đã sớm run thành một đoàn.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sâu thẳm, dừng ở trên móng vuốt Như Tiểu Lam, phía dưới da lông của nàng cũng mơ hồ hiện ra từng mảng xanh tím, đó là do nàng dùng sức muốn vươn móng vuốt ra để tháo then cài cửa.

"Thành thật đợi ở đây." Thanh Mặc Nhan nói ngắn gọn.

"Chít chít." Như Tiểu Lam liền thành thật ngồi xổm ở trên bàn.

Nếu lúc này hắn đuổi nàng, nàng cũng sẽ không đi, thế giới này quá nguy hiểm, may mắn nàng còn có một chủ nhân đáng tin cậy.

Thanh Mặc Nhan thông thả bước đến trước mặt nhị thiếu gia.

"Đại... Đại ca, con mèo kia..." Nhị thiếu gia lắp ba lắp bắp, tựa hồ như đang muốn giải thích cái gì đó.

Lời nhị thiếu gia còn chưa nói xong, đã thấy một trận kinh phong bay đến trước người hắn.

Tất cả mọi người trong phòng đều tròn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt: Thanh Mặc Nhan đang giơ cánh tay lên, bóp chặt lấy cổ nhị thiếu gia.

Hai tay nhị thiếu gia liều mạng lôi kéo, muốn kéo tay hấn (TMN) ra, nhưng mà sức lực không địch lại, không lâu sau cả khuôn mặt đã nghẹn đến đỏ bừng.

Ngũ công tử nóng nảy: "Thiếu Khanh mau buông tay, hấn là nhị đệ của ngươi, chẳng lẽ ngươi lại muốn giết hấn!"

Thanh Mặc Nhan vẫn như cũ không buông tay ra, ánh mắt nheo lại, ầm ầm mang theo sát khí.

Ngũ tiểu thư co rúm người lại vào trong góc, lúc này nàng mới chính thức hiểu rõ, tại sao nhị thiếu gia Hầu phủ lại kính sợ đại ca mình đến thế.

Bộ dạng này của Thanh Mặc Nhan, đến ngay cả nàng ở bên cạnh cũng cảm thấy run rẩy, chứ đừng nói đến bản thân nhị thiếu gia.

Nhưng mà nhị thiếu gia là lợi thế cuối cùng của nàng, là hy vọng duy nhất giúp nàng tiến vào Hầu phủ, tuyệt đối không thể để Thanh Mặc Nhan giết người được.

Nghĩ đến đây, Ngũ tiểu thư quyết tâm, trực tiếp nhào người ra, quỳ gối ở dưới chân Thanh Mặc Nhan.

"Cầu xin Thiếu Khanh đại nhân thủ hạ lưu tình, ngàn sai vạn sai đều là do lỗi của tiểu nữ, ngài không nên trách tội nhị thiếu gia..." Nàng bụm mặt khóc thút thít.

Ngũ công tử thấy thế cũng tiến lên khuyên can: "Thiếu Khanh không phải cho rằng chỉ cần giết chết nhị gia nhà các ngươi là có thể cho chúng ta một cái công đạo đi?"

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn Ngũ công tử một cái, đột nhiên thu tay lại, nhị thiếu gia ngã quỵ xuống đất, há miệng liều mạng ho khụ khụ, hơn nửa ngày mới khôi phục được hơi thở ổn định.

Quan sai ở đây cùng với đám người Huyền Ngọc đều tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, từ đầu đến cuối không hề có ý muốn đi lên khuyên can.

Ngũ công tử chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Mất thấy mọi việc sắp thành công, ai ngờ vào thời điểm mấu chốt thì Thanh Mặc Nhan lại đến.

Nhị thiếu gia cử động chân, bám lấy chiếc ghế bên cạnh rồi bò dậy: "... Đại ca, chuyện của ta, khi trở về ta sẽ tự khắc đi giải thích với phụ thân."

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó nhìn đệ đệ của mình, hơi thở quanh thân lạnh băng, ánh mắt xẹt qua, giống như xương gió lạnh buốt thổi đến.

"Giải thích?" Thanh Mặc Nhan cười lạnh, cẩn thận ôm Như Tiểu Lam từ trên bàn lên, xoay người đi ra phía cửa.

Ngũ công tử nóng nảy: "Thiếu Khanh, không bằng để chúng ta cùng đến Hầu phủ đi, cũng phải cho muội muội ta một cái công đạo không phải sao."

"Không cần công đạo." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói: "Bây giờ các ngươi trở về dọn dẹp một chút, đợi trời tối trực tiếp nâng nàng vào phủ là được rồi." Nói xong liền đẩy Ngũ công tử ra, nghênh ngang mà đi.

Tất cả mọi người đều sững sờ ở nơi đó.

Trực tiếp nâng vào phủ? Kia chẳng phải là biến thành nạp thiếp sao!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thiếu nữ kinh hô, phát ra từ trong thư phòng Thiếu Khanh!

Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương rời khỏi trà lâu, rồi trực tiếp trở về Đại Lý Tự.

"Gọi Trường Hận đến đây." Thanh Mặc Nhan nắn bóp chân cho Như Tiểu Lam, thấy mặt trên có một mảng da thịt bị tổn hại, liền phân phó Huyền Ngọc nói.

Rất nhanh Huyền Ngọc đã đem y quan Đại Lý Tự đến, Thanh Mặc Nhan lại bảo hấn phái người truyền tin đến Hầu phủ.

"Đem mấy việc nhị đệ làm nói cho ông ấy biết, thuận tiện bảo ông ấy chuẩn bị nạp thiếp cho nhị đệ đi." Thanh Mặc Nhan nhìn Trường Hận thuận thực xử lý miệng vết thương cho Như Tiểu Lam, ngữ khí có vẻ không tốt.

Huyền Ngọc đi ra tìm người truyền tin cho lão Hầu gia, đợi đến khi hấn trở về thì thấy mèo hương màu đen đang ngồi ở trên bàn làm việc của Thanh Mặc Nhan, còn hai người Trường Hận cùng Thanh Mặc Nhan thì đều nhủ chặt lông mày lại ngăn người ở nơi đó.

"Có chuyện gì vậy?" Về mặt Huyền Ngọc khó hiểu.

Trường Hận chỉ vào quả cầu lông trên bàn: "Ngươi có hiểu nó đang nói cái gì không?"

Lúc này Huyền Ngọc mới chú ý tới Như Tiểu Lam đang mở to đôi mắt tròn vo, ánh mắt chờ mong nhìn về phía hấn.

Hắn cùng Trường Hận đều biết chân thân của Như Tiểu Lam, cho nên ở chỗ Thanh Mặc Nhan cũng không cần phải kiêng rè.

"Bảo Như cô nương trực tiếp biến thành hình người không phải là được rồi sao? Cần gì phải đoán nhiều..." Đôi khi Huyền Ngọc tự cảm thấy bản thân mình thật thông minh.

"Nếu nàng có thể biến trở về, chúng ta còn phải đoán sao!" Trường Hận tức giận nói.

"A? Không biến lại được?" Huyền Ngọc kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ cả đời này nàng phải làm một con mèo sao?"

"Nàng vốn chính là mèo có được không." Đối với loại người phản ứng tri độn như Huyền Ngọc, rõ ràng Trường Hận tỏ ra cực kỳ ghét bỏ.

Như Tiểu Lam lấy móng vuốt đỡ trán, các người cứ đàm luận như thế ở trước mặt ta thật sự là rất tốt sao, chẳng lẽ không thể quan tâm một chút tới cảm nhận của một con mèo?

Thanh Mặc Nhan khoanh tay ngồi ở ghế tựa, vuốt cằm nhìn Huyền Ngọc cùng với Trường Hận ở đối diện, sau đó lại nhìn Như Tiểu Lam đang chít chít kêu to ở trên bàn, thân thể vẫy vẫy bày ra đủ loại tạo hình.

Như Tiểu Lam kéo mi mắt, sau đó lại rít gào.

"Như cô nương đang nhăn mặt." Huyền Ngọc nghiêm túc nói.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt sắc như đao.

Như Tiểu Lam đập chân xuống bàn hai lần.

"Ta biết rồi!" Huyền Ngọc hưng phấn nói: "Đây là nhị!"

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt, cuối cùng người cũng có thể đoán ra được một chút.

"Ta đã biết!" Trường Hận đập tay một cái: "Nàng kéo mí mắt là muốn làm ra biểu cảm xem thường, sau đó lại làm bộ dạng như sói tru, ý nàng muốn nói là bạch nhãn lang (*)."

() Bạch nhãn lang: Là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.*

"Là nhị thiếu gia!" Huyền Ngọc cùng Trường Hận đồng thời đoán ra đáp án.

Như Tiểu Lam mặt mũi tê liệt ngã xuống trên bàn.

Giữa mi tâm Thanh Mặc Nhan ngưng tụ càng nhiều lãnh ý: "Người muốn nói... Là nhị đệ bắt người?"

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gật đầu.

Trường Hận cùng Huyền Ngọc thấy thế liền đứng dậy cáo từ.

Đây xem như là việc nhà của Thanh Mặc Nhan, tốt nhất bọn họ không nên tham gia vào, cho nên tất cả đều lặng lẽ lui ra ngoài.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan thâm thúy, đáy mắt phảng phất như sâu đến mức khiến cho người ta phải rơi vào trong.

Như Tiểu Lam dương đầu nhỏ nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng kia, trái tim không chịu nghe theo khống chế đập thành thịch không ngừng.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam cảm giác được lệ khí tan mát ra từ trên người hắn càng ngày càng nặng, liền tiến đến dùng móng vuốt nhẹ nhàng đặt lên trên tay hắn.

"Thật sự không biến trở lại được?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng.

"Chít chít." Như Tiểu Lam bất đắc dĩ đáp lời.

Nàng nhắm mắt, một lần nữa thử thúc giục nguồn nhiệt lưu trong cơ thể.

Nhưng mà, cỗ nhiệt lưu kia tựa như đang chơi trốn tìm với nàng, tán loạn khắp nơi, nàng không thể đem chúng tụ họp lại một chỗ.

Vẫn không được.

Nàng suy sụp rũ đầu xuống.

"Thôi, không cần phải miễn cưỡng." Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra xuyên qua dưới nách chân trước của nàng, rồi ôm nàng lên: "Dù cho người không bao giờ biến trở lại được nữa cũng không sao, cùng lắm thì ta nuôi người là được."

Như Tiểu Lam quả thực không biết nên biểu đạt cảm tình của mình như thế nào.

Nếu thật sự nàng không thể biến về hình người, thì nàng cũng không thể sử dụng thuật âm dương được nữa, đừng nói là triệu hồi chó ngốc, đến ngay cả kẻ ước với Ngân Thương cũng có khả năng sẽ mất đi.

Nếu có một ngày con rối đứng đầu kia lại xuất hiện, nàng nên làm sao đây?

"Không nên nghĩ nhiều như thế, chuyện hôm nay nhất định ta sẽ tra rõ, nhất định sẽ cho người một cái công đạo." Thanh Mặc Nhan ôm nàng vào trong lòng, nhuận lòng giúp nàng, động tác thuần thục.

Công đạo? Nàng đâu muốn công đạo gì, nhị thiếu gia là đệ đệ của Thanh Mặc Nhan, chẳng lẽ còn có thể giết hắn sao? Nàng cũng không muốn vì chuyện này mà Thanh Mặc Nhan phải trở mặt với người nhà.

Như vậy không phải nàng sẽ biến thành yêu quái mê hoặc chủ nhân sao.

Bất quá chỉ cần tưởng tượng đến việc sau này không thể biến trở về hình người, nàng vẫn nhịn không được mà thương tâm, chân trước bám vào vai Thanh Mặc Nhan, chôn mặt ở trên vai hắn, ô ô khóc.

Lông mi Thanh Mặc Nhan nhắm chặt lại, ngón tay nhẹ nhàng niết cằm nàng: "Dù cho hắn là đệ đệ của ta, ta cũng không chấp nhận được việc hắn đánh chủ ý lên người người."

Phản phát như đoán ra được trong lòng nàng đang có suy nghĩ gì, Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt màu xanh biếc ngập nước, giống như đá phi thủy mỹ lệ.

"Người muốn nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan cảm giác như vật nhỏ đang muốn biểu đạt gì đó với hắn.

Có một ngàn sủng vật, thì cũng có một ngàn chủ nhân của sủng vật, Thanh Mặc Nhan, là một chủ nhân ưu tú nhất trong số đó.

Uy vũ khí phách, khó có ai sánh kịp, từ trong núi sâu đến phố xá sầm uất, từ trong triều đến hậu trạch, không cần truyền miệng, cũng có thể ngầm hiểu... Đây chính là vị chủ nhân tốt nhất.

Như Tiểu Lam kim lòng không đậu vron qua, đưa đầu lưỡi hồng nhật ra liếm lên mặt Thanh Mặc Nhan.

Đầu lưỡi mềm ẩm mang theo từng trận xạ hương trên người nàng, Thanh Mặc Nhan nhịn không được đưa tay vào trong miệng nàng, gây loạn răng nhỏ của nàng.

Mắt mèo Như Tiểu Lam trừng lớn, muốn dùng đầu lưỡi đẩy ngón tay hắn ra.

Nhưng điểm sức lực nhỏ của nàng trong mắt Thanh Mặc Nhan không là gì cả.

Ngược lại Thanh Mặc Nhan còn nhân cơ hội này nắm lấy đầu lưỡi nàng.

Lúc này Như Tiểu Lam mới cảm thấy hoảng sợ, đuổi hai chân trước ra chống cự...

Ngay tại lúc nàng hoảng loạn, cổ nhiệt lưu trong cơ thể bỗng nhiên hội tụ lại, không đợi nàng kịp phản ứng, một đoàn ánh sáng từ trên người nàng phát ra... Đến khi đoàn ánh sáng kia tiêu tán đi, thân thể tron bóng của một tiểu nha đầu xuất hiện ở trước mặt Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam nhớ tới trên người mình không mặc cái gì, bị dọa hét to lên một tiếng rồi ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Thiếu chút nữa Thanh Mặc Nhan đã bị nàng làm cho nghẹn không thở được.

"Người đây là muốn mưu sát chủ nhân?" Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam vừa xấu hổ vừa khấn trương, nàng cũng không muốn ôm hắn như thế, nhưng nếu lúc này rời ra chẳng phải sẽ bị hắn nhìn thấy hết sao.

Thanh Mặc Nhan híp mắt cười, đẩy mắt lộ ra ánh sáng tươi đẹp.

Như Tiểu Lam không khỏi nhìn đến ngây người.

Nàng luôn không biết Thanh Mặc Nhan gia hỏa này khi cười lên lại đẹp mắt đến như thế, kim lòng không đậu tới gần, nàng muốn nhìn rõ hơn chút nữa, kết quả khi nàng đang si mê lại suýt nữa đụng phải khuôn mặt đối phương, lúc này nàng mới giật mình phát hiện ra hành động vừa rồi của mình.

Cuống quít lui về phía sau, kết quả kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan cúi đầu, tia sáng nơi đáy mắt nổi lên gọn sóng.

Nàng ngây ngốc nhìn theo tầm mắt hắn, kết quả là thấy được một đôi trái cây ngây ngô.

"A... Lừa mình!"

Trong thư phòng Đại Lý Tự Thiếu Khang truyền ra một tiếng hét thê lương của thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Bắt đầu có sự khác biệt nam nữ, mối hôn sự với Ngũ phủ

Huyền Ngọc dè dặt cẩn trọng tựa đầu vào cửa thư phòng, gọi một tiếng: "Thê tử?"

"Vào đi." Trong phòng truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan, nghe qua rất bình thản.

Huyền Ngọc ổn định tinh thần, cầm y phục trên tay đi vào trong.

"Đã mua bộ y phục mới." Huyền Ngọc nói, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Khó trách thế tử bảo hần đi ra ngoài tìm mua y phục, cái kia nha đầu này hình như lại lớn hơn rồi.

Thân thể Như Tiểu Lam được bọc bằng quan bào của Thanh Mặc Nhan, Thanh Mặc Nhan chỉ mặc một kiện áo trong đơn độc đứng ở bên cạnh nàng, hết sức chuyên chú giúp nàng vén tay áo.

"Đề y phục lên bàn, ra ngoài." Thanh Mặc Nhan không hề ngẩng đầu lên.

Lúc này Huyền Ngọc mới kịp có phản ứng, hần luôn nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam, cho nên đã làm cho thế tử mất hứng.

Nhìn thấy Huyền Ngọc đã xoay người đi ra ngoài, Như Tiểu Lam liền đi đến bên bàn lấy bộ quần áo mới.

Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói: "Ngươi biết tự mặc quần áo?"

Như Tiểu Lam xanh mặt.

Không thể giữ chút mặt mũi cho ta sao! Nếu không phải ngày nào ngươi cũng mặc quần áo giúp ta, ta sẽ đến mức cái gì cũng không biết như thế này sao.

Thanh Mặc Nhan cầm lấy bộ y phục, Như Tiểu Lam không chịu được nói: "Ngươi... Quay lưng lại đi."

"Ta quay lưng lại thì sao mặc giúp ngươi được?" Thanh Mặc Nhan nâng mi.

"Ta tự mặc!" Như Tiểu Lam gắt gao túm lấy kiện quan phục trên người, trên áo còn lưu lại mùi hương của hần, cũng không biết tại sao, trong lòng nàng giống như vừa làm chuyện xấu xong, hoảng loạn đến nói không nên lời.

Đặc biệt khi nàng phát hiện ra cái sân bay của mình đã có chút nhô lên...

Loại cảm giác hoảng loạn này càng mãnh liệt hơn.

"Sau này ta muốn ngủ một mình! Cả tắm rửa cũng vậy, ta muốn có phòng riêng, không được sự cho phép của ta ngươi không được tự tiện tiến vào." Như Tiểu Lam giả bộ hung ác nói.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy nàng đỏ hết cả tai, khóe miệng không khỏi câu lên.

"Nếu cổ độc của ta phát tác thì phải làm sao? Hay là như hôm nay... Khi không có ta ở bên cạnh, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, nếu ta không tới kịp thời..."

Nhớ tới mọi chuyện phát sinh hôm nay, Như Tiểu Lam không khỏi run run một cái.

Cần nhắc cẩn thận, ở cùng với hần mới là an toàn nhất.

"Nhưng mà... Nam nữ khác biệt." Nàng vụng trộm kéo mở quan bào trên người ra, mắt nhìn bộ ngực chính mình.

Tuy rằng có chút nhỏ, nhưng mà chắc lớn thêm chút nữa sẽ có bộ dáng yêu kiều của thiếu nữ thôi... Nàng không khỏi có chút chờ mong.

"Một hài tử chưa đủ lông đủ cánh, có cái gì mà nam nữ khác biệt." Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng, không khỏi duỗi tay ra kéo lấy quan bào trên người nàng.

Như Tiểu Lam che hai tay ở trước ngực, cuộn tròn người thành một đoàn.

Thanh Mặc Nhan nhin cười: "Ngươi như thế thì làm sao mà mặc quần áo được, bỏ tay ra."

Như Tiểu Lam nghiêng răng kèn kẹt.

"Cùng lắm sau này ngươi gả cho ta là được, nhiều quy củ như thế làm gì." Thanh Mặc Nhan không vui nói: "Mau bỏ tay ra!"

Nghe xong lời này Như Tiểu Lam mới nhớ tới lời "đề nghị" gả cho hần vào buổi tối hôm trước, nghĩ đến đây cũng không phải là chủ ý tồi.

Được rồi, dù sao cũng đã bị hần nhìn thấy nhiều lần như vậy, thêm một lần nữa cũng không sao.

Nhìn nha đầu thành thật mở hai tay ra, chờ hần mặc quần áo giúp, hai tròng mắt Thanh Mặc Nhan liền hiện lên tia sáng rọi.

"Đúng rồi, tại sao ngươi lại tìm được gian trà lâu kia?" Thừa dịp hần giúp nàng mặc quần áo Như Tiểu Lam tò mò hỏi.

Nàng căn bản là không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan sẽ đến đó kịp lúc.

"Có người đưa tin cho ta." Thanh Mặc Nhan cúi người buộc dây yếm cho nàng: "Ta vẫn luôn phái người âm thầm theo dõi bạch nhãn lang, cho nên khi các người vừa mới đến trà lâu ta đã nhận được tin tức."

Nghe hẳn trực tiếp gọi nhị thiếu gia là bạch nhãn lang, Như Tiểu Lam thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

"Tốt xấu gì hẳn cũng là đệ đệ của người, nếu vì ta mà các người bất hòa thì sẽ rất không tốt, nếu truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của người đi?"

"Người khi nào thấy ta lo lắng đến thanh danh." Thanh Mặc Nhan khinh thường nói: "Tuy rằng chúng ta không cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng mà hồi nhỏ hẳn cũng không có mẫu thân giống như ta, phụ thân lại là một người hi lộ vô thường, cho nên ta rất quan tâm đến hẳn, không nghĩ tới hiện tại hẳn lại tham luyến quyền quý... Là hẳn đã bỏ qua tình nghĩa huynh đệ trước, thì làm sao mà ảnh hưởng đến thanh danh của ta được."

Như Tiểu Lam nhìn nửa bên mặt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan, nhất thời không biết nên nói gì cho tốt.

Trước khi trời tối, Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam đã trở về Hầu phủ.

Người của Ngũ phủ vẫn chưa đi, hiển nhiên là đang đợi hẳn trở về.

Trong viện, quản gia lo lắng đi tới đi lui, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan chuẩn bị xuống xe ngựa, liền vội vàng chạy đến chào đón.

"Thế tử, cuối cùng ngài cũng về rồi, lão Hầu gia vẫn đang chờ ngài a."

Thanh Mặc Nhan không chút hoang mang, ôm Như bước xuống xe.

Khi quản gia nhìn thấy Như Tiểu Lam thì liền kinh ngạc (Kinh ngạc + Ngốc lăng) ngay tại chỗ, miệng mấy máy nửa ngày nói không lên lời.

Đứa nhỏ này lớn cũng quá nhanh đi, mới trải qua mấy ngày mà đã lớn như thế... Thật đúng là rất quý dị, khó trách hẳn nghe được nhị thiếu gia kìm bãm nói nàng là yêu quái.

Trong lòng hẳn nghĩ ngợi, đã thấy Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi về phía đại sảnh.

"Thế tử, người Ngũ phủ vẫn còn chưa đi, có phải mang Như tiểu thư về sân trước không?"

"Không cần." Thanh Mặc Nhan đi đến phòng khách.

Không đợi chân Như Tiểu Lam đứng vững, một cái chén trà đã bay lại đây, thẳng tắp nện ở dưới chân nàng.

Thanh Mặc Nhan dùng ống tay áo ngăn mảnh vụn của đồ sứ, bế Như Tiểu Lam lên.

Lão Hầu gia trừng mắt màu đỏ: "Nghịch tử! Người chính là chiếu cố đệ đệ người như thế!"

Trong phòng khách, Ngũ công tử ngồi ở chỗ kia, có không ít gia đình cùng quản gia của Ngũ phủ đi theo bên người hẳn.

Như Tiểu Lam không nhìn thấy nhị thiếu gia đâu, nàng liền cảm thấy kỳ quái, xảy ra chuyện lớn như thế mà hẳn còn trốn được.

Chờ nàng cẩn thận nhìn mới phát hiện ra, nhị thiếu gia đang quỳ gối ở bên cạnh Hầu gia, thân thể cuộn tròn lại, tựa như con chó nhỏ bị chấn kinh quá độ, hai bên mặt đều sưng lên, hiển nhiên là đã ăn không ít bạt tai.

"Nhị đệ xảy ra chuyện gì, chỉ là muốn nạp thiếp thôi, sao lại phải quỳ ở đây?" Lồng đèn phía cửa lay động trong gió, lúc sáng lúc tối chiếu lên trên mặt Thanh Mặc Nhan, làm cho người ta có chút không thấy rõ biểu cảm trên mặt hẳn: "Phụ thân đối với hẳn không phải có chút nghiêm khắc đi."

Ngón tay lão Hầu gia run rẩy chỉ về phía hẳn: "Người..."

Thanh Mặc Nhan không để ý tới phụ thân hẳn, mà lại quay đầu nhìn Ngũ công tử: "Người đưa lệnh muội đến phủ rồi sao?"

Ngũ công tử trợn mắt giận dữ: "Thiếu Khanh, người đừng có khinh người quá đáng!"

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Ta đây là đang khuyên bảo, nếu hiện tại người không mang lệnh muội tới, chỉ sợ ngày mai có một số người sẽ phải hối hận, đến lúc đó đừng nói là thiếp, dù cho là nô tì thì chưa chắc đã có người muốn."

Ngũ công tử trắng mặt.

Không thể không thừa nhận, lời này của Thanh Mặc Nhan chính là những gì hẳn đang lo lắng, nhưng mà hẳn lại không cam tâm để muội muội của mình bị nâng vào phủ làm thiếp.

Ánh mắt dừng ở trên người lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia.

Tâm tình Ngũ công tử không khỏi rơi xuống đáy cốc.

Nói đến cùng, Hầu phủ này vẫn phải dựa vào Thanh Mặc Nhan mới có thể chống đỡ được, lúc trước vì sao bọn họ lại không nhìn ra, cho rằng nhị thiếu gia có thể nắm giữ hết đây.

"Hôm nay quá muộn, lại nói muội muội ta có một ít của hồi môn, nhất thời chưa kiểm kê xong, cho nên mới không thể nhanh chóng dọn đến." Ngừ khi Ngũ công tử

hòa hoãn xuống. "Không bằng liền định ba ngày sau đi, nhị thiếu gia bên này chắc cũng phải chuẩn bị vài thứ."

Ngũ công tử cơ hồ là lấy tốc độ nhanh nhất định xong chuyện hôn sự, sau đó liền dẫn người cáo từ rời đi.

Thanh Mặc Nhan cũng không có ý muốn lưu lại, mang theo Như Tiểu Lam trở về sân của hắn.

Trong phòng khách chỉ còn lại lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia.

Trầm mặc nửa ngày, lão Hầu gia tát mạnh một cái lên mặt con trai hắn: "Người là thứ không có tiền đồ!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Nhị thiếu gia khẩn trương lo việc đón dâu, Thiếu Khanh trở mặt vô tình tính sổ sách

Nhị thiếu gia bùm mặt trở về sân của mình.

Nha hoàn muốn đi lên hầu hạ, lại bị hắn đạp một cước qua một bên.

"Cút! Cút hết cho ta!"

Nha hoàn rụt bả vai, ần giấu tia xem thường nơi đáy mắt, cúi đầu lui xuống.

Nhị thiếu gia ôm mặt tức giận ngồi ở trên ghế dựa.

Trong đầu hắn rất lộn xộn, cũng không biết có phải do phụ thân đánh hay không, hắn làm cách nào cũng không suy nghĩ rõ ràng được.

Kỳ thực có thể lấy được Ngũ tiểu thư hắn vẫn rất là cao hứng, hơn nữa trừ bỏ lửa giận của phụ thân ra, bây giờ nhớ lại một màn cùng với Ngũ tiểu thư ở trà lâu kia, tim hắn không khỏi đập nhanh hơn.

Ba ngày sau Ngũ tiểu thư sẽ vào phủ, sân hắn có chút nhỏ, hơn nữa phòng ốc cũng đã hơi cũ, nên sớm tu sửa qua một chút, còn phải mua thêm vài thứ nữa.

Nhưng mà muốn mua thêm đồ thì phải có bạc, trong tay hắn bây giờ đến năm lượng bạc cũng không có.

"Người đâu." Hắn gọi ra phía cửa: "Người đến chỗ đại ca một chuyến, nói ta cần bạc để sửa sang lại phòng ốc..."

"Nhị gia." Không đợi hắn nói hết lời, gã sai vặt tâm phúc đã mang theo vẻ mặt đau khổ nói: "Thế tử nhìn qua tâm tình không tốt lắm, ngài có nên đợi hôm khác mới đề cập đến vấn đề này với hắn không?"

Lời này của gã sai vặt rất uyển chuyển, nhị thiếu gia bỗng nhiên thấy giật mình, lúc này mới nhớ tới chuyện hắn bắt cóc tiểu yêu quái kia.

Sợ là vì chuyện này đại ca muốn xé rách mặt hắn luôn đi.

Cái này không được, trước kia mỗi khi hắn không có tiền đều có thể vụng trộm đi xin đại ca, hiện tại hắn lại chỉ có thể đi tìm phụ thân hắn.

Nhớ tới sắc mặt âm trầm của lão Hầu gia, chân nhị thiếu gia liền nhịn không được run lên.

"Nếu không... Hay là để ngày mai đi nói việc này với phụ thân đi." Nhị thiếu gia ngồi ở trên ghế dựa thở hắt ra: "Ngày mai chắc ông ấy đã nguôi giận."

Gã sai vặt đáp lời, lặng lẽ lui ra.

Cùng lúc đó, sân Thanh Mặc Nhan.

Huyền Ngọc dẫn người chuyển quyển sách vào trong thư phòng.

Như Tiểu Lam chớp mắt to, tò mò nhìn quyển sách kia.

Thanh Mặc Nhan đây là muốn làm cái gì, tại sao không xem công văn, chẳng lẽ hắn muốn đổi nghề thành một tiên sinh một sách?

Thanh Mặc Nhan mở quyển sách ra, vầy vẩy tay với Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam nhu thuận đi qua, Thanh Mặc Nhan duỗi tay trái đem nàng ôm vào trong lòng, chỉ tay vào quyển sách nói với nàng: "Người xem hết đi, nhớ kỹ ở đây đều là tài sản của ta, không có một chút liên quan nào đến Hầu phủ, sau này người phải học cách quản lý, trông chừng tất cả những thứ này cho ta."

Như Tiểu Lam nhìn những hàng chữ nàng không hiểu trên quyển sách, nhưng cũng may nàng vẫn có thể nhận biết được chữ số: "Đây đều là những thứ hoàng đế thưởng cho người?"

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, hần phải nuôi dưỡng từ sĩ, bình thường còn phải phải người bí mật đi tìm thuốc chữa trị cổ độc, cho nên nếu không có nhiều tiền thì cũng không được.

Cùng may hần gọi về kinh doanh, hoàng đế lại nhìn trúng thân cô thân của hần, nên mới trọng dụng hần, nếu không hần làm gì có đủ vốn liếng để chống lại với phụ thân đây.

Chỉ là nếu trong tay không có tiền thì sẽ bị lão Hầu gia áp bức đến gât gao.

"Thế tử, hai vị tiên sinh trông coi sổ sách đã đến." Huyền Ngọc ở ngoài cửa nói.

"Cho bọn họ vào đi." Thanh Mặc Nhan cúi đầu xem sổ sách, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Như Tiểu Lam thấy có người lạ đến, liền muốn chui ra khỏi lòng hần.

Cánh tay Thanh Mặc Nhan nắm chặt, ngược lại ôm nàng ngồi lên trên đùi mình.

Hai vị tiên sinh trông coi sổ sách đều là lão nhân bên cạnh Thanh Mặc Nhan, sau khi tiến vào liền hành lễ, rồi sau đó lại chấp tay hỏi han Như Tiểu Lam, lúc này mới cung kính đứng ở chỗ kia nghe Thanh Mặc Nhan phân phó.

Thanh Mặc Nhan lộ ra biểu cảm vừa lòng, ném quyển sách cho bọn họ.

"Các người kiểm kê đi, xem nhị thiếu gia đã lấy những gì từ viện này, chờ đến khi kiểm kê xong thì nói với Huyền Ngọc để hần dẫn người đi lấy lại."

Hai vị tiên sinh lấp bắp kinh hãi: "Này... Sợ là số lượng không nhỏ, có những thứ cũng đã từ lâu lắm rồi, nghĩ đến rất khó điều tra rõ."

Thanh Mặc Nhan vẫy tay: "Không sao, chỉ cần lấy về không sai biệt lắm là được, nếu không còn đồ thì bảo hần dùng bạc để bù vào."

Như Tiểu Lam âm thầm lú lười.

Xem ra lúc này đây Thanh Mặc Nhan đã thực sự tức giận, muốn thanh toán triệt để với nhị thiếu gia rồi.

Hai vị tiên sinh trông coi sổ sách bận rộn kiểm kê, Huyền Ngọc liền phái mấy tên sai vật tay chân nhanh nhẹn ở bên cạnh hầu hạ, một hồi đưa trà một hồi đổ nước, thẳng đến khi sắc trời tối vẫn còn chưa làm xong công việc.

Cả đêm Thanh Mặc Nhan không về chính phòng, cho nên Như Tiểu Lam liền nghỉ lại thư phòng cùng hần.

Nằm ở trên giường, hai tay nàng che lỗ tai, bàn tính vang lên cả đêm, âm ỉ khiến nàng đau đầu không thôi.

Gian ngoài, tiên sinh trông coi sổ sách nghe gõ sai vật đọc những con số, ngón tay đánh nhanh thoăn thoắt.

"Tính sơ hai tháng, nhị thiếu gia đã mượn tám mươi lượng bạc, trong ba tháng tiếp theo tổng cộng đã mượn đến bảy lần..."

Thanh âm lách cách của bàn tính lại vang lên.

"Không phải là năm trăm sáu mươi lượng sao, cần gì phải tính nữa." Như Tiểu Lam nhỏ giọng oán giận nói.

Thanh âm nói chuyện của nàng không lớn lắm, Thanh Mặc Nhan ngồi ở sau bàn đối diện cũng phải ngẩng đầu lên, đầu tiên là nhìn nàng, rồi sau đó lại nhìn hai vị tiên sinh ở gian phòng ngoài.

Bàn tính vang lên một lúc, có người báo ra con số: "... Năm trăm sáu mươi lượng."

Tiếp theo lại có người nói: "Tháng tư, nhị thiếu gia làm vỡ bình mai của Hầu gia, lại đến kho của thế tử lấy đi một đôi bình cá chép, một bình tương đương với ba trăm năm mươi lượng bạc..."

"Tổng cộng bảy trăm lượng." Như Tiểu Lam che lỗ tai lần qua lần lại ở trên giường.

Thanh Mặc Nhan bắt động thanh sắc liếc mắt một cái nhìn gian phòng ngoài.

Một lát sau, có người báo số: "Tổng cộng bảy trăm lượng."

Thanh Mặc Nhan gấp văn kiện trong tay lại, kêu tiên sinh trông coi sổ sách vào.

Mọi người không rõ nguyên nhân, nhìn Thanh Mặc Nhan tùy ý mở sổ sách, nói ra mấy con số, mỗi lần như vậy nữ hài tử nằm ở trên giường đều rất nhanh nói ra được kết quả tính toán.

Có người nhìn trộm sổ sách, phát hiện thế nhưng những con số kia đều rất chính xác.

Sắc mặt hai vị tiên sinh nhất thời đỏ lên, chấp tay nói với Thanh Mặc Nhan: "Thật không ngờ Như tiểu thư còn có khả năng này, thật làm ta hổ thẹn."

Thanh Mặc Nhan mỉm cười, đứng dậy đi đến bên giường, nhắc người Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam buồn ngủ mở mắt ra, mờ mịt nói: "Làm gì?"

"Giúp tính toán sổ sách."

Như Tiểu Lam mang theo về không tình nguyện.

"Sau khi làm xong, người có thể đi cùng Huyền Ngọc, thấy thích cái gì cứ việc lấy." Thanh Mặc Nhan thả mỗi câu.

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

"Đòi lại được xem như là của ta sao?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

"Không thành vấn đề!" Như Tiểu Lam tức khắc tỉnh ngủ hoàn toàn.

Từ sau khi nàng được hoàng đế ban thưởng, nàng càng hiểu rõ về tầm quan trọng của tiền.

Hơn nữa Thanh Mặc Nhan có đề cập qua muốn nàng gả cho hắn, trong lòng nàng luôn nghĩ đến việc một chút đồ cưới mình cũng không có, chỉ biết ăn không uống không của hắn, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng băn khoăn.

Ai có cũng không bằng chính mình có, xem ra phải tích góp một chút của cải mới được!

Như Tiểu Lam vực dậy tinh thần, có nàng hỗ trợ, rất nhanh đã đem sổ sách giải quyết rõ ràng.

Dùng xong bữa sáng, Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc tới: "Mang theo những người này đến sân nhị thiếu gia, đem những thứ trong sổ đòi lại hết "

Như Tiểu Lam có ý triệu hồi chó ngọc ra, đứng giữa cả đám người, chậm rãi đi thẳng đến sân nhị thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Đến đây đi nhị gia, chúng ta cùng tính sổ

Nhị thiếu gia dậy rất sớm.

Nghĩ tới việc ba ngày nữa Ngũ tiểu thư sẽ vào phủ, trong lòng hắn lại cảm thấy khẩn trương cùng hưng phấn, chuyện không tìm được chức quan đã bị hắn vứt ra phía sau.

Sau khi dùng điểm tâm xong, hắn liền tới thỉnh an lão Hầu gia.

Tuy rằng gây ra chuyện không ra gì, nhưng nhị thiếu gia chung quy vẫn là con của Hầu gia, Hầu gia tuy nhìn hắn không vừa mắt, nhưng cũng không thể không bỏ qua.

Bên người hắn chỉ có hai người con trai này, trước kia hắn còn có thể không chế Thanh Mặc Nhan, nhưng gần đây hắn cảm nhận được, tính tình của Thanh Mặc Nhan càng ngày càng khó nắm bắt, hơi có cảm giác như đang thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Cho nên thứ hắn có thể nắm chắc bây giờ, chỉ có mỗi mình tiểu nhị tử.

Nghĩ tới khi Ngũ tiểu thư vào phủ, đầu óc hắn có thể sẽ được thả lỏng hơn chút, đến lúc đó chỉ cần chuẩn bị ít tiền, rồi giúp hắn tìm một chức quan, cũng đỡ tốn chi tiêu mỗi ngày trong phủ.

Nhị thiếu gia nói với hắn muốn mua thêm một ít đồ đạc.

Vừa nghe nói phải dùng đến tiền, sắc mặt lão Hầu gia liền đen lại.

Nhị thiếu gia kinh sợ đứng ở bên cạnh, lão Hầu gia trầm mặc mất nửa ngày, cuối cùng mới gật đầu, gọi quản gia trong phủ tới, đưa chìa khóa của nhà kho, để hắn đến đó chọn vài thứ.

Dù cho không thể mua đồ mới, nhưng có thêm đồ vật đã là tốt lắm rồi.

Nhị thiếu gia vui vẻ đi đến nhà kho.

Quản gia mở cửa nhà kho, nhị thiếu gia bận bịu nửa canh giờ, cuối cùng cũng chọn ra được vài miếng ngọc cùng với mấy bức tranh chữ.

Cao hứng phấn chấn trở về sân chính mình, từ xa nhìn thấy mấy thân hình hộ vệ cao lớn đang đứng ở trong sân của hắn, đến khi vào đến sân hai mắt hắn liền chói sáng.

Tiểu nha đầu Như Tiểu Lam đang ngồi trên bàn, hai cẳng chân lắc lư ở giữa không trung, góc vảy bay lên bay lên.

Huyền Ngọc cùng với một vị tiên sinh trông coi sổ sách đang đứng ở bên người nàng, hần ta cầm một quyển sách trong tay, chỉ huy mấy chục gã sai vặt bê đồ từ trong viện hần ra.

"Dừng lại hết cho ta!" Nhị thiếu gia gầm lên, tiến lên đoạt lại bức tranh hoa khai phú quý từ trong tay gã sai vặt: "Đây là sản của ta, các ngươi muốn làm cái gì!"

Huyền Ngọc chấp tay nói: "Nhị gia, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, trước kia ngài có mượn vài món đồ của thế tử chúng ta mà không thấy trả, vốn cũng không phải chuyện gấp gáp gì, nhưng mà hai ngày nữa ngài phải thành hôn, sau khi có gia quyến mới trả lại mấy thứ này sẽ không khỏi làm cho Ngũ tiểu thư sinh ra hiểu lầm, cho nên tốt nhất nên trả lại vào bây giờ, đỡ cho đến lúc đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Sắc mặt nhị thiếu gia lúc trắng lúc xanh.

"Ta mượn đại ca thứ gì... Ta... Tại sao ta lại không nhớ..."

Như Tiểu Lam âm thầm bĩu môi, xem ra vị nhị thiếu gia này chính là bạch nhãn lang, uống công nàng còn lo lắng sẽ làm tổn hại đến tình huynh đệ của bọn họ.

Nếu hần đã là loại người này, kia nàng cũng không cần phải cố kị nữa.

Nhìn xung quanh, đột nhiên chỉ về phía bức tranh « thu vận đồ » treo ở giữa chính phòng, giong tan nói: "Huyền Ngọc, ta muốn có thứ kia."

Huyền Ngọc liếc mắt nhìn bức tranh, rồi phân phó một gã sai vặt: "Lấy đi."

Gã sai vặt lập tức chạy vội qua, có người chuyển một chiếc ghế đến, hần liền đứng lên ghế để lấy bức tranh, không tốn bao nhiêu thời gian đã lấy được bức tranh xuống.

Nhị thiếu gia máu xông lên não, tiến lên kéo lấy một gã sai vặt, tát mạnh một cái: "Để ta xem các ngươi ai còn dám động đến đồ của ta!"

Gã sai vặt bị đánh, nhưng lại không hề sợ hãi, bậm mặt đi tới trước mặt Huyền Ngọc: "Ngài xem mặt của ta..."

"Không có việc gì, lát nữa trở về thế tử sẽ thưởng cho ngươi." Huyền Ngọc khinh thường nói.

Gã sai vặt nghe xong lời này, mặt mày liền trở nên hớn hờ.

Thế tử trước nay ra tay rất hào phóng, bạc thưởng xuống cũng không hề ít, ai bị đánh sẽ được nhận bạc, việc này không mới.

Nghe Huyền Ngọc nói như thế, mấy gã sai vặt khác ngược lại còn cảm thấy hâm mộ tên vừa bị đánh kia, tất cả đều nhìn về phía nhị thiếu gia cười tủm tỉm, giống như đang rất muốn được hần đánh.

Nhị thiếu gia gơ tay lên, thế nhưng phát hiện mình đánh ai cũng thấy không thích hợp, liền đi tới trước mặt Như Tiểu Lam, chỉ tay vào nàng rồi nói với mọi người: "Các ngươi đều bị mù rồi sao, nàng rõ ràng chính là yêu quái, hiện giờ đại ca đã bị con yêu quái này mê hoặc, ngay cả tình cảm huynh đệ cũng không màng đến, các ngươi có tin ta sẽ khiến nàng hiện nguyên hình hay không?"

Nhị thiếu gia vừa nói xong đã đưa tay vào trong ống tay áo.

Sao Như Tiểu Lam có thể để cho hần có cơ hội ra tay được, nàng kêu lên một tiếng: "Chó ngốc."

Một đạo bóng dáng màu đen từ dưới gầm bàn chạy ra, há mồm cắn vào cánh tay nhị thiếu gia.

Nhị thiếu gia bị dọa lui về phía sau, chó đen nhe răng, kéo rách một bên ống tay áo của hần.

Một bọc giấy dầu rơi xuống mặt đất.

Chó đen quay đầu nhặt lên, chạy về phía Như Tiểu Lam, mừng rỡ phe phẩy đuôi, đem đồ vật giao vào tay nàng.

Như Tiểu Lam nhìn thứ trong tay, lại thấy tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn chăm chăm vào nàng, liền không kiên nhẫn phát phát tay: "Các ngươi còn thất thần cái gì, tiếp tục dọn đồ cho ta."

Huyền Ngọc khụ một tiếng, hạ lệnh nói: "Dọn tiếp!"

Hần mới mặc kệ Như Tiểu Lam có phải yêu quái hay không.

Nhị thiếu gia bị chó cắn vào cánh tay, trên cánh tay máu chảy đầm đìa, hần còn muốn tiến lên ngăn cản, nhưng Huyền Ngọc lại đang đứng ở trước mặt hần, hần biết rõ chính mình không có chút phản kháng nào.

"Các ngươi chờ đó cho ta!" Hần xoay người trực tiếp ra khỏi sân, đi tìm phụ thân hần.

Tiên sinh trông coi sổ sách nhìn bóng lưng nhị thiếu gia có chút lo lắng: "Nhu cô nương, hay là người nên tránh mặt đi, nếu lát nữa Hầu gia đến đây thì sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như trống bỏi: "Thanh Mặc Nhan đã nói, phải tự mình đòi lại được đồ vật thì mới xem như là của ta, nếu đi rồi mấy thứ này sẽ không có quan hệ gì với ta nữa."

Nói xong nàng lại chỉ vào cái giá ở một bên: "Cái bình kia, còn có bộ ấm trà kia nữa... Chính là bức tranh hoa mai đó... Còn có sáu con sư tử nhỏ bằng ngọc ở trên..."

Như Tiểu Lam dứt khoát đứng lên trên bàn, hưng phấn vung tay múa chân.

Chó ngốc ngồi ở dưới đất kêu "gâu gâu" phụ họa cho thanh âm của nàng, cái đuôi phe phẩy đến sung sướng.

Đúng lúc này, có người thấp giọng nhắc nhở: "Hầu gia tới."

Như Tiểu Lam giống như không nghe thấy, nhận lấy ngọc sư tử đưa lên trước mặt thưởng thức.

Lão Hầu gia mang theo mười tên tôi tớ vào sân, cánh tay nhị thiếu gia vẫn còn chảy máu, vẻ mặt ủy khuất.

"Mấy tên nô tài các ngươi thật to gan, đến ngay cả chủ tử cũng không để vào mắt." Hầu gia tức giận quát lớn.

Nhóm gã sai vặt không coi ai ra gì, tiếp tục chuyển đồ từ trong phòng ra, Như Tiểu Lam ngồi ở trên bàn chơi đùa ngọc sư tử, đến ngay cả chó đen cũng ngây ngốc đuôi đầu lười ra, ánh mắt cực kỳ vô tội.

Lão Hầu gia đứng ở nơi đó tựa như một người trong suốt, muốn phát hỏa lại không tìm được người.

"Còn không phải là mượn chút tiền từ chỗ nghịch tử kia thôi sao? Cần gì phải lấy hết đồ!" Lão Hầu gia cả giận nói.

Ba ngày sau Ngũ tiểu thư sẽ vào phủ, mà đồ trong sân lại bị chuyển đi hết, đến lúc đó Ngũ phủ sẽ khó tránh khỏi không sinh ra ý khinh thường, hần còn tính toán muốn dùng đồ cưới của Ngũ tiểu thư để đi xin một chức quan cho con trai hần đây.

Huyền Ngọc bất đắc dĩ nói: "Chúng ta cũng không muốn mang hết đồ đi, chỉ tại trong tay nhị thiếu gia hần không có bạc, cho nên chúng ta chỉ có thể dùng đồ vật để thay thế."

"Mang sổ sách tới đây ta xem!" Lão Hầu gia vốn định chất vấn về chuyện vết thương ở trên tay nhị thiếu gia, nhưng khi nhìn thấy sổ sách, ánh mắt hần liền trừng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Lấy không của cải của nhị thiếu gia, tiệc cưới thảm đạm

Thời điểm lão Hầu gia nhìn thấy quyền sách, bỗng nhiên trở nên ngây dại.

Nhị thiếu gia đuôi dài cõ ra muốn xem thử, kết quả lại bị phụ thân hần tát cho một cái thật mạnh.

"Súc sinh! Tại sao ngươi lại mượn đại ca ngươi nhiều thế này!"

Nhị thiếu gia bị đánh không dám nên tiếng, quy củ cúi đầu đứng đó nghe giáo huấn.

Lão Hầu gia gắt gao nắm chặt quyền sách trong tay, cả cánh tay đều run lên.

Nhiều thứ như thế... Còn có tiền bạc...

Nếu không phải bị súc sinh này cầm đi tiêu sai, thì những thứ kia có lẽ đã sớm vào trong kho của hần rồi, làm gì đến nỗi hần phải ngâm nước mắt phát lương cho hạ nhân như bây giờ.

Đám người Như Tiểu Lam nhìn thấy rõ rãnh mạch biểu cảm biến hóa trên mặt lão Hầu gia, đến ngay cả tiên sinh trông coi sổ sách cũng cảm thấy không đáng cho Thanh Mặc Nhan.

Bị làm khó nhiều năm như thế, vậy mà thế tử vẫn luôn suy nghĩ cho Hầu phủ, nếu không có thế tử, Thanh Hầu phủ này đã sớm suy tàn từ lâu rồi.

Nhưng mà hần cùng những người khác lại không hiểu, vì sao Hầu gia có một trường tử ưu tú như thế mà lại không biết quý trọng, ngược lại suốt ngày chọn tam nhật tứ, kết quả làm cho tình cảm phụ tử trở nên xa cách.

Hầu gia lật xem quyền sách, mặt trên ghi lại mấy thứ gì đó không dưới mấy trăm kiện.

"Đi lấy những thứ trong kho ra." Hần quát nhị tử của mình.

Như Tiểu Lam ra hiệu cho Huyền Ngọc, Huyền Ngọc lập tức hiểu ý, tiến lên một bước nói: "Những thứ trong kho của nhị gia, chúng ta đã mang hết đến chỗ thế tử không sai biệt lắm, nhưng vẫn còn vài thứ không đúng, có mấy thứ là do lúc trước Hoàng Thượng ban thưởng xuống dưới, sợ là sẽ gặp phải chuyện phiền phức, cho nên phiên nhị thiếu gia đề tâm, sớm đem những thứ kia hoàn trả lại, để cấp dưới chúng ta có thể sớm trở về phục mệnh (*)."

(*) Phục mệnh: Vâng mệnh làm xong việc rồi trở về báo cáo.

Ý muốn nói, nếu nhị thiếu gia không trả đủ, bọn họ sẽ không đi.

Lão Hầu gia xanh mặt, nhị thiếu gia ấp úng: "Phụ thân... Có rất nhiều thứ quý giá trước đây ta đã mang đến hiếu kính người... Những thứ đó chỉ sợ là đang ở trong

nhà kho của người..."

Không đợi hắn nói hết câu, lão Hầu gia đã đá hắn một cước.

Nhị thiếu gia kêu thảm một tiếng, té ngã trên mặt đất.

Lão Hầu gia hung tợn nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên bàn, hừ một tiếng: "Thật đúng là không có quy củ." Xoay người phát tay áo rồi đi.

Huyền Ngọc lo lắng liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam, Như Tiểu Lam lại hồn nhiên coi như không có chuyện gì, như cũ ngồi thưởng thức ngọc sư tử.

Nàng mới không vì loại việc cón con này mà sinh khí đâu, đánh giá vật trên tay, nàng cao hứng còn không kịp.

Mọi người bận bịu một canh giờ, đem những thứ trong sân nhị thiếu gia chuyển đến thất thất bát bát.

Như Tiểu Lam quả giống như là một gian thương, nhìn những thứ vàng bạc châu báu ở trong rương, ánh mắt nàng liền cong lên thành hình trăng lưỡi liềm.

Nhưng mà mấy thứ này phải để ở đâu đây?

Những thứ lúc trước hoàng đế ban thưởng đều để ở trong kho Thanh Mặc Nhan, bất quá nàng vẫn để vài món đồ nho nhỏ giá trị ở bên người, hoặc là đặt ở những nơi khiến nàng cảm thấy yên tâm nhất.

Nàng đi tới đi lui ở trong phòng, nghĩ tìm nơi giấu những bảo bối này đi.

Thanh Mặc Nhan xem xong sổ sách, ngẩng đầu thì thấy chính phòng đang đóng chặt cửa.

"Ai ở bên trong?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Tiểu thư vừa mới đi vào không bao lâu." Gã sai vật hầu hạ ở bên cạnh nói.

"Sao lại đóng cửa?"

Trong thanh âm gã sai vật mang theo ý cười: "Tiểu thư đang tìm nơi để cất giấu bảo bối đi."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rúm.

Vật nhỏ cư nhiên muốn giấu đồ không cho hắn biết, loại thói quen này rất không tốt.

Đem công việc còn lại giao cho Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan lặng lẽ đẩy cửa chính phòng ra rồi đi vào.

Cách rèm thủy tinh, một cái thân ảnh nho nhỏ đang bận rộn ở trên giường.

Thanh Mặc Nhan dừng bước, khoanh tay đứng ở bên ngoài xem.

Vật nhỏ của hắn đang kiên nhẫn đem từng món bảo bối của nàng giấu xuống dưới giường.

Này cũng quá dễ thấy đi.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua cách bài trí trong phòng, phát hiện ở dưới giường là hắn có giấu vài cái bình, một miếng ngọc như ý bị nhét vội xuống dưới đệm, sáu miếng ngọc sư tử cũng đi nhét vào, tất cả đều bị để phía dưới gối của nàng.

Thanh Mặc Nhan bỗng thấy không còn lời nào để nói.

Nếu còn giấu tiếp, phòng ở của hắn sẽ bị nàng biến thành kho hàng mất.

Sờ sờ cằm, hắn quyết định vẫn không nên đi quấy rầy nàng sẽ tốt hơn.

Chỉ cần bảo bối của nàng đều giấu trong phòng hắn, thì nàng sẽ không đòi ở phòng riêng nữa.

Nhớ tới mùi xạ hương bên gối mỗi tối kia, mắt hắn liền cong lên, lặng lẽ xoay người rồi đi.

Thanh Mặc Nhan cũng không hề thu lại hết tất cả mọi thứ, không phải là do nhị thiếu gia không chịu đưa, mà do sân kia đã bị đám người Huyền Ngọc dọn đến không còn cái gì, nếu dọn tiếp cũng chỉ có thể dỡ cả ngôi rồi mang về thôi.

Nhị thiếu gia nhìn sân trống không, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Như thế này thì sao hắn còn nạp thiếp được nữa, chẳng phải sẽ làm cho Ngũ tiểu thư chê cười hay sao?

Hắn rất muốn đến chỗ Thanh Mặc Nhan nhận lỗi, nhưng mà nhớ lại hoàn cảnh ở trà lâu hôm đó, Thanh Mặc Nhan hung tàn bóp cổ hắn, lại khiến trong lòng hắn run lên.

Không được, việc này phải đi tìm phụ thân mới được.

Nhị thiếu gia quyết tâm bằng cứ giá nào, quỳ hai ngày liền tiếp ở trước viện, cầu phụ thân làm chủ cho hắn.

Lão Hầu gia từ sự việc trong sân ngày đó liền bắt đầu hối hận, hẳn không nên nhất thời xúc động mà để lộ mặt như thế.

Hiện tại bên chỗ Thanh Mặc Nhan đang biến thành truy nộ, mắt thấy đã dọn hết sạch sân con trai thứ hai của hắn thành cái thùng rỗng, mà tiểu thư Ngũ phủ lại sắp vào cửa, hẳn cũng không muốn phủ bọn họ bị người ngoài chê cười.

Như mà nếu bảo hắn bỏ tiền ra nhét vào lỗ thùng cho đứa con này, hẳn vẫn cảm thấy không cam lòng.

Lão Hầu gia vô cùng đau đầu.

Mọi việc vẫn chưa dừng lại ở đó, vốn dĩ Ngũ phủ đã đáp ứng ngày thứ ba sẽ đưa người tới, nhưng mà ngày hôm sau bọn họ lại phái quản gia đến, nói là muốn thương lượng một chút về việc xử lý hôn sự.

"Nạp một tiểu thiếp thôi còn phải xử lý hôn sự cái gì!" Lão Hầu gia tỏ ra rất bất mãn.

Quản gia Ngũ phủ nói: "Lão gia nhà chúng ta nói, nguyên bỏ ra năm trăm lượng bạc, chỉ cần tiểu thư nhà ta được gả đi long trọng một chút."

Xem ra Ngũ phủ đã tận tâm tận lực với nữ nhi này.

Có thể bỏ ra năm trăm lượng bạc tất nhiên là rất tốt, bất quá cũng chỉ là làm vài bàn tiệc rượu, cùng với mời một chút quan khách mà thôi.

Lão Hầu gia gật đầu đáp ứng.

Đến ngày thứ ba, kiệu hoa nâng Ngũ tiểu thư đi vào Thanh Hầu phủ.

Bởi vì trong phủ không có chủ mẫu, cho nên đành tổ chức tiệc ở tửu lâu.

Thời điểm Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan đến tửu lâu, đã là buổi trưa, nhưng mà trong tửu lâu lại yên ắng ảm đạm, đến ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng không cười dù chỉ là một chút.

Như Tiểu Lam nghiêm túc nhìn y phục trên người nhị thiếu gia, quả thật là hi phục đó lắm.

"Người nhìn cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam lè lưỡi: "Ta còn tưởng là đến nhầm chỗ, tưởng ở đây đang tổ chức tang lễ..."

Thanh Mặc Nhan suýt nữa cười ra tiếng, rất nhiều người ở đây khẳng định cũng có loại suy nghĩ này, nhưng mà không có ai dám mở miệng nói ra, cũng chỉ có một mình Như Tiểu Lam khác biệt.

Cũng chỉ là nạp thiếp, đến ngay cả kẻ có tiền cũng sẽ không tổ chức long trọng như vậy, đối với những người có uy tín và danh dự mà nói, nhìn thấy bữa tiệc này sẽ lập tức quay đầu về phủ.

Lấy thân phận của bọn họ, ngồi uống rượu ở nơi như thế này, quả thật chính là đánh mất thân thân phận của bọn họ.

Ngũ phủ bên kia mời đến hai mươi mấy khách nhân, Hầu phủ bên này lại cơ hồ chỉ mời đến mười mấy người, chủ yếu là bằng hữu của nhị thiếu gia.

Quan viên cấp cao ở đây trừ hắn ra, thì cũng không có một ai khác.

Mọi người thấy Thanh Mặc Nhan đến, tức khắc tất cả đều an tĩnh lại, đến ngay cả nhị thiếu gia cũng không khỏi mang theo thần sắc xấu hổ trên mặt.

Như Tiểu Lam không coi ai ra gì nhìn xung quanh, nàng chỉ quan tâm xem những đồ ăn ở đây có hợp với ý nàng hay không.

Đáng tiếc là, tuy nhìn rất phong phú, nhưng mùi vị thì lại kém xa.

Như Tiểu Lam hậm hực đặt mạnh đũa xuống.

Đúng lúc này, trong bữa tiệc có một người đứng dậy, nhìn qua chưa đến hai mươi tuổi, y phục bình thường.

Hắn đi đến trước mặt Thanh Mặc Nhan rồi thì lễ: "Thiếu Khanh đại nhân, hôm nay ta mượn rượu kính ngài một ly, ta may mắn được ngài tìm giúp một chức quan ở Công Bộ, hiện giờ ta cũng đã được ngồi vào vị trí cửu phẩm rồi."

Thanh Mặc Nhan đạm nhiên cười: "Chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, lương bổng có đủ lo cho gia đình không?"

Người nọ vuốt cằm liên tục: "Thiếu Khanh đại nhân yên tâm, lương tháng vừa đủ, công việc cũng nhàn hạ, ít nhiều cũng nhờ có ngài hỗ trợ."

Nghe những lời này, nhị thiếu gia ngồi ở một bên lập tức trắng mặt.

Công việc này không phải là lúc trước Thanh Mặc Nhan tìm cho hắn sao? Tại sao lại đem cho người khác...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Hạ bột phấn, gặp lại chồn trắng ở cửa cung

Nhị thiếu gia vừa kính rượu với mọi người, vừa vênh tai lên nghe Thanh Mặc Nhan cùng người khác nói chuyện.

Chức quan ở Công Bộ kia Thanh Mặc Nhan đã từng nhắc qua với hắn, nhưng mà cũng chỉ là một chức quan cừ phẩm mà thôi, hơn nữa nhiều nhất cũng chỉ leo lên được vị trí lục phẩm là cùng.

Trong suy nghĩ của nhị thiếu gia, chức quan này quá thấp.

Mấy vị tân khách bên trái đều là bằng hữu của hắn, bọn họ đang nghị luận ầm ầm.

"Khó trách gần đây thấy hắn ít đi ra ngoài, nguyên lai là bận đi tìm chức quan."

"Một chức quan cừ phẩm thì có cái gì mà giỏi." Hiển nhiên có người cũng giống như nhị thiếu gia, khinh thường chức quan này.

"Các ngươi thì biết cái gì, hắn ở trong phủ bắt quả chỉ là con thứ, đó là một chức quan nhân tản, hiện tại hắn lại được Thiếu Khanh giúp đỡ, qua vài năm sau có thể còn được thăng lên lục phẩm, kia thể nhưng chính là một công việc béo bở, mỗi tháng đều được phía dưới hiến kính quà cáp cùng tiền bạc, đủ cho ở trong tòa lầu nấy hôm..."

Những lời này đều bị nhị thiếu gia nghe được, trong lòng hắn có tư vị nói không nên lời.

Vốn là chức quan mà hắn ghét bỏ, vì sao bây giờ nghe lại thấy mê người đến vậy?

Phải biết rằng muốn ở trong tòa lầu một đêm phải mất ít nhất hơn hai mươi lượng bạc, đối với gia đình bình thường mà nói, chút tiền ấy đủ để sống qua một năm.

Trong lòng suy nghĩ, không tự chủ, thời điểm kính rượu liền có chút thất thần, khi xoay người lại không may va vào người khác.

"Tiểu Lam, quai lại." Thanh Mặc Nhan không vui hô.

Lúc này nhị thiếu gia mới chú ý tới người hắn vừa đụng phải là Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cười hi hi đi đến bên người Thanh Mặc Nhan rồi ngồi xuống.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn đệ đệ của mình, hạ giọng nói: "Lại làm chuyện xấu gì?"

Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Đâu có gì... Ta chỉ đùa hắn chút thôi."

Lần trước nhị thiếu gia dùng bột phấn hại nàng, lần này nàng cũng dùng bột phấn nhưng mỗi tội là loại khác a.

"Ngươi sẽ không tức giận đi?" Nàng có chút lo lắng, mặc kệ như thế nào, nếu nháo ra chuyện gì thì cũng sẽ làm mất đi mặt mũi Hầu phu bọn hắn.

Thanh Mặc Nhan nâng mi, khinh thường nói: "Ngươi muốn chơi thì cứ chơi đi, xảy ra chuyện gì đều có ta che chở cho ngươi."

Như Tiểu Lam che miệng cười không ngừng, đến ngay cả lông mày cũng nhướn cao hết lên.

Thường thường có nữ quyến hướng ánh mắt về phía bên này, thỉnh thoảng còn có người đi đến muốn bắt chuyện với Như Tiểu Lam.

Thanh Mặc Nhan có chút phiền chán, không lâu sau đã kéo Như Tiểu Lam đứng dậy ra khỏi bữa tiệc.

"Đi đâu?" Như Tiểu Lam hỏi, bộ dáng có chút không tình nguyện.

"Tiến cung." Thanh Mặc Nhan dắt nàng xuống từ lâu, rồi ôm lên xe ngựa: "Không phải ngươi đã làm xong thể thân phù rồi sao, chẳng lẽ cứ muốn kéo dài như thế để cho Hoàng Thượng phải chờ?"

Như Tiểu Lam lè lưỡi: "Ta chỉ là muốn xem náo nhiệt thôi."

Vì không muốn người khác sinh nghi, nên nàng không dám để cho bột phấn kia có hiệu quả quá nhanh, nàng rất muốn tận mắt chứng kiến xem tác dụng của nó như thế nào.

Thanh Mặc Nhan gõ nhẹ vào trán nàng, thật đúng là một đại nha đầu thích gây rắc rối.

Hai người vào cung.

Như Tiểu Lam đem thể thân phù dâng lên cho hoàng đế.

Hoàng đế cầm thể bài gõ lật qua lật lại xem, yêu thích không thôi, liền thưởng cho nàng một hộp điểm tâm trong cung.

Như Tiểu Lam mặt mày hớn hờ, hành lễ cảm tạ, rồi mở hộp ra ăn điểm tâm.

Hoàng đế kinh ngạc, Thanh Mặc Nhan giải thích nói: "Trưa nay Tiểu Lam vẫn chưa được ăn cái gì, mong Hoàng Thượng thứ tội." Tiếp theo, hắn lại đem sự việc nhị thiếu gia nạp thiếp đơn giản nói qua một lần.

Hoàng đế nghe xong thần sắc có chút không vui: "Chỉ là nạp thiếp mà thôi, cư nhiên còn muốn tổ chức long trọng, còn ra thể thống gì nữa."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu không nói gì.

Hoàng đế trầm mặc một hồi, mở miệng nói: "Nhiệm vụ của ngươi vẫn đang nhân rồi ở nhà đi?"

"Vâng, vì thần từng tìm cho hắn một chức quan ở Công Bộ, nhưng mà hắn lại ghét bỏ chức quan đó không có phẩm cấp cao... Cự tuyệt." Thanh Mặc Nhan không chút giấu diếm, nói thẳng ra.

Sắc mặt hoàng đế càng thêm âm trầm: "Thôi, ngươi cứ lo làm tốt công việc của mình là được rồi, nghe nói gần đây sức khỏe ngươi rất tốt, hẳn là không phát bệnh nữa đi?"

Việc Thanh Mặc Nhan mang theo một thân cổ độc người ngoài cũng chỉ nghĩ là hắn bị bệnh tật, cũng không có bao nhiêu người biết được nội tình bên trong.

Bất quá việc này đương nhiên không thể gạt được ánh mắt của hoàng đế.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nâng quan bào lên quỳ xuống: "Gần đây vì thần đã xử lý xong công việc ở Đại Lý Tự, vì thần muốn rời khỏi kinh thành, mang Tiểu Lam đi tìm tộc nhân của nàng..."

Lần trước hắn đã đề cập qua chuyện này với hoàng đế, bây giờ chuyện xưa nhắc lại, xem ra tâm ý hắn đã quyết.

Hoàng đế suy nghĩ một lát, sau đó lại nhìn về phía Như Tiểu Lam, gật gật đầu: "Vậy trăm cho ngươi thời hạn một tháng."

Thanh Mặc Nhan chấp tay tạ ơn.

Ra khỏi đại điện, Như Tiểu Lam hưng phấn đến dị thường: "Khi nào chúng ta rời khỏi kinh thành?"

"Ba ngày sau."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút: "Ta có thể đi gặp bát điện hạ được không?" Lâu rồi không thấy Vu Phong Hoa, cũng không biết hắn có thực hiện theo chủ kiến của nàng hay không, hắn có thành công "phụ trách" với Lăng Tĩnh Tiêu hay không.

"Hôm nay không được." Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt chờ mong của nàng, ần giấu đen tối nơi đáy mắt.

"Vì sao?"

"Ngày nào người của giáo phường cũng đến dạy hắn tập luyện vũ kỹ, ngươi đi sẽ không thích hợp." Thanh Mặc Nhan không nói nhiều, trực tiếp kéo nàng ra phía cửa cung.

"Bất quá chỉ tập luyện vũ kỹ mà thôi, vì sao ta không thể đi?"

Thanh Mặc Nhan thở dài, dừng bước chân.

Không biết tại sao, Như Tiểu Lam cảm thấy ánh mắt hắn có chút... Ưu thương.

"Bởi vì dạy vũ kỹ... Đều là những nam nhân bắt nam bắt nữ, ta nghĩ bát điện hạ cũng không muốn để cho ngươi nhìn thấy mấy cảnh đó đâu."

Như Tiểu Lam ngây người.

"Sao bọn họ lại muốn đối xử với hắn như vậy?" Đó là một nam hài tử sinh ra còn đẹp hơn cả nữ tử, vì cái gì hắn lại bị ép phải học mấy thứ này.

"Chuyện trong cung, ngươi biết càng ít càng tốt." Thanh Mặc Nhan nghiêm mặt nói.

Khi ra đến đạo cửa cung cuối cùng, từ phía đối diện đi tới một người, cảm ỷ măng bào, thân hình gầy yếu, trên mặt mang theo ý cười tao nhã.

Trên đầu vai hắn là một con chồn trắng, nó đang trợn mắt nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam theo bản năng túm lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, trốn ra phía sau hắn.

Dù cho bây giờ nàng có thể sử dụng thuật âm dương, nhưng mà bản năng động vật vẫn khiến cho nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi trước con chồn trắng này, cho nên mỗi khi nhìn thấy nó, phản ứng đầu tiên của nàng chính là muốn chạy trốn thật xa.

"Thái tử điện hạ." Thanh Mặc Nhan chấp tay thi lễ.

Thái tử Thanh Thành mỉm cười: "Thiếu Khanh đại nhân muốn xuất cung?"

Thanh Mặc Nhan trả lời vài câu cho có lệ, đang muốn đi qua người thái tử, chợt thấy con chồn trắng trên vai thái tử thả người nhảy xuống đất, sau đó bỏ nhào về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị dọa đến lông tơ dựng đứng, không chút nghĩ ngợi liền trốn vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan phất ống tay áo hất bay chồn trắng ra: "Thái tử điện hạ, nguoi đây là có ý gì?"

Chồn trắng một kích không trúng, lập tức quay trở về.

Thái tử cúi người ôm nó lên, tươi cười trên mặt mang theo thâm ý: "Xem ra Tiểu Lam cô nương rất sợ sủng vật của ta a."

Như Tiểu Lam nghiêng răng kèn kẹt.

Từ lúc đến thế giới này, địch nhân đầu tiên của nàng chính là súc sinh kia, nàng có thể không sợ sao, quả thật là đã hình thành phản xạ có điều kiện, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ như in cảm giác bị đối phương cắn vào cổ, vết thương rất đau, đến ngay cả cử động đầu cũng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Thái tử thăm dò, Hầu phủ náo loạn

Thái tử mỉm cười nhìn Như Tiểu Lam: "Đứa nhỏ này cũng quá nhất gan đi, nghe nói nàng có kỹ thuật dị pháp, cứu được không ít người của Thuận Thiên Phủ, vì sao lại sợ một con chồn trắng đây?"

Đôi mắt Như Tiểu Lam ngập nước, nàng cũng muốn biết tại sao bản thân lại sợ con súc sinh này đến thế.

Nhưng mà cũng không có biện pháp, chỉ cần vừa nhìn thấy đối phương là nàng đã muốn bỏ chạy.

Bên hông đột nhiên căng thẳng, Thanh Mặc Nhan bế nàng lên: "Nếu thái tử điện hạ đã biết nàng nhất gan thì cũng đừng nên trêu đùa kiểu đó nữa."

Ngữ khí Thanh Mặc Nhan không tốt, thái tử thế nhưng cũng không hề tức giận, trên mặt vẫn mang theo ý cười tao nhã, vuốt ve chồn trắng trên cổ, nhìn Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam đi ra khỏi cửa cung, bước lên xe ngựa.

"Chắc chắn thái tử đã biết được gì đó." Như Tiểu Lam bất an nói.

"Ân." Thanh Mặc Nhan mang theo biểu cảm nghiêm túc, ánh mắt u ám không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Sao hẳn lại biết được chuyện của ta?" Như Tiểu Lam cá kình nói.

"Nguoi không nhớ rõ?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía nàng.

"Nhớ cái gì?"

"Những chuyện xảy ra trước khi nguoi tới Hạ quốc."

Như Tiểu Lam cứng đờ.

Nàng cũng không phải thật sự là mèo hương, thời điểm nàng đi đến thế giới này, vừa mở mắt ra đã thấy bản thân bị nhốt ở trong lồng, sao nàng có thể biết thân thể này đến từ đâu được.

Nàng nỗ lực kiểm ra một cái cớ: "Khả năng khi đó ta vẫn còn quá nhỏ... Nên mới không nhớ rõ."

Thanh Mặc Nhan cũng không nghi ngờ đến việc này, bởi vì sự tồn tại của nàng cũng đã đủ khiến cho người ta cảm thấy ngạc nhiên rồi.

"Nguoi được Tề quốc tiến cống đến đây..." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Việc này do thái tử phụ trách, lúc đó đặc biệt chuẩn bị nguoi là để làm con mồi dâng lên cho Hoàng Thượng."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn hấn, đây là lần đầu tiên nàng nghe nói đến chuyện này.

"Ta không biết tại sao nguoi lại trốn được khỏi nơi đó, nhưng mà sau đó thái tử đã phái rất nhiều người đi điều tra việc này, hấn hấn là còn có tính toán khác, thái tử người này quả thật rất khó nắm bắt."

Như Tiểu Lam chớp mắt: "Hắn sẽ không phải là muốn đem ta tặng cho Hoàng Thượng làm sủng vật đi."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc.

Có thể nghĩ ra đáp án đơn giản như thế, trên đời này đúng chỉ có mình nàng.

Khi hai người trở về Hầu phủ, sắc trời đã gần đến hoàng hôn.

Trong phủ có chút quạnh quẽ, đến ngay cả đám hạ nhân cũng cúi thấp đầu, không dám thờ mặt.

"Nhị thiếu gia đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Đã trở về, nói là do uống quá nhiều rượu, còn náo loạn một hồi, vừa được người đỡ về sân." Huyền Ngọc nói.

Như Tiểu Lam che miệng cười khúc khích.

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng một cái: "Người đã làm gì hần?"

Như Tiểu Lam kiễng mũi chân, tiến đến bên tai hần nói thầm một trận.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy vài cái.

Cùng lúc đó, trong tân phòng của nhị thiếu gia.

Ngũ tiểu thư ngồi ở mép giường, sắc mặt trắng bệch.

Nhị thiếu gia nằm trên giường ngửa mặt lên trời, say đến bất tỉnh nhân sự.

"Tiểu thư, hôm nay là ngày đại hi, người đừng quá u buồn." Nha hoàn hồi môn theo từ Ngũ phủ tới khuyên nhủ.

"Sao còn gọi là tiểu thư, đừng để cho người khác nghe được." Một nha hoàn khác trách mắng.

"Là... Là nhị phu nhân." Nha hoàn cúi thấp đầu.

Ngũ tiểu thư ném khăn voan đi, trong phòng chất đầy của hồi môn mà nàng mang tới.

"Những của hồi môn kia đã cất tốt chưa?" Nàng hỏi, nếu nàng đã gả đến đây, mấy thứ kia chính là chỗ dựa duy nhất của nàng.

"Đều đã cất vào trong nhà kho." Nha hoàn nói: "Nhưng mà... Vừa rồi khi đi đến nhà kho nô tì phát hiện ra, mấy gian bên trong nhà kho đều trống không."

"Có lẽ là bọn họ cố ý dọn dẹp nhà kho để cho phu nhân chúng ta để đồ." Một nha hoàn khác nói.

Mọi người ta ta ngơ ngác nói chuyện, nhị thiếu gia trên giường đã tỉnh lại.

Ngũ tiểu thư tiến lên phía trước: "Muốn uống nước sao?"

Nhị thiếu gia che đầu, mơ hồ đáp lời.

Nha hoàn đứng ở một bên lập tức đưa nước cho Ngũ tiểu thư.

Nhị thiếu gia suy nghĩ một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên, khi thấy khuôn mặt của Ngũ tiểu thư, hần liền la lớn lên một tiếng, hất chén trà vỡ nát.

"Yêu... Yêu quái!"

Trong tân phòng vang lên tiếng thét chói tai của nhị thiếu gia.

Trong viện Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam ghé vào trên giường, đặt sáu miếng ngọc sư tử lên gối, đếm từng cái từng cái một, sau đó lại đếm quay lại một lượt nữa.

"Trong viện nhị gia rất náo loạn." Bên ngoài có gã sai vặt nói: "Nhị gia uống quá nhiều rượu, coi tân nương tử là yêu quái, đuổi đánh chạy loạn khắp sân..."

Như Tiểu Lam cười khanh khách.

Tay Thanh Mặc Nhan cảm quyền sách, ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, trong ánh mắt mang theo tia sùng nịch không tên.

"Yên tâm đi, thuốc này qua đêm nay thì sẽ tự hết tác dụng." Như Tiểu Lam dịch đến gần chân hần lấy lòng nói: "Ai bảo hần bắt cóc ta, ta cũng phải xả giận mới thấy thoải mái được."

Thanh Mặc Nhan cong khóe miệng, không nói tiếp.

Này cũng coi như hần đang cam chịu.

Như Tiểu Lam gối đầu lên đùi hần, đùa nghịch ngọc sư tử trong tay, tóc đen dài mượt giống như dòng suối chảy xuôi trên giường.

Thanh Mặc Nhan lật trang sách, chờ đến khi hần cúi đầu nhìn xuống một lần nữa, Như Tiểu Lam đã ngủ say, một bàn tay vẫn còn đang nắm chặt lấy bảo bối ngọc sư tử của nàng, đôi môi hơi hé mở tựa như quả ngon ngọt lịm, dù người nào đó đến hái.

Thanh Mặc Nhan hơi cúi người, thăm dò một chút, rồi nhẹ nhàng ấn xuống..

Đêm thu tĩnh lặng, bên ngoài cửa sổ chỉ có tiếng côn trùng kêu.

Sáng sớm ngày hôm sau, công việc trong viện Thanh Mặc Nhan lu bù lên, Huyền Ngọc không ngừng ra ra vào vào chính phòng.

Lần này Thanh Mặc Nhan rời khỏi kinh thành, muốn mang cả Như Tiểu Lam đi theo, cho nên phải chuẩn bị kỹ một số thứ, đến ngay cả hồ cừu (*) cũng cho vào để

dự bị.

(*) Hồ cừu: Da cáo dùng may áo ấm.

Phóng tầm mắt nhìn khắp trong viện, người nhân hạ nhất chỉ có mình nàng... A không, còn có một người nữa, đó chính là rồi gổ Ngàn Thương.

Trừ bỏ giết người, những việc khác Ngàn Thương đều không làm tốt, lại còn có thể làm cho sự việc đang đơn giản trở nên phức tạp hơn, vì vậy mọi người đều muốn cách xa hắn một chút.

Như Tiểu Lam chuẩn bị cho Ngàn Thương một bộ phục sức nữ tử, phối với đầu lập có lớp sa mỏng màu đen rũ đến bên hông, nhìn qua quả thật có cảm giác giống như hiệp nữ giang hồ.

"Ngàn Thương, ngươi biết cười ngựa không?" Như Tiểu Lam nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu, bọn họ đi xa thế này chắc chắn chỉ có thể cười ngựa, cũng không nên để cho Ngàn Thương chạy theo ở phía sau đi.

Ngàn Thương lắc đầu: "Cười ngựa quá chậm."

Quả nhiên là không biết, xem ra chỉ có thể an bài cho hắn một chiếc xe ngựa riêng.

Như Tiểu Lam đi tìm Thanh Mặc Nhan, kết quả nhìn thấy quản gia trong phủ đang đứng nói chuyện với hắn.

Chỉ một lúc sau, đã thấy quản gia hành lễ rồi khỏi, sắc mặt Thanh Mặc Nhan có chút khó coi.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Như Tiểu Lam không hiểu hỏi.

"Trưa nay chúng ta phải đến tiền viện dùng cơm." Ngữ khí hân lạnh như băng.

Tiền viện, chính là sân của lão Hầu gia, tại sao đột nhiên lại muốn mời bọn họ đến đó ăn cơm?

Như Tiểu Lam đẩy một bụng nghi ngờ, nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Thanh Mặc Nhan, nàng cũng không dám nói lung tung cái gì, đành phải thành thành thật thật đi theo phía sau hắn, không lâu sau đã đến được tiền viện.

Trên bàn bày đầy đồ ăn, khuôn mặt lão Hầu gia trầm xuống ngồi ở trên ghế tựa, bộ dáng giống như có ai thiếu tiền hắn không bằng.

"Phụ thân." Thanh Mặc Nhan nhân nhạ gọi một câu.

Khóe miệng Như Tiểu Lam giật giật, nàng không nghĩ muốn hành lễ với đối phương.

Ngay tại thời điểm nàng do dự, Thanh Mặc Nhan đã kéo nàng ngồi xuống, hiển nhiên cũng không có ý muốn nàng thỉnh an phụ thân hắn.

Hai bên quai hàm lão Hầu gia run rẩy, hừ lạnh một tiếng, thế nhưng không có nắm chặt việc này không buông.

Như Tiểu Lam cảm thấy ngoài ý muốn.

Lão già này tuyệt đối là có mưu tính gì đó, bằng không đã sớm nhảy lên mắng người rồi.

Nàng đang nghĩ, đã thấy nhị thiếu gia mang theo Ngũ tiểu thư bước vào, trên mặt hai người một mảng xanh một mảng tím, tựa như vừa hí xướng xong nhưng vẫn chưa kịp tẩy trang.

Như Tiểu Lam gắt gao cắn môi, thật vất vả mới giấu đi được ý cười xấu xa trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Người coi Thiếu Khanh là người giới thiệu việc làm sao

Nhị thiếu gia khuôn mặt đầy thương tích tiến vào, mang theo Ngũ tiểu thư đến hành lễ với lão Hầu gia, hai người đồng thanh nói: "Phụ thân."

Sắc mặt lão Hầu gia xanh mét, cao giọng răn dạy, nói: "Bây giờ đã là mấy giờ rồi, không biết đường mà đến sớm sao!"

Nhị thiếu gia thần sắc suy sụp, mặt mày cả đăm, hiển nhiên là rất không dễ chịu, bất quá hắn đã quen với việc bị phụ thân trách mắng, cho nên cũng chỉ dờ dẩn đứng ở nơi đó nghe giáo huấn.

Ngũ tiểu thư mặc trên người một bộ y phục màu hồng, tóc búi lên, cúi đầu đứng ở phía sau nhị thiếu gia, trong lòng ủy khuất không thôi.

Đến ngay cả nằm mơ nàng cũng không nghĩ tới, mới gả vào phủ đã bị nam nhân của mình đánh.

Thế nhưng còn chỉ vào nói nàng là yêu quái, hạ nhân trong sân đều bị dọa cho kinh sợ, hết ngăn rồi lại khuyên, thật vất vả mới lừa được nhị thiếu gia vào trong thư

phòng ngủ.

Nàng ở trong phòng khóc nguyên một buổi tối, đến ngay cả điểm tâm cũng không ăn.

Lão Hầu gia giáo huấn nhị thiếu gia rất lâu, lực chú ý của Như Tiểu Lam lại bị những món đồ ăn trên bàn hấp dẫn.

Bụng không hợp thời "cô lỗ" một tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng.

Như Tiểu Lam đỏ mặt cúi thấp đầu xuống.

Thật đúng là gặp quý, buổi sáng nàng đã ăn rất nhiều rồi, tại sao còn đói nhanh như thế.

Thần sắc mọi người phức tạp không giống nhau, nhưng ánh mắt Thanh Mặc Nhan nhìn nàng vẫn mang theo tia dung túng như cũ.

Bởi vì hần biết, vật nhỏ lớn nhanh, tự nhiên thân thể cũng cần được cung cấp nhiều hơn người bình thường.

Thanh Mặc Nhan nhìn thức ăn trên bàn, thấp giọng nói với nàng: "Muốn ăn cái gì?"

Như Tiểu Lam quyết đoán lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan có chút ngoại ý muốn, chưa bao giờ thấy nàng tỏ ra dè dặt như thế, chẳng lẽ là do nàng đã lớn? Nên đã hiểu chuyện hơn?

Lão Hầu gia ho khan vài tiếng: "Đều ngồi hết đi."

Nhị thiếu gia như được đại xá, vội vàng ngồi xuống.

Ngũ tiểu thư theo sát phía sau cũng ngồi xuống ở bên người hần.

Thanh Mặc Nhan đặt mạnh chén trà trong tay xuống bàn, "đông" vang một tiếng.

Lão Hầu gia nâng mí mắt, nhìn về phía Ngũ tiểu thư: "Hầu phủ chúng ta cũng không phải là gia đình bình thường, thân là thiếp thất có thể tùy tiện ngồi xuống sao!"

Ngũ tiểu thư trắng mặt, lập tức đứng dậy, trực tiếp quỳ xuống.

Nguyên bản nàng cũng không suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa quan trọng nhất là nàng luôn quên mất đi thân phận của mình.

Không sai, hiện tại nàng đã không còn là thiên kim tiểu thư Ngũ phủ nữa, bây giờ nàng chỉ là một thiếp thất, ở trên bàn cơm của gia đình phú quý, căn bản đến ngay cả quyền được ngồi cũng không có.

Lão Hầu gia lại răn dạy nàng mất nửa ngày, xong xuôi mới cho nàng đứng lên.

Nàng chỉ được đứng bên cạnh nhị thiếu gia giúp đỡ gấp thức ăn cho hần.

Nhìn trộm nhị thiếu gia, chỉ thấy hần cúi đầu, chuyên tâm ăn uống, không dám liếc nhìn nàng dù chỉ là một cái.

Bỗng chốc tâm Ngũ tiểu thư trở nên lạnh ngắt.

Lúc trước nàng vốn tưởng rằng chỉ cần dựa vào tình cảm của nhị thiếu gia dành cho nàng, thì dù có là thiếp thất cũng đã có hần che chở, cho nàng địa vị giống như phu nhân trong phủ.

Nhưng mà hiện thực lại quá tàn khốc.

Nam nhân của nàng ở Hầu phủ, hóa ra là cái dạng này.

Thậm chí còn không dám mở miệng nói giúp nàng nửa câu.

Ngẩng đầu nhìn phía đối diện.

Trong tay Thanh Mặc Nhan vuốt ve chén trà, khuôn mặt tuấn lãng mang theo thần sắc lạnh băng, làm cho người ta cảm thấy có chút xa lạ, khó có thể đến gần.

Nhưng mà, một nam tử như vậy, đã ngồi lên đến chức quan Đại Lý Tự Thiếu Khanh tứ phẩm, tiền đồ vô lượng.

Mọi người cúi đầu dùng cơm, trong phòng chỉ có thanh âm bát đĩa va chạm.

Thanh Mặc Nhan không ăn thứ gì cả, chỉ ngồi thưởng thức cái chén trong tay, rất nhanh, hần để ý thấy vật nhỏ cũng không có ý muốn đụng đĩa.

"Làm sao, không hợp khẩu vị?" Hần hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu, nói dối: "Ta không đói bụng."

Thân là một súng vật có nhãn lực, phải luôn hiểu được tâm ý của chủ nhân.

Rõ ràng là Thanh Mặc Nhan rất phiền chán khi phải đến nơi này, nếu nàng ở đây ăn uống ngon lành, tâm tình của hắn chắc chắn sẽ càng tệ hơn.

"Nhiệm vụ của ngươi cũng đã thành thân, mấy ngày nữa ngươi bớt chút thời gian vào cung tìm cho hắn một cái chức quan đi." Lão Hầu gia đột nhiên lên tiếng.

Như Tiểu Lam cũng sợ ở đó đến nửa ngày mới phản ứng kịp, lời này là đang nói với Thanh Mặc Nhan.

Có biết xấu hổ hay không a! Ngươi coi Thanh Mặc Nhan là người giới thiệu việc làm sao, nói tìm là tìm được sao, ngươi cũng không xem lại xem con trai thứ hai mình là cái dạng gì... Bị nữ nhân lừa gạt mà cũng không biết.

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, khoe miệng hắn mới thả lỏng ra một chút, mặc kệ đối phương là ai, vật nhỏ của hắn trước sau vẫn luôn hướng về phía hắn.

Lão Hầu gia vừa rút lời, nhị thiếu gia đã ngẩng đầu lên, ánh mắt chờ mong nhìn về phía bên này.

"Ta có tìm cho đệ đệ một chức quan, nhưng mà hắn lại cự tuyệt." Thanh Mặc Nhan bỏ chén trà trong tay xuống, quay sang đùa nghịch tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, trên mu bàn tay còn có ba cái hố nhỏ mập mạp, ấn xuống cảm giác phi thường thoải mái.

"Cũng tại chức quan kia hơi thấp." Nhị thiếu gia oán giận: "Bất quá chỉ là một chức quan cửu phẩm... Còn phải chờ một thời gian lâu mới lên được lục phẩm..."

"Có ta ở trong triều giúp đỡ, lên được lục phẩm cũng lắm cũng chỉ mất hai năm, đến lúc đó sẽ được điều đến vùng ruộng đất riêng của Công Bộ, quản lý việc nuôi trồng cùng cung ứng lương thực, trước không nói đến chuyện trưng thu lương thực, hoặc thuế ruộng các loại, chỉ tính riêng đến chức quan thôi... Dựa vào số quà cáp cùng tiền bạc do người bên dưới hiếu kính cũng đủ đủ cho ngươi mua được mấy tòa nhà ở trên kinh thành rồi." (Linh: Đoạn này ta chém bừa, không biết có đúng không, cầu mọi người thông cảm, ta cố gắng hết sức rồi T_T)

Ngữ khí Thanh Mặc bình thản, nhị thiếu gia lại như bị sét đánh.

"Đại... Đại ca, lúc trước ngươi không nói với ta mấy thứ này..."

"Ngươi lúc đó không muốn nghe ta nói." Thanh Mặc Nhan dùng đầu ngón tay chọc vào mu bàn tay Như Tiểu Lam: "Nếu ngươi đã không đồng ý thì cũng nên quên đi, phụ thân sẽ tìm cho ngươi chức quan tốt hơn."

Sắc mặt lão Hầu gia nhanh chóng đen như đáy nồi.

Có công việc béo bở như vậy, tại sao hắn lại không biết! Hơn nữa điều làm hắn tức giận chính là nhị nhi tử của hắn cứ nhiên lại không thèm nhận, trực tiếp cự tuyệt.

"Hiện tại biết sai cũng chưa muộn, để đại ca ngươi đến Công Bộ nói vài câu là xong." Lão Hầu gia nói.

"Đáng tiếc... Công việc kia ta đã cho người khác, nhiệm vụ vẫn nên cầu phụ thân giúp đỡ đi." Thanh Mặc Nhan lập tức phá hỏng lời nói của lão Hầu gia.

Trong lòng nhị thiếu gia rồi rầm thành một đoàn.

Hắn vạn lần không nghĩ tới chức quan mà lúc trước mình cảm thấy chướng mắt cứ nhiên lại có thể kiếm được nhiều lợi lộc như thế, chỉ có điều phẩm cấp vẫn có chút thấp... Hắn muốn giống như đại ca, làm đến chức quan tứ phẩm.

Được tiến cung diện thánh, như vậy uy phong biết bao nhiêu, đi ra gặp bằng hữu cũng có mặt mũi hơn.

"Ta đã xin phép trước mặt Hoàng Thượng, qua hai ngày nữa sẽ đem Tiểu Lam rời khỏi kinh thành đi tìm tin tức về tộc nhân của nàng, nếu không còn chuyện gì khác ta xin cáo từ trước." Nói xong lập tức đứng lên.

Như Tiểu Lam cũng theo sau hắn đi ra ngoài.

"Đứng lại!" Sau lưng truyền đến tiếng gầm lên của Hầu gia.

"Phụ thân còn có việc gì?" Thanh Mặc Nhan ngữ khí lạnh nhạt.

"Hắn là nhiệm vụ của ngươi!"

Thanh Mặc Nhan khoát tay với Huyền Ngọc đang đứng ngoài cửa.

Huyền Ngọc đưa ra một phần sổ sách, đặt ở trước mặt nhị thiếu gia: "Nhị gia ngài còn nợ thế từ chúng ta một ngàn bốn trăm lượng bạc, phần sổ sách này trước hết cứ để lại chỗ ngài, chờ ngài có thời gian rảnh rồi, nhớ rõ hoàn trả lại là được."

Cắt lời lui xuống.

Lão Hầu gia đập mạnh bàn: "Chẳng lẽ trong mắt ngươi nhiệm vụ ruột còn không bằng số bạc kia!"

Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại: "Chỉ cần phụ thân có thể nói cho ta biết, mẹ đẻ ta được chôn cất ở đâu, ta sẽ dùng khoản nợ này để trao đổi, thế nào?"

Lời vừa nói ra, tức thì sắc mặt lão Hầu gia xám như tro tàn.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó đợi một lát, cuối cùng cũng không chờ được tới lúc đối phương mở miệng đồng ý.

"Ta hiểu được." Thanh Mặc Nhan vung ống tay áo xoay người rời đi, quanh thân hắn tỏa ra tia sát khí nồng đậm, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng nhận không được mà khẽ rung mình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Chủ nhân, đầu óc ta đơn giản người đừng gặt ta

Thanh Mặc Nhan không hề quay đầu lại đi thẳng ra khỏi viện, Như Tiểu Lam cơ hồ phải vừa đi vừa chạy mới đuổi kịp hắn.

Câu hỏi cuối cùng của Thanh Mặc Nhan vừa rồi quả thực đã làm cho nàng kinh sợ.

Xem ra nội tình trong Hầu phủ không phải là ít ỏi.

Nàng chưa bao giờ nghe Thanh Mặc Nhan nhắc đến mẹ đẻ của mình, tuy rằng lần trước hắn có nói mẹ đẻ hắn qua đời sau sinh hắn ra, nhưng mà tại sao người đã chết chôn cất ở đâu cũng không biết?

Này cũng quá khoa trương đi, cũng đâu phải là chuyện phạt hạ nhân trong phủ, rồi mang ném đến bãi tha ma.

Tại sao lão Hầu gia không dám nói cho Thanh Mặc Nhan biết mẹ đẻ hắn được mai táng ở đâu?

Người đã chết, Hầu gia còn sợ hãi cái gì?

Như Tiểu Lam ôm theo cả bụng nghi vấn, nhưng lại không dám hỏi.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh đến dọa người, nàng cảm thấy yên lặng sẽ tốt hơn.

"Cô lỗ..." Bụng lại kêu lên.

Thanh Mặc Nhan nghe thấy, bước chân chậm lại.

"Ta đưa người đi ăn."

"Được được." Ánh mắt Như Tiểu Lam lập tức sáng lên.

Thanh Mặc Nhan phân phó với Huyền Ngọc vài câu, rồi xoay người mang theo nàng đi ra hướng cửa chính.

"Thanh Mặc Nhan..." Cuối cùng Như Tiểu Lam cũng không nhận được, chạy nhanh vài bước túm lấy góc áo hắn: "Cái kia... Có cần ta giúp gì không?"

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn nàng, trên mặt tràn đầy biểu cảm kinh ngạc.

Như Tiểu Lam vội la lên: "Người đừng có mà coi thường... Ta có thể biến thành mèo hương, buổi tối trốn ở trên nóc nhà lão Hầu gia, nhất định sẽ nghe ra được chút tin tức giúp người."

Nhìn tiểu bộ dáng khản trương của nàng, Thanh Mặc Nhan liền phốc xuy cười ra tiếng.

"Trên nóc nhà có rất nhiều chuột, buổi tối chúng lại chạy đến, người xác định có thể trốn ở đó?" Hắn trêu tức nói.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy có luồng khí lạnh ủa vào sau gáy, nàng cũng không muốn trốn ở nơi có lũ chuột hoạt động đâu.

"Kia... Ta có thể trốn ở dưới giường hắn." Như Tiểu Lam sửa lại câu nói.

Thanh Mặc Nhan vuốt cằm: "Trừ bỏ giày thối chút, giường lại cũng coi như là an toàn, người thực sự muốn đi?"

Nữ hài tử đau khổ, khuôn mặt nhăn thành một đoàn

"Kia... Kia..."

Lúc này hai người đã đi đến ngoài cửa phủ, Thanh Mặc Nhan nâng tay nhấn màn xe lên, dùng một tay ôm nàng lên trên xe.

Màn xe buông xuống, ngăn trở ánh sáng bên ngoài, khuôn mặt Thanh Mặc Nhan có chút nhìn không rõ: "... Nếu người muốn giúp cái gì đó, tối nay nhớ đừng rời khỏi người ta là được."

Như Tiểu Lam giật mình nhớ tới hôm nay là ngày thứ mười, là ngày cổ độc hắn phát tác, sau khi mặt trời lặn không được rời khỏi hắn nửa bước.

"Yên tâm, giao cho ta là được." Nàng đắc ý nói.

Nhìn vật nhỏ đặc ý đến vênh đuôi lên, giống như sứ mệnh cứu vớt toàn thế giới đều đang nằm ở trên vai nàng, Thanh Mặc Nhan không khỏi nở nụ cười.

Con người muốn tồn tại thì phải luôn nhìn về phía trước, hần muốn đi tìm "quý thảo" trước tiên, thời tiết cuối thu, đúng là mùa sinh trưởng của quý thảo, nếu bỏ lỡ, hần sẽ phải chờ một năm nữa.

Đến từ lâu, hần gọi lên mấy món mà Như Tiểu Lam thích ăn, lại bảo tiểu nhị mang lên thêm một bình rượu ngâm hoa quả.

Như Tiểu Lam khịt khịt mũi nhỏ, nhìn về phía cái chén trong tay hần.

"Đây là loại rượu gì, thơm quá a..."

Di chứng sau khi bị biến thành động vật: Khứu giác quá nhanh nhạy.

Như Tiểu Lam nhìn chăm chăm vào chén rượu, trông mắt như sắp rớt vào bên trong.

"Tiểu hài tử không được uống rượu." Thanh Mặc Nhan không chút lưu tình đặt chén rượu ra chỗ khác.

"Quý hẹp hòi." Như Tiểu Lam nói thầm.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến nàng.

Như Tiểu Lam thò mặt qua: "Lém thử một ngụm thôi cũng không được sao?"

Lần trước nàng ăn tôm bị say là do Ngũ tiểu thư đã động tay động chân vào trong rượu, nàng vẫn cảm thấy bản thân không thể nào dễ dàng say như vậy.

Thanh Mặc Nhan liếc nàng: "Chỉ uống một ngụm."

Lập tức mặt mày Như Tiểu Lam trở nên hớn hờ.

Thanh Mặc Nhan cầm chén lên giúp nàng uống một ngụm nhỏ.

Như Tiểu Lam chép miệng, ánh mắt mê mẩn.

Vị quả thơm quá, có chút giống với đồ uống của hiện đại, không, so với thứ kia còn muốn ngon hơn.

Sau khi ăn no, Như Tiểu Lam lại một lần nữa tỏ ra thèm thuồng, lôi kéo tay áo Thanh Mặc Nhan như một tên vô lại, hết nhonge nhẽo rồi lại cứng rắn muốn uống thêm một ngụm nữa.

Áo choàng Thanh Mặc Nhan suýt chút nữa đã bị nàng xé rách.

Kết quả mơ màng hồ đồ, Như Tiểu Lam uống hần một chén rượu ngâm hoa quả, đến ngay cả chính mình trở về Hầu phủ như thế nào cũng không nhớ rõ.

Buổi sáng thời điểm tỉnh lại, nàng phát hiện thân thể mình trơn bóng, chỉ mặc duy nhất một cái yếm, đến ngay cả tiết khố cũng không biết đã ném đi đâu.

"A!" Nàng lập tức nâng chần lên, chặt chẽ bao lấy toàn thân thể.

Mẹ nó! Ngươi đã làm gì với cô nương ta!

Như Tiểu Lam không tiếng động lên án, đôi mắt màu xanh biếc trừng lớn.

Thanh Mặc Nhan đắp chần ngủ ở bên cạnh, để lộ ra nửa người trên, nhưng mà vẫn như cũ không có giấu hiệu muốn tỉnh lại.

Trên người hần mặc kiện trung y bằng lụa, tuy có chút rời rạc, nhưng tốt xấu gì vẫn còn mặc ở trên người.

Chờ một chút, này không giống với bộ dáng bị "hành hung" qua a.

Như Tiểu Lam có chút không xác định được.

Thấy Thanh Mặc Nhan còn đang ngủ, nàng lặng lẽ nâng chần lên chút, tự kiểm tra thân thể của chính mình.

Nơi nơi đều là vết bầm màu đỏ, ngay cả phần da thịt phía dưới cái yếm cũng không thoát khỏi.

Đây là bị làm sao?

Xuống thêm chút nữa... Lệ chảy thành dòng, ngay cả trên đùi cũng có...

"Thanh Mặc Nhan!" Nàng hung hăng đẩy người ngủ bên cạnh.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi mở mắt ra, giống như vừa mới tỉnh ngủ, nhưng mà đáy mắt lại là một mảnh trong trẻo, chẳng qua Như Tiểu Lam đang khản trương muốn chết, căn bản không chú ý tới điểm này.

"Ta... Trên người ta là xảy ra chuyện gì?" Nàng bực chần, vuron cánh tay nhỏ bé mập mạp ra.

Làn da trắng nõn, giống như chỉ cần véo một chút thôi là có thể chảy ra nước đến nơi.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan lười biếng dựa người ở nơi đó, tóc dài rối tung, trên người không còn khí thế sắc bén như hàng ngày nữa, ngược lại có vẻ nhu hòa đến dị thường.

"Nơi này, còn nơi này!" Như Tiểu Lam lại vurun chân từ trong chân ra.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lập tức tối sầm, bất động thanh sắc kéo chắn che đuôi nàng lại, rồi sau đó còn nhéo nhéo cánh tay nhỏ bé của nàng: "Bị côn trùng cắn."

"A?" Như Tiểu Lam cho rằng mình đã nghe lầm.

"Đêm mùa thu có không ít côn trùng, người ngày hôm qua uống xong rượu ngâm hoa quả liền say, khi ngủ cả thân đều ra mồ hôi, cho nên ta mới giúp người cởi y phục ra, đây là dấu vết lưu lại khi bị côn trùng cắn, bôi thuốc xong hôm sau sẽ hết." Thanh Mặc Nhan nói xong đứng dậy bước xuống giường, chậm rãi mặc thêm áo ngoài: "Người cứ chờ ở đây đi, ta đi tìm thuốc cho người."

Thanh Mặc Nhan ra khỏi phòng, lưu lại một mình Như Tiểu Lam ở trên giường mang theo vẻ mặt mê man.

Nguyên lai là bị côn trùng cắn a... Tuy rằng vẫn cảm thấy nơi nào đó có chút lạ, nhưng đúng là chỉ có cái lý do đó thôi.

Liên quan đến phương diện quen biết bạn trai, nàng chính là ở hiện đại không có một chút kinh nghiệm nào, từ nhỏ đến lớn nàng chỉ biết đi theo ông nội, nghe nói lần đầu tiên sau mộng sẽ rất đau.

Nàng thử cảm thụ.

Nơi đó không đau, xem ra Thanh Mặc Nhan không nói dối nàng.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mang thuốc vào, nàng lại một mực kháng cự, chết cũng không chịu để cho hắn bôi thuốc.

"Khi còn là mèo hương chẳng phải đều do ta bôi thuốc cho người sao, bây giờ mới biết thẹn thùng?" Thanh Mặc Nhan xụ mặt.

Hắn nói cũng có lý đi.

Như Tiểu Lam nguyên bản tâm còn đang kiên định đã bị tên chủ nhân bắt lương nào đó mê hoặc.

Ngoan ngoãn mở chân ra, để hắn bôi thuốc.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, trong mắt Thanh Mặc Nhan toát ra ngọn lửa sáng ngời.

Tư vị của vật nhỏ đúng là không tệ, chỉ tiếc hiện tại vẫn còn quá nhỏ, phải chờ thêm một chút.

Hắn còn phải nhịn thêm chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Bước lên con đường tìm được

Ba ngày sau, Thanh Mặc Nhan chuẩn bị rời khỏi kinh thành.

Bởi vì lần này có thêm Như Tiểu Lam đồng hành, còn có cả rôi gỗ Ngàn Thương, cho nên Thanh Mặc Nhan đã chuẩn bị ba chiếc xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan lưu lại một trăm tên tử sĩ, để bọn họ bảo vệ cho sân.

Huyền Ngọc chọn ra hai mươi tên tử sĩ khác, trang điểm thành bộ dáng gia đình bình thường, mọi người cười ngựa đi theo.

"Ra khỏi thành, các người phải gọi ta là công tử." Thanh Mặc Nhan phân phó.

"Kia Như cô nương thì sao?" Huyền Ngọc hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, nàng mặc trên người kiện váy hoa màu tím, bên ngoài phủ lớp áo choàng lông gấm, cả người nhìn qua cảm giác mềm mại, làm hắn kim lòng không đậu muốn đưa tay ra sờ một cái.

"Các người gọi nàng là tiểu phu nhân đi."

"Rầm!" Như Tiểu Lam trượt chân ngã quy ở trong xe, hòm đựng lá bùa văng ra, lá bùa rơi xuống khắp xe.

"Vì sao phải gọi ta là tiểu phu nhân!"

Nhân gia rõ ràng mới chỉ có mười tuổi, vẫn còn thanh xuân vô địch, đáng yêu vô song, người làm sao có thể để cho người khác gọi ta là tiểu phu nhân.

Huyền Ngọc không nhìn ánh mắt ai oán của Như Tiểu Lam, lên tiếng đáp lời rồi thối lui.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng nhặt những lá bùa rơi ra, chậm rì rì nói: "Địa phương chúng ta phải đi đến là một nơi có nhiều núi cao, người dân buru hân, nam tử nơi đó có thói quen cướp cô dâu, chỉ cần nhìn trúng nữ tử nào, sẽ đoạt mạng về, chẳng lẽ ngươi muốn bị người ta bắt về làm cô dâu nuôi tử tế?"

"Nếu để bọn hân gọi ta là tiểu phu nhân... Này có khác gì với cô dâu nuôi tử tế đâu..." Như Tiểu Lam bĩu môi.

"Đương nhiên là khác nhau." Thanh Mặc Nhan đem lá bùa bỏ vào cái hòm nàng đang ôm trong lòng: "Ngươi là cô dâu nuôi tử tế của ta, ta sẽ nuôi ngươi đến trắng trẻo mập mạp, nhưng nếu ngươi làm cô dâu nuôi tử tế của bọn họ, thì chỉ có thể làm việc cả ngày, còn phải xuống bếp nhóm lửa nấu cơm... Ngươi cảm thấy bên nào tốt hơn?"

"Ăn uống không phải trả tiền không phải làm việc vẫn tốt hơn." Như Tiểu Lam không có chút tự tôn gì tay nhỏ bé lên, vô si tò về nàng đã triệt để bị thần phục.

Thanh Mặc Nhan nhéo mặt nàng, trong mắt tràn đầy ý cười.

Như Tiểu Lam chịu đau, tùy ý hân nhào nặn mặt mình.

Xe ngựa ra khỏi cửa thành, dọc theo quan đạo (*) chạy như bay mà đi.

(*) Quan đạo: Đường sá do triều đình, nhà nước cho lập ra để dân chúng dùng.

Cách không xa cửa thành có một chiếc xe ngựa khác, một vị bạch y công tử thân nhiên lắc tay gấp cây quạt vào.

"Thiếu Khanh rời khỏi, truyền tin đi." Hân phân phó với người ngoài xe.

Mã phu bên ngoài vung tay lên, một con bò câu đưa tin tung cánh, bay về phía chân trời.

"Lúc này đây, Thiếu Khanh hẳn là rất hy vọng có thể tìm được mấy loại dược liệu quan trọng đi." Bạch y công tử cầm một quân cờ trắng lên, tiện tay đặt xuống bàn cờ.

Đối diện bàn cờ, là thái tử Thanh Thành, hân trầm ngâm một lúc, hạ xuống một quân cờ, rồi sau đó ăn luôn bốn quân cờ trắng của đối phương.

"Kỳ nghệ của thái tử điện hạ lại cao thêm một bậc rồi." Bạch y công tử cười nói, cây quạt mở ra hiện lên bốn chữ vàng: Trăm tài công tử.

"Bạch công tử nói đùa, bất kể là ai cả ngày chỉ có thể làm bạn với quân cờ, kỳ nghệ cũng sẽ tự nâng cao lên thôi." Vu Thanh Thành lấy tay áo che miệng ho khan vài tiếng, sâu trong đáy mắt hiện lên bóng dáng lúc nhỏ của hân.

Đó là một hài tử gầy yếu, cả ngày đều phải làm bạn với chén thuốc, ngồi ở trong đại điện trống rỗng, đối mặt với bàn cờ, một mình đánh cờ.

Vì sao hân không được ra bên ngoài, hân cũng muốn giống như các hoàng đệ khác, được học tập cưỡi ngựa bắn cung, làm những việc mình muốn.

Vì sao hân vừa ra ngoài sẽ sinh bệnh, đến ngay cả đi hóng gió cũng là một hy vọng quá xa vời..

"Bạch công tử, đến lượt ngươi." Vu Thanh Thành nheo mắt lại, khóe miệng nâng lên ý cười đẹp mắt.

Sâu trong đáy mắt, bóng dáng khi còn nhỏ đã biến mất, chỉ còn lại hình tượng của một nam tử trẻ tuổi ưu nhã tôn quý, mỉm cười trên mặt như tắm gió xuân, nhưng mà chỉ có mình hân biết, ý cười này chưa bao giờ chạm đến đáy lòng hân.

"Không biết lúc này đây, Thiếu Khanh sẽ tìm được loại dược liệu quý hiếm gì, ta hiện tại có chút mong đợi a."

Bên trong xe ngựa, ả ả truyền đến thanh âm cúi đầu nói chuyện.

Sắc thu ngày càng dày.

Lá cây ven đường đều đã nhuộm nhàn nhạt màu vàng, trên bầu trời, một đàn chim nhạn từ không trung bay vút mà qua.

Khi bắt đầu lên đường, Như Tiểu Lam còn phi thường hưng phấn, mở cửa sổ ngắm phong cảnh, nhưng mà liên tiếp mấy ngày nay, đến ngay cả mỹ cảnh đẹp đến đâu cũng làm cho người ta cảm thấy buồn tẻ.

Theo lay động của xe ngựa, mí mắt nàng không nhịn được mà đánh nhau.

Đúng lúc này, nàng cảm nhận được có người vươn cánh tay tới vòng qua ôm lấy thân thể nàng.

"Muốn ngủ thì ngủ đi, gật gù như thế cũng không sợ đụng đầu vào xe." Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm rắn dạn của Thanh Mặc Nhan.

Nàng muốn đáp lại, nhưng thật sự quá buồn ngủ, trực tiếp ngã xuống trên người Thanh Mặc Nhan.

Xe ngựa xóc nảy ở trên đường, thỉnh thoảng lại làm nàng tỉnh giấc, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng mơ mơ màng màng cảm thấy xe ngựa đã dừng lại.

Nàng thoải mái không muốn mở mắt, muốn tiếp tục ngủ tiếp.

"Thỉnh cầu các vị chờ một lát, xe ngựa chúng ta bị hỏng ở trên đường, còn phải mất một lúc nữa mới có thể sửa xong..."

Bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm xa lạ.

Như Tiểu Lam mở mắt một chút.

Thanh Mặc Nhan nằm nghiêng ở bên người nàng, một tay cầm sách, tay còn lại thì đang đặt bên hông nàng.

"Huyền Ngọc." Hắn gọi một tiếng ra bên ngoài.

"Công tử."

"Đi lên phía trước nhìn xem, phải mất bao lâu nữa mới có thể sửa xong, nếu quá lâu chúng ta đổi sang đường khác đi."

"Vâng."

Như Tiểu Lam tỉnh ngủ đôi chút, ngồi dậy xoa mắt: "Có chuyện gì vậy, sao xe không đi nữa?"

"Phía trước là đường núi, mặt đường rất hẹp, vừa vặn có người bị hỏng xe ngựa ở trên đường."

Như Tiểu Lam tò mò đưa đầu ra ngoài cửa sổ.

Cách không xa có mấy chiếc xe ngựa đang dừng ở trên đường, một vị lão giả râu bạc đang nói chuyện với một người nam tử trẻ tuổi.

Thời điểm nàng cúi đầu nhìn xung quanh, người trẻ tuổi kia cũng vừa vặn nhìn qua, chạm nhau với tầm mắt nàng.

"Ánh mắt đẹp quá." Người trẻ tuổi buông tiếng thở dài.

Lão giả thuận thế quay đầu lại, thời điểm nhìn thấy Như Tiểu Lam cũng cảm thấy hơi sững sốt.

Như Tiểu Lam hồn nhiên chưa phát hiện ra, vẫn cúi đầu nhỏ nhìn quanh như cũ.

Huyền Ngọc đi tới nói: "Công tử, xe ngựa phía trước bị mắc vào trong mương, mấy đường nhỏ khác gần đây xe đều không thể đi qua được."

Nói cách khác bọn họ chỉ có thể chờ xe phía trước sửa xong mới có thể đi tiếp.

Đúng lúc này, lão giả râu bạc đã đi tới, thì lễ nói: "Lão nhân họ Thái, chính là muốn đến Thạch Phưong trấn để thu mua dược liệu, xe ngựa chúng ta bị mắc kẹt vào trong mương ở ven đường, muốn mượn một ít nhân thủ giúp kéo xe lên, đi bên ngoài đường, cùng người khác thuận lợi chính mình cũng thuận lợi, trên xe ta có mang theo mấy vỏ rượu ngon, đêm nay muốn mời chư vị cùng uống vài chén."

Quả nhiên người buôn bán đều rất giỏi ăn nói, Như Tiểu Lam nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan vẫn ngồi trong xe không hề lộ diện.

"Huyền Ngọc, tìm vài người qua đó giúp đi."

"Vâng."

Huyền Ngọc chọn ra năm tên tử sĩ, cộng với số người của Thái lão, chưa đến một nén hương đã kéo xe ngựa lên thành công.

Cuối cùng ở trước lúc mặt trời lặn mới đi qua được đường núi, tiếp theo đi đến địa hình một khe núi.

"Xem ra hôm nay chỉ có thể qua đêm ở chỗ này."

Đoàn xe của Thái lão dừng ở bên ngoài rừng, rồi sau đó mới đi lại dò hỏi Huyền Ngọc: "Các người có muốn qua đêm ở đây hay không, ra khỏi cửa vẫn phải đặt an toàn của chủ lên hàng đầu, chúng ta ghé vào cùng nhau vừa vặn cũng có thể làm bạn."

Huyền Ngọc không làm chủ được, chỉ có thể hỏi Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn trời, phun ra hai chữ: "Hạ trại."

Thái lão bên kia đã dấy lên lửa trại, người trẻ tuổi bên cạnh hắn nói với Huyền Ngọc: "Đêm nay phụ thân ta làm chủ, mời gia chủ người lại đây được không?"

Vừa dứt lời, từ phía xe ngựa đối diện đi xuống một vị công tử trẻ tuổi, dáng người thon dài, cầm y hoa phục, hông đeo ngọc bội, vừa nhìn là biết đệ tử nhà phú quý.

Lão giả thấy thế đứng dậy chuẩn bị tiến lên nghênh đón.

Vị công tử kia đột nhiên xoay người lại bế một nữ hài tử trắng trẻo từ trong xe ra.

Đồng dạng cũng là cầm y hoa phục, nhưng lại không giống với người thường, ánh mắt của nữ hài tử này tựa như đá phi thủy, xinh đẹp vô cùng.

Người trẻ tuổi ở đối diện nhìn đến ngay người, đến ngay cả lão giả bên cạnh và những người khác cũng đều nhìn lại đây, ánh mắt không chút cố kỵ đánh giá.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được lửa nóng trong tầm mắt của những người này, mảy may lại.

Chương 130: Trên đường ngẫu nhiên gặp phụ tử Lão thái, tiểu phu nhân muốn đi giải quyết

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam xuống xe ngựa, cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng từ phía đối diện, không khỏi nhăn mày lại.

Huyền Ngọc phát hiện ra chủ tử không vui, đang định mở miệng nói chuyện, chợt nghe thấy giọng nói trẻ con truyền đến: "Thanh Mặc Nhan, ta đói bụng."

Này thanh âm ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong cảm giác như ném qua mật ngọt.

Huyền Ngọc nhất thời quên luôn cả việc vừa rồi mình định mở miệng nói ra.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, chống lại một đôi mắt màu xanh biếc, sáng lấp lánh, đầy mong chờ nhìn hấn.

"Sẽ được ăn ngay thôi." Miệng Thanh Mặc Nhan cong lên.

Hấn còn nhớ lúc trước đã hỏi qua nàng, trên đường có sợ khổ không, kết quả nàng lại hỏi lại hấn có phải chịu đói không.

Hai người đi tới trước lửa trại, Huyền Ngọc sai người mang đệm đến, trải tấm da thú trông ấm xuống đất, rồi sau đó mới an trí chỗ ngồi.

Như Tiểu Lam chớp mắt to nhìn lão già cùng người trẻ tuổi ở phía đối diện, ánh mắt hiện lên tia sáng, nàng vươn tay nhỏ bé ra vẫy vẫy về hướng bọn họ: "Hi. Chào các người."

Thái lão nhân cùng người trẻ tuổi đều ngây ngẩn cả người.

Đây là có ý gì?

Vẫn là người trẻ tuổi phản ứng nhanh hơn: "Vị cô nương này... Phương thức chào hỏi thật là đặc biệt."

Lúc này Như Tiểu Lam mới nhớ tới mình vừa nói nhầm, nhưng mà nàng rất chán ghét phương thức quý gối hành lễ, hơn nữa nàng vừa mới ngồi xuống, nếu lại đứng lên... Rất lãng phí thể lực a, bụng của nàng cũng đang thầm thì kêu, nếu đứng lên nhất định sẽ tiêu hao một nguồn năng lượng rất lớn, bụng sẽ càng đói hơn.

Khuôn mặt nàng đau khổ đang suy nghĩ do dự xem có nên đứng dậy thi lễ hay không, đột nhiên Thanh Mặc Nhan duỗi tay kéo, thân mình Như Tiểu Lam không vững, ngã về phía sau.

Thanh Mặc Nhan giờ tay ra trực tiếp đỡ lấy vật nhỏ rồi ôm nàng ngồi lên trên gối hấn.

"Hai vị đừng vội nói chuyện, tiểu phu nhân của ta đang đói bụng, không biết có gì để ăn không."

Tiểu phu nhân... Đây là cái quý gì!

Như Tiểu Lam hận không thể giấu mặt mình đi, bình thường âm thầm xưng hô thì cũng được thôi, nhưng bây giờ đang ở trước mặt người ngoài sao hấn lại có thể gọi thân nhiên đến thế, Thanh Mặc Nhan, người thật sự không biết xấu hổ sao!

Trên mặt Thanh Mặc Nhan đến nửa điểm dị thường cũng không có, ngược lại đã làm cho hai người ở đối diện kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày sau mới khôi phục lại tinh thần được.

"Đương nhiên là có..." Thái lão vội sai người lấy bình sứ từ trên lửa trại xuống, bên trong là món canh xương.

Huyền Ngọc thấy thế lập tức đi đến làm thay người nọ, tự tay múc cho Như Tiểu Lam một chén nhỏ.

Canh xương đã sớm nấu chín, nước vẫn đang còn nóng, mang theo mùi thơm của xương tủy.

Xem ra những người này đã quen đi đường, mọi thứ đều chuẩn bị đủ cả.

Canh rất nóng, Như Tiểu Lam trừng mắt không dám đụng vào.

Sau khi biến thành động vật nàng cũng mang theo tập tính của loài mèo, phi thường sợ nóng, đồ ăn nóng chút thôi đã khiến mắt nàng choáng váng, chỉ có thể hít mũi ngồi nhìn chần chừ cái chén nhỏ.

Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc lấy cái thìa đến đây, thông thả ung dung múc canh ra, thổi nguội từng chút rồi đút cho nàng uống.

Như Tiểu Lam cảm nhận được ánh mắt của một già một trẻ đối diện lại chuyển về phía bên này, nàng cảm thấy mắt tự nhiên xê dịch mông: "Ta có thể tự mình uống."

Hiện tại bộ dáng nàng cũng đã hơn mười tuổi, không thể giống như hồi bốn, năm tuổi ăn vạ ở trên người hắn được.

"Chén rất nóng, ngươi cầm được?" Thanh Mặc Nhan khinh thường nói.

Như Tiểu Lam vươn ngón tay ra thử sờ vào chén nhỏ, quả nhiên là nóng đến dọa người.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan lại có thể cầm đến vững vàng.

Lão giả đối diện lên tiếng, giới thiệu về mình trước.

Nguyên lai người trẻ tuổi đi bên cạnh Thái lão là con trai hắn, tên gọi Thái Nghĩa Minh, phụ tử hai người buôn bán thuốc để kiếm sống, mùa thu hàng năm đều sẽ đến Thạch Phưong trấn để thu mua dược liệu.

"Thanh công tử cũng là người buôn bán thuốc sao?" Thái lão hỏi, đồng thời đánh giá Huyền Ngọc.

Lăn lộn nhiều năm, hắn nhìn ra được thân thủ bất phàm của Huyền Ngọc, không giống với gia đình trong gia đình bình thường, đặc biệt là vị Thanh công tử này, khí thế quanh thân không hề giống thường nhân, ngược lại nhìn giống như công tử nhà quyền quý.

"Nghe nói dược liệu ở Thạch Phưong trấn đều được lấy từ vùng núi sâu gần đó?" Thanh Mặc Nhan không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thái lão, mà là đổi sang hướng khác.

Thái lão gật đầu: "Vùng đó núi rừng hung hiểm, một mình hái thuốc tuyệt đối không dám đi vào sâu trong rừng, cho nên giá cả dược liệu cũng cao hơn không ít."

"Chỉ cần là dược tốt, cao hơn nữa cũng không sao." Thanh Mặc Nhan thần nhiên nói, đồng thời mang thìa canh cuối cùng dứt vào trong miệng Như Tiểu Lam.

"Xin hỏi Thanh công tử, vị cô nương này là..." Thái Nghĩa Minh tò mò hỏi.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn lau miệng cho Như Tiểu Lam: "Ngươi hỏi tiểu phu nhân của ta?"

Như Tiểu Lam đoạt lại khăn, tính dùng nó để che hết mặt.

Mở miệng ra là tiểu phu nhân, ngươi còn không sợ dọa người sao.

Thái lão cùng con trai hắn trao đổi ánh mắt: "Thanh công tử lần đầu tiên đến Thạch Phưong trấn sao?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

"Có chuyện này... Sợ là Thanh công tử không biết." Thái lão cẩn thận nói: "Gần Thạch Phưong trấn có ba sơn trại, ban đầu đều là những người đáng thương không có nhà để về, cũng có ít giặc cô chạy nạn tới đây, chỉ cần là nữ tử bọn họ nhìn trúng, thì sẽ trực tiếp bắt về, ngài vị này... Tiểu phu nhân... Nếu đến Thạch Phưong trấn, sẽ không tránh khỏi lo lắng hãi hùng."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam, nha đầu không tìm không phải đang gặm bánh rán, làm cho cả tay toàn là mỡ.

"Đa tạ Thái lão nhắc nhở, ta sẽ chú ý." Thanh Mặc Nhan trực tiếp bỏ qua đề tài này.

Thái lão thấy đối phương không để ý, nếu nói thêm thì cũng không tốt, hai bên dùng cơm, Thái lão lại lấy rượu ra, cảm kích đám người Huyền Ngọc đã giúp đỡ hắn.

Nhưng mà Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ kia lại không uống rượu, Thái lão khuyên bảo một hồi cũng không có ai uống lấy một chén, chỉ đành bỏ qua.

Dùng cơm xong Thanh Mặc Nhan ngồi nói chuyện phiếm cùng Thái lão và Thái Nghĩa Minh, hỏi thăm những chuyện liên quan đến Thạch Phưong trấn.

"Nghe nói mùa thu trong núi có sản sinh ra một loại dược liệu gọi là quý thảo?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Thái lão nghiêm túc: "Thanh công tử đến vì loại dược liệu này? Sợ là sẽ phải thất vọng quay về."

"Vì sao?"

"Quý thảo sinh trưởng ở sâu trong núi, nghe đồn dải núi này ngày xưa là một nơi chết chóc, tụ tập quá nhiều oan hồn, cho nên mới hóa thành quý thảo, nhưng mà ban ngày người sẽ không nhìn thấy nó, chỉ có thể đợi đến ban đêm mới thấy nó phát ra ánh sáng nhạt, trong rừng có dã thú hoành hành, người thường căn bản vô pháp ứng đối, thường chưa tìm được quý thảo, đã táng thân vào miệng thú."

Thái lão lắc đầu liên tục: "Dù cho ngẫu nhiên có một gốc quý thảo, cũng phải giá trị đến trên vạn kim, không phải thứ mà người thường có thể mua được."

"Thái lão từng nhìn thấy quý thảo?" Thanh Mặc Nhan thăm dò nói.

Thái lão lắc đầu, lúc này Thái Nghĩa Minh mới nói chen vào: "Nghe đồn có một năm người của Thanh Thủy trại nhặt được một gốc cây, nhưng chưa đợi bọn họ ra tay thì đã bị người nào đó tập kích trong đêm, toàn bộ Thanh Thủy trại chết quá nửa, cũng chính là từ lúc đó thế lực Thanh Thủy trại đã không còn lớn mạnh bằng lúc trước nữa, hiện tại cũng chỉ có thể phái người đi hái thuốc ở những khu rừng gần đó, không dám tiến sâu vào nơi thâm hiểm."

"Trong rừng này dã thú lợi hại nhanh, hơn nữa còn có chứng khí lui tới, đi vào rất dễ bị lạc đường, hoặc là trực tiếp trúng độc bỏ mình." Thái lão lắc đầu liên tục: "Cũng không biết dược liệu năm nay của Thạch Phưong trấn có giá trị như thế nào."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nghe, đáy mắt ẩn ẩn hiện lên tia sáng nóng rực.

Hắn không có đường lui, vì để giải trừ cở độc trong cơ thể, hắn chỉ có thể liều một phen.

Hon nữa đối với việc lần này đi tìm được, hắn đã ôm theo hy vọng rất lớn, trước kia hắn phái người tới đều bị táng thân trong rừng, mà lúc này đây, hắn dẫn theo vật nhỏ đến, vật nhỏ có thể nhìn thấy được những thứ mà bọn họ không thấy.

Này có lẽ là trời cao thương hại hắn, cũng là cơ hội cuối cùng của hắn.

Hắn đang nghĩ ngợi, chợt thấy góc áo bị người lôi kéo.

Cúi đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang chớp đôi mắt to, hai gò má ửng đỏ, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Ta muốn đi giải quyết..." Như Tiểu Lam lấp bắp nói.

"Vậy thì đi thôi."

"Đi đâu a?"

Thanh Mặc Nhan duỗi một ngón tay chỉ chỉ: "Nơi nào cũng được."

Như Tiểu Lam bắt được ngón tay hắn, hận không thể bịt miệng hắn lại.

Người nói to trước mặt nhiều người như vậy làm gì, hon nữa bây giờ là nửa đêm nơi nơi đều tối đen như mực, người bảo ta phải đi đâu a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Gặp lợn rừng giữa đường, mới tiến vào Thạch Phường Trần đã bị lời đồn đánh vào người

Thanh Mặc Nhan bị vật nhỏ chặn tay, mới suy nghĩ kỹ.

Bởi vì hắn cũng phát hiện ra vấn đề này, bốn phía đều là người của bọn họ cùng hộ vệ đi theo Thái lão, nên Như Tiểu Lam mới không dám chạy đi quá xa, mà nàng lại là một người quá mức nổi bật, đi đến đâu cũng sẽ bị người ta nhìn chăm chăm vào.

Thanh Mặc Nhan đứng dậy, rũ áo choàng, cáo từ phụ tử Thái lão.

Như Tiểu Lam đi theo phía sau hắn, hai người đi tới sau xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan phát tay với Huyền Ngọc, Huyền Ngọc lập tức hiểu ý, bảo tử sĩ xung quanh thối lui chút.

"Ồ đây đi." Thanh Mặc Nhan chấp tay ra sau đứng ở nơi đó, giống như đang thưởng thức phong cảnh.

Như Tiểu Lam cứng đờ: "Người xoay người sang chỗ khác đi!"

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm: "Nơi này không thể so sánh với Hắc phủ, ban đêm sẽ có dã thú xuất hiện, chúng nó thích ăn nhất là da thịt tiểu hài tử non mềm như người."

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy có một trận gió lạnh từ phía sau thổi đến.

"Kia... Vậy người đứng xa chút." Như Tiểu Lam run run ngồi vào trong bụi cỏ.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn tiểu nhân nhi kia một hồi đứng lên, một hồi ngồi xổm xuống, một hồi đi lại xung quanh, tới tới lui lui.

"Chỉ là đi tiểu thôi cũng nên đi xong rồi chứ." Thanh âm vô tình của Thanh Mặc Nhan truyền đến: "Người ở đó làm cái gì?"

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt: "Cò quá dài, đâm ta..."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút kịch liệt, hon nữa ngày mới thốt ra được một câu: "Thật sự nhiều..."

Như Tiểu Lam lại hoạt động mất nửa ngày, thật vất vả mới ngắt bớt cỏ xung quanh đi, xong xuôi mới ngồi xổm xuống.

Ban đêm cực yên tĩnh, bốn phía không ngừng truyền đến đến thanh âm kêu vang của côn trùng.

Như Tiểu Lam nhìn chăm chăm Thanh Mặc Nhan đang đứng ở cách đó không xa làm sao cũng không thả lỏng bản thân được, đáng chết, quá khản trương, hắn đứng

gần như thế, lỡ nghe thấy thanh âm xấu hổ thì sao.

Ngay tại thời điểm nàng đang do dự, bụi cỏ phía sau truyền đến động tĩnh rất nhỏ.

Nàng còn chưa kịp quay đầu lại, chợt thấy thứ gì đó rất lạnh lẽo chạm vào trên mông nàng.

"A!" Nàng bị dọa hét to một tiếng nhảy dựng lên, liều lĩnh bổ nhào vào trên người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan bị nàng làm cho phát hoảng, còn chưa làm rõ xem rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, vật nhỏ quần áo không chỉnh tề liền cứ thế nhảy tới trên người hắn.

"Trong bụi cỏ có thứ gì đó!" Nàng liều mạng bò lên trên thân thể Thanh Mặc Nhan, kiệt lực muốn tránh xa thứ kia, càng xa càng tốt.

Nàng bò thẳng lên đầu vai Thanh Mặc Nhan, ôm lấy đầu hắn, ngồi hẳn lên trên vai hắn: "Ở nơi đó, chính là ở nơi đó!" Nàng chỉ vào bụi cỏ.

Thanh Mặc Nhan đi qua.

Từ trong bụi cỏ nhảy ra một con ếch, chậm chậm hoạt động thân thể, bật nhảy bật nhảy nghênh ngang rời đi...

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nhìn một màn này, tiếp theo lại quay đầu muốn nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam ôm cổ hắn: "Không được nhìn!"

Lần này đúng là quá mất mặt, đến ngay cả quần nàng còn chưa mặc vào.

Đội đến khi hai người đi từ phía sau xe ngựa ra, Thái Nghĩa Minh đã chờ bọn hắn từ rất lâu.

"Phụ thân ta muốn kết giao bằng hữu với Thanh công tử, ngày mai hai đội chúng ta có thể cùng đồng hành không?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu, mang theo Như Tiểu Lam vào trong xe ngựa.

Ngày hôm sau, hai đội đồng hành.

Trên đường đi không hề an toàn, thỉnh thoảng lại có dã thú xuất hiện, bất quá đối với đám người Huyền Ngọc mà nói, mấy việc này không tính là gì cả.

Ngân Thương vẫn luôn ở trong xe ngựa, Như Tiểu Lam cũng không dám để cho nàng lộ diện, cũng may bản thân rồi gở không có bất cứ yêu cầu gì với hoàn cảnh sống, cho nên dọc theo đường đi cũng không xảy ra sai sót gì.

Đến trưa, Thanh Mặc Nhan đang định phân phó Huyền Ngọc dừng xe tìm nơi nghỉ ngơi, trong rừng đột nhiên truyền đến tiếng dã thú rít gào.

Như Tiểu Lam vươn đầu nhỏ ra nhìn xung quanh.

Đoàn xe của Thái lão ở phía trước cũng dừng lại.

"Hình như là có người hái thuốc gặp nguy hiểm." Thái Nghĩa Minh nói.

Cỏ cây trong rừng tán loạn, một con lợn rừng cực to chạy như điên ra, răng nanh màu xanh phỉm bạc quang.

Đám người Huyền Ngọc đều đem tay đặt lên chuôi kiếm, chuẩn bị tùy thời bảo vệ chủ tử.

Cách lợn rừng không xa, có bốn người đeo giỏ thuốc đang liều mạng chạy trốn, trong tay bọn họ có nắm cung tên, còn cả trường đao, thường thường xoay người lại phản kích.

Như Tiểu Lam hưng phấn ra khỏi xe, ánh mắt sáng lên.

Thanh Mặc Nhan phát hiện ra vật nhỏ khác thường, cũng theo sát nàng ra khỏi xe ngựa.

"Nhìn thấy cái gì?" Hắn thấp giọng hỏi.

"Ta muốn con lợn rừng kia."

"Muốn ăn thịt lợn nướng sao?" Thanh Mặc Nhan nhún mày.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam lập tức suy sụp: "Ta tham ăn như vậy sao?"

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc gật đầu: "Phi thường tham ăn."

Như Tiểu Lam đỡ chán, làm sao đây, nàng không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Người nào đó vẫn chưa rõ tình huống tiếp tục truy vấn nàng: "Thật sự không muốn ăn?"

Như Tiểu Lam cực lực đè nén xúc động muốn cào hắn xuống, thấp giọng nói: "Thứ ta muốn là răng nanh của lợn rừng, chỉ cần khắc bùa chú lên trên đó, thì có thể trông khỏi không bị chương khí xâm phạm."

Trên mặt Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc, trong lòng cũng khê động.

Bọn họ đang muốn đi vào sâu trong rừng, loại đồ vật này tự nhiên là rất cần.

Điểm tay gọi Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan thấp giọng phân phó vài câu.

Thái Nghĩa Minh cùng Thái lão ở cách đó không xa thấy được, bất an nói: "Thanh công tử chẳng lẽ là muốn ra tay giúp bọn hắn?"

"Tại sao không thể?" Thanh Mặc Nhan hỏi lại.

Thái lão lắc đầu liên tục: "Ta khuyên công tử đừng nên xen vào việc của người khác sẽ tốt hơn, nhìn cách ăn mặc của bọn họ, hẳn chính là người Thạch Phưởng trấn, bọn họ phần đông đều tâm cao khí ngạo, người giúp họ ngược lại còn không được cảm kích..."

Thái lão vừa dứt lời, trong rừng liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Như Tiểu Lam mất thấy lợn rừng muốn đuổi theo bốn người kia vào trong rừng sâu, nàng đuổi tay ra búng một cái.

"Chó ngốc!"

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh chỉ cảm thấy hoa mắt, từ bên người Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy ra một con chó màu đen, vung đầu lười ra chạy về phía trong rừng.

"Huyền Ngọc!" Thanh Mặc Nhan lên tiếng.

Huyền Ngọc lập tức mang theo năm tên tử sĩ cũng xông vào trong rừng theo.

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh kinh ngạc đứng ở nơi đó, đợi đến khi bọn hắn phục hồi lại tinh thần, đám người Huyền Ngọc đã nâng con lợn bị giết quay lại đây.

Như Tiểu Lam hưng phấn muốn nhảy từ trên xe xuống.

Động tác Thanh Mặc Nhan còn nhanh hơn so với nàng, trực tiếp dùng tay ôm nàng lên.

Như Tiểu Lam vùng vẫy hai cái căng chân ở giữa không trung: "Người làm gì, để ta xuống!"

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói bên tai nàng: "Ta sẽ bảo Huyền Ngọc đem thứ ngươi muốn đến đây, đừng để cho Thái lão bọn họ biết chuyện này."

Lúc này Như Tiểu Lam mới an tĩnh lại.

Đám người Huyền Ngọc ném lợn rừng xuống đất.

Mấy người Thái lão chạy tới, nhìn cơ thể cực lớn của lợn rừng chặc chặc thờ dài.

"Bốn người hái thuốc kia đâu?" Thái Nghĩa Minh hỏi.

"Đã chạy." Huyền Ngọc nói, Thanh Mặc Nhan chỉ sai hắn đi giết chết lợn rừng, cũng không bảo bọn họ đi cứu người, cho nên hắn khinh thường để ý tới hành tung của bốn người hái thuốc kia.

Hôm đó, mọi người ăn rất nhiều thịt lợn rừng nướng, đến ngay cả chó ngốc cũng được phân cho một khối thịt lớn.

Thanh Mặc Nhan lặng lẽ đem răng nanh lợn rừng đưa cho Như Tiểu Lam.

Hai ngày sau, đoàn xe cuối cùng cũng đi đến Thạch Phưởng trấn.

Nhưng mà bọn họ vừa mới tiến đến trấn đã bị một đám người vây quanh, có người chỉ vào xe bọn họ gân cổ lên kêu: "Là bọn họ, chính là bọn họ đoạt con mồi của chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Mãnh hổ không nghe tiếng chó sủa, hảo hán tha mạng

Thanh Mặc Nhan vừa mới đến Thạch Phưởng trấn, đã bị một đám người vây quanh.

"Là bọn họ!" Một nam tử xa lạ chỉ vào xe ngựa của bọn họ: "Là bọn họ ở trong rừng đoạt mất con mồi của chúng ta!"

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh ra mặt, muốn giải thích vài câu.

Nhưng mà xe ngựa của Thanh Mặc Nhan bọn họ đến ngừng còn không ngừng, trực tiếp chạy qua giữa đám người đó, đi vào Thạch Phường trấn.

"Thanh công tử?" Thái Nghĩa Minh sốt ruột gọi.

"Chúng ta đi tìm quán trọ nghỉ ngơi trước." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, rồi buông màn xe xuống, cũng không thèm để ý tới cư dân đang vây quanh chỉ trỏ, đi thẳng.

Thái lão bất đắc dĩ, giải thích với người nọ mất nửa ngày trời, đợi đến khi bọn họ đến quán trọ, mấy người Thanh Mặc Nhan đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Như Tiểu Lam thay vào một thân nam trang, ăn mặc tựa như một vị tiểu công tử, một đầu tóc đen để hết ra sau đầu, dùng dây cột tóc buộc lại.

Thanh Mặc Nhan cũng thay đổi y phục, dẫn Như Tiểu Lam ra khỏi quán trọ.

"Thanh công tử, các người đây là muốn đi đâu?" Thái Nghĩa Minh không hiểu hỏi.

"Ra trấn đi dạo." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Muốn tìm người dẫn đường."

Mọi người đang nói chuyện, đột nhiên nam tử xa lạ ầm ĩ nói Thanh Mặc Nhan đoạt con mồi lại xuất hiện: "Là bọn họ, ở trong rừng đoạt đi con lợn rừng mà vất vả lắm chúng ta mới bắt được, bọn họ ý có nhiều người, tất cả mọi người sau này nhìn thấy bọn họ nhớ phải chú ý."

Theo tiếng kêu la của người nọ, người dân xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều.

Thái lão cùng con hấn không nhịn được nói: "Không phải là giải thích với người rồi sao, chúng ta lúc đó chỉ là đi ngang qua, thấy các người bị lợn rừng truy đuổi chạy trời chết, nên mới ra tay tương trợ..."

Người nọ gân cổ: "Người nói vậy, bốn người chúng ta khổ cực thủ sẵn ở trong rừng hai ngày hai đêm mới bắt được, cuối cùng lại bị các người đoạt đi rồi!"

Thái Nghĩa Minh nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, chưa sót cười: "Thanh công tử, người thấy không? Lúc trước khuyên người không nên ra tay tương trợ, kết quả vẫn là..."

"Uy, người kia, người tên là gì?" Thanh Mặc Nhan không mở miệng, nhưng Như Tiểu Lam ở bên cạnh hấn lại lên tiếng chỉ vào nam tử xa lạ càn quấy kia.

"Người... Người hỏi ta sao?" Nam tử kia có chút ngoài ý muốn, bên này hấn kêu la cả nửa ngày, mà Thanh Mặc Nhan bên kia vẫn khí định thần nhàn (*), đến nửa điểm phản ứng cũng không có.

(*) Khí định thần nhàn: Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã

"Ta, ta tên là Sứ Đại Thiên."

Như Tiểu Lam phì một cái cười ra tiếng, tiếng cười thanh thúy tựa như chuông bạc kêu vang, khiến trong lòng mọi người không khỏi thấy thoải mái.

"Tên này thật thú vị, Thanh Mặc Nhan, hay là chúng ta dùng hấn làm người dẫn đường đi." Như Tiểu Lam giờ khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói với Thanh Mặc Nhan.

Ngữ khí chân thành, đến ngay cả phụ tử Thái lão cũng ngại ngần cả người.

Đứa nhỏ này đến cùng là có đầu óc hay không, người này ở khắp nơi phát ngôn bừa bãi, vu oan các người đoạt con mồi của bọn họ, người lại còn muốn thuê hấn làm người dẫn đường.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lóe sáng, gật đầu nói: "Được, vậy dùng hấn đi."

Lần này ngược lại đến phiên Sứ Đại Thiên bất an.

"Các người có làm hay không, ta nói các người đoạt của chúng ta..."

"Đã biết đã biết, nếu bây giờ người rảnh thì ra trấn cùng chúng ta đi, công tử chúng ta muốn đi dạo ở xung quanh, người tới làm người dẫn đường, cần bao nhiêu tiền thuê chúng ta sẽ đưa đủ là được." Huyền Ngọc không kiên nhẫn đánh gãy lời nói đối phương.

Nhìn Huyền Ngọc lấy tiền từ trong túi ra, Sứ Đại Thiên nuốt nước miếng.

Trong lòng lại đoán không ra những người này rốt cuộc đang muốn làm cái gì.

Bị hấn nháo đến như thế, phản ứng như phụ tử Thái lão mới gọi là bình thường.

Nhưng mà hiển nhiên vị công tử này không bức cũng không giận, còn có đứa nhỏ hấn mang theo... Rõ ràng chính là một nữ hài tử, tại sao lại mang tiểu hài tử đi vào trong khu rừng nguy hiểm như thế.

"Rốt cuộc người có đi hay không?" Huyền Ngọc thấy Sứ Đại Thiên đứng bất động, vì thế trừng mắt: "Người không đi chúng ta tìm người khác."

"Đi đi đi, ta đi." Sứ Đại Thiên liền ngay cả nói chuyện cũng có chút lấp bắp, hấn có chút không thể tin được đây là sự thật.

Người dân Thạch Phường trấn đang vây quanh xem náo nhiệt càng nghị luận sôi nổi.

Này đến tột cùng là chuyện như thế nào?

Vừa rồi còn ầm ĩ nói những người này đoạt con mồi của Sứ Đại Thiên, như thế nào mới chớp mắt đã phải làm người dẫn đường.

Trong đám người không biết là ai hừ một tiếng: "Lời Sứ Đại Thiên nói mà các người cũng tin?"

"... Đúng rồi, lần trước hần cũng nói bị người Thanh Thủy trại đoạt con mồi đi."

"Còn có lần hần nói thương nhân đến đây mua được nhét đi mất giỏ thuốc của hần..."

Thanh âm nghị luận xung quanh càng lúc càng lớn, Sứ Đại Thiên trên trán chảy cả đồng mồ hôi.

"Uy, các người đừng nói bậy a."

Đám dân chúng vừa rồi còn trợn mắt nhìn bọn họ, bây giờ lại quay sang trào phúng Sứ Đại Thiên.

"Một tên quen nói dối như người, chúng ta tin mới là lạ, người làm người dẫn đường cho người ta, sợ là sẽ đem người ta đưa đến ổ lợn rừng luôn đi."

"Vị công tử này, thấy người là người mới đến, chúng ta có lòng tốt muốn nhắc nhở người, đừng có dễ dàng tin vào người này, mồm mép hần còn nhanh hơn cả tép nhảy, cẩn thận bị hần lừa." Có người hảo tâm khuyên bảo Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Không sao, chúng ta chỉ đi dạo ở xung quanh thôi, sẽ không đi quá xa."

Sứ Đại Thiên then quá hóa giận, chửi tục đuổi những người dân đang xem náo nhiệt đi.

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh đứng ở nơi đó, trong lòng phức tạp nói không nên lời.

Tranh cãi một hồi, liền được hóa giải dễ dàng như thế.

Đối phương thậm chí đến một câu giải thích cũng không có, không có chịu thua, cũng không hề tức giận, loại cảm giác này giống như là...

Thái Nghĩa Minh nhăn mày: "Phụ thân, người xem vị Thanh công tử này rốt cuộc là có lai lịch gì?"

Thái lão cười khổ, buồn bã nói: "Có lai lịch gì ta cũng không biết, nhưng mà thân phận của hần chắc chắn không đơn giản chỉ là công tử nhà phú quý bình thường như vậy."

"Làm sao nhìn ra được?" Ánh mắt Thái Nghĩa Minh dừng ở trên người Như Tiểu Lam: "Nhà quyền quý chân chính sẽ không mang con dâu nuôi từ bé đi rêu rao khắp nơi."

"Người cảm thấy Như cô nương là con dâu nuôi từ bé trong phủ Thanh công tử?" Thái lão lắc đầu liên tục.

"Chẳng lẽ phụ thân cảm thấy không phải?"

"Không phải." Thái lão kiên định nói.

Thái Nghĩa Minh nhìn bóng lưng đám người Thanh Mặc Nhan rời đi rồi rơi vào trầm tư.

Tổng cảm thấy, bộ dáng Thanh công tử giống như có chút quen thuộc.

"Giống như mãnh hổ người hay vẽ đi?" Thái lão dùng một câu vạch trần suy nghĩ của hần.

"Cái... Cái gì?"

"Người thích nhất là vẽ mãnh hổ, theo ta thấy, vị Thanh công tử này tựa như mãnh hổ được vẽ ra kia, nhìn như thần thái nhàn nhã, dịu ngoan hiền lương, đối với chó sủa sau lưng làm như không thấy." Thái lão thở dài: "Nếu như ta đoán không sai, hần hẳn là vương tôn công tử, Nghĩa Minh, lần này chúng ta có thể may mắn kết giao với hần, người phải cùng hần càng thân càng tốt."

Thái Nghĩa Minh trầm mặc một lúc lâu, đáp lời.

Cùng lúc đó, Sứ Đại Thiên mang theo đám người Thanh Mặc Nhan ra Thạch Phường trấn.

Dọc theo đường đi, trong lòng hần không ngừng bồn chồn, đoán không ra tâm tư mấy người Thanh Mặc Nhan.

Vốn ngày ấy bọn họ bị lợn rừng truy đuổi thê thảm vô cùng, cũng không hái được được liệu gì tốt, cho nên mới muốn mượn cơ hội này kiếm chác một chút, ít nhất đối phương sẽ sợ tổn hại đến thanh danh mà đưa hần chút tiền bồi thường, lại không nghĩ tới bọn họ trực tiếp thuê hần làm người dẫn đường, tiền thuê còn rất nhiều nữa.

"Các người muốn đi nơi nào?" Sứ Đại Thiên hỏi.

"Không phải người biết ở đâu có lợn rừng sao, mang chúng ta đến đó đi." Huyền Ngọc nói.

Thân mình Sứ Đại Thiên lão đảo, suýt nữa trượt chân.

Lão nương của ta ơi, này các người đang nghiêm túc sao, hay là cố ý dẫn hần đi để giết người diệt khẩu.

Càng nghĩ trong lòng hần càng sợ, mồ hôi chảy ròng ròng.

Dứt khoát cắn chặt răng, bụp một cái quỹ gối xuống đất, lên tiếng gào khan: "Hảo hán tha mạng, ta trên có già dưới có nhỏ, trong nhà trên có mẫu thân tám mươi tuổi, dưới có hài tử vẫn còn chưa cai sữa, tất cả đều sống dựa vào ta a, hôm nay ta vẫn chưa được ăn bữa sáng, xin các vị thương xót... Ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tạm tha cho ta đi, ta cũng không dám giương oai ở trước mặt ngài nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Săn tìm răng lợn rừng, hán tử Sử Đại Thiên co được giãn được

Đám người Thanh Mặc Nhan mang theo Sử Đại Thiên vào trong rừng.

Sử Đại Thiên bước, hai chân run không ngừng.

Như Tiểu Lam đi theo bên cạnh Thanh Mặc Nhan, dùng ống tay áo che miệng cười khúc khích.

Rõ ràng là gan người này rất nhỏ, nhưng lại có một cái miệng lâu cá, người chết đi chắc cũng bị hần nói cho sống lại, vừa rồi cảnh hần dùng những lời kịch kinh điển quỹ xuống đất xin tha thứ không khỏi khiến nàng nhớ tới mấy vở kịch cổ trang khoa trương giả tạo.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới tâm tình tiểu nhân nhi không tệ, nhưng mà khi thấy nàng nhìn chăm chăm vào Sử Đại Thiên, hần liền có chút khó chịu.

"Các người thật sự muốn đến nơi ở của lợn rừng?" Sử Đại Thiên dè dặt cẩn trọng hỏi.

"Bảo người dẫn đường, từ đâu ra nhiều câu nói nhảm như vậy!" Huyền Ngọc quát.

Sử Đại Thiên vẻ mặt đau khổ, chỉ đành dẫn bọn họ vào sâu trong rừng.

Lần này Huyền Ngọc chỉ dẫn theo năm tên tử sĩ, dù sao cũng mới tới Thạch Phưông trấn, bọn họ không muốn quá gây sự chú ý.

Bò xuống dốc đất, Sử Đại Thiên chỉ vào một mảnh bụi cây thấp bé ở phía dưới: "Lợn rừng ở trong sơn động kia."

Đám người Thanh Mặc Nhan đi xuống dốc, đột nhiên phát hiện đối diện cửa sơn động có năm nam tử ăn mặc kiểu thợ săn.

"Sử Đại Thiên? Người đến đây làm gì, lại muốn nhân cơ hội trộm thứ gì đó của chúng ta?" Một tên thợ săn rút trường đao bên hông ra.

Sử Đại Thiên bị dọa co rụt cổ lại, trực tiếp trốn ra phía sau Huyền Ngọc: "Đừng... Đừng, có chuyện gì cứ từ từ nói, lần này ta không đến để quấy rối, bọn họ là khách từ nơi khác đến, muốn mở rộng tầm mắt... Cho nên ta mới dẫn bọn họ đến đây."

Mấy tên thợ săn đối diện ngẩng đầu lên đánh giá đám người Thanh Mặc Nhan, khi ánh mắt họ dừng ở trên người Như Tiểu Lam, tất cả đều sáng ngời.

Nữ hài tử? Trắng trẻo, tuy rằng không phải là tuyệt sắc, nhưng mà da thịt này, tỉ lệ này, còn có đôi mắt kia... Tuyệt đối có giá trị.

Mấy người không hẹn mà cùng sinh ra tà niệm, tươi cười trên mặt liền mang theo vài phần tà đạo.

Thanh Mặc Nhan nhìn hết vào trong mắt, hừ lạnh một tiếng.

Đám người Huyền Ngọc lập tức ý thức được cái gì đó, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác, ánh mắt lạnh như băng ngầm hiện lên sát khí.

Nhóm thợ săn bỗng chốc bị cỗ khí thế kia chấn áp.

Sử Đại Thiên rõ ràng cảm nhận được không khí có chút không đúng, run giọng nói: "Dù sao các người cũng thấy được nơi ở lợn rừng rồi, vậy ta xin phép về trước."

Huyền Ngọc không để ý đến Sử Đại Thiên, ngược lại dùng ánh mắt hỏi Thanh Mặc Nhan: "Công tử, chúng ta có vào không?"

Ánh mắt lạnh như băng của Thanh Mặc Nhan đầu tiên là đảo qua năm tên thợ săn đối diện, rồi sau đó lại nhìn cửa động ẩn ẩn sau bụi cây, cuối cùng hần cúi đầu nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cúi đầu dùng toàn lực nhìn khu vực trước cửa động, một mùi hương thảo được nhận nhặt từ trong động truyền ra, nàng hít vào một hơi.

"Thơm quá a, trong động hần là có không ít thảo dược."

Lời vừa nói ra, không riêng Sử Đại Thiên ngây ngẩn cả người, đến ngay cả năm tên thợ săn ở đối diện cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Trong động này có thứ tốt hay không, bọn họ là người rõ nhất, nhưng có bản lĩnh lấy được hay không lại là một chuyện khác.

Bọn họ là người từ nơi khác đến căn bản sẽ không biết được chuyện này, vậy mà tiểu nha đầu kia chỉ cần dựa vào mùi hương đã đoán được trong động có thảo dược quý hiếm?

Chẳng lẽ đây là thiên phú dị bẩm?

Mấy người trao đổi ánh mắt với nhau.

Nếu đúng là như vậy, giá của nha đầu này có thể tăng lên gấp ba.

"Vào đi thôi." Thanh Mặc Nhan thâm trầm, ánh mắt tham lam của những người đối diện thật sự quá mức rõ ràng, nếu không phải do mới tới Thạch Phưong trấn, không muốn gây chuyện, bằng vào tính tình của hắn, đã sớm sai Huyền Ngọc diệt khẩu những người đó ngay tại đây rồi.

Hắn không muốn động thủ còn có một nguyên nhân nữa, hắn không muốn để Như Tiểu Lam phát hiện bộ mặt khác của hắn.

Vật nhỏ tuy rằng nhìn qua mơ mơ màng màng, nhưng lại là một người yêu ghét rõ ràng, hắn lo lắng bộ mặt tàn nhẫn cùng bạo ngược của mình sẽ làm cho nàng sợ.

Nàng chính là bảo bối vất vả lắm hắn mới cầm được tới tay, không thể dọa nàng bỏ chạy được.

Thanh Mặc Nhan bế Như Tiểu Lam lên, mang theo đám người Huyền Ngọc vào trong sơn động.

Năm tên thợ săn đứng bên ngoài tự lại nghị luận.

"Chúng ta có nên vào cùng hay không? Nhìn những người đó thân thủ hắn là không tệ, chúng ta đi theo cũng sẽ được dính chút thom lây, nếu như bọn họ không đấu lại lợn rừng, chúng ta liền nhân cơ hội xuống tay, trực tiếp giết bọn họ rồi cướp nha đầu kia đi."

"Chú ý này không tệ, mặc kệ thế nào đều là buôn bán có lời."

Năm người hạ quyết tâm, cùng đi theo vào trong.

Sử Đại Thiên hoàn toàn bị dọa sợ, nếu như không phải được Huyền Ngọc kéo, hắn cơ hồ đã ngã xuống đất từ lâu rồi.

"Đừng... Đừng lôi kéo ta, ta có thể tự đi..." Hắn lắp ba lắp bắp nói.

Huyền Ngọc khinh thường nhìn qua hai chân run rẩy của hắn, hừ lạnh một tiếng.

"Các ngươi phải cẩn thận, ngoài... Năm người bên ngoài kia..." Sử Đại Thiên hạ giọng nói: "Bọn họ chắc chắn là đang chờ đến khi các ngươi không chống đỡ được sẽ cho các ngươi một đao đi."

"Khó thấy ngươi có lòng tốt như thế." Huyền Ngọc châm chọc nói.

Sử Đại Thiên thiếu chút đã khóc ra tiếng: "Ta cũng là sợ bị bọn họ giết luôn a, bằng không ta mới không làm người tốt đâu."

Nói thẳng như thế.

Sử Đại Thiên quay đầu nhìn Như Tiểu Lam đang được Thanh Mặc Nhan ôm vào trong lòng, gian nan toét miệng nói: "Bất quá riêng vị đại tiểu thư này thì không cần phải lo lắng, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm ngươi bị thương."

"Thật sao?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nói: "Xem ra bọn họ còn có chút lương tâm, không đành lòng thương tổn tiểu hài tử."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút kịch liệt: "Bọn họ sẽ không làm ngươi bị thương, nhưng sẽ đem ngươi đi bán, cho nên lát nữa nhớ phải ôm chặt lấy ta."

Vừa dứt lời, hai cánh tay Như Tiểu Lam tựa như hai con rắn gắt gao quấn quanh cổ hắn.

Thanh Mặc Nhan suýt nữa bị nàng làm cho nghẹt thở.

Đoàn người đi vào không lâu đã gặp phải lợn rừng.

Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ võ công đều không tầm thường, vũ khí trên người lại đầy đủ, đối phó với mấy dã thú này dễ như không, khiến cho Sử Đại Thiên nhìn đến há hốc miệng, nửa ngày không khép lại được.

"Này... Này cũng quá..." Nhìn thi lễ lợn rừng chất chồng đầy đất, Sử Đại Thiên không nhịn được bỏ nhào qua túm lấy một cái đuôi heo.

Trời ạ, đây đều là thịt, thịt a...

Nếu bảo quản tốt, có thể để được một năm, cũng đủ cho hắn ăn một năm a.

Tốc độ tiến lên của mọi người ở trong động cũng không chậm, nhưng mà càng đi càng không thấy ánh sáng, cho nên bọn họ chỉ có thể châm lửa để soi đường.

Ánh mắt Như Tiểu Lam ở trong bóng tối rực rỡ lấp lánh.

Thời điểm đám người Huyền Ngọc giết chết con mồi rồi lấy răng nanh của chúng, nàng thường thường phát hiện ra dược liệu sinh trưởng ở trong động.

Đợi đến khi đám người Huyền Ngọc thu xong cũng đã đủ rất nhiều răng nanh, khi bọn họ dừng lại nghỉ ngơi, mới phát hiện Sử Đại Thiên đã kinh sợ giống như sắp hóa thạch đến nơi.

"Đại gia, các người thu ta làm tiểu đệ đi!" Sử Đại Thiên ôm lấy đùi Huyền Ngọc, kỳ thực hắn rất muốn đi ôm chân Thanh Mặc Nhan, nhưng mà hắn không dám, cho nên chỉ đành lựa chọn Huyền Ngọc: "Bụng trà rót nước ta đều có thể làm được, cầu xin các người hãy nhận ta đi."

"Trong nhà người không phải còn có mẫu thân tám mươi tuổi sao?"

"Mẫu thân ta đã qua đời mười năm trước, mẫu thân đáng thương của ta..." Sử Đại Thiên ôm mặt khóc lớn.

"Không phải người còn có hài tử chưa cai sữa sao?"

"Ta đến nương tử cũng không có, lấy đâu ra hài tử."

Đối mặt với Sử Đại Thiên, đám người Huyền Ngọc không còn lời để nói.

Hài tử này thật đúng là... Co được giận được, lúc trước nói thế này sau lại nói thế khác... Dù đa dạng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Tự biết không phải đối thủ, trên đường đi gặp phải người ăn vạ

Bên ngoài Thạch Phường trấn, động lộn rừng.

Năm tên thợ săn đi theo mấy người Thanh Mặc Nhan vào trong động.

Một đường này bọn họ đều đi cách rất xa, không dám lại quá gần.

Trên đường thường xuyên nhìn thấy thi thể lộn rừng.

"Này thân thủ không tồi a." Một tên thợ săn ngồi xuống xem xét vết thương trên người lộn rừng: "Toàn bộ đều là một kích trí mạng."

"Thân thủ tốt như thế, muốn đối phó có chút phiền phức a." Mấy người khác tỏ vẻ lo lắng.

"Đi vào bên trong thêm một chút, cũng mong bọn họ gặp chuyện không may."

Năm người châm lửa, hướng chỗ sâu trong động đi đến.

Nhưng mà dọc theo đường đi, bọn họ chỉ thấy mỗi thi thể lộn rừng.

"Giết nhiều như thế... Ước chừng hai mươi mấy con đi, làm sao bọn họ mang về được?" Có người đưa ra nghi vấn.

"Hay là bọn họ tới tìm được liệu."

"Chính là không thể giết bọn họ để đoạt nữ hài tử kia rồi, may là còn có mấy con lộn rừng này... Chúng ta vẫn có thể kiếm được chút tiền." Có người thở dài.

"Câm miệng." Thợ săn cầm đầu mắng: "Các người chỉ có bằng đầy tiền đồ? Nữ hài tử kia mới là mặt hàng đáng giá, thịt lộn rừng giá trị mấy đồng tiền!"

Mọi người đang nói chuyện, chợt thấy ánh sáng từ cây đuốc ở phía đối diện càng ngày càng gần.

"Bọn họ đã quay lại!" Có người cả kinh nói.

Năm người đồng loạt cầm chắc vũ khí trong tay.

"Chú ý xem bọn hắn có ai bị thương hay không, nếu đánh... Phải giết người yếu nhất trước." Thợ săn cầm đầu cẩn thận nói.

Ánh sáng từ cây đuốc phía đối diện đến gần, bọn hắn chỉ nghe thấy một thanh âm giòn tan: "Bọn họ đã vào rồi, ba tên trốn ở sau tảng đá bên trái, hai tên còn lại ở bên phải..."

Năm người phía sau nhất thời toát ra mồ hôi lạnh.

Bọn họ đã dập tắt cây đuốc đi, trốn ở trong bóng tối, lẽ ra ở khoảng cách xa như thế dù cho đối phương có biết đến sự tồn tại của họ thì cũng không thể nhìn ra bọn họ đang trốn ở đâu mới đúng.

Nữ hài tử kia làm sao phát hiện ra bọn họ được?

"Chúng ta phải làm sao đây?" Một người nhỏ giọng hỏi đồng bọn bên cạnh.

"Trước không nên động, có lẽ đối phương đang cố tình lừa chúng ta."

Ánh sáng từ cây đuốc càng ngày càng gần.

Đúng lúc này, trong động truyền đến tiếng gầm gừ của lợn rừng.

Năm người nhô đầu ra, chỉ thấy hai con lợn rừng đang lao về phía ánh sáng cây đuốc.

"Cơ hội tốt!" Thợ săn cầm đầu nắm chặt trường đao trong tay.

Thừa dịp bọn hán đối phó với lợn rừng, phản thắng của bọn họ sẽ càng nhiều hơn.

Nhưng khiến bọn họ ngoài ý muốn chính là, những người này ai cũng không ngẩng đầu, trừ bỏ Sử Đại Thiên đang hô to gọi nhỏ còn bị người kéo đi ra.

"Đến đến chúng nó đến!" Thanh âm Sử Đại Thiên chói tai: "Cẩn thận đằng sau, đằng sau nha!"

Huyền Ngọc bức bối rút kiếm ra: "Câm mồm, âm ỉ muốn chết."

Hai đầu lợn rừng mạnh mẽ lao về phía bọn họ, Huyền Ngọc trước ném Sử Đại Thiên sang một bên, rồi mũi kiếm trong tay mới chém ra, hai tên tử sĩ khác cũng đồng thời ra tay.

Năm tên thợ săn trốn ở phía sau chỉ thấy loáng thoáng xẹt qua trong động, đồng thời lợn rừng ngã xuống, cách đó không xa Sử Đại Thiên mới vừa tiếp đất, che miệng rên rỉ không ngừng.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam đi lên phía trước, đầu cũng không ngẩng.

Đi qua chỗ năm người ẩn thân, Thanh Mặc Nhan nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén đảo qua.

Năm người kia nắm vũ khí trong tay, nhưng mà cảm giác như trúng phải định thân pháp, hai chân không bước nổi, thẳng đến khi đám người Thanh Mặc Nhan đi xa, bọn họ mới dám mở to miệng ra thở dốc.

"Đại ca... Thôi bỏ đi, người này... Thật đáng sợ..."

"Đúng vậy, thân thủ tốt như thế, chúng ta không có khả năng là đối thủ của bọn họ."

Thợ săn cầm đầu cũng mang một thân mồ hôi lạnh.

Đối thủ mạnh đến mức nào, bọn họ đều hiểu rõ, nhưng mà nếu có thể thành công, những thứ bọn họ nhận được cũng không phải là ít.

"Các người là đồ vô dụng, mới thế đã sợ? Trước tiên chúng ta mang mấy con lợn rừng này về đã, dù sao bọn họ cũng không cần..."

Tuy nói như thế, nhưng mà năm người bọn họ dùng hết sức lực từ khi sinh ra đến giờ cũng chỉ mang được hai đầu lợn rừng đi.

Nhìn thi thể lợn rừng đầy đất, một đám bọn họ đau lòng không thôi.

Đây đều là tiền a, tiền a.

Chờ bọn hán ra khỏi sơn động, Sử Đại Thiên đã mang theo đám người Thanh Mặc Nhan rời khỏi.

"Người nói bọn họ là người như thế nào?" Có người nhin không được hỏi.

"Ta thấy bọn họ hình như là chỉ có hứng thú với dược liệu, các người xem mấy con lợn rừng này... Bọn họ đến động cũng không động qua."

"Ai nói, bọn họ lấy hết rằng lợn rừng rồi a."

"Rằng?"

Thợ săn cầm đầu cúi đầu nhìn hai thi thể lợn rừng mà họ vừa mang ra, quả nhiên, răng nanh ngoài miệng của lợn rừng đều không thấy đâu.

"Thật sự không hiểu mấy người này, lấy rằng lợn rừng làm cái gì?"

Một mảnh trầm mặc.

Không có ai trả lời được vấn đề này.

Thạch Phương trấn.

Như Tiểu Lam sau khi trở về quán trọ liền báo Huyền Ngọc đi mua giúp nàng chu sa cùng vài công cụ cần thiết, sau đó đóng cửa lại vui đầu vào việc chế tác bùa hộ mệnh tránh chương khí, nhưng mà quán trọ thực âm ỉ, nàng làm hai ngày cũng không chế ra được mấy cái, còn làm hỏng đi không ít vật liệu.

Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy ở quán trọ có chút bất tiện, bởi vì bọn họ đã lấy không ít được liệu tử trong động lộn rùng ra, khiến cho không ít người nghe tin này đều tìm đến.

Lúc bắt đầu đám người Huyền Ngọc còn có thể đứng ngoài cửa quán trọ ngăn những người đó lại, nhưng mà sau đó người tìm tới càng ngày càng nhiều, đến ngay cả Huyền Ngọc cũng đau đầu không thôi.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy sự tình có chút không đúng, liền phái người ra ngoài thăm dò, kết quả điều tra được là do Sư Đại Thiên đã thả tin tức ra, hơn nữa còn đem những tin tức này bán với cái giá tốt.

"Công tử, để ta đi giáo huấn tiểu tử kia đi?" Huyền Ngọc chủ động chờ lệnh.

Thanh Mặc Nhan xoa huyết thái dương: "Không cần, người tìm hắc đến đây, bảo hắc tìm giúp ta một căn nhà riêng ở Thạch Phưong trấn, chúng ta cứ thuê trước đã."

"Công tử, người không sợ hắc sẽ đem tin tức..."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Người này tuy có chút đáng ghét, nhưng mà cũng có sở trường riêng, người cứ đi tìm hắc đi."

Quả nhiên, khi Sư Đại Thiên nghe nói Thanh Mặc Nhan bảo hắc đi làm việc, thì liền kích động vui vẻ chạy vội đến, dùng lời thề son sắt lấy tay che ngực phải thề với trời, nói chính mình sẽ không nói việc này cho bất cứ ai nghe.

Thời điểm rời khỏi quán trọ Thái Nghĩa Minh cố ý ra đưa tiễn, cũng mời Thanh Mặc Nhan năm ngày sau đến Thanh Thủy trại thu mua được liệu với hắc.

Thanh Mặc Nhan đồng ý, mang theo Như Tiểu Lam lên xe ngựa, ở dưới sự bảo hộ của đám người Huyền Ngọc đi đến nhà riêng mà Sư Đại Thiên đã tìm giúp bọn hắc.

Xe ngựa đi dọc theo con đường lát đá của trấn nhỏ, tốc độ cũng không nhanh.

Đi qua hai con phố, đột nhiên từ ven đường có một người lao tới, trực tiếp gục ngã ở trước xe.

"Đụng trúng người rồi!" Đột nhiên có năm, sáu người từ trong hiệu thuốc ven đường lao tới, bọn họ đồng loạt gân cổ kêu to: "Mọi người mau đến đây mà xem, xe này đụng vào người còn muốn bỏ chạy!"

Xe ngựa Thanh Mặc Nhan bỗng chốc bị nhiều người vây quanh.

Như Tiểu Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ dài.

Mặc kệ ở thời đại nào, chức nghiệp ăn vạ này vẫn luôn tồn tại a.

"Chủ tử các người là ai, đụng trúng người cũng không đi ra xin lỗi!" Người dân Thạch Phưong trấn tính tình đều rất nóng nảy, không đợi giải thích, đã nhảy lên xe muốn vén màn lên.

Trong xe ngựa, Thanh Mặc Nhan ngồi thẳng, Như Tiểu Lam thì ngồi trên đùi hắc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, hai gò má còn mang theo nét trẻ con, mềm mại tựa như khối đậu phụ.

Người bên ngoài vén rèm lên lập tức ngây dại, nơi khóe miệng bất tri bất giác chảy ra chút nước miếng.

Thanh Mặc Nhan nhưn mảy, duỗi tay dừng ở bội kiếm bên người...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Thiếu Khanh giở trò xấu muốn được coi trọng

Bên ngoài xe ngựa tụ tập rất nhiều người, nhưng không đợi những người phía sau nhìn rõ tình hình, một đạo bạch quang đã bay ra ngoài, người vén màn xe lên đầu tiên bị ngã văng xuống đất, vạt áo phía trước bị kiếm chém qua, nhưng mà lại không hề làm thương tổn đến da thịt.

Màn xe một lần nữa buông xuống.

Đám người Huyền Ngọc đồng loạt rút kiếm ra.

"Chờ đã, chờ đã, hiểu lầm... Đều là hiểu lầm..." Người nằm ở trước xe ngựa đột nhiên nhảy dựng lên: "Vừa rồi là ta phát bệnh, không phải bị xe đụng trúng, tất cả đừng nên động thù!"

Mọi người nghe hắc nói xong, lúc này mới lui lại.

Đám người Huyền Ngọc cũng thu kiếm vào.

"Huyền Ngọc." Trong xe truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Thanh Mặc Nhan: "Tiếp tục đi." Thậm chí không hỏi một câu vừa rồi bên ngoài đã phát sinh chuyện gì.

"Vâng."

Huyền Ngọc không vui nhìn lướt qua mọi người, giục xe ngựa đi về phía trước.

Thăng đến khi đám người Thanh Mặc Nhan đã đi xa, trong đám đông có năm người chui ra đi vào trong hiệu thuốc.

"Hùng trưởng quầy, thế nào, bộ dáng không tệ đi?" Người cầm đầu trong năm người hỏi, bọn họ đứng là năm tên thợ săn ngày đó ở động lợn rừng kia.

"Không tệ không tệ." Một nam nhân trung niên mập mạp vuốt cằm: "Tuổi không lớn, lớn lên nhìn như nước đậu phụ."

"Hơn nữa nàng còn cùng những người kia đi vào động lợn rừng, nha đầu này đối với dược liệu giống như đặc biệt mẫn cảm, đứng ở cách xa vẫn có thể ngửi được mùi hương của dược liệu."

"Còn có loại sự tình này?" Trung niên mập mạp lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Chúng ta đều là dân địa phương Thạch Phưồng trấn, Hùng trưởng quầy ngài mở hiệu thuốc ở đây cũng không phải mới chỉ một hai năm, vừa rồi ngài cũng thấy, nha đầu kia tuyệt đối có giá rất cao, sau khi sự việc xong xuôi, thế nào cũng phải chia cho chúng ta một nửa đi?"

Hùng trưởng quầy trầm ngâm, vẫy tay gọi người làm: "Các người đi hỏi thăm một chút, tìm hiểu xem vị Thanh công tử này rốt cuộc có lai lịch gì, xem họn hấn nghi chân ở đâu."

"Vâng."

Nhà riêng Sử Đại Thiên tìm hoàn cảnh rất tốt.

Sân vô cùng u tĩnh, Như Tiểu Lam lập tức chọn lấy một phòng mà nàng thích, triệu hồi cả chó ngốc ra ngoài, ở trong sân kêu rưng rưng chạy tới chạy lui với nàng.

"An bài Ngàn Thương ở bên cạnh đi." Thanh Mặc Nhan đề nghị.

Như Tiểu Lam có chút do dự: "Lỡ nàng gây ra phiền toái thì phải làm sao đây?"

"Dù sao đã có người ở đây." Bộ dáng Thanh Mặc Nhan không chút để ý: "Mấy ngày này ta phải đi ra ngoài làm việc, khi ta không có mặt dù cho có lưu lại mấy người ở đây thì ta vẫn thấy lo lắng."

Uy lực rồi gỡ Ngàn Thương không phải nói cũng biết, có nàng ở bên cạnh vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan sẽ yên tâm hơn.

"Lúc ta không có ở đây người không được đi ra khỏi tòa nhà này, dù cho có người tìm tới cửa, người cũng không được gặp..." Thanh Mặc Nhan dài dòng nói một đống lớn, thăng đến khi mài mòn lỗ tai Như Tiểu Lam mới thôi.

Hai ngày liên tiếp, nàng chuyên tâm ở trong phòng chế tác bùa hộ mệnh, căn bản không rảnh để ý xem Thanh Mặc Nhan đã làm những gì, ba bữa mỗi ngày đều có người bê vào tận phòng, cảnh vật xung quanh lại phi thường yên tĩnh, không đến mấy ngày nàng đã chế ra được mười bùa hộ mệnh, phân loại đưa cho đám người Huyền Ngọc, đến ngay cả chó ngốc cũng được phát cho một cái.

Như Tiểu Lam giúp Thanh Mặc Nhan đeo bùa hộ mệnh lên cổ tay.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan xẹt qua cần cổ nàng, lôi kéo cái vòng trên cổ nàng.

Vòng cổ kia hấn đã sai người làm lớn hơn một chút, hiện tại mặt trên đang có hai khối đá ngũ sắc, vật nhỏ vẫn luôn coi nó là bảo bối sinh mạng.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng đem răng lợn rừng buộc vào gần thể thân phù, rồi sau đó lại ngồi đùa nghịch vòng cổ của nàng.

Như Tiểu Lam né tránh.

"Khối đá ngũ sắc này là bát điện hạ đưa cho người?" Thanh Mặc Nhan hỏi, trong giọng nói rõ ràng mang theo tia không vui.

"Ta với hấn chính là bằng hữu, người đừng có mà nghĩ bậy!" Như Tiểu Lam che vòng cổ lại căm giận nói.

Thanh Mặc Nhan gia hỏa này, đúng là càng ngày càng quân nhiều chuyện, nàng chỉ nhận đá ngũ sắc của bát điện hạ thôi, mà đã bị hấn truy hỏi mấy ngày liền.

Lúc thì dụ dỗ lúc lại đe dọa, dọa nàng suýt nữa nói hết sự tình ra.

"Người vẫn chưa nghe được tin tức của quý thảo?" Như Tiểu Lam nỗ lực đổi đề tài.

Chuyến này bọn họ tới đây mục đích chính là để tìm quý thảo, tìm không được chúng thì không có cách nào gom đủ phương thuốc hóa giải cổ độc.

Cuối cùng Thanh Mặc Nhan cũng buông vòng cổ nàng ra, thờ dài một tiếng.

"Người đừng lo lắng, chỉ cần quý thảo thật sự sinh trưởng ở trong rừng, chúng ta nhất định sẽ tìm được." Như Tiểu Lam an ủi nói.

"... Hoàng Thượng chỉ cho ta thời gian một tháng, nếu bỏ lỡ, ta lại phải chờ thêm một năm nữa." Thanh Mặc Nhan gối đầu lên hai tay, ánh mắt nhìn chằm chằm lên xà nhà: "Ta không biết còn có thể chịu đựng được bao lâu, nếu ta chết, người hãy đi theo Huyền Ngọc rời khỏi kinh thành, ta đã an bài xong, sai người mua cho người một tiểu viện ở nơi khác, còn để lại chút của cải cho người, chỉ cần vật nhỏ người đừng quá tham ăn, nuôi sống người cả đời vẫn là dư dả."

Tuổi thọ Như Tiểu Lam giống mèo hương, chỉ sống được mười ba, mười bốn năm, cho nên những thứ hần lưu lại tuyệt đối đủ dùng.

"Bất quá có một chuyện ngươi phải đáp ứng ta." Thanh Mặc Nhan đột nhiên vươn tay ra, chụp lên bả vai nàng, kéo nàng lại gần: "Ngươi không được thành thân với người khác."

Như Tiểu Lam mở to mắt, con ngươi ngập nước tràn đầy nôn nóng: "Ai cho ngươi chết, không phải ngươi nói sau này muốn thành thân với ta sao?"

Thanh Mặc Nhan cười cười: "Ta là đang nói nếu như... Chuyện sau này, ai có thể biết trước được, nếu ta không còn nữa, kinh thành đối với ngươi mà nói cũng không an toàn, thái tử có lẽ sẽ ra tay với ngươi, không bằng sớm rời khỏi mới tốt."

Như Tiểu Lam mím môi, ừy khuất hốc mắt đỏ cả lên.

Khó trách lúc trước hần thoải mái đưa ra lời nói muốn thành thân với nàng như vậy, nguyên lai là do từ trước đến giờ hần luôn nghĩ bản thân không thể sống tiếp.

Ngẫm lại cũng đúng, ai sẽ nguyện ý cưới một yêu quái đây, tuổi thọ của nàng cũng không dài... Hần hần là chỉ thuận miệng nói thể thôi.

Nhìn bộ dáng muốn khóc của nàng, Thanh Mặc Nhan ngược lại nở nụ cười.

"Ít nhất hiện tại ngươi không cần phải lo lắng, ta vẫn còn ở đây." Duỗi tay kéo chặn đắp kín mít cho nàng, thò đầu qua dựa vào đầu nàng.

Tuy rằng những lời này của hần đều phát ra từ chân tình, nhưng hần có thể không nói cho nàng biết.

Vừa rồi nhìn thấy nàng coi trọng vật mà bát điện hạ tặng như thế, làm hần có chút khó chịu, cho nên liền dùng chiêu xấu, muốn nàng coi trọng hần hơn.

Mùi xạ hương quen thuộc làm hần nổi lên cơn buồn ngủ.

Ở lúc hần sắp lâm vào bóng tối yên tĩnh, hần nghe thấy vật nhỏ nói thầm: "Có lẽ trước lúc ngươi chết, ta sẽ trở về... Nói không chừng... Chuyện sau này, ai biết trước đây..."

Thanh Mặc Nhan vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, cả người đều cứng lại.

Lời này của nàng là có ý gì? Trở về... Về nơi nào?

Hần rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng mà khi nghe thấy hô hấp đều đều của nàng, hần liền biết những lời kia là trong lúc ngủ nàng vô thức nói ra.

Nàng trở về đâu, là Tề Quốc sao?

Không được, hần tuyệt đối không cho phép, hần mới là chủ nhân, không có sự cho phép của hần, thì sao sủng vật dám tự tiện chạy trốn một mình được?

Không đúng, lời nàng nói có lẽ không phải là ý này...

Đêm nay, Như Tiểu Lam ngủ ngon giấc, mà Thanh Mặc Nhan lại là một đêm mất ngủ.

Không nghĩ ra được đáp án, bất an lắng lẽ nảy sinh trong lòng hần, càng tụ càng nhiều.

Buổi sáng khi Như Tiểu Lam mở mắt ra thấy bộ dạng của Thanh Mặc Nhan liền bị dọa sợ: "Thanh Mặc Nhan... Ngươi... Mắt ngươi bị sao vậy... Là ai đánh ngươi?"

Phía dưới mắt Thanh Mặc Nhan là một mảnh xanh đen.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Người hái thuốc mất tích, Thiếu Khanh lạnh lùng huy kiếm chém hồng nhan

Sau khi ăn qua điểm tâm, tòa nhà yên tĩnh nghênh đón vị khách đầu tiên: Thái Nghĩa Minh.

"Thanh Thủy trại bên kia đã xảy ra chuyện." Thái Nghĩa Minh nghiêm mặt nói.

Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam đang ngồi trên hành lang gấp khúc, nhìn nàng vuốt mượt lông cho chó ngọc, mà một bàn tay của hần lại dừng trên đầu nàng, chậm rãi vỗ về.

Mấy ngày trước Thanh Mặc Nhan cùng Thái Nghĩa Minh đi đến Thanh Thủy trại, hần đi vì muốn tìm kiếm tin tức của quý thảo.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Người hái thuốc duy nhất biết tin tức của quý thảo đã mất tích."

Thanh Mặc Nhan nhăn mày, lần trước hắn lấy thân phận thương nhân đi theo Thái Nghĩa Minh đến Thanh Thủy trại, cũng nói rõ muốn trả giá cao thu mua quý thảo, hoặc là những tin tức có liên quan đến chúng.

Bạc ở trước mắt, tự nhiên không ai có thể kháng cự.

Rất nhanh Thanh Mặc Nhan đã có được tin tức, trong trại người duy nhất biết tin tức liên quan đến quý thảo mấy ngày trước đã đi vào Loạn Thạch cốc hái thuốc, cho nên hắn chỉ có thể về Thạch Phường trấn đề chờ đợi.

Không nghĩ tới đến cuối cùng tin tức chờ được lại làm người ta thất vọng đến thế này.

"Nghe nói người hái thuốc kia là một lão nhân, những người đi tìm quý thảo năm đó, chỉ có mình hắn sống sót." Thái Nghĩa Minh tiếc nuối nói: "Lần này hắn đi Loạn Thạch cốc là vì hiết vĩ, chúng ta cũng muốn thu mua số lượng lớn thứ này, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy..."

Nhìn Thanh Mặc Nhan trầm mặc, Thái Nghĩa Minh thăm dò nói: "Thanh Thủy trại bên kia muốn phái ra đội ngũ đi đến Loạn Thạch cốc, ta cũng có ý định đi theo, không biết Thanh công tử có hứng thú hay không?"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lóe sáng: "Ngươi cũng muốn đi?"

"Đúng vậy, hiết vĩ giá rất cao, phụ thân ta muốn đào tạo ra vài người hái thuốc, như vậy có thể tiết kiệm được không ít tiền bạc."

Thanh Mặc Nhan cười nhạt: "Ngươi không sợ gặp phải nguy hiểm?"

"Thanh công tử cũng quá coi thường ta rồi." Thái Nghĩa Minh nở nụ cười: "Từ nhỏ ta đã tập võ, bên người còn mang theo hộ vệ, khi hái thuốc cũng không phải ta ra tay, cho nên cũng không có nguy hiểm như ngươi nghĩ đâu."

Thanh Mặc Nhan thu lại tươi cười: "Các ngươi tính toán khi nào xuất phát?"

"Sáng sớm ngày mai."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Đã biết." Hắn không trực tiếp đáp ứng, nhưng cũng không cự tuyệt.

Thái Nghĩa Minh không khỏi lộ ra thần sắc nghi hoặc, đang do dự có nên chờ hắn nói rõ ràng hay không, đột nhiên Huyền Ngọc từ bên ngoài tiến vào, cầm trong tay thiếp mời: "Công tử, hiệu thuốc Từ đưa thiếp mời tới, nói là bọn họ có chút dược liệu quan trọng muốn đàm luận cùng với công tử, mời ngài cùng tiểu phu nhân đến hiệu thuốc Từ một chuyến."

Thanh Mặc Nhan nhìn thiếp mời, tiện tay ném lên trên bàn: "Ngươi truyền lời cho họ, nói ta sẽ đến."

"Vâng, còn tiểu phu nhân..." Huyền Ngọc liếc nhìn Như Tiểu Lam.

"Nàng sẽ không đi." Thanh Mặc Nhan không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu, rõ ràng nàng còn chưa nói gì, vậy mà hắn đã tự ý quyết định cho nàng.

Thanh Mặc Nhan nhéo mũi nàng: "Ta đến hiệu thuốc lá để xem dược liệu chứ không phải là đi yến hội, ngươi đi theo làm cái gì."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, cảm thấy hắn nói cũng có lý.

Nếu như người khác mời dự tiệc, nàng đi còn có thể ăn đồ ăn ngon, nhưng đến hiệu thuốc chỉ để xem dược liệu, chẳng có gì vui cả.

"Đã biết, ta sẽ ở nhà chờ ngươi về." Thấy nàng dùng sức gật đầu, Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười.

Lại nói chuyện với Thái Nghĩa Minh một lúc, Thái Nghĩa Minh đứng dậy cáo từ.

Thấy Như Tiểu Lam lúc này không ở bên cạnh, Thái Nghĩa Minh mới nhỏ giọng nói: "Hiệu thuốc Từ đã kinh doanh buôn bán ở Thạch Phường trấn nhiều năm, bọn họ có chút hàng hóa gì ta đều biết rõ, nhưng ta không nhớ họ có thứ gì tốt... Hơn nữa theo ta được biết, chương quầy của bọn họ không phải là người tốt lành gì, Thanh công tử phải đề ý."

Như Tiểu Lam cùng chó ngốc đang chơi trò "ném nhắt", một người một chó chơi đùa đến vui vẻ, trong viện tràn ngập tiếng cười thanh thúy của hài tử, đến ngay cả Thái Nghĩa Minh cũng cảm thấy trong lòng sung sướng khó hiểu.

Thanh Mặc Nhan gạt khóe miệng, chỉ nói một câu: "Đa tạ đã nhắc nhở." Rồi sai người tiễn khách.

Một canh giờ sau, Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc cùng năm tên tùy sĩ ăn mặc thành gia đình đi đến hiệu thuốc Từ.

Hùng trưởng quầy không lộ diện, người làm trong tiệm bận rộn tiếp đón Thanh Mặc Nhan.

"Chương quầy chúng ta có việc gấp, một lúc nữa sẽ về." Người làm giải thích, một bên rót trà.

Thanh Mặc Nhan thường thức chén trà trong tay, nhưng không đưa lên miệng uống.

Người làm nhìn trộm Thanh Mặc Nhan thấy hắn mãi vẫn không uống trà, liền có chút sốt ruột nói: "Thanh công tử, nếu ngài uống không quen trà này, tiểu nhân sẽ đổi

cho ngài ẩm khác..." Nói xong liền tiến đến cầm ấm trà lên.

"Không cần." Thanh Mặc Nhan vừa rút lời, người làm kia đã kêu "ai nha" một tiếng, ấm trà tuột khỏi tay, nước trà bắn hết lên y phục hắn.

Đám người Huyền Ngọc lập tức nắm lấy chuỗi kiếm tròn mắt nhìn tên kia.

Người làm bị dọa cho trắng mặt, liên tục bồi tội: "Thanh công tử, không phải tiểu nhân cố ý, thật sự là do cầm không chắc... Nếu không... Nếu không ngài đi ra phía sau thay y phục đi..."

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm, nhắc vạt áo bị ướt đứng lên, đi theo người làm ra hậu viện phía sau hiệu thuốc.

Hậu viện có ba gian chính phòng, người làm đưa Thanh Mặc Nhan vào gian phòng ở giữa.

Vừa bước vào cửa, Thanh Mặc Nhan đã ngửi được mùi son phấn nhàn nhạt.

"Y phục này vẫn còn mới, công tử yên tâm thay vào a." Người làm vội vàng nói vài câu rồi trực tiếp lui ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan nhìn xung quanh phòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên bộ y phục đang được vắt trên bình phong.

Mùi son phấn nhàn nhạt chính là từ nơi này truyền ra.

Bởi vì hắn luôn ở cùng vật nhỏ, mà vật nhỏ trước giờ không dùng đến mấy loại son phấn gì đó, cho nên hắn đối với những nữ tử có loại mùi này trên người phá lệ miễn cảm.

Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên vỏ kiếm, lắng nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần ở ngoài cửa.

"Phu nhân, rất nhanh lão gia sẽ về, ngài đã thay quần áo xong chưa?" Một nha hoàn đẩy cửa phòng ra.

Cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô của người làm "Cái gì! Phu nhân ở trong đó thay quần áo?"

Trong nháy mắt cửa phòng bị đẩy ra, khoe miệng Thanh Mặc Nhan khẽ nhếch, đồng thời tay hạ xuống, hàn khí dày đặc dứt trường kiếm ra khỏi vỏ, đâm thẳng về phía bình phong đối diện.

"A!" Đằng sau bình phong truyền đến tiếng nữ tử kêu thảm thiết.

Nha hoàn đẩy cửa đi vào cùng với người làm đi phía sau đều ngây ngốc sững sờ tại chỗ.

Trên bình phong nở ra một đóa hoa rực rỡ màu đỏ.

Thanh Mặc Nhan không chút do dự rút kiếm từ trên bình phong ra.

Phía sau bình phong truyền đến thanh âm "rầm" một tiếng, như là có thứ gì đó ngã xuống trên mặt đất.

Vết máu trên thanh kiếm vẫn còn chưa khô, mùi vị máu tươi tỏa ra khắp nơi, sùnn mặt Thanh Mặc Nhan lạnh như băng, nha hoàn bị dọa đến choáng váng, đứng ở nơi đó run rẩy không ngừng.

Cuối cùng vẫn là người làm phản ứng đầu tiên, hét to lên: "Phu nhân!"

Nháy mắt, từ trong viện chạy đến một đám nha hoàn cùng bà tử, tất cả đều chạy vào chính phòng.

"Phu nhân xảy ra chuyện gì?"

"Này trong phòng sao lại có nam nhân lạ mặt!"

"Ngươi là ai, phu nhân đang thay quần áo ở đây, ai cho phép ngươi vào!"

Một đám người nhao nhao ồn ào, nhưng sau khi các nàng tiến vào đều bị cảnh tượng bên trong dọa cho choáng váng.

Sau bình phong, một vị nữ tử trẻ tuổi ngã ở nơi đó, trên người nàng chỉ mặc một kiện trung y, khuôn mặt ngửa lên trời nằm im bất động, chính giữa ngực trũng một nhát kiếm, đã tắc thở.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Thiếu Khanh đại nhân không muốn người khác biết một mặt tính cách khác của mình

Mọi người nhìn nữ tử trẻ tuổi ngã trên mặt đất, nửa ngày sau, mới có nha hoàn phát ra tiếng hét chói tai.

"Giết người rồi!"

Thanh Mặc Nhan vùng phần góc áo bị nước trà làm ướt, đối với kiện y phục sạch sẽ kia không thèm nhìn lấy một cái, trực tiếp cầm kiếm đi ra phía ngoài cửa.

Người làm hiệu thuốc run giọng nói: "Thanh công tử... Người... Người định chạy đi đâu, người giết chết phu nhân chương quỳ chúng ta, chẳng lẽ lại không cần giải thích sao!"

"Giải thích?" Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, thanh kiếm dính máu để lên trên yết hầu người nọ.

Người làm trắng mặt: "Thanh... Thanh công tử, có chuyện gì từ từ nói, có chuyện gì từ từ nói..."

Thanh kiếm dính máu chậm rãi nâng lên, bắt buộc người làm kia phải ngửa đầu lên theo, để phòng ngừa yết hầu chính mình bị mũi kiếm đâm thủng.

"Nữ nhân bị ta đâm chết kia, là người nào?"

Người làm bị dọa động cũng không dám động, khúc môi đối phương hơi nhếch lên, tựa hồ mang theo ý cười, nhưng loại cười này làm cho người ta không rét mà run.

"Nàng... Nàng là phu nhân chương quỳ chúng ta... Phu nhân..."

Nơi yết hầu đột nhiên truyền đến đau đớn, người làm bị dọa gào khóc một tiếng, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu mạnh mẽ chảy xuống trong quần.

"Là... Nàng là lễ vật chương quỳ chuẩn bị đưa cho Thanh công tử... Lễ vật..."

Thanh Mặc Nhan nhấn tay, mũi kiếm lại đâm vào một chút.

"Thật sự thật sự, tất cả đều là lời nói thật!" Người làm kêu to lên: "Không tin người hỏi các nàng đi!"

Đám nha hoàn cùng bà tử kia đã quen thuộc với chuyện này.

Loại sự tình này các nàng đã trải qua rất nhiều lần, Hùng trưởng quỳ từng dùng loại biện pháp này để uy hiếp không ít thương hộ.

Mặc cho ai vũ nhục phu nhân, luôn phải trả giá bằng thứ gì đó, coi như là bồi thường.

Còn giống như Thanh công tử, không nói câu nào đã trực tiếp giết người, lần đầu các nàng gặp phải.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan đảo qua, khiến mọi người bị dọa chân mềm nhũn, đồng loạt quỳ xuống đất.

"Là, là lễ vật đưa cho Thanh công tử."

"Không... Không là phu nhân..."

Thanh Mặc Nhan chậm rãi thu hồi trường kiếm, nắm chuôi kiếm tiêu sái bước ra khỏi cửa.

Mọi người chỉ có thể nôn nóng nhìn theo, không một ai dám đi lên ngăn cản.

Rời khỏi hậu viện, Thanh Mặc Nhan trở lại phía trước hiệu thuốc.

Đám người Huyền Ngọc đang chờ ở nơi đó, thấy hán cầm thanh kiếm đi ra tất cả đều lộ ra vẻ cảnh giác.

"Thanh công tử!" Đúng lúc này, Hùng chương quỳ không biết từ đâu chạy ra.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt qua, con ngươi đen trắng rõ ràng lạnh như băng.

Hùng chương quỳ bị dọa dừng lại bước chân, ngốc lăng nhìn hán, cùng thanh kiếm dính máu trong tay hán: "Thanh công tử, người đây là có ý gì?"

"Hùng chương quỳ, trước mặt người ngay không nói tiếng lỏng, người và ta vốn không quen biết, nhưng ta muốn nói cho người biết một câu, từ xưa đến nay ta ghét nhất là người khác dòm ngó vào đồ vật của mình, nếu người muốn thử một lần, cứ việc đến đây thử xem."

Thanh Mặc Nhan bất quá mới chỉ hơn hai mươi tuổi, dáng người thon dài, nhưng mà khi đứng ở trước mặt người khác lại tạo cho đối phương một loại áp lực vô hình.

Lời nói nhàn nhạt làm cho Hùng chương quỳ ứa cả mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan dẫn theo đám người Huyền Ngọc không quay đầu lại trực tiếp ra khỏi hiệu thuốc.

Hùng chương quỳ sững sờ ở nơi đó, người làm chui từ hậu viện ra, vội vàng kêu lên: "Chương quỳ, không tốt, Thanh công tử giết chết cô nương ngài tỉ mỉ dạy dỗ rồi a!"

Hùng chương quỳ kinh hãi, đi theo người làm ra sau hậu viện.

Lúc hán nhìn thấy thi thể nữ tử trong phòng kia, sắc mặt liền xanh mét nói không nên lời.

"Chường quây, vị Thanh công tử này sợ là không dễ đối phó." Người làm thăm dò nói: "Hắn không nói một tiếng, cứ thế trực tiếp giết người, chờ đến khi chúng ta vào cửa cũng đã muộn..."

"Phế vật, tất cả đều là phế vật!" Hùng chường quây chửi ầm lên, trộm gà không thành còn mất nắm gạo, không những không thể nắm được nhược điểm của Thanh công tử, ngược lại còn làm tổn thất mất một món hàng tốt.

"Ta cũng không tin, không bắt được tiểu phu nhân kia của hắn, người từ nơi khác đến mà cũng dám can rở ở Thạch Phưong trấn như thế!" Hùng chường quây hầm hầm đi đi lại lại trong phòng, đột nhiên dừng lại bước chân, giống như là nhớ tới cái gì đó, quát: "Mau đi chuẩn bị lễ vật, ta muốn đến gặp Độc phu nhân! Mau đi!"

Sau khi ra khỏi hiệu thuốc, Thanh Mặc Nhan cũng không trực tiếp trở về.

"Tìm Sử Đại Thiên đến đây." Thanh Mặc Nhan đi vào gian trà lâu ở trên.

Chưa đến hai chén trà, Huyền Ngọc đã mang Sử Đại Thiên đến.

"Đại gia, ngài tìm ta?" Sử Đại Thiên vừa thấy Thanh Mặc Nhan mặt mày lập tức hớn hở.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn: "Nhìn ra được người rất quen thuộc với Thạch Phưong trấn."

"Đó là đương nhiên!" Vừa nói đến việc này, Sử Đại Thiên lập tức hào khí tận trời, vỗ ngực nói: "Từ nhỏ đến lớn ta sinh sống ở đây, trấn trên có bao nhiêu hộ, nhà ai có những người nào ta đều biết rõ hết..."

Đám người Huyền nghe hắn khoe khoang tự đại, khuôn mặt nghiêm túc đều đỏ cả lên, nhưng Sử Đại Thiên lại càng nói càng hưng phấn, nước miếng văng ra khắp nơi.

Thanh Mặc Nhan cực có kiên nhẫn ngồi nghe, thẳng đến khi Sử Đại Thiên khoe khoang xong, mới mở miệng nói: "Ngày ấy ở sơn động gặp năm tên thợ săn, người còn nhớ rõ?"

"Nhớ rõ nhớ rõ, dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra được!"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình bóp mạnh chén trà trong tay: "Nghĩ cách tìm bọn họ đến đây."

Sử Đại Thiên ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt vừa rồi, hắn dường như nghe thấy tiếng chén trà vỡ vụn.

Bên ngoài Thạch Phưong trấn, động lộn rùng.

Hoàng hôn dần buông xuống, đàn chim vỗ cánh bay ào ào về tổ.

Thanh Mặc Nhan ngửa đầu nhìn tán cây, nhìn thân ảnh chim chóc lộ ra qua những kẽ lá, kêu riu rít.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

"Công tử." Huyền Ngọc trầm giọng nói: "Đã bắt năm người kia đến."

"Ân, dẫn bọn họ vào trong động đi, hảo hảo chiêu cố bọn họ." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói, giống như hắn chỉ đang có hứng thú với cảnh vật trước mặt.

Huyền Ngọc yên lặng xoay người đi.

Sử Đại Thiên rút bả vai trốn ở cửa động, thường xuyên nhìn trộm vào bên trong.

Từ cửa động có thể ần ần nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên trong truyền ra, Sử Đại Thiên chỉ cảm thấy sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh.

Ước chừng qua nửa canh giờ, thẳng đến khi sắc trời bên ngoài hoàn toàn tối đen, Thanh Mặc Nhan lúc này mới chậm rãi bước vào động.

Sử Đại Thiên không dám chờ một mình ở ngoài, nhưng mà trong động thường xuyên có lộn rùng lui tới, cũng không phải là nơi an toàn, nhưng mà hắn không có lựa chọn, chỉ có thể đi sát theo Thanh Mặc Nhan.

Năm tên thợ săn bị đám người Huyền Ngọc buộc lại như gói bánh chưng, ném ở nơi đó, cả người toàn là vết thương.

Sử Đại Thiên trốn ở trong góc tối không dám lộ diện.

Năm người thấy Thanh Mặc Nhan đi đến, liền gàn cổ kêu lên.

"Đại gia, chúng ta sai rồi, tha cho chúng ta đi..."

"Chúng ta không dám nữa... Đều do chúng ta có mắt không trông..."

Thanh Mặc Nhan đi đến trước mặt bọn họ rồi dừng bước, trầm giọng hỏi: "Là ai đưa ra chủ ý, tìm Hùng chường quây?"

Năm người lập tức im lặng, người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không dám nói tiếp.

Thanh Mặc Nhan mỉm cười, ngữ khí mang theo hàn ý không tên: "Các người dám đánh chủ ý lên người tiểu phu nhân của ta, còn muốn qua tay chường quây hiệu

thuốc bán nằng với cái giá tốt?"

"Chúng ta... Chúng ta chỉ đem tin tức nói cho Hùng chừng quây... Đại gia, cầu ngài giờ cao đánh khẽ, lần sau chúng ta không dám nữa!" Năm người liên tục kêu thảm thiết.

"Lần sau?" Thanh Mặc Nhan híp mắt, tiếp nhận roi ngựa trong tay Huyền Ngọc: "Sẽ không có lần sau."

Từng nhát roi quất lên người bọn họ, những điểm máu văng khắp nơi trong động, tựa như một trận mưa máu.

Sử Đại Thiên nhìn đến trọn mắt há hốc mồm, cả người đều choáng váng.

Roi ngựa trong tay Thanh Mặc Nhan cũng không phải loại bình thường, trên thân nó mang theo từng đạo lưỡi dao rất nhỏ, đánh qua tựa như có vô số lưỡi dao cắt qua người đối phương.

Vừa rồi còn là một công tử phong độ nhẹ nhàng, nhưng trong nháy mắt đã trở nên điên cuồng, đầy mắt tràn đầy tơ máu, khuôn mặt dữ tợn dọa Sử Đại Thiên hồn vía lên mây.

Chỉ có Huyền Ngọc cùng mấy tên tử sĩ vẫn duy trì trầm mặc.

Thế tử như vậy bọn họ cũng không cảm thấy xa lạ, đây vốn là mặt khác của chủ tử bọn họ, chẳng qua ở trước mặt Như cô nương, hắn chưa bao giờ để lộ ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Động tâm, cảm xúc giấu ở trong lòng

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế tựa, hai cẳng chân buông xuống giữa không trung, không ngừng đong đưa.

Ở trên cái bàn trước mặt nàng đặt đầy đồ ăn, nhưng mà nàng lại không hề động qua.

Bụng phát ra thanh âm "cô lô cô lô" kháng nghị.

"Thanh Mặc Nhan tên này... Tại sao vẫn chưa trở về." Như Tiểu Lam bĩu môi.

Bình thường khi hắn không trở về đều sẽ sai người truyền lời cho nàng đầu tiên, nhưng mà hôm nay hắn lại không truyền tin tức về, cũng không biết phải chờ tới lúc nào.

Nhìn đồ ăn trên bàn, đã lạnh hết.

Như Tiểu Lam cân nhắc, có nên ăn vụng một ít hay không.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện của Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan đã về rồi!

Như Tiểu Lam từ trên ghế tựa nhảy xuống, chạy vội ra phía cửa.

Thanh Mặc Nhan vừa mới dẫn người bước vào sân, đang phân phó vài chuyện với Huyền Ngọc.

Như Tiểu Lam nhảy xuống bậc thềm, chẳng mấy chốc đã chạy tới.

Gió đêm thổi qua, mang đến một mùi máu tanh nồng đậm.

Như Tiểu Lam không khỏi dừng bước chân.

Trên người Thanh Mặc Nhan vẫn mặc kiện cẩm bào sáng nay, nhưng lúc này trên y phục hắn lại trải rộng vô số vết bẩn, lấm tẩm nhiều điểm, có mấy chỗ thậm chí đã chuyển thành màu đen, giống như nhiễm phải mực nước.

Chờ đến khi tới gần Như Tiểu Lam mới phát hiện ra, kia không phải mực nước, mà là vết máu.

"Thanh Mặc Nhan!" Như Tiểu Lam không chút nghĩ ngợi, bỏ nhào qua ôm lấy thắt lưng hắn: "Người bị thương sao?"

"Không có." Thanh Mặc Nhan thu lại lệ khí trên người: "Đây đều là máu của người khác."

"Thật sự?" Như Tiểu Lam bán tín bán nghi, đưa tay nhỏ bé ra kéo cổ áo hắn.

Thanh Mặc Nhan ngậy người nửa ngày mới kịp có phản ứng, nàng là đang muốn kiểm tra thể thân phù hắn mang trên người.

Hắn lôi thẻ bài gỗ từ trong cổ áo ra cho nàng xem.

Như Tiểu Lam thấy thẻ bài gỗ nguyên vẹn không có tổn hao gì, lúc này mới thấy yên lòng.

Huyền Ngọc cuối cùng cũng hiểu ý, tự giác biến mất không thấy đâu.

Thanh Mặc Nhan cúi người bế Như Tiểu Lam, đi lên bậc thềm.

Bụng Như Tiểu Lam kêu cô lỗ một tiếng.

Động tác Thanh Mặc Nhan dừng lại: "Buổi tối chưa ăn no?"

"Là chưa ăn a." Về mặt Như Tiểu Lam đau khổ: "Người lại không trở về..."

Nàng còn nhớ rõ lần trước ăn vụng bị Thanh Mặc Nhan uy hiếp không ngừng, dọa nàng không dám ăn mảnh một mình nữa.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, Thanh Mặc Nhan lộ ra tia cười vui vẻ.

Cảm giác có người chờ hắn về... Thật sự không tệ.

Sai người hâm nóng lại đồ ăn, Thanh Mặc Nhan cời y phục đẩy máu ra đi tắm.

Bởi vì trên người Như Tiểu Lam cũng bị dính chút máu, cho nên Thanh Mặc Nhan không cho phép nàng cự tuyệt, trực tiếp kéo nàng tới thau tắm.

Từ sau khi thân thể Như Tiểu Lam lớn lên, mỗi lần tắm rửa cùng hắn nàng sẽ đều biến trở về với hình dạng mèo hương.

Giống như chi cần làm như vậy, da mặt nàng mới có thể bớt đỏ hơn.

Xôn xao một trận tiếng nước chảy, Thanh Mặc Nhan từ trong nước đứng lên.

Đôi móng vuốt nhỏ của Như Tiểu Lam bám chặt vào cạnh thau tắm, đột nhiên thấy thân mình bị nhấc lên.

"Chít chít!" Nàng vịn vẹo thân thể, quay đầu đi.

Thanh Mặc Nhan một đầu tóc ướt buông xõa chỉ mặc kiện trung y màu trắng trên người, vạt áo rộng mở lộ ra cơ bắp rắn chắc, mặt trên vẫn còn mấy giọt nước đang nắn xuống, nhìn qua quả thực...

Như Tiểu Lam nuốt nước miếng một cái.

Thanh Mặc Nhan dùng một tay kéo thân mình ướt đẫm của mèo hương, để nó tựa vào trên người mình.

Hai bên tai Như Tiểu Lam đỏ hết cả lên, nhưng mà cũng may hiện tại nàng chỉ là động vật nhiều lông, dù cho có đỏ như tôm chín cũng không sợ bị người khác nhìn ra.

Theo bản năng, nàng khẽ xê dịch thân thể.

Không thể dựa vào hắn gần như thế.

"Lộn xộn cái gì." Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm không vui của người nào đó: "Gió thu lạnh, người muốn sinh bệnh sao."

Thanh Mặc Nhan trực tiếp khép trung y lại, đem Như Tiểu Lam bọc vào trong trung y.

"Nhanh biến trở lại, giúp ta lau tóc." Hắn mệnh lệnh.

Trời ạ trời ạ, mặt nàng đang kề sát với làn da hắn, tình huống này... Từ thế này... Bảo nàng làm sao dám biến trở về a.

Cảm giác được vật nhỏ trong lòng đến cử động cũng không dám, Thanh Mặc Nhan thấp giọng cười ra tiếng.

"Không chịu làm việc, lát nữa sẽ không có cơm ăn."

Bụng kêu cô lỗ một tiếng, giống như đang chứng minh cho nàng thấy một hiện thực tàn khốc.

Như Tiểu Lam nghiêng răng.

Bảo nàng biến về hình người, nhưng lại ôm nàng như thế, hất tuyệt đối là cố ý.

"Nhanh lên." Thanh Mặc Nhan dùng đầu ngón tay chọc nhẹ trán nàng.

Biến thì biến, dù sao cũng không phải lần đầu tiên mất mặt.

Một trận bạch quang hiện lên, khuôn mặt tiểu nha đầu đỏ bừng xuất hiện ở trước mặt Thanh Mặc Nhan, thân thể vẫn còn duy trì tư thế thân mật trên ngực hắn.

Thanh Mặc Nhan nói muốn nàng lau tóc cho hắn, nhưng lại ôm nàng không chịu buông tay.

Như Tiểu Lam ghé vào trên ngực hắn không dám động, cả buổi mới dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sáng lấp lánh, bên trong mang theo một loại cảm xúc nàng nhìn không thấu.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nắm lấy tay nàng, đem nó đặt lên trên ngực trái của hắn.

Cảm nhận được không? Vật nhỏ, nó vì sự tồn tại của ngươi mới đập kịch liệt như thế, mặc kệ là ai, cũng đừng mơ tưởng nhìn trộm, mơ tưởng nhúng chàm...

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, nàng cũng không rõ đây là loại cảm giác gì, từ trước đến nay nàng chưa từng trải qua nó.

Ngực tựa như bị một cây búa gỗ vào liên tục, làm nàng hoảng hốt muốn chạy trốn khỏi trước mắt hắn.

Ở thời điểm nàng nhìn không được muốn né tránh, Thanh Mặc Nhan đã buông tay nàng ra, chậm rãi kéo kiện y phục sạch sẽ phủ thêm cho nàng.

"Ăn cơm sớm một chút để còn nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta phải đến Thanh Thủy trại." Hắn thản nhiên nói, ngữ khí thoải mái, giống như một màn xấu hổ vừa rồi chưa từng tồn tại qua.

Như Tiểu Lam chớp mắt, cả buổi mới từ trong trạng thái hoảng hốt tỉnh táo lại.

Vừa rồi ta đã xảy ra chuyện gì?

Thời điểm đi ngủ, nàng trộm ấn lên ngực chính mình.

Cái loại cảm giác kỳ quái này thật giống như khiến cho cả người nàng muốn bay lên.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam ra khỏi trấn từ sớm, đi đến Thanh Thủy trại.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam bất an duỗi đầu nhìn ra bên ngoài, bởi vì nàng thấy được thân ảnh Ngàn Thương, mặc phục sức nữ tử, trên đầu mang đầu lạp, an tĩnh khoan chân ngồi ở một bên càng xe.

Sử Đại Thiên cũng đi theo, hắn ngồi ở một bên sườn khác, thường thường nhìn trộm đánh giá Ngàn Thương.

"Vì sao mang bọn họ đến?" Nàng hỏi.

"Chúng ta phải đến Loạn Thạch cốc, nhưng lại không rõ tình huống ở đó, mang theo Ngàn Thương có thể phòng ngừa vạn nhất." Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói.

"Kia còn Sử Đại Thiên thì sao?" Người này chủ yếu dùng để gây trò cười đi?

Thanh Mặc Nhan nhún mày: "Tiểu nhân cũng có tác dụng của tiểu nhân."

Thời điểm xe ngựa gần đến Thanh Thủy trại, bọn họ gặp Thái Nghĩa Minh.

Thái Nghĩa Minh hiển nhiên đối với việc Như Tiểu Lam có mặt ở đây rất là kinh ngạc.

"Thanh công tử, như vậy không ổn đâu, sao ngươi có thể mang Như cô nương theo, Loạn Thạch cốc cũng không thể so sánh với những khu rừng bình thường, nếu gặp nguy hiểm sẽ rất dễ mất mạng."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Đã nhiều ngày trôi qua mà Thái công tử vẫn chưa nghe được tin đồn gì?"

Mấy ngày nay, việc bọn họ xông vào động lộn rừng, công khai tự do ra vào, còn hái được không ít dược liệu quý hiếm đã truyền đi khắp nơi.

Đặc biệt mọi người đối với vị tiểu phu nhân bên người Thanh Mặc Nhan kia, càng là ôm tâm tư tò mò.

"Như cô nương nàng... Chẳng lẽ thật sự có thể nhận biết ra dược liệu quý hiếm từ phía xa?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Cho nên muốn đi Loạn Thạch cốc, cần phải có nàng dẫn đường."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Nhiệm vụ dẫn đường, cứ giao cho tiểu tham ăn này là được rồi!

Thanh Thủy trại.

Vì để tìm kiếm người mất tích ở Loạn Thạch cốc, nên Thanh Thủy trại cũng chuẩn bị phải ra nhân thủ.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam xuống xe ngựa, cùng Thái Nghĩa Minh tới gặp trại chủ.

"Đây là tiểu phu nhân của người?" Trại chủ Thanh Thủy trại là một hán tử hơn bốn mươi tuổi, khi hắn nhìn Như Tiểu Lam cũng không khỏi lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Hắn có ấn tượng rất tốt với Thanh Mặc Nhan, cảm giác hắn không giống với người làm ăn, ngược lại giống như đệ tử thế gia quyền quý hơn, nhưng khi hắn nhìn thấy nữ hài tử trắng trẻo kia, hắn lại cảm thấy không xác định được thân phận Thanh Mặc Nhan.

Gia đình quyền quý nào mà lại có con dâu nuôi từ bé đây.

Như Tiểu Lam chớp động mắt to, nhìn khắp nơi xung quanh.

Nàng căn bản là không suy nghĩ quá nhiều, cảm thấy việc mình đi theo bên cạnh Thanh Mặc Nhan là chuyện hết sức bình thường, vậy nên cho dù có vô số ánh mắt dị thường nhìn qua, nàng vẫn không hề lùi bước.

Dù sao có Thanh Mặc Nhan ở đây, nàng sẽ không phải chịu thiệt.

Tay nhỏ bé nắm chặt lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, một tác cũng không rời.

"Người muốn nàng dẫn đường?" Trại chủ che không được kinh ngạc trên mặt.

Thanh Mặc Nhan gật đầu, duỗi tay kéo nàng đến trước người, dùng áo choàng bao lấy giúp nàng chặn lại những ánh mắt tò mò xung quanh.

"Này... Nàng chưa từng đến Loạn Thạch cốc, người làm sao dám khẳng định nàng có thể biết đường?"

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, hắn vẫn luôn tin tưởng vật nhỏ là món quà ông trời ban cho hắn, tự nhiên hắn cũng tin tưởng vào lựa chọn của nàng.

"Các người có thể không đi cùng, nhưng mà nếu để cho chúng ta dẫn đường mà nói, thì mọi người cần phải nghe theo sự an bài của chúng ta."

Bởi vì tất cả mọi người ai cũng đã từng nghe qua chuyện bọn hắn đi vào động lộn rừng, nghĩ đến thân thủ hắn là không tồi, có bọn hắn dẫn đường Thanh Thủy trại bên này sẽ giảm được không ít nguy hiểm.

Người hái thuốc giỏi trong trại bọn họ đã càng ngày càng ít.

"Các người chờ một chút, chúng ta muốn thương nghị một lát." Trại chủ nói.

Thanh Mặc Nhan cũng không vội, mang theo Như Tiểu Lam ngồi một bên nghỉ ngơi.

Trại chủ cùng đám thủ hạ của hắn thương nghị mất nửa ngày, Như Tiểu Lam trong lúc vô tình quay đầu nhìn về phía xe ngựa.

Bởi vì hôm nay có thêm cả Ngân Thương đi theo, đối với rối rắm có sức mạnh cường đại như nàng ấy, nàng vẫn còn có chút lo lắng, cho nên sẽ luôn cố ý vô tình chú ý đến bên kia.

Sứ Đại Thiên ghé vào trước mặt Ngân Thương, không biết đang cúi đầu nói cái gì, từ xa nhìn lại trên mặt hắn toàn là nụ cười lấy lòng.

"Không phải chứ... Tên này không có mắt nhìn sao..." Như Tiểu Lam nói thầm.

"Người đang nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Tên Sứ Đại Thiên kia, hắn đúng là không biết sợ chết, dám nói chuyện cùng với Ngân Thương." Như Tiểu Lam lè lưỡi.

Nếu nhìn thấy bộ mặt thật của Ngân Thương, có phải sẽ dọa cho Sứ Đại Thiên tiểu ra quần hay không?

Rất nhanh, đám người Thanh Thủy trại đã thương nghị xong, đồng ý để cho Thanh Mặc Nhan bọn họ dẫn đường.

Ba đội nhân mã rời khỏi Thanh Thủy trại, đi đến Loạn Thạch cốc.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam thường xuyên nghe được tiếng nói chuyện của Sứ Đại Thiên từ bên ngoài màn xe.

"Cô nương, người tên là gì? Đừng không để ý tới ta a... Ta là người rất ôn hòa, bằng không Thanh công tử cũng sẽ không nhìn trúng ta... Cô nương cũng là người bên cạnh Thanh công tử sao... Chẳng lẽ người cũng biết võ?"

Như Tiểu Lam vụng trộm nhấc một góc màn xe lên, nhìn dáng người nghiêm túc của Ngân Thương, còn có người đang nói không ngừng Sứ Đại Thiên, che miệng cười trộm.

Xe ngựa đột nhiên xóc nảy một chút, suýt nữa làm Như Tiểu Lam phát hoảng ngã ra ngoài.

May mắn Thanh Mặc Nhan kịp thời ôm lấy eo nàng, đem nàng kéo trở về.

"Có cái gì đẹp." Thanh Mặc Nhan khiển trách.

"Người không cảm thấy rất có ý tứ sao?" Cư nhiên còn có người có cảm tình với Ngân Thương.

Thanh Mặc Nhan đang muốn nói tiếp, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

"Tiểu phu nhân, phía trước có lối rẽ, chúng ta chọn đường nào?" Huyền Ngọc dò hỏi.

Như Tiểu Lam ra khỏi xe ngựa, đứng ở trên xe phóng tầm mắt nhìn về phía xa.

Thái Nghĩa Minh cùng đám người Thanh Thủy trại đang đi theo phía sau cũng tò mò nhìn, bọn họ cũng muốn biết tiểu hài tử chưa từng đến qua nơi này có thể phán đoán đúng phương hướng hay không.

"Đi con đường bên phải đi." Như Tiểu Lam nhìn nửa ngày, giòn tan nói.

Huyền Ngọc đáp lời, cho xe ngựa chạy tới đường nhỏ bên phải.

"Như cô nương tại sao lại chọn đường bên phải?" Thái Nghĩa Minh cười ngựa từ phía sau vượt lên, tò mò hỏi.

"Ngươi có nhìn thấy cái cây kia không?" Như Tiểu Lam chỉ.

Mọi người nhìn theo ngón tay nàng, chỉ thấy rất xa trên đường nhỏ, ở giữa sườn núi có một gốc cây nhỏ.

"Thấy được." Thái Nghĩa Minh trả lời.

"Ta nghĩ được mùi thơm của trái cây, cho nên cây kia chắc chắn có quả a!" Như Tiểu Lam hưng phấn.

Thái Nghĩa Minh cái hiểu cái không: "VẬY... Cho nên, Như cô nương chọn con đường này vì..."

Thanh Mặc Nhan nhìn lướt qua, ở lúc mọi người còn đang lơ mơ không hiểu gì, hắn đã dự đoán trước được những gì vật nhỏ chuẩn bị nói ra.

"Ta muốn đến đó hái trái cây."

Thái Nghĩa Minh ngậy người.

Chỉ có như vậy?

Đám người Huyền Ngọc tận lực giữ vững gương mặt bình tĩnh, không dám lộ ra nửa điểm tươi cười.

Dù cho bọn họ ghen đến vắt vẻo, cũng không dám cười ra tiếng.

Làm sao mà cười được, thế tử đang ở phía sau nhìn chằm chằm bọn họ, ai dám cười tuyệt đối sẽ bị thế tử âm thầm làm cho đẹp mặt.

Thái Nghĩa Minh cùng những người khác triệt để bị câu nói của Như Tiểu Lam đánh bại.

"Thanh công tử, ngươi xem..." Thái Nghĩa Minh không có cách nào hình dung nội tâm phức tạp của mình.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Nếu các ngươi thấy không yên tâm, có thể chọn con đường khác." Dứt lời, xe rẽ vào con đường bên phải.

"Thanh Mặc Nhan, ta muốn đi hái trái cây." Nàng lời kéo y phục Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan điểm nhẹ lên trán nàng: "Bình thường vẫn cho ngươi ăn uống đầy đủ, sao lại còn thèm như thế."

"Ai thèm!" Như Tiểu Lam tức giận bất bình: "Trái cây trên cây kia là dược liệu rất khó có được, chờ ta hái được trở về sẽ đưa cho ngươi ăn."

Thanh Mặc Nhan ngậy ngắc cả người.

Không nghĩ tới nàng vội vã đi hái trái cây, cư nhiên là vì hắn.

"Đã là dược liệu trân quý, vì sao sinh trưởng ở đây lại không có ai hái đi?" Thanh Mặc Nhan không hiểu hỏi.

"Bởi vì trên đó có rắn độc canh giữ, người lên đó đều sẽ bị nó cắn, hơn nữa dù hái được cũng chỉ là mấy quả đã bị nát, vì có rất ít người biết trái cây kia không thể trực tiếp dùng tay đụng vào."

Nghe xong lời này, Thanh Mặc Nhan không khỏi nhủ mảy: "VẬY ngươi tính lên như thế nào?"

Cây kia ở giữa sườn núi, người thường rất khó leo lên, nếu nàng biến thành mèo hương may ra còn có khả năng, nhưng mà nàng đã nói qua, trên cây có rắn độc, hắn làm sao có thể yên tâm để nàng đi một mình được.

"Đương nhiên là để Ngân Thương giúp rồi." Như Tiểu Lam cười hi hi lôi kéo tay áo hắn: "Có nàng đi theo, ngươi cũng yên tâm hơn."

Thanh Mặc Nhan không phải cảm thấy không yên tâm, hắn chỉ cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Nếu không phải tại hắn không thể sử dụng nội lực, dù là vách núi chênh vênh, hắn cũng có thể mang nàng lên, mà không giống như bây giờ, chỉ có thể trơ mắt ở dưới nhìn nàng, lo lắng đề phòng.

Loại cảm giác này... Thật đúng là không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.